

Giới thiệu Cây Xoài, Giàn Nho

Thể loại: Hiện đại, thanh mai trúc mã

Editor: Sam

Raw: Tấn Giang

Độ dài: 81 chương

Bản thân cô chỉ biết rằng mình đã ngưỡng mộ anh suốt mười năm trời nhưng lại không hề biết rằng ánh mắt anh dõi theo cô suốt mười tám năm.

Cuối cùng bạn sẽ gặp người khiến bạn trở nên tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 1: Tiểu thụ tại Quỳnh Tà

Quyển thượng: Cậu thiếu niên trên cây xoài

Không khí mùa hè mang theo mùi cây cỏ nồng nặc. Mộc Tiểu Thụ chín tuổi đứng trước một tòa nhà cổ xưa tại Quỳnh Tà, cô bé giấu bàn tay thấm ướt mồ hôi trong nếp may của chiếc váy vải bông.

“Tiểu Thụ, đây là ông nội.” Sau lưng có người nhẹ nhàng đẩy cô bé một cái.

Cô bé ngẩng đầu trông thấy một ông lão đầu tóc hoa râm đứng dưới thanh cửa sắt chạm trổ. Ông lão kia trông đầy sức sống, mặc trường sam màu xanh nhạt, tay chống gậy gỗ, vốn tựa như nhân vật siêu phàm thoát tục, nhưng bởi vì lông mày quá mức sắc bén nên hiện ra một chút hung bạo.

Đây là một ông lão hoàn toàn khác với ông ngoại, cô bé suy nghĩ, nhưng vẫn ngoan ngoãn gọi một tiếng: “Ông nội.”

Bởi vì giọng nói êm ái mà ông lão chợt dịu sắc mặt: “Trông rất giống lão tam.” Ông ta gõ cây gậy, căn dặn: “Vào nhà đi.”

Cô bé bị một đám người vây quanh đi vào bên trong, chào hỏi từng người một. Cô bé thận trọng nhìn những gương mặt xa lạ, sau khi nhận thức một vòng thì sau lưng đã ứa ra một lớp mồ hôi. Người hôm nay cô bé gặp còn nhiều hơn tổng số người từng gặp trong chín năm qua.

Sau khi mọi người tản đi, một mình cô bé ở tại nhà chính rộng lớn. Bên tai có tiếng dương cầm hân hoan, cô bé tìm kiếm tiếng đàn đi về phía trước, cuối cùng đứng trước một căn phòng nhỏ thông đến vườn hoa.

Bên trong đặt một chiếc đàn dương cầm ba góc, ngồi trước chiếc đàn là một cô gái tóc dài.

Cô bé đang do dự có nên đi vào hay không, thì nghe được tiếng đàn véo von như nước chảy chợt im bất. Cô gái ngẩng đầu nhìn cô bé, đôi mắt hạnh mở to tròn trĩnh: “Em là ai?”

Cô bé bị khí thế đột ngột của cô gái này chế ngự, quên mất trả lời.

Tiếng trẻ con giòn tan thay cô bé đáp lời: “Chị ơi, đó là chị họ.” Hóa ra đứng cạnh đàn dương cầm còn có một đứa trẻ. Bởi vì cơ thể còn nhỏ không cao bằng chiếc đàn, cho nên không thể thấy được cậu bé.

Cô gái tỏ vẻ bình tĩnh hiểu ra, mau chóng nở nụ cười rạng rỡ: “Em chính là Mộc Tiểu Thụ à, chị là chị họ của em Mộc Lạc Kỳ, nó là em trai chị Mộc Trạch Bách. Em còn có một người anh họ Mộc Trạch Tùng, cậu ấy là một hủ nút chất phác, rất dễ nhận ra.”

“Mộc Lạc Kỳ, lại nói xấu tôi nữa.” Âm thanh rầu rĩ phát ra từ trên đầu Mộc Tiểu Thụ, cô bé sợ sệt rụt cổ lại.

Cậu thiếu niên mặc áo sơ mi kẻ sọc màu xanh không biết đứng ở cạnh cửa lúc nào. Cậu ta đẩy cặp kính mắt to thật dày trên mũi, xem xét Mộc Tiểu Thụ, giống như cô bé là con bọ cánh cứng nằm dưới kính lúp.

“Mộc Trạch Tùng, gọi một tiếng chị họ cậu sẽ chết sao?” Mộc Lạc Kỳ bực bội.

“Không.” Mộc Trạch Tùng đáp nghiêm túc đầu ra đầy, “Nhưng trong lòng sẽ không thoải mái.”

Mộc Trạch Bách bật cười khanh khách, Mộc Tiểu Thụ cũng lộ ra nụ cười chân thành đầu tiên kể từ khi bước vào nhà họ Mộc.

Năm đó, Mộc Lạc Kỳ mười ba tuổi, Mộc Trạch Tùng mười ba tuổi, Mộc Tiểu Thụ chín tuổi, Mộc Trạch Bách năm tuổi. Thời gian êm đềm, năm tháng tốt đẹp.

Năm đó, Mộc Tiểu Thụ có một cái tên mới. Chỉ vì một câu của ông cụ Mộc: “Cái tên Tiểu Thụ này không phóng khoáng, nên lấy chữ Lạc như mấy đứa cùng lứa, gọi là Lạc Phân đi.” Vì thế Mộc Tiểu Thụ trở thành Mộc Lạc Phân, ở dưới cái nhìn của mọi người hoa rơi là tả còn đáng quý hơn mầm cây nhỏ bé một mình trưởng thành.

Nhưng Mộc Tiểu Thụ luôn luôn cảm thấy cái tên Tiểu Thụ này càng thích hợp với mình hơn.

Ông ngoại từng cười híp mắt, nâng bút viết xuống tên cô bé, sau đó nói rằng: “Tiểu Thụ. Cây cắm rễ dưới đất, trải dài cành lá hướng về trời xanh, không vì gió mà đổ, không vì mưa mà rã, quả nhiên đối trời đạp đất, độc lập tự túc.” Hồi còn nhỏ cô bé đã có suy nghĩ sâu sắc. Huống hồ cô bé hiểu rõ, cho dù mình có giả dạng thành Lạc Phân điếm đạm nho nhã thế nào đi nữa, trong nội tâm vẫn là Mộc Tiểu Thụ giương nanh múa vuốt.

Từng ngày trôi qua, Mộc Tiểu Thụ ngoan ngoãn hầu như được lòng mọi người trong nhà họ Mộc. Bác cả Lâm Tổ Anh gặp ai cũng khoe: “Nhìn xem Lạc Phân chúng tôi ngoan ngoãn biết bao.” Nếu Mộc Tiểu Thụ có ở đó, vừa được khen ngợi nhất định sẽ khôn ngoan lộ ra biểu cảm thẹn thùng, làm tôn lên khuôn mặt trái xoan cùng với đôi mắt to đen láy, khiến bà cô bác dì đều không hề ngoại lệ mà trong lòng tan chảy thành vùng nước.

Sau khi Mộc Tiểu Thụ và Mộc Lạc Kỳ trở nên gần gũi thân thiết, Mộc Lạc Kỳ thường xuyên dí trán Mộc Tiểu Thụ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Em lấy lòng bọn họ như vậy, có mệt không hả.”

Nhưng từ bé Mộc Tiểu Thụ đã hiểu đạo lý nhân tại ốc diêm hạ, bất đắc bất đề đầu*. Ngay cả ông ngoại cả đời thẳng lưng chính trực cũng có lúc khom lưng, huống chi là cô bé.

Nhân tại ốc diêm hạ, bất đắc bất đề đầu: khi bị người khác áp chế phải biết tạm thời nhân nhượng; trong một số hoàn cảnh không thể không làm một số việc không muốn làm.

Mộc Tiểu Thụ giải quyết tốt mối quan hệ với trường bối, nhưng đối với mấy đứa trẻ của những gia đình khác trong Quỳnh Tà thì lại hết đường xoay sở. Cô bé không rõ mình đã mạo phạm đám trẻ kia hồi nào, thường xuyên bị chúng níu tóc bắt nạt. Những người có thể tiến vào Quỳnh Tà bối cảnh không hề đơn giản, những đứa trẻ được nuông chiều từ những gia đình trong quân giới chính giới đa số đều ương bướng, Mộc Tiểu Thụ là con gái duy nhất chỉ có thể nén giận.

Đứa trẻ Vương Tà Trọng càng đối với Mộc Tiểu Thụ khắc nghiệt hơn.

Trong lúc chơi trò đóng giả kẻ cướp, Mộc Tiểu Thụ bị Tà Trọng kéo qua đóng vai áp trại phu nhân bị thổ phỉ cưỡng ép. Bọn con trai vừa ném đất vừa ném cành cây vào Mộc Tiểu Thụ, tất cả vũ khí đều gom lại chỗ cô bé. Áp trại phu nhân được giải cứu bị gả cho tư lệnh Tà Trọng của quân đội. Tà Trọng với lấy vòng eo Tiểu Thụ để cô bé hôn cậu ta, Tiểu Thụ sợ tới mức hôn vĩa lên mây. Cô bé liền đẩy Tà Trọng ra, thất tha thất thểu chạy ra ngoài. Bọn con trai tức giận kêu gào, đuổi theo Mộc Tiểu Thụ: “Tần nương tử chạy trốn! Tần nương tử chạy trốn!”

Mộc Tiểu Thụ chạy như điên trở về nhà họ Mộc, bần đầu dính đầy mặt. Nhưng cô bé chưa từng nói với ai những việc đã xảy ra, chỉ một mình trốn tránh thầm khóc, sau đó thu dọn sạch sẽ, vẫn đưa ra khuôn mặt ngoan ngoãn tươi cười với trường bối.

Tuy rằng ở cùng bọn Tà Trọng không vui vẻ gì, nhưng Mộc Tiểu Thụ cũng có chút hiểu biết cơ bản về Quỳnh Tà này. Ví dụ như, phía cuối Quỳnh Tà có một con đường nhỏ vắng vẻ, ven đường có một cây xoài, một mình Tiểu Thụ ngồi đó cả ngày sẽ không có ai đến quấy rầy; lại ví dụ như, trong Quỳnh Tà có một căn nhà tối thui, hằng năm không thấy ánh mặt trời, tất cả trẻ con đều không dám tới gần chỗ đó, nghe nói ở đó có cương thi chuyên môn ăn con nít...

Một buổi chiều nọ, Mộc Tiểu Thụ bị Tà Trọng cắt mất nhúm tóc, cô bé chạy tới cây xoài ở con đường nhỏ nghẹn ngào khóc lóc. Cô bé ghét nơi này, cô bé muốn về nhà, trở lại bên cạnh ông ngoại, cô bé sẽ cam đoan cố gắng luyện chữ, vẽ tranh, không bao giờ chọc ông ngoại giận nữa...

Con đường nhỏ im ắng, chỉ có thể nghe thấy tiếng côn trùng kêu vang trầm thấp, cùng với tiếng khóc đau lòng của cô gái nhỏ.

Đột nhiên, một vật hình tròn rớt trúng đầu cô gái, tiếng khóc chợt im bặt.

Mộc Tiểu Thụ cúi đầu nhìn quả xoài nằm trên mặt đất. Thì ra là quả xoài đã chín rồi rớt trên đầu cô bé. Cô bé hít mũi, nhặt quả xoài lên, cẩn thận phui bụi trên quả xoài, sau đó dùng mũi ngửi.

Mùi thơm của quả xoài xông vào trong mũi.

Bỗng dưng, lại có một quả xoài khác rớt trúng đầu cô bé. Tiểu Thụ mau chóng ngồi xổm xuống nhặt lên, còn chưa đứng vững thì lại có một quả khác rớt nữa.

Cái cây xoài này thần kỳ thế... Mộc Tiểu Thụ vừa oán thầm vừa lơ đãng ngẩng đầu liếc nhìn cây xoài bên cạnh. Cái nhìn vô ý này lại trông thấy có một người ngồi trên cây xoài cao cao.

Đó là một cậu thiếu niên thanh tú, mặc áo sơ mi trắng gọn gàng, trong tay còn cầm một quả xoài. Điềm khiến cho Mộc Tiểu Thụ say mê nhất chính là đôi

mắt của cậu thiếu niên. Cậu có một đôi mắt màu xanh lam, tựa như hồ sâu tĩnh lặng, trong nháy mắt lấy đi ba hồn sáu phách của Mộc Tiểu Thụ.

Rõ ràng là gương mặt người Châu Á, nhưng lại có đôi mắt của người ngoại quốc, nhưng hai thứ kết hợp với nhau lại trở nên hoàn mỹ như vậy.

Cho đến khi cậu thiếu niên trên cây xoài khẽ cười ra tiếng thì Mộc Tiểu Thụ mới có phản ứng, chính là anh chàng mắt xanh này đã ném quả xoài trúng đầu mình.

“Tại sao anh lại ném xoài lên đầu tôi?” Cô bé hỏi, trong giọng nói tràn đầy đê phòng.

“Tại sao em khóc?” Thiếu niên không đáp mà hỏi ngược lại.

Cô bé không muốn nói chuyện, cậu thiếu niên xinh đẹp trước mắt này quăng xoài trúng đầu cô bé đã ngang hàng với mọi chuyện xấu mà Tả Trọng đã làm với cô bé.

“Tôi tặng em quả xoài, sao em lại không vui?” Cậu có phần khó hiểu.

Thì ra anh chàng này không có ác ý. Mộc Tiểu Thụ hơi đỏ mặt, ấp úng: “Anh...đập đau tôi.” Thực ra quả xoài rơi xuống rất nhẹ, tuyệt đối không đau.

Cậu sùng sốt: “Đau lắm hả?” Cậu từ trên cây nhảy xuống, cẩn thận xoa xoa đầu cô bé, “Tôi xin lỗi.”

“Không...không sao.” Trong lòng Mộc Tiểu Thụ hơi hồ thẹn.

“Bây giờ có thể nói tại sao em khóc không?” Âm thanh của cậu mang theo vẻ trầm tĩnh khiến người khác yên lòng.

Cô bé cúi đầu, bỗng nhiên muốn dốc bầu tâm sự: “Bọn họ bắt nạt tôi.”

Cậu rút tay về: “Tại sao bọn họ bắt nạt em?”

Cô bé lúng túng: “Không biết...có lẽ bởi vì tôi là con gái.”

Cậu chỉ dẫn từng bước: “Tại sao bọn họ chỉ bắt nạt con gái?”

“Bởi vì con gái dễ bắt nạt.” Cô bé nhìn ánh mắt màu lam của cậu.

Cậu nhoen miệng cười: “Cứ nhắm mắt nhượng bộ sẽ chỉ khiến bọn họ ngày càng táo tợn hơn. Lần sau, em đừng chạy, thẳng thắn đối mặt cho bọn họ biết tay.”

Cô bé hoảng sợ: “Tôi không đánh lại bọn họ.”

“Em không cần đánh thắng, chỉ cần để bọn họ biết, em không phải để cho bọn họ bắt nạt là được.”

Ánh nắng buổi chiều xuyên qua cành lá cây xoài chiếu xuống dưới. Dưới khuất bóng, đôi mắt màu lam óng ánh rạng rỡ.

Một khe hở nào đó trong lòng cô bé bỗng nhiên được lấp đầy.

Tả Trọng và đám người của cậu ta đang ở gốc cây căn cứ hội họp, không ngờ cô gái vừa mới bị bọn họ cắt một nhúm tóc lại dám chạy về đây. Cô gái này từ trước đến giờ thấy bọn họ đều trốn, lúc này lại chủ động tìm đến nơi. Bọn con trai cảm thấy mới lạ.

“Tả Trọng! Ra đây!” Mộc Tiểu Thụ khí thế hùng hục.

Tả Trọng thông thả bước ra: “Con nhóc này, tìm bốn tư lệnh làm gì?”

“Tôi muốn một mình đấu với cậu.” Mộc Tiểu Thụ trừng mắt.

Bọn con trai cười ha hả. Con nhóc kia đấu tay đôi với tư lệnh của bọn họ, ôi thôi cười chết mất.

“Cậu có dám hay không? Nói đi!” Mộc Tiểu Thụ khiêu khích nhìn Tả Trọng.

“Dám, có gì không dám. Mày nói đi, đấu tay đôi thế nào?” Tả Trọng khinh thường nhận thách thức.

“Được, coi ai hái được trái kia trước.” Mộc Tiểu Thụ giơ ngón tay lên. Ngón tay chỉ vào một giá gỗ hoang phế, phía sau giá gỗ có một cái cây không biết tên, nằm trên cây là một trái gì đó màu xanh. Nếu muốn hái được nó, phải chui qua cái hốc nhỏ bé của giá gỗ. Cái hốc đó rất nhỏ, đứa trẻ ba tuổi khó lắm mới chui qua được.

“Muốn thì làm.” Tả Trọng không phản đối.

Sau tiếng phát lệnh, Mộc Tiểu Thụ và Tả Trọng chạy về phía giá gỗ. Tả Trọng chạy rất nhanh, tới giá gỗ trước tiên, cậu ta vịn vào người chuẩn bị tiến vào miệng hốc. Mộc Tiểu Thụ thừa dịp Tả Trọng đang chuẩn bị, cô bé cuộn người chui vào bên trong.

Bọn con trai trông thấy liền há hốc mồm. Bọn họ làm sao cũng không hiểu, rõ ràng Mộc Tiểu Thụ cao bằng bằng Tà Trọng sao lại như con cá chạch xương mềm nhũn vào một cái chui tọt vào trong.

Giờ phút này Mộc Tiểu Thụ vô cùng cảm ơn bà ngoại khi còn sống rất nghiêm khắc huấn luyện cô bé nhảy múa, lúc này gân cốt mới đủ dẻo dai.

Trông thấy Mộc Tiểu Thụ sắp hái được trái kia, Tà Trọng phát cáu đứng lên chèn giá gỗ ra nửa thước, đuổi theo.

Mộc Tiểu Thụ rút cuộc cầm được trái cây, còn chưa kịp hái xuống thì đã bị Tà Trọng bắt kịp giành lấy.

“Là tôi hái trước!”

“Là tao hái trước.”

Hai người đánh nhau.

Mộc Tiểu Thụ tìm được khe hở lấy trán cụng lên mặt Tà Trọng. Tà Trọng kêu đau thả tay, che miệng lén trên mặt đất. Mộc Tiểu Thụ toại nguyện lấy được trái cây.

Có máu từ trong miệng Tà Trọng chảy ra. Cậu ta ho khan, nhổ ra một chiếc răng cửa.

Mộc Tiểu Thụ cụng đầu Tà tư lệnh rút ra một chiếc răng cửa, từ đó thành danh.

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Bí mật tại khu vườn

Đồng hồ báo thức vang lên vài tiếng reng reng. Mộc Tiểu Thụ bật dậy, mau chóng rửa mặt đánh răng chải đầu, khi mọi thứ đầu vào đầy thì đã 6:50. Trường cao trung phụ thuộc đại học K 7:10 sẽ điểm danh.

Sau khi mở cửa phòng ngủ, Mộc Tiểu Thụ chỉnh lại đồng phục, bước chân chậm lại. Cô bình tĩnh đi vào phòng ăn, lễ phép chào hỏi từng vị trưởng bối, cô ôn tồn dùng xong bữa sáng, trước khi ra khỏi cửa còn không quên nói tạm biệt với bác cả.

Sau khi tầm nhìn không còn trông thấy nhà họ Mộc, Mộc Tiểu Thụ hít sâu một hơi, chạy như điên về phía trước. Đã có người ngồi xe đạp chờ tại cổng lớn của Quỳnh Tà từ sớm.

“Tôi nói này Mộc Tiểu Thụ, cậu có biết hiện tại không còn kịp giờ không hả? Tôi thấy cậu từ trong nhà đi ra 50 thước còn rất bình tĩnh, quả thực chậm chạp khiến người ta ngứa ngáy.” Tà Trọng mắt kiên nhẫn trừng mắt nhìn Mộc Tiểu Thụ.

“Bớt nói nhảm đi, cậu chạy lẹ mà.” Mộc Tiểu Thụ vô cùng lo lắng ngồi ở yên sau.

Tà Trọng hừ một tiếng, chân dài đạp một cái, xe như mũi tên tiến về phía trước: “Cậu đừng trông mong ngày mai tôi lại chở cậu.”

Mộc Tiểu Thụ không để ý tới cậu ta, cô biết tuy rằng lần nào cậu ta cũng nói vậy, nhưng ngày hôm sau vẫn sẽ kiên trì xuất hiện tại cổng lớn của Quỳnh Tà. Đây là loại tình cảm đồng tâm hiệp lực sáu năm trời, đánh nhau đánh thành tình bạn.

Lúc đến cổng trường thì đã 7:08, nhân viên gác cổng bắt đầu ghi tên.

Tà Trọng đặt ngang chiếc xe đạp: “Trèo tường.”

“Không được, sẽ bị thầy bắt được!” Mộc Tiểu Thụ không đồng ý.

“Lại cái tật này, không trèo tường thì cậu sẽ đến muộn, chịu giáo huấn cho coi.” Tà Trọng đã hăm he chuẩn bị trèo tường.

Mộc Tiểu Thụ ném cặp sách vào trong cổng trường, trong giây phút cuối cùng tránh né nanh vuốt của nhân viên gác cổng.

Nhưng khi cô chạy đến lớp học, đến muộn là chắc rồi.

Trong lớp vang lên tiếng đọc sách, may mà lão Lưu chủ nhiệm lớp không có ở đây.

Mộc Tiểu Thụ chuồn vào lớp học, sau khi ngồi xuống chỗ mình cô thở phào nhẹ nhõm.

“Mộc Lạc Phân, cậu có thể dậy sớm một hôm không hả?” Trình Dực Dương ngồi cùng bàn thân nhiên liếc nhìn cô, “Cậu cứ như vậy, tránh được mùng một cũng không tránh được mười lăm...”

Mộc Tiểu Thụ mau chóng gật gù đắc ý nói tiếp: “...Tránh được một tuần, không tránh được một tháng, tránh được học kỳ đầu, không tránh được học kỳ sau, thánh học tôi biết cậu quan tâm đến tôi, cảm ơn cảm ơn.” Dứt lời cô lấy ra từ vụng tiếng Anh bắt đầu học thuộc lòng.

Trình Dực Dương nhú mày, không nói gì.

Mộc Tiểu Thụ là một sự tồn tại không đẹp trong lớp, nhét vào trong góc tìm không được. Cô rất chịu khó học tập, nhưng thành tích môn toán làm thế nào cũng không lên nổi, tuy rằng thành tích của mấy môn khác cũng không tệ lắm, nhưng ở trong ngôi trường đầy nhân tài này thứ hạng của cô có vẻ không được lòng người.

Trình Dực Dương là một thiên tài toán học, là một truyền kỳ của trường cao trung phụ thuộc đại học K, cho Mộc Tiểu Thụ ngồi cùng bàn tuy là để giúp đỡ, nhưng Tiểu Thụ luôn cảm thấy đây là giết gà dùng dao mổ trâu.

Tiết tự học buổi sáng chấm dứt, tiết đầu tiên mau chóng bắt đầu. Đây là tiết thứ nhất sau khi thi cuối học kỳ đầu, giáo viên tiếng Anh tiến vào lớp bắt đầu phân phát bài thi.

“Lạc Phân, cho tôi xem bài thi của cậu.” La Dương Dương ngồi ghế trước quay đầu lấy bài thi tiếng Anh của Mộc Tiểu Thụ.

Số điểm trên bài thi khiến người ta hết hồn. La Dương Dương cảm thán: “Chắc chắn, Lạc Phân cậu là người duy nhất trong chúng ta có thể vượt điểm của thánh học tiếng Anh, thật khiến tội học kém chúng ta tăng thể diện.”

Mộc Tiểu Thụ tỏ vẻ khinh thường: “Đội tiết sau khi lão Lưu phát bài thi ngữ văn tôi không ngại cậu khen tôi một lần nữa đâu.”

Trình Dực Dương mặt không đổi sắc thêm vào một câu: “Tiết cuối cùng khi phát bài thi toán tôi không ngại cho cậu mượn vai dựa đâu.”

“Trình Dực Dương, cậu còn có thể hơn hờ vui đùa sao?!” Mày liễu của Mộc Tiểu Thụ dựng thẳng.

Trình Dực Dương hiếm khi cong khóe miệng.

Sau khi phát bài thi toán, Mộc Tiểu Thụ nằm trên bàn, suy nghĩ làm sao xử lý bài thi này. Không thể như hồi trước giấu dưới đáy giường, lần trước thím Dương thu dọn phòng đã lôi ra một mớ bài kiểm tra toán, cô sợ tới mức tái mặt, phải lừa đảo thuyết phục thím Dương.

Trình Dực Dương cầm bài thi của Mộc Tiểu Thụ, 58 điểm đỏ tươi. Tăng thêm 5 điểm, tiến bộ hơn lần trước.

“Mộc Lạc Phân.” Cậu ta gọi tên cô.

“Vẫn còn sống.” Cô uể oải lên tiếng.

“Đề này không phải lần trước tôi đã giải thích cho cậu rồi sao?” Cậu ta dùng bút vẽ ba vòng tròn lớn trên đề bài.

“Nói bậy, con số có giống nhau đâu.”

“...Cách thức, ý tôi là cách thức giải bài, con số đương nhiên không giống rồi.”

“...”

Chỉ trong một buổi sáng ngắn ngủi, bài thi của tất cả các môn đều được phát ra. Trình Dực Dương xem từng bài thi của Mộc Tiểu Thụ. Tiếng Anh và ngữ văn, điểm cao nhất; sử địa chính, tất cả đều hơn 90 điểm, lý hóa sinh, tất cả đều dưới 60 điểm, hơn nữa môn hóa, chỉ có 23 điểm vô cùng thâm.

Trình Dực Dương trầm ngâm một lúc lâu: “Mộc Lạc Phân, thực ra thành tích của cậu tốt lắm.”

Ánh mắt oán giận của Mộc Tiểu Thụ dời qua đây: “Tôi biết cậu không khéo ăn nói, nhưng sát muối vào miệng vết thương là chuyện không có đạo đức đâu.”

“Tôi nghiêm túc mà.” Trình Dực Dương nói, “Sau khi phân khoa, khoa học xã hội là thế mạnh của cậu.”

Ánh mắt Mộc Tiểu Thụ rung rung: “Học sinh khoa học xã hội không cần học toán sao? Chỉ cần có toán, cả đời tôi không được siêu sinh. Sau khi phân khoa, chúng ta khẳng định không cùng một lớp, không có cậu, điểm toán của tôi đoán chừng chỉ còn hàng đơn vị...”

“Cho dù chia lớp chúng ta vẫn là bạn học, tôi còn có thể dạy kèm toán cho cậu, đừng bi quan như vậy.”

“Bạn cùng bàn, từ trước tới giờ tôi không phát hiện hóa ra cậu tri kỷ như vậy.”

“Từ lúc đầu đã không trông cậy cậu phát hiện ra.”

“Chao ôi, bộc lộ rồi, trong miệng chó không phun ra cứt.”

“...Ngữ văn của cậu là ai dạy.”

“Lão Lưu đó.”

“Trong vòng mười phút đừng nói chuyện với tôi.”

“Ha ha ha...”

Buổi chiều bảng xếp hạng của học kỳ đầu được dán trên bảng thông báo.

La Dương Dương kéo Mộc Tiểu Thụ cùng nhau xem danh sách. Phía trước vây quanh một đám học sinh, hai người chen chúc hồi lâu mới chui vào bên trong vòng vây.

Đứng thứ nhất là Trình Dục Dương nổi tiếng không hề phải lo lắng. Lần này La Dương Dương thi không tệ, đứng trước hạng một trăm. Mộc Tiểu Thụ vẫn chần chừ ở chỗ hạng hai trăm.

Mộc Tiểu Thụ thấy được tên của Tả Trọng nằm gần mình, cô bỗng nhiên cảm thấy có chút an ủi.

Trình Dục Dương đang xem thông báo, nhưng thông báo mà cậu ta xem khác với Mộc Tiểu Thụ. Bên phía Mộc Tiểu Thụ chen chúc đầy người, bên phía Trình Dục Dương chỉ có mình cậu ta.

“Ê, nhìn gì đó.” Mộc Tiểu Thụ đi qua vỗ vai Trình Dục Dương.

Trình Dục Dương nói: “Năm nay trường chúng ta không có ai lấy được phần thưởng.”

Mộc Tiểu Thụ nhìn bảng thông báo, trên áp phích đang giới thiệu một cuộc thi toán học thế giới nào đó.

“Trường chúng ta hồi trước đâu có ai được thưởng.” Mộc Tiểu Thụ sau khi thấy rõ tiền thưởng thì chép miệng.

“Có.” Trình Dục Dương gật đầu, “Năm trước, một đàn anh đã giành được tiền thưởng của cuộc thi này.”

“Wow, lợi hại vậy. Ai thế?” Mộc Tiểu Thụ tỏ vẻ sùng bái.

“Đàn anh đó tên là Kì Tấn Khiêm. Anh ấy hiện tại đang ở Anh Quốc, là học trò cuối cùng của một vị kiến trúc sư nổi tiếng.”

“Kì Tấn Khiêm?” Mộc Tiểu Thụ vô thức ghi nhớ cái tên xa lạ này.

Cô quay đầu, trông thấy tia sáng trong mắt Trình Dục Dương: “Cậu rất hiểu biết về anh ta.”

Trình Dục Dương cười cười, thẳng thắn nói: “Anh ấy là mục tiêu của tôi.”

Mộc Tiểu Thụ nhất thời ngưỡng mộ kính nể người đàn anh chỉ nghe danh này. Người có thể khiến Trình Dục Dương nhận định làm đối tượng theo đuổi, chắc hẳn xuất sắc biết bao.

Sau bữa tối, Mộc Tiểu Thụ tản bộ trong Quỳnh Tạ. Mỗi bước đi của cô đều cảnh giác nhìn xung quanh hai lần, nắm bài thi toán trong túi giống như củ khoai lang phòng tay. Tuy rằng ba mẹ cô đã qua đời, nhưng mấy trường bố nhà họ Mộc cũng có kỳ vọng rất cao vào cô như đám người Mộc Lạc Kỳ, nếu để bọn họ thấy được bài thi, cuộc sống yên bình của cô sẽ kết thúc.

Bài thi này không thể giấu dưới đáy giường, xé đi để lại mảnh vụn là chứng cứ phạm tội, đốt đi có khói khiến người ta chú ý, rốt cuộc nên xử lý thế nào cho thỏa đáng?

Nhoáng một cái, cô đã đi tới khu vực vắng vẻ hoang tàn nhất trong Quỳnh Tạ, mấy tòa nhà kế bên nhau đều có dấu hiệu không có người ở, dây leo bám qua cửa chính, lối vào bị lấp kín mít.

Bỗng nhiên trong đầu hiện lên tia sáng, cô chọn một căn nhà chưa bị dây leo lấp kín hoàn toàn, giống như con cá chạch chui vào sân của căn nhà này.

Sân nhà không hoang vắng như bên ngoài, cây cỏ mọc chẳng chặt không đều đặn lại có chút vẻ đẹp độc đáo.

Mộc Tiểu Thụ mặc kệ cái sân này đẹp ngồn ngộn hay là đẹp nghệ thuật, cô trực tiếp đi tìm một góc, tiện tay bẻ gãy một cành cây rắn chắc bắt đầu đào hố.

Đào được mười phút, cô thấy độ sâu ổn rồi, thế là lấy bài thi nhét vào trong đó. Tiếp theo lấy bùn đất lấp hố, lấp xong còn dõn hoa cỏ lên đó. Cho đến khi nhìn không ra nơi này có dấu vết bị đào lên, cô mới hài lòng phủi đất trên tay, nụ cười hiện trên khuôn mặt.

Bài thi chắc sẽ nát vụn trong bùn đất, còn có thể cung cấp chất dinh dưỡng cho cây cỏ xung quanh, vật dùng đúng chỗ, rất tốt rất tốt.

Giải quyết xong một việc lớn trong lòng, tâm trạng của Mộc Tiểu Thụ rất tốt. Cô bẻ gãy một nhánh cây nhỏ làm microphone, trong mảnh sân yên tĩnh cất

tiếng hát lên ca khúc đang được thịnh hành mà Tả Trọng thường cho cô nghe. Sau khi gào thét một lúc cô cảm thấy còn chưa đã ghiền, thế là bắt đầu nhảy nhót như người ca sĩ nổi tiếng dựa vào trong ấn tượng của mình. Từ nhỏ cô đã có cơ bản nhảy múa, vì thể hiện giờ dù nhảy không chuẩn nhưng vẫn rất đặc sắc.

Nhảy đến cuối cùng, cô tạo hình múa ba lê kinh điển, tựa như một con thiên nga nhỏ.

Ráng chiều cuối cùng nhuộm cây cỏ trong sân trở nên ấm áp.

Ngay trong ánh chiều tà ấm áp này, Mộc Tiểu Thụ chào hoa cỏ cây cối đang đong đưa trong gió nhẹ: “Cảm ơn đã thưởng thức, cảm ơn đã thưởng thức.”

Cuối cùng cô phải rời khỏi mảnh sân này, quay về nhà họ Mộc ngọt ngào. Chưa đến một giờ, cô đã gán bó không rời với mảnh sân này, lại sinh ra cảm giác quyến luyến.

Sau khi Mộc Tiểu Thụ rời đi, mảnh sân khôi phục sự yên tĩnh.

Tiếng mở khóa phá vỡ sự im lặng, từ bên trong tối tăm có một chiếc xe lăn xuất hiện. Ngồi trên xe lăn là một người còn trẻ, màu da trắng bệch, môi mỏng mím lại. Hắn co lại tay trái gầy gò rồi gõ trên tay vịn xe lăn, đằng sau hắn lập tức có người cung kính nói: “Thiếu gia.”

“Đi, bó ra thứ vừa rồi cô ấy chôn xuống cho tôi xem.”

“Dạ.”

Chỉ chốc lát sau, tờ giấy dính đầy bùn đất đưa tới lòng bàn tay hắn.

Trường cao trung phụ thuộc đại học K, bài thi toán cuối học kỳ đầu, Mộc Lạc, 58 điểm.

Chữ “Phân” cuối cùng bởi vì bị vò đi vò lại nhiều lần đã mờ không thể hiện ra rõ ràng.

Hắn vuốt ve chữ cuối cùng trên tờ giấy không thể thấy rõ, trong con mắt hẹp dài lạnh băng lần đầu tiên nổi lên ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Cầu luân đôn

“Mộc Lạc Phân, có người tìm!”

Mộc Tiểu Thụ đang nằm bò trên bàn vẽ tranh, ngơ ngác nhìn về phía cửa lớp, loáng thoáng trông thấy một góc màu da cam.

“Gọi cậu đấy.” Trình Dục Dương chọc chọc khuỷu tay cô.

Cô mau chóng nhảy xuống ghế.

Vừa đến cửa, Mộc Tiểu Thụ liền trông thấy Mộc Lạc Kỳ mặc chiếc váy dài màu da cam đứng tại hành lang ngoài lớp học đang phát sáng xung quanh. Bạn học đi ngang qua đều không hề ngoại lệ mà lén quay đầu nhìn vị mỹ nữ đột nhiên xuất hiện này, mà Mộc Lạc Kỳ thì lại không hề nhận ra, bàn tay trắng nõn mất kiên nhẫn vén mái tóc quăn màu nâu nhiều lần.

“Chị.” Mộc Tiểu Thụ gọi một tiếng.

Tầm mắt Mộc Lạc Kỳ dừng trên người Mộc Tiểu Thụ. Cô nhíu mày: “Hôm nay trước khi ra cửa em không chải đầu à?”

Mộc Tiểu Thụ nắm buộc tóc đuôi ngựa rồi bởi, mau chóng nói sang chuyện khác: “Sao chị lại tới đây?”

“Tan học đến đại học K tìm chị, buổi tối ra ngoài ăn.” Mộc Lạc Kỳ nói ngắn gọn.

Mộc Tiểu Thụ bắt đầu nhìn đại tiểu thư trước mặt: “Chị lại muốn đi đâu chơi?”

Mộc Lạc Kỳ chỉ tiếc rên sắt không thành thếp: “Không phải chị muốn chơi, chị muốn dẫn em đi chơi, nếu không cả đời em sẽ buồn chết ở nhà họ Mộc.”

“Tuân lệnh tuân lệnh.” Mộc Tiểu Thụ đầu hàng.

Mộc Lạc Kỳ hài lòng gật đầu, mang giày cao gót nghênh ngang rời đi.

Mộc Tiểu Thụ trở về chỗ ngồi lập tức bị La Dương Dương và mấy nữ sinh vây quanh: “Lạc Phân, chị cậu đẹp thật.”

“Ừ.” Từ nhỏ đến lớn đã quen nghe những lời khen Lạc Kỳ xinh đẹp bao nhiêu, lỡ tai Mộc Tiểu Thụ đã mọc đầy kén rồi.

“Còn là tài nữ nổi tiếng của đại học K.” Lời này không giả, thành tích của Lạc Kỳ từ trước đến giờ đều tốt đến mức khiến người ta ghen tị, tuy rằng chưa bao giờ thấy cô dùng thời gian vào việc học tập.

“Lạc Phân, chị ấy có bạn trai chưa?” La Dương Dương hai mắt phát sáng.

Mộc Tiểu Thụ ứa ra mồ hôi lạnh: “Cậu thích chị tôi à?”

Bỗng nhiên tất cả nữ sinh như đàn thú chạy tán loạn. Thì ra Trình Dục Dương vừa mới rời khỏi chỗ ngồi đã trở lại.

Mộc Tiểu Thụ cười xấu xa: “Cậu vừa tới toàn bộ nữ sinh đều chạy đi mất, không thể đánh giá thấp núi băng nha.”

Trình Dục Dương phớt lờ cô, tự mình lấy tạp chí ra xem.

“Chao ôi, cũng chỉ có tôi mới chịu đựng được loại đàn ông trong nóng ngoài lạnh nửa ngày không nói được một câu hoàn chỉnh như cậu thôi.”

Cậu ta không hề ngắt đầu: “Cũng chỉ có tôi mới chịu đựng được loại phụ nữ lăm mồm cả ngày lú lú không ngừng như cậu thôi.”

“Ồ, nói chuyện rồi, rất hiếm thấy nha.” Cô nháy mắt mấy cái.

Cậu ta chỉ quynh vờ trên bàn, hỏi: “Cậu vẽ gì thế?”

Cô hào phóng đẩy quynh vờ đến trước mặt cậu ta: “À, mối tình đầu của tôi đó.”

Trình Dục Dương nghe vậy liền nghiêm túc cúi đầu nhìn lại, trên quynh vờ vẽ rất nhiều dáng dấp khác nhau của cây xoài, trên cây đều có cùng một cậu thiếu niên ngồi trên đó. Kỹ năng hội họa của Mộc Tiểu Thụ tốt lắm, thiếu niên trên cây rất sinh động, mang theo sự tự tin và chín chắn. Chỉ là —— “Mối tình đầu của cậu không có khuôn mặt ư?”

—— chỉ là mỗi một cậu thiếu niên đều không có khuôn mặt.

Mộc Tiểu Thụ gạt lại quynh vờ: “Tôi không dám đặt bút vẽ được chưa, ai biết nhiều năm như vậy anh ấy thay đổi bao nhiêu.”

Trình Dục Dương cười giễu một tiếng: “Cậu không phải ngay cả tên người ta cũng không biết chứ?”

Cô ghen lời, thật đúng là không biết.

Cậu ta bóp trán: “Cái này gọi là yêu thầm, không phải gọi là mối tình đầu.”

“Cậu ngay cả mối tình đầu cũng không có mà dám cười nhạo tôi hả.” Cô nghiến răng nghiến lợi.

Cậu ta liếc nhìn cô: “Ai nói tôi không có mối tình đầu.”

Lúc này cô gạt mình: “Cậu có hả?” Sau đó cô lập tức cười ha ha, “Mối tình đầu của cô không phải là đề bài thi toán chứ.”

Sắc mặt cậu ta trầm xuống.

Cô im bật trong chớp mắt: “Xin lỗi xin lỗi, tôi không nên lấy giấc mộng của cậu ra nói đùa.”

Có một số người và việc, không thể lấy ra vui đùa.

Buổi tối tan học, Mộc Tiểu Thụ ngược dòng người đi tới khoa tin tức của đại học K. Mộc Lạc Kỳ đang học tiết cuối cùng, đang thực nghiệm ở tầng cao nhất.

Trường cao trung phụ thuộc đại học K chỉ cách đại học K chừng mười phút. Sau khi vào thang máy đến tầng cao nhất, Mộc Tiểu Thụ ở đại sảnh chờ Mộc Lạc Kỳ tan học.

Bốn phía đại sảnh đều là cửa kính, từ đây có thể quan sát hơn phân nửa thành phố N. Mộc Tiểu Thụ đứng sát cửa kính nhìn thế giới dưới chân bận rộn. Thành phố này nói lớn thì rất lớn, nói nhỏ cũng chỉ là địa bàn hoạt động dưới mí mắt, tại vùng đất Quỳnh Tà nho nhỏ này cũng chỉ lớn một chút. Phạm vi thế giới lại có đáng đáp gì đây?

“Tầm nhìn nơi này đẹp lắm.”

Âm thanh trầm thấp vang lên bên tai Mộc Tiểu Thụ. Cô quay đầu, trông thấy một người đàn ông trẻ tuổi mặc âu phục màu xám không biết đứng cạnh cô khi nào. Dáng người anh cao to, rắn rỏi mạnh mẽ, chỉ đứng đó thôi đã tạo nên khí thế trong vô hình.

Chiếc mũi anh thẳng tắp, hốc mắt sâu sắc, khuôn mặt kết hợp với vẻ cổ điển của phương Đông cùng vẻ lãng mạn của phương Tây. Cô bỗng dưng có cảm giác quen thuộc. Nhịp tim hơi đập nhanh thúc giục cô nhìn về ánh mắt anh.

Ánh mắt anh tĩnh lặng như hồ nước sâu thẳm, hồ nước màu đen.

Không phải hồ nước màu lam trong ký ức, cô thầm che giấu nỗi thất vọng trong đáy lòng.

“Đúng vậy, sau này tôi cũng muốn ở một nơi có tầm nhìn đẹp như vậy, thế thì có thể nhìn thấy xa hơn.” Cô cong khóe môi.

Anh cũng cười: “Tầm nhìn của nơi ở dù có đẹp thế nào đi nữa cũng sẽ không di chuyển, đi ra ngoài mới có thể nhìn thấy nơi xa hơn.”

“Anh đã đi bao xa rồi?” Cô hơi tò mò.

“Không xa, chỉ là khoảng cách từ nơi này đến Luân Đôn.” Anh nói.

Trong mắt cô có vẻ hâm mộ: “Đã rất xa rồi.”

“Không đủ, không đủ xa.” Anh nhìn ánh mắt cô, tựa như muốn nhìn đến tận nơi sâu thẳm trong đáy lòng cô, “Nếu em muốn, em có thể đi xa hơn.”

Sau lưng có tiếng ồn ào phá vỡ đại sảnh yên tĩnh.

“Tiểu Thụ!”

Âm thanh của Mộc Lạc Kỳ.

“Tôi phải đi rồi.” Mộc Tiểu Thụ ảo não, thời gian sao trôi qua nhanh vậy. Sau khi chạy được vài bước cô xoay người nhìn người đàn ông đứng trước cửa sổ.

Người đàn ông kia nhìn theo bóng lưng của cô, không ngờ cô còn ngoảnh đầu lại, một chút tâm tình phức tạp trong đôi mắt anh không kịp thu hồi.

Cô không để ý tới, chỉ hướng về anh từ đáy lòng nói: “Cám ơn.” Sau đó cô chạy về phía cô gái mặc váy màu da cam đang đứng chờ, không quay đầu lại nữa.

Người đàn ông bởi vì một câu cảm ơn, mà ngỡ ngàng lần thứ hai.

“Tần Khiêm, đợi lâu rồi.” Một người đàn ông cao lớn mặc áo sơ mi đỏ thẫm đi tới bên cạnh anh.

“Cậu lại dạy lỗi giờ rồi.” Kì Tần Khiêm cười nhìn Cố Trùng Dương.

“Không phải tôi muốn kéo dài, là mọi người quá nhiệt tình, hết người này đến người khác đặt câu hỏi.” Cố Trùng Dương có phần bất đắc dĩ, “Lần này cậu về ở bao lâu?”

“Không xác định.” Kì Tần Khiêm đáp, anh đi theo Cố Trùng Dương đến thang máy chuyên dụng dành cho giáo sư.

Cố Trùng Dương: “Cậu đeo kính sát trùng à?”

“Ừm.”

“Thế nào, ngại màu mắt nguyên thủy khó coi ư?”

“Không phải, là sợ phiền toái.”

Cố Trùng Dương hiểu rõ, Kì Tần Khiêm cho dù đi tới đâu cũng luôn trên choker đủ loại phụ nữ một cách khó tả, màu mắt của anh tựa như cơn mưa phùn trên Địa Trung Hải, là đầu sỏ gây nên đa tình tương tư.

“Vừa rồi thấy cậu nói chuyện với một cô gái, bạn à? Hừm, tôi chưa từng thấy bên cạnh cậu có người bạn nào là phái nữ cả.”

“Là một người bạn cũ. Nhưng mà, cô ấy chắc là không còn nhớ tôi.”

Mộc Tiểu Thụ theo Mộc Lạc Kỳ đi trong sân trường đại học K. Người qua lại đều là sinh viên, lúc này vừa qua giờ ăn, dọc đường có nhiều cặp tình nhân đi tản bộ hơn.

“Chị, chị có bạn trai không?” Mộc Tiểu Thụ hỏi.

Mộc Lạc Kỳ khinh thường hừ một tiếng: “Chị đây cần đàn ông sao?”

Cũng phải, mỹ nhân Mộc Lạc Kỳ ánh mắt nhìn cao như vậy làm sao sẽ thích người bình thường.

“Tuần này chúng ta không phải đi ra ngoài ăn một bữa thịnh soạn rồi sao? Sao lại đi nữa?” Mộc Tiểu Thụ nghi hoặc.

Mộc Lạc Kỳ dừng lại tại một góc yên tĩnh ở ngoài cổng trường, hình như đang đợi người: “Tối nay mấy người cổ hủ trong nhà muốn đi dự một buổi tiệc lớn, nếu chúng ta trở về sớm, chắc chắn sẽ bị kéo theo làm tam bồi.”

Tam bồi, bồi cười, bồi hàn huyên, bồi so sánh. Tam bồi cấp cao của những đứa con nhà giàu.

Một chiếc xe Lamborghini màu đỏ dừng lại trước mặt hai người.

Người ngồi ghế lái là một chàng thanh niên nhuộm tóc đỏ đeo khuyên mũi, anh ta giờ tay lên, kéo ra nụ cười thật tươi: “Hi, Lạc Kỳ!”

Mộc Tiểu Thụ tinh bơ nhìn sang Mộc Lạc Kỳ, có thể nhìn thấy rõ vẻ khinh bỉ trong đôi mắt cô.

Mộc Lạc Kỳ không hề để ý sai bước đi qua ghế sau, vừa bảo Tiểu Thụ mau lên xe vừa nói với chàng trai tóc đỏ ngồi ở ghế lái: “Khôn Kiệt, xe ở đâu ra thế, gan nhè.”

“Ngài đang khen tôi hay làm tổn thương tôi thế?” Khôn Kiệt xoay tay lái, xe vọt chạy. Anh ta nhìn Mộc Tiểu Thụ ngồi ghế sau đang ngắm phong cảnh, “Vị này chính là cô em họ của cô à? Cô khẳng định muốn dẫn theo một bạn học nhỏ mặc đồng phục, rõ ràng còn chưa trưởng thành hả?”

“Tôi dẫn em gái tôi theo có trở ngại gì đến anh? Bớt nói nhảm đi, chuyên tâm lái xe.” Mộc Lạc Kỳ bực bội.

Mộc Tiểu Thụ quay đầu nhìn chị họ nhà mình, làm ra vẻ thờ dãi một hơi: “Giờ chị muốn đi đâu?”

Mộc Lạc Kỳ vươn tay cời bỏ buộc tóc đuôi ngựa rối bời của Mộc Tiểu Thụ, để mái tóc đen dài của cô xõa xuống, rồi lấy tay tháo ra cặp mắt kính gọng đen của cô: “Đi tới chỗ em chưa từng đi.”

Mộc Tiểu Thụ đảo mắt: “Chỗ nào không cho phép đeo mắt kính?”

“Có ai bảo em nhìn chằm chằm bằng đèn đầu, đeo mắt kính làm gì.” Mộc Lạc Kỳ cời áo khoác đồng phục của Mộc Tiểu Thụ ra. Dưới lớp áo khoác, Tiểu Thụ mặc một chiếc áo vải bông cổ tròn giặt đến trắng tinh, tôn lên mái tóc đen và đôi mắt đen láy, thật có vẻ đẹp cổ điển thời dân quốc.

“Ừm, được thông qua.” Mộc Lạc Kỳ rút cuộc hài lòng rút tay về.

Mộc Tiểu Thụ lại bị hoảng sợ: “Chị không phải muốn em đi bán thân chứ?”

Khôn Kiệt ngồi ghế trước luôn lắng nghe hai người nói chuyện, lúc này nhin không được cười to: “Cô bé em yên tâm đi, muốn bán cũng là chị họ của em bán.”

Một chiếc túi đập chính xác ngay cái ót của Khôn Kiệt, anh ta sợ tới mức gào khóc kêu to: “Bà cô xin ngài thương xót, tôi đang lái xe đó!”

Cuối cùng xe dừng lại trước một quán bar.

Trên cửa quán bar có khắc một ly rượu nghiêng và ba chiếc lá ô liu, ba chữ màu tím đậm nằm ở giữa: Cầu Luân Đôn.

Mộc Tiểu Thụ đi theo Mộc Lạc Kỳ và Khôn Kiệt vào quán bar. Tầm mắt chợt tối sầm nẩy phần, lọt vào tầm mắt chính là đèn treo hình ly rượu màu xanh thẫm. Thiết kế bên trong quán bar trở thành hình dạng cây cầu, trên cầu bài trí sofa hình tròn cao thấp lẫn lộn, từng vòng từng vòng ngăn cách người uống rượu; dưới cầu là sân nhảy rộng thênh thang, người đã hơi say đang lắc lư theo điệu nhạc blues trong sân nhảy.

Nghe nói ông chủ của quán bar này là một truyền kỳ cổ xưa. Ông ta là người Anh Quốc, sinh sống ở Mỹ ba mươi năm trời, cuối cùng lại định cư tại Trung Quốc.

Dọc đường thỉnh thoảng có người chào hỏi Lạc Kỳ, hiển nhiên cô là khách quen ở đây.

Cuối cùng Mộc Tiểu Thụ ngồi xuống sát mép sofa. Những người ngồi chung đều là bạn của Mộc Lạc Kỳ, có tao nhã có hào phóng, có trầm tĩnh có mạnh mẽ, nhưng Mộc Tiểu Thụ có thể nhìn ra được những người này đều ưu tú giống như Mộc Lạc Kỳ, vừa có thể hạ bút thành văn trở thành tác phẩm xuất sắc, vừa có khả năng cời bỏ vẻ ngoài trở nên khiêm nhường.

Mộc Lạc Kỳ rót một ly nước chanh cho Mộc Tiểu Thụ, còn mình thì uống một ly rượu cốc tai màu xanh.

Những người ngồi chung đều rất hiếu kỳ về Mộc Tiểu Thụ.

“Lạc Kỳ chưa bao giờ dẫn ai tới đây, không ngờ lần đầu tiên dẫn tới lại là một cô bé như vậy.” Một cô gái tóc ngắn ngang tai cười nói.

Mộc Lạc Kỳ cười khanh khách không ngừng: “Đừng thấy con bé ngoan ngoãn như vậy, kỳ thật bên trong là con mèo biết bắt người đó.”

Tất cả mọi người đều bật cười.

Mộc Tiểu Thụ hơi đỏ mặt, lắng nghe Mộc Lạc Kỳ lần lượt giới thiệu cô với từng người. Những người này tính cách khác nhau, nhưng đều dễ tính cởi mở, vui vẻ thân thiện. Mộc Tiểu Thụ bất tri bất giác này sinh thiện cảm với bọn họ.

Chỉ chốc lát sau, mấy người tùm năm tùm ba xuống sàn nhảy, chỉ để lại mình Mộc Tiểu Thụ ngồi tại chỗ.

Trên bàn tròn đặt mấy ly rượu cốc tai lác đác. Ly thủy tinh đẹp để tôn lên chất lỏng bên trong càng phát ra ánh sáng mê người, mê hoặc Mộc Tiểu Thụ cầm lấy một ly trong đó.

Chất lỏng màu xanh dao động nơi miệng ly, tựa như dòng sông lằng lằng chảy xuôi trong đêm. Cô liếm môi, cúi đầu uống một ngụm chất lỏng màu xanh.

Mùi vị chua chát cay nồng xông lên mũi.

Cô đặt cái ly về chỗ cũ, làm như không có gì cầm lấy ly nước chanh của mình uống một ngụm, ánh mắt vô tình lướt qua sàn nhảy dưới cây cầu.

Hiển nhiên không ai để ý tới cô lên uống rượu. Vì thế cô khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Đám người Mộc Lạc Kỳ dưới sàn nhảy đương nhiên không nhìn thấy hành động của Mộc Tiểu Thụ, nhưng mà mọi hành động lén lút của cô đều rơi vào trong mắt của người đàn ông ngồi ở bàn bên cạnh.

Nhưng lại là một phong cảnh khác.

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Milonduff

Đan Bá Phi tựa vào sofa vòng tròn, đầy hứng thú nhìn cô gái tóc dài ở bên trái đang trước.

Cô mặc chiếc áo vải bông cũ kỹ, vóc dáng trông hơi gầy yếu, trên khuôn mặt hình trái xoan khảm đôi mắt to đen láy, lúc nhìn người khác tựa như cún con mắc mưa.

Động tác cầm ly rượu của cô tao nhã mà tự nhiên, tựa như người con gái thời xưa bước ra từ trong bức tranh thủy mặc, dáng dấp toát ra tác phong của người trí thức.

Anh ta phán đoán sơ qua, đây là một tiểu thư khuê các đến từ dòng dõi thư hương nhưng nay gia cảnh sa sút.

Anh ta nhìn thấy đôi mắt cô chuyển động, đặt ly nước chanh xuống, dè dặt cầm lấy một ly Margarita màu xanh trên bàn. Cô tò mò nhìn chất lỏng trong ly, sau đó mau chóng uống một ngụm.

Mùi vị rượu hình như không khiến cô hài lòng. Cô vừa nhú mồm đặt ly về chỗ cũ, vừa lén nhìn quanh, sau đó khẽ thở phào nhẹ nhõm. Sau một lúc lâu, cô cầm lại ly nước chanh của mình, uống một ngụm, mặt mày tươi tắn.

Anh ta bỗng nhiên có nửa giây xuất thần, hóa ra cô không phải là tiểu thư khuê các trầm lắng, mà là cô gái nhà bên ngậy thơ dịu dàng. Khí chất thanh lịch và ngây thơ hòa hợp với nhau như vậy khiến người ta không cảm lòng nổi mà muốn hiểu biết sâu hơn.

Cô bạn gái xinh đẹp bên cạnh đang vòng tay qua cổ anh ta, mùi nước hoa nổi tiếng tràn ngập cánh mũi của anh ta. Đan Bá Phi hơi khó chịu nhíu mày, đẩy người phụ nữ ra.

“Nhị thiếu?” Cô ta khó hiểu cất tiếng.

Anh ta day day huyết thái dương, bỗng nhiên rất muốn biết cô gái kia có mùi vị gì. Khẳng định không phải là mùi nước hoa nhân tạo, hẳn là... là cái gì? Anh ta lẩn lộn trong giới phần hồng nhiều năm, lần đầu tiên không có chủ kiến.

Từ trước đến giờ anh ta luôn biết phụ nữ nào có thể trêu chọc, người nào không thể trêu chọc; người nào có thể mang theo bên người, người nào có thể đưa vào nắm mồ hôn nhân.

Trực giác nói với anh ta, cô gái kia không thể trêu chọc.

Nhưng mà nhịp tim đập rất nhanh, không thể khống chế.

Anh ta chửi bậy một câu dưới đáy lòng.

Không thể kiềm chế, vậy thì đừng kiềm chế. Anh ta cầm một chai rượu, đi về phía cô gái.

Mộc Tiểu Thụ nằm bò tại chỗ thưởng thức Mộc Lạc Kỳ nhảy múa dưới cầu. Mộc Lạc Kỳ dáng người cao gầy, liếc mắt một cái là nhìn ra trong đám người. Bận nhảy của cô cũng rất xuất sắc, lời kéo cô tựa như đóa hoa mẫu đơn kiều ngạo nở rộ đi ra giữa sân nhảy.

Bỗng nhiên trong tầm nhìn của cô xuất hiện một chai rượu, cô nghi hoặc ngẩng đầu, trông thấy một người đàn ông còn trẻ xấp xỉ tuổi Mộc Lạc Kỳ đang cười với mình. Người kia có làn da màu lúa mì, đôi mắt màu đen sáng ngời có thần. Khóe mắt anh ta hơi nhướn lên, bởi vậy lộ ra vẻ phong lưu như có như không.

“Tôi có thể ngồi đây không?” Anh ta hỏi.

Mộc Tiểu Thụ chớp mắt, đây là bắt chuyện trong truyền thuyết ư?

Không cho anh ta ngồi thì cô có vẻ không phóng khoáng, để anh ta ngồi thì cô lại không thích. Cuối cùng cô vẫn lịch sự cười cười: “Mời ngồi.”

Đan Bá Phi không khách khí ngồi xuống: “Đây là lần đầu tiên em uống rượu?”

Bên tai Mộc Tiểu Thụ hơi đỏ, hóa ra anh ta đã nhìn thấy màn vừa rồi. Vì thế cô gật đầu: “Phải.”

“Mùi vị thế nào?” Anh ta cười.

Cô đáp: “Không ngon.”

Anh ta hiểu rõ: “Em đã chọn sai ly rượu đầu tiên trong cuộc đời. Loại rượu này không thích hợp với em, em nên nếm thử loại này.” Dứt lời anh ta giơ lên chai rượu trong tay.

Thân chai là hình giọt nước hoàn mỹ, chất lỏng màu đỏ cam bên trong chai óng ánh mà mê người.

“Có muốn nếm thử không?” Trong mắt anh ta có vẻ mê hoặc.

Rượu của người lạ, không nên uống. Nhưng phải từ chối thế nào mới thỏa đáng đây? Cô chưa từng gặp qua tình huống này, bởi vậy rơi vào khó khăn.

Anh ta nắm bắt vẻ khó xử trong mắt cô, vì thế nhún vai, đặt chai rượu kia lên bàn: “Chai rượu này tặng cho em.”

Cô hơi bối rối: “Cái này... làm sao được.”

Anh ta vừa thưởng thức dáng vẻ hoảng sợ như nai con của cô, vừa đứng lên: “Bởi vì hợp ý, cho nên tặng em. Đừng cố gắng từ chối, như vậy sẽ khiến đàn ông cảm thấy rất mất mặt.”

Cô nhìn anh ta, không biết phải làm gì.

Anh ta lộ ra nụ cười có phần lưu manh: “Nếu lần sau chúng ta còn có thể gặp nhau tại đây, xin cho phép tôi mời em uống một ly rượu càng ngon hơn.”

Anh ta hơi cúi người, tựa như tác phong thanh lịch của kỵ sĩ, hạ màn rời khỏi.

Mộc Tiểu Thụ ngồi yên tại chỗ ngồi, bồn chồn nhìn chằm chằm chai rượu trên bàn. Lát nữa nói thế nào với Mộc Lạc Kỳ đây?

Đang nghĩ ngợi thì nhóm người Mộc Lạc Kỳ mang theo trận gió hơi nóng trở về bàn.

“Phù, thật đã ghiền.” Mộc Lạc Kỳ cầm ly rượu uống một hơi cạn sạch, đôi mắt hạnh chuyển động, biếng nhác mà mê người, “Các cậu có biết vừa rồi tôi nhảy với ai không?”

“Thế nào? Mộc đại tiểu thư để tâm à?” Có người trêu đùa.

Bỗng nhiên Khôn Kiệt hô to một tiếng: “Ồ, ai gọi chai rượu này thế?” Anh ta đang cầm chai rượu mà người đàn ông xa lạ để lại.

Đầu lưỡi Mộc Tiểu Thụ trong nháy mắt thất lại: “Là một người lạ để lại.”

Cô gái tóc ngắn ngang tai mỉm cười: “Đàn ông?”

Mộc Tiểu Thụ bắn khoản gật đầu.

Tất cả mọi người cười rộ lên.

Có người cầm chai rượu nhìn, chép miệng: “Jesus! Miltonduff 17 năm.”

Cô gái kia nói với Lạc Kỳ: “Sức quyến rũ của em gái cậu rất lớn nha, có thể khiến đàn ông rất phóng khoáng tặng cho chai rượu này.”

Mộc Lạc Kỳ cười đắc ý: “Cũng không xem là em gái của ai.”

Khôn Kiệt đã gấp gấp khui ra chai rượu, cầm rượu rót vào ly không rồi đưa cho Mộc Tiểu Thụ: “Ném thử đi, ly rượu đầu tiên nhất định là của em, em không uống chúng tôi cũng sẽ không uống.”

Mộc Tiểu Thụ lúng túng cầm lấy ly rượu, cẩn thận hớp một ngụm. Không ngờ loại rượu này mát lạnh ngon miệng, nuốt vào rồi vẫn còn mang theo mùi vị ngọt ngào thần nhiên.

“Đây là...rượu gì thế, uống ngon lắm.” Cô ngẩng đầu nhìn mọi người, ánh mắt sáng long lanh.

Cô gái tóc ngắn ngang tai ôn hòa đáp: “Là Miltonduff, không cay nồng, mùi vị ngon, tác dụng chậm, thích hợp với con gái lần đầu uống rượu.”

Mộc Tiểu Thụ hơi sùng sốt.

Miltonduff, mùi vị mật ong ngọt ngào. Cô gái của tôi, ngọt ngào mà động lòng người.

Bóng đêm mê ly, ánh đèn xanh đen trên đầu, Mộc Tiểu Thụ vỗ mặt, hình như cô hơi say.

Lúc ra khỏi quán bar, màn đêm đã tối sẫm, Mộc Tiểu Thụ và Mộc Lạc Kỳ đi trên con đường tĩnh lặng.

Gió đêm phả trên khuôn mặt mang đến từng đợt mát rượi, Mộc Lạc Kỳ cởi giày cao gót đi chân trần trên mặt đất.

Mộc Tiểu Thụ cười ha ha: “Chị điên rồi à, nếu như bị người thích chị thấy được thì làm sao hả?”

Mộc Lạc Kỳ vén mái tóc dài hơi xoắn ra phía sau, lộ ra cái trán bóng loáng: “Đàn ông quỳ gối dưới váy chị chỉ sẽ càng yêu chị bấy giờ hơn.”

Mộc Tiểu Thụ cười đến ngã ngửa ra đằng trước đằng sau.

“Tiểu Thụ, những người bạn hôm nay em đều nhớ kỹ hết chưa?” Mộc Lạc Kỳ xoa đầu Mộc Tiểu Thụ.

“Nhớ kỹ rồi, em chỉ cái khác không được, nhưng trí nhớ là số một.” Mộc Tiểu Thụ ngẩng đầu lên.

Mộc Lạc Kỳ nói: “Sau này nếu em gặp khó khăn gì, chị không ở đây, em có thể tìm bọn họ. Bọn họ rất đáng tin cậy, đáng để tin nhiệm.”

Mộc Tiểu Thụ hơi kinh ngạc: “Chị muốn đi đâu? Một mình bay qua Trung Đông làm tin tức sao?”

Mộc Lạc Kỳ hừ một tiếng: “Chị nói là nếu, huống hồ chị không thể nào luôn luôn ở bên cạnh em, em quen biết nhiều người một chút dù sao vẫn có lợi. Nhiều người chăm sóc, chị yên tâm.”

Trong lòng Mộc Tiểu Thụ mềm xuống, miệng lại nói: “Em có thể gặp khó khăn gì chứ? Thi toán không đủ điểm luôn luôn đứng đầu.”

“Cái con nhóc chết tiệt này, trước mặt đám cáo già thì tỏ ra ngoan ngoãn thuần khiết còn hơn cừu con, ngày nào đó bị bắt nạt cũng không biết.”

“Bọn họ dù sao cũng là đàn anh đàn chị được chưa.”

Mộc Lạc Kỳ dí trán Mộc Tiểu Thụ, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Kẻ yếu sẽ bị làm vật hy sinh em có biết không?”

Mộc Tiểu Thụ ôm cánh tay Mộc Lạc Kỳ cọ cọ, ngọt ngào nói: “Biết rồi.”

Mộc Lạc Kỳ lắc đầu: “Ngoài biết dễ thương ra em còn có kỹ năng khác không hả?” Mặc dù miệng nói lời hung hãn, nhưng cô để mặc Mộc Tiểu Thụ bám lấy cánh tay mình.

“Chị em gái đằng trước ơi, có thể đi giá lên xe chưa?” Tiếng còi vang dội vang lên phía sau hai cô. Hai người vừa quay đầu liền trông thấy Khôn Kiệt thò nửa người ra cửa kính xe.

Trở về nhà họ Mộc thì đã qua mười một giờ tối, Mộc Tiểu Thụ kinh ngạc phát hiện đèn của phòng khách vẫn còn sáng. Thình thoảng truyền ra tiếng người ồn ào, hình như có người đang tranh luận ở phòng khách.

Mộc Lạc Kỳ kéo cánh tay cô, cảnh cáo: “Đi thẳng lên lầu, đừng vào phòng khách tự tìm phiền toái.”

Mộc Tiểu Thụ gật đầu, khề khàng đi theo phía sau Mộc Lạc Kỳ, đi lên phòng ngủ trên lầu.

“Hôm nay cũng không biết là ngày mấy, mấy cô mấy bác làm đầu bên ngoài đều trở về. Nhà họ Mộc tụ tập càng nhiều người thì chuyện càng không tốt.” Mộc Lạc Kỳ mở cửa phòng ngủ, vẫy tay với Mộc Tiểu Thụ, “Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Mộc Tiểu Thụ trả lời.

Phòng khách nhà họ Mộc.

Bác cả Lâm Tổ Âm, bác hai Diệp Thục Hoa ngồi ghé đầu, ngồi phía bên kia là con gái nhà họ Mộc đã lấy chồng dọn ra ngoài.

“Lần này nhà họ Tiêu có ý gì? Muốn lấy con gái nhà họ Mộc sao?” Cô hai Mộc Tâm Nhụy nhún mày.

Lâm Tổ Âm nhìn một phòng gia quyến nữ: “Ý của ông cụ là lời hứa chỉ phúc vì hôn năm đó không thể làm trái.”

“À.” Diệp Thục Hoa che miệng cười, “Nhà họ Tiêu cũng là danh môn vọng tộc, gả con gái qua đó cũng không tính là tui thân đâu nhì.”

Mộc Tâm Nhụy phản bác: “Chị hai, chị không có con gái cho nên không cần quan tâm, ai chẳng biết nhà họ Tiêu làm ăn buôn bán cái gì, dính vào con đường bất chính, gia thế chúng ta bình thường nào dám treo cao? Huống hồ cái cậu nhà họ Tiêu...”

“Tâm Nhụy.” Cô cả Mộc Tâm Di mắng em gái một tiếng. Bà ta thông thả nói, “Việc đã đến nước này, chúng ta cũng không thể làm người nói không giữ lời, trong tiểu bối nhà họ Mộc có bao nhiêu đứa con gái còn chưa lấy chồng?”

Mấy người đàn bà đang ngồi đều im bật. Trong lòng bọn họ đều hiểu rõ, phù hợp điều kiện chỉ có bốn người: cháu nội trưởng Mộc Lạc Kỳ, cháu nội út Mộc Lạc Phân, cháu ngoại lớn Thích Diệp Từ, cháu ngoại thứ Đới An Ni.

Sau khi trầm ngâm hồi lâu Mộc Tâm Di nói: “Cái cậu nhà họ Tiêu kia năm nay hai mươi lăm, theo tuổi tác thì xứng đôi với Lạc Kỳ hơn. Và lại không phải Lạc Kỳ sắp tốt nghiệp rồi ư?”

Lâm Tổ Âm vân vê bàn tay ướt mồ hôi: “Chị cả, tính tình Lạc Kỳ chị cũng không phải không biết, gả nó qua đó chỉ sẽ làm loạn nhà chồng sống không yên ổn đâu. Theo em thấy, tính tình Diệp Từ tốt, người cũng xinh đẹp...”

Mộc Tâm Nhụy lên tiếng ngắt lời Lâm Tổ Âm: “Luận xinh đẹp, ai đẹp hơn Lạc Kỳ chứ? Luận tính tình, ai có thể so với con gái chú út Mộc Lạc Phân? Rõ ràng phải gả con gái của nhà họ Mộc, lẽ ra không nên kéo họ ngoại vào.”

Mọi người đều im lặng.

Diệp Thục Hoa cúi đầu thốt ra một câu: “Nhưng Lạc Phân chỉ mới mười lăm thôi.”

Lâm Tổ Âm nóng nảy, nói không lựa lời: “Kém mười tuổi cũng không tính là nhiều đâu...”

“Được rồi.” Mộc Tâm Di quát lớn, ánh mắt sắc bén nhìn lướt qua chị em dâu, “Các cô chẳng qua lợi dụng việc chú út qua đời sớm, để lại đứa con gái mồ côi không ai chăm sóc. Hôm nay tôi nói thẳng đây, chú út qua đời, con chú ấy chính là con tôi!”

Không còn ai dám nói chuyện. Sắc mặt Lâm Tổ Âm vừa đỏ lại xanh, vô cùng khó coi.

“Hôm nay tới đây thôi, xem ý tứ của nhà họ Tiêu đã.” Mộc Tâm Di mệt mỏi phát tay.

Ai ai cũng mang tâm tư, nể đuôi nhau đi ra phòng khách.

Đêm nay, Mộc Tiểu Thụ ngủ rất ngon. Cô không hề biết số phận của mình suýt nữa bị mấy vị trưởng bối định đoạt.

Trong giấc mộng của cô tràn ngập mùi thơm ngát của cây xoài, còn hòa lẫn vị ngọt nhẹ nhẹ của Miltonduff.

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Thanh thiếu niên

Thời gian trôi qua rất nhanh. Chớp mắt đã sắp tới cuối kỳ, tất cả học sinh năm nhất đứng trước sự lựa chọn phân khoa Văn Lý vô cùng quan trọng.

Khi La Dương Dương mỗi ngày đều than thở nên chọn Văn hay Lý, thì Mộc Tiểu Thụ đã vung bút gạch chéo chọn ngay khoa Văn.

“Trời ơi, tôi ghét học Hóa nhưng lại thích học Sinh, ghét Địa lý nhưng điểm Lịch sử rất cao. Kỳ thi trước Lý cao hơn Văn hai điểm, nhưng kỳ này Văn lại cao hơn Lý năm điểm... A a a a!” La Dương Dương tự gõ đầu bị rơi vào tình trạng hóa ma.

Ngồi cùng bàn với La Dương Dương là Đậu Nha Thái đeo kính to hiền lành, cậu ta hoảng sợ vịn cái bàn để nó không bị rung đến ngã xuống.

Mộc Tiểu Thụ móc lỗ tai, tiếp tục nằm bò trên bàn vẽ tranh, không hề ngắt đầu: “Dương Dương cậu đừng gõ nữa, cậu còn gõ nữa thì Văn hay Lý đều không học được.”

“Lạc Phân, sao cậu lại bình tĩnh đến thế?” La Dương Dương hai mắt rung rung, “Đối mặt với việc phân khoa Văn Lý cả đời một lần, tốt xấu gì cũng nên

biểu hiện oanh liệt một chút chứ!”

“Tôi cũng muốn mà...” Vạch đen đầy trán Mộc Tiểu Thụ, “Chỉ là ông trời không cho tôi cơ hội này.” Người chưa từng được một trăm điểm môn Lý có tư cách rồi rắm sao?

La Dương Dương quay đầu xin Trình Dực Dương giúp đỡ: “Thánh học, tôi cần cậu.”

Mộc Tiểu Thụ vui vẻ: “Nhưng thánh học người ta đâu có cần cậu.”

“Đi chỗ khác chơi.” La Dương Dương vỗ đầu Mộc Tiểu Thụ, về mặt thành kính nhìn Trình Dực Dương đang nghiên cứu toán học, “Thánh học, mau nói cho tôi biết, tôi nên chọn Văn hay chọn Lý hả?”

Trình Dực Dương từ mô hình học không gian mà ngẩng đầu lên. Cậu ta nói: “Chọn khoa Lý đi.”

La Dương Dương khẩn trương hỏi: “Tại sao?”

Trình Dực Dương nhú mày suy nghĩ một lúc: “Vậy thì chọn Văn đi.”

La Dương Dương nằm dài.

Mộc Tiểu Thụ cười không phúc hậu: “Cậu trông cậy vào cậu ta còn không bằng trông cậy vào đồng xu.” Dứt lời cô lấy ra một đồng xu trong túi đưa cho La Dương Dương, “Mặt chính khoa Lý, mặt trái khoa Văn.”

La Dương Dương tỏ vẻ phức tạp nhận lấy đồng xu: “Có lẽ đồng xu này sẽ mở ra ánh sáng trong Phật đường...”

Giờ nghỉ trưa, học sinh tùm năm tùm ba nằm bò trên bàn ngủ trưa.

Mộc Tiểu Thụ cầm kem cây vừa mua ở căn tin, mau chóng quay về chỗ ngồi. Trình Dực Dương theo thường lệ nhàn nhã đọc tạp chí để qua thời gian nghỉ trưa.

Một viên kẹo mùi cà phê rơi chính xác trên quyền tạp chí, vừa lúc ngăn chặn dòng chữ mà Trình Dực Dương muốn xem.

“Giờ nghỉ trưa, ăn một viên kẹo này.” Mộc Tiểu Thụ cười toe toét sắp lại gần.

Trình Dực Dương biết lắng nghe lật giấy gói ra, cho viên kẹo vào miệng. Cậu ta nhìn qua Mộc Tiểu Thụ đang thích thú liếm kem, cậu ta nhú mày: “Vừa ăn trưa xong liền ăn kem, không tốt cho dạ dày đâu.”

“Yên tâm đi, dạ dày của tôi làm bằng sắt mà.” Mộc Tiểu Thụ thờ ơ như không, “Quyền tạp chí này hay lắm sao? Mỗi ngày ngoài làm đề toán ra thì cậu đọc cái này.”

Trình Dực Dương đáp: “Cũng được. Tôi đang theo dõi tin tức của Kì Tấn Khiêm, thời gian trước anh ấy về nước, không biết sẽ ở lại bao lâu. Anh ấy đã thuận lợi học thành nghề, nhận lời mời gia nhập công ty kiến trúc Davis Mubarak Anh Quốc.”

Mộc Tiểu Thụ nhìn trang tạp chí kia, trên đó kèm theo tấm ảnh của Kì Tấn Khiêm. Lúc chụp ảnh hiển nhiên thừa dịp Kì Tấn Khiêm không chú ý mà chụp. Trên tấm ảnh chỉ có gương mặt nghiêng mơ hồ của Kì Tấn Khiêm, anh mặc áo lạnh màu xám, đứng bên cạnh buồng điện thoại công cộng màu đỏ trên phố Luân Đôn, anh đang cúi đầu châm một điếu thuốc. Sau lưng anh là dòng người như nước chảy, chỉ mình anh trở thành một phong cảnh.

Mộc Tiểu Thụ cảm thấy người trong ảnh nhìn hơi quen mắt, nhưng lại không nhớ ra đã gặp được ở đâu.

“Cậu cũng muốn trở thành một kiến trúc sư sao?” Mộc Tiểu Thụ hỏi.

Trình Dực Dương gật đầu: “Ừm. Nhưng mục tiêu hiện tại của tôi chính là tiến vào vòng bán kết của IACT.”

Mộc Tiểu Thụ nhớ tới tấm áp phích giới thiệu cuộc thi toán học mang tầm chất quốc tế kia, cô không khỏi thổn thức: “Bạn cùng bàn... Cậu cứ chăm chỉ vậy, tôi có nhiều áp lực lắm đây.”

Trình Dực Dương liếc nhìn Mộc Tiểu Thụ đang trong tình trạng dờ dẫm: “Chừng nào cậu chịu làm đúng đề toán tôi giao cho, tôi cam đoan môn toán của cậu có thể trên 60 điểm.”

“Khụ, hôm nay thời tiết không tệ ha, hồi trưa cậu ở căn tin nhìn thấy Dương Dương không? Cậu ấy nhận được một lá thư tình đó! Thư tình không ký tên, ôi lãng mạn ghê, cậu nói xem là ai viết có lẽ nào là Đậu Nha Thái viết không...”

“...”

Ba tiết buổi chiều đều là giờ dạy của thầy Hóa. Tại buổi chiều buồn ngủ này, một loạt đồng bào tử trận nằm dài trong lớp học.

Đương nhiên không bao gồm Trình Dực Dương. Cậu ta lắng nghe rất nghiêm túc, vừa nghe vừa chép bài, thỉnh thoảng nhú mày suy nghĩ.

Mộc Tiểu Thụ cũng nhìn bảng đen, sắc mặt nghiêm túc, ánh mắt chăm chú, còn gật đầu lia lịa phối hợp với giọng nói của thầy giáo. Cô cầm bút chỉ trong tay, thỉnh thoảng vẽ vài nét, tỏ ra nghiêm túc nghe giảng.

Một lát sau, cô lấy khuỷu tay chọc chọc Trình Dục Dương. Trong ánh mắt cậu ta có vẻ hỏi dò, cô đẩy quyển vở của mình qua trước mặt cậu ta. Trong cả quá trình tầm mắt cô vẫn dính sát tấm bảng, ánh mắt ham học hỏi đọng phải tầm mắt hài lòng của thầy giáo.

Trình Dục Dương nhú mày nhìn hình thu nhỏ của thầy Hóa trong quyển vở, bên cạnh còn vẽ một biểu tượng nho nhỏ “囧”.

Mộc Tiểu Thụ bỗng nhiên mấp máy môi, giọng nói phẫn khởi thâm thi: “Ngẩng đầu nhìn thầy kia.”

Trình Dục Dương ngẩng đầu, đúng lúc thấy hai hàng lông mày rậm của thầy Hóa cùng chia xuống, miệng mở thành hình chữ O. Đây là biểu tình thường gặp khi vị giáo viên này hướng dẫn học sinh phát triển tư duy, vốn không cảm thấy có gì đặc biệt, ai ngờ vừa thấy lúc này, biểu tình đó lại có độ tương tự đến lạ thường với “囧”.

“Giống không?” Khóe miệng Mộc Tiểu Thụ sắp kéo tới lỗ tai.

Trình Dục Dương đầu đầy vạch đen, nhưng lại không thể không thừa nhận. . .quả thật rất giống. Vì thế, sắc mặt thánh học có phần méo mó: “Mộc Lạc Phân, cậu đáng bị 23 điểm môn hóa.”

Mộc Tiểu Thụ hoàn thành chu đáo việc mỗi ngày trên chọc thánh học một lần, đang chuẩn bị thu dọn chào đón chuông tan học của hai mươi phút sau, bỗng nhiên một cục giấy từ ngoài cửa sổ ném lên bàn cô.

Lớp học nằm nhất ở lầu một, chỗ ngồi của cô vừa lúc sát cửa sổ. Cô vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Tả Trọng đứng dưới tàng cây ngọc lan ngoài cửa sổ, cậu ta đang cong khóe miệng cười với cô. Có tiếng còi ở phía xa của lớp thể dục, Tả Trọng chạy về phía sân thể dục, vừa chạy vừa ra dấu với cô.

Mộc Tiểu Thụ kiềm nén sự bồn chồn trong lòng, oán thầm lá gan của con khi Tả Trọng này thật sự càng lúc càng lớn.

Cô mở ra cục giấy, nét chữ ngây ngô tiêu chuẩn của Tả Trọng thỉnh linh lọt vào tầm mắt: bảy rưỡi tối, cổng Quỳnh Tạ.

Cô nghĩ nghĩ, ngày mai là cuối tuần, đêm nay có thể ra ngoài chơi một chút. Nghĩ thế, khóe miệng cô không nhịn được mà cong lên, đầu óc bị các môn khoa học tự nhiên giầy vò trong nháy mắt dâng trào sung sướng.

Chuông tan học vang lên, Mộc Tiểu Thụ xách cặp chạy như bay, bước chân nhanh nhẹn như luyện lăng ba vi bộ.

La Dương Dương kinh ngạc nhìn thấy Mộc Tiểu Thụ đã tê liệt té bào vận động vào một cái biển mất ở cửa lớp, cô không khỏi sinh ra ảo giác như mộng như ảo. Cô nâng mớ mangan quay đầu nhìn Trình Dục Dương: “Ồ, hôm nay Lạc Phân đi học à?”

Trình Dục Dương hừ một tiếng không trả lời.

Nhà họ Trạch mỗi ngày đều ăn tối vào đúng 6:30.

Ông cụ Mộc luôn luôn giữ quy tắc, ngoài những người công tác bên ngoài và đã lấy chồng, những thành viên còn lại đều đợi về nhà dùng bữa tối, ngay cả Mộc Lạc Kỳ và Mộc Trạch Tùng học đại học cũng không ngoại lệ.

Bữa tối hôm nay bầu không khí trên bàn hơi kỳ lạ, Mộc Tiểu Thụ phát hiện bác cả Lâm Tổ Âm không xuất hiện, cô hai và cô cả vốn đã lấy chồng nay lại ăn cùng.

Qua nửa bữa ăn, ông cụ Mộc lên tiếng hỏi han tình trạng sức khỏe của bác cả, sau đó quay đầu nói với Mộc Lạc Kỳ: “Lạc Kỳ, việc học hành có nặng nề không?”

Mộc Lạc Kỳ đáp: “Cũng ổn ạ, khóa chuyên ngành năm nay không nặng như năm rồi, nhưng bọn cháu chuẩn bị làm bảo vệ luận văn nên cũng hao tổn một chút tinh thần và sức lực.”

Ông cụ Mộc gật đầu: “Còn trẻ phải cố gắng.” Đề tài câu chuyện dời chuyển, “Lạc Kỳ ở trường có bạn trai không?”

Mộc Tiểu Thụ ăn cái thìa suýt nữa nghẹn cổ họng, khi nào thì ông nội bắt đầu quan tâm đến chuyện này. Bỗng nhiên bên cạnh vang lên tiếng “keng”, có người làm rơi thìa xuống đất.

Nhìn qua, thì ra là Mộc Trạch Tùng. Mộc Trạch Tùng luôn có khuôn phép giống như ông cụ Mộc thứ hai thế mà cũng bị câu hỏi này làm bất ngờ, Mộc Tiểu Thụ cảm thấy mình còn chưa tính là mất thể diện.

Mộc Lạc Kỳ làm như không nghe được tiếng động, cô thân nhiên trả lời: “Vẫn chưa ạ.”

Ông cụ Mộc tỏ vẻ hiểu rõ: “Không có người thích hợp?”

“Hiện tại cháu không suy nghĩ đến những chuyện này, cũng không có thời gian suy nghĩ.”

“Nên suy nghĩ đi...”

Ông cụ Mộc còn chưa nói xong thì đã có người xen vào một câu: “Ông nội, Lạc Kỳ mới hai mươi, không gấp.”

Lại là Mộc Trạch Tùng.

Bác hai Diệp Thục Hoa mau chóng điều đình: “Ông nội không phải quan tâm đến Lạc Kỳ sao, con mau ăn cơm đi, buổi tối không phải còn có tạ đàm ư?”

Mộc Trạch Tùng vui đầu ăn cơm. Sắc mặt không vui của ông cụ Mộc trước đó đã dịu xuống, bắt đầu hỏi chuyện học hành của Mộc Tiểu Thụ và Mộc Trạch Bách.

Bữa ăn này khiến Mộc Tiểu Thụ quá mệt mỏi, không biết mình có làm sao hay không mà lỡ miệng nói ra thành tích tệ hại của các môn khoa học tự nhiên.

Thật vất vả chịu đựng đến khi bữa tối kết thúc, Mộc Tiểu Thụ trở về phòng thay đồng phục ra, nóng lòng chạy ra ngoài. Khi đi qua phòng khách, bước chân cô vô cùng cẩn thận, sợ đi hồng một bước thì sẽ bị trường bối nào đó bắt lại.

Đợi khi cô đến cổng Quỳnh Tạ, mọi người đã tới đông đủ đang đợi cô.

Tả Trọng trưng ra bộ mặt khó coi: “Mộc Tiểu Thụ, người khắp thiên hạ không ai lè mè bằng cậu đâu, nhìn xem bây giờ là mấy giờ hả!”

“Thôi đi, muốn có hai phút cậu ồn ào cái gì, đi đâu vậy? Mau lên!” Mộc Tiểu Thụ vỗ lưng Tả Trọng.

Minh Sùng cười lắc đầu: “Thụ Nhi, chỉ có cậu có thể quản thúc Trọng Từ.”

“Thôi đi, năm đó là ai bắt nạt tôi thê thảm như vậy? Con sâu (trùng tử) đục cây (thụ) nhiều lỗ như vậy, tôi không dám hưởng đâu.” Mộc Tiểu Thụ vừa nói vừa sai bước đến ghế sau xe đạp của Tả Trọng.

trùng tử và trọng tử phát âm giống nhau

Có người cười to: “Năm đó là ai làm rớt răng cửa của Tả tư lệnh nhỉ?”

Mộc Tiểu Thụ tỏ vẻ vô tội: “Hết cách rồi, có ai ngờ răng cửa Tả tư lệnh lại dễ rớt như vậy?”

“Mộc Tiểu Thụ cậu có tin tôi ném cậu xuống xe không!” Tả Trọng đạp một cái chạy ra ngoài.

“Cậu dám?!” Âm cuối biến mất trong cơn gió ào ào.

Trên con đường rộng lớn, từng chiếc xe đạp leo núi chạy vùn vụt, pha lẫn tiếng cười đùa của thanh thiếu niên, táo bạo phấn khởi.

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Đua xe tại bàn sơn

Một đoàn xe đạp leo núi chạy về phía quốc lộ Bàn Sơn.

Phía Đông quốc lộ Bàn Sơn đã đình chỉ xe cộ qua lại, dần dà trở thành thánh địa của người hâm mộ đua xe đường núi.

Nhóm người Mộc Tiểu Thụ dừng ở chân núi. Đêm nay bọn họ rất may mắn, quốc lộ Bàn Sơn vắng vẻ lạnh tanh, không có những người khác chia đường với bọn họ.

Tả Trọng đuổi Mộc Tiểu Thụ xuống xe, hưng phấn bật lên chiếc xe của mình, vừa dùng bánh xe trình diễn đủ trò.

Minh Sùng ở đằng sau hô lên: “Trọng Từ, quy tắc cũ?”

“Được, nhưng tính thêm điểm đồng đội.” Tả Trọng tràn đầy hào hứng.

Mộc Tiểu Thụ giơ tay nhảy lên: “Tôi cũng muốn tham gia!”

Tả Trọng cười giễu cợt: “Xe cũng chẳng có, cậu biết lái sao? Qua bên kia hóng mát đợi đi.”

“Không phải chỉ hai bánh xe, một tay lái và một hộp số thôi sao, tàu sân bay tôi còn chạy như thường đấy.” Mộc Tiểu Thụ không nghe theo.

Minh Sùng cười vỗ vai Tả Trọng: “Cậu để cậu ấy chạy đi, Thụ Nhi hiếm khi ra chơi một lần không phải làm quần chúng.”

Mộc Tiểu Thụ gật đầu giống như gà con mổ thóc.

“Cậu mượn xe à?” Tả Trọng cảnh giác ôm lấy chiếc xe bảo bối của mình, “Tôi không cho mượn đâu.”

Minh Sùng nói: “Tôi cho mượn.”

Mộc Tiểu Thụ vui vẻ nắm lấy cánh tay Minh Sùng đang đưa, còn không quên liếc mắt nhìn sang Tả Trọng: “Xem nè, xem nè, cậu là cái đồ keo kiệt lần sau đừng hòng lấy bài tập tiếng Anh của tôi nữa!”

“Ai thèm!”

Bảy chiếc xe, tám người. Sáu người dự thi, ba người một tổ, tính điểm cả tổ, người đến đầu tiên của đội khi tính điểm đội sẽ được trừ 10 giây. Rút thăm quyết định thành viên mỗi tổ.

Tả Trọng khẩn trương nhìn số hiệu: “Cầu trời cầu trời, ngàn vạn lần đừng cùng tổ với Mộc Tiểu Thụ.”

Nhìn thấy kết quả rút thăm, Tả Trọng kêu rên một tiếng, nằm bò trên tay lái bất động.

Tổ 1: Mã Lục, Viên Tử, Thạch Đầu; tổ 2: Tả Trọng, Như Hoa, Mộc Tiểu Thụ.

“Cậu là tai ương do con khi phải tới sao?” Tả Trọng hung hăng trừng mắt nhìn Mộc Tiểu Thụ.

Mộc Tiểu Thụ cười hả hê: “Sai rồi! Tôi là khắc tinh của Tả tư lệnh do con mẹ cậu phải tới.”

Trong nháy mắt sắc mặt Tả Trọng tái mét.

Minh Sùng ra lệnh một tiếng, bảy chiếc xe chạy đi như bay.

Tả Trọng xung trận lên trước, dẫn đầu đoàn xe, theo sát là Viên Tử và Thạch Đầu. Mộc Tiểu Thụ chạy cuối cùng, nhưng bám sau đoàn xe rất gần.

Một phần ba quốc lộ Bàn Sơn có một đoạn sườn dốc kỳ lạ, theo thị giác thì là lên dốc, nhưng thực tế là xuống dốc, nếu không biết khống chế tốc độ cho tốt thì sẽ dễ dàng gây ra lật xe.

Ở khúc cong, Mộc Tiểu Thụ vượt qua Mã Lục, tiến vào sườn dốc kỳ lạ. Cô mau chóng điều chỉnh hộp số, một tay lấy miếng khăn quàng trên cổ kéo lên mũi, che nửa khuôn mặt. Con gió ào ào thổi qua lỗ tai cô, dưới đèn đường sườn dốc kỳ lạ hiện ra độ cong đi lên nhưng lại mang cô chạy xuống thần tốc. Linh hồn cô bốc cháy muốn thoát lên.

Thế là cô thật sự thốt ra, đồng thời vượt qua Như Hoa.

“Tả Trọng, tôi phải đại diện mặt trắng tiêu diệt cậu!”

Tả Trọng ở đằng trước trả lời: “Được thôi, tôi rất mong đợi, cậu mau chóng đuổi theo đừng cản trở tổ của tôi.”

Thạch Đầu nghiêng đầu nhìn tình hình chiến đấu ở đằng sau, cậu ta lớn tiếng kêu lên: “Chà chà tôi phải tăng sức đây, nếu như bị Tiểu Thụ bắt kịp thì mất mặt bao nhiêu!”

Mộc Tiểu Thụ cười ha ha: “Vậy làm sao bây giờ, cậu sắp mất mặt rồi.” Giây cuối cùng vượt qua sườn dốc kỳ lạ, cô chạy song song với Thạch Đầu.

Trên quốc lộ Bàn Sơn tĩnh lặng, tiếng cười đùa kêu gọi lúc trầm lúc bổng của các cô cậu thiếu niên, còn có tiếng vỗ cánh của vài con chim đêm trên núi.

Sắp sửa chạy hết đoạn đường, từ xa có thể nhìn thấy bóng dáng của Minh Sùng và Tiểu Khải.

Mộc Tiểu Thụ tranh giành vị trí thứ ba với Thạch Đầu, thế nhưng một là song song với cậu ta, không thì cậu ta vượt qua cô vài bước.

Đột nhiên, phía sau truyền đến tiếng hét chói tai ồn ào cản trở. Cùng với tiếng nhạc inh ỏi, có mấy chiếc xe thể thao không hề báo trước mà xuất hiện phía sau đoàn xe đạp leo núi.

Một nhóm chơi đua xe.

Mã Lục là người phát hiện trước liền lên tiếng hô to: “Áp sát bên phải!”

Thạch Đầu tiếp lệnh hô về phía trước: “Áp sát bên phải!”

Nhóm xe đạp mau chóng cập sát bên ven đường quốc lộ. Mộc Tiểu Thụ chạy song song phía ngoài Thạch Đầu động tác chậm một nhịp, cuối cùng bị chiếc xe thể thao chạy cực nhanh bám sát đuôi xe, cả người lẫn xe đều ngã xuống đất, bị quán tính quăng ra xa ba mét.

“Tiểu Thụ!”

Viên Từ cách Mộc Tiểu Thụ gần nhất mau chóng nhảy xuống xe, vừa xem xét tay chân của cô, vừa hỏi: “Cậu sao rồi? Có chỗ nào khó chịu không?”

Mộc Tiểu Thụ ngỡ ngàng bởi một loạt biến hóa. Cô ngỡ ngác nhìn miếng da tại đầu gối bị xướt, sau đó mới cảm thấy đau đớn. Nhưng cô vẫn lắc đầu: “Không sao không sao, bị thương ngoài da một chút thôi.”

Đám xe thể thao chạy như gió bão kia vẫn không coi ai ra gì tiếp tục gào thét chạy tiếp, hoàn toàn không để ý đã đụng người.

Tả Trọng nổi trận lôi đình gào lên vài tiếng về phía xe thể thao, thế nhưng đều bị tiếng nhạc ồn ào lấn át. Cậu ta lập tức xuống xe, cầm một hòn đá to, xoay tay ném về phía trước.

Từ bé cậu ta đã nhận được huấn luyện quân nhân tiêu chuẩn, hòn đá kia tựa như quả tạ to lớn đập chính xác vào chiếc xe thể thao đã đụng phải Mộc Tiểu Thụ.

Chiếc xe thể thao kia sau khi bị đập trúng liền bị sụp đổ. Chiếc xe mất đi thăng bằng, chạy xiêu vẹo vài cái rồi ngừng lại, nhân tiện chặn đường của mấy chiếc xe sau.

Tiếng nhạc inh ỏi rồi cuộc im bặt.

Một gã đàn ông nhuộm tóc lòe loẹt hùng hổ bước xuống chiếc xe thể thao, rồi đi về phía Mộc Tiểu Thụ. Đồng thời xuống xe còn có một mỹ nữ cao gầy vóc dáng nóng bỏng. Mọi người ở những xe khác đều lộ đầu ra, có người xuống xe đi sang đây xem náo nhiệt.

“Là đứa nào ném?” Sắc mặt Khổng Tước Nam vô cùng tệ hại đi về phía nhóm người Mộc Tiểu Thụ mà rống lên.

Tả Trọng bỏ xe, trừng mắt tiến lên trước: “Là tôi ném, thế nào?”

“Cái thằng còn chưa dứt sữa muốn bố mày dạy dỗ phải không?” Khổng Tước Nam không ngờ khí thế của Tả Trọng lại chẳng hề thấp hơn gã.

Tả Trọng: “Anh không có bố dạy dỗ người ta còn muốn chạy hả?”

Khổng Tước Nam nhìn Mộc Tiểu Thụ ngồi dưới đất tay chân đều bị thương cùng với chiếc xe bên cạnh cô đã hỏng, anh ta nhỏ dõm: “Tao làm cái gì, tự bọn mày lái xe dõm chặn đường ông. Đây là bài học kinh nghiệm đấy!”

Thạch Đầu tức giận định vung nắm đấm qua nhưng bị Như Hoa ngăn lại.

“Tôi không đập vỡ đầu anh coi như anh mạng lớn!” Tả Trọng làm ra vẻ cầm lấy một hòn đá.

Khổng Tước Nam cười nhạo: “Ồ, đồ con nít mà còn muốn đánh nhau à?” Nam nữ phía bên kia cười không ngừng.

Minh Sùng và Tiểu Khai ở điểm cuối phát hiện có điều bất thường, hai người chạy tới xem. Bọn họ vừa thấy tình hình hiện tại liền đoán được đã xảy ra chuyện gì.

Minh Sùng và Thạch Đầu cùng nhau đỡ Mộc Tiểu Thụ đứng dậy, Minh Sùng quay đầu nói với Tả Trọng: “Đừng xung động. Viên Từ, cậu gọi điện thoại đi.”

Cô gái hút thuốc về mặt giống như gấu mèo dựa vào Khổng Tước Nam cười đến run rẩy cả người: “O, anh Hạo, bọn nó muốn báo cảnh sát đấy.”

Khổng Tước Nam cười bỉ ổi: “Chúng mày khỏi cần gọi, để ông gọi.” Dứt lời gã lấy di động bấm một dãy số, “A lô, cục trưởng Thường phải không? Tôi là Hạo Từ, ở đây có người gây rối...ừ...xe tôi bị người ta ném đá, chú tôi một chuyến đi.”

“Thế nào? Được rồi chứ?” Khổng Tước Nam cười ta đây có hậu thuẫn.

Một chiếc xe thể thao màu xanh lạng lẽ đậu ở bên ngoài.

“Nhị thiếu, Hạo Từ xảy ra chuyện gì à? Sao lâu vậy?” Cô gái xinh đẹp bất mãn phàn nàn.

Đan Bá Phi dựa trên chỗ ngồi, hút thuốc câu đáp câu không. Anh ta im lặng nhìn bóng đêm dày đặc ngoài cửa sổ xe, làm như không nghe thấy câu hỏi của cô bạn gái.

Có người gõ cửa kính xe.

Đan Bá Phi hỏi người ngoài cửa sổ. Người kia đầu đầy mồ hôi: “Nhị thiếu, bọn họ đánh nhau rồi, anh lại nhìn xem.”

Đập tắt điếu thuốc trong tay, anh ta mở cửa xe ra.

Lúc Tả Trọng vung nắm đấm qua thì Khổng Tước Nam không hề có phòng bị. Cho đến khi nghe tiếng thét của cô gái kia, gã mới phát hiện mũi mình

chảy máu. Khốn kiếp! Cái mũi bị thẳng nhóc này đánh gãy rồi.

Đầu óc Không Tước Nam trống rỗng hai giây, ngay sau đó gã dùng sức toàn thân đánh về phía Tả Trọng. Tả Trọng dễ dàng tránh né, Không Tước Nam ngã xuống nằm sấp dưới đất.

Tả Trọng khinh thường nhìn Không Tước Nam trên mặt đất: “Loại cháu đích tôn như anh cũng dám ra ngoài lẩn lộn hả?” Dứt lời cậu ta xoay người muốn xem vết thương của Mộc Tiểu Thụ.

Không Tước Nam tức giận, thuận tay vớ lấy hòn đá định đánh lên.

Mộc Tiểu Thụ nhìn thấy rõ ràng hành động của gã đàn ông kia. Trông thấy hòn đá sắp ném vào lưng Tả Trọng, cô bỗng nhiên hé miệng hét ầm lên.

Tiếng hét chói tai này pha lẫn thanh nhạc, đủ loại nhạc dân tộc, gào thét đến nỗi chấn động phá vỡ tường thành, Mộc Tiểu Thụ dùng hơi thở của cả đời mình để gào lên.

Mọi người theo phản xạ đều bịt kín lỗ tai, Không Tước Nam sợ tới mức làm rớt hòn đá trong tay khi nào không biết.

Mộc Tiểu Thụ đẩy Minh Sùng và Thạch Đầu ra, khập khiễng đi tới trước mặt Không Tước Nam đang ngây người, cô túm lấy cổ áo gã: “Tên du côn nhà anh đầu bị lừa đá mắt bị máy cày xay nghiền rồi hả dám chơi đánh lén tự tưới nước tiểu vào mình nếu không thì coi mình là từ sao Hỏa tới mẹ anh không dạy anh đừng người khác phải xin lỗi hả anh si nhục chỉ số thông minh của con heo như vậy ba mẹ anh không dạy dỗ hả lần sau trước khi lái xe nhớ đem theo con mắt dùm cái cảm ơn bà đây hôm nay không mang giày cao gót nếu không tôi sẽ đạp một cước nổ tung đầu anh luôn đó!”

Không Tước Nam một mét tám bị Mộc Tiểu Thụ một mét sáu lôi kéo. Cuối cùng cô ngửa đầu ra sau, “phịch” một tiếng đâm đầu vào miệng Không Tước Nam.

Mộc Tiểu Thụ lùi về sau hai bước, hài lòng nhìn Không Tước Nam bịt miệng chậm chậm ngồi xuống, nhổ ra hai chiếc răng dính máu.

Cô nghiêng đầu, cười ngoan hiền mà vô hại: “Được rồi, thanh toán xong.”

Lúc Đan Bá Phi đi tới, vừa lúc thấy được màn khôi hài này.

Trong lúc anh ta có chút kinh ngạc, cô gái trước mắt rốt cuộc có phải là Miltonduff dịu dàng ngọt ngào tại Cầu Luân Đôn đêm đó không? Cho đến khi trông thấy nụ cười trắng sáng gió thanh kia, anh ta mới khẳng định, thật là cô.

Trên người cô gái này có bao nhiêu mặt mà anh ta không biết?

Không Tước Nam hoàn toàn ngỡ ngàng, sau khi nhìn thấy Đan Bá Phi liền rụt cổ lại, gã cúi đầu gọi một tiếng: “Nhị thiếu.”

Đan Bá Phi lạnh lùng liếc nhìn gã. Cô gái kia lắng nghe tiếng “Nhị thiếu” liền quay đầu nhìn thấy anh ta, trong mắt lộ ra chút kinh ngạc. Hóa ra cô còn nhớ anh ta, tâm trạng anh ta không khỏi tốt lên.

Nhưng mà, vẻ kinh ngạc trong mắt mau chóng bị thay thế bằng cảm giác chán ghét. Anh ta bỗng nhiên hoảng hốt.

Mộc Tiểu Thụ không ngờ nhìn thấy người tặng rượu cho cô tại đây, càng không ngờ vị công tử tao nhã trong ấn tượng lại cùng một thuyền với loại xấu xa kia. Còn “Nhị thiếu”? Loại con nhà giàu ăn chơi trác táng mới dùng cách xưng hô thô tục này.

Minh Sùng và Tả Trọng đi qua đỡ Mộc Tiểu Thụ đã mệt mỏi nhưng trong mắt vẫn còn chứa ý cười.

“Thụ Nhi, tư thế oai hùng năm đó không giảm nha.” Minh Sùng nhỏ giọng nói bên tai cô.

Mộc Tiểu Thụ hást đầu lên, đắc ý giành công: “Lần này tôi làm rớt hai chiếc răng của anh ta.”

Tả Trọng ngồi xổm xuống cời xà cạp của cô ra, cẩn thận vén ống quần của cô lên, kiểm tra vết thương trên chân cô: “Cũng may không bị thương đến xương cốt.”

“Ngồi xe của tôi đi bệnh viện.” Đan Bá Phi nói, “Tiền thuốc men tôi trả.”

Tả Trọng tức giận hừ một tiếng: “Không cần.”

Đang khi nói chuyện, tiếng còi cảnh sát từ xa đến gần. Có mấy chiếc xe cảnh sát đậu ở bên ngoài.

“Sao lại thế này?” Một người đàn ông đầu hói mặc đồng phục đẩy đám người ra đi vào, “Hạo Tử xe cậu bị ai ném đá?”

Không Tước Nam nhất thời thẳng lưng: “Chính là nó.” Gã chỉ vào Tả Trọng.

“Tại sao cậu ném đá vào xe người khác? Đây là hành vi phạm pháp cậu có biết không?”

“Hạo Tử đừng phải cô bé này, bạn của cô ấy ném đá bảo cậu ta dừng xe.” Trong đám người chỉ Đan Bá Phi thản nhiên nói.

Khoảnh khắc người đàn ông mặc đồng phục nhìn thấy Đan Bá Phi, ông ta lập tức tươi cười: “Ồ, nhị thiếu cũng ở đây. Yên tâm, chỗ này tôi sẽ xử lý.” Sau đó ông ta quay đầu dặn dò mấy viên cảnh sát, “Đưa mấy đứa nhỏ này về cục.”

Đan Bá Phi nhú mày, vừa định nói chuyện thì có một đội xe từ xa đang chạy sang đây.

Những chiếc xe này lừng lững xuyên qua bóng đêm, không có còi cảnh sát ầm ỹ càng tăng thêm khí thế uy nghi và thâm tàng bất lộ còn hơn mấy chiếc xe cảnh sát kia nhiều.

Người vây xem vẫn còn buồn bực, Đan Bá Phi liếc mắt một cái là nhìn ra lai lịch của những chiếc xe này.

Là xe quân đội.

Từ trên xe có mấy người mặc quân trang nhảy xuống, người dẫn đầu nói với ông cảnh sát kia vài câu, sắc mặt ông ta trở nên tái nhợt nói không nên lời.

Người dẫn đầu kia đi đến trước mặt đám thiếu niên, bỗng cô gái bị thương lên xe. Những cậu thiếu niên còn lại thì tự giác nhảy lên xe. Xe đạp leo núi của bọn họ đã có người khiêng lên bỏ vào hàng ghế sau từ trước. Một loạt hành động ngắn gọn mà nhanh chóng, tựa như u linh biến hóa khôn lường trong đêm tối.

Sau khi mấy chiếc xe thần bí kia biến mất, ông cảnh sát kia trưng ra bộ mặt khó coi: “Nhị thiếu, Hạo Từ, làm phiền các người theo tôi về cục một chuyến.”

Khổng Tước Nam không có phản ứng, vừa định cất tiếng hỏi thì lại nghe ông cảnh sát kia nói: “Cậu hết người đắc tội rồi sao, lại mạo phạm một đám đại gia.”

Hồi lâu sau Khổng Tước Nam mới lấy lại tinh thần, hóa ra tám đứa nhỏ kia, với bối cảnh của từng đứa gã hoàn toàn không thể chạm vào.

Bối cảnh của cô còn phức tạp hơn so với tưởng tượng của anh ta. Anh ta lại nghĩ rằng cô là Miltonduff xuất thân từ dòng dõi thư hương, hiện tại xem ra anh ta quá ngây thơ rồi.

Đan Bá Phi bỗng nhiên rất muốn hút thuốc.

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 7: Tiệc tối

Thời tiết càng ngày càng nóng, kỳ thi cuối kỳ sắp đến.

Bởi vì kết quả chia lớp đã xác định, kỳ thi lần này sẽ không tính điểm Văn Lý. Các học sinh bị Văn Lý tra tấn rớt cuộc trông mong mùa xuân đến, thoải mái chuẩn bị chào đón kỳ thi không áp lực nhất trong giai đoạn cao trung này.

Đương nhiên, Mộc Tiểu Thụ không hề thoải mái. Bởi vì cho dù là khoa Lý hay khoa Văn, môn Toán đều đưa vào tổng điểm.

La Dương Dương cuối cùng chọn khoa Lý, bởi vậy đặc biệt quý trọng thời gian cuối cùng ở bên Mộc Tiểu Thụ. Nhưng mà, Mộc Tiểu Thụ lại không cảm kích mà kính dăng thời gian cuối cùng cho môn Toán.

“Lạc Phân, đừng nhìn nữa, nhìn sách Toán mãi cũng không biến ra được đóa hoa đâu.” La Dương Dương hờn tui giữ quyển sách giáo khoa của Mộc Tiểu Thụ.

“Chờ một chút, xiu nữa là xong rồi, để tôi nhìn hàm số chương bốn một lần.” Mộc Tiểu Thụ vừa xem sách giáo khoa vừa sao chép đề bài vào vở. Quyển vở của cô chỉ chút đây ký hiệu. Trong đó phần lớn đều là do Trình Dục Dương giúp cô vạch ra những đề bài trọng điểm và những đề cô thường làm sai.

La Dương Dương nhìn quyển vở Toán đặc biệt của Mộc Tiểu Thụ, chép miệng: “Cậu rõ ràng đâu có ngốc, sao lại cứ xoắn xuyết không biết làm mấy bài này?”

“Cám ơn cậu không hề nghi ngờ chỉ số thông minh của tôi.” Tốc độ múa bút thành văn của Mộc Tiểu Thụ không giảm tí nào.

La Dương Dương lật sang lời chú giải do Trình Dục Dương viết, không khỏi hâm mộ nói: “Chắc chắc, thánh học yêu thương cậu ghê.”

“À, Dương Dương nếu không cậu thử thi toán bằng điểm tôi đi, như vậy thánh học cũng sẽ yêu thương cậu.”

“...Thôi đi, tình thương của thánh học tôi không nhận nổi đâu.”

Từ sau hôm chạy xe ở Bàn Sơn, Mộc Tiểu Thụ không thấy bọn Tả Trọng đâu nữa. Nghe nói Viên Tử bị anh trai cậu ta hung hăng giáo huấn một trận, Tả Trọng cũng bị cấm cửa. Lý do bị giáo huấn là mang con gái ra ngoài chơi lại không có cách bảo vệ tốt cho người ta, quả thực sĩ nhục đàn ông. Vì thế Mộc Tiểu Thụ cảm thấy rất áy náy.

Ba và anh trai Tả Trọng đều rất hung dữ, Mộc Tiểu Thụ không dám tùy tiện đến nhà. Vì thế cô chạy tới dưới lầu nhà Minh Sùng.

Minh Sùng buồn cười nhìn Mộc Tiểu Thụ khần trương: “Có gì áy náy chứ, vốn là bọn tôi không lo lắng chu đáo.”

“Thực ra là lỗi của tôi, nếu tôi cẩn thận một chút thì tốt rồi.” Lời nói của Minh Sùng lại khiến Mộc Tiểu Thụ xấu hổ hơn, “Tôi còn phá hỏng xe đạp leo núi của cậu...” Càng nói cô càng chột dạ.

“Không phải lỗi của cậu, là đám người kia không có mắt. Xe tính là gì chứ, cho cậu làm hỏng một tá xe đạp cũng không thành vấn đề.”

“Vậy sau này các cậu còn đưa tôi đi chơi không?” Mộc Tiểu Thụ dè dặt nói ra trọng điểm.

Minh Sùng cười ha ha: “Thụ Nhi, không có cậu thì ai tới phụ trách bắt nạt Trọng Tử đây.”

Tầng đá trong lòng Mộc Tiểu Thụ rơi xuống.

Ba ngày thi cuối cùng rốt cuộc kết thúc.

Chấm dứt môn thi cuối cùng, đầu óc Mộc Tiểu Thụ đã hơi choáng váng, toàn thân thả lỏng kết quả lại bắt đầu lo lắng về buổi chiều đầu tiên thi toán. Cô thật sự không có can đảm đối chiếu đáp án với Trình Dục Dương, vì thế vừa ra khỏi trường thi, cô không quay về lớp học mà ra khỏi cổng trường.

Hơn bốn rưỡi chiều, nhà họ Mộc thường thường im lặng ngọt ngào lại có không ít tiếng người. Mộc Tiểu Thụ vừa bước vào huyền quan đã thấy Mộc Lạc Kỳ ăn mặc trang trọng.

Mộc Lạc Kỳ hiếm khi mặc chiếc đầm lưng trần màu đỏ dài tới mắt cá chân, mang đôi giày cao gót thủy tinh mười một tấc. Điều khiến người khác vỡ quai hàm là, Mộc đại tiểu thư bình thường không hề tô son thoa phấn thế mà lại, trang, điểm.

Mộc Tiểu Thụ to miệng bắt giác thốt lên: “Chị, chị muốn đi... xem mắt hả?”

Hai bên trán Mộc Lạc Kỳ nổi gân xanh nho nhỏ: “Sao em về sớm thế?”

“Đừng nói sang chuyện khác! Là xem mắt phải không xem mắt phải không xem mắt phải không...”

Không đợi Mộc Lạc Kỳ trả lời, Mộc Tiểu Thụ đã bị hai người cô túm vào.

“Lạc Phân à, mau vào thay quần áo, lát nữa chúng ta phải tham dự một bữa tiệc tối. Ở đây có nhiều váy con cứ tùy ý chọn một cái.” Mộc Tâm Nhụy hưng phấn cầm váy uớng lên người Mộc Tiểu Thụ.

Mộc Tiểu Thụ dờ dẩn nhìn xung quanh, ngạc nhiên phát hiện hai cô chị họ cũng ở đây. Bọn họ đều ăn mặc lễ phục trang trọng, trang điểm xinh đẹp, làm nổi bật Tiểu Thụ nhạt nhẽo tựa như thôn phụ làng quê.

“Cô ơi, đây là tiệc tối gì ạ? Tại sao lại ăn mặc thế này?” Mộc Tiểu Thụ nhin không được hỏi.

Mộc Tâm Nhụy đáp: “Đương nhiên là tiệc tối trang trọng rồi, các con đều phải xuất hiện thật xinh đẹp, không thể làm nhà họ Mộc mất mặt.”

Mộc Tiểu Thụ rất muốn nói trắng ra, như thế này thì sẽ không làm mất mặt nhà họ Mộc sao, nhưng cuối cùng cô vẫn không nói gì.

“Huống hồ tại buổi tiệc sẽ có rất nhiều thanh niên tuấn tú tài giỏi, nhìn thấy ai thích hợp thì nên tiếp xúc một chút...”

Cho nên nói đây là tiệc xem mắt trá hình sao? Mộc Tiểu Thụ quay đầu liếc nhìn Mộc Lạc Kỳ, cô dùng ánh mắt vội vàng cho cô em họ câu trả lời khẳng định.

“Cô... cô ơi, cô không cảm thấy con còn nhỏ sao...” Mộc Tiểu Thụ định xoay chuyển tình thế.

“Không nhỏ không nhỏ, tính sớm đâu phải là chuyện không tốt.” Tâm tình Mộc Tâm Nhụy đặc biệt tốt, từ khi biết cháu gái họ ngoại không cần lo đến chuyện đám hỏi chi phức vì hôn của hơn hai mươi năm trước, bà ta nhìn hai đứa cháu nội này càng ngày càng thuận mắt.

Tiệc tối ở tại Quỳnh Tạ.

Nhưng khi bước vào ngôi nhà kia Mộc Tiểu Thụ hơi ngỡ ngàng. Cô lặng lẽ kéo Mộc Lạc Kỳ: “Chị ơi, ngôi nhà này không phải không có người ở từ lâu rồi sao?”

Mộc Lạc Kỳ đưa tới ánh mắt khinh thường: “Em nghe ai nói hả? Ngôi nhà này là của nhà họ Tiêu, người ta chẳng qua ít giao du bên ngoài mà thôi, làm sao không có ai ở chứ?”

Một sợi dây thần kinh trong đầu Mộc Tiểu Thụ bị đứt. Nếu cô không nhớ lầm, đây là mảnh sân hoang vắng mà cô từng đến, không chỉ thế, cô còn ở đây vừa đào vừa bới, còn hát lại nhảy, còn chôn xuống bài thi toán 58 điểm.

Ông trời ơi, hãy phù hộ cô không bị những người khác thấy được. Một cái cây nhỏ hỗn loạn trong gió.

Bên trong ngôi nhà cực kỳ rộng lớn, phòng khách tổ chức tiệc tối lớn hơn gấp ba lần của nhà họ Mộc.

Khác với cách trang hoàng kiểu Trung Quốc của nhà họ Mộc, mọi thứ ở đây đều là theo phong cách kiến trúc Rococo châu Âu thế kỷ 18. Giấy dán tường hoa văn xoắn ốc phức tạp xáo trộn bao bọc cả đại sảnh, đầu đèn chùm màu vàng kiểu cổ xưa điểm xuyết thủy tinh hình thoi thật dài phát ra ánh sáng nhẹ lười nhác, quý ông quý cô ăn mặc lộng lẫy đi qua đi lại giữa bàn tròn được bao phủ bởi tấm khăn trải bàn màu trắng khắc hoa văn, ly rượu nhẹ nhàng chạm vào nhau khiến cho rượu đỏ dao động, phát ra màu hổ phách dưới ánh đèn vàng óng ánh.

Mộc Tiểu Thụ mặc một chiếc váy thắt eo cao màu trắng đúng mực, mái tóc rối xõa xuống dùng miếng vải màu xanh nhạt buộc lại. Từ cửa đi vào, cô ngồi tại chỗ có cái bóng của bức tượng thiên thần, tay cầm một đĩa bánh ngọt cùng một ly nước uống màu sắc trông bắt mắt, lắng nghe tiếng đàn dương cầm như nước chảy bên tai.

Góc tối này ít bị người ta chú ý, nhưng góc nhìn lại tốt nhất. Cô nhìn thấy rõ ràng Mộc Lạc Kỳ thay đổi phong phạm nữ vương thường ngày, tựa như một vị tiểu thư khuê các tiêu chuẩn, trò chuyện cùng các thanh niên anh tuấn tài giỏi; cô trông thấy hai người cô cười tươi như một đóa hoa, đang cùng đám phu nhân trung niên không biết giới thiệu cái gì; cô còn nhìn thấy hai người chị họ cười xinh đẹp, làm quen với một người đàn ông trẻ tuổi cao lớn tuấn tú.

Người đàn ông kia hơi nghiêng đầu, Mộc Tiểu Thụ ngẩn ngơ, nhận ra anh chính là người cô từng gặp ở tầng thực nghiệm cao nhất tại đại học K hôm đó.

Đêm nay anh mặc âu phục màu xám, khiêm tốn đứng tại phía ngoài cùng tiệc tối. Thế nhưng, khí chất độc đáo cùng với dung mạo anh tuấn pha lẫn Đông Tây vẫn cứ hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của các mỹ nữ cao sang.

Người như vậy cũng cần xem mắt ư? Mộc Tiểu Thụ cảm thấy rất thần kỳ. Những nghĩ lại, ngay cả mỹ nữ hàng đầu như Mộc Lạc Kỳ cũng bị ép tới đây, anh xuất hiện tại nơi này cũng không tính là kỳ lạ. Vì thế, ánh mắt cô nhìn anh có vẻ đồng tình.

Kì Tấn Khiêm sở dĩ đồng ý tham dự buổi tiệc chủ yếu là nể mặt Tiêu Thanh Nhượng. Bọn họ không hề quen thân, nhưng trước đây từng chạm trán vài lần, tuy rằng không phải hồi ức gì vui vẻ, nhưng bọn họ lại đề cao tài trí của đối phương và khâm phục lẫn nhau.

Đồng ý đến dự tiệc cũng không có nghĩa là vô điều kiện chịu đựng mọi thứ ở đây. Anh nhủ mảy mảy lắng nghe hai vị thực nữ bên cạnh xì xào không ngừng từ rượu đỏ cho đến thời tiết ở Địa Trung Hải. Anh rất tò mò, bọn họ không khát nước sao?

Hay nhất là khiến anh không thể ngắt lời diễn thuyết đầy kích động của bọn họ, anh bình tĩnh day huyệt thái dương, nghiêng người muốn tìm một cái có thể đáng để rời khỏi.

Anh vừa xoay đầu liền bắt gặp một đôi mắt đồng tình.

Anh sững sờ, sau đó thấy được cô gái mặc váy trắng trốn bên cạnh tượng thạch cao. Sau khi tiếp xúc với ánh mắt anh, cô rút cổ theo phản xạ, che giấu bằng cách uống một ngụm nước, sau đó làm như không có việc gì nhìn sang hướng khác.

Là cô.

Khóe miệng cong lên khó mà nhận thấy, anh hơi cúi đầu với hai mỹ nhân bên cạnh: “Xin lỗi không thể tiếp chuyện.” Trong ánh mắt kinh ngạc của hai cô gái, anh đi về phía bức tượng thiên thần kia.

Mộc Tiểu Thụ có che giấu thế nào cũng không thể làm bộ không chú ý thấy bóng dáng kia càng ngày càng gần.

“Tôi có thể ngồi đây không?”

Mộc Tiểu Thụ ngẩng đầu trông thấy đôi mắt màu đen chứa ý cười. Cô dịch qua, cho anh một chỗ ngồi.

Cô không biết chào hỏi làm sao mới không tính là thất lễ, nói ra lại có mấy phần rụt rè: “Hi, lại gặp nhau rồi.” Cô nuốt nửa cắn đầu lưỡi của mình, nếu anh không nhớ ra cô thì thật quá bề mặt.

Anh mỉm cười: “Thật không ngờ gặp em ở đây, tôi tưởng rằng bọn họ sẽ tha cho bạn nhỏ vẫn còn đang đi học tại trường cao trung phụ thuộc đại học K chứ.”

Cô cực kỳ kinh ngạc, sao anh biết cô học tại trường cao trung phụ thuộc đại học K? Nhưng thần kinh nào lại bắt được một trọng điểm khác: “Anh cũng đến xem mắt hả?” Dứt lời cô nuốt nửa muốn đập đầu chết, nhưng lời này có quá nhiều nghĩa, cái gì gọi là “cũng”, cô chỉ tới giúp vui thôi.

“Không không không, ý tôi là... tôi không phải đến xem mắt.”

Anh nhìn cô đỏ mặt, khóe miệng lại cong lên: “Tôi cũng không phải.”

“Tôi tới gặp một người, bàn chuyện làm ăn.” Anh nói.

Cô mở to đôi mắt đen láy: “Anh là thương nhân à? Tôi còn tưởng rằng anh là nhà nghệ thuật.” Khí chất sạch sẽ như thế làm sao là người tầm thường lẫn lộn trong đồng tiền bạc?

Anh bật cười: “Em đoán không sai, tôi quả thật là một nhà nghệ thuật. Nhưng tôi đồng thời là một thương nhân.”

Một nhà nghệ thuật dán nhãn thương nhân.

Cô khó mà chấp nhận định nghĩa như vậy: “Nhưng đây là hai thể giới khác nhau mà.”

“Tôi tìm kiếm linh cảm và sự sáng tạo, biến bọn chúng thành nghệ thuật, sau đó đem những nghệ thuật này tiêu thụ ra bên ngoài. Cứ như vậy, đem nghệ thuật xếp xó ra ngoài gặp mặt công chúng.” Anh giải thích.

“Vậy nghệ thuật của anh là cái gì?” Cô tò mò.

“Gạch đá, cốt thép và xi-măng.” Anh nói, “Em cũng có thể gọi nó là ‘kiến trúc’.”

Mộc Tiểu Thụ phát hiện, trò chuyện với anh là một việc rất thoải mái. Anh tựa như một người đàn anh, mang theo cô mở ra một góc nhìn khác biệt. Anh cũng giống như người bạn cùng lứa với cô, ngữ khí ung dung, ánh mắt ấm áp. Ở bên cạnh anh, cô có thể phát biểu bất cứ quan điểm nào mà không có áp lực, anh không hề xem nhẹ mỗi một câu cô nói, cho dù là một ngôn luận ngây thơ.

Anh là ánh nắng trên bầu trời, mặc dù ở rất cao nhưng không hề keo kiệt mà cho cây cỏ nhỏ bé nhất lấy ánh mặt trời.

Một người đàn ông khiêm tốn ôn hòa như vậy, rất khó khiến người ta không say mê.

Mộc Tiểu Thụ mơ hồ cảm thấy tiếc nuối, nếu anh có đôi mắt màu lam như hồ nước, thế thì hết thảy sẽ hoàn mỹ biết bao.

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Ma cà rồng

Mộc Tiểu Thụ cảm thấy nếu có thể tiếp tục trò chuyện với anh thì bữa tiệc này có lẽ sẽ không nhàm chán. Đáng tiếc một quý ông trung niên đi tới, đưa anh đi.

Trước khi đi trong mắt anh có mấy phần thất vọng, anh nói với cô: “Trò chuyện với em rất thoải mái, đáng tiếc tôi phải đi rồi. Tạm biệt.”

Đợi khi bóng lưng của anh hoàn toàn biến mất trước mắt cô, cô mới nhớ ra mình đã quên hỏi tên anh.

Tiếc quá đi. Cô suy nghĩ.

Khúc đàn dương cầm tao nhã không biết khi nào đổi thành một khúc đàn vi-ô-lông vui vẻ.

Mộc Tiểu Thụ ngờ ngác nhìn bữa tiệc linh đình trong đại sảnh, người người ăn mặc lộng lẫy, cô bỗng nhiên cảm thấy mình là hạt bụi tự do ở bên ngoài thế giới này, lơ lửng trên trời, cuối cùng dừng tại một góc không người hỏi han.

Tầm mắt của cô lướt qua chiếc bàn tròn, nhìn thoáng qua sân khấu nhỏ đang diễn tấu, lướt qua tấm màn rũ dưới đất bị gió thổi bay lên, rồi nhìn vào mảnh sân sâu thẳm trong đêm.

Cô liếc nhìn hai người cô và mấy người chị, phát hiện không ai chú ý tới mình, thế là cô cầm đĩa bánh ngọt, lén lút rời khỏi đại sảnh, từ ngoài ban công đi vào trong mảnh sân.

Mảnh sân bao quanh ngôi nhà này rất lớn, bị cây cối cao ngất chia thành rất nhiều mảnh sân nhỏ hình vuông. Xem ra cái sân hoang vắng chôn bài thi hân là một trong những mảnh sân đã được chia nhỏ này. Mộc Tiểu Thụ đi qua một công hình vòm bằng cây cỏ, phát hiện nơi này tựa như một mê cung nhỏ vắng vẻ, mỗi lần đi qua một lối đi thì sẽ nhìn thấy cảnh sắc khác biệt. Trong mảnh sân thứ nhất có đủ loại loài hoa đẹp, trong mảnh sân thứ hai đặt hai hàng cây tùng, trong mảnh sân thứ ba lại có một cái hồ nhỏ, bên hồ còn có một chiếc xích đu.

Ánh trăng ấm áp, hồ nước trong veo, hoa đại bám víu dây xích đu lẳng lẳng dưới ánh trăng.

Trong nháy mắt, Mộc Tiểu Thụ say đắm nơi này.

Cô vui thích chạy tới trước hồ, ngồi trên chiếc xích đu. Từ rất xa có thể trông thấy ngôi nhà sáng trưng thấp thoáng trong nhánh cây, bên tai còn loáng thoáng nghe được tiếng đàn vi-ô-lông tại bữa tiệc. Cô cầm miếng bánh ngọt bỏ vào trong miệng, mũi chân nhón từng cái. Dây xích đu vung lên rồi hạ

xuống.

Bốn phía yên tĩnh đến mức ngay cả côn trùng cũng không nổi quấy rầy, cho đến khi có tiếng “phịch” vang lên ở đằng sau chiếc xích đu.

Mộc Tiểu Thụ ngơ vờ quay đầu nhìn phía sau, không có gì hết.

Ở phía sau đó là một bức tường bằng bụi cây cao ngất được cắt tỉa gọn gàng, bên kia bức tường cây là một mảnh sân nhỏ khác.

Tiếng phịch lại vang lên lần nữa, tựa như tiếng bao bố từ trên cao rơi xuống đất. Cô hoàn toàn xác định âm thanh này đến từ mảnh sân bên kia.

Trong cái sân đó rốt cuộc có gì nhỉ?

Lòng hiếu kỳ thúc đẩy cô đưa ra quyết định mà cô hối hận nhất cả đời này.

Cô nhảy xuống xích đu, rón ra rón rén đi tới cạnh tường cây, ngồi xổm xuống đẩy bụi cây ra một khe hở, thông qua khe hở của nhánh cây mà hít hít nhìn vào bên trong.

Cô trông thấy một người chết.

Người trung niên kia đã không còn hô hấp giống như một cái bao bố rách nát nằm ngả cạnh bụi cây. Lỗ máu trên trán ông ta đang bốc khói, đôi mắt mở to nhìn thẳng vào mắt Mộc Tiểu Thụ.

Cô sợ tới mức trái tim gần như ngừng đập, cô theo phản xạ bịt miệng mình để ngăn lại tiếng thét kinh hoàng từ trong cổ họng không thể khống chế mà muốn thoát ra.

Cô không được hét lên. Bởi vì cô không chỉ nhìn thấy người chết trong sân, còn có người sống khác, không chỉ một người.

Hung thủ còn chưa rời khỏi, vẫn nhàn nhả đứng tại hiện trường gây án, hình như không hề để ý sẽ bị người khác phát hiện.

Cô nhìn thấy mấy người đàn ông mặc đồ đen cung kính đứng quanh một chiếc xe lăn. Người ngồi trên xe lăn đưa lưng về phía cô. Người kia mặc lễ phục màu đen, bóng lưng vô cùng gầy yếu, tựa như một con dơi khô héo. Trong tay hắn cầm một khẩu súng, họng súng vẫn còn bốc khói.

Bàn tay nắm khẩu súng trắng nõn thon dài, khớp xương rõ rệt, tôn lên vòng hoa văn tơ vàng ở cổ tay áo, lộ ra phong thái quý tộc hắc ám.

Đột nhiên, bàn tay kia chuyển động, họng súng nhắm vào thứ gì đó tròn tròn cạnh xe lăn. Sau tiếng phốc, cái thứ tròn tròn kia vốn giầy dựa chột bất động.

Một người đàn ông mặc đồ đen bên cạnh lấy ra cái gì đó nhuộm máu từ thứ kia, rồi ném vào một cái túi. Lúc ném qua cô rốt cuộc thấy rõ cái thứ tròn tròn là cái gì.

Là một con chó Husky bị móc mắt.

Mộc Tiểu Thụ cảm thấy dạ dày cuộn cuộn, đồ ngọt vừa nuốt xuống không bao lâu đang chộn rộn trong thực quản. Toàn thân cô lạnh run, đầu óc trống rỗng. Cô muốn gọi điện báo cảnh sát, nhưng phát hiện mình không có di động. Biện pháp duy nhất là quay về ngôi nhà tìm người, nhưng đám người này sẽ cho cô thời gian chạy về tìm kiếm cứu viện sao?

Cho dù thế nào, cô cũng không thể tiếp tục ở lại đây. Cô không muốn bị diệt khẩu.

Cô từ từ chậm rãi rời khỏi bụi cây, trái tim treo trên cao, chiếc váy trên người đã bị thấm ướt mồ hôi, dính sát trên làn da.

Ngay lúc cô nghĩ rằng mình có thể thuận lợi thoát thân, thì một bàn tay dùng tốc độ nhanh như chớp đâm xuyên qua bụi cây, vô cùng chính xác và dã man túm lấy cổ cô, kéo cô ra bụi cây.

Cô cứ vậy bị bại lộ trước mặt đám côn đồ. Hai má bị xướt bởi vì bụi cây đâm trúng, nỗi đau nhói nhói lan tràn tới cánh tay và bắp chân của cô. Nhưng mà đau nhất phải kể tới cổ cô, áp lực buộc quanh cổ cô cực lớn, cô cảm thấy cổ họng bị bóp chặt. Nỗi đau dữ dội cùng với nỗi sợ thiếu dưỡng khí khiến toàn thân cô bất giác co rút.

“Thả cô ấy ra.”

Giây tiếp theo, cô đã bị ném xuống đất. Cô sờ cổ mình đã mất đi cảm giác, run rẩy ngẩng đầu lên, người ra lệnh thả cô là người ngồi trên xe lăn, hắn đang nhíu mày nhìn cô.

Không ngờ thủ lĩnh của bọn giết người lại là một người đàn ông còn trẻ. Sắc mặt hắn tái nhợt gầy yếu, ngũ quan cũng rất tinh xảo —— ánh mắt hẹp dài, mũi cao thanh tú, màu môi hồng tươi sáng, rõ ràng là khí chất lạnh lẽo lại có tính mạng theo về quyền rũ u ám. Chớp mũi hắn hơi cup lại, tăng thêm mấy phần hung bạo.

Chàng trai tuấn tú trắng bệch gầy như bộ xương, bao bọc trong bộ lễ phục kiểu tây màu đen viền vàng, toàn thân lộ ra sát khí thèm máu.

Tựa như con quỷ hút máu trong đêm tối.

Mộc Tiểu Thụ không biết lấy dũng khí ở đâu ra mà đối diện người đàn ông trẻ tuổi giống như con quỷ hút máu kia, cô nhìn vào con người màu nâu đậm của hắn, nhưng không thể nào đọc được cảm xúc phức tạp trong mắt hắn. Cô chỉ biết, cô chắc chắn sẽ chết.

“Thiếu gia?” Người đàn ông mặc đồ đen cúi đầu xin chỉ thị.

Người đàn ông trẻ tuổi vẫn còn ngỡ ngàng. Bỗng nhiên, hắn đột ngột kéo cánh tay Mộc Tiểu Thụ: “Tay em...”

“Tôi xin anh, đừng chặt tay tôi... Tôi xin anh, anh giết tôi cũng được nhưng đừng chặt tay tôi...” Trong chớp mắt Mộc Tiểu Thụ sụp đổ. Nước mắt không thể kiềm nén mà trào ra hốc mắt, cô đau khổ cầu xin, “Tôi cam đoan tôi sẽ không nói ra chuyện đã nhìn thấy ngày hôm nay, hãy tha cho tôi đi, xin anh hãy tha cho tôi...”

Về kinh ngạc lướt qua trên khuôn mặt người đàn ông kia, hắn thả tay cô ra, nhìn cô mau chóng rút tay về sau khi được tự do, toàn thân cô co lại.

“Em cho rằng, tôi sẽ giết em sao?” Âm thanh hần lạnh như băng không có chút cảm tình.

Cô run rẩy nhìn hắn, không dám nói lời nào, sợ nói sai cái gì sẽ kích thích sát ý của hắn.

Hắn nhìn cô gái trước mắt giống như chú cún con rơi xuống nước, trong lòng hắn bức dọc. Lửa giận vô cớ tàn phá dưới đáy lòng, hắn quát: “Đừng nhìn tôi như vậy!”

Cô mau chóng cúi đầu, trong khoảnh khắc cúi đầu cô nhìn thấy khẩu súng nằm trong bàn tay hắn, vì thế cô càng co người lại hơn.

Hắn thu hết nỗi sợ hãi và sự căm ghét của cô vào trong đáy mắt, ngọn lửa trong lòng không hiểu sao đã được dập tắt.

“Em tên gì?” Hắn hỏi.

Cô ngó ra nhìn hắn, không nói lời nào.

“Một là nói cho tôi biết tên của em, hai là chết. Hai cái này em tự chọn đi.” Hắn lạnh lùng bổ sung một câu, “Đừng hòng lừa gạt tôi.”

“Mộc Lạc Phân.” Cô mau chóng mở miệng.

Về tàn nhẫn trong mắt hắn giảm đi mấy phần. Sau một lúc lâu, hắn nhìn cô: “Được. Bây giờ em có thể rút đi rồi.”

Cô nghi ngờ mình đã nghe lầm.

“Rút!” Hắn hung hăng nện một quyền trên tay vịn xe lăn.

Cô đứng lên ngay, không cho hắn cơ hội đổi ý, vội vã chạy ra khỏi sảnh.

Trong sảnh khôi phục lại sự yên tĩnh.

Hắn hung hăng ném khẩu súng xuống đất, ánh mắt đầy ý hận thấu xương, cùng với sự bối rối không biết làm sao.

Loạn rồi, tất cả đều loạn rồi. Lần đầu tiên cô gặp hắn, không nên như thế này.

Mộc Tiểu Thụ giống như điên loạn chạy ra bên ngoài, cho đến khi nhìn thấy ánh đèn của ngôi nhà gần trong gang tấc. Nhưng cô không đẩy cửa ra, thế giới đằng sau cánh cửa nhảy múa hát hò kia khiến cô cảm thấy sợ hãi.

Cô nhìn thấy một người trong đám người đồ đen từ ngoài ban công đi vào đại sảnh. Xuyên qua cửa sổ sát đất, cô rõ ràng trông thấy bồi bàn của bữa tiệc khom lưng với người đàn ông kia, sau đó dẫn hắn đi vòng qua đại sảnh, hướng về phía phòng trong.

Tầm mắt chỉ đến đó rồi ngừng lại.

Cô lau nước mắt, xoay người, chạy như bay trong bóng đêm. Cô dựa vào trí nhớ chạy trong Quỳnh Tạ, lướt qua hết nhà này rồi nhà kia. Cô dùng hết sức lao đi, hai chân như nhũn ra, nhưng vẫn liều mạng chạy về phía trước.

Rốt cuộc, nhà họ Mộc xuất hiện trong tầm nhìn của cô.

Cũng chỉ có nơi này là chỗ lánh nạn còn lại của cô.

Bên trong im ắng, không người. Cô chạy về phòng ngủ, khóa trái cửa phòng, cứng nhắc cời quần áo, tắm rửa, thay đồ ngủ, sau đó bọc mình trong chăn.

Từ dưới gối đầu cô lấy ra quyển sổ vẽ tranh, trên trang giấy vẽ một cây xoài, ngồi trên cây là một cậu thiếu niên trầm tĩnh.

Mộc Tiểu Thụ ôm chặt quyển sổ vào lòng, cô lầm nhảm giống như ngày trước khi gặp chuyện không vui: “Tất cả đều sẽ tốt thôi, hãy cho em một chút

sức mạnh, hãy cho em một chút sức mạnh...”

Hãy cho em một chút sức mạnh, một chút là được rồi. Tất cả đều sẽ tốt thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Cái đuôi của mùa hè

Sau bữa tiệc tối, Mộc Tiểu Thụ ngã bệnh. Người chưa bao giờ sinh bệnh, một khi đã bệnh thì thể nào cũng nghiêm trọng, tổn thương cơ bắp động đến xương cốt.

Cô phát sốt liên tục, ban đầu khó khăn lắm nhiệt độ mới giảm xuống thể nhưng đến ban đêm lại tăng cao, cứ thế lặp đi lặp lại. Trong một ngày, thời gian cô tỉnh táo rất ngắn, phần lớn thời gian cô đều bị nhốt trong cõi mộng màu đen.

Trong giấc mộng vĩnh viễn là đêm tối, khu vườn sâu thẳm, bóng cây lay động, pháo đài cổ kính thời trung cổ, con quỷ hút máu mặc đồ đen cắn động mạch cô hút máu cô, bên cạnh hẳn là thi thể nằm chổng chát.

Cô muốn vùng vẫy thoát khỏi sự ràng buộc của con quỷ, nhưng không ngờ con quái vật cấu kinh kia liền chặt đứt tay cô.

Cô đột ngột bừng tỉnh, mồ hôi đầy mặt.

Lúc tỉnh dậy cô sẽ nghĩ người nhìn chăm chăm trần nhà, lá cây lòa xòa ngoài cửa sổ chiếu rọi cái bóng của chúng trên trần nhà. Cái bóng hòa lẫn cùng vàng sáng nhảy nhót trên trần nhà, nhịp điệu kia tựa như đồng hồ cát, từng chút một chảy đi thời gian.

Bác cả và bác hai đến thăm cô hai lần, hai người cô cũng tới một lần. Mộc Trạch Bách sau khi học bỏ tức xong thường xuyên sẽ đến phòng cô trò chuyện với cô. Cậu còn chưa đến tuổi dậy thì, bộ dạng trắng trẻo mũm mĩm tựa như cừu con ngoan ngoãn. Âm thanh của cậu cũng êm ái như về bề ngoài, mỗi lần nói chuyện đều luôn mở đầu “Chị hai”. Cô nằm trên giường, lắng nghe bên tai “Chị hai em hôm nay sao rồi” “Chị hai thế này thế kia”, bỗng nhiên cô cảm thấy cứ nằm vậy cả đời cũng không phải là chuyện xấu.

Người tới thường xuyên nhất chính là Mộc Lạc Kỳ. Giọng cô líu ríu, giống như súng máy bắn không ngừng.

“Mộc Tiểu Thụ, em muốn đóng vai Lâm muội muội hay sao hả, lại bệnh thành thế này?”

“Bữa tiệc hôm đó em chạy đi đâu, chị tìm khắp nơi mà chẳng thấy em. Hai cô đưa Diệp Tử và An Ni về trước, nếu không phải họ gọi điện nói em đã về nhà thì chị đã sốt ruột sắp chết rồi.”

“Cái con nhóc chết tiệt này đừng có chạy loạn được không hả, nhà họ Tiêu hắc bạch lẫn lộn, em ở địa bàn người ta làm càn không sợ bị bắt sao?!”

“Nói đi đêm đó em có gặp được anh chàng nào vừa ý không? À, không nên hỏi em điều này, phái nam chưa kết hôn của cả bữa tiệc toàn là những người lớn tuổi hơn em nhiều, thật không biết hai cô nghĩ thế nào, muốn mang chim non đi bán mình sao...”

“Chị em gặp được một đám trai đẹp! Đương nhiên, chị chẳng thích ai cả, nhưng bọn họ đều quý gồi dưới chân chị đấy.”

“Sắc mặt bé tắc này là sao hả? Không phục ư? Không phục thì mau chóng khỏi bệnh đi, sau đó so sánh sức quyến rũ với chị. Nhưng cho dù em vào thời kỳ tươi đẹp nhất, chị vẫn chắc chắn là người chiến thắng...”

Trong mê man, Mộc Tiểu Thụ đẩy khuôn mặt Mộc Lạc Kỳ ở đầu giường sang một bên, dùng âm thanh khàn khàn chán ghét nói: “Ồn muốn chết.”

Mộc Lạc Kỳ nghe được tiếng cô, liền ngồi thẳng lưng: “Tỉnh rồi?” Cô liền bung chén cháo từ trên bàn, múc một muỗng sau khi thử độ nóng thì đưa tới bên miệng cô, “Ăn một chút đi, cháo cái thìa thím Dương nấu đó, ngon lắm”

Mộc Tiểu Thụ chậm chậm nuốt cháo. Độ nóng của cháo vừa đúng, hương vị thanh đậm, lan tràn suối ấm từ dạ dày tới trong lòng.

“Tiểu Thụ em có khó chịu ở đâu không? Mũi còn nghẹt không? Năm nay sao nhiều lang băm vậy hả?” Mộc Lạc Kỳ nhìn đáng vẻ đáng thương của Mộc Tiểu Thụ có sức hút hết cái mũi đỏ, trong lòng cô mắng tất cả bác sĩ nhiều lần.

“Không sao, em khỏe hơn rồi.” Âm thanh Mộc Tiểu Thụ mang theo giọng mũi dày đặc.

“Rõ ràng nhìn khó chịu mà, ở đây lại không có ai khác, em giả vờ chịu đựng cho ai xem hả...”

“...”

Thật sự không sao cả. Nhưng cô bỗng nhiên phát hiện, thì ra cũng có người luôn kiên trì tìm kiếm cô sau khi cô biến mất. Nhận thức này khiến cô có phần rung động và cảm động. Khu vườn sâu thẳm khủng bố kia, hình như cũng không đáng sợ như vậy.

Lần bệnh này kéo dài hơn một tháng. Lúc Mộc Tiểu Thụ có thể xuống giường thì đã đến cái đuôi của mùa hè. Trận bệnh nặng này khiến cô vốn đã gầy nay lại yếu ớt giống như tờ giấy có thể bị gió thổi đi bất cứ lúc nào.

Sáng hôm nay, cô đeo bàn vẽ trên lưng đi ra ngoài. Cô chỉ muốn rời khỏi nhà, hít thở một chút không khí bên ngoài, vì thế cô chầm chậm bước đi trên con đường trong Quỳnh Tạ mà không có mục đích.

Một phần của Quỳnh Tạ đã bị cô ném vào sổ đen, cả đời này không muốn chạm vào nữa. Cô dứt khoát ra khỏi Quỳnh Tạ, đi về phía ngọn núi nhỏ ở phía Nam.

Vùng núi phía Nam không cao lắm, có một sườn núi nhỏ cảnh sắc tuyệt đẹp, yên tĩnh thanh bình, là nơi cô thích đến nhất.

Mộc Tiểu Thụ thở hồng hộc đến sườn núi kia, lưng đeo bàn vẽ theo trí nhớ đi về phía cây đa. Ai ngờ vừa đến nơi thì trông thấy dưới tàng cây có một giá vẽ, xem ra đã có người giành trước địa bàn quý báu của cô.

Bên chân giá vẽ có mấy bản phác họa nằm rải rác, một cái hộp bút bằng thép, cùng với mấy cây bút chì chưa kịp cất lại. Chủ nhân giá vẽ chắc là tạm thời rời khỏi.

Cô tò mò tiến đến giá vẽ nhìn xem, thấy trên đó có một bức phác họa, trên đó vẽ một tòa nhà bằng bút máy. Họa sĩ vẽ rất đẹp, đường nét lưu loát, dùng bút sục tích, cả kiến trúc trên trang giấy dựa vào yếu tố thứ hai mà tạo ra động lực để phát huy.

Dưới góc phải của bản vẽ viết một chữ “Kỉ”, ngòi bút tự nhiên phóng khoáng. Hóa ra tác giả bức tranh họ Kì, cô suy nghĩ.

Nét vẽ trong tranh thật sự rất đẹp, cô nhìn không được vươn tay sờ sờ. Cô nhìn rất chăm chú, không để ý ở phía sau có người đang tới gần.

Người kia lặng lẽ đứng phía sau cô, kiên nhẫn nhìn cô chạm vào bản vẽ kia.

“Đẹp quá...” Cô kiềm lòng không được mà thì thào.

“Cám ơn.”

Âm thanh chuẩn mực mà trầm thấp vang lên bên tai, cô hoảng hốt ngẩng đầu lên xoay người qua. Khoảnh khắc ấy, cô nhìn thấy khóe môi mang nụ cười của người đàn ông trẻ tuổi. Anh mặc áo thun đơn giản, quần thể thao, khiến toàn thân càng trẻ trung mà có sức sống. Anh đội một cái mũ rom thật to trên đầu, ngăn cản ánh nắng gay gắt, cũng lỏng lẻo khuôn mặt tuần tú tựa như điêu khắc của anh trong bóng râm trầm tĩnh.

“Hi, đúng lúc quá.” Trên mặt cô không che giấu được sự ngạc nhiên mừng rỡ, thật không ngờ bọn họ còn có thể gặp lại sau bữa tiệc kia.

Anh nhướn miệng cười: “Phải rất đúng lúc, không ngờ tới đây vẽ tranh, còn có thể câu được một tiểu mỹ nhân.”

Cô mở to mắt, ngạc nhiên đến quên mất đỏ mặt. Cái người điềm đạm này cũng biết trêu chọc sao? Có ai qua đây nhéo cô một cái đi, nói với cô đây không phải là nằm mơ.

“Đây là nghệ thuật của anh sao? Đẹp quá!” Ánh mắt cô long lánh.

Anh cười mũ rom ra, đi đến bên cạnh cô: “Phải, nhưng chỉ là bán thành phẩm thôi.”

“Anh tới đây vẽ vật thực hả?” Cô hỏi.

Anh gạt đầu, thu dọn lại bản vẽ nằm rải rác bên chân. Cô tiến đến gần, đầy hứng thú nhìn bản vẽ của anh, mỗi một bức đều là phong cách kiến trúc khác nhau, mỗi một bức đều khiến cô kinh nể.

Cô vừa xem vừa tấm tắc hiếu kỳ: “Tại sao anh đến đây vẽ vật thực thế? Ở đây đâu có kiến trúc.” Chỉ có hoa cảnh đầy sườn núi.

“Vẽ vật thực cũng không nhất định cần có kiến trúc. Đối với kiến trúc, một nét vẽ rập khuôn, gọi là phỏng theo. Tôi tới đây tìm linh cảm, một gốc cây, một đóa hoa, một chiếc lá, đều là nguồn cảm hứng.” Anh chỉ vào bản vẽ nằm trên giá, em cảm thấy linh cảm của tòa nhà này là từ đâu?”

Cô lại nhìn tòa nhà trong tranh. Kiến trúc kia bộc lộ đặc tính Trung Quốc cổ điển, căn lầu chính ở giữa vừa cao lại to, thân lầu thẳng tắp kéo dài ra một mảng tựa như cánh chim trên bầu trời, ở góc xéo có hai căn lầu nhỏ nằm bên cạnh.

Cô nhủ thầm suy tư, nhìn qua sườn núi yên bình này. Không phải hoa, hoa rất mỏng manh, không thể tạo ra cảm giác yên tâm giống như được bảo vệ; cũng không phải cây cỏ, cây cỏ rất gầy yếu, không thể đứng sừng sững như khí thế của tòa nhà kia; cũng không phải ngọn núi xa xăm, ngọn núi quá mờ ảo, mà tòa nhà này khiến người ta có cảm giác chân thực có thể chạm vào. Kiến trúc đó khiến người ta có cảm giác yên bình, giản dị mà lại hùng vĩ, tựa như... tựa như... một cái tổ vững chắc.

Tổ?! Nghĩ đến đây, cô đột ngột ngẩng đầu. Trên đầu là cành lá dày đặc tựa như mây bay, giữa cành lá là một thân cây đa thật cao, cả cây đa tựa như người bảo vệ mãi mãi không thay đổi trong năm tháng bao la, ôm ấp những sinh linh dưới chân nó.

“Là cây! Linh cảm đến từ cây đa này đúng không?” Cô kích động nhìn anh.

Anh cong khóe môi, trong mắt có một tia tán thưởng: “Đúng vậy, sự quan sát của em rất nhạy bén.”

Cô đắc ý: “Đương nhiên rồi, từ bé tôi còn chưa học cầm đũa thì đã học cầm bút vẽ. Mỗi ngày đều bị bắt quan sát một đồng hoa cảnh hòn đá con kiến, sau đó dùng cảm giác vẽ ra.”

“Người thầy vỡ lòng của em nhất định là một vị họa sĩ xuất sắc.” Anh nói tự đáy lòng.

Cô gật đầu mạnh: “Ông ấy là họa sĩ lợi hại nhất trong cả vũ trụ, có một không hai.” Một lát sau, cô nhin không được mà cười toe toét, “Ông ấy chính là ông ngoại tôi.”

Anh bất đắc dĩ nhìn cô, nhưng lại bị ảnh hưởng bởi niềm vui của cô, thế là anh cũng mỉm cười.

“Nếu anh có thể từ thiên nhiên tìm được linh cảm để thiết kế kiến trúc, thế anh có thể tìm được linh cảm từ con người không?” Cô hơi tò mò hỏi.

Câu hỏi của cô khiến anh ngỡ ngàng vài giây, sau khi suy tư một lúc lâu anh mới đáp: “Tuy rằng tôi chưa bao giờ thử tìm bóng dáng của kiến trúc trên con người, nhưng đây là một ý nghĩ rất hay.”

“Thật sao?” Cô hưng phấn nói, “Vậy lấy tôi làm mẫu nhé, sẽ là loại kiến trúc như thế nào?”

Anh sờ cằm: “Phải vẽ mới biết được.” Anh chỉ vào bãi cỏ ở đằng trước, “Em qua đó đứng đi, để tôi vẽ tranh.”

Cô nghe lời chạy tới dưới ánh mặt trời, làm người mẫu đứng bất động.

Anh nhìn một lát, bỗng dung đi đến trước người cô, lấy mũi rom của mình đội trên đầu cô: “Em đội đi, đề phòng cháy nắng.”

Anh trở về cạnh giá vẽ, cầm lấy bút máy. Cô mau chóng bày ra tư thế mà tự mình thấy là đẹp nhất.

“Em không cần cầu nệ như vậy, tùy ý làm gì cũng được. Tôi chỉ cần tìm cảm giác, không phải đang chụp ảnh.” Anh từ xa hô lên.

Cô lập tức tuân lệnh, chạy quanh sườn núi một vòng, sau đó trở về chỗ cũ, đề thấp vành nón nhảy nhót, cuối cùng cô hô lên về phía anh: “Đây là tôi, anh vẫn hài lòng chứ?”

Anh im lặng đứng trong bóng râm cây đa không hề trả lời, chỉ vung bút vẽ đường nét trên tờ giấy.

Cô gái trước mắt hào hứng một hồi thi hình như mệt mỏi, cô cầm bàn vẽ đặt lên đầu gối rồi bắt đầu vẽ tranh. Cô rất gầy, eo người nhỏ lại gần như nằm trong bóng râm của mũi rom. Khi vẽ tranh, cô rất chuyên tâm, hình như đã quên đi sự tồn tại của anh. Tư thế hạ bút tự nhiên mà tao nhã, rõ ràng đang dùng bút chì vẽ vật thực, nhưng lại giống như cầm bút lông trong bàn tay, dưới ngòi bút chính là bức tranh thủy mặc đầy ý nghĩa.

Cô đang về thế giới trong mắt mình, cô và thế giới của mình lại đi vào bức tranh của anh.

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Bạn mới

Cái đuôi của mùa hè từ từ trôi qua, kỳ nghỉ hè sắp kết thúc.

Cả kỳ nghỉ của Mộc Tiểu Thụ một nửa hiến dâng cho trận bệnh nặng kia, nửa còn lại thì trải qua tại sườn núi nhỏ ở phía Nam kia.

Mỗi lần đến đó, cô đều gặp được Kì Tấn Khiêm đang tìm kiếm nguồn cảm hứng. Hai người ở cùng nhau yên ổn mà ăn ý, có đôi khi trò chuyện câu được câu không, trời Nam biển Bắc đủ thứ chuyện; có khi cô không chịu ngồi yên mà đứng lên vui đùa, còn anh ở bên cạnh thì tốt tính vừa cười vừa lắc đầu; thỉnh thoảng cô nằm ngủ ngay dưới tàng cây đa, khi tỉnh lại thì trên người đắp áo sơ mi của anh, khuôn mặt được chiếc mũi rom to lớn của anh che lại.

Phần lớn thời gian, hai người không hề nói chuyện, một người ngồi lấy bút chì vẽ nguệch ngoạc, người kia thì đứng trước giá vẽ phác họa đường nét, cả buổi sáng trôi qua như vậy.

Cô muốn nhìn xem kiến trúc mà anh coi cô là linh cảm để thiết kế ra, nhưng lúc nào cũng bị anh khéo léo từ chối. Dần dà cô không khỏi hoài nghi có phải hình tượng của mình quá thất bại không, kiến trúc được thiết kế ra rất có lỗi với nhân dân quần chúng.

Anh hiềm khi cười sáng khoái: “Em hãy tin tưởng bản thân. Là bởi vì hình tượng của em quá thành công, tôi mới không dám kết thúc sơ sài. Đợi tôi hoàn thành rồi, nhất định sẽ cho em xem.”

Nhưng cho đến ngày nghỉ hè cuối cùng, cô vẫn chưa chờ được tác phẩm lớn của anh.

Sau bữa tối, mấy người cô bác trò chuyện ở phòng khách. Bởi vì kỳ nghỉ sắp kết thúc, hai người cô và hai người chị họ cũng chuẩn bị rời khỏi thành phố N, vì thế lần trò chuyện này trở thành tiệc chia tay của cả nhà.

Tâm tư của cô hai vẫn chưa dời khỏi bữa tiệc tối kia, ánh mắt bà ta sáng long lanh nói: “Chao ôi, tối đó quả nhiên có không ít thanh niên tuấn tú tài giỏi, Lạc Kỳ có ưng ý ai không?”

Mộc Lạc Kỳ bình tĩnh day day huyết thái dương, cô cười khéo léo: “Những người kia làm sao để ý tới cháu, nhưng ngược lại Diệp Từ và An Ni được rất nhiều tình anh ưu ái ạ.”

Mộc Tiểu Thụ ở bên cạnh rớt hết răng, ha ha chị già vờ hay quá.

Nhưng Mộc Tâm Nhụy rất hài lòng với câu nói của Mộc Lạc Kỳ: “Cũng phải. Con trai độc nhất của nhà họ Kì kia thích Diệp Từ, cả buổi tối đều trò chuyện với con bé. Nghe nói cậu Kì đó là một kiến trúc sư tài hoa hơn người, đang làm việc tại Anh Quốc.”

Trong nháy mắt, Thích Diệp Từ đỏ mặt, Đới An Ni xanh mặt.

Mộc Tiểu Thụ không nói gì đỡ trán, cô ơi cô nói sai chủ ngữ và tân ngữ rồi, là hai người chị họ quán lấy Kì tiên sinh, cuối cùng khiến anh không chịu nổi mà chạy trốn đến một góc yên tĩnh cùng với con tép là cô trò chuyện nửa buổi tối.

Lâm Tổ Âm nhấp một ngụm trà: “Nhà họ Kì không phải đã di dân sang Canada rồi sao? Nếu cậu Kì làm việc tại Anh Quốc, chi sợ không có nhiều thời gian ở trong nước.”

Mộc Tâm Nhụy mắt híp: “Diệp Từ gả qua đó, thời gian cậu ấy ở trong nước đương nhiên nhiều hơn thôi.”

Mộc Tiểu Thụ và Mộc Lạc Kỳ liếc nhìn nhau, sau đó đồng thời cúi đầu uống trà, che đi vạch đen từ trên trán rớt xuống.

Diệp Thực Hoa che miệng mỉm cười: “Em à, cậu Kì còn chưa đồng ý lấy Diệp Từ đâu, em sốt ruột làm gì chứ?” Bà ta quay đầu hỏi Diệp Từ, “Diệp Từ, cháu và cậu Kì ở cùng thế nào?”

Thích Diệp Từ bị điểm danh liền áp ứng: “Mấy hôm nay cháu không gặp anh ấy...”

Mộc Tâm Nhụy nói: “Chị hai, cậu Kì là nhân vật thế nào, đương nhiên ít giao du bên ngoài, đâu có dễ gặp vậy.”

Trong đầu Mộc Tiểu Thụ bất giác hiện lên Kì Tấn Khiêm đội mũ rom thật to ở sườn núi, ăn mặc đơn giản thoải mái. Anh thật sự không giống người ít giao du bên ngoài mà...

Hội phụ nữ trò chuyện thật là quá nhàm chán, Mộc Tiểu Thụ và Mộc Lạc Kỳ cùng tìm cơ hội rời khỏi.

Đêm còn dài đằng đẵng.

Học kỳ mới mở màn. Mộc Tiểu Thụ trở về sân trường đã xa cách hai tháng.

Lớp mới, bạn học mới, không có tiếng ồn của La Dương Dương, không có con mắt khinh thường của Trình Dực Dương, Mộc Tiểu Thụ cảm thấy đời người quá cô quạnh.

Tiết đầu tiên của năm hai khoa Văn chính là toán học, tên của Mộc Tiểu Thụ đã được bạn học cả lớp nhớ kỹ.

Thầy toán của lớp là một người còn trẻ vừa mới tốt nghiệp được mấy năm thôi, nhưng bởi vì năng lực dạy toán xuất sắc nên được đặc cách thăng lên làm chủ nhiệm lớp. Anh ta họ Hàn, thích các học sinh gọi mình là lão Hàn.

Lão Hàn ngoại hình nho nhã yếu ớt, thực ra là một người nham hiểm. Anh ta dạy Tiểu Thụ biết cái gì gọi là người không thể nhìn tướng mạo.

Tiết thứ nhất môn toán, Mộc Tiểu Thụ theo thường lệ giống hồi trước nằm bò trên bàn vẽ tranh, bỗng nhiên cậu nam sinh ở bàn trước quay đầu chào hỏi cô.

“Hi, tôi tên là Trần Tổ Bình, cậu tên gì?”

Mộc Tiểu Thụ ngẩng đầu, nhỏ giọng trả lời: “Tôi là Mộc Lạc Phân, nhưng mọi người thân thiết đều gọi tôi là Mộc Tiểu Thụ.”

Trần Tổ Bình nhìn thấy bức tranh của cô, cậu ta thán phục nói: “Cậu vẽ tranh đẹp thật, người trong tranh là ai thế?”

Mộc Tiểu Thụ còn chưa kịp trả lời, chợt nghe lão Hàn đứng ở bục giảng hô to về phía bọn họ: “Hai bạn học kia, các em đang nói chuyện gì thế?”

Mộc Tiểu Thụ và Trần Tổ Bình mau chóng im bật.

“Thấy hai em cười vui vẻ như vậy, đứng lên chia sẻ một chút với mọi người đi.” Trên mặt lão Hàn mang theo nụ cười ôn hòa.

Mộc Tiểu Thụ và Trần Tổ Bình đành phải đứng lên trong ánh mắt tò mò của cả lớp.

Lão Hàn ra chỉ thị: “Vừa rồi hai em nói gì, bây giờ kể lại cho các bạn học khác nghe đi.”

Hai người không hẹn mà cùng cúi đầu giả chết.

“Ồ? Không muốn nói sao, tôi suy nghĩ có nên bắt hai em chép lại sách giáo khoa mười lần không.” Trong âm thanh lão Hàn mang theo mùi vị nguy hiểm.

Mộc Tiểu Thụ còn muốn tiếp tục giả chết, không ngờ Trần Tổ Bình ở đằng trước cất tiếng. Cậu ta hô to với không khí trong lớp: “Hi, tôi tên là Trần Tổ Bình, cậu tên gì?”

Cả lớp cười vang. Lão Hàn vẫn cười ôn hòa: “Mới tiết đầu tiên mà đã quấy rầy nữ sinh, không tội không tội, có tiền đồ.”

Mọi người vừa cười vừa dùng ánh mắt chờ mong nhìn Mộc Tiểu Thụ.

Mộc Tiểu Thụ cam chịu lớn tiếng nói: “Tôi là Mộc Lạc Phân, nhưng mọi người thân thiết đều gọi tôi là Mộc Tiểu Thụ.”

Trần Tổ Bình: “Cậu vẽ tranh đẹp thật, người trong tranh là ai thế?”

Một đám người dựng thẳng lỗ tai chờ câu trả lời của Mộc Tiểu Thụ, ngay cả lão Hàn cũng đầy hứng thú nhìn cô.

Trên đầu Mộc Tiểu Thụ có một đám quạ đen bay qua, cô nên trả lời sao đây? Không thể nói trước công chúng đây là mối tình đầu của cô. Thế là cô sinh ra can đảm, hô to với cái ót của Trần Tổ Bình: “Người trong tranh là thầy Hàn đó, cậu thấy đẹp trai không?”

Nóc nhà phòng học suýt nữa bị bung ra bởi tràng cười của các học sinh.

Trần Tổ Bình phản ứng mau lẹ: “Wow, đẹp trai quá, soái ca vô địch vũ trụ người gặp người thích hoa gặp hoa nở con chuột nhìn thấy sẽ đào hang.”

Các học sinh đã cười đến điên mất rồi.

Trần Tổ Bình lại không sợ chết bỏ sung một câu: “Nhưng so với tôi, vẫn còn kém một chút.”

Trong tiếng ồn ào, lão Hàn vỗ bàn mỉm cười: “Như vậy, bạn học Trần Tổ Bình đẹp trai cùng với bạn học Mộc Tiểu Thụ họa sĩ tương lai, ngày mai trước khi lên lớp, hai em nộp bài chép lại sách giáo khoa mười lần lên bàn tôi.”

Một ánh tia chớp chém qua đầu Mộc Tiểu Thụ, ông này nham hiểm quá, không phải nói không được chép lại sách sao?

“À, còn nữa, bạn học Mộc Tiểu Thụ, em nộp thêm một bức tranh vẽ tôi đi.” Lão Hàn nói, “Nhớ là phải vẽ tôi đẹp hơn bạn học Trần Tổ Bình đó.”

Mộc Tiểu Thụ đứng bơ phờ trong tiếng cười.

“Được rồi, mọi người thư giãn rồi, bây giờ tiếp tục lên lớp.” Lão Hàn cầm phấn viết trên bảng đen.

Mộc Tiểu Thụ âm thầm rơi lệ, thực ra cô chính là vật hy sinh cho bầu không khí nặng nề của tiết đầu tiên sao...

Rất nhanh, Mộc Tiểu Thụ quen thân với bạn học xung quanh. Bạn ngồi cùng bàn mới của cô là một nữ sinh xinh đẹp, toàn thân phát ra làn khí cao quý sang trọng, cùng với cái tên Cao Linh có cảm giác phù hợp không gì sánh bằng. Ngồi trước cô là đôi bạn có tính cách khác biệt, bên trái là Thái Hòa hết lòng chất phác kiệm lời, bên phải chính là bá vương Trần Tổ Bình làm dáng động kinh. Cộng thêm cô một cọng cây mỏng manh, hợp thành một tổ tròn vẹn bốn người nhảm nhí.

Mộc Tiểu Thụ cảm thấy mình rất cuộc không cần phải chịu đựng sự áp bức của thánh học Trình Dục Dương phát quang đầy người. Khi sắp chào đón cuộc đời mới, bánh xe thi cử hàng tháng lăn âm ỉ, nghiền nát trái tim thủy tinh của cô.

Ba vị bên cạnh cô lại là nhân vật giấu tài điển hình. Ví dụ như đóa hoa cao quý bên cạnh cô thi tháng đầu tiên đã đứng nhất lớp, còn có bạn Thái Hòa luôn nói chưa đến mười chữ là một người cuồng môn lý, ngay cả Trần Tổ Bình cả ngày coi mỹ nữ là linh hồn của mình cũng có thể thi toán hơn 140 điểm.

Mộc Tiểu Thụ cảm thấy hiện thực quá tàn khốc, tự mình ngu ngốc thôi.

Sau khi có điểm thi hàng tháng, Mộc Tiểu Thụ bị lão Hàn gọi vào văn phòng.

Mộc Tiểu Thụ thấy lão Hàn nhíu mày suy tư mà nhìn bảng điểm của cô, trong lòng không khỏi lo sợ.

Sau một lúc lâu, lão Hàn ngẩng đầu nhìn cô, trong ánh mắt có ưu tư nói không nên lời: “Tiểu Thụ à, lẽ nào em vì có thành kiến với tôi mà thi toán ra điểm thế này sao?”

Thành tích của Mộc Tiểu Thụ điểm ngữ văn và tiếng Anh đều rất tốt, chỉ có môn toán, 60 điểm.

Đối mặt với chất vấn của lão Hàn, Mộc Tiểu Thụ suýt nữa rơi lệ là chắc. Có trời mới biết cô cố gắng bao nhiêu mới thi được 60 điểm, thời gian cô dành cho toán còn hơn mấy môn khác cộng lại.

Cô buồn bã nhìn lão Hàn: “Thưa thầy, lần thi toán này là điểm cao nhất kể từ khi em tiến vào cao trung ạ.”

Lão Hàn: “...”

Tâm trạng sa sút kéo dài cho đến khi tan học, ngay cả Tả Trọng nói đùa cũng không kích động được ý chí chiến đấu của cô.

Tả Trọng vừa gạt chân chống xe đạp vừa nhìn Mộc Tiểu Thụ ở ven đường tỏ vẻ tình cảm bị tổn thương, cậu ta bất mãn làm ồn: “Chẳng phải là thi tháng đầu thôi sao? Điểm toán của cậu còn có thể kém hơn tôi ư? Ông đây thi toán chỉ được 72 trên 150 điểm, cậu bày ra vẻ mặt thối này làm gì?”

Mộc Tiểu Thụ rút cuộc có chút phản ứng. Cô từ từ quay đầu nhìn mắt Tả Trọng: “Sao cậu không đi chết đi?”

Hồi lâu sau Tả Trọng mới phản ứng lại: “Chẳng lẽ... điểm toán của cậu còn thấp hơn cả tôi?”

Mộc Tiểu Thụ đen mặt không phản ứng.

Tả Trọng kích động đến mức ngửa mặt lên trời huyết sáo: “A ha ha ha ha điểm của ông lại cao hơn cậu ha ha ha!”

“Cút!”

Mộc Tiểu Thụ trở về nhà họ Mộc thì bị bác Dương ở trong sân gọi lại.

“Lạc Phân, chờ một chút, ở đây có chuyển phát nhanh của cháu.” Bác Dương bỏ lại cây kéo cắt tỉa hoa cảnh, run run chạy về phía cô.

Mộc Tiểu Thụ hoài nghi nhận lấy đồ, thật sự không nghĩ ra ai chuyển phát nhanh cho cô.

Trên hộp chuyển phát nhanh viết: thân khải* Mộc Lạc Phân, dấu bưu kiện chứng tỏ là từ Anh Quốc. Cô lắc lắc cái hộp, bên trong có thứ gì đó nhẹ nhàng rung động theo động tác của cô.

thân khải: lời đề nghị chính tay người nhận thư mở ra (và không lộ liễu công bố nội dung ra ngoài)

Cô dứt khoát ngồi trên bãi cỏ mở hộp ra. Trong hộp có một miếng gỗ hình tứ phương dùng giấy dai bao bọc hoàn chỉnh. Cô xé giấy dai ra, trông thấy miếng gỗ kia lại là một tấm khuôn tranh, bức tranh vẽ tòa nhà sơn màu. Màu xanh nhạt đơn giản đem tòa nhà vốn tĩnh tế cổ điển tán ra cảm giác khoan khoái, tựa như cỏ xanh sau cơn mưa, tựa như mầm cây trong gió nhẹ, tựa như một cái cây nhỏ trên sườn núi mới mọc lên trong gió xuân.

Trong hộp còn có một tấm thiệp nhỏ, trên đó có vài nét bút máy đẹp đẽ.

Chúc Mộc Tiểu Thụ sinh nhật mười sáu tuổi vui vẻ.

Jim Qi.

Trời ơi, cô lại quên mất hôm nay là sinh nhật mình. Cô kích động cầm bức tranh, trong lòng tựa như có ngàn con chim nhỏ đang vỗ cánh, hạnh phúc đến mức sắp bay lên.

Anh biết cô gọi là Mộc Lạc Phân, anh biết cô gọi là Mộc Tiểu Thụ; anh biết cô học trường nào, biết cô đang sống ở đâu.

Anh còn biết sinh nhật của cô.

Thế nhưng, cô chỉ biết anh họ Kì, là một nhà nghệ thuật kiến trúc dân nhân thương nhân, là một chàng trai mê người và lịch lãm. Giờ phút này đang ở một nơi xa xăm trên thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Nữ dũng sĩ

Tháng mười, trường cao trung phụ thuộc đại học K chào đón đại hội thể dục thể thao mỗi năm một lần.

Đại hội thể dục thể thao hàng năm, khoa Văn với số nữ sinh chiếm đa số lúc nào cũng rất hao tâm tốn trí. Buồn rầu này càng thể hiện rõ ràng hơn tại lớp của Mộc Tiểu Thụ. Ở lớp nam sinh chỉ chiếm một phần tư số nữ sinh, nhất định có rất nhiều hạng mục không ai đăng ký, cũng nhất định có rất nhiều muội tử bị đối xử như hán tử.

Hán tử trầm mặc thoạt nhìn mạnh mẽ như Thái Hòa chắc chắn là sự lựa chọn tốt nhất để lôi đi làm bia đỡ đạn.

Vừa tan học, lớp trưởng liền lên đến bàn của Thái Hòa: “Bạn học Thái Hòa, lại đây điền đơn này.”

Thái Hòa chất phác mũi mồm ngẩng đầu nhìn lớp trưởng trông rất nhiệt tình, miệng vô thức lên tiếng: “Hả?”

Lớp trưởng nhét bút vào trong tay Thái Hòa: “Đây đây đây, đánh dấu cái này.”

Thái Hòa nghe lời à một tiếng, không hề chú ý mình đánh dấu và cột “Nam 5000 mét”.

Lớp trưởng hài lòng nhìn Thái Hòa, không khỏi mở cờ trong bụng: “Cái này, cái này, còn có cái này nữa, đánh dấu luôn đi.”

Thái Hòa: “Ồ.”

Lớp trưởng cầm đơn đăng ký vui vẻ rời đi.

Trần Tổ Bình ở bên cạnh nhìn thấy toàn bộ quá trình Thái Hòa sa chân, cậu ta tấm tắc hiếu kỳ: “Bạn cùng bạn, cậu dễ gạt như vậy sau này làm sao sinh tồn ở trong xã hội phức tạp chứ?”

Mộc Tiểu Thụ tròn mắt nhìn Trần Tổ Bình: “Cậu trông mắt nhìn bạn nhỏ Thái Hòa bị lừa, tệ quá đi.”

“Cậu biết cái gì? Tôi đang rèn luyện Thái Tiểu Hòa quyết đoán từ chối người khác, muốn cho cậu ấy mau chóng biết rằng ngay ngốc đáp ứng mọi thứ cuối cùng sẽ bị thương.” Trần Tổ Bình thốt lời chính nghĩa, “So với việc để cậu ấy chịu đựng đủ loại ức hiếp trong xã hội, chi bằng bây giờ để cậu ấy chịu khổ một lần. Chịu khổ rồi mới hiểu chuyện, bạn cùng bàn cậu nói đúng không?”

Thái Hòa gật đầu tán thành.

Mộc Tiểu Thụ lặng lẽ gục đầu, quyết định về sau không bao giờ quản chuyện bạn thân người ta vui vẻ.

“Không chỉ mình tôi đâu.” Thái Hòa chậm chậm nói, “Tôi đánh dấu, nhiều lắm.”

“Gi cơ?” Trần Tổ Bình không hiểu.

“Tôi cũng đánh dấu cho cậu luôn rồi.”

Trần Tổ Bình choáng váng bất động tại chỗ, cậu ta đang cố gắng tiêu hóa từng chữ của Thái Hòa.

Mộc Tiểu Thụ đột nhiên tỉnh táo: “Ồ? Cậu cũng đánh dấu cho bá vương hoa tham gia hạng mục à? Ha ha ha, cậu giúp cậu ta đánh dấu cái gì thế nói mau nói mau.”

Thái Hòa nghiêm túc suy nghĩ phút chốc, sau đó đáp: “Tôi đánh dấu, môn ném lao, môn ném tạ.”

“Ha ha ha, cậu ném tạ được sao? Là cậu ném tạ hay là tạ ném cậu đấy?” Mộc Tiểu Thụ cười thỏa thích.

Trần Tổ Bình đen mặt: “Thái Tiểu Hòa, cậu có biết cái gì gọi là dân chủ không? Cái loại hành vi thay bạn cùng bàn quyết định của cậu gọi là độc tài, là thứ bị thế giới hòa bình khinh bỉ, cậu có hiểu không có hiểu không có hiểu không...”

“Bộp” một quyển sách ném trúng trán Trần Tổ Bình, kết thúc tiếng hét của cậu ta.

Cao Linh liếc nhìn cậu ta: “Ồn muốn chết.”

Trần Tổ Bình ôm đầu khóc không ra nước mắt: “Cao mỹ nhân, trái tim tôi bị cậu đập nát rồi!”

Cao Linh lạnh lùng ngẩng đầu, Trần Tổ Bình mau chóng im bật.

Chỉ chốc lát sau, lớp trưởng lại chạy sang đây, một đồng giấy vo tròn nằm trong tay cậu ta.

“Mỗi nữ sinh đều lấy một cái.” Cậu ta cười tùm tùm nhìn Mộc Tiểu Thụ và Cao Linh.

Mộc Tiểu Thụ cảnh giác nhìn cậu ta: “Lấy cái này làm gì?”

“Cậu lấy trước đi, xong rồi tôi nói cho nghe.”

Mộc Tiểu Thụ hoảng sợ nhìn đồng giấy kia: “Có thể không lấy không?”

“À, người nào không làm, lão Hàn nói tìm thầy ấy uống trà.”

“Làm ngay làm ngay, tôi thích làm nhất mà ha ha ha...” Mộc Tiểu Thụ tiện tay lấy ra một cục giấy.

Lớp trưởng mở cục giấy ra nhìn, lập tức cười tươi như hoa: “Chúc mừng bạn học Mộc Tiểu Thụ, phần thi nữ 3000 mét của lớp chúng ta phải nhờ cậu rồi!”

Trước mắt Mộc Tiểu Thụ tối sầm: “Lớp...lớp trưởng, cậu nhất định nhầm rồi, đưa tờ giấy cho tôi xem nào...”

Đầu ngón tay cô còn chưa chạm vào góc áo của lớp trưởng, cậu ta tựa như một con gió, nhẹ nhàng bay đi mất, vạt áo đồng phục tung bay, không mang theo một đám mây.

Trần Tổ Bình không hề kiêng dè mà mở to miệng: “Ha ha ha, quả báo kiếp này sao tới nhanh vậy...”

“Bộp” lần này đập trúng đầu Trần Tổ Bình là một quyển từ điển tiếng Anh.

“Cao mỹ nhân tôi sai rồi...”

Tan học, Mộc Tiểu Thụ trở về nhà họ Mộc, lật đật chạy lên lầu, từ trong ngăn kéo phòng ngủ cô lấy ra một tập giấy viết thư, mở ra rồi viết lên đó. Cô viết ngày hôm nay xui xẻo bị rút trúng chạy 3000 mét, viết hôm nay bị lão Hàn mời đến văn phòng uống trà bởi vì điểm thi toán quá kém...

Từ khi nhận được quà của Kì tiên sinh, Mộc Tiểu Thụ liền hình thành thói quen viết thư mỗi ngày. Cô viết lại đủ chuyện vụn vặt trong cuộc sống, ví dụ như hoa quế đã nở ở sườn núi phía Nam, Mộc Lạc Kỳ người thân gần gũi nhất đã xuất phát đi đại học Columbia tại Mỹ nỗ lực học hành để nhận bằng thạc sĩ ngành tin tức, em họ Mộc Trạch Bách chơi đàn dương cầm càng ngày càng giỏi, môn toán của cô vẫn kém cỏi như vậy...

Đợi khi viết hết tập viết thư này, cô sẽ gửi nó cho Kì tiên sinh ở Anh Quốc.

Còn hai trang nữa sẽ viết xong, cô vui rạo rức khép lại tập giấy viết thư.

Để chuẩn bị cho hôm đại học thể dục thể thao mình không bị chết quá khó coi, mấy ngày nay hôm nào Mộc Tiểu Thụ cũng từ chối ý tốt tiện thể đưa cô một đoạn đường của Tả Trọng, cô đeo cặp sách to chạy hùng hục từ trường về Quỳnh Tạ.

Tả Trọng chạy xe đạp chậm chậm phía sau cô, khinh thường bước chân nhỏ bé của cô: “Cậu lấy tốc độ này, cậu không đứng nhất từ dưới đếm lên thì còn ai nữa.”

Mộc Tiểu Thụ chạy hết sức, ngay cả sức lực phản bác Tả Trọng cũng không có.

Ủy viên thể dục Liêu Chí Cương khi chỉ bảo Mộc Tiểu Thụ có nói: “Hơi thở, quan trọng nhất là ổn định hơi thở.”

Mộc Tiểu Thụ chịu đựng mùi tanh đầy khí quản, khóc không ra nước mắt, ngay cả hơi thở của cô gần sắp cạn kiệt, còn ổn định gì chứ?

Cô giống như con trâu già kéo xe hồng chạy một vòng, Thái Hòa ở đường thi đấu ngoài cùng mặt không đỏ không thở gấp mà chạy ba vòng. Sự chênh lệch này có cần lớn như vậy hay không...

Lúc chạy đến hồ cát gần đó, cô không những phải kiềm chế bước chân trôi nổi, còn phải cảnh giác vật lạ từ trời rơi xuống.

Khi một quả tạ lại rơi xuống bên chân cô, Mộc Tiểu Thụ không nhịn được nữa mà hét lên: “Trần Tiểu Hoa, cậu ném tạ kiểu gì thế hả? Phải ném về phía trước chứ! Cậu muốn ném được vào kỷ lục thấp nhất trong trường sao?”

Trần Tổ Bình tỏ vẻ hiền lành gãi đầu: “Ngại quá ngại quá, tay trượt.”

Nói còn chưa xong, quả tạ trong tay cậu ta không ngờ lại “trượt” tới bên chân cô.

Mộc Tiểu Thụ muốn phun máu, cô đành phải bỏ cuộc, thay đổi nơi tập luyện ra ngoài cùng.

Trong lúc một mõi chuẩn bị thi đại hội thể dục thể thao đã đến.

Sau khi kết thúc nghi thức khai mạc, ngay sau đó bắt đầu tiến hành hạng mục thứ nhất, nữ 100 mét. Chạy cự li dài 3000 mét của Mộc Tiểu Thụ được xếp cuối cùng trong buổi sáng.

Trước khi thi đấu, lão Hàn đi vào đại bản doanh của lớp để ủng hộ sĩ khí. Anh ta mặt đối mặt cổ động từng vận động viên. Lời cổ động ngắn gọn hùng hồn, khiến người ta rất hưng phấn.

Lúc anh ta đi đến trước mặt Mộc Tiểu Thụ, cô hơi chột dạ. Trước khi lão Hàn lên tiếng, cô giành nói trước bảo đảm: “Thưa thầy, em nhất định cố gắng không chạy thứ nhất từ dưới đếm lên.”

Lão Hàn im lặng, sau đó vỗ đầu cô: “Em có thể hoàn thành chặng đường thì tôi hài lòng rồi.”

Mộc Tiểu Thụ: "..."

Ngay sau đó, trên loa phát thanh thông báo nữ 3000 mét đến điểm danh. Mộc Tiểu Thụ khẩn trương đến nỗi lòng bàn tay đổ mồ hôi.

Trần Tổ Bình vỗ mạnh lồng ngực mình nói: "Cậu yên tâm thoải mái chạy đi, tôi sẽ viết bài văn đưa tới loa phát thanh cổ vũ cho cậu."

Cao Linh bình tĩnh nói: "Tôi đã quan sát rồi, trong nhóm tám nữ sinh cậu gầy nhất, lực cản không khí thấp nhất, chạy về nhất về hai không thành vấn đề."

Thái Hòa: "Chạy về phía trước là được."

Liêu Chí Cương: "Hơi thở, tới cuối cùng hơi thở tuyệt đối không thể rối loạn."

Lớp trưởng: "Phần thi 3000 mét của lớp chúng ta phó thác cho cậu, xin đừng lo là mà bực phát tiểu vũ trụ mạnh mẽ của cậu."

Mộc Tiểu Thụ run rẩy mở miệng: "Các cậu đừng nói nữa, càng nói tôi càng khẩn trương đó."

Đây là lần đầu tiên Mộc Tiểu Thụ dùng thân phận vận động viên đứng trước công chúng. Dưới chân là đường thi đấu màu đỏ, phía trên là một đám quần chúng. Quá khẩn trương làm sao bây giờ đây...

"Pằng" tiếng súng tín hiệu vang lên. Mộc Tiểu Thụ nhắm mắt xông lên.

Vài nữ sinh bên cạnh vóc dáng cường tráng, mau chóng bỏ mặc Mộc Tiểu Thụ một đoạn xa. Trong lòng Mộc Tiểu Thụ lẩm nhẩm, đừng gấp đừng gấp, chạy xong chặng đường là tốt rồi.

Quả nhiên tới vòng thứ ba, mấy nữ sinh chạy trước đã không còn sức lực, từng người từng người rút lại. Mộc Tiểu Thụ dùng tốc độ ốc sên mà Tà Trọng cười nhạo để tăng tốc về phía trước, chầm chậm từ vị trí thứ nhất từ dưới đếm lên chạy vượt qua hai người khác.

Mỗi lần chạy qua khán đài, Mộc Tiểu Thụ sẽ nghe được tiếng hò hét của các học sinh.

"Mộc Tiểu Thụ cố lên! Mộc Tiểu Thụ cố lên!"

Cô bỗng nhiên cảm thấy toàn thân được tưới thêm sức mạnh.

Khi chạy tới vòng thứ năm, có ba nữ sinh trước sau bỏ cuộc. Mộc Tiểu Thụ cảm thấy lồng ngực bí hơi đến khó chịu, chân bắt đầu không nghe sai bảo. Cô mau chóng điều chỉnh hơi thở, đồng thời vượt qua một nữ sinh ở đằng trước.

Bầu không khí trên khán đài ngày càng sôi nổi, đội cổ động viên sắp gào thét nát giọng. Trên đường chạy còn lại năm tuyển thủ, Mộc Tiểu Thụ chạy ở vị trí thứ tư. Đã có bốn điểm đầu, bởi vậy cô chỉ cần kiên trì, chạy đủ chặng đường là có thể thắng lợi.

Nhưng mà chân cô bắt đầu phát run, đôi mắt bởi vì đầy mồ hôi mà có chút lờ mờ. Cô không tự đếm được đây là vòng thứ sáu hay là thứ bảy.

"Tiểu Thụ, ổn định hơi thở." Không biết Liêu Chí Cương chạy bên cạnh cô hồi nào, đang cùng cô chạy.

Vừa định nói cảm ơn lại bị ngăn cản: "Đừng nói chuyện, thả lỏng cánh tay." Là âm thanh của Thái Hòa.

Cô nghe theo, cảm thấy tứ chi và lồng ngực không khó chịu như vậy.

Bỗng nhiên tiếng nói trong veo của phát thanh viên lần át tất cả tiếng hoan hô và hò hét.

"Sau đây là bài viết của bạn học Trần Tổ Bình đến từ lớp 11 —— gửi Tiểu Thụ trên đường chạy: mùa thu vàng óng tưng quang đăng, hoa quế tỏa hương, chúng ta nghênh đón..."

Mộc Tiểu Thụ chạy muốn chết suýt nữa không còn hơi thở, Trần Tổ Bình đóa hoa bá vương này rốt cuộc sao chép câu chữ của ai trên mạng, cũng không biết tìm câu nào mới mẻ chút sao? Ai ngờ câu tiếp theo của phát thanh viên hoàn toàn phá vỡ nỗi oán trách trong lòng cô.

"...Nghênh đón mùa xuân của Mộc Tiểu Thụ..."

Fuck! Còn mùa xuân? Ai tới bắn chết đóa hoa bá vương kia đi?

"...Tư thế hiên ngang oai hùng của cậu ở trên đường chạy còn động lòng người hơn cả cô gái đẹp nhất trong cảm nhận của tôi, hai chân cường tráng của cậu còn mạnh mẽ hơn quả tạ mà tôi ném ra ngoài, cánh tay bằng sắt của cậu khi nhéo lỗ tai tôi đã hiện rõ sự cứng cáp phi thường. Giờ đây, bất cứ ngôn ngữ nào cũng đều nhợt nhạt, cho nên —— xin đừng lo là mà bực phát tiểu vũ trụ mạnh mẽ của cậu! Vĩnh viễn yêu cậu, đóa hoa bá vương và đóa hoa cao quý."

Mộc Tiểu Thụ nghe xong, cô thật sự bái phục cách hành văn như thần của Trần Tổ Bình. Cô thầm nói, Trần Tổ Bình cậu dám tùy tiện lấy tên của Cao mỵ nhân đặt ở phần đề tên, chán sống rồi sao? Còn nữa câu cuối cùng thực ra là của lớp trưởng, cậu dám xâm phạm quyền tác giả của cậu ta ư?

Bài viết của Trần Tô Bình đã làm trào dâng bầu không khí trên khán đài, ai ngờ sau đó trong loa phát thanh truyền ra âm thanh khiến toàn trường sục sôi.

Microphone của phát thanh viên không biết bị người ta giành lấy hồi nào, người kia nói vào microphone: “Thụ Nhi, lấy ra khí phách năm đó làm rớt răng Tà tư lệnh, chạy về phía trước!”

Chuyện gì đây? Tại sao Minh Sùng lại ở trên đài phát thanh?

Đột nhiên microphone lại bị người khác giành lấy, âm thanh của người nọ ngang ngược mà khàn khàn: “Mộc Tiểu Thụ, nếu cậu chạy về nhất, sau này mỗi ngày tôi đều xách cặp cho cậu.”

Lại là Tà Trọng!

Minh Sùng và Tà Trọng đều là thiếu niên tướng mạo xuất chúng, một người ôn hòa một người cứng rắn, được phần lớn nữ sinh cùng cấp công nhận là hoàng tử bạch mã và hoàng tử hắc mã — tuy rằng Mộc Tiểu Thụ chưa bao giờ thừa nhận danh hiệu này.

Bầu không khí trên khán đài đã không thể kiềm chế, từng đợt ồn ào “Ai là Mộc Tiểu Thụ” “Ai quen Mộc Tiểu Thụ vậy” “Trên đường chạy ai là Mộc Tiểu Thụ”. Ngay cả Mộc Tiểu Thụ trên đường chạy cũng nghe được rõ ràng.

Các người khoa trương như vậy không sợ bị sét đánh hả? Mộc Tiểu Thụ hận không thể tìm một khe hở trốn vào. Sức chú ý của cô đã bị mấy đứa dở hơi phân tán, cảm giác tay chân đau nhức giảm đi không ít. Thấm thoát, cô đã vượt qua một nữ sinh khác, đứng thứ hai.

Lúc này, bên tai vang lên tiếng hô nhẹ nhàng của Liêu Chí Cương: “Tiến lên.”

Toàn thân Mộc Tiểu Thụ nóng lên, sai bước chạy về trước. Cô hết sức kinh ngạc về sức bật cuối cùng của mình. Nữ sinh đang chạy thứ nhất hiển nhiên không đoán được Mộc Tiểu Thụ còn sức lực tiến lên, trong lúc sững sốt bị cô vượt qua.

Mộc Tiểu Thụ là người đầu tiên chạy qua vạch đích, cô nhào vào lòng Cao Linh. Hậu cần từ bốn phía mau chóng đỡ cô, rồi đưa nước đưa khăn mặt.

“Lạc Phân cậu giỏi thật đấy! Ngay cả thánh học cũng đi qua xem cậu chạy bộ.”

Mộc Tiểu Thụ giương mắt nhìn, lại là La Dương Dương đầy phấn khởi. Cô hướng về khán đài tìm kiếm, quả nhiên tại bậc thang cô trông thấy Trình Dục Dương cao cao gầy gầy. Cậu ta mỉm cười giờ ngón cái lên về phía cô.

Lão Hán cười đến mức không thấy mắt đâu: “Mộc Tiểu Thụ, giỏi lắm.”

Cô rất muốn cười làm sao bây giờ, vui sướng dâng đầy trong lòng sắp muốn trào ra.

Đêm dài tĩnh lặng, Mộc Tiểu Thụ nhào người trên bàn viết lại sự tích vinh quang của ngày hôm nay. Ngoài cửa sổ ánh trăng uốn cong, cực kỳ giống khuôn mặt cô lúc này.

Trong ánh nắng buổi chiều, Kì Tân Khiêm ngồi trên chiếc ghế tròn trong ngôi nhà cũ tại Luân Đôn, anh lật xem quyển sổ phác họa. Ánh sáng theo khe hở cửa sổ tăn ra vàng sáng làm mềm mại đường nét tuấn tú của anh, đôi mắt xanh lam của anh trông đa tình lại thần bí.

Cô trợ lý tóc vàng mắt xanh bung tới một tách cà phê. Cô ta say đắm dáng vẻ của anh, ngần ngại một hồi lâu mới nhớ tới cà phê trong tay. Để che giấu sự thất thần ban nãy, cô ta nhìn sang bản phác họa trong tay anh.

“Who’s that?” Cô ta kinh ngạc hỏi.

Anh cong khóe miệng: “My little tree.”

Cô ta không hiểu.

Trên tấm phác họa, cảnh nền là một sườn núi nhỏ. Trên sườn núi, một cô gái mặc áo vải bông màu trắng đang vẽ tranh. Cô dựng thẳng chiếc bút chì nhìn về phía xa, ánh mắt chuyên tâm lại khẽ cười.

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Thư tình và chiến thư

Gần đây, trường cao trung phụ thuộc đại học K có hơi nhiều tin tức, ví dụ như bạch mã hoàng tử và hắc mã hoàng tử của trường đồng thời hiện thân tại đài phát thanh, cổ động cho một vận động viên nữ chạy đường dài trông như rom rạ; ví dụ như một vận động viên nam nào đó của khoa Văn trong khi thi ném tạ, không biết vì khăn trương hay là thói quen lại ném tạ trúng ngay trọng tài; ví dụ như thánh học Trình Dục Dương của khoa Lý dùng điểm cao

nhất đại diện Trung Quốc tham dự vòng chung kết của cuộc thi IACT; ví dụ như một thiếu niên tốt chất phác trầm lặng thất tình.

Mộc Tiểu Thụ luôn không để ý đến tin tức thời sự, nhưng lúc này cô lại rất chú trọng tin tức cuối cùng.

Thái Hòa thất tình.

Người đầu tiên phát hiện chuyện này là Trần Tổ Bình. Cậu ta thừa dịp lúc Thái Hòa không ở chỗ ngồi mà tỏ vẻ nghiêm túc đưa bức thư nặc danh cho Mộc Tiểu Thụ. Mộc Tiểu Thụ vừa đọc câu đầu tiên liền run rẩy: “Hoa Nhi, cậu viết thư tình cho tôi hả? Tôi thấy lời văn của cậu không tồi đâu, tại sao lúc ở đại hội thể dục thể thao lại viết thể thảm như vậy hả? Còn nữa cậu cũng biết chữ mình xấu cho nên đánh máy bức thư cho đẹp, không tệ nha...”

Khuôn mặt Trần Tổ Bình co giật: “Cậu đang sỉ nhục ánh mắt của tôi ư? Tôi chính mắt nhìn thấy Thái Hòa đưa bức thư này cho một nữ sinh ở lớp bên cạnh, sau đó cô gái này lại trả nó về.”

Cây bút chì 2B trong tay Mộc Tiểu Thụ rơi xuống đất. Lượng tin tức trong lời nói Trần Tổ Bình quá nhiều, cô nhất thời không thể tiếp nhận. Ý cậu ta là, người ngốc tự nhiên như Thái Hòa cũng biết nghĩ đến chuyện trai gái sao? Hơn nữa cậu thiếu niên này thật vât vả mới thông suốt lại bị từ chối một cách nhẫn tâm?

Thật đáng giận, ai dám cả gan từ chối Thái Tiểu Hòa dịu dàng đáng yêu! Mộc Tiểu Thụ đập bàn, quát lên: “Là nữ sinh nào không có mắt hả, dám từ chối Thái Tiểu Hòa? Đi, chúng ta đi đòi lại công bằng cho Thái Tiểu Hòa!”

Trần Tổ Bình ra sức gật đầu: “Đúng vậy! Ngải Uyển Lương kia không biết tốt xấu gì cả!”

“Đúng vậy... Ngải... khoan đã, cậu nói là Ngải Uyển Lương ở lớp bên cạnh?” Động tác quyết liệt của Mộc Tiểu Thụ khựng lại giữa không trung.

“Đúng vậy.” Trần Tổ Bình dùng đôi mắt vô tội nhìn chằm chằm Mộc Tiểu Thụ.

Ngải Uyển Lương, mỹ nữ Giang Nam điển hình. Khác với cái đẹp của Cao Linh, cái đẹp của Ngải Uyển Lương tinh xảo tựa như cây liễu rủ cành ở ven hồ đầu xuân, chỉ cần ngoảnh đầu mỉm cười, ngay cả Mộc Tiểu Thụ cũng say mê.

Thái Hòa, cái tên ngốc tự nhiên đã thông suốt này tại sao lại chọn một mỹ nữ thượng đẳng như vậy để làm đối tượng thử nước hả? Khả năng bị từ chối là hai trăm phần trăm rồi.

Trong lòng Mộc Tiểu Thụ chảy máu, điều này khiến cô và Trần Tổ Bình rất khó làm việc. Có điều đã là bạn bè, cho dù là đệ nhất mỹ nhân thiên triều, bọn họ cũng phải đòi lại công bằng cho Thái Hòa!

Cao Linh liếc mắt nhìn Mộc Tiểu Thụ và Trần Tổ Bình kích động: “Các cậu có nên trung cầu ý kiến của Thái Hòa một chút không?”

“Đương nhiên không cần!” Mộc Tiểu Thụ và Trần Tổ Bình đồng thanh. Đùa à, ở đâu có chuyện Lôi Phong làm việc tốt còn để lại tên họ chứ?

Cao Linh: “...”

Tan học, Mộc Tiểu Thụ và Trần Tổ Bình ngấm đúng thời cơ vọt vào lớp bên cạnh. Trong lớp chỉ còn lại mấy bạn học, Ngải Uyển Lương đang làm trực nhật vệ sinh.

Mộc Tiểu Thụ lập tức đi tới trước mặt Ngải Uyển Lương, lấy thư tình ra ném lên bàn.

Ngải Uyển Lương vừa nhìn thấy bức thư, sắc mặt liền trắng bệch. Cô nàng ngẩng đầu nhìn thấy cảm xúc phức tạp muốn nói lại thôi trong mắt Mộc Tiểu Thụ.

Dưới đáy lòng Mộc Tiểu Thụ nhắc nhở chính mình nhất thiết đừng vì đối diện với mỹ nhân mà mềm lòng, cô bèn hung hãn nói: “Thái Hòa nhà chúng tôi có chỗ nào không tốt mà cậu lại nhẫn tâm từ chối? Còn nhẫn tâm trả lại thư cho cậu ấy, cậu có biết cậu ấy khó chịu buồn phiền chỉ biết nhẫn nhục chịu đựng không hả? Cậu tàn nhẫn quá đi!”

Trần Tổ Bình ở bên cạnh bổ sung: “Phải đó! Cậu không thể nào tìm được người đàn ông tốt chừng chặc như Thái Hòa đâu!”

Sắc mặt Ngải Uyển Lương thay đổi mấy lần, ánh mắt nhìn Mộc Tiểu Thụ và Trần Tổ Bình càng phức tạp hơn.

Mộc Tiểu Thụ thấy Ngải Uyển Lương không nói câu nào, cô nóng nảy: “Cậu nói đi.” Tùy tiện nói một câu “Thái Hòa quả thật là một người bạn trai xuất sắc, từ chối cậu ấy là vì tôi không có mắt” đại loại thế là được rồi.

Nhưng Ngải Uyển Lương vẫn không nói gì.

Nhưng ngược lại bạn cùng bàn của Ngải Uyển Lương đang lau bảng, cậu ta không lau bảng nữa, tức giận nói với Mộc Tiểu Thụ: “Đây chẳng phải là người thi toán cứ rớt mãi ở lớp bên cạnh đó sao?”

Trong nháy mắt Mộc Tiểu Thụ nổi nóng: “Cậu lặp lại lần nữa coi!?”

“Có nói lại cậu vẫn thi rớt thôi.” Ánh mắt nam sinh tỏ vẻ khinh thường.

“Chao ôi,” Mộc Tiểu Thụ nheo mắt lại, “Cậu có cần để ý tôi đến vậy không, ngay cả tôi thi toán bao nhiêu điểm cũng biết.”

Cậu ta bùng nổ: “Cả khối ai không biết chứ...”

Mộc Tiểu Thụ nhanh chóng ngắt lời cậu ta, tỏ vẻ giật mình: “Ồ, cả khối đều biết tôi à, tôi không biết hóa ra mình lại nổi tiếng như vậy, là nhân vật quan trọng ở trường ha.”

Khoe miệng cậu nam sinh giật giật: “Nghe danh không bằng gặp mặt.”

“Thế nào, chúng ta so sánh một lần xem sao, lấy kỳ thi giữa kỳ và cuối kỳ ra so sánh, xem tổng số điểm của chúng ta ai cao hơn ai.” Cậu ta bỗng nhiên lườm mắt tà ác.

Mộc Tiểu Thụ nói: “Cậu biết rõ thành tích tôi kém mà còn muốn so đo với tôi, bị ỏi quá đi.”

Cậu ta nói: “Cậu có thể chọn vài người, chúng ta so điểm của cả đội. Nếu các cậu thua, cậu phải xin lỗi Ngải Uyển Lương.”

Mộc Tiểu Thụ vung tay lên: “So thì so, tôi sẽ tìm ba người, cậu tùy ý đi.” Nếu cậu ta thua thì không cần xin lỗi, ừ cứ như vậy khoai trá quyết định.

“Được, một lời đã định.” Cậu ta nói.

Từ lớp bên cạnh đi ra, Mộc Tiểu Thụ vừa sờ đầu vừa tự hỏi, càng nghĩ lại càng thấy không thích hợp —— rõ ràng muốn đòi lại công bằng cho Thái Hòa, sao lại cuốn mình vào cuộc rồi?

Trần Tổ Bình trưng ra khuôn mặt khổ sở: “Ngài không chỉ tự cuốn mình vào cuộc, còn kéo theo tôi vào nữa.”

Nếu đã ứng chiến thì không có lý nào lùi bước.

Đội chiến đấu của Mộc Tiểu Thụ gồm có Mộc Tiểu Thụ học dốt toán, cộng thêm Cao Linh thông minh, thiên thần toán học Trần Tổ Bình, cùng với Thái Hòa cuồng Lý.

Cao Linh nghe Mộc Tiểu Thụ kể lại, cô đỡ trán: “Cậu có biết người hạ chiến thư với cậu là ai không?”

“Chẳng phải là một tên miệng thối sao.” Mộc Tiểu Thụ phản đối.

Cao Linh dùng ánh mắt thương hại nhìn Mộc Tiểu Thụ: “Cậu ta là Hà Triết Văn.”

Mộc Tiểu Thụ nhú mày suy tư hồi lâu, đột nhiên nhớ tới lần trước khoa Văn thi toàn khối, hạng nhất hình như là Hà Triết Văn, Cao Linh đứng thứ hai.

“Mỹ nhân, hấn còn lợi hại hơn cậu hả?” Mộc Tiểu Thụ sắp khóc.

Cao Linh hiếm khi dịu dàng sờ đầu cô, Mộc Tiểu Thụ cảm thấy tiền đồ càng xa vời.

Mộc Tiểu Thụ hai mắt đăm đăm: “Thái Tiểu Hòa, cậu nhất định phải thi tốt biết không, đều là vì cậu đó.”

Thái Hòa xoay qua đôi mắt ngơ ngác: “Hả? Ồ...”

Bên phía Hà Triết Văn ngoài bản thân cậu ta thì còn có Ngải Uyển Lương và hai bạn học khác.

Mộc Tiểu Thụ mới biết được hóa ra thành tích của Ngải Uyển Lương cũng tốt lắm, xếp trước hạng mười lăm cả khối. Hai bạn học khác nghe nói cũng là đứng tướng trong lớp.

Mộc Tiểu Thụ xót xa phát hiện, hình như cô là người có thực lực yếu nhất trong cả hai đội.

Cũng không thể nuốt lời không chiến? Một cái cây nhỏ cành lá héo úa.

Tuy rằng Cao Linh khinh thường hành vi ngu ngốc đòi công bằng thế mà lại kéo mọi người xuống hố của Mộc Tiểu Thụ và Trần Tổ Bình. Nhưng cô vẫn vì đội chiến đấu của bọn họ mà lập ra kế hoạch tác chiến.

“Tiểu Thụ, cậu không cần quan tâm đến những môn khác, đem toàn bộ tinh thần đặt vào toán học đi, cậu chỉ cần thi toán đạt điểm yêu cầu là được.”

“Trần Tổ Bình, cậu chuẩn bị sử địa chính cho đảng hoàng, cậu đừng coi thường ba môn đó, lần nào cậu chỉ thi ba môn đó thì không nằm trước hạng hai mươi.”

“Thái Hòa, cậu thi nghiêm túc là được rồi, cậu chỉ cần ghi nhớ, lần này thi cậu không đứng trước hạng năm thì Mộc Tiểu Thụ sẽ không để ý tới cậu.”

Mộc Tiểu Thụ rất nghiêm túc, hồi trước cô toàn đội nước đến chân mới nhảy, lần này cách kỳ thi hơn nửa tháng thì cô đã chiêng trống rùm beng bắt đầu chuẩn bị.

Vào giờ nghỉ trưa cô liền chạy đến lớp khoa Lý tìm Trình Dục Dương. Trình Dục Dương nghe cô miêu tả lộn xộn, hiếm khi không nói lời châm chọc. Cậu ta nói: “Tuy rằng động lực của cậu có chút khô hạn, nhưng tôi ủng hộ thái độ của cậu.”

Ngày hôm sau Trình Dục Dương đưa đề cương đã chỉnh sửa xong cho Mộc Tiểu Thụ. Cậu ta dặn: “Toán học của khoa Văn đơn giản hơn khoa Lý, cậu đừng áp lực quá, cũng đừng nóng vội, dựa theo từng bước trong đây từ từ là được. Mục tiêu của kỳ thi là đạt điểm yêu cầu, cũng chỉ cần vượt qua điểm chuẩn, nghe hiểu không?”

Mộc Tiểu Thụ nghiêm túc gật đầu lia lịa.

Mấy ngày nay, bạn học cùng lớp đều phát hiện bầu không khí ít bị ảnh hưởng bởi hai bàn của Mộc Tiểu Thụ, loáng thoáng có khí thế chiến đấu thi cử đang dao động.

Ngay cả lão Hàn cũng bị ánh mắt nhiệt tình khi lên lớp của Mộc Tiểu Thụ làm chấn động đến nỗi da gà.

Giữa giờ lên lớp, lão Hàn cố ý đi qua quan tâm Mộc Tiểu Thụ một chút: “Tiểu Thụ à, có phải vì thầy thường xuyên mời em đến văn phòng uống trà nên khiến em áp lực quá không?”

Mộc Tiểu Thụ đang vui đầu vào đề cương tình yêu của thánh học, hình như lúc này mới nhận ra có thầy toán đang đứng bên cạnh, cô mau chóng đưa quyển sổ đến trước mặt lão Hàn: “Thưa thầy, thầy xem các bước chứng minh của em có xảy ra vấn đề gì không, tại sao em chứng minh lâu rồi vẫn không ra hai đường thẳng vuông góc?”

Lão Hàn có phần theo không kịp tốc độ của cô: “Ồ, ờ, để thầy xem...”

Trong lúc bận rộn, Mộc Tiểu Thụ nhận được EMS đến từ Anh Quốc. Trong EMS có một vài tấm ảnh và một vài hình vẽ, phong cảnh trong tấm ảnh đến từ các quốc gia, trong đó có một tấm hoàng hôn tại Jerusalem xinh đẹp đến mức khiến Mộc Tiểu Thụ ngẩn ngơ hồi lâu. Cô bỗng nhiên nhớ lại khi ở tầng cao nhất tại đại học K, anh từng nói “chưa đủ xa”, hiện giờ anh đang đi từng bước xa hơn.

Còn hình vẽ là một vài kiến trúc, cô nhìn những tấm ảnh rồi lại nhìn những hình vẽ, suy đoán kiến trúc nào tương ứng vào phong cảnh nào.

Trong EMS theo thường lệ có một tấm bưu thiếp, trên đó có một dãy số QQ, phía sau kèm một câu: chờ thư của em lâu quá, hay là dùng nó để trò chuyện đi. Jim Qi.

Mộc Tiểu Thụ vui đến mức như sắp bay lên. Cô không có máy tính riêng, muốn dùng máy tính thì phải đến phòng sách.

Nhà họ Mộc đặc biệt dành một phòng sách cho con cháu, bên trong có một máy tính bàn cho Mộc Tiểu Thụ và Mộc Trách Bách sử dụng. Mộc Tiểu Thụ ngồi trước máy tính đăng nhập vào QQ. Cô mau chóng thêm vào dãy số kia, khi ảnh đại diện kiến trúc kia xuất hiện trong cột bạn thân, cô không thể đè nén mà cười ngáy ngồ.

Ảnh đại diện của anh màu xám, thế là cô mở khung đối thoại nhắn lại cho anh:

Chào buổi tối, em là Tiểu Thụ. Đã nhận được chuyển phát nhanh của anh, ảnh và hình vẽ đều rất đẹp ~ em thích lắm. Gần đây em nhận được một chiến thư, phải thi điểm cao hơn một gã rất lợi hại. Em đang cố gắng học toán đó! Chúc giấc mộng càng đi càng xa của anh thành hiện thực nhé (xem ra anh đang thực hiện rồi ~).

Gửi lời nhắn xong, cô logout, tiếp tục gặm cắn đề bài trọng điểm mà Trình Dục Dương khoanh tròn cho cô.

Vào thời gian nghỉ trưa, trong lớp thỉnh thoảng hơi ồn ào, Mộc Tiểu Thụ xuống vườn hoa dưới lầu tìm được một cái chòi nhỏ tiếp tục hăng hái chiến đấu toán học.

Khi cô đang chứng minh đề bài lại không tìm thấy lối ra thì nghe được phía sau có người nói: “Về thêm một đường ở đây, ngược muốn chết.”

Cô quay đầu lại, trông thấy Hà Triết Vân đang cầm sách lịch sử.

Cô mau chóng vẽ thêm đường thẳng, quả nhiên dễ dàng chứng minh ra.

“Cám ơn nhé.” Cô gãi đầu.

Cậu ta ngồi ở một góc chòi: “Cậu cố gắng như vậy, buổi trưa còn chạy tới đây.”

Cô dùng ánh mắt chỉ sách lịch sử của cậu ta: “Cậu cũng vậy.”

Hai người ngồi ở góc riêng trong chòi, tự học bài, ngược lại rất yên bình hòa thuận.

Bỗng nhiên Hà Triết Vân cất tiếng: “Này, quá trình thành lập hệ thống Bretton Woods là gì thế?”

Mộc Tiểu Thụ không hề ngắt đầu: “Dưới hình minh họa trang 263, đoạn thứ ba đến đoạn thứ năm.” Sau đó cô đọc nội dung ba đoạn văn không quên chữ nào, vừa đọc vừa khó khăn vẽ thêm một đường thẳng.

Cậu ta ngăn người, sau đó nở nụ cười: “Trí nhớ của cậu quả nhiên tốt thật.”

“Đương nhiên.” Cô không hề khách khí mà nhận lời khen ngay.

“Nhưng sao học toán kém thế?”

“Học thuộc lịch sử của cậu đi, đừng nói chuyện với tôi.”

“Đề nào cậu không biết làm, đưa tôi xem thử.”

“À, cái này nè.”

“Chắc, đơn giản như vậy...”

“...Cút, học lịch sử của cậu đi!”

“Phải làm thế này, nhìn kỹ...”

Ánh nắng chói chang giữa trưa bị cái chòi nhỏ ngăn cản, thỉnh thoảng có bóng lá cây chiếu xuống sàn, phát ra văng sáng hình kính vạn hoa hấp dẫn.

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Vị hôn phu

Khi điểm thi giữa kỳ đã có, trái tim Mộc Tiểu Thụ treo cao.

Cô vén lên một góc của bài thi toán, chậm chậm mở ra, nhìn không được liền nhắm mắt, sau một lúc lâu mới mở ra.

Toán học, 94 điểm.

Cô ôm lấy Cao Linh lắc lư không ngừng: “Mỹ nhân, mỹ nhân, tôi đạt yêu cầu rồi rồi cuộc đạt yêu cầu rồi a a a cao hơn lần trước 30 điểm lận!”

Cao Linh để mặc cô ôm, liền thay đổi kế hoạch tác chiến: “Khi thi cuối kỳ, điểm toán của cậu phải trên 105.”

Lần thi giữa kỳ này, Cao Linh vẫn giữ hạng hai, Thái Hòa từ hạng mười lên hạng năm, Trần Tổ Bình thế mà cũng dành hạng mười hai. Tiến bộ lớn nhất của Mộc Tiểu Thụ, từ dưới hạng hai mươi đã nhảy lên hạng mười một.

Hà Triết Vân vẫn vững vàng giữ hạng nhất, Ngải Uyển Lương hạng mười, hai người bạn học khác một người hạng mười ba, người còn lại hạng mười bốn.

Nếu chỉ nhìn bảng xếp hạng, đội Mộc Tiểu Thụ rõ ràng giỏi hơn, nhưng tính điểm tổng cộng, đội Hà Triết Vân cao hơn ba điểm. Nguyên nhân không ai khác ngoài Hà Triết Vân, tổng điểm hạng nhất của cậu ta cách Cao Linh hơn hai mươi điểm.

Mộc Tiểu Thụ tức tối, quay đầu làm nũng với Cao Linh: “Mỹ nhân, cậu nhất định có thể thi tốt hơn Hà Triết Vân, lần sau vượt qua cậu ta được không?”

Âm thanh của Cao Linh vừa lạnh lùng vừa điềm tĩnh: “Muốn vượt qua cậu ta, tự cậu thi đi.”

Lúc ở hành lang chạm mặt Hà Triết Vân, cậu ta tươi cười như kẻ trộm: “Ồ kìa, đây không phải là...Mộc Tiểu Thụ ở lớp bên cạnh sao?”

Mộc Tiểu Thụ đương nhiên biết Hà Triết Vân bỏ bớt cái gì, cô hận không thể vỗ vào ót cậu ta, sau đó điên cuồng hét lên: “Tôi đạt tiêu chuẩn đạt tiêu chuẩn rồi, đội thi cuối kỳ đi!”

Đương nhiên cô không hề hét gì, ai bảo cái người trước mắt có thực lực vượt trội thế chứ. Ngải Uyển Lương ngược lại tốt tính: “Tiểu Thụ cậu kệ cậu ta đi, cậu ta chỉ sợ trời không loạn, lấy tôi làm nguy trang để bản thân vui vẻ đấy. Tôi không cần cậu xin lỗi đâu, cậu vốn không có lỗi mà.”

Mộc Tiểu Thụ cạp cạp hàm răng hướng về phía Hà Triết Vân.

Kỳ thi giữa kỳ vừa mới chấm dứt, Mộc Tiểu Thụ đã chuẩn bị thi cuối kỳ, mỗi ngày nghỉ trưa cô đều học bài ở cái chòi nhỏ. Cô điều chỉnh kế hoạch học tập của mình, sắp xếp thời gian học tập cố định cho tiếng Anh, ngữ văn và sử chính địa. Cô đem tất cả tinh lực chuẩn bị thi giữ kỳ dành cho toán học, điểm toán thi tăng lên, nhưng các môn khác vốn có thể thi tốt hơn nhưng vẫn chưa làm được.

Cao Linh, Trần Tô Bình và Thái Hòa cũng phát hiện cái chòi này thật là chỗ tốt, khi nghỉ trưa mọi người đều ở đó hăng hái học tập. Thỉnh thoảng cả bọn sẽ gặp phải Hà Triết Vân và Ngải Uyển Lương, sau đó nửa cả đội của Hà Triết Vân đều ở tại chiếc bàn tròn nhỏ nằm ngoài cái chòi học tập. Đến cuối cùng biến thành cuộc chiến tranh giành ai tới trước thì chiếm giữ cái chòi.

Ban đầu, Trần Tô Bình không vui: “Hà Triết Vân sao lại giống như cái đuôi vậy hả.”

Nhưng mà ngay sau đó cậu ta không hề so đo những điều đó nữa, bởi vì Hà Triết Vân luôn lấy một số câu hỏi toán học làm phiền cậu ta, vì thế hai người bắt đầu sôi nổi thảo luận toán học.

Ngải Uyển Lương thường tới hỏi Thái Hòa về môn lý, mỗi lần giảng giải Thái Hòa đều rất nghiêm túc và cẩn thận. Mộc Tiểu Thụ trông thấy Ngải Uyển Lương kẻ nửa bên mặt xinh đẹp sát Thái Hòa, cô chợt thấy sắp có chuyện tốt rồi.

Cao Linh cũng thỉnh thoảng thảo luận một số vấn đề với Hà Triết Vân, đề tài nói chuyện của hai người đó Mộc Tiểu Thụ lắng nghe mà chẳng hiểu gì. Cô biết mình phải cố gắng hơn, thế là mỗi ngày hễ khi có thời gian rảnh là đi quấy rầy Trình Dục Dương.

Có một hôm Trình Dục Dương xuất hiện tại cái chòi nhỏ, mọi người bên trong không hẹn mà cùng im lặng ba giây. Khi Trình Dục Dương đưa tài liệu đã được chỉnh sửa cho Mộc Tiểu Thụ, Hà Triết Vân bộc phát: “Tôi đã nói mà cậu làm sao có tiến bộ lớn như vậy, hóa ra sau lưng có một con át chủ bài!”

“Xin chào, Trình Dục Dương tôi biết cậu, gần đây chuẩn bị IACT có một không?” Hà Triết Vân hơi hưng phấn.

“Xin chào.” Trình Dục Dương lịch sự gật đầu, “Không tính là một, tôi cùng đàn anh đàn chị chuẩn bị, có khó khăn nhưng niềm vui lại nhiều hơn.”

Chỉ mấy câu đơn giản đã khiến Hà Triết Vân nhiệt huyết sôi trào.

Vào lúc rảnh rỗi khác, Trình Dục Dương hỏi Mộc Tiểu Thụ, ngày đó ở trong chòi cậu nam sinh nói chuyện với cậu ta là ai.

Mộc Tiểu Thụ vừa nghe, trong nháy mắt khóc thay cho Hà Triết Vân: “Cậu ta tên là Hà Triết Vân, là người đứng hạng nhất trong khoa Văn bọn tôi. Cậu không quen biết cậu ta, thế mà cũng trò chuyện tốt đẹp như vậy? Tôi còn tưởng rằng hai người quen nhau đấy.”

Trình Dục Dương nắm bắt một điểm trong lời nói của cô, nhíu mày nói: “Đứng nhất khoa Văn không phải là cậu sao?”

Mộc Tiểu Thụ run run: “Cám ơn cậu coi trọng tôi như vậy, trên thực tế thành tích tốt nhất của tôi là hạng mười một.”

Trình Dục Dương dường như giác ngộ: “Thế à, vậy chúng ta tăng tốc tiến độ học toán nhanh lên chút đi.”

Mộc Tiểu Thụ đã đoán được sắp tới cô sẽ có bao nhiêu vất vả.

Mỗi ngày tan học, Mộc Tiểu Thụ hình thành thói quen đăng nhập QQ vài phút, tuy rằng lần nào ảnh đại diện của Kì tiền sinh cũng đều là màu xám, nhưng chỉ cần cô nhìn thấy lời nhắn của anh thì cô đã vui vẻ rồi.

Anh nói: à? Còn có người lợi hại hơn Tiểu Thụ sao? Hiện tại tôi đang ở Vatican, nếu em chiến thắng tôi sẽ đưa em đi ngắm mặt trời mọc ở Vatican.

Cô đọc lời nhắn hết lần này đến lần khác, cười khanh khách không ngừng.

Ở trong khung đối thoại, cô gõ từng câu từng chữ: anh nói rồi đấy, sau khi thi cuối kỳ, em muốn xem mặt trời mọc ở Vatican.

Kỳ thi cuối kỳ mau chóng bắt đầu, cũng mau chóng kết thúc, tựa như một cơn gió lốc, tốc chiến tốc thắng.

Sau khi kết thúc cuộc thi, Ngải Uyển Lương chặn cô lại ở cổng trường thi.

Cô kéo Mộc Tiểu Thụ đến một chỗ yên tĩnh, nói: “Tiểu Thụ, thực ra bức thư tình kia là do tôi viết.”

Mộc Tiểu Thụ giật mình mở to mắt.

Ngải Uyển Lương cười dịu dàng: “Tôi đưa thư cho cậu ấy, bị cậu ấy trả về. Sau đó tôi vẫn kiên trì đưa cho cậu ấy, còn nói rằng ‘thứ tớ đã đưa thì chưa bao giờ lấy lại, cậu không muốn thì có thể vứt đi’, thế là cậu ấy giữ lại bức thư này.”

Hóa ra Trần Tô Bình chỉ thấy màn hai và màn ba, nhưng không nhìn thấy màn thứ nhất cất chứa sự thật quan trọng.

“Tôi phải cảm ơn cậu, đã cho tôi cơ hội ở cùng Thái Hòa. Cậu ấy thật là một người rất tốt, tôi rất thích cậu ấy. Nhưng hiện tại tôi sẽ không suy nghĩ lung tung nữa, mọi việc chờ sau khi thi vào trường cao đẳng hãy nói.” Cô nói, “Cho dù kết cục lần thi này thế nào, tôi cũng phải cảm ơn cậu. Không phải cậu cho tôi lời xin lỗi, mà là tôi phải cảm ơn cậu.”

Mộc Tiểu Thụ nhúc nhích, thực ra xin lỗi hay không, cô đã không quan tâm từ lâu. Cô thậm chí cảm ơn trận hồ đồ này, khiến cô có được những người bạn tốt như vậy.

Trong hai tháng ở cùng nhau, quan hệ giữa đội của Mộc Tiểu Thụ và đội của Hà Triết Vân đã rất gần gũi, cùng nhau làm bài, cùng nhau học bài, cùng nhau phân nân về bài tập biến thái mà giáo viên giao cho, cùng nhau chia sẻ tài liệu học tập, cùng nhau vui đùa phác họa tương lai. Cuối cùng đội nào có

điểm cao hơi đã không còn quan trọng nữa, sau này, nhóm học của bọn họ còn có thể đi tiếp mặc kệ gió mưa.

Lúc ấy, Mộc Tiểu Thụ đã nghĩ như vậy, những người khác cũng nghĩ như thế.

Rất nhiều năm sau, khi Mộc Tiểu Thụ nhớ lại khoảng thời gian đẹp đẽ hồi trước, cô luôn không nhịn được mà mỉm cười. Năm tháng thuần túy hăng hái có được nhiều bạn bè cùng chí hướng, cuộc đời này sẽ không có nữa. Cho dù trong tương lai tốt đẹp do mọi người phác họa chỉ thiếu vắng mình cô.

Tối đó thi xong, tại nhà họ Mộc có một vị khách không mời mà đến.

Người kia mặc áo ghi lê kiểu tây màu đen tinh xảo, một chiếc áo sơ mi màu trắng, ngũ quan trên khuôn mặt tái nhợt xinh đẹp đến mức gần như không có tí vết. Mặc dù hần ngồi xe lăn đến, nhưng khí thế đã đàn áp tất cả phái nam tại đây, kể cả trưởng tôn Mộc Trạch Tùng luôn khiến nhà họ Mộc tự hào.

Lúc Mộc Tiểu Thụ từ trên lầu đi xuống, hần vừa lúc nhìn về phía cầu thang. Hần thu lại vẻ hoảng sợ của cô vào đáy mắt, sau đó hơi cong khóe miệng hướng về cô. Chóp mũi hần hơi cup lại tôn lên khuôn mặt âm u kia, tựa như một con chim ưng đuổi móng vuốt muốn tập kích con mồi.

Cô dường như thấy lại cái đêm hoan lạc kia, khu vườn yên tĩnh, người đàn ông đã chết trên trán vẫn còn bốc khói, cùng với con chó Husky bị móc hai mắt đỏ máu lai láng.

Cô nhìn sang phòng khách, ông cụ Mộc bình thường chỉ xuất hiện tại bữa tối thể mà cũng ở đây, bác cả bác hai cùng với mấy người cô ngồi trên sofa, ngay cả Mộc Trạch Tùng cũng trở về.

Cô trông thấy ông cụ Mộc thu lại vẻ nghiêm khắc, lần đầu tiên dùng khuôn mặt tươi cười hiền lành nhìn cô. Cô nghe được trong tiếng nói ông cụ Mộc mang theo ý cười:

“Lạc Phân, mau tới đây, cậu này chính là Tiêu Thanh Nhượng, vị hôn phu của cháu.”

Thế giới của cô ầm ầm sụp đổ.

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 14: Rạn nứt

Mộc Tiểu Thụ sững sờ tại chỗ, cô sợ hãi tựa như dưới lòng đất mọc lên một móng vuốt buộc chặt cô trên mặt đất.

“Ông nội, sao cháu không biết mình có một vị hôn phu?” Mộc Tiểu Thụ khốn khổ nhìn sang ông cụ Mộc, trong giọng nói mang theo sự tìm tòi, bất lực.

Ông cụ Mộc nhíu lông mày: “Không được mất lễ phép như vậy, Thanh Nhượng vẫn còn ở chỗ này. Đây là hôn ước hơn hai mươi năm trước của nhà họ Mộc và nhà họ Tiêu, cháu là con gái nhà họ Mộc, đương nhiên phải tuân theo hôn ước này.”

Mộc Tiểu Thụ cảm thấy lời nói này hết sức hoang đường, đây là thời đại phong kiến sao? Còn làm chuyện ép hôn? Hơn nữa đối tượng là một con quỷ hút máu giết người không chớp mắt?

“Cháu mới học lớp 11 thôi, chuyện này có phải còn quá sớm không, hơn nữa anh họ chị họ còn chưa...”

Mộc Tiểu Thụ còn chưa nói xong thì đã bị Lâm Tổ Âm ngắt lời: “Lớp 11 đâu có sớm, đính hôn trước, sau khi tốt nghiệp rồi kết hôn.”

Âm thanh Lâm Tổ Âm vẫn lộ ra vẻ dịu dàng và hiểu biết, nhưng nghe vào tai Mộc Tiểu Thụ lại đáng sợ khiến người ta run rẩy: “Cháu còn muốn thi vào trường cao đẳng, còn muốn lên đại học, cháu...”

“Gã cho nhà họ Tiêu, còn cần lên đại học sao?” Lâm Tổ Âm nói, “Về sau cháu chính là phu nhân nhà họ Tiêu, ăn mặc đi lại không cần cháu bận tâm, lên đại học làm gì? Huống hồ ba mẹ cháu mất sớm, không có chỗ dựa, bây giờ thì tốt rồi, nhà họ Tiêu chính là chỗ dựa của cháu.”

Bác hai Diệp Thục Hoa quay đầu nói với mấy người bên nhà họ Tiêu: “Trong gia đình chúng tôi, Lạc Phân biết nghe lời hiểu chuyện nhất, còn dịu dàng hiền lành nữa.”

Ông cụ Mộc vỗ tay vịn, sắc mặt ôn hòa nói với Tiêu Thanh Nhượng: “Thanh Nhượng à, nói vậy là định rồi, tìm ngày tốt làm lễ đính hôn cho hai đứa trước, đến khi Lạc Phân tốt nghiệp thì hai đứa kết hôn.”

Tiêu Thanh Nhượng cười tao nhã: “Mọi việc đều nghe theo ý ông.”

Chỉ hai câu nói, việc hôn nhân đại sự của Mộc Tiểu Thụ đã được quyết định. Không ai để ý đến ý kiến của bản thân cô, cũng không nói chuyện giúp cô. Cô dùng ánh mắt cầu cứu nhìn sang Mộc Trạch Tùng, anh ta cup mắt xuống, quay đầu đi.

Lòng cô nguội lạnh một nửa. Người duy nhất sẽ nói giúp cô, giờ phút này lại ở nước Mỹ xa xôi.

Lúc này, mấy người cô và người nhà họ Tiêu cùng nịnh bợ lẫn nhau, nói đến cảnh tượng tốt đẹp thật khiến Mộc Tiểu Thụ muốn buồn nôn, cô chưa từng căm ghét những người này giống như giờ phút này.

Bỗng nhiên cô nhớ tới Mộc Lạc Kỳ từng nói —— kẻ yếu sẽ bị làm vật hy sinh.

Bởi vì ba mẹ cô mất sớm, ở trong nhà họ Mộc cô luôn tỏ ra mềm yếu, nhẵn nhụi chịu đựng, cho nên cứ thế bị làm vật hy sinh của hôn nhân sao?

Thế thì xem ra, mười mấy năm qua cô ép dạ cầu toàn trên thực tế là gieo gió gặt bão sao?

Cô cúi đầu, bỗng nhiên rất muốn cười.

Ngay lúc người hai bên đang thảo luận nên chọn ngày nào thì Mộc Tiểu Thụ chợt bật cười.

Mọi người nghi hoặc nhìn cô. Cô lại giống như nhìn thấy trò hề nực cười nhất trên đời này: “Các người thảo luận cái gì thế, ngày đính hôn? Ai đính hôn với ai? Bác cả à, bác với vị Tiêu tiên sinh này trò chuyện thân thiết như vậy, lẽ nào là bác đính hôn với anh ta?”

Lời nói khiến người khác thay đổi sắc mặt nhanh chóng. Nhất là người nhà họ Diệp, kinh hoàng nhìn chằm chằm Mộc Tiểu Thụ, tựa như đang nhìn người xa lạ.

So với những người kia, người nhà họ Tiêu bình tĩnh hơn nhiều. Tiêu Thanh Như dờn tầm mắt nhìn sang Mộc Tiểu Thụ, trong ánh mắt tràn đầy sự thích thú.

Khuôn mặt Lâm Tổ Âm không nên được giận: “Lạc Phân, cháu nói nhầm gì đó.”

Mộc Tiểu Thụ nhìn thẳng đến tận đáy mắt Lâm Tổ Âm: “Cháu nói nhầm ư? Vậy lời của bác cả là gì thế nhỉ? Hay là bác không hiểu ý cháu. Được rồi, cháu lặp lại lần nữa, cháu không muốn kết hôn sớm như vậy. Hơn nữa ——” cô chỉ Tiêu Thanh Như, “—— cháu không muốn kết hôn với anh ta.”

“Làm càn!” Ông cụ Mộc ném vờ tách trà. Đồ gốm Thanh Hoa thượng hạng cứ vậy vỡ vụn trên mặt đất, nước trà bắn tung tóe.

Tiêu Thanh Như im lặng ngồi một bên, khóe miệng khẽ nhếch lên, đầy hứng thú thưởng thức trò khôi hài này.

Mộc Tiểu Thụ lần đầu nhìn thẳng ông cụ Mộc: “Ông nội, cháu không muốn kết hôn với anh ta.”

Ông cụ Mộc tức đến nổi lồng ngực phập phồng: “Không phải cháu muốn là được, con gái nhà họ Mộc sao có thể tùy hứng như vậy. Cháu quăng hết mặt mũi của ta đi đâu rồi, cháu như vậy không phải làm thất vọng người cha đã mất sớm của cháu rồi sao?”

“Ông ép buộc cháu, bảo cháu kết hôn với một người xa lạ thì không làm ba cháu thất vọng sao?” Mộc Tiểu Thụ hét to.

“Cháu...” Ông cụ Mộc nghẹn lời.

“Bác cả.” Mộc Tiểu Thụ đứng thẳng, đối diện Lâm Tổ Âm, “Bác không phải đang lo lắng con gái mình bị làm vật hy sinh cho hôn nhân ư? Bởi vì thế mà đẩy cháu vào hố lửa sao? Nếu Lạc Kỳ biết được, bác cảm thấy chị ấy sẽ nghĩ như thế nào?”

Ánh mắt Lâm Tổ Âm tránh né, giống như Mộc Tiểu Thụ là một con ma quỷ: “Cháu nói bậy bạ gì thế...”

“Bác hai, bác rất vui mừng mình không có con gái nhí. Nếu cuộc hôn nhân tiếp theo cần một đứa con trai, bác có cam tâm tình nguyện đưa con trai của mình ra không?” Mộc Tiểu Thụ giống như con rắn phun nọc độc.

Diệp Thực Hoa hoàn toàn không dự đoán được biến cố lúc này, bà ta lúng ta lúng túng không thốt nên lời.

Mộc Tiểu Thụ chuyển sang Mộc Trạch Tùng: “Nếu em là Mộc Lạc Kỳ, anh có mở miệng nói giúp em không?” Quả nhiên cô nhìn thấy vẻ kinh ngạc và thả lỏng trong mắt anh ta.

Diệp Thực Hoa bỗng nhiên đứng lên, làm như bảo vệ nghe con chen giữa Mộc Tiểu Thụ và Mộc Trạch Tùng: “Mộc Lạc Phân, cháu uống nhầm thuốc rồi à, tìm một mối hôn nhân tốt cho cháu, cháu lại lấy oán trả ơn rượu mời không uống muốn uống rượu phạt hả?”

Mộc Tiểu Thụ khom người cười to. Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, thật là một thành ngữ. Mấy năm nay cô luôn nhìn sắc mặt của bọn họ mà sống, sống đến ngọt ngào ép bức mà bất lực. Hiện giờ cô không muốn luồn cúi bọn họ nữa, cho nên muốn uống rượu phạt?

Âm thanh Lâm Tổ Âm run run, sắc bén mà the thé, xé đi cái mạng che mặt hiền thực ngày xưa: “Mộc Lạc Phân, mày là đồ vong ân phụ nghĩa!”

Bọn họ nuôi dưỡng cô, không phải là để sử dụng một ngày nào đó sao? Hiện giờ gia súc chăn nuôi muốn phản kháng, đương nhiên trở thành đồ vong ân phụ nghĩa khiến người ta khinh bỉ.

“Vì sao em nói lấy tôi nhất định là vật hy sinh cho hôn nhân chứ?”

Tiêu Thanh Nhượng vẫn không nói gì chột thân nhiên cất tiếng.

Mộc Tiểu Thụ ngừng trảng cười to khiến người ta sợ hãi. Cô rút cuộc dám nhìn hấn, không mang một tí sợ hãi. Cô không trả lời hấn mà hỏi ngược lại: “Tại sao anh lại đồng ý một cuộc hôn nhân như vậy? Anh không biết tôi, tôi cũng không quen anh, anh bằng lòng coi hôn nhân của mình là một trò cười sao?”

“Tôi không cảm thấy đây là một trò cười.” hấn lẳng lặng nhìn cô, “Nếu tôi không muốn kết hôn với em, thế thì tôi sẽ không ở nơi này.”

Cô ngẩn ngơ tại chỗ, nhất thời không thể tiêu hóa những lời này.

Mọi người ở đây đều kinh ngạc đến không nói nên lời.

Hấn nói tiếp: “Có lẽ lần đầu chúng ta gặp mặt không tốt đẹp, nhưng em hãy tin tôi, sau này sẽ không như vậy.”

Làm sao chỉ không tốt đẹp thôi, cảnh tượng máu rơi kia suốt đời này cô không hề muốn nhớ lại. Sau này? Không có sau này, cô tuyệt đối không thích hấn, bọn họ không có sau này.

Cô nhìn hấn, vô thức lắc đầu: “Tôi không muốn lấy anh, chúng ta không thích hợp, anh muốn nghĩ thế nào cũng được, nói tôi không xứng với anh cũng được, dù sao tôi cũng không muốn cưới anh... Tôi muốn thi vào trường cao đẳng, tôi muốn lên đại học, tôi muốn đi con đường của chính mình...”

“Tôi có thể chờ.” Trong đôi mắt hẹp dài của hấn có cảm xúc mà cô nhìn không hiểu.

Cô bỗng dưng sinh ra nỗi sợ hãi thấu xương: “Không cần chờ tôi.”

Trong phút chốc đôi mắt hấn đóng băng.

Ông cụ Mộc bị gạt sang một bên rút cuộc ngấm đúng thời cơ lên tiếng: “Cháu không cần tập trung học hành, ta sai người sang năm làm thủ tục thôi học cho cháu, cháu hãy ở nhà cho ta, không được đi đâu hết, Tổ Ân con tôi dạy nó làm thế nào làm một người vợ tốt một người mẹ hiền.”

Trong đầu Mộc Tiểu Thụ vang lên tiếng vù vù, cho nên hiện tại ngay cả quyền lợi đi học cũng bị tước đoạt luôn sao?

Cô quay đầu nhìn ông cụ Mộc, vẻ oán hận trong mắt lại khiến cho ông cụ Mộc mình đầy kinh nghiệm lời đời khựng lại.

Cô nói: “Ông hủy hoại ba tôi, bây giờ còn muốn hủy hoại tôi nữa sao?”

Ngón trỏ của ông cụ Mộc chỉ vào cô, run rẩy không nói nên lời.

“Ông cho rằng tôi không biết các người đã làm gì với ông ngoại tôi ư?” Hồi ức có ý phủ bụi một khi đã mở ra đau khổ tựa như nước lũ vỡ đê tàn phá tứ chi trăm cốt của cô, “Ông cho rằng tôi là đồ ngốc sao, ông cho rằng tôi thật sự không biết gì hết? À, để tôi đoán tiếp theo ông sẽ nói gì nhé, không cho tôi đến trường? Cắt đứt cuộc sống sinh hoạt của tôi? Đuổi tôi khỏi nhà họ Mộc? À, còn gì nữa nhĩ?”

Ánh mắt cô trống rỗng, tựa như cái xác bị tát cạn linh hồn.

Bỗng nhiên, cô hình như nghĩ tới gì đó, sau đó nhếch khóe miệng, nở nụ cười sáng khoái. Nụ cười này không hề che giấu điều gì, thế mà lại sinh ra ý vị cổ điển thời xưa, quả nhiên tự nhiên tao nhã, vô cùng say mê.

Đây là đứa cháu út ngoan ngoãn thường ngày của nhà họ Mộc sao? Cả nhà họ Mộc hoảng hốt nói không ra lời.

“Như ngài mong muốn.” Trong không gian yên ắng, cô hơi khom lưng, ngoan ngoãn dịu dàng giống như ngày trước, sau đó không thèm nhìn mọi người ở phòng khách, lập tức mở cửa chính đi mất trong bóng đêm.

Cô đi về phía trước không có mục đích, ra khỏi Quỳnh Tạ, đi qua rất nhiều phố lớn ngõ nhỏ phồn hoa hoặc vắng lặng, cuối cùng cô dừng tại một cánh cửa lounge. Rất nhiều cửa hàng đã đóng cửa, chỉ còn nơi này trang hoàng xa xỉ là vẫn còn đèn sáng. Ánh đèn sáng ngời phát ra, xuyên qua cửa kính làm sáng nền xi-măng.

Ban đêm không khí càng lạnh hơn, cô không mang áo khoác mà rời khỏi nhà họ Mộc, lúc này lạnh đến mức phát run. Cô đẩy cửa lounge ra, đi vào bên trong. Lúc này bên trong lounge vẫn náo nhiệt, cô tìm một góc yên lặng ngồi xuống.

Góc này là khu lên mạng, có internet miễn phí. Cô thần thờ ngồi trên ghế, nhớ tới rất nhiều chuyện xưa.

Nhớ tới lần cuối cùng ông ngoại nói với cô: “Tiểu Thụ, đến nhà họ Mộc rồi thì đừng nhớ tới nơi này nữa, con người phải nhìn về phía trước. Đừng nghĩ đến chuyện đau lòng, ông ngoại hy vọng con sống vui vẻ, biết không?”

“Con đừng cảm thấy ông ngoại bị ủy khuất, ông ngoại đến tuổi này rồi cũng nên phong bút. Tiểu Thụ có chỗ tốt mà về, ông ngoại có thể yên tâm chờ đoàn tụ với bà ngoại con.”

“Con đừng trách người nhà họ Mộc, oán hận mất sức lắm. Con cũng đừng nhớ ông ngoại, hãy nhìn về tương lai, thế giới tương lai có rất nhiều điều tuyệt

vội.”

“Ông ngoại hy vọng con là một cái cây tự do tự tại, không vì gió mà đổ, không vì mưa mà rã, đội trời đạp đất, độc lập tự túc.”

Hai hàng lệ nhịn trong lòng rất nhiều năm, rốt cuộc chảy xuống vào lúc này. Ông ngoại, Tiểu Thụ chịu đựng vất vả lắm.

Tia sáng màu xanh của màn hình máy tính chiếu trên mặt cô, bên ngoài khu lên mạng rất ồn ào. Cuộc sống về đêm của người thành thị vừa mới bắt đầu.

Cô bấm vào biểu tượng chim cánh cụt trên máy tính, đăng nhập, nhấn vào ảnh đại diện kiến trúc màu xám, sau đó nhấn lại:

Kì tiên sinh thân mến, nếu một người bị cả thế giới vứt bỏ, vậy thì người đó nên làm sao đây?

Gõ xong dòng chữ này, cô dường như dùng hết mọi sức lực, đóng cửa sổ lại, co mình lại thành một quả cầu. Nhưng hiển nhiên có người không muốn thấy cô có một chút yên bình này.

Người kia nhuộm tóc giống như con chim công, gã bắt lấy cánh tay Mộc Tiểu Thụ cười ha ha: “Ồ, đây không phải là cô bé đánh đá làm gãy răng tôi ư? Sao lại một mình trốn ở đây khóc lóc, mấy đứa bạn trai của em không cần em hả?”

Cô dùng sức gãy khỏi bàn tay to của gã: “Cút!”

“Móng vuốt còn cứng lắm,” Không Tước Nam dùng sức bóp mạnh nâng cằm cô lên, “Nhìn đáng vẻ thương hại của em, để gia chơi với em một chút.” Dứt lời gã túm lấy quần áo của cô.

Động tác của gã đột nhiên dừng ở không trung, tay gã bị vặn ngược lại. Gã đau đớn gào khóc kêu to, đang muốn chửi ầm lên, khi nhìn thấy kẻ đầu sỏ liền im bặt.

“Nhị... nhị thiếu...”

Mộc Tiểu Thụ nhìn thấy người đàn ông mặc áo da đứng khuất bóng, ngờ ngợ nhận ra đôi mắt hoa đào hơi nhếch lên của anh ta.

Người đàn ông nở nụ cười, khí thế lưu manh mà dịu dàng: “Lần thứ ba gặp mặt rồi, tiểu thư Miltonduff, tôi là Đan Bá Phi.”

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Số ba mươi sáu

Mộc Tiểu Thụ sắc mặt vô cảm nhìn chằm chằm Đan Bá Phi, chẳng nói câu nào.

Không Tước Nam đã trốn ra ngoài từ lâu. Đan Bá Phi ngồi trên chiếc ghế xoay bên cạnh cô, cùng cô ngáy người.

“Đã muộn rồi tại sao một mình chạy tới đây?” Anh ta hỏi, “Xảy ra mâu thuẫn với người nhà sao?”

Cô ngồi cong lưng: “Tôi không có người nhà, người thân của tôi qua đời hết rồi.”

Anh ta cười cười, cảm thấy đây chẳng qua là lời nói đùa của trẻ con: “Nhà em ở đâu, tôi đưa em về.”

Cô nói ra địa chỉ. Anh ta sững sốt, lập tức không biết nên khóc hay nên cười: “Em gạt tôi à, chỗ này là tỉnh ngoài, ngồi xe cao tốc phải mất mấy tiếng đồng hồ.”

Cô theo bản năng nói ra địa chỉ nhà ông ngoại. Nơi đó cách chỗ này rất xa, cô muốn trở về cũng không được.

“Lời anh nói lần trước còn tính không?” Cô lau khô nước mắt, làm như không có gì hỏi.

“Cái gì?” Anh ta nhất thời không theo kịp tốc độ của cô.

Cô giải thích: “Lần trước ở Cầu Luân Đôn, anh nói nếu có thể gặp lại, anh sẽ mời tôi uống một ly.”

Anh ta mỉm cười: “Đương nhiên tôi sẽ giữ lời, khi nào em muốn uống, bất cứ lúc nào tôi cũng có thể đi cùng.”

“Bây giờ.” Cô nói, “Bây giờ đi.”

“Bây giờ? Muộn rồi.” Anh ta khẽ nhủ mảy.

“Thế nào?” Cô lờm anh ta, “Anh muốn đổi ý sao?”

Ánh mắt cô tựa như ánh ban mai bao phủ trong sương mù, mang theo vẻ quỳn rũ biếng nhác và khiêu khích. Anh ta động lòng: “Tôi chưa bao giờ đổi ý, nếu đêm nay em muốn uống, thế thì tôi mời em uống.”

Cô nhảy xuống ghế dựa, nghiêng đầu ra hiệu: “Vậy thì, đi?”

Anh ta cầm lấy áo khoác treo trên ghế, khoác lên người cô: “Đi.”

Đã qua mười hai giờ đêm, con đường yên tĩnh. Tình cờ có một chiếc xe máy chạy qua, mang đến tiếng ồn duy nhất.

Đan Bá Phi dẫn Mộc Tiểu Thụ vào một quán bar. Khoảnh khắc cánh cửa mở ra, tiếng nhạc rock cùng với tiếng hò hét náo động ập tới, Mộc Tiểu Thụ hơi nhũn mảy, lập tức nhanh chóng đề nén nếp nhăn tại mi tâm.

“Em chưa bao giờ tới quán bar như vậy phải không?” Đan Bá Phi nhìn ra vẻ khó chịu che giấu cẩn thận trong mắt Mộc Tiểu Thụ.

“Bây giờ không phải đã tới rồi sao.” Mộc Tiểu Thụ lớn tiếng trả lời, ngăn ngừa giọng mình bị tiếng nhạc lấn át.

Cô đi theo anh ta đến trước quầy bar, nhìn thấy anh ta chào hỏi thân thiện với người pha rượu.

“Cho một ly cậu mới pha chế ra.” Anh ta nói.

Người pha rượu là một thanh niên có hàng râu mép, anh ta nhìn mắt Đan Bá Phi nói đùa: “Ai uống?”

“Tôi.” Mộc Tiểu Thụ vẫy tay chống trên quầy bar.

Người pha rượu nhếch môi mỉm cười, hàng râu mép vênh lên: “Bá Phi, khẩu vị của anh sao lại thay đổi lớn như vậy?”

Đan Bá Phi híp mắt: “Hồ An.”

Người pha rượu lập tức làm ra vẻ hoảng sợ, hai tay giơ lên đầu hàng, ý cười trong mắt lại càng sâu hơn. Anh ta xoay qua xoay lại chai rượu trong tay, giống như hoàn thành một tác phẩm nghệ thuật, pha chế ra chất lỏng có màu sắc rực rỡ.

Chất lỏng màu xanh đậm nằm trong ly rượu tinh xảo, mép ly có cắm một đóa hoa thanh cúc.

Hồ An đưa tác phẩm nghệ thuật kia cho Mộc Tiểu Thụ, anh ta nháy mắt nói với cô: “Ly rượu này tên là ‘số ba mươi sáu’, tặng cho cô bạn gái thứ ba mươi sáu của Bá Phi.”

Sắc mặt Mộc Tiểu Thụ tươi tắn, cười giống như con mèo nhỏ ngoan ngoãn: “Ồ, vậy à. Thế thì phải đổi tên rồi.”

Cô lắc lắc ly rượu trong tay: “Nó nên gọi là ‘số một’, tặng cho người bạn phái nữ đầu tiên đêm khuya cùng Đan Bá Phi uống rượu.”

Hồ An sững sốt, sau đó cười ha ha. Anh ta nói: “Em thật sự là một cô gái thú vị.”

Trong mắt Đan Bá Phi có ý cười bắt đầu: “Không phải là em muốn tôi cùng em uống rượu sao, bây giờ lại biến thành em uống cùng tôi?”

“Đêm dài đằng đẵng anh không có bạn gái uống cùng, tôi miễn cưỡng hy sinh một chút, đến cùng anh.” Mộc Tiểu Thụ cầm ly rượu, tò vò thông cảm liếc nhìn Đan Bá Phi.

Hồ An cười đến mức không đứng thẳng nổi. Anh ta vừa cười vừa nói: “Cô bé à, tôi thích em rồi. Nếu không có Bá Phi, tôi sẽ theo đuổi em đó.”

Lần đầu tiên có người thổ lộ thẳng thừng với cô, tuy rằng chỉ là nói đùa, nhưng Mộc Tiểu Thụ vẫn đỏ tai. Cho dù thế, trên mặt cô vẫn tươi cười: “Tôi không phải là gì của anh ta, nếu anh muốn theo đuổi tôi, bất cứ lúc nào cũng chào đón.”

Cô cúi đầu uống một ngụm rượu. Trong phút chốc, cảm giác cay xè chiếm lấy vị giác của cô, cô nhin không được ho khan hai tiếng, sau khi cay xè qua đi thì vị chua ngọt nhẹ nhàng khiến cô hơi ngẩn ngơ.

Đan Bá Phi cảnh giác nhìn sang Hồ An: “Cậu pha cái gì cho cô ấy?” Anh ta lấy ly rượu cô qua người thử.

Hồ An nhún vai: “Dựa theo dặn dò của anh, loại rượu tôi mới pha chế ra.” Một lát sau, anh ta dường như nhớ tới gì đó, “À, có điều đây không phải là loại rượu mới nhất anh từng uống, là loại rượu tôi mới pha chế ngay tại đây theo linh cảm từ khi nhìn thấy cô bé này.”

Đan Bá Phi trông rất khó coi trừng mắt nhìn Hồ An, sau đó anh ta dịu dàng hỏi Mộc Tiểu Thụ: “Em không sao chứ? Nếu khó uống thì đừng uống nữa, lần sau tôi mời em cái khác.” Nói xong anh ta định lấy đi ly rượu trong tay cô.

Hồ An kêu to: “Rượu tôi pha chế làm sao lại khó uống chứ? Thật là khiến tôi tổn thương mà!”

Mộc Tiểu Thụ cầm ly rượu không buông: “Uống rất ngon.”

Đan Bá Phi giờ tay đầu hàng.

Trên sân khấu quán bar, tay trống gõ một tràng tiết tấu rung động khiến mọi người nhón nháo. Cô ca sĩ mặc chiếc váy ngắn màu đỏ sau khi hát xong âm cuối cùng thì hát mái tóc dài xoắn nhuộm màu khói xám, đôi môi đỏ tươi nói với microphone: “Mọi người yên lặng một chút.”

Đám người xôn xao dưới sân khấu im lặng. Mộc Tiểu Thụ cũng hiếu kỳ nhìn chằm chằm cô ca sĩ vóc dáng nóng bỏng trên sân khấu.

“Hôm nay là một ngày đặc biệt —— tròn một tháng tôi và bạn trai trước chia tay.”

Dưới sân khấu vang tiếng rít lên.

“Đêm nay, bạn trai trước của tôi cùng với bạn gái hiện tại của anh ta cũng ở trong quán bar này, tôi muốn đích thân chúc phúc cho bọn họ. Hiện tại xin mời hai người lên sân khấu ——”

Trong tiếng reo hò và huyt sáo, chùm ánh sáng trên sân khấu chiếu tới quầy bar.

“—— Đan Bá Phi, lên sân khấu đi!”

Ánh đèn chiếu thẳng trên người Đan Bá Phi và Mộc Tiểu Thụ. Mộc Tiểu Thụ há mồm nhìn Đan Bá Phi, sắc mặt anh ta đều là bất đắc dĩ.

Hàng râu mép của Hồ An vui vẻ nhếch lên, anh ta liếc mắt làm mặt hề: “Ha, đó không phải là ‘số ba mươi bốn’ sao?”

Mộc Tiểu Thụ nhin không được bật cười: “Đan Bá Phi, anh có bao nhiêu bạn gái hả? Chẳng lẽ tôi bị trở thành ‘số ba mươi lăm’ hiện tại của anh sao?”

Đan Bá Phi sờ mũi, lần đầu tiên lúng túng trước mặt người khác phái: “Không có ‘số ba mươi lăm’.”

Mộc Tiểu Thụ càng kinh ngạc hơn: “Anh một tháng đổi một cô bạn gái hả?”

Đan Bá Phi bỗng nhiên cảm thấy hơi đau dạ dày.

“Đan Bá Phi, có lên không hả!” Số ba mươi bốn trên sân khấu quát to.

Dưới sân khấu hòa theo “lên sân khấu” “lên sân khấu”, còn có người đẩy Đan Bá Phi và Mộc Tiểu Thụ. Xem ra nếu muốn ở lại quán bar này, lên sân khấu là việc khó tránh khỏi.

Mộc Tiểu Thụ nhìn Đan Bá Phi: “Lên sân khấu?”

Đan Bá Phi vòng tay qua bảo vệ Mộc Tiểu Thụ, cùng cô đi lên sân khấu.

Số ba mươi bốn khoanh tay đánh giá Mộc Tiểu Thụ. Sau một lúc lâu, cô ta nhìn sang Đan Bá Phi: “Đây là Viên Lộ Lộ? Anh đổi khẩu vị thích kiểu ngây thơ à?”

Đan Bá Phi xấu hổ ho một tiếng, đang muốn nói lại bị Mộc Tiểu Thụ ngăn lại: “Xin chào, số ba mươi bốn.”

Số ba mươi bốn kinh ngạc nhú mày, ngay sau đó đôi môi đỏ mọng hé ra nụ cười xinh đẹp: “Cô có biết quy tắc làm bạn gái của Bá Phi không? Mỗi một người đương nhiệm đều phải nhận khiêu chiến của người tiền nhiệm, không bản lĩnh thì mau xéo qua một bên đi.”

Mộc Tiểu Thụ lặng lẽ liếc nhìn Đan Bá Phi. Người đàn ông này, trẻ tuổi, tuấn tú, khí thế lưu manh, nhiều tiền, có một đồng phụ nữ theo đuổi, nhưng nếu chỉ là cô gái tốt thì không hẳn có dây dưa với anh ta.

Nhưng mà, cô không bao giờ muốn làm cô gái tốt mà bọn họ nói nữa.

Về phức tạp trong mắt Mộc Tiểu Thụ khiến Đan Bá Phi cảm thấy ngày xưa nuông chiều đám phụ nữ ghen tuông kia thật sự là sai lầm lớn nhất.

“Như vậy đi, tôi cũng không làm khó dễ cô, tôi chọn một bài hát, cô biểu diễn. Nếu khán giả ở đây có hưởng ứng tốt thì coi như cô qua cửa, thế nào?” Số ba mươi bốn chậm chậm nói, khoe mắt lại liếc nhìn Đan Bá Phi.

Cái này gọi là không làm khó ư? Mộc Tiểu Thụ lướt mồ hôi, là khiến cô mất mặt trước nhiều người thì có.

Đan Bá Phi nhướn mày: “Cô một hai vừa phải thôi.”

Số ba mươi bốn không lay chuyển ý định: “Lúc tôi bị bạn gái trước của anh làm khó dễ, sao không thấy anh đi ra nói giúp tôi?”

Đan Bá Phi ôm vai Mộc Tiểu Thụ, chuẩn bị đưa cô xuống sân khấu. Nhưng anh ta phát hiện góc áo của mình bị kéo lại, lúc cúi đầu anh ta trông thấy cô gái trong lòng cười tinh nghịch: “Này, không thử thì sao anh biết tôi sẽ làm anh mất mặt? Dù sao tôi cũng là ‘số một’ độc nhất vô nhị, sao có thể thua ‘một trong ba mươi lăm’ của anh?”

Mộc Tiểu Thụ chui ra khỏi lồng ngực Đan Bá Phi, đối diện số ba mươi bốn: “Bài gì, chị chọn đi.”

Số ba mươi bốn vỗ tay: “Sáng khoái, tôi thích.” Cô ta dùng tay ra hiệu với DJ, ngay lập tức, tiếng nhạc rock vang lên. Khán giả dưới sân khấu bắt đầu chọn rộn, tất cả đều nhìn xem Mộc Tiểu Thụ sẽ có phản ứng gì.

Mộc Tiểu Thụ không nghe nhạc rock, cũng chưa bao giờ nghe qua bài hát này. Cô tháo mắt kính ra đưa cho Đan Bá Phi, khẽ cười nháy mắt với anh ta mấy cái.

Khúc nhạc dạo đầu sắp kết thúc, Mộc Tiểu Thụ không vội cất tiếng hát, mà đá gót giày một cái. Bàn chân cô chậm rãi đi theo nhịp điệu bài hát, di chuyển càng lúc càng nhanh. Chiếc giày da màu nâu gỗ trên sân khấu, cách nhảy phức tạp đa dạng khiến người khác hoa mắt.

Cô theo âm nhạc nhảy điệu clacket. Người tinh mắt sẽ phát hiện ra điệu nhảy clacket của cô không hề đơn giản, còn mang theo điệu flamenco Tây Ban Nha.

Cô vẫn còn khoác chiếc áo da ngắn của Đan Bá Phi, chỉ cài khuy áo đầu tiên trên cổ, phía dưới áo khoác là chiếc áo tơ tằm viền hoa trắng tinh. Theo điệu nhảy của cô, chiếc áo da tựa như chiếc áo choàng ngắn màu nâu, lượn vòng hình cung tự nhiên. Vòng eo áo trong ôm chặt eo cô, dưới lớp áo khoác là đôi chân dài mảnh khảnh, nhưng đôi chân tựa như đuôi người cá mỗi một bước đi đều ăn khớp với nhịp trống, giống như là nhịp trống nhạc rock run rẩy trước trước tiếng vang phát ra từ chân cô.

Mỗi một bước của cô dường như chạm vào trái tim của khán giả dưới sân khấu, khiến bọn họ điên cuồng hò hét thét to. Không ai để ý đây là một bài hát, mọi người đều đắm chìm trong điệu nhảy kết hợp với nhạc rock.

Cả quán bar đều mất đi sự kiểm chế.

Trong bóng mờ dưới sân khấu, Đan Bá Phi nhìn chăm chăm Mộc Tiểu Thụ dưới ánh đèn, bên tai không nghe vào bất cứ tiếng ồn nào. Mộc Tiểu Thụ trên sân khấu mái tóc dài tung bay, khuôn mặt trái xoan to bằng bàn tay sáng chói như chưa bao giờ có. Ngũ quan của cô bởi vì điệu nhảy mà tỏa ra tia sáng rực rỡ đẹp mắt, trong nội tâm cô như là về cổ điển trong bức tranh thủy mặc hòa hợp với phong cách thịnh hành của nhạc rock thời nay, khuôn mặt hơi trẻ con của cô hòa lẫn với vẻ quyến rũ không hề hợp với tuổi tác.

Hồ An không biết đi tới bên cạnh Đan Bá Phi hỏi nào, anh ta cảm thán: “Bá Phi, ánh mắt của anh rốt cuộc nhìn đúng một lần. Đợi cô bé này trưởng thành, bảo đảm nghiêng nước nghiêng thành.”

Cổ họng Đan Bá Phi giật giật.

Bài nhạc rock đi qua phần thứ nhất, khi vang lên phần thứ hai, Mộc Tiểu Thụ cất tiếng.

Cô không hát lời bài hát mà khẽ khàng ngâm nga giai điệu, tựa như lời vô nghĩa, nhưng lại phối hợp hài hòa với bài nhạc rock. Chỗ lên cao cô hít sâu một hơi, âm thanh thuần khiết thật cao phát ra từ bụng dưới của cô, sắc bén tựa như tiếng kêu đến từ nơi sâu thẳm trong biển cả.

Âm thanh cá heo rất đặc biệt! Khán giả dưới sân khấu điên cuồng.

Đan Bá Phi vui mặt giữa hai tay. Ai có thể cho anh ta một ly nước không? Cổ họng anh ta khô khan muốn chết rồi.

Khi nốt nhạc cuối cùng phát ra, trên người Mộc Tiểu Thụ toát ra lớp mồ hôi mỏng. Tiếng reo hò và vỗ tay của cả quán bar khiến màng tai cô ù ù, ánh đèn chớp tắt trên đầu khiến cô choáng váng, cô quay đầu nhìn số ba mươi bốn, trong mắt có vẻ thấp thòm nhàn nhạt. Sự ngại ngùng vô ý toát ra khiến số ba mươi bốn ngần ngại, cô ta chạy tới mấy bước, ôm chặt lấy Mộc Tiểu Thụ.

“Em gái à, em đáng yêu quá, em giỏi như vậy khẳng định không phải là Viên Lộ Lộ loại gái hộp đêm chỉ biết múa cột thôi, thực ra em bị tên Đan Bá Phi kia lừa đến quán bar phải không? Đừng chơi với anh ta nữa, anh ta chẳng phải thứ tốt đâu!”

Vừa dứt lời, cô gái trong lòng đã bị vòng tay khác cướp lấy.

Mộc Tiểu Thụ còn chưa lấy lại tinh thần, cảm thấy bờ vai bị một sức mạnh to lớn trời buộc. Cô ngẩng đầu, trông thấy Đan Bá Phi cười như không cười.

“Liêu Tinh, cô nói gì với cô ấy đó?” Trong đôi mắt hoa đào của anh ta có một tia nguy hiểm.

Số ba mươi bốn Liêu Tinh chống nạnh, lông mày nhướn lên: “Tôi chẳng qua nói lời thật với cô bé thôi, anh hẳn trưng làm gì hả?”

Mộc Tiểu Thụ mau chóng nói với Liêu Tinh: “Cám ơn chị, tôi là bạn của Đan Bá Phi, tôi bảo anh ấy đưa tôi tới. Để các người hiểu lầm rồi, xin lỗi.”

Trong nháy mắt tình mẹ của Liêu Tinh dâng trào: “Trời ơi Đan Bá Phi anh gặp được vận may gì mà có thể tìm được một cô bé đáng yêu như vậy. Đi mau đi mau tôi không muốn gặp lại anh nữa.” Sau đó cô ta quay đầu cười tươi như hoa với Mộc Tiểu Thụ, “Em gái à sau này phải thường xuyên tới đó, đến đây nói tìm Liêu Tinh là được.”

Mộc Tiểu Thụ còn chưa kịp gạt đầu thì đã bị Đan Bá Phi ôm vai kéo đi.

Khi đi ra khỏi quán bar, mặt trời đã mọc ở phía chân trời.

Mộc Tiểu Thụ rút người trong chiếc áo da, cười toe toét đi bên cạnh Đan Bá Phi: “Hi hi, thế nào, tặng thẻ diện cho anh rồi phải không?”

Đan Bá Phi hơi nghiêng đầu, không nói gì.

“Sao vậy?” Cô hơi khần trương, “Như thế không tốt sao? Hay là sợ số ba mươi lăm đương nhiệm hiểu lầm? Hãy anh giải thích một chút không phải là được rồi ư...”

Đan Bá Phi dừng bước. Mộc Tiểu Thụ ngẩng đầu khó hiểu nhìn anh ta.

“Được rồi, Mộc Tiểu Thụ. Tôi ở trước mặt Liêu Tĩnh, à không, đã nhiều năm như vậy lần đầu tiên tôi được tặng thẻ diện như vậy. Số ba mươi lăm sẽ không hiểu lầm, bởi vì đã không còn số ba mươi lăm từ lâu.”

Mái tóc quăn của anh ta phủ trên đôi mắt hoa đào hơi nhếch lên, trong tia nắng ban mai tỏa ra khí thế lưu manh ôn tồn tao nhã.

“Hai người chia tay rồi ư?”

“Ồ.”

“Tại sao? Chưa tới một tháng đã chia tay?”

“Bởi vì không thích hợp.”

“Anh cái đồ đàn ông phong lưu.”

“Là vì trước kia tôi không hề nghiêm túc, nếu tôi nghiêm túc thì ngoại trừ người trong lòng của tôi, những sinh vật phái nữ khác tôi đều không thèm nhìn đến.”

“Toàn bộ ba mươi lăm người bạn gái trước đều không nghiêm túc hả? Trời ơi Liêu Tĩnh nói đúng rồi anh chính là một tai họa!”

“...”

Tại sao chia tay chứ?

Có lẽ số phận đã định, tôi sẽ gặp lại em.

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 16: Phản nghị

Đã qua chín giờ Quỳnh Tạ vẫn còn vắng lặng, giống như con thú to lớn ngủ đông, nằm trải dài nửa đồi núi.

Mộc Tiểu Thụ dừng tại cổng Quỳnh Tạ: “Tôi tới rồi.”

Trên đường đi, sắc mặt Đan Bá Phi ngày càng ảm đạm. Anh ta nhìn chăm chăm phía sau lưng Mộc Tiểu Thụ, trầm lặng rồi hỏi: “Nhà em ở trong này?”
Hỏi xong mới phát giác câu này thật buồn cười, còn ở chỗ nào khác ư?

Ai ngờ Mộc Tiểu Thụ lắc đầu: “Nơi này không phải nhà tôi.”

Đan Bá Phi khó hiểu.

“Tôi chỉ là ăn nhờ ở đậu thôi.”

Cô quay đầu, nhìn mắt anh ta, gần từng chữ một: “Một ngày nào đó, tôi sẽ rời khỏi nơi này, nhất định sẽ rời khỏi.” Cho dù liễu mạng cũng phải rời khỏi nơi ăn tươi nuốt sống này.

Anh ta không nói gì, mặc tầm mắt cô nhìn xuyên qua mắt anh ta, rồi nhìn về một nơi hư vô nào đó. Câu nói này, rốt cuộc là nói cho anh ta nghe, hay là cho chính cô?

Cô hơi khom lưng hướng về phía anh ta: “Tôi qua cảm ơn anh.”

Anh ta cười: “Người nên cảm ơn phải là tôi, cảm ơn em cùng tôi uống rượu, cảm ơn em tặng thêm thẻ diện cho tôi.”

Cô bật cười.

Đây là nụ cười chân thành nhất của cô từ đêm qua tới giờ. Trái tim anh ta bắt gặp mềm mại.

“Tôi đi đây.” Cô vẫy tay với anh ta, đi về phía bên trong Quỳnh Tà.

Anh ta nhìn bóng dáng gầy yếu của cô từng bước một đi vào miệng thú tối om của Quỳnh Tà, cuối cùng biến mất trong tầng tầng lớp lớp mái hiên. Tựa như một giọt nước trong suốt bị rơi vào vũng lầy, không thể hòa hợp cũng không thể thoát khỏi.

Anh ta ngăn chặn nỗi buồn bức dâng lên lần thứ hai, chầm một liều thuốc, rồi hút mạnh một hơi.

Nhà họ Mộc đã qua giờ ăn sáng từ lâu. Khi Mộc Tiểu Thụ đi vào huyện quan, trông thấy bên trong phòng lớn chỉ còn lại bác cả và bác hai. Hai người hình như thấy Mộc Tiểu Thụ, hình như lại không thấy, giống như việc cô suốt đêm không về nhà là một chuyện rất bình thường.

Mộc Tiểu Thụ không hề nhìn tới hai người đàn bà bên trong phòng lớn đang tập dưỡng sinh, cô đi thẳng lên lầu. Ngày tháng bảy năm trời đã xé đi lớp da cuối cùng, cô không cần làm theo ý của người khác nữa, bọn họ cũng không cần cố ý đối xử tốt; cô tự trở thành đồ vong ân phụ nghĩa, bọn họ tự khoe khoang chính mình khoan dung thể nào cũng chẳng muốn diễn vở bị kịch nông phu và rấn nữa.

Mới vừa vui mình trong tấm chăn mềm mại, Mộc Tiểu Thụ liền nghe được tiếng gõ cửa phòng.

Người gõ cửa hiển nhiên tâm trạng không yên, tiếng gõ cửa ngắt quãng, khi lớn khi nhỏ. Người kia hình như trông ngóng chủ nhân phòng ngủ mở cửa, lại hình như hy vọng cánh cửa này vĩnh viễn đừng mở thì tốt hơn.

Mộc Tiểu Thụ kéo chăn ra, đi mấy bước đến cạnh cửa rồi mở ra.

Người ngoài cửa không đoán được cánh cửa lại mở ra nhanh như vậy, nhất thời ngẩn ngơ tại chỗ bất động, bàn tay vẫn duy trì tư thế gõ cửa.

Hai người trừng mắt nhìn nhau.

Mộc Tiểu Thụ lên tiếng trước: “Chào buổi sáng, anh họ.”

Mộc Trạch Tùng mất tự nhiên ho khụ khụ: “Ồ, bữa sáng.” Bàn tay kia của anh ta bung một cái khay, trong khay là một phần đồ ăn sáng giản dị.

“Cám ơn.” Mộc Tiểu Thụ cầm lấy cái khay định đóng cửa, cánh cửa lại bị cánh tay Mộc Trạch Tùng ngăn lại, không thể động đây.

Mộc Tiểu Thụ giương mắt nhìn người đối diện.

Mộc Trạch Tùng thở ra một hơi nói: “Em không thể nào ương bướng chống lại ông nội. Em chỉ là một học sinh cao trung, ăn mặc ngủ nghỉ đều dựa vào nhà họ Mộc. Tôi qua em làm như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ hối hận. Bây giờ em mau đến phòng sách đi, nói xin lỗi với ông nội.”

Mộc Tiểu Thụ lẳng lặng nhìn chằm chằm Mộc Trạch Tùng: “Sau đó thì sao? Em từ bỏ việc học hành, gả cho nhà họ Tiêu?”

“Người nhà họ Tiêu đã nói, bọn họ có thể chờ.” Mộc Trạch Tùng nói, “Chờ em đủ lông đủ cánh, khi đó mới suy nghĩ lo lắng tới.”

Mộc Tiểu Thụ lắc đầu: “Không có khả năng, sau khi chịu khuất phục còn muốn phản kháng thì càng khó khăn hơn.” Cô hiểu biết thủ đoạn của người nhà họ Mộc, cái gọi là đủ lông đủ cánh đối với bọn họ chẳng qua là một trò cười mà thôi.

“Nếu người nhà họ Tiêu đợi suông nhiều năm như vậy, bọn họ sẽ bỏ qua cho em sao?” Trong đầu cô hiện lên cảnh tượng đáng sợ tới hôm đó, “Nếu không có cách nào khiến bọn họ bây giờ cắt đứt ý nghĩ trong đầu, cả đời này em không thể trốn thoát.”

Mộc Trạch Tùng nhíu mày: “Em quá cực đoan rồi.”

Mộc Tiểu Thụ lắc đầu: “Anh tưởng rằng em ăn mình chờ thời giống như anh sao? Anh cho là từ bỏ một thứ thì sau này có thể lấy lại được? Anh cho là hiện tại anh chẳng qua tạm thời đi theo con đường do bọn họ quy hoạch, sau này mạnh mẽ rồi sẽ đi lại con đường mình muốn đi sao? Không thể nào, Mộc Trạch Tùng, anh sẽ hối hận!” Sau khi một chân bước lên con đường kia, muốn quay đầu lại rất là khó khăn.

Mộc Trạch Tùng tức giận đỏ mặt: “Hiện tại em khiến bản thân thương tích đầy mình, còn nói cái gì ‘sau này’ hả? Mộc Tiểu Thụ, em quá ngây thơ rồi, sớm muộn gì sẽ hối hận!”

Mộc Trạch Tùng chột rút tay về, đóng cửa ầm lại.

Mộc Tiểu Thụ vẫn duy trì tư thế hai tay cầm khay. Cô theo cánh cửa từ từ trượt xuống, cuối cùng ngã ngồi trên sàn nhà lạnh lẽo.

Sẽ hối hận ư? Không làm vậy mới có thể hối hận.

Cô cắn chặt răng, ép nước mắt trở về.

Ăn xong bữa sáng, Mộc Tiểu Thụ ngã xuống giường ngủ, vừa tỉnh giấc thì màn đêm đã trầm lắng.

Cô tắm qua loa, choàng thêm áo khoác đi xuống lầu. Ánh đèn trong phòng ăn sáng trưng, mọi người tụ họp dùng bữa tối, loáng thoáng có thể nghe được âm thanh bình thản của ông cụ Mộc, tiếng cười của bác hai Diệp Thực Hoa cùng với tiếng trò chuyện của Mộc Trạch Tùng và Mộc Trạch Bách. Trông rất hòa thuận vui vẻ.

Đây mới là người một nhà. Mộc Tiểu Thụ nắm chặt áo khoác, cô mở cửa chính, đi vào bóng đêm tịch liêu.

Trong Quỳnh Tà rất im lặng, đèn đuốc sáng trưng lay động trong căn nhà xa hoa. Ánh đèn vàng rực xuyên qua cửa sổ chiếu xuống con đường nhỏ lạnh lẽo tối tăm, bên trong và bên ngoài cửa sổ là hai thế giới khác nhau.

“Này, Mộc Tiểu Thụ, khuya như vậy cậu còn ở đây làm gì?”

Mộc Tiểu Thụ giật mình, quay đầu liền trông thấy Tà Trọng. Cậu ta mặc bộ tracksuit len mềm ở nhà, mới từ trong song sắt nhà mình đi ra.

Vào khoảnh khắc ấy, Mộc Tiểu Thụ muốn kể ra nỗi khổ tâm trong lòng mình với cậu ta, xin cậu ta giúp đỡ. Nhưng mà lý trí mau chóng kéo cô lại, chuyện của nhà họ Mộc và nhà họ Tiêu, nếu Tà Trọng ra mặt, cuối cùng sẽ liên lụy đến nhà họ Tà.

Tà Trọng bước nhanh tới trước mặt cô, vỗ mặt cô: “Cậu lạnh không hả? Xem này, mặt đông lạnh ra thế này rồi. Đi, đến nhà tôi ngồi chơi. Gần đây trong nhà có mấy đĩa nhóc đến chơi, sắp phiền tôi muốn chết, cậu mau tới cứu tôi đi...”

Mộc Tiểu Thụ nhin không được nở nụ cười. Cô hít mũi: “Không thêm đi, cho cậu phiền chết.”

“Nha đầu chết tiệt này.” Tà Trọng dùng sức vỗ đầu cô, “Nếu không đến nhà tôi thì tôi đưa cậu về nhà.”

“Đừng...” Mộc Tiểu Thụ thốt lên.

“Sao thế?” Tà Trọng ngò vức nhìn cô.

“Tôi sẽ về liền, ngại mau về nhà chơi cùng đám nhóc đi, mau lên.” Dứt lời, cô đẩy Tà Trọng về phía nhà cậu ta.

“Vậy tôi đi đây, cậu về nhà sớm chút.” Tà Trọng đi ba bước rồi quay đầu lại.

Mộc Tiểu Thụ ghét bỏ khoát tay: “Biết rồi biết rồi, dong dài!”

“A còn dám chê tôi dong dài...”

Mộc Tiểu Thụ đứng tại chỗ, nhìn theo Tà Trọng càng đi càng xa.

Bỗng nhiên cô hô lên: “Tà Trọng.”

Tà Trọng ở phía xa quay đầu lại, ánh mắt hỏi dò nhìn cô.

Cô hít sâu một hơi, hỏi: “Nếu...nếu tôi trở nên hư hỏng, cậu có còn coi tôi là bạn không?”

Tà Trọng cười ha ha: “Mộc Tiểu Thụ, hư hỏng cũng phải có thiên phú đấy, cậu tư chất gốc nghiệt như vậy, làm sao thay đổi hả?”

“Mau trả lời đi!”

“Còn có thể thế nào, cùng lắm thì tôi có thêm một đứa bạn hư hỏng thôi...”

“Lăn lăn lăn, cậu đi mau, nhanh lên.”

“...”

Sau một khắc đứng trước nhà Tà Trọng, Mộc Tiểu Thụ xoay người bỏ đi. Cô ra khỏi Quỳnh Tà, từng bước đi vào thế giới phức tạp hỗn loạn.

Quán bar.

Tiếng nhạc heavy metal đinh tai nhức óc. Ngọn đèn mờ ảo làm cả quán bar lồng trong cảnh tượng hão huyền lạ lùng.

Mộc Tiểu Thụ chen tới bàn tiếp khách, hỏi một người pha rượu: “Xin hỏi Liêu Tinh có ở đây không?”

Người kia đáp: “À, ở đây.” Anh ta hát cảm về phía sân khấu.

Liêu Tinh mặc váy ngắn ôm sát người đang trang điểm ở mép sân khấu. Khi nhìn thấy Mộc Tiểu Thụ, cô ta kinh ngạc mở to mắt nhìn: “Em gái, sao em lại tới đây?”

Mộc Tiểu Thụ im lặng nhìn cô ta: “Chị Liễu, em có thể làm thêm ở đây không?”

“Hử?”

“Em có thể gia nhập ban nhạc của chị không? Em biết nhạc cụ biết nhảy múa, cũng biết chút ca hát, không tốt thì em có thể học. Tiền lương không cần quá cao, chỉ cần lo ăn lo ở là được.” Mộc Tiểu Thụ nói một hơi, thấp thỏm nhìn Liễu Tĩnh.

Liêu Tĩnh mở to mắt, sau một lúc lâu bùng nổ một trận gào thét: “Có phải tên đàn ông thối Đan Bá Phi kia làm gì với em không fuck chị biết anh ta không phải thứ tốt gì anh ta vứt bỏ em rồi phải không đừng lo lắng chị báo thù cho em xem chị có bóp chết tên đàn ông thối kia...”

“Không không không... không phải, em và Đan Bá Phi chỉ gặp nhau có ba lần, nhiều lắm chỉ tính là bạn bè... Chị Liễu chị đừng suy nghĩ nhiều... Em chỉ là muốn tìm việc làm thêm nhân dịp nghỉ đông, nếu không thích hợp thì thôi, em lại tìm việc khác...” Mộc Tiểu Thụ lau mồ hôi trên trán.

Liêu Tĩnh rút cuộc im lặng. Cô ta đánh giá Mộc Tiểu Thụ từ trên xuống dưới, cho đến khi toàn thân cô nổi ba lớp da gà thì ánh mắt chăm chăm kia mới ngừng lại.

“Muốn gia nhập bọn chị à,” cô ta cười khà khà, “Cũng không phải không được, có điều lời chị không tính. À, đó là trường nhóm của bọn chị. Thuyết phục được anh ta thì em có thể gia nhập.”

Mộc Tiểu Thụ theo tầm mắt Liễu Tĩnh nhìn qua, trông thấy chỗ khuất bóng trên sân khấu có một thanh niên cao gầy đứng đó. Anh ta đang điều chỉnh âm thanh, mái tóc dài nhuộm màu xanh đậm bù xù, che khuất đi đôi mắt.

Mộc Tiểu Thụ nuốt nước bọt, đi về phía người đàn ông kia, mới đi vài bước lại bị Liễu Tĩnh kéo lại.

“Chờ chút.” Liễu Tĩnh kẻ mắt cho Mộc Tiểu Thụ, kéo ra dây cột tóc của cô, còn tháo ra ba cái khuy trên áo cô.

Liêu Tĩnh gật đầu đánh giá Mộc Tiểu Thụ, không ngừng phát ra tiếng tám tắc hài lòng. Sau đó đưa cho cô ly rượu, dặn dò: “Uống một ngụm.”

Mộc Tiểu Thụ không rõ nhấp một ngụm, trong nháy mắt vị cay xè đi thẳng lên trán, cay đến mức mắt cô rung rung.

“Ừ, vậy là được rồi, đi đi.” Liễu Tĩnh đắc ý nhìn kiệt tác của mình.

Mộc Tiểu Thụ trong lòng run sợ mà nhìn Liễu Tĩnh cười xấu xa như má mì, cô nhìn lại áo mình lộ ra xương quai xanh, lần đầu tiên nghi ngờ quyết định của mình có đúng đắn hay không.

Nhưng mà tên đã trên đây, không thể không bán, cô chỉ đành kiên trì đi về phía sân khấu.

Mộc Tiểu Thụ lè mề đi tới mép sân khấu, ngập ngừng không biết nên mở miệng thế nào, vị rượu tê tê trong miệng khiến má cô nóng lên. Liễu Tĩnh quả thật hại chết người mà!

Người đàn ông trên sân khấu hình như không để ý tới trước mặt cách đó không xa có một người sống đứng đó, anh ta vẫn thành thạo chỉnh dây đàn.

Mộc Tiểu Thụ bị ngón tay thon dài của anh ta thu hút. Ngón tay nhanh nhẹn kia đang cầm dây đàn chỉnh sửa tự nhiên, không hề khoe khoang kỹ năng, khiêm tốn mà gọi cảm, cực kỳ thu hút.

Bỗng nhiên, ngón tay ngừng lại, dòng suy nghĩ của Mộc Tiểu Thụ chợt trống rỗng.

“Cô cứ nhìn tôi làm gì?”

Giọng nói có phần âm mũi vang lên trong đầu Mộc Tiểu Thụ. Cô theo phản xạ ngẩng đầu, trong lòng cảm thấy vô cùng bối rối. Nhưng mà khoảnh khắc đối diện người đàn ông kia, đầu óc cô lại xuất hiện ảo giác ngẩn ngui.

Người kia có đường nét như dao gọt cùng ngũ quan lập thể, rõ ràng là người phương Đông nhưng lại có khuôn mặt đặc trưng của người phương Tây.

Mái tóc dài bù xù của anh ta xoa trên đầu vai, dưới ánh đèn mái tóc nhuộm xanh đậm lóe lên tia sáng mê hoặc.

Thấp thoáng dưới mái tóc dài là một đôi mắt hẹp dài.

Một đôi mắt màu lam như hồ nước.

Thời gian mau chóng quay lại, tựa như trở về Quỳnh Tạ của bảy năm trước, con đường nhỏ yên tĩnh, cây xoài dưới ánh mặt trời, cậu thiếu niên trầm tĩnh ngồi trên cây.

Mộc Tiểu Thụ cảm thấy, tối nay có lẽ cô đã say rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Wolf fox

“Cô nhìn tôi chăm chăm làm gì?” Thanh niên tóc xanh mắt xanh lại hỏi.

Mộc Tiểu Thụ ngơ ngác nhìn chăm chăm miệng anh ta khép mở, nhưng lại không rõ anh ta đang nói gì. Hình dáng và ngũ quan của anh ta quả thật rất tương tự cậu thiếu niên của bảy năm trước, nhưng mà khí chất lại khác xa cậu thiếu niên trong ký ức. Ngũ quan một người sẽ thay đổi theo năm tháng, mà khí chất bẩm sinh thì lại không hề bị năm tháng xóa bỏ.

Nói đến khí chất, người có thể khiến cô nghĩ tới cậu thiếu niên trên cây xoài nhất... là vị Kì tiên sinh kia. Đáng tiếc, đôi mắt của Kì tiên sinh là màu đen. Có điều chỉ dựa vào những ký ức vớ vẩn mà chấp vá thành một người thì hình như không có trách nhiệm cho lắm, nhưng cô rất muốn gặp lại cậu thiếu niên kia...

“Lão đại, cô ấy nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai ngời ngời của anh nên mê si rồi phải không?” Tay chơi bass đội mũ trùm đầu ló đầu qua hỏi, “Cô ấy trông rất quen mắt nha... Cô ấy chính là cô bé tới qua Liêu Tinh muốn làm khó dễ đây mà! Ô, tiếng cá heo đó...”

Thanh niên tóc xanh đẩy cái đầu tay chơi bass ra, tiếp tục cúi đầu điều chỉnh âm thanh, không hề để ý tới Mộc Tiểu Thụ đang ngẩn ngơ.

“O? Cô ấy say rồi à.” Tay chơi bass vẫn ngoan cố quay đầu tới gần bên mặt Mộc Tiểu Thụ, kề sát ngửi ngửi, “O! Cô ấy uống Hyde số 3. Giỏi thật, một cô bé còn nhỏ vậy lại dám uống loại rượu có tác dụng chậm này.”

Thanh niên tóc xanh dùng bàn tay chỉnh dây đàn, giương mắt nhìn lần thứ hai.

“Này, này này này, tiểu nha đầu, em nghe tôi nói chuyện không?” Tay chơi bass la to về phía Mộc Tiểu Thụ.

Mộc Tiểu Thụ lơ ngơ quay đầu, ô, người này là ai vậy? Cô dùng sức lắc đầu, bỗng nhiên nhớ ra mình tới làm gì. Cô đột ngột quay đầu nói với thanh niên tóc xanh: “Anh... chào anh, tôi tên là Mộc Tiểu Thụ, xin hỏi tôi có thể đến ban nhạc của anh làm việc vặt trong kỳ nghỉ đông không? Ca hát nhảy múa nhạc cụ tôi đều biết... một chút.”

Không đợi thanh niên tóc xanh trả lời, cô lại mau chóng bổ sung: “Chị Liêu giới thiệu tôi qua đây tìm anh.”

“Liêu Tinh?” Thanh niên tóc xanh nhũn mày, tầm mắt lướt về phía sau sân khấu, nhưng giờ đây chẳng thấy bóng dáng Liêu Tinh ở đâu cả.

Tay chơi bass đầy hứng thú đánh giá cô: “Ồ, không tệ đâu, vẫn là một tiểu mỹ nhân. Tiểu mỹ nhân, ban nhạc bọn tôi từ trước đến giờ không tùy tiện nhận người đâu.”

“Vậy... tiêu chuẩn nhận người của các anh là gì?” Mộc Tiểu Thụ yếu ớt hỏi.

“Chúng tôi không nhận người.” Thanh niên tóc xanh nhảy xuống sân khấu, vỗ đầu tay chơi bass đang ló ra: “Cô bé, buổi tối đừng ở bên ngoài một mình, về nhà sớm chút đi.”

“Về nhà” hai chữ này kích động dây thần kinh của Mộc Tiểu Thụ, lửa giận vô cớ lan tràn tứ chi trăm cốt của cô, cháy thẳng tới đầu óc, khiến con say tỉnh được một nửa.

“Xin lỗi, quý rầy các người rồi.” Mộc Tiểu Thụ ngăn chặn lửa giận trào dâng trong lòng. Ban nhạc này không cần cô thì còn có ban nhạc khác, không vào được ban nhạc thì có thể làm công tại quán bar, tiền tip của bồi bàn quán bar cũng không ít hơn ban nhạc bao nhiêu.

Mộc Tiểu Thụ khép áo khoác lại, đang chuẩn bị đến quầy bar hỏi thử có tuyển người không, cô liền trông thấy một nhóm người từ cửa quán bar nới đuôi đi vào.

“Ông chủ, đêm nay nhóm chúng tôi biểu diễn, những người kia sao còn ở đây?” Thanh niên dẫn đầu mắt kiên nhẫn, ném cái bao đựng đàn ghi-ta lên quầy bar, hát cảm về phía nhóm người thanh niên tóc xanh ở trên sân khấu.

Người pha rượu tại quầy bar hiển nhiên mới tới không bao lâu, lần đầu gặp được người khách hung hãn như vậy, anh ta đứng ngơ ngác tại chỗ.

“Còn ngại ra đó làm gì? Gọi quản lý của các người ra đi!” Thanh niên kia quát to.

Người pha rượu chạy nhanh như bay, vèo một cái không còn bóng dáng.

“Hừ, thật là.” Tên thanh niên quay đầu nói với người tóc đỏ thấp hơn ở bên cạnh, “Sao Keen còn chưa đến nữa? Tự mình đập vỡ đĩa bàn của mình hả?”

Người tóc đỏ kia nói: “Thù lĩnh, sắp rồi! Anh ta sắp tới rồi! Nếu... anh ta còn chưa đến... tôi có thể thay anh ta chơi đàn!”

“Cút đi! Còn không mau gọi điện báo cậu ta qua đây!” Tên thanh niên gào thét.

“Dạ! Đi ngay!”

Mộc Tiểu Thụ trông thấy ban nhạc này, trán cô nóng lên, mượn hơi rượu mà nhảy tới trước mặt tên thanh niên dẫn đầu, chuẩn bị đủ dũng khí hét to: “Tôi có thể chơi đàn!”

Tên thanh niên nhú mày thốt ra: “Cút ——” chữ “đi” còn chưa nói ra khỏi miệng, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộc Tiểu Thụ ngẩng lên, anh ta chợt khựng lại.

Mộc Tiểu Thụ uống một ngụm Hyde số 3 lúc này sắc mặt hồng hào, sóng mắt mê đắm, đôi môi xinh xắn đỏ mọng vẫn còn son, hơn nữa mái tóc đen nhánh vừa dài vừa hơi rối bù cùng với bộ ngực phập phồng, khiến tên thanh niên nuốt nước miếng.

Tay chơi bass trốn ở một bên đang quan sát thăm kêu không hay rồi, anh ta kéo thanh niên tóc xanh: “Lão đại, tình hình không tốt rồi! Ai chẳng biết thủ lĩnh của Fox là một tên đại sắc ma, đưa tiểu mỹ nhân đến tay hắn thì còn mạng sống sao?”

Thanh niên tóc xanh tiếp tục phớt lờ mà chỉnh dây đàn.

“Ôi, xem ra Liêu Tinh thật sự có huyết hải thâm thù với cô bé này, cái ly Hyde số 3 kia cũng là cô ta lừa tiểu mỹ nhân uống. Chắc chắn chắc, phụ nữ à phụ nữ, tên của cô gọi là ghen tị...”

“Khụ.” Tên thanh niên theo bản năng sửa sang áo mũ, vén tóc, dùng giọng nói tự cho là có từ tính nhất mà nói với Mộc Tiểu Thụ, “Em muốn đến ban nhạc chúng tôi?”

Hả? Đây là... tiết tấu có triển vọng à? Mộc Tiểu Thụ chớp mắt, sau đó gật đầu giống như con gà mổ thóc, “Đúng vậy đúng vậy, tôi muốn tìm việc làm trong kỳ nghỉ đông, tiền lương...”

“A ha ha ha, đi theo ban nhạc chúng tôi là đúng đó, chúng tôi có tiền lương đãi ngộ hậu hĩnh nhất, em muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu! Đi theo chúng tôi là có cơm ăn!” Cánh tay tên thanh niên vòng qua vai Mộc Tiểu Thụ, ánh mắt khuyến khích nhìn đôi mắt sáng nước của cô, “Yên tâm đi theo anh đây, hửm!”

Trong lòng Mộc Tiểu Thụ có ngàn vạn con thảo nê mã* gào thét, sao lại không cảm thấy tình huống trước mắt không đáng tin cậy chứ? Đổi ý được không? Nhưng nếu đổi ý, cô phải đi đâu tìm việc làm thêm đây? Không tìm được việc thì cô lấy gì để trả học phí cho học kỳ sau?

thảo nê mã: từ hải âm trên mạng của F*ck your mother, cũng là tên của một loại vật hư cấu có hình dạng như con lạc đà nhưng mà lại được xếp vào loại ngựa.

Đang lúc do dự, bỗng nhiên có một sức lực mạnh mẽ khác lôi cô ra ngoài. Cô choáng váng ngẩng đầu nhìn, phát hiện mình lại bị nhốt trong một vòng tay mát thẳng băng, chủ nhân của vòng tay kia chính là thanh niên tóc xanh đã từ chối cô trước đó.

“Ôi! Lão đại anh tuần quá! Lão đại cổ lên lão đại cổ lên! Đánh bẹp con đại sắc ma kia đi! Yeah~!” Tay chơi bass kích động khoa tay múa chân.

Liêu Tinh luôn trốn ở một góc nào đó rút cuộc lén lút chạy ra: “Tình hình hiện tại sao rồi? Lão đại thu nhận tiểu nha đầu chưa? Fuck! Đám Fox cận bã kia sao lại ở đây!”

Mộc Tiểu Thụ giãy dụa, không thành công, chỉ có thể hung hăng trừng mắt nhìn kẻ đầu sỏ. Nếu anh ta dám cả gan phá hỏng kế hoạch tìm việc của cô, cô sẽ khiến anh ta hối hận đã đi vào thế giới này.

Thanh niên tóc xanh lạnh lùng liếc nhìn Mộc Tiểu Thụ trừng mắt, anh ta quay đầu bình thản nói với thủ lĩnh Fox đang tức tối: “Hi, đã lâu không gặp, Xán An.”

“Thích Công Húc, sao anh lại làm thế? Cứ xen vào việc của tôi thú vị lắm hả?” Xán An nóng nảy.

“Xán An, anh cướp đi thành viên trong nhóm tôi rất thú vị sao?” Thích Công Húc thông thả cất lời.

“Thành viên của anh?” Xán An nhất thời còn chưa lấy lại tinh thần.

Thích Công Húc đem Mộc Tiểu Thụ trong lòng ngực ra đẩy về phía trước: “À, mau chào hỏi chú Xán, phải lễ phép.”

Mộc Tiểu Thụ ngỡ ngàng, khi nào thì cô gia nhập ban nhạc của anh ta, mới này không phải anh ta từ chối cô rồi sao? Tình huống hiện tại là sao đây?

“Chú?” Xán An xù lông, “Tôi là thanh niên tuần tú người gặp người thích hoa gặp hoa nở, sao lại là chú hả? Thích Công Húc anh muốn chết sao?”

Thích Công Húc: “Anh kích động làm gì? Bị chọc trúng tâm sự thẹn quá hóa giận à?”

Xán An: “A a a a! Tôi và anh không đội trời chung họ Thích kia anh chờ đi...”

Thích Công Húc nhìn Mộc Tiểu Thụ, nhún vai: “Anh ta quả nhiên thẹn quá hóa giận rồi.”

Mộc Tiểu Thụ ngo ngác gật đầu, biến cố đêm nay hơi lớn nha.

“Chúng ta đi thôi, để anh ta bình tĩnh lại.” Thích Công Húc dẫn Mộc Tiểu Thụ đi về phía mép sân khấu.

Đột nhiên, đầu óc Mộc Tiểu Thụ bị cơn xâm chiếm chợt lóe lên, cô dùng tốc độ nhanh như chớp túm lấy áo Thích Công Húc, kiên quyết kéo Thích Công Húc không hề phòng bị xuống ngang với tầm mắt của cô.

Hai mắt sáng ngời của cô nhìn chăm chăm đôi mắt màu xanh của anh ta: “Anh xác định, bằng lòng nhận tôi vào nhóm của anh, phải không?”

Đôi mắt màu xanh của anh ta không hề có chút kinh ngạc: “Ừm.”

“Hứa chắc phải không?”

“Phải. Có điều thời hạn cam kết chỉ có một kỳ nghỉ đông.”

“Thành giao!”

“Ồ!” Tay chơi bass kích động nắm chặt hai tay, “Bọn họ bọn họ...”

Liêu Tinh cũng tròn mắt há mồm: “Hai người họ tiến triển cũng nhanh quá đi... Không hổ là lão đại mà...”

Tại quầy bar, anh chàng pha rượu thực tập rót cuộc lỗi người quản lý từ trong chán ra.

“Haiz, ồn muốn chết, đám ăn hại các người có chút chuyện nhỏ cũng không biết đối phó hả?” Hồ An vò tóc, mắt kiên nhẫn đi đến trước sân khấu, “Chẳng phải là hai ban nhạc soi mói lẫn nhau sao? Ti việc nhỏ như vậy cũng làm phiền tới tôi...”

“Ồ?” Hồ An vuốt râu mép vênh lên, “Cô gái trong tay Thích Công Húc trông quen mắt thế?”

Sau một lúc lâu, anh ta kích động lấy di động bấm một dãy số.

Anh chàng thực tập ở một bên sắp rơi nước mắt: “Quản lý Hồ, sau này những việc nhỏ vậy tôi tuyệt đối không làm phiền anh, không cho anh thêm phiền phức nữa...”

Hồ An mở to đôi mắt đang phát sáng: “Tiểu N, làm tốt lắm! Sau này loại chuyện như vậy nhất định phải báo với tôi trước tiên, không để sót một chi tiết nào, nghe rõ rồi chứ? Giỏi lắm, có tiền đồ, tăng tiền lương cho cậu!” Dứt lời anh ta tỏ vẻ coi trọng, vỗ vai anh chàng thực tập.

“?” Anh chàng thực tập như lọt vào sương mù, ngo ngác đứng tại chỗ, nhìn thấy quản lý kích động gọi điện thoại.

“Ừ... đúng vậy... anh nói xem bọn họ đang làm gì?” Hồ An quay đầu nhìn đôi nam nữ bắt mắt ở bên kia, theo góc nhìn của anh ta, bọn họ có vẻ như đang —— “...À, bọn họ trông giống như đang hôn nhau đó... A lô? A lô? Ô ngắt điện thoại ông rồi...”

Mộc Tiểu Thụ đi theo Thích Công Húc về tới mép sân khấu.

Tay chơi bass tỏ vẻ hưng phấn mà vươn móng vuốt: “Hi, tôi là tay chơi bass của ban nhạc Wolf, Ronaldo.”

Ronaldo? Mộc Tiểu Thụ: “...”

Liêu Tinh đánh đầu tay chơi bass: “Người này tên là La Nại, một đứa cuồng tự kỷ, tự cho mình là Ronaldo.”

La Nại phớt lờ Liêu Tinh: “Trong nhóm bọn tôi còn có một DJ lão K, tay trống Joe, cuối cùng là lão đại vạn năng tuyệt vời của chúng tôi —— tay chơi đàn...”

Một miếng giẻ lau ném tới trước mặt La Nại: “Ê ê ê...”

Thích Công Húc sắc mặt vô cảm nói: “Tiểu La, lau chùi tất cả nhạc cụ lần nữa cho tôi.”

La Nại: “...”

“Tiểu Thụ, em thấy chị Liêu thần cơ diệu toán không, đầu tiên lợi dụng nhân phẩm cận bã của gã Fox xấu xa, sau đó kích thích lòng bảo vệ cái đẹp của lão đại bọn chị, cuối cùng thành công thu em dưới trướng. Chị không phải rất lợi hại sao?” Hai mắt Liêu Tinh tỏa sáng nhìn chăm chăm Mộc Tiểu Thụ.

Mộc Tiểu Thụ: “...” Đây là những người thế nào...

“Còn nữa...chị đây...” Lời còn chưa dứt, ly giấy trong tay Liêu Tinh rắc một tiếng bốp xẹp lép.

Mộc Tiểu Thụ vô cùng hoảng sợ nhìn chăm chăm ly giấy một giây trước vẫn còn nguyên vẹn, cô lập tức vội nói: “Đúng vậy, chị Liêu thật là liệu sự như thần, rất lợi hại rất lợi hại...”

“Fuck! Tên đàn ông thối kia sao lại tới nữa!” Liêu Tĩnh quát to, “Lẽ nào còn vương vấn không dứt với chị? Hừ! Bà đây ngửa tốt không quay đầu ăn cò cũ...”

Mộc Tiểu Thụ không hiểu nên quay đầu nhìn.

Trông thấy có mấy người vào bar, người dẫn đầu vóc dáng cao to, áo da sát người tôn lên vóc dáng mấy phần, đuôi tóc màu nâu xoăn lại lướt qua ánh mắt hoa đào hơi nhếch lên, vẻ quyến rũ gợi cảm nói không nên lời.

Đây không phải Đan Bá Phi thì là ai?

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 18: Lâm ngưng thính phong

Đan Bá Phi tới đây làm gì?

Mộc Tiểu Thụ cũng rất tò mò, nhưng nghĩ lại, nơi này vốn là một trong những chỗ chơi bởi cô định của Đan thiếu gia, không đến mới là lạ.

“Gần tới giờ rồi, hôm nay tan thôi.” Thích Công Húc rút cuộc chinh xong dây đàn cuối cùng, anh ta phui tay đứng lên.

Liêu Tĩnh trừng to mắt: “Cứ thế mà tan? Dựa vào gì tặng sân cho Fox? Dựa vào gì Đan Bá Phi tới thì chúng ta bỏ đi?”

Thích Công Húc túm lấy cái bao ở bên cạnh rồi vác trên vai: “Đêm nay vốn là Fox biểu diễn, chúng ta không phải đã diễn buổi chiều rồi sao?”

“Nhưng mà...” Liêu Tĩnh chưa từ bỏ ý định còn muốn đấu tranh.

“Còn nữa,” Thích Công Húc dứt hai tay vào túi, về mặt vô tội hỏi Liêu Tĩnh, “Đan Bá Phi là ai?”

Liêu Tĩnh: “...”

“Lão K và Joe đã đi trước, cô muốn một mình ở lại sao?”

“Không không không! Tôi đi ngay! Ngay lập tức!” Liêu Tĩnh nhảy dựng lên.

Mộc Tiểu Thụ ngần ngại, nói cách khác đêm nay Wolf không làm việc? Cho nên Thích Công Húc cũng không muốn nhận cô vào ban nhạc, nhân cơ hội này đá cô đi? Ngay cả cách thức liên hệ với một người trong ban nhạc cô cũng không biết, nếu ban nhạc muốn đến quán bar hát, cô hoàn toàn không biết được.

Thích Công Húc, quá hèn hạ!

Mộc Tiểu Thụ đang muốn phát cáu, lại bị thứ gì đó đập trúng đầu sợ tới mức hết hồn. Cô nhìn kỹ, là một phong thư dày cộm.

Cô hoài nghi ngẩng đầu, trông thấy đôi mắt thờ ơ của Thích Công Húc.

“Đêm nay kết thúc công việc, trả trước tiền lương một đêm cho cô, nhớ ngày mai đến đại bản doanh của chúng tôi trình diện.”

Mộc Tiểu Thụ mở ra phong thư trong lòng, bên trong là mấy tờ tiền mặt, cùng với một tờ giấy nhỏ viết địa chỉ.

Số 23 đường Tú Thủy.

Cho nên? Cô cứ thế thần kỳ nhận được phần tiền lương đầu tiên trong cuộc đời, lại còn được nhận vào đại bản doanh của Wolf?

“Cám ơn, tôi sẽ cố gắng làm việc! Lão đại!” Cô kích động cúi người với Thích Công Húc, mặt mày tươi tắn.

Thích Công Húc gãi mũi, chẳng ừ hừ gì, chỉ vác cái bao to đi vòng qua đám người trong quán bar, rồi đi ra ngoài.

Liêu Tĩnh và Tiểu La đi theo sau anh ta, trong nháy mắt cũng chìm trong đám đông đang nhảy múa.

Trên sân khấu, thành viên nhóm Fox đã chuẩn bị mở màn.

Đêm dần tối, không khí trong quán bar càng ngày càng đông đúc.

Đêm nay trôi qua như vậy, tuy rằng quá trình khá ngoằn ngoèo, nhưng dù sao cũng thu hoạch kết quả không tệ. Mộc Tiểu Thụ cất phong thư vào trong túi, kéo khóa áo khoác lên, đeo mắt kính, chuẩn bị rời khỏi.

Xung quanh sân nhảy bầy những chiếc ghế cao.

“Ồ? Nhị thiếu của chúng ta chạy đi đâu rồi?” Một người đàn ông trẻ tuổi đeo gọng kính đầy màu sắc bùng một ly rượu về chỗ ngồi.

“Không biết, chẳng biết chuồn hồi nào?” Mọi người ồn ào.

Trong góc, một cô gái cao gầy mặc âu phục màu xám cười nói: “À, Bá Phi đuổi theo một tiểu mỹ nhân ra ngoài.”

Người đàn ông đeo gọng kính đầy màu sắc kêu rên: “Tôi nói sao lại tốt lành đối tiệc đón gió của tôi sang quán bar, thì ra thằng nhóc này có mục đích! Đại tiểu thư, cô không quán sao?”

Người phụ nữ mặc âu phục màu xám nhún vai, tỏ vẻ bất đắc dĩ: “A Mân, tôi quán không được. Ai bảo tôi và anh không phải mỹ nữ chứ?”

“Này, cô có ý gì hả?”

“Ồ? Tôi vừa nói gì sao?”

Mộc Tiểu Thụ đi trên ven đường. Hơi gió lạnh phả vào mặt làm giảm nhiệt độ khô nóng trên má, đầu óc cũng dần dần hoạt động trở lại.

Bên cạnh cô là một cửa hàng bánh ngọt, trong tủ kính bày đặt đủ loại bánh ngọt hình dạng đáng yêu. Mùi hương ngọt ngào bay ra từ cửa hàng màu da cam ấm áp, khiến Mộc Tiểu Thụ thèm ăn.

Hôm nay cô chỉ ăn bữa sáng thôi, hiện tại mới phát giác mình đói bụng.

Bánh ngọt trông ngon quá, đáng tiếc giá quá cao. Cô ước lượng độ dày của phong thư, quyết định tìm một cửa hàng nhỏ gần đây ăn một bát mì Dương Xuân.

Chân vừa mới nhấc lên, lại nghe phía sau truyền đến tiếng reu đùa.

“Em thích ăn bánh ngọt?”

Mộc Tiểu Thụ theo phản xạ: “Không thích!”

Người phía sau cười xấu xa: “Ồ? Vậy là ai cứ chần chừ ở đây không dưới mười lần thế?”

Mộc Tiểu Thụ xoay người trừng mắt nhìn người kia: “Tôi đang suy nghĩ một chuyện.” Vừa dứt lời, cái bụng không nghe sai bảo mà kêu ùng ục.

Người kia nhin không được cười to.

Mộc Tiểu Thụ gào thét: “Đan Bá Phi!”

Đan Bá Phi từ từ ngừng tiếng cười: “Chưa ăn tối hả? Tôi nghe bụng em kêu cả đêm.”

Cả đêm? Mộc Tiểu Thụ đảo mắt khinh thường: “Trong quán bar ồn như vậy, anh có mấy cái ống loa mà nghe được bụng tôi kêu?”

“Ồ, thì ra em cũng biết tôi ở đó,” Đan Bá Phi nhiu mày, “Biết tôi lại giả vờ như không thấy, không thêm chào hỏi mà đi luôn. Tim lạnh quá!”

“Ồ, tôi nào dám quấy rầy anh, ai biết vây quanh anh là số ba mươi sáu hay là ba mươi bảy, có lẽ đã xếp tới số bốn mươi?” Mộc Tiểu Thụ nháy mắt trên ghẹo.

Đan Bá Phi giờ tay đầu hàng: “Bà cô à, biết bên cạnh tôi chẳng có số nào mà còn trên ghẹo, ức hiếp kẻ cô đơn thú vị lắm sao?”

“Phụt —— anh là kẻ cô đơn, tôi cười chết đây.”

“Được được được, cô bé chẳng chịu nói lý e rằng tôi có một ngàn cái miệng cũng không thể cãi lại.”

“Hừ.”

“À, vốn muốn dẫn em đi ăn...”

“?”

“Thế nào? Xem ra không muốn đi à.”

“Khụ, đi đi... cũng không có vấn đề.”

“Cái miệng gây rối học được ở đâu hả?”

Loading...

“Thế giới của người có văn hóa anh không hiểu đâu.”

“Ồi, thật là một cô bé lợi hại, còn có văn hóa.”

.....

Mộc Tiểu Thụ vốn tưởng rằng, con người trác táng không chịu gò bó như Đan Bá Phi chọn nơi ăn cơm ngoài quán bar ra thì mấy quán đồ nướng, không ngờ xe anh ta đậu trước một nhà hàng mang phong cách cổ xưa. Trên tấm bảng bằng gỗ của nhà hàng dùng thể chữ sáu kim thư* khắc mấy chữ to: Lâm Ngung Thánh Phong.

Sáu kim thư: hay còn gọi là “Sáu kim thể”, là một thể chữ trong Thư pháp, là loại Chính Khải do Tống Huy Tông Triệu Cát sáng tạo ra trên cơ sở học theo lối chữ của Nhị Tiết đời Đường. Đặc điểm của thể chữ này là: kết thể chữ hơi dài, đường nét gãy guộc mà cứng cỏi. Thể chữ này là một trong những phong cách độc đáo của nghệ thuật Thư pháp. (nguồn thuhoavn)

Đoạn đường tại nhà hàng này cực kỳ vắng vẻ, quanh quệ đến mức không thấy bóng dáng của những người khách khác, nhưng mà tại bãi đỗ xe lại hiện rõ đây là nơi xa hoa kín đáo.

“Anh khẳng định chúng ta muốn ăn cơm ở đây?” Mộc Tiểu Thụ khó khăn cất lời. Mặc dù cô chưa từng thấy qua cảnh đời, nhưng khi cùng Mộc Lạc Kỳ và trưởng bối trong nhà đi ra ngoài ăn, cô đều có hiểu biết chút ít về phong cách và cấp bậc của các nhà hàng, chi phí tại đây khẳng định khiến người ta tặc lưỡi.

Đan Bá Phi dừng xe, hỏi: “Thế nào, không thích?”

Mộc Tiểu Thụ sờ phong thư trong túi: “Tôi có thể tùy tiện đến một quán nhỏ ăn bát mì Dương Xuân không?”

“Bà cô ơi, tôi sắp chết đói rồi, em nhẫn tâm nhìn tôi chạy thêm mấy tiếng nữa để tìm mì Dương Xuân hả?” Đan Bá Phi cời dây an toàn, “Và lại, nếu em thật sự muốn ăn mì Dương Xuân, ở đây cũng có.”

Thêm mấy tiếng đồng hồ nữa để có một bát mì Dương Xuân? Cô nên từ bỏ thôi...

“Khụ, vấn đề cuối cùng.” Mộc Tiểu Thụ hơi đỏ mặt, “Anh có mang tiền không?”

Đan Bá Phi nghiêng người cời dây an toàn của cô: “Ăn có một bữa cơm đừng nói nhiều lời vô nghĩa.”

Thánh Ngẫu Các là chỗ cao nhất tại Lâm Ngung Thánh Phong, mang theo một ban công nhỏ ngoài trời, từ nơi này có thể nhìn thấy một dòng nước xanh biếc khúc khuỷu, cùng với tòa cao ốc nằm cách dòng nước. Một dòng sông uốn khúc, ngăn cách nơi tĩnh mịch thâm sâu với ánh sáng đô thị rực rỡ.

Bốn góc ban công treo chuông gió mang phong cách cổ xưa, vô số tiếng chuông vang leng keng trong gió đêm, mỗi một tiếng vang đều tựa như mang theo vòng xoay năm tháng.

Mộc Tiểu Thụ cầm đĩa gấp bánh xếp trên chiếc bàn gỗ lim thấp chùn, bởi vì cái đĩa đặt hơi xa, cô bắt cần gấp trúng khoảng không. Giây tiếp theo, cả đĩa bánh liền đưa tới trước mặt Mộc Tiểu Thụ.

“Haiz, anh chồng chất đồ ăn trước mặt tôi, đặt đầy ra đây bảo tôi làm sao ăn hả?” Mộc Tiểu Thụ oán giận.

Đan Bá Phi ngồi xếp bằng trên tấm đệm, uống từng hớp rượu trong cái tách màu trắng: “Ai bảo cánh tay em ngắn vậy, gấp đồ ăn cũng gấp không tới.”

“Cũng phải, ai bảo tôi không có cánh tay dài như tay vượn ấy?”

Đan Bá Phi bật cười: “Lúc bình thường mồm miệng em cũng sắc sảo như vậy hử? Lần đầu tiên khi gặp em tôi còn hiểu lầm em là cừu con thuần khiết, thất kính thất kính.”

Mộc Tiểu Thụ cup mắt, thản nhiên nói: “Bề ngoài của anh cũng chẳng tốt gì, cừu con thuần khiết thường thường kết cục sẽ không tốt, hoặc làm người chịu tội thay, hoặc làm vật hy sinh. Vẫn là hoa hồng có gai thì hơn.”

“Nhưng mà hoa hồng có gai không chỉ có kẻ địch bị thương, còn có thể làm tổn thương bạn bè, huống hồ bản thân còn không thể khom người, một khi khom xuống thì sẽ bị gai đâm bị thương, em nói có một không?”

“Ít nhất có thể giữ gìn mạng sống, một một chút khổ một chút có sao đâu chứ?” Mộc Tiểu Thụ nuốt xuống miếng bánh xếp cuối cùng.

Đan Bá Phi một tay chống cằm, híp mắt nhìn Mộc Tiểu Thụ: “Chắc, em còn nhỏ mà miệng cứ ‘mạng’ này ‘mạng’ nọ, em rút cuộc sinh sống trong hoàn cảnh thế nào hả?”

Mộc Tiểu Thụ nhếch khóe miệng: “Anh không phải thấy rồi sao? Tôi sống tại Quỳnh Tà, gia thế hiển hách không lo com áo.”

“À, quả thật gia thế hiển hách không lo com áo, nhưng em lại muốn đi làm kiếm tiền, ăn một chút com còn tính toán chi li. Em muốn diễn trò bỏ nhà đi sao?” Đan Bá Phi trêu đùa.

Mộc Tiểu Thụ khề phi một tiếng: “Không có nhà thì bỏ đi đâu?”

Đan Bá Phi bỗng dừng thở dài một hơi: “Có đôi khi em già dặn giống như một bà lão tám mươi tuổi, có đôi khi em lại ngây thơ như một đứa trẻ chưa tròn mười tuổi, ai ở cùng em, cuộc sống của anh ta nhất định muôn màu muôn vẻ.”

“Sao có thể muôn màu muôn vẻ so với nhị thiếu anh chứ, bên người vây quanh bốn mươi người đẹp, chắc chắn.” Mộc Tiểu Thụ cười như kẻ trộm.

Đan Bá Phi run rẩy: “Lại nữa rồi, Hồ An kia lắm lời, cả đời này tôi không tẩy trắng được.”

Gió đêm hiu hiu, chuông gió véo von, thấm thoát hai người đều ăn uống no đủ.

Mộc Tiểu Thụ xoa cái bụng tròn vo, thỏa mãn thở dài: “Đã quá.”

Đan Bá Phi nằm trên ban công bỗng nhiên tỏ vẻ thần bí tiến đến gần Mộc Tiểu Thụ nói: “Này.”

“Sao?”

“Bây giờ tôi trả lời vấn đề em hỏi trước đó.”

“Cái nào?”

“Khi ở bãi đậu xe em hỏi tôi có mang tiền không.”

“?”

“Thực ra tôi không mang tiền theo.”

“Thế đâu? Có thể cũng được.”

“Cũng không có thể.”

“...”

“Không phải hôm nay em vừa được phát tiền lương sao, trả bữa com này trước đi, coi như tôi mượn em.”

“Chút tiền đó của tôi làm sao đủ chứ?”

“Chắc chắn đủ, yên tâm.”

“Trời ơi Đan Bá Phi anh chính là một tai họa, nên sớm nghe lời tôi ăn mì Dương Xuân, anh là cái đồ phá gia chi tử.”

“Là tôi sai, tôi sai.”

Trở ra Lâm Ngung Thỉnh Phong, sắc mặt Mộc Tiểu Thụ vô cùng tồi tệ. Tiền lương trả trước, ăn một bữa com liền tiêu hết sạch sẽ.

Kẻ đầu sỏ hình như tâm trạng rất tốt: “Này, sắc mặt em khó coi như vậy làm gì, không phải nói coi như tôi mượn em sao?”

Người bên cạnh phớt lờ anh ta.

“Nếu không mỗi ngày lợi tức 2%.”

Người bên cạnh có chuyển biến.

Anh ta mỉm cười, nghiêng người đeo dây an toàn cho cô: “Hiện tại tôi không có đồng xu dính túi, chỉ còn lại cái thân và một chiếc xe, cho nên để tôi đưa em đi hóng gió nhận lỗi, được không?”

“Đi đâu?” Mộc Tiểu Thụ rớt cuộc lên tiếng.

Khóe miệng Đan Bá Phi giương lên độ cong đầy vẻ lưu manh, anh ta đập xuống chân ga: “Đi —— bất cứ nơi nào ngoại trừ Quỳnh Tà.”

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 19: Cánh đồng hoa

Số 23 đường Tú Thủy.

Cách một dãy nhà cao cửa rộng to lớn cùng với hẻm nhỏ ngoằn ngoèo, con đường Tú Thủy tĩnh lặng nằm sau góc phố sầm uất náo động không thể nghĩ ngờ hiện ra vẻ kín đáo trầm lặng, tựa như vết sáng tươi mới rực rỡ nổi bật trong vầy mực đen tuyền đậm đặc, kín đáo nhưng không mất đi sự thú vị, trầm lặng lại càng hiện lên vẻ kiều kỳ.

Số 23 là một căn nhà lầu đơn, hiển nhiên hơi lâu năm, biển số nhà và hàng rào bảo vệ đều chẳng chặt dây thường xuân, ngẫu nhiên tại chỗ trống có hai ba đóa hoa nhỏ không biết tên, nói chung là gió lộng lẽ mang đến hạt giống nảy mầm trên bức tường.

Bên trong căn nhà hơi chật chội, ba lầu được làm thông, thiết kế thành hai nhà sàn nhỏ kiểu mở một nửa. Cầu thang bằng gỗ đáng thôn xuyên suốt lầu chính và nhà sàn nhỏ, khiến người ta có ảo giác lầu trong lầu.

Thiết kế rất khác biệt. Lần đầu tiên đến đây Mộc Tiểu Thụ đã thích thiết kế này.

Liêu Tinh đặc ý nói: “Đây là do em trai lão đại đặc biệt thiết kế cho anh ấy, vị kia chính là một kiến trúc sư rất có tiếng đấy.”

Mộc Tiểu Thụ bừng tỉnh hiểu ra, thảo nào cho dù là cái khe tại vách nhà sàn hay là vách lầu chính vừa lúc đều có thể treo đủ loại nhạc cụ —— căn nhà này chính là làm theo yêu cầu của Thích Công Húc.

Phần lớn thành viên của Wolf đều ở tại đây, Tiểu La, Joe và lão K ở gian phòng tại lầu một, Thích Công Húc ở tại nhà sàn cao nhất. Phòng của Liêu Tinh cũng ở lầu một, nhưng cô nàng thường xuyên ngủ bên ngoài, rất hiếm khi ngủ lại đây. Mộc Tiểu Thụ chợt nảy sinh ý nghĩ, thuyết phục Liêu Tinh, thế là thuận lợi dọn vào phòng Liêu Tinh.

Ban ngày Mộc Tiểu Thụ rất hiếm khi gặp mặt các thành viên khác.

Joe thường trốn trong phòng không biết mân mê cái gì, thường thường từ trong gian phòng đóng kín truyền ra đàn ghi-ta điện khàn khàn cùng với tiếng trống không có nhịp điệu. Lão K và Thích Công Húc thường xuyên ra ngoài, Liêu Tinh lại không hay trở về, bởi vậy sinh vật hoạt động trong cả căn nhà cũng chỉ có Tiểu La động kinh nhiều chuyện, cùng với một cái cây nhỏ nào đó đang cố gắng học nhạc cụ với ý định phát huy tài năng.

Quán bar mà Wolf thường xuyên tới biểu diễn nhất chính là Tây Thành Đông. Mộc Tiểu Thụ đã quen thuộc với nơi đó. Bây giờ tối nay, Wolf lại có một buổi biểu diễn tại Tây Thành Đông.

Gần bảy giờ, Mộc Tiểu Thụ nhanh chóng thu dọn ỏn thỏa vác trên lưng bao lớn bao nhỏ, chuẩn bị cùng Tiểu La đến Tây Thành Đông, hai người vừa mới bước ra khỏi cửa phòng thì Joe rồi bù mới từ trong phòng lẻ về đi ra.

Mộc Tiểu Thụ và Tiểu La đã nhìn quen rồi, chỉ ném cho Joe một chùm chìa khóa, rồi tiến đến Tây Thành Đông.

Trong điện thoại tiếng nói lạnh lạnh của Liêu Tinh tựa như bùa đòi mạng: “Sao các người còn chưa tới nữa? Fox chết tiết lại ở bên cạnh quầy phá, cái tên quản lý họ Hồ của Tây Thành Đông quả thật không phải con người, lại định tặng sân khấu cho bọn Fox?! Bà đây liều mạng với hần...”

Tiểu La tiến vào chiếc xe Beetle, vừa khởi động xe vừa ném điện thoại cho Mộc Tiểu Thụ. Mộc Tiểu Thụ luống cuống nhận lấy điện thoại: “Chị Liêu, bình tĩnh đừng nóng bình tĩnh đừng nóng, chị bóp chết Hồ An rồi ai trả tiền cho chúng ta? Bọn em lập tức tới ngay, đang gặp đèn đỏ...” Vừa dứt lời cô lập tức tắt điện thoại, ngăn trở tiếng gào thét của Liêu Tinh.

Khi Mộc Tiểu Thụ và Tiểu La đến nơi, những thành viên còn lại đã chuẩn bị sân khấu xong, ngay cả Joe cũng đến từ sớm ánh mắt long lánh đang sờ giá trống nóng lòng muốn chơi.

“Tại sao...lần nào Joe cũng nhanh như vậy...” Mộc Tiểu Thụ thờ hồng học.

Tiểu La: “Nếu em không để ý khi tôi liều mạng chạy xe vượt tốc độ, thực ra chúng ta cũng có thể...”

“Vậy thì quên đi...”

Ban nhạc bắt đầu biểu diễn, Mộc Tiểu Thụ rút cuộc có thể thả lỏng ngồi cạnh sân khấu. Hiện nay cô đang trong giai đoạn thực tập, không dám lên sân khấu phá hỏng thương hiệu của Wolf.

“Mộc Tiểu Thụ, bộ dạng hiện tại của em so với lần đầu chúng ta gặp mặt thật sự là...” Hồ An vẫn như mọi ngày tìm lúc rảnh rỗi để trêu ghẹo Mộc Tiểu Thụ.

Mộc Tiểu Thụ gãi gãi mái tóc ngắn bù xù, khép lại áo khoác thể thao rộng thùng thình không vừa người, tặng Hồ An một ánh mắt khinh bỉ.

Cô đã cắt phẳng mái tóc đen như mây, thay một cặp kính mắt gọng đen khác vừa to vừa xấu. Cái áo khoác cô mặc hôm nay là Tiểu La tiện tay ném cho cô, nghe nói đã nửa tháng chưa giặt...

Hồ An cau mày ghét bỏ mà đánh giá Mộc Tiểu Thụ: “Chắc chắc chắc, một tôi hồi trước còn nói với Bá Phi em là một tiểu mỹ nhân, nửa tháng không gặp, mỹ nhân thành xiêu vẹo rồi.” Một chút mùi phụ nữ cũng không có, ngay cả mùi vị tươi trẻ của người con gái cũng chẳng sót lại gì, lột xác thành một thẳng nhóc lòi thoi mới lớn.

Mộc Tiểu Thụ thờ ơ như không lắc lắc đầu, nhớ lại lần đầu tiên khi Đan Bá Phi trông thấy dáng vẻ này của cô, sau một hồi lâu anh ta mới nói: “Em không phải là vì bị tên lập dị nào theo đuổi, cho nên mới biến mình thành bộ dạng quỷ quái này chứ?”

Lúc đó Mộc Tiểu Thụ nghiêm túc nhìn chằm chằm Đan Bá Phi. Cho đến khi đôi phương dựng tóc gáy, cô mới điềm tĩnh cất lời: “Anh biết quá nhiều, xem ra không thể để anh nhìn thấy mặt trời của ngày mai.”

Đan Bá Phi: “...”

Hồ An bỗng nhiên nắm lấy tai trái của Mộc Tiểu Thụ, hàng râu mép kích động nhếch lên: “Em xỏ lỗ tai rồi!” Anh ta hít một hơi, “Còn xỏ đến ba lỗ, mỗi cái đều xỏ vào xương tai, ối trời nhìn là thấy đau rồi...”

Mộc Tiểu Thụ sờ tai trái, cười nhạt: “Tôi không kêu đau, anh kêu cái gì.”

“Tim~ đau~ vì~ em~ mà~”

“Vậy anh cũng xỏ mấy cái nhé?”

“Khụ, hôm nay khách hơi đông, tôi phải đi trông coi một chút. Hẹn gặp lại!”

Lòng bàn chân Hồ An như được thoa dầu, vèo một cái mất bóng dáng.

Wolf thường diễn cả đêm tại Tây Thành Đông, nhưng mọi người không hẹn mà cùng trước mười hai giờ đêm đều hối thúc Mộc Tiểu Thụ đi về trước.

“Nhớ mang về giúp tôi một bát sủi cào.” Joe quơ dùi trống hô lên.

Liêu Tĩnh: “Chị muốn gà phi thúy!”

Lão K: “Cháo.”

Tiểu La: “Sữa giò cháo quẩy sủi cào tôm bí bánh bao bia.”

Mộc Tiểu Thụ thu dọn xong ba lô của mình: “Lão đại, anh muốn ăn gì?”

Thích Công Húc nghiêng đầu suy nghĩ hồi lâu: “Bọn họ chọn gì thì tôi chọn nấy.”

Mộc Tiểu Thụ đã thoát khỏi đám người đang nhảy múa, ra sức nhón chân dùng tay ra hiệu “đã nhận tin tức” với bọn họ. Khi đi qua quầy bar, cô chào anh chàng pha rượu thực tập, nhân tiện theo thói quen thuận đường lấy một chai rượu trái cây mà Hồ An mới pha chế.

Trở ra quán bar, Mộc Tiểu Thụ nắm chặt khăn quàng cổ bằng len, đang chuẩn bị đi về phía trạm xe buýt, nhưng khi nhìn thấy một chiếc xe Lamborghini màu đỏ sậm dừng ở ven đường, cô dừng bước.

Cô nhếch khóe miệng, thay đổi phương hướng, đi vài bước đến trước chiếc xe kia, gõ cửa kính xe.

Cửa kính xe chậm rãi kéo xuống, lộ ra đôi mắt hoa đào nhếch lên của Đan Bá Phi.

Anh ta đánh giá Mộc Tiểu Thụ từ trên xuống dưới, lắc đầu thở dài: “Thẩm mỹ của em thật sự càng ngày càng kỳ lạ.”

Mộc Tiểu Thụ tự ý mở cửa xe bên kia, ngồi trên ghế phó lái: “Nông cạn! Anh có biết cái gì gọi là cái đẹp bên trong không cái đẹp bên trong đó!”

“Thứ lỗi cho tôi nhất thời không nhìn ra cái đẹp bên trong của em từ cái khoác loại xoàng tóa ra mùi hương khác thường này.” Đan Bá Phi không hề che giấu vẻ ghét bỏ trong mắt, “Nói thật đi, cái áo này bao lâu không giặt rồi?”

Mộc Tiểu Thụ réo lên: “Cái này tôi mượn mà, anh xoi mói làm gì?” Dứt lời cô giơ cánh tay lên lên ngửi thử, có hơi vậy không?

Động tác của cô không thoát khỏi ánh mắt của Đan Bá Phi, anh ta cảm thấy buồn cười: “Sao không mượn tôi? Quần áo tôi nhiều đến nỗi mặc không hết.”

“Nghiêm túc lái xe đi, không được nói chuyện.” Mộc Tiểu Thụ trừng mắt.

Đan Bá Phi lắc đầu bật cười, xoay vô-lăng một cái, xe chạy ra ngoài như tên bắn.

Cuối cùng chiếc xe dừng lại bên cạnh một cánh đồng hoa.

Lúc vào đồng, cả cánh đồng hoa đã héo rụng từ sớm, chỉ để lại một cánh đồng lá cây, mệnh mông vô bờ. Rời xa thành thị, màn đêm nơi này vô biên một cách khác biệt. Chỉ có mấy cối xay gió thấp bé nằm cạnh cánh đồng hoa, trên đỉnh gắn đèn, vàng sáng nhàn nhạt làm dịu đường nét bóng đêm và cánh đồng hoa.

Mộc Tiểu Thụ xuống xe, đặt chân vào bụi lá cây cao nửa người. Cô chạy vài bước bên trong, hô lên với Đan Bá Phi: “Hoa ở đây là hoa gì thế?”

Đan Bá Phi đi xuống cánh đồng hoa, vừa đi vừa đáp: “Nếu em đến vào tháng 7, có thể nhìn thấy cánh đồng đầy hoa thanh cúc.”

“Thật là đẹp biết bao.” Mộc Tiểu Thụ hít mũi.

Đan Bá Phi cười: “Sang năm tới mùa hoa nở, tôi sẽ đưa em đến.”

Mộc Tiểu Thụ túm lấy góc áo của anh ta: “Một lời đã định, không được đổi ý.”

“Tôi ở thành phố N lâu như vậy, tới giờ không phát hiện thành phố N có một nơi đẹp thế này.” Mộc Tiểu Thụ ngửa đầu nhìn bầu trời yên tĩnh, “Anh thật không hổ là ăn uống chơi bời thông thạo mọi thứ, chỗ thế này cũng biết.”

“Câu tăng bốc này tôi nhận không nổi, tôi tới đây không bao giờ để chơi đùa.” Đan Bá Phi hậm hực nhìn mắt Mộc Tiểu Thụ.

“Sao có thể,” Mộc Tiểu Thụ thốt ra, “Anh dám nói anh chưa từng mang bốn mươi cô gái bạn tới đây ư? Chắc chắn, nơi này quả thật là thánh địa nói chuyện yêu đương! Đợi đến khi hoa thanh cúc nở rộ, thật là lãng mạn biết bao.”

Đan Bá Phi bỗng dừng bước.

Mộc Tiểu Thụ nhất thời không quan sát, mũi đụng vào cánh tay anh ta: “Ồ...sao bỗng nhiên dừng lại?”

“Mộc Tiểu Thụ,” Đan Bá Phi nhìn chăm chăm đôi mắt Mộc Tiểu Thụ, trong mắt anh ta hiếm khi không có ý cười, “Tại sao em luôn bám chặt quá khứ của tôi không buông?”

Mộc Tiểu Thụ bị sự nghiêm túc hiếm có của anh ta làm sợ tới mức ngẩn ngơ: “Tôi không có...”

“Vậy em suốt ngày cứ lấy những người phụ nữ này nói mãi bên tai tôi là sao đây?” Đan Bá Phi ngắt lời cô.

“Tôi chẳng phải nói đùa thôi sao...tuyệt đối không có ý cười nhạo anh...” Mộc Tiểu Thụ áp ứng.

“Trò đùa này chẳng buồn cười chút nào.”

Mộc Tiểu Thụ mất tự nhiên cúi đầu: “Tôi xin lỗi.”

Đan Bá Phi không nói gì.

Anh ta đưa lưng về phía Mộc Tiểu Thụ, đi mấy bước về phía trước. Lửa giận trong lòng vô cớ càng cháy càng mạnh, biết rõ loại giận cá chém thớt này không có đạo lý, nhưng không nhịn được mà muốn phát tác.

Giận cái gì? Giận cô không biết gì hết.

Anh ta lấy tay đỡ trán, nghênh đón gió đêm lại đi về trước thêm mấy bước. Để gió thổi làm tỉnh đầu óc.

Khoảng chừng qua nửa khắc, anh ta tỉnh táo lại. Trong lúc nhất thời, anh ta phát hiện đằng sau quá im lặng. Với tính tình ồn ào của Mộc Tiểu Thụ, có thể lặng im lâu như vậy thật sự là gặp lần đầu tiên. Không phải bị anh ta làm dữ mà đứng lại rồi chứ? Anh ta thở dài, quay đầu lại chuẩn bị an ủi cô gái nhỏ kia, nhưng không ngờ khi ngoảnh đầu lại, trong tầm nhìn không còn bóng người.

Cánh đồng không còn hoa yên tĩnh không tiếng động, gió đêm lướt qua lá cây, khơi dậy từng lớp gợn sóng. Cô gái vốn nên ở phía sau lưng anh ta đã mất đi tung tích.

Anh ta hơi lưỡng lự, vừa đi trở về vừa hô to về phía cánh đồng bát ngát: “Mộc Tiểu Thụ!”

“Mộc Tiểu Thụ em đang ở đâu?”

“Mộc Tiểu Thụ em đừng làm tôi sợ!”

“Mộc Tiểu Thụ...”

Bỗng nhiên, trong bụi lá cây cao nửa người đột ngột vươn lên một cánh tay run rẩy: “Tôi ở đây...”

Đan Bá Phi đi nhanh về phía phát ra tiếng nói, vừa cúi đầu liền nhìn thấy Mộc Tiểu Thụ bị ngã thê thảm.

Trên chiếc áo khoác thể thao của cô dính đầy bùn lầy, cô vừa lau nước bùn vừa yếu ớt biện bạch: “Bùn ở đây hơi ướt, tôi không cẩn thận bị trượt, sợ anh chê tôi chân tay vụng về nên muốn xử lý sạch sẽ rồi trở ra, anh làm gì quay đầu lại nhanh thế... Còn nữa, tôi không nên lấy bạn gái trước của anh ra nói đùa, không...”

Nói còn chưa xong, cô cảm thấy phong cảnh trước mắt nhoáng lên một cái, ngay sau đó đã nằm trong khuỷu tay của Đan Bá Phi.

“Này này này, anh không sợ làm bẩn quần áo hả?” Mộc Tiểu Thụ nóng nảy.

Đan Bá Phi mắt kiên nhẫn nói: “Em lộn xộn nữa thử xem.”

Mộc Tiểu Thụ không dám nhúc nhích.

Cô nằm trong khuỷu tay anh ta, nhìn anh ta bước nhanh tới trước một cối xay gió, mở ra khóa sắt rồi đi vào.

“Tự tiện xông vào nhà dân không hay đâu?” Mộc Tiểu Thụ giương mắt nhìn Đan Bá Phi.

Con người lạnh lùng của Đan Bá Phi thoáng nhìn cô, cô lập tức im miệng.

Trông thấy anh ta đi đến cạnh giá gỗ nằm một bên trong cối xay gió, cúi thấp người, một tay mở ra một tấm gỗ.

Dưới tấm gỗ là một lối đi.

Nơi này hẳn là một cái hầm. Mộc Tiểu Thụ chớp mắt mấy cái, Đan Bá Phi thật là người phi phạm, sao cái gì cũng biết cả?

Cô giữ chặt cổ anh ta, mặc anh ta ôm mình bước xuống cầu thang.

Cho tới khi đến điểm cuối, anh ta vỗ vách tường, nhất thời cả cái hầm sáng lên.

Nơi này nói đúng ra, nên gọi là hầm chứa rượu.

Trên giá gỗ cao cao đặt một hàng rượu đỏ, trên sàn nhà bằng gỗ lộn xộn thì dựng mấy cái thùng gỗ đầy kín mít. Dưới ngọn đèn vàng sáng tỏ, rượu xuyên qua cái chai phát ra vàng sáng nhàn nhạt, nhắm mắt một cái tựa như có thể ngửi được mùi rượu nhàn nhạt quanh quần mùi gỗ.

“Chào mừng em bước vào thế giới nhỏ của tôi.”

Mộc Tiểu Thụ kinh ngạc ngẩng đầu, vẻ sững sờ chạm vào đôi mắt mang theo ý cười của anh ta.

Anh ta cười nói: “Đây là nơi giúp tôi tập luyện ủ rượu, cho nên em xem, tôi đâu có nói sai, tôi tới đây không phải để chơi đùa.”

“Nơi này có tất cả rượu do tôi ủ từ lúc sinh ra tới giờ. Mỗi một thành viên trong dòng họ của tôi, trước khi có năng lực gánh vác sự nghiệp dòng họ đều sẽ bí mật gửi tới một hầm chứa rượu để tự ủ rượu của chính mình, đợi sau này thừa kế gia nghiệp thì mới có thể công khai với thế giới loại rượu mình đã từng ủ hồi trước.”

“Bởi thế, Mộc Tiểu Thụ, em là người khách thứ nhất trong hầm chứa rượu bí mật của tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 20: Vô cùng vô tận

Phía sau cối xay gió có một giàn dây leo bán lộ thiên, dưới giàn dây leo có một cái ghế dài có lưng tựa làm bằng gỗ.

Mộc Tiểu Thụ ngồi trên ghế, tay trái cầm một chai rượu, tay phải cầm một chai rượu khác, cô cảm thấy thỏa mãn uống chai này một ngụm rồi uống chai kia một ngụm. Dây leo trên giàn đang đưa rổ xuống, có một đoạn cuối rơi trúng mái tóc ngắn bù xù của Mộc Tiểu Thụ.

Đan Bá Phi vươn tay kéo đoạn dây ra, anh ta thoáng nhìn Mộc Tiểu Thụ uống thêm ngụm nữa. Anh ta bắt đầu nói: “Em uống trộn lẫn như vậy, dễ say lắm.”

Mộc Tiểu Thụ biện bạch: “Không đâu, tửu lượng của tôi từ từ luyện ra, lúc trước uống có một ngụm Hyde số 3 đã say, bây giờ có thể uống nửa ly.” Cô dùng hai ngón tay ra dấu, “Xem, có thể uống nhiều thế này.”

“Sau đó em sẽ nói với tôi, em uống trộn lẫn thực ra là đang tự động pha chế rượu trong bụng mình, tiết kiệm quá trình pha chế rượu, ngắn gọn thuận

tiện.” Đan Bá Phi dò xét nhìn cô.

“Ừ, anh hiểu tôi rồi đó.” Mộc Tiểu Thụ nhếch miệng cười ha ha, cười một nửa, uống một ngụm.

Đan Bá Phi lấy tay đỡ trán: “Đừng uống, uống nữa sẽ say thật đó.”

“Anh ném thử xem, Ba Mật và Lôi Đồn pha lẫn, lại thêm một chút mùi đào, mùi vị thơm ngon.” Ánh mắt Mộc Tiểu Thụ lóng lánh, khoe vật quý nhìn sang Đan Bá Phi.

Anh ta lẳng lặng nhìn cô, sau một lúc lâu nói: “Tôi ném thử?”

“Ném thử đi.” Cô gật đầu.

“Uống qua chai phiên lần, không thể nắm bắt sức nóng tương xứng.” Anh ta đáp đầu ra đẩy.

“Vậy anh không uống hả?” Cô cảm thấy hơi đáng tiếc.

“Tôi có thể lấy cái có sẵn không?” Anh ta hỏi.

Cô không hiểu: “Được chứ.”

Anh ta cong khóe miệng, đôi mắt lóe lên tia sáng khác thường. Còn chưa đợi cô phản ứng, anh ta nhanh chóng cúi người, kề sát cánh môi của cô, vron đầu lưỡi liếm rượu còn đọng lại trên môi cô.

Cô mở to hai mắt nhìn, trong mắt đầy vẻ hoang mang.

Anh ta nhấc mi mắt lên, nhìn chăm chú con ngươi ngập sóng nước phía sau mắt kính của cô trong cự ly gần.

Sau một lúc lâu, cô chớp mắt, vẻ mặt chờ mong: “Mùi vị thế nào?”

Anh ta mỉm cười: “Rất ngon.”

Trên cánh đồng hoa yên tĩnh, bầu trời đêm như nước. Vô số ánh sao nằm rải rác trên bầu trời, tựa như chiếc áo khoác ấm áp, ôm ấp cả cánh đồng hoa và cối xay gió nằm bên cạnh.

“Mộc Tiểu Thụ?” Đan Bá Phi nhìn thấy đầu cô gái đặt lên vai mình.

“Gi cơ?” Cô lẩm bẩm đáp lại.

“Say rồi?”

“Nói bậy! Tôi không say.”

“Vậy tôi hỏi em, mùi vị này là loại rượu nào?” Từ trong áo khoác anh ta lấy ra một chai rượu bỏ túi xinh xắn.

Cô tiến đến gần ngửi thử: “Ồ, hơi ngọt, còn rất thơm, không phải bourbon... Hình như tôi đã ngửi được ở đâu rồi thì phải? Ừm để tôi nhớ lại...”

Anh ta mặc kệ, thu cái chai về: “Cái này cũng không ngửi ra. Mộc Tiểu Thụ, em say rồi, say rất nghiêm trọng.”

“Để tôi coi lại, để tôi uống một miếng, tôi khẳng định nhận ra được.” Dứt lời cô định giành lấy cái chai kia.

“Không cho.” Anh ta một tay giữ vai cô, một tay cầm xa chai rượu bỏ túi.

“Nhỏ mọn thế, đừng quên anh còn thiếu tôi một bữa tiền com! Còn có 2% lợi tức!” Cô lấy sự thật ra uy hiếp.

Anh ta cười ha ha: “Tôi đâu dám quên, tôi không phải mỗi ngày đều tốt bụng đi qua xin lỗi em sao? Có điều dạo này hơi bận rộn, thật sự chưa trả được.”

“Đồ lừa đảo!”

“Đừng kêu khó nghe như vậy, cũng không phải không trả...”

“Vậy anh đưa chai rượu ban nãy cho tôi uống một miếng.”

“Không cho.”

“Đồ lừa đảo!”

.....

“Kỳ thật cũng không phải không thể cho, em nghĩ kỹ lại đi, lần đầu chúng ta gặp mặt tôi tặng em chai rượu gì?” Đan Bá Phi gợi ý.

Không có lời đáp lại. Anh ta trầm nghĩ, đoán chừng lại giận rồi.

Anh ta hắng giọng: “Mộc Tiểu Thu, tôi có chuyện muốn hỏi em” Nói xong những lời này, anh ta lại im bật, không biết nên mở lời thế nào.

Anh ta nhìn sao trời lác đác xa xăm, đắn đo câu chữ: “Nếu như, tôi nói nếu như, tôi thích em, em có bằng lòng ở bên tôi không?”

“Em nghĩ rằng quá khứ của tôi phức tạp, thực ra không tệ như vậy đâu. Tôi đã nói rồi, nếu tôi thật lòng yêu thích một người con gái, tôi sẽ không nhìn đến những người khác. Em có bằng lòng hay không?”

Em, có bằng lòng hay không?

Anh ta chưa từng nghiêm túc theo đuổi cô gái nào, trái tim đập thành thịch, giống như một thằng con trai mới lớn mất tự nhiên.

Thật lâu sau, vẫn không có tiếng trả lời.

Anh ta nhìn không được quay đầu lại, trông thấy cô gái ở đầu vai không biết đã ngủ say bao lâu. Mái tóc ngắn bù xù của cô giống như bộ lông của thú vật, mềm mại trải lên đầu vai anh ta, khoe miệng còn vết rượu đọng lại, ánh lên tia nước trong suốt.

Trái tim anh ta bỗng nhiên thả lỏng, mềm mại.

May mà cô không nghe được.

Bỗng dưng, một nỗi bi thương khôn xiết dâng lên trong lòng, anh ta cời khăn quàng cổ vòng qua ót cô, nhẹ nhàng thờ dài một hơi.

Cô không biết gì hết.

Anh ta lấy ra chai rượu bỏ túi. Thân chai thủy tinh nhiều góc hình giọt nước, tôn lên màu sắc của chất lỏng bên trong chai.

À, đây là Milonduff đỏ, lần gặp gỡ đầu tiên của chúng ta.

Gió nổi lên, tầng tầng lớp lớp lá cây trong cánh đồng gọn sóng, kéo dài thẳng tới sâu trong núi. Bên cạnh dãy núi, hình như loáng thoáng có ánh sáng trắng. Một đêm, cứ thế mà trôi qua.

***

Sáng sớm tại số 23 đường Tú Thủy luôn luôn yên tĩnh như mọi ngày.

Mộc Tiểu Thu đặt đồ ăn mới mua về trên chiếc bàn tròn lớn ở lầu một, cô rón ra rón rén đi về phòng mình. Khi đi qua phòng Tiểu La và Joe, cô càng cẩn thận hơn, sợ đánh thức giấc ngủ của quái thú nằm trong hai cánh cửa kia.

Cô leo lên giường, từ dưới gối đầu lấy ra một cái bao nhỏ. Bên trong có hai cái túi nhựa, một cái chứa tất cả giấy tờ tùy thân của cô, cái còn lại chứa tất cả tiền mặt của cô.

Sao cô lại không muốn ăn mình chờ thời chứ? Cô đã tìm ra cách từ lâu, đợi qua kỳ thi vào trường cao đẳng, cô có thể nhận được cơ hội đi học đại học mà vĩnh viễn rời khỏi nơi này. Ông cụ Mộc bảo người làm sang tên cho cô, nhưng không ngờ xảy ra sai sót, không sửa đổi giấy tờ tùy thân của cô. Mộc Lạc Phân là người nhà họ Mộc, mà hộ tịch của Mộc Tiểu Thu vẫn ở quê nhà của cô.

Vốn tưởng rằng, chịu đựng thêm hai năm cuối, cô có thể cao chạy xa bay, ai ngờ bản thân lại bị làm vật hy sinh hôn nhân cho nhà họ Mộc trước thời hạn.

Nếu vào nhà họ Tiêu, cả đời này cô không thể nào trốn thoát.

Cô thu dọn cái bao nhỏ, để dưới gối đầu lần nữa.

Con buồn ngủ dần ập tới, khi sắp nhắm mắt lại, cô nghe được có tiếng chuông cửa.

Phòng ngủ của cô nằm cạnh ngoài ngã tư đường, tiếng chuông càng ồn ào hơn. Thế là cô đành choàng thêm áo khoác, mang dép chạy ra mở cửa.

Ngoài cửa không có ai.

Cô nhìn xuống nỗi xung động muốn mắng người, thật lười quay vào trong nhà, nhưng vào lúc đóng cửa cô thoáng trông thấy thùng thư sắt tại cửa vào lộ ra một góc phong thư màu trắng.

Lại là người hâm mộ của Wolf? Thành viên của Wolf khá nổi, rất được thanh niên yêu thích. Đặc biệt là Thích Công Húc, ngày nào cũng nhận được một tá thư hâm mộ.

Cô mở thùng thư ra. Bên trong chỉ có một phong thư.

Cô cầm nó, tay cô bắt gặp giọt run rẩy. Nhìn thấy trên phong thư viết:

Thân khai Mộc Lạc Phân.

Không phải Mộc Tiểu Thụ, mà là Mộc Lạc Phân.

Cô theo bản năng nhìn quanh bốn phía. Con đường Tú Thủy vắng lặng, một người đi đường cũng không có.

Chín giờ sáng mặt trời theo khe hở chiếu vào căn nhà, cô lại vô cớ cảm thấy rét run, nhìn không được rừng mình.

Cô đã quên mất làm sao trở về phòng.

Cô dựa trên cánh cửa, mở thư ra.

Trong phong thư chỉ có một tấm bưu thiếp. Tấm bưu thiếp nền trắng chữ vàng, hoa văn phức tạp mang theo vẻ cổ điển của Châu Âu vào thời trung cổ, lạnh lẽo quanh quẩn đáy lòng cô.

Trên tấm bưu thiếp chỉ có một câu, chỉ nhiều đó thôi đã khiến cô đầu hàng run sợ.

Chơi đủ rồi, nhớ phải trở về.

—— Tiểu.

Cô ngã ngồi trên mặt đất, tấm bưu thiếp bay xuống mặt đất. Mặt trái tấm bưu thiếp hiện rõ trước mắt cô, đó là một tấm ảnh, trong ảnh là một thằng nhóc lười thôi, tóc ngắn áo rộng, mắt kính to đùng xấu xí, tai trái đeo ba hoa tai kim loại nặng.

***

“Mộc Tiểu Thụ, Mộc Tiểu Thụ, hoàn hồn đi!”

“Há?” Mộc Tiểu Thụ như tỉnh lại từ trong mộng, “Gì ạ?”

Liêu Tinh chống nạnh: “Đêm nay em sao vậy? Bảo em lên dây đàn ghi-ta cho Joe, sắc mặt cứng ngắt giống như suy ngẫm ý nghĩa cuộc đời của em là ý gì?”

Mộc Tiểu Thụ đứng phắt dậy, đi về phía sảnh sân khấu chứa nhạc cụ.

Đôi môi đỏ mọng của Liêu Tinh khẽ nhếch, hiển nhiên còn chưa kịp thốt ra, nhưng bị hành động phối hợp quá cao của Mộc Tiểu Thụ mà ghen tức. Cô ta chọc chọc Tiểu La ở bên cạnh: “Hôm nay Mộc Tiểu Thụ uống nhầm thuốc rồi à? Sao không trả lời lại?”

Tiểu La thương xót nhìn Liêu Tinh: “Chị Liêu, sao em cảm thấy người uống nhầm thuốc chính là chị đó?”

Tiếng nhạc ồn ào và không khí nhiệt tình tại Tây Thành Đông chẳng hề ảnh hưởng Mộc Tiểu Thụ chút nào.

Cô một mình ngồi trong bóng tối tại góc sân khấu, vẫn còn trầm tư.

Người bên cạnh thay đổi hết nhóm này đến nhóm kia. Cô bỗng nhiên bức bối, muốn uống chút rượu đỏ, tiện tay bắt lấy một ly rượu nhưng lại trống không.

Cô nhíu mày, đang muốn ném ly về chỗ cũ, tay phải cầm ly lại bị một bàn tay khác có vết chai nắm chặt.

A, quả nhiên người đã xui xẻo mọi chuyện cũng không vừa ý.

Cô cho là người uống say trong quán bar gây chuyện, cô không thêm đề ý, vì thế xoay cổ tay muốn gãy ra. Ai ngờ bàn tay kia thật sự có kỹ năng, không làm cô đau nhưng cũng không để cô gãy ra.

Cô giật mình, người này biết kỹ năng của quán nhân.

Cô ngẩng đầu, nhất thời hoảng hốt không nói nên lời.

“Tà... Tà Trọng? Sao cậu lại đến đây?”

Tà Trọng bức tức, Minh Sùng ở bên cạnh mặt mày cũng nhăn nhu.

“Mộc Tiểu Thụ, cậu thật sự ngày nào cũng ở quán bar cả đêm không về?” Tà Trọng gào thét, “Cậu mọt thêm mấy lá gan hả?”

Minh Sùng nhủ mảy: “Trọng Từ cậu bình tĩnh một chút, từ từ nói.”

“Từ từ nói?” Tà Trọng giận dữ, “Từ từ nói sao hả? Lòi đồn trong Quỳnh Tà nói Mộc Tiểu Thụ thành ra cái gì cậu có biết không?”

Mộc Tiểu Thụ rút cuộc lên tiếng: “Nói tôi cái gì?”

Tà Trọng nhìn thấy vẻ bình tĩnh của cô lại càng tức hơn: “Nói cậu cái gì? Nói cậu còn nhỏ ra ngoài lêu lổng cùng bọn đàn ông, cả đêm không về, ngủ lại quán bar, sa đọa không ra thứ gì. Tôi còn không tin, bây giờ cậu mau nói cho tôi biết, cậu diễn trò hề gì đây?”

Mộc Tiểu Thụ không nói lời nào.

“Cậu lại không nói hả?” Tà Trọng vô cùng tức tối, “Còn nữa sao cậu biến mình thành bộ dạng quỷ quái này? Cậu rút cuộc làm sao hả?”

Mộc Tiểu Thụ cúi đầu: “Tôi bây giờ rất tốt, không có gì để nói.”

Tà Trọng ghen lời.

Minh Sùng thấy thế vội vàng giữ chặt Tà Trọng, nói với Mộc Tiểu Thụ: “Thụ Nhi, bọn tôi đều biết cậu không phải vậy, cậu nói cho tôi biết đi cậu có nỗi khổ tâm gì, bọn tôi có thể giúp cậu.”

Trong lòng Mộc Tiểu Thụ sóng cuộn biển gầm, hộc mắt ươn ướt.

“Thụ Nhi?” Minh Sùng nhìn Mộc Tiểu Thụ, “Đi, theo bọn tôi về nhà, có chuyện gì mọi người cùng nhau nghĩ cách.”

“Tôi không có nhà.”

“Cái gì?” Minh Sùng không nghe được.

Mộc Tiểu Thụ ngẩng đầu, lạnh lùng cất tiếng: “Quỳnh Tà vốn không phải nhà tôi, người nhà họ Mộc không có liên quan gì đến tôi. Hai cậu đi đi, không cần lo cho tôi.”

“Minh Sùng, cậu nghe rồi đó, nghe rõ rồi đó!” Tà Trọng làm ra vẻ muốn đánh Mộc Tiểu Thụ, bị Minh Sùng cản lại.

“Hai cậu đi đi.” Mộc Tiểu Thụ dứt tay vào túi, sắc mặt hờ hững.

Tà Trọng đỏ mắt: “Sao cậu có thể bạc bẽo như vậy? Còn không coi chúng tôi là bạn.” Dứt lời cậu ta xoay người bỏ đi. Đi được vài bước, cậu ta quay đầu lại hung hãn nói với Mộc Tiểu Thụ, “Mộc Tiểu Thụ, cậu không có tự trọng, không ai có thể giúp cậu!” Nói xong cậu ta ra khỏi Tây Thành Đông.

Minh Sùng thở dài một hơi nói: “Thụ Nhi, Trọng Từ đang nổi nóng, nói năng không suy nghĩ, cậu đừng để trong lòng. Cậu ấy lo lắng cho cậu, lúc trước khi nghe được lòi đồn suýt nữa là đánh nhau với người ta.”

Dừng một chút, cậu ta lại nói: “Có chuyện gì cứ việc nói ra, mọi người cùng nhau nghĩ cách, dù sao cũng có thể vượt qua, cậu nói có phải không?”

Mộc Tiểu Thụ ôm đầu gối ngồi xồm xuống, vùi đầu trong khuỷu tay không hề nhúc nhích, ngay cả Minh Sùng rời khỏi khi nào cũng không biết.

Nước mắt nhịn hồi lâu rút cuộc rơi lã chã.

Cô làm sao có thể nhờ bọn họ giúp đỡ? Ân tình lớn như vậy, liên lụy đến cả dòng họ, cô lấy gì để trả đây?

Càng không nói đến, người kia và thế lực đằng sau hẳn, vô cùng vô tận.

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 21: Đà điều

Đà điều vùi đầu trong bãi cát, tự cho là tránh được nguy hiểm, nhưng nó không biết rằng giây phút nó trốn tránh chính là đưa phần lưng yếu ớt nhất của mình phơi bày trong tầm nhìn của kẻ địch. Cát che đây năm giác quan, lấy đi sự cảnh giác cuối cùng.

Bắt đầu từ thời khắc vùi đầu, việc đà điều thất thủ đã trở thành hiển nhiên.

Mộc Tiểu Thụ suy nghĩ, nếu năm đó cô có dũng khí không lo ngại gì mà ở lại bên cạnh ông ngoại, có phải hiện giờ sẽ có một tình cảnh hoàn toàn khác

không? Hoặc là sau khi tiến vào nhà họ Mộc cô không làm ra vẻ ngoan ngoãn phục tùng, có phải nhà họ Mộc sẽ không đưa cô đi làm vật hy sinh không?

Đời người không có nếu như.

Đà điều hướng thụ hiện tượng giả tạo tựa như đất ẩm do bãi cát mang đến, cuối cùng vẫn phải ngẩng đầu đối mặt với hiện thực.

Cạnh con đường, vị trí quen thuộc, chiếc xe Lamborghini màu đỏ sậm vẫn đậu ở đấy.

Mộc Tiểu Thụ đi qua, theo thường lệ gõ cửa kính xe. Đợi sau khi cửa kính xe hạ xuống, cô không tùy tiện mở cửa xe ngồi vào như lúc thường.

Đan Bá Phi chờ đợi, vẫn không thấy Mộc Tiểu Thụ có động tác, vì thế anh ta giương ánh mắt hỏi dò nhìn cô.

“Đan Bá Phi, tôi có lời muốn nói với anh.”

Một chút bất an dâng lên trong lòng Đan Bá Phi. Anh ta làm như không có việc gì cười cười, nói: “Muốn nói gì thì lên xe rồi nói, em nghiêm túc vậy làm chi hả?”

Ai ngờ Mộc Tiểu Thụ lắc đầu.

Nỗi bất an trong lòng Đan Bá Phi càng ngày càng lớn.

“Đan Bá Phi, tôi tiếp cận anh là xuất phát từ lòng ích kỷ. Trường bối nhà họ Mộc muốn tôi làm vật hy sinh của hôn nhân, tôi không cam lòng, tôi nghĩ nếu mình càng sa đoạ, càng không nên thân, có lẽ sẽ bị người nhà từ bỏ. Lúc đầu tôi cho rằng, anh là một công tử nhà giàu thay bạn gái như thay quần áo mỗi ngày đều lai vãng ở quán bar, dính liếu với anh thì thanh danh của tôi sẽ càng ngày càng khó nghe, thế thì tôi sẽ đạt được mục đích.”

Đan Bá Phi lặng lẽ nhìn ánh mắt thân nhiên của Mộc Tiểu Thụ, anh ta không nói gì. Đáy lòng từ từ dâng lên một nỗi chua xót, từng chút một cắn nuốt cổ họng anh ta.

“Sự thật chứng minh, quả thật, từng người trong Quỳnh Tạ đều dần dần biết được Mộc Lạc Phân là một đứa cháu sa đoạ không có lòng tự trọng. Có điều, tôi suy nghĩ quá đơn giản. Những người nhà kia, không bởi vì tôi biến thành ra thế nào mà buông tha cho tôi, chỉ cần tôi là Mộc Lạc Phân, bọn họ sẽ giữ lời hứa thông gia. Còn nữa, tôi phạm phải một sai lầm to lớn, đó chính là —— Đan Bá Phi, anh không phải là người mà tôi nghĩ lúc ban đầu.”

Trái tim Đan Bá Phi đập mạnh.

“Anh hoàn toàn không phóng túng giống như bề ngoài. Anh tốt lắm, có lòng trách nhiệm, gánh vác, mỗi ngày ở cùng anh tôi đều rất yên tâm. Anh sống rất tự do, tùy tiện hào hứng, không chịu gò bó. Có đôi khi, tôi thật sự rất hâm mộ anh. Anh hẳn là có một gia đình rất hạnh phúc, người nhà anh yêu thương anh, trước khi anh có thể gánh vác gia nghiệp, họ để tính để anh trải qua cuộc sống mà mình mong muốn.”

“Dần dần, tôi phát hiện chúng ta rất ăn ý, trong lòng tôi nghĩ gì anh đều biết cả, dù cho tôi chưa nói ra, anh cũng đoán được ý nghĩ của tôi. Sự ăn ý này rất hiếm có, cũng rất quý giá. Trong tiềm thức, tôi đã bắt giặc coi anh là người bạn tri âm nhất.”

“Sau khi tôi nhận ra điểm này, tôi đã nói với chính mình, đối xử với bạn bè, nhất là người bạn quan trọng, phải thẳng thắn thành khẩn. Tôi mang tâm tư không thuần túy mà tiếp cận anh, lại vô cớ hưởng thụ tình bạn chân thành của anh, tôi rất hổ thẹn. Bởi vậy tôi muốn nói ra hết. Cho dù sau khi nghe xong anh có ghét tôi hay không, tôi cũng phải nói ra.”

“Anh xem, tôi chính là một người xấu lòng đầy khúc khuỷu, anh có phải đã hối hận làm bạn của tôi không?”

Cô hít mũi, khóe miệng kéo ra một nụ cười.

“Thế nhưng tôi không hề hối hận làm bạn với anh. Đan Bá Phi, đời này của Mộc Tiểu Thụ gặp được anh, là may mắn của cô ấy.”

Đan Bá Phi hoảng hốt nhìn chằm chằm Mộc Tiểu Thụ, trong lòng sóng cuộn biển gầm, ngàn lời vạn chữ nghẹn trong cổ họng lại chẳng biết nên nói thế nào. Anh ta vừa muốn cất lời lại nghe Mộc Tiểu Thụ nói:

“Anh tốt như vậy, nhất định sẽ có một tương lai rạng rỡ.”

“Đan Bá Phi, chúc anh vẫn luôn trải qua cuộc sống mà mình mong muốn, tự do, hạnh phúc.”

“Đan Bá Phi, tôi xin lỗi.”

“Còn nữa, cảm ơn anh.”

Mấy câu cuối cùng, Mộc Tiểu Thụ nói rất nhanh. Đan Bá Phi càng nghe càng cảm thấy bất thường, mấy câu cuối của Mộc Tiểu Thụ nghe như là đang... ly biệt?

Còn chưa chờ anh ta lấy lại tinh thần, tại góc xéo đột nhiên có mấy chiếc xe limousine màu đen chạy qua. Mấy chiếc xe này chia ra, dừng lại xung quanh bọn họ, trông tùy ý nhưng là tình thế đánh bọc ngăn cản tất cả đường lui của bọn họ.

Chiếc xe dẫn đầu dừng tại bên trái chiếc Lamborghini, đối diện Đan Bá Phi ngồi trên ghế lái và Mộc Tiểu Thụ đứng trước cửa sổ xe.

Đan Bá Phi nhíu mày, đang muốn xuống xe lý luận, nhưng phát hiện cửa xe bị Mộc Tiểu Thụ dùng sức dè lại.

“Sao...” Câu hỏi còn chưa thốt ra hết, anh ta kinh ngạc nhận ra Mộc Tiểu Thụ đang phát run.

Toàn thân cô run rẩy, nhưng vẫn dè chặt cửa xe không cho anh ta bước xuống.

Giây tiếp theo, chiếc xe màu đen mở cửa ra. Từ chỗ cửa xe nhô ra một tấm ván, chạm thẳng xuống đất. Sau đó, có một chiếc xe lăn từ bên trong xe trượt lên tấm ván.

Sau khi xe lăn trượt xuống thì đẩy về trước mấy bước. Đằng sau xe lăn có hai người đàn ông trung niên mặc đồ đen đội mũ đen đi theo, cung kính đứng đó.

Ngồi trên xe lăn là một thanh niên gầy yếu, sắc mặt tái nhợt, nhưng ngũ quan đẹp đẽ lạ thường. Hắn mặc âu phục màu đen, đường viền bằng vàng, toàn thân lộ ra khí chất u ám ngạo mạn.

Hắn nhìn sang đây, trong mắt đột nhiên đầy vẻ dịu dàng. Hắn nói: “Lạc Phân, lại đây, theo tôi về nhà.”

Trong mắt Mộc Tiểu Thụ tràn đầy tuyệt vọng, nhưng cô vẫn quật cường không nhúc nhích.

“Thả em ở bên ngoài chơi một tháng, đúng lúc nên hồi tâm rồi, em nói có phải không, Lạc Phân?” Tiêu Thanh Nhượng hơi cong khóe môi, trong mắt lại không hề có độ ấm.

Mộc Tiểu Thụ nuốt nước miếng: “Tôi còn hành lý phải thu dọn một chút...”

“Ý em là cái này sao?” Tiêu Thanh Nhượng giơ tay lên, đằng sau có người đem đồ tới.

Trên tay hắn, một cái ba lô, một cái bao nhỏ. Bên trong cái bao có hai túi nhựa, chính là lá chắn cuối cùng nằm dưới gối đầu của Mộc Tiểu Thụ.

“Tôi đã giúp em lấy về từ phố Tú Thủy.” Hắn hòa nhã nói, “Tôi còn nhân tiện chào hỏi bạn bè của em, cảm ơn họ nhiều ngày qua đã tiếp đãi em.”

Sắc mặt Mộc Tiểu Thụ nhất thời trắng bệch.

“Còn quên thứ gì không?” Hắn cười thật dịu dàng.

Cô lặng thinh.

Tiêu Thanh Nhượng bỗng nhiên nói nữa: “Em chặn cửa xe người khác làm gì?”

Mộc Tiểu Thụ như con thỏ giật mình: “Không có gì chi là...”

“Không định giới thiệu Đan thiếu gia với tôi sao?”

Bên trong xe, Đan Bá Phi rùng mình, đang muốn đẩy cửa ra lại bị Mộc Tiểu Thụ ép quay về.

Anh ta buồn bực, được người phụ nữ che chở ở phía sau thì coi là gì đây? Đang muốn phát cáu, anh ta lại nghe được âm thanh run rẩy của Mộc Tiểu Thụ khẽ khàng truyền đến: “Đừng xuống xe, xin anh, đừng xuống xe... Bọn họ, không dễ đối phó...”

Anh ta chưa từng thấy cô bất lực như vậy, thế là dừng nổi xung động muốn xuống xe.

Mộc Tiểu Thụ kéo khóe miệng: “Tôi đi qua đây.” Dứt lời cô chậm chậm bước về phía Tiêu Thanh Nhượng, mỗi một bước đi đều rất gian nan. Cô nghe được trong lòng mình có thứ gì đó sụp đổ.

Cô đi tới trước mặt Tiêu Thanh Nhượng, hình như chỉ trong phút chốc lại dường như kiệt quệ cả đời.

Hắn nắm tay cô, nhẹ nhàng vươn ra vòng qua eo cô.

Cô chịu đau đớn, không ngờ cánh tay của người này thoát nhìn yếu ớt lại ẩn chứa sức lực mạnh mẽ đến thế.

Hắn nhìn cô, không bỏ mắt bất cứ biểu cảm nào của cô. Sau một lúc lâu, hắn nở nụ cười: “Tại sao trông em buồn khổ như vậy? Là vì Tả Trọng và Minh Sùng hiểu lầm em sao?”

Cô mở to mắt, dán mắt nhìn hắn với vẻ khó tin, tựa như nhìn chằm chằm một con quái thú khó lường.

Đột nhiên, đôi mắt hẹp dài của hắn nhíu lại, bàn tay tăng thêm sức lực, độ cong tại khóe miệng vẫn dịu dàng ảm áp như cũ: “Lạc Phân, em muốn hỏi tôi làm sao biết được phải không?”

“Chuyện của em, có cái gì mà tôi không biết chứ?”

Mộc Tiểu Thụ bị mời vào trong xe, Tiêu Thanh Nhượng lại không vội vàng lên xe. Hắn nhìn sang phía chiếc xe Lamborghini ở đằng xa nói: “Đan thiếu gia, hân hạnh được gặp mặt. Tôi họ Tiêu, tên là Thanh Nhượng, cảm ơn anh đã chăm sóc vị hôn thê của tôi. Chuyện làm ăn của Đan thị, chúng tôi rất có hứng thú, sau này nếu có cơ hội, chúng ta có thể ngồi xuống uống một ly.” Dứt lời, hắn khoát tay về phía sau.

Người ở đằng sau động tác vô cùng mau lẹ, thoáng một cái, trên mặt đất đã mất một người. Một đoàn xe imousine nối đuôi nhau rời khỏi, tựa như thủy triều, đến thì nhanh lại lùi về một cách âm thầm.

Bên trong xe, Đan Bá Phi nện mạnh trên cửa kính, chấn động đến mức vang lên tiếng vo vo.

Anh ta cứ thế mà trở mặt nhìn cô rời khỏi, không làm gì được.

Những gì cô làm cuối cùng là dùng hết toàn lực bảo vệ anh ta? Ha, Đan Bá Phi cũng có một ngày cần có người bảo vệ sao. Anh ta vinh hạnh biết bao, nhưng cũng bị thương biết bao.

Khi cái tên Tiêu Thanh Nhượng vang lên bên tai, mặc dù đã chuẩn bị tâm lý từ trước nhưng anh ta vẫn kinh hãi tột đỉnh. Lại, lại là nhà họ Tiêu... Tại sao, tại sao lại là nhà họ Tiêu chứ?

Anh ta bỗng nhiên hiểu được Mộc Tiểu Thụ đã mang tâm trạng thế nào khi nói ra những lời cuối cùng. Cô nói anh ta hiểu cô, thực ra cô làm sao không hiểu anh ta chứ? Cô biết anh ta không thể nào gạt bỏ dòng họ sang một bên, cô đã suy nghĩ cho anh ta rồi. Cô gái bé nhỏ này, đã vì anh ta mà nghĩ tới tình cảnh này.

Anh ta bỗng nhiên rất muốn cười, cứ cười cứ cười, nhịn không được lấy tay che mắt.

Trong lòng bàn tay thấm ướt một mảng.

Nhưng mà, Mộc Tiểu Thụ, Đan Bá Phi cũng có rất nhiều lời muốn nói với em, đáng tiếc anh ta chưa kịp thốt nên lời.

Anh ta rất hối hận, trước đó do dự mà dẫn đến sai lầm.

Anh ta muốn nói, Mộc Tiểu Thụ, đời này Đan Bá Phi gặp được em, là may mắn lớn nhất của anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 22: Chiếc lồng vàng

Ánh nắng giữa trưa hừng hực chiếu ngoài cửa sổ, gấp phải màn cửa bằng vải bông thật dày ngăn trở, chỉ đưa chùm sáng nho nhỏ ảm áp vào bên trong.

Chính giữa phòng đặt một cái giường lớn phong cách cổ điển Châu Âu, dưới tấm màn tung bay có một hình dáng mảnh khảnh nằm đó. Người kia co ro trong đệm chăn màu trắng, mái tóc ngắn rối bời, ánh mắt vô thần.

Rắc một tiếng, cửa phòng mở ra. Một chiếc xe lăn từ bên ngoài lặng lẽ tiến vào, rồi dừng tại đầu giường. Chủ nhân xe lăn vươn bàn tay ra, vuốt mái tóc của người nằm trên giường.

Bàn tay kia trắng nõn thon dài, vuốt mái tóc rối bời như cái tổ dưới đầu ngón tay, lại trần trọng tựa như đối với ngọc lưu ly dễ vỡ. Đầu ngón tay vuốt ve mái tóc xong còn chưa đủ, lại xuống phía dưới sờ trôn đường nét khuôn mặt của người nằm trên giường. Khi đầu ngón tay chạm đến trước mắt, người kia vốn không nhúc nhích, hàng lông mi chợt run nhẹ.

Chủ nhân bàn tay nở nụ cười: “Lạc Phân, nên dậy thôi. Nằm mãi trên giường không tốt cho sức khỏe đâu.”

Người nằm trên giường vẫn không động dậy.

“Không muốn dậy sao?” Hắn nhẹ giọng nói, “Cần tôi giúp em không?”

Hắn vừa dứt lời, người kia liền vén chăn lên, ngồi bật dậy, cảnh giác nhìn người trước giường cười quá dịu dàng.

“Tiêu Thanh Nhượng, anh sang đây làm gì?”

“Đây là nhà tôi, nơi này là phòng của vị hôn thê của tôi, em nói tôi tới làm gì?” Tiêu Thanh Nhượng tỏ vẻ vô tội.

Nhắc đến ba chữ “vị hôn thê”, Mộc Tiểu Thụ lại bức dọc. Cô âm thầm hít thở mấy lần, mới đề xuống phiên muộn trong lòng. Người này biết tử huyệt của cô, hẳn muốn cô hoảng loạn, cô không cho phép.

“Nếu là ‘vị hôn thê’, vậy thì chứng minh còn chưa kết hôn, anh lần này hết lần kia chưa được cho phép mà chạy vào phòng con gái chưa kết hôn, thật sự thiếu lễ phép.” Cô cong lưng trốn sau tấm chăn.

Tiêu Thanh Nhượng hình như không hề phát hiện thái độ thù địch phát ra quanh người cô. Hắn chậm chậm mở tủ quần áo, rồi nói: “Vị hôn thê trở thành người vợ chẳng qua là một hình thức mà thôi.” Dừng một chút, hắn lại nói, “Không ít cặp đôi trước khi kết hôn đều làm tất cả những gì nên làm đấy, em nói có phải không?”

Mộc Tiểu Thụ đỏ mặt tới mang tai, ngập ngừng không biết nên nói gì.

Tiêu Thanh Nhượng nghiêm túc nhìn một loạt quần áo nữ ở trong tủ, kiên nhẫn chọn lựa từng cái, cuối cùng hắn chọn một chiếc váy len dạ màu vàng nhạt. Hắn đưa váy cho Mộc Tiểu Thụ: “Hôm nay nắng đẹp, thử chiếc này xem.”

Mộc Tiểu Thụ vẫn trốn sau chăn không nhúc nhích. Cô không rõ hắn muốn làm gì, chỉ đành bất động xem tình huống.

“Thế nào?” Tiêu Thanh Nhượng nhưn mày, “Cần tôi giúp em thay đồ ư?”

Mộc Tiểu Thụ sợ tới mức từ trong chăn giật nảy người: “Không cần không cần, anh...anh đi ra ngoài, tôi thay tôi thay...”

Tiêu Thanh Nhượng tỏ vẻ hài lòng. Nhưng hắn không vội đi ra, lặn xe tới bên cửa sổ.

Trái tim Mộc Tiểu Thụ treo trên cao, cô vội nói: “Anh còn chưa đi, tôi làm sao thay quần áo chứ?”

Tiêu Thanh Nhượng phớt lờ yêu cầu của cô, hắn tự ý kéo mở màn cửa: “Hôm nay nắng đẹp như vậy, đóng màn cửa hơi tiếc đấy.”

Mộc Tiểu Thụ còn chưa kịp nói gì, đã thấy Tiêu Thanh Nhượng lấy ra một chùm chìa khóa tại góc cửa sổ.

Trong nháy mắt sắc mặt cô trắng bệch.

“Chùm chìa khóa này tạm thời do tôi bảo quản.” Tiêu Thanh Nhượng thần nhiên nói, “Ồ đúng rồi, cái người không cẩn thận đưa chùm chìa khóa này cho em đã bị đuổi đi rồi. Người làm trong nhà đạo này càng ngày càng tệ, tới lúc nên thay rồi.”

Hắn chuyển động xe lặn về phía cửa, khi đi qua bên người cô không quên hòa nhã nói: “Mau thay quần áo đi, chúng ta ra ngoài một chuyến, đừng phụ lòng thời tiết tốt như vậy.”

“Ừ...biết rồi...” Mộc Tiểu Thụ không chế không để âm thanh run lên.

Rắc một tiếng, cửa phòng khép lại, bên trong chỉ còn mình cô.

Cô thở phào một hơi, ngẩng người nhìn ánh nắng ngoài cửa sổ. Sau khi tới ngôi nhà này, cô chưa bao giờ từ bỏ ý định chạy trốn trong đầu, nhưng mà lần nào cũng bị Tiêu Thanh Nhượng cản lại. Hắn xem sự vùng vẫy của cô tựa như đang nhìn một con chim hoàng yến nhỏ bé nhảy nhót trong lồng, chỉ là trò trẻ con.

Cô biết hắn đang dần dần làm hao mòn ý chí chiến đấu của cô, hoặc là hắn hưởng thụ quá trình chinh phục cô. Mỗi một ngày ở đây đều dài đằng đẳng, có đôi khi cô dán mắt nhìn trần nhà, trong lòng thờ dài, từ bỏ thôi, không trốn được đâu. Nhưng khi mở mắt vào ngày mới, cô lại bắt đầu tìm cách mới. Tuy rằng biết cuối cùng sẽ không thành công, nhưng cô vẫn kiên trì, tựa như đây là sứ mệnh đứng đầu cắm rễ dưới đáy lòng, mình chứng rằng cô vẫn còn sống.

Thay xong quần áo, Mộc Tiểu Thụ đi xuống cầu thang. Trong đại sảnh lầu một, Tiêu Thanh Nhượng dựa lưng vào xe nhắm mắt nghỉ ngơi, tia nắng nhỏ bé chiếu vào ngũ quan đẹp đẽ của hắn, khó mà không khiến người ta nín lặng dừng chân.

Ngay cả Mộc Tiểu Thụ cũng phải thừa nhận, Tiêu Thanh Nhượng là người đàn ông đẹp nhất mà cô từng gặp. Nhưng trời xanh công bằng, ban cho hắn dung nhan còn đẹp hơn phụ nữ, đồng thời cho hắn một thân thể không trọn vẹn.

“Thay xong rồi?” Hắn không mở mắt, dùng ngón tay gõ lên chiếc bàn thấp bên cạnh, “Qua đây ăn một chút.”

Trên bàn đặt mấy món ăn nhẹ, một bát canh, còn có mấy đĩa đồ ngọt. Toàn bộ đầy đủ sắc hương vị, từng món đều là thứ cô thích.

Cô lặng lẽ ngồi bên cạnh hắn, bóc một miếng bánh ngọt bỏ vào miệng.

“Ăn canh trước, mới vừa hầm xong, nếm thử xem mùi vị thế nào.” Hắn vẫn nhắm mắt, nhưng đối với hành động của cô lại rõ như lòng bàn tay.

Cô hậm hực bỏ bánh ngọt xuống, cầm lấy thìa múc một miếng canh. Vị dễ ăn cùng mùi thơm ngon trong nháy mắt khiến cô hạnh phúc đến híp mắt. Cái này thật là, mỹ vị nhân gian. Cô bèn dúi bát canh tới trước mặt, ăn ngậm này tới ngậm khác, hồn nhiên quên hết mọi thứ xung quanh.

Đôi khi cô múc thìa canh cuối cùng, đang muốn đưa vào miệng, thỉnh linh liếc thấy đôi mắt hẹp dài kia. Đôi mắt lạnh lùng trong veo kia không biết đã

nhìn cô bao lâu. Một làn hơi lạnh cuốn thẳng vào tứ chi trăm cốt của cô, khiến cô giờ thì cứng ngắc, thả không xong, ăn cũng không xong.

Tiêu Thanh Nhượng sắc mặt vô cảm thu hồi ánh mắt nhìn Mộc Tiểu Thụ, chuyển sang nhìn mặt cô ngoài cửa sổ sát đất.

Lúc này Mộc Tiểu Thụ lấy lại tinh thần, nuốt ừng ực ngậm canh cuối cùng. Ai ngờ nuốt nhanh quá, bị sặc mà ho khan, làm sao cũng không ngừng lại, trông rất chật vật. Cô đang cảm thấy xấu hổ, một chiếc khăn đưa tới trước mặt cô. Cô giương mắt nhìn Tiêu Thanh Nhượng, do dự có nên cầm không.

Tiêu Thanh Nhượng lại cầm khăn ấn thẳng lên mặt cô, giúp cô lau vết canh trên khóe miệng. Động tác của hắn rất cứng nhắc, có khi không chế sức lực không tốt, khiến khuôn mặt Mộc Tiểu Thụ lau ra vết đỏ.

Mộc Tiểu Thụ cảm thấy đau cũng không dám kêu ra tiếng, trong lòng kêu khổ thấu trời. Cô nhìn không được hoài nghi người này cố ý chẳng, vì thế cô nhấc mí mắt lên nhìn người trước mắt, lại khúm núm bởi sắc mặt nghiêm túc của hắn.

Cô không khỏi hoang mang, tâm tư người này rốt cuộc thế nào? Nói một cách công bằng, ngoại trừ hạn chế tự do của cô, hắn đối với cô tốt lắm. Nói năng nhỏ nhẹ dịu dàng, tỉ mỉ chu đáo, không hề nhìn ra một chút ác độc và máu tanh của đêm đó. Đôi khi cô không khỏi nghi ngờ, có phải mình nhớ lầm không, không thì một người như vậy làm sao sẽ bắn chết người chứ?

“Lau xong rồi.” Hắn ném khăn qua cho cô, quay đầu đi.

Cô nhìn chằm chằm cái khăn bẩn hồi lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần, đây là ý gì hả? Muốn cô tẩy sạch rồi trả lại hắn ư?

Không đợi cô hiểu rõ hàm ý trong đó, hắn lại nói: “Ăn no rồi thì cùng tôi đi dạo trong sân vườn.”

Cô vội vàng nhét khăn vào trong túi, đứng dậy vịn tay cầm xe lăn của hắn: “Đi đâu?”

Hắn liếc cô một cái: “Trong sân.”

Trong sân? Cái sân lớn như vậy, còn to hơn trong Quỳnh Tạ mấy lần, rốt cuộc đi đâu đây? Cô không dám hỏi lại, chỉ đành kiên trì đẩy xe lăn ra ngoài.

Trong sân tràn đầy mùi nắng buổi trưa.

Mộc Tiểu Thụ đẩy xe lăn đi một chút rồi dừng lại. Tia nắng ấm áp hiếm có vào mùa đông cùng với làn gió nhẹ tạm thời đuổi đi sương mù giăng trong lòng cô, bước chân cô không khỏi nhẹ nhàng hơn.

“Tiêu Thanh Nhượng, sân vườn của anh có bao nhiêu to lớn thế?” Sắp hết một tiếng còn chưa đi hết cái sân.

“Chưa từng đo lường kỹ lưỡng.”

“Chỗ lớn như vậy, chỉ có mình anh ở à?” Cô đến đây cũng đã non nửa tháng, thế nhưng ngoại trừ những người làm của hắn, cô chưa từng nhìn thấy những người khác.

“Đương nhiên không phải.”

Cô hơi kinh ngạc: “Còn ai nữa? Sao tôi không phát hiện?”

Hắn đáp vô cùng dĩ nhiên: “Tôi và em.”

Cô bỗng dưng im bật.

Hắn nói tiếp: “Nếu em thích nơi này, sau khi kết hôn chúng ta có thể ở lại đây lâu dài. Em không thích Quỳnh Tạ thì không cần trở về.”

Cô dừng bước, hỏi ra vấn đề quanh quẩn trong lòng đã lâu mà không dám hỏi: “Tại sao lại là tôi?”

Hắn không nói gì.

Cô nói tiếp: “Tuy rằng tôi họ Mộc, nhưng mà tôi chẳng là gì tại nhà họ Mộc. Anh khẳng định biết chuyện của ba mẹ tôi ở Quỳnh Tạ cũng chẳng phải chuyện về vang gì, tôi quay về nhà họ Mộc là bị dồn ép bắt đắc dĩ, nhà họ Mộc thu nhận tôi cũng không phải xuất phát từ tấm lòng chân thành. Bởi vậy, anh cưới tôi, là một vụ mua bán lỗ lã.”

Hắn đột nhiên cười rộ lên: “Lạc Phân, còn nhớ lần đầu khi tôi đến nhà họ Mộc đã từng nói gì không?”

Hắn nói gì nhỉ? Cô cố gắng nhớ lại, trong trí nhớ hắn không chỉ nói một câu, rốt cuộc là câu nào cô cũng không biết. Vì thế cô duy trì sự im lặng.

“Tôi sẽ không để hôn nhân của chính mình trở thành một vụ làm ăn.” Hắn hơi ngừng đầu nhìn mắt cô.

Cô không hiểu, một khi đã vậy, sao hắn lại làm thế này? Ngoại trừ cái đêm đáng sợ kia, cô gặp phải chuyện hành hung của hắn, cô không hề nhớ trong cuộc sống trước đó của mình đã từng gặp hắn bao giờ.

Hắn nói: “Việc thông gia với nhà họ Mộc là ý của ông nội tôi, mà việc kết hôn với em là ý của tôi.”

Sau một lúc lâu suy tư, cô dần đo cất lời: “Thực ra anh không cần lo lắng chuyện tôi hôm đó, tôi không nhìn thấy gì hết.” Nói xong cô nhìn mắt hắn, định nắm giữ mấy phần manh mối từ trong mắt hắn. Nhưng mà đôi mắt hắn tựa như ao tù nước đọng, không đọc ra được bất cứ cảm xúc gì.

Hắn cười ha ha, giống như nghe được truyện cười hay nhất thiên hạ: “Em cho rằng tôi lo lắng đến điều này sao? Em có thể nói ra bên ngoài, chuyện này cũng không ảnh hưởng việc tôi cưới em.”

Cô há hốc mồm, cũng không phải bởi vậy? Hắn không phải vì sợ cô nói ra chuyện đêm đó mà mới khóa cô bên cạnh, thế thì là tại sao?

Cô ngồi xồm trên mặt cỏ, hai tay chống xe lăn, tầm mắt ngang với hắn: “Hiện tại có lẽ anh không có, nhưng sau này cũng chưa hẳn. Nếu bây giờ anh vì dòng họ mà cưới tôi, sau này gặp được người con gái anh thích, anh sẽ nói thế nào với cô ấy?”

Hắn nhìn cô với vẻ đầy thú vị: “Cô bé này biết đặt câu hỏi nhỉ.”

Mặt cô đỏ lên.

“Có điều, tôi rất vui lòng trả lời vấn đề này của em. Thứ nhất, tôi không phải em, tôi sẽ không đem tình lực đặt lên thứ gọi là tình yêu trai gái, tôi chỉ đưa ra sự lựa chọn thích hợp nhất với tôi. Thứ hai, cho dù vào ngày nào đó ‘người con gái tôi thích’ theo như lời em xuất hiện, sự tồn tại của em cũng không thành vấn đề, bởi vì cô ấy vĩnh viễn không biết được sự tồn tại của em. Cuối cùng——”

Cô nghe hắn phân tích từng cái rõ ràng, trái tim dần lạnh lẽo. Cô muốn lớn tiếng hỏi hắn tại sao có thể hùng hồn đem người khác làm vật hy sinh. Lời còn chưa thốt ra, cô lại bị câu tiếp theo của hắn làm cho kinh hoàng, đầu óc trống không.

“—— cuối cùng, em làm sao biết được người tôi thích không phải em?”

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 23: Khô héo

Sau khi thay đổi ba nhóm người làm, lão An quản gia người làm lâu năm nhất trong nhà họ Tiêu được phái đến bên cạnh Mộc Tiểu Thụ.

Lão An đã hơn sáu mươi tuổi, trước đây luôn theo sát Tiêu Thanh Nhượng không rời, lần phân công này xem ra thật là chuyện bé xé ra to. Có điều sau khi bên cạnh đôi sang lão An, các loại kế hoạch trốn chạy của Mộc Tiểu Thụ không có chỗ phát huy.

Lão An rất im lặng, cũng không nhiều lời, vì thế đủ loại mưu kế của Mộc Tiểu Thụ tựa như đánh vào một cục bông, không hề vang tiếng. Bởi vậy, Mộc Tiểu Thụ rất rầu rĩ.

Nửa tháng đầu, khắp nơi trong nhà đều có bóng dáng của Tiêu Thanh Nhượng. Hắn tựa như không khí, tràn ngập mỗi một khe hở xung quanh Mộc Tiểu Thụ. Thế nhưng, nửa tháng sau, số lần hắn ra ngoài dần dần tăng lên. Phần lớn thời gian, chỉ có một mình Mộc Tiểu Thụ ngồi trong ngôi nhà to đùng này. Cô không được ra ngoài, người ngoài cũng không vào được, xung quanh chỉ có người làm im lặng tựa như âm hồn.

Ngôi nhà tráng lệ này giống như một cái lồng vàng, còn cô là con chim hoàng yến bị nhốt trong đó.

Cuộc sống giống như lao tù khiến Mộc Tiểu Thụ càng ngày càng héo rũ, cô bắt đầu lảm bảm với không khí.

“Hôm nay mưa nhỏ, đi dạo trong mưa cũng hay nhỉ, ông nói xem lão An?”

“Món tráng miệng bữa trưa ngon lắm, là ai làm thế?”

“Hồi trước tôi rất muốn học ẩm thực, đáng tiếc không có bấm chất, nhưng cuối cùng tôi cảm thấy bấm chất có thể bồi dưỡng, chỉ là không gặp được người thầy tốt.”

“Tôi có thể lên mạng không? À, tôi quên mất, tất cả đường mạng đều bị cắt đứt rồi.”

“Tivi thì sao? Xem tin tức cũng được chứ? Ồ, tivi vốn ở trong nhà đều bị phá hỏng rồi.”

“Vậy tôi có thể theo người trong bếp học ẩm thực không? À, cũng không được. Quên đi, tôi đọc sách vậy.”

Lão An chưa bao giờ trả lời Mộc Tiểu Thụ, ông ta luôn lẳng lặng đứng sau cô, giống như không khí, tồn tại mờ nhạt, thậm chí mờ nhạt đến mức khiến Mộc Tiểu Thụ thường xuyên quên mất sự tồn tại của ông ta, bỗng nhiên quay lại sẽ bị ông lão phía sau làm hết hồn. Nhưng mà thời gian là một liều thuốc hay, lâu ngày, cô dần dần quen với một bóng dáng mờ nhạt tồn tại sau lưng.

Cô vốn tưởng rằng hình bóng này sẽ không nói không cử động, mà sự thật lại nói với cô lão An không phải là tàn ảnh trên vách tường.

Lần đầu tiên nhìn thấy hành động của lão An ngoài việc đứng bên cạnh là một ngày hoàng hôn oi ả, cô đã ba ngày không nhìn thấy người khác, lò mò cầm dao cắt trái cây lại thành cắt trụng cổ tay.

Quả táo lăn lóc cốc xuống đất, còn chưa lăn xa, một bàn tay của lão An nhanh như chớp chặn lại con dao trong tay cô, tay kia thì bịt chặt mạch máu bị hở ra.

Khoảnh khắc nhìn thấy máu, cô rất hưng phấn. Nỗi đau đớn kích thích thần kinh của cô, khiến cô cảm thấy thỏa mãn mà trước nay chưa từng có.

Trong rối loạn cô rơi vào giấc mộng ngọt ngào đen tối. Cõi mộng tựa như thủy triều ập tới mỗi đêm, hỗn loạn, có cười có khóc. Phần lớn thời gian, cô sẽ mơ thấy cái sân nhỏ nhỏ tại miền Nam, lúc đó bà ngoại chưa qua đời, bà cầm cây thước uốn nắn bước nhảy của cô, vừa đánh nhẹ sống lưng cô, vừa giáo huấn: “Con gái con đứa, đi đứng ngồi nghỉ phải có tư thái. Con thể này còn khó coi hơn cả con khi, con muốn bà tức chết hả?” Trong mơ cô cười ngôn ngôn: “Nghỉ một chút rồi hăng tập được không ạ? Nghỉ chút là hiểu thôi.” Bà ngoại thường chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà kéo cô ra chỗ ông ngoại: “Con khi nghịch ngợm này tôi quản không được.” Khi nói chuyện bà lại bỏ một miếng bánh ngọt vào trong miệng cô.

Trong mơ, thư phòng của ông ngoại treo đầy tranh chữ, màu mực đậm đặc. Trong hàng loạt bức tranh sơn thủy, chỉ treo một bức méo mó, đại sát một tường phong cảnh. Học trò của ông ngoại cười nói: “Tranh cảnh của thầy thật sự thay đổi thất thường.” Ông ngoại lại cười ha ha: “Đừng cười, sau này tranh của Tiểu Thụ chúng ta, tiền bạc khó mà mua được.”

Hình ảnh thay đổi đột ngột, trong thư phòng hỗn độn, tranh treo đầy tường bị phá hủy, từng bức tranh bị bí mật chuyển đi. Cô trốn sau cửa không dám khóc thành tiếng. Có người đi qua kéo cánh tay cô, cô ra sức giãy dụa, khi quay đầu lại trông thấy nhà chính đầy vải trắng, bên tai là nhạc tang thê lương.

Bỗng dưng cô bừng tỉnh, mồ hôi lạnh chạy ròng ròng. Cổ tay đau đớn, trong mộng lung linh như nhìn thấy khuôn mặt Tiêu Thanh Nhượng dưới ánh đèn bàn.

Hắn trông rất mệt mỏi, gợn tay thử nhiệt độ trên trán cô, nói: “Lạc Phân, em không nên như vậy.”

Cô nhất thời có chút nghi hoặc, cô nên ra sao chứ? Tao nhả quý phái như bà ngoại, có tri thức hiểu lễ nghĩa như mẹ, như đứa cháu út của nhà họ Mộc tại Quỳnh Tà nhẫn nhục chịu đựng, hay là như một đứa tomboy bướng bỉnh buông thả bám ba lỗ tai trong quán bar? Điều không phải. Cô nên như thế nào, ngay cả bản thân cô cũng không biết.

“Ngủ một giấc đi.” Là tiếng của Tiêu Thanh Nhượng.

Ngủ thế nào? Một khi nhắm mắt đều là ký ức ảo giác. Tuy nhiên cô quá mệt mỏi, mau chóng nhắm mắt lần thứ hai mà nặng nề đi vào giấc ngủ.

Lúc này cảnh trong mơ là một con đường không thấy điểm cuối, tại ven đường trồng đầy cây xoài. Trong không khí tràn ngập mùi hương xoài mới chín. Cô vẫn là đáng đáp khi mới vào Quỳnh Tà, trước mặt người khác thì nghe lời, sau lưng người khác thì lên khóc. Cô ngẩng đầu, ngồi trên nhánh cây là cậu thiếu niên nằm sâu trong ký ức, hình dáng anh tuấn, màu mắt xanh lam như hồ nước. Phía sau người anh là tia sáng, anh đang mỉm cười với cô, miệng khép mở, nhưng không biết đang nói gì. Cô muốn tới gần, chỉ bắt được bàn tay đang chia ra của anh.

Anh từ trên cây nhảy xuống, từ trong ánh sáng đi ra từng bước một. Cô cố gắng nắm bắt dung mạo của anh, lại kinh ngạc phát hiện đó là một khuôn mặt quen thuộc. Khuôn mặt kia là sự pha trộn giữa vẻ cổ điển phương Đông và vẻ lãng mạn phương Tây, đường nét rõ ràng, hốc mắt sâu thẳm.

Đây là...Kì tiền sinh?

Anh cong khóe miệng, mỉm cười, đôi mắt màu lam tựa như mưa bụi tại Địa Trung Hải, dịu dàng mà ấm áp.

Cô ngơ ngác nhìn khuôn mặt anh, nhất thời mất đi suy nghĩ.

Mở mắt ra lần nữa, cô không nhận ra bây giờ là chiều hay tối.

Sau đó cô từ lão An biết được, giấc ngủ này, cô đã ngủ hai ngày hai đêm. Trong thời gian đó, bác sĩ ở lại trong nhà.

Sau khi cô tỉnh lại, phát hiện người làm trong nhà lại đổi sang gương mặt mới, mà bên cạnh cô không còn tìm ra đồ vật sắc bén. Tiêu Thanh Nhượng trở về nhà, lần này ở hai ngày.

Mỗi ngày đều có bác sĩ tới kiểm tra cho cô, cô loáng thoáng nghe thấy cuộc đối thoại giữa Tiêu Thanh Nhượng và bác sĩ, các loại thuật ngữ y học cô nghe mà không hiểu gì, chỉ khẳng định những người bác sĩ kia đều là chuyên gia về thần kinh.

Cô cảm thấy buồn cười, Tiêu Thanh Nhượng nghĩ rằng cô mắc bệnh tâm thần sao? À, thế thì là việc tốt ngoài dự đoán, cháu trai nhà họ Tiêu, làm thế nào có thể lấy một đứa con gái mắc bệnh tâm thần làm vợ chứ.

Hai ngày sau, Tiêu Thanh Nhượng lại biến mất. Mà lão An ở bên cạnh cô rút cuộc mở miệng nói chuyện với cô.

Câu đầu tiên lão An nói với cô là: “Mộc tiểu thư, cô hãy giữ gìn sức khỏe, đừng làm chuyện tổn thương đến bản thân. Thiếu gia biết được sẽ khổ sở.”

Cô cười khanh khách: “Anh ta khờ sở? Là đám người họ Mộc kia cho anh ta áp lực hay là anh ta tìm ra lương tâm của mình rồi? À không, người nhà họ Mộc sẽ không lo việc tôi sống chết ra sao, vậy là anh ta tìm được lương tâm rồi à? Cũng không đúng, nếu muốn tìm được ‘lương tâm’, trước tiên anh ta phải có ‘lương tâm’ mới được...”

Lão An im lặng nhìn cô, kiên nhẫn chờ cô nói xong, ông ta mới nói: “Thiếu gia thích tiểu thư như vậy, cô không cảm nhận được sao?”

Cô nghe xong cảm thấy rất hoang đường. Cô nhớ tới một buổi chiều không lâu trước đó, cô ngốc nghếch định dùng người trong lòng của Tiêu Thanh Nhượng để khuyên hấn hồi tâm chuyển ý, ai ngờ hấn trả lời cô ba điểm rõ ràng.

Điểm cuối cùng là gì nhỉ? Hấn nói: “Em làm sao biết được người tôi thích không phải em?”

Lúc ấy phản ứng kinh ngạc của cô hình như khiến Tiêu Thanh Nhượng hài lòng. Khóe môi hấn khẽ nhếch, ngũ quan đẹp để sống động.

Sau một lúc lâu, hấn nhìn cô rồi dùng giọng điệu mỉa mai: “Quả nhiên là cô gái nhỏ có tính cách. Nếu tôi nói tôi thích em, em sẽ cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh tôi sao?”

“Tình yêu mà em kỳ vọng sớm muộn gì cũng sẽ khiến em tuyệt vọng.”

Cô không nhớ lúc ấy mình đã phản bác thế nào, chỉ cảm thấy máu toàn thân xông lên hai má, tựa như bị người ta lột sạch quần áo trông rất chật vật.

Giờ phút này, nghe được câu trả lời của lão An, cô không khỏi cười nhạo một tiếng: “Hóa ra cách thức thiếu gia nhà các người thích người ta lại đặc biệt như thế. Thế thì xem ra, người được hấn thích thật sự là một bị kịch.”

Lão An không nói nữa, chỉ cung kính cúi đầu đứng sau cô.

“Lão An, ông biết hôm nay là ngày mấy không?” Chẳng biết qua bao lâu, cô hỏi.

Lão An không trả lời.

Cô tự hỏi tự đáp: “Hôm nay là ngày đầu tiên khai giảng. Ngay sau đó sẽ thi tháng, thi xong rồi sẽ có bảng điểm tháng tiếp theo là bảng điểm giữa kỳ rồi đến cuối kỳ.”

“Lại nói tôi còn chưa biết kỳ thi cuối kỳ của tôi ra sao rồi. Có lẽ không thể vượt qua Hà Triết Vân, nhưng chắc là không kém bao nhiêu, bởi vì tôi đã làm hết bài thi toán.”

“Không biết Cao mỹ nhân, bá vương hoa và Thái Tiểu Hòa thế nào.”

“Còn có...”

Cô lại bắt đầu tự lẩm bẩm. Co người trong ghế dựa, ngắm nhìn ánh sáng từ sáng chói chuyển thành tối đen trong sân, cho đến khi ánh trăng treo cao, cô lại nặng nề ngủ thiếp đi.

Tắm chăn thật dày lạnh lẽo đắp trên người cô.

Tiêu Thanh Nhượng gật đầu với lão An, ông ta khom lưng, im lặng lui xuống.

Mộc Tiểu Thụ vẫn không ngủ yên, cau mày như trước.

Tiêu Thanh Nhượng lẳng lặng nhìn sắc mặt ngủ mê của cô, đôi mắt âm trầm. Cuối cùng, hấn lấy nắm tay nện lên đầu gối, thò dài một tiếng.

Một đêm không nói chuyện.

Thời gian Mộc Tiểu Thụ ngủ mê càng ngày càng dài, một khi nhắm mắt liền rơi vào cõi mộng không thể tự kiểm chế. Chuyện xưa được cố ý đè nén, từng cái một chọc thủng lối vào ký ức mà chen chúc ra ngoài, cắn nuốt ý chí cuối cùng của cô.

Lúc tỉnh lại, cô im lặng dường như không có việc gì, cho dù ác mộng sợ hãi nhất nằm sâu trong tâm linh cũng sẽ không lưu lại chút dấu vết trên khuôn mặt cô.

Bác sĩ nói với Tiêu Thanh Nhượng: “Nhất định phải để cô ấy nói ra. Nói ra rồi, thời gian ác mộng chiếm lấy ý chí sẽ ngắn lại.”

Nhưng mà không biết bắt đầu từ khi nào, ngay cả lẩm bẩm Mộc Tiểu Thụ cũng chán nản. Khi tỉnh táo, cô nhốt mình trong phòng sách, đọc quyển này tới quyển kia, hay là nói học thuộc lòng từng quyển một. Đầu óc có chuyện làm, rốt cuộc có thể tránh được nỗi khổ nhắm mắt chìm vào ác mộng.

Số lần Tiêu Thanh Nhượng ở trong nhà từ từ tăng lên. Hấn phớt lờ mọi việc, chỉ ở bên cạnh Mộc Tiểu Thụ, định ép cô nói ra.

“Nói cho tôi biết chuyện trước khi em tới Quỳnh Tà.” Hấn nhẹ nhàng cất tiếng.

Mộc Tiểu Thụ vẫn lật sách, không đáp cũng không phản ứng.

Bàn tay hần gạt ra quyển sách trong tay cô, nắm giữ chiếc cảm ngày càng gầy yếu của cô, ép hai mắt cô đối diện với mình: “Mộc Lạc Phân, nghe đây, em là của tôi, cơ thể em là của tôi, tinh thần của em cũng là của tôi, không có sự chấp thuận của tôi, em không được ngủ mê không được ngã bệnh, em có nghe không?”

“Không có sự chấp thuận của tôi, ngay cả ác mộng em cũng không thể nằm mơ.”

Mộc Tiểu Thụ rốt cuộc có chút phản ứng. Nhìn thấy trong đôi mắt vốn sâu thẳm kín đáo của hần lần đầu tiên hiện rõ vẻ tức giận, cô cảm thấy trong lòng tựa như nảy sinh cảm giác sáng khoái méo mó.

Cô lẳng lặng nhìn mắt hần, cười ác ý: “Anh chính là ác mộng của tôi.”

Sắc mặt hần thay đổi nhanh chóng, bàn tay giữ cô thả ra, chuyển động xe lăn xoay người đá cửa đi ra.

Cô ngã ngồi trên mặt đất, không hề cảm thấy đau đớn, cười khanh khách không ngừng, cho đến khi cười ra hai hàng lệ.

Sau lần xung đột đó, Tiêu Thanh Nhượng không còn xuất hiện trong nhà. Căn bệnh của Mộc Tiểu Thụ có chuyển biến tốt đẹp, thời gian ngủ mê cũng dần ngắn lại, có điều khi tỉnh lại thói quen chui vào phòng sách lại không thể nào sửa được.

Lại là một buổi chiều nhàn hạ, Mộc Tiểu Thụ một mình đọc sách trong phòng sách. Sau khi buồn chán lật qua hơn nửa quyển sách, cô xoay người trở về giá sách định đổi quyển khác, nhưng chợt hoảng sợ bởi bóng người đột ngột xuất hiện tại trên bệ cửa sổ.

Đó là một cô gái xinh đẹp, vóc dáng mảnh mai, tràn đầy sức sống.

Cô ta vỗ vỗ cửa sổ sắt đã bị khóa, khoa chân múa tay với Mộc Tiểu Thụ. Thế nhưng Mộc Tiểu Thụ chẳng nghe được câu nào. Từng phòng trong nhà, từ vách tường to lớn đến kính trang trí nhỏ bé, hiệu quả cách âm đều là tốt nhất.

Mộc Tiểu Thụ đã rất lâu chưa từng thấy được gương mặt sống động, càng không nói đến một cô gái hoạt bát như thế. Cô sững sờ tại chỗ, cho đến khi cô nàng kia không biết dùng mảnh khóa gì mà cạy mở cửa sổ bị khóa rồi tiến vào trong phòng, Mộc Tiểu Thụ khó khăn lắm mới lấy lại tinh thần.

Cô nàng kia đi đến trước mặt Mộc Tiểu Thụ, cô ta mang đôi giày cao gót màu vàng nhạt mà nhìn xuống Mộc Tiểu Thụ gầy yếu.

Cô ta nhú mày, hình như không hài lòng cho lắm về cô gái trước mắt. Cô ta nghi hoặc lắm bẫm: “Đây là nguyên nhân mà mỗi lần Tiêu Thanh Nhượng khó hiểu vứt bỏ việc chính sao? Không nghe anh ấy nói có một cô em gái... Chẳng lẽ là con gái riêng của nhà họ Tiêu?”

Mộc Tiểu Thụ kinh ngạc đến nỗi không thể kiềm chế, trông thấy cô nàng kia cười khanh khách vươn bàn tay về phía mình: “Xin chào, tôi tên là Đan Hiểu Thanh, vị hôn thê của anh trai cô.”

Anh trai?

Đầu óc Mộc Tiểu Thụ cố gắng vận hành. Cô nàng trước mắt này, chẳng lẽ là... vị hôn thê của Tiêu Thanh Nhượng?

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 24: Bắt cóc

Mộc Tiểu Thụ nhìn Đan Hiểu Thanh, đầu óc hỗn loạn chợt tỉnh táo.

“Cô làm sao đi lên đây?” Cô hỏi. Phòng sách ở tầng ba, Đan Hiểu Thanh chỉ dựa vào hai tay hai chân mà trèo lên ban công lại không bị bảo vệ phát hiện?

Đan Hiểu Thanh dừng dừng: “Thì trèo lên, chút công phu như vậy tính là gì chứ.”

“Cô như thế...trèo lên, không bị những người khác phát hiện ư?” Trong ánh mắt Mộc Tiểu Thụ đúng lúc hiện lên vẻ hoài nghi.

Đan Hiểu Thanh dùng ánh mắt khinh miệt lườm ra ngoài cửa sổ: “Cô chỉ cái đám ăn hại kia à? Bị bọn họ phát hiện mới là bề mặt đấy.”

Mộc Tiểu Thụ cảm thấy đầu óc rối ren, chỉ trong nháy mắt, cô đã đưa ra quyết định. Cô ngẩng đầu nhìn Đan Hiểu Thanh, mỉm cười: “Thực ra, Tiêu Thanh Nhượng không phải là anh trai của tôi.”

Đan Hiểu Thanh sững sờ.

“Anh ta ép nhốt tôi trong này, nói là muốn... cưới tôi.” Mộc Tiểu Thụ cẩn thận quan sát sắc mặt của Đan Hiểu Thanh.

Quả nhiên, Đan Hiểu Thanh giận tím mặt: “Cô nói vậy! Cô trông thế này, Thanh Nhượng làm sao sẽ thích cô chứ?”

Mộc Tiểu Thụ bình thản: “Vậy cô xem đi, trong ngôi nhà này ngoài tôi ra còn có những người khác sao.”

Đan Hiểu Thanh khựng lại, sau một lúc lâu cô ta đột nhiên nghĩ tới gì đó: “Cô là người nhà họ Mộc?”

Mộc Tiểu Thụ không đáp.

Đan Hiểu Thanh tự mỉm cười: “Sao thế được? Đó là chuyện mấy chục năm trước ông cụ thuận miệng nói thôi...”

Mộc Tiểu Thụ gằn từng chữ: “Có thật hay không, cô nghĩ thử xem?”

Đan Hiểu Thanh im bật. Cô ta đánh giá tỉ mỉ cô gái yếu ớt trước mặt lần nữa, trong đôi mắt đẹp thay đổi tia sáng.

Mộc Tiểu Thụ vẫn bình tĩnh, bàn tay chống trên bàn chân dần dần thấm ướt.

Thời gian dài như một thế kỷ. Rốt cuộc Đan Hiểu Thanh búng ngón tay: “Thành giao, coi một tiểu nha đầu cô có thể gây sức ép nổi lên sóng gió gì chứ?”

***

Khi đứng tại cửa Tây Thành Đông, Mộc Tiểu Thụ vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Ác mộng giống như bị cầm tù đột nhiên im bật, cô lại trở về trong thế giới phức tạp.

Sau khi đưa cô ra khỏi ngôi nhà, Đan Hiểu Thanh nói: “Cô đi đâu là tự do của cô, đừng hy vọng dựa vào tôi. Nhưng cô phải nhớ cho kỹ, Tiêu Thanh Nhượng sẽ không thích cô, chưa nói đến môn đăng hộ đối, cho dù cô là người nhà họ Mộc, Thanh Nhượng cũng sẽ không thích cô. Cô liều mạng quán lấy, cuối cùng chỉ sẽ rơi vào kết cục giam cầm cả đời, tự cô suy nghĩ đi.”

Trong lòng Mộc Tiểu Thụ đã sớm cảm động đến rơi nước mắt đối với Đan Hiểu Thanh, cô gật đầu lia lịa: “Phải phải phải, là tôi lúc trước hồ đồ...”

Đi vào Tây Thành Đông lần nữa, Mộc Tiểu Thụ cảm thấy dường như đã cách một thế hệ.

Trong quán bar vẫn ồn ào như trước, thành viên Fox trên sân khấu hát đến khúc cả giọng, bên dưới là nhóm người nhảy loạn xạ, màu sắc sặc sỡ. Mộc Tiểu Thụ lại cảm thấy thân thiết.

Hồ An nhìn thấy Mộc Tiểu Thụ trước tiên, anh ta hét ầm lên: “Trời ơi Mộc Tiểu Thụ sao em lại biến thành thế này? Em rốt cuộc là người hay ma hả?”

Mộc Tiểu Thụ kéo khóe miệng: “Cho tôi ngậm nước trước, sau đó chúng ta lại nghiên cứu vấn đề tôi là người hay ma được không?”

Sau khi dẫn Mộc Tiểu Thụ vào phòng nghỉ, Hồ An liền rời khỏi ngay, trước khi đi anh ta ngàn dặn vạn dò: “Em đừng chạy loạn, ngoan ngoãn ở trong này cho tôi, tôi đi điện thoại rồi trở lại.”

Phòng nghỉ của Hồ An nhỏ mà thoải mái, Mộc Tiểu Thụ bưng một ly trà sữa nóng, cuộn mình trong ghế xoay mềm mại. Cô bật máy tính của Hồ An, tìm kiếm chuyến xe lửa gần nhất chạy tới thành phố Vân tỉnh F.

Tìm kiếm xong, cô đang muốn đóng máy tính, nhưng ma xui quỷ khiến mở biểu tượng QQ.

Ảnh đại diện kiến trúc màu xám ở trong cột bạn bè không ngừng chớp tắt. Trái tim Mộc Tiểu Thụ đập mạnh, nhấn vào hình vẽ đang nhảy lên.

Mộc Tiểu Thụ hoảng hốt, nhớ lại trước đây vào thời điểm bất lực tuyệt vọng nhất, cô đã để lại lời nhắn cho Kì tiên sinh: “Kì tiên sinh thân mến, nếu một người bị cả thế giới vứt bỏ, vậy thì người đó nên làm sao đây?”

Giờ phút này, cô nhìn thấy câu trả lời của anh.

Trong khung đối thoại, Kì tiên sinh trả lời:

“Cho dù là ai cũng không thể nào bị cả thế giới vứt bỏ, trừ phi người đó từ bỏ chính mình trước.”

Nhìn thấy lời nhắn này, trong lòng Mộc Tiểu Thụ nghĩ lại mà sợ. Thiếu chút nữa thôi, cô sẽ bỏ cuộc. May mà cô vẫn kiên trì.

Có vài lời nhắn theo sau câu trả lời kia.

“Kết quả thi cuối cùng sao rồi? Còn chưa truyền đến tin chiến thắng à?”

“Nghỉ đông không được lên mạng sao? Đã lâu không thấy em nhắn lại, dạo này em khỏe chứ?”

“Mộc Tiểu Thụ, em có ổn không?”

“Em đâu rồi?”

.....

Mộc Tiểu Thụ mở xem từng cuộc trò chuyện, trong lòng vừa vui vừa buồn, nhìn không được muốn cười ra tiếng nhưng lại bị nỗi chua xót ngăn chặn khóe môi.

Ở ngoài ngàn dặm, có người đang lặng lẽ quan tâm đến cô, tốt quá.

Bỗng dưng, cô dừng ngón tay nhấn chuột. Lỗi nhắn cuối cùng, chỉ có bốn chữ, lại khiến trái tim cô đập mạnh.

“Tôi đã trở về.”

Cô vội nhìn xem ngày tháng của lời nhắn cuối cùng. Ngày tháng biểu thị tin nhắn này gửi từ tuần trước. Trái tim cô chậm rãi chìm vào đáy cốc. Đã qua một tuần, Kì tiên sinh có còn ở lại trong nước không? Cho dù vẫn ở trong nước, bọn họ cũng không có cơ hội gặp lại.

Anh đã trở về, cô lại phải đi.

Cửa phòng nghỉ bị phá ra, Đan Bá Phi thở hồng hộc nhìn trong phòng không một bóng người, anh ta quay đầu quát Hồ An: “Cô ấy ở đâu?”

Hồ An nhìn vào bên trong cánh cửa, mắt choáng váng: “Ban nãy còn ở đây, sao lại...”

Màn hình máy tính trên bàn vẫn lóe lên ánh huỳnh quang, cạnh máy tính có ly trà sữa vẫn còn ấm, chỉ có người uống trà là không thấy bóng dáng đâu.

Trong xe taxi, Mộc Tiểu Thụ ngồi co người nhìn cảnh vật xung quanh, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Rốt cuộc phải rời khỏi thành phố này.

Đột nhiên, cô phát giác cảnh vật xung quanh càng ngày càng hoang vắng xa lạ.

“Bác tài, đây không phải là đường đến nhà ga!” Cô hoảng hốt.

Gã đàn ông ngồi trên ghế lái đội mũ lưỡi trai bỗng nhiên cười: “Không cần phải gấp gáp, Mộc tiểu thư, sẽ mau chóng đến thôi.”

Cô đột ngột ngẩng đầu, sợ hãi trong mắt không thể nào che giấu được.

***

“Người đâu?”

Xoảng một tiếng, đồ sứ vỡ vụn dưới đất.

Trong phòng sách, lão An cung kính cúi đầu đứng đó, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng hai bên trán.

Ánh mắt Tiêu Thanh Nhượng đầy hung hãn: “Buổi sáng ai đã đi vào phòng sách?”

Một hàng người làm nom nớp lo sợ, không ai dám trả lời.

“Nói! Câm hết rồi sao?” Tiêu Thanh Nhượng quát to.

Lão An đáp: “Bẩm thiếu gia, buổi sáng chỉ có một mình Mộc Tiểu Thụ ở trong phòng sách, không có ai khác tiến vào.”

“Vậy thì tại sao đang tốt lành, người lại không thấy tăm hơi đâu?” Tiêu Thanh Nhượng nhướn mày.

Lão An cúi đầu.

Xe lăn lạng lẽ đi tới trước chỗ cửa sổ đóng chặt. Tiêu Thanh Nhượng sờ khóa cửa hoàn hảo không bị gì cả, dường như hơi dăm chiêu.

Trong phút chốc, miệng hắn giương lên độ cong tàn nhẫn: “Đan Hiểu Thanh đến thành phố N rồi?”

Lão An sùng sốt: “Đúng vậy, biểu tiểu thư mới đến ngày hôm qua.”

“Bảo cô ta tới tìm tôi.”

“Dạ.”

***

Xe taxi dừng tại trước một công xưởng bỏ hoang.

Mộc Tiểu Thụ bị lôi ra xe. Cô thất tha thất thểu theo sát phía sau gã đàn ông đội mũ lưỡi trai, cô hỏi: “Rốt cuộc anh là ai, muốn dẫn tôi đi đâu?”

Gã đàn ông đáp: “Tôi là ai không quan trọng, sắp đến địa điểm rồi. Cô có vấn đề gì, đến lúc đó cứ việc hỏi người muốn gặp cô đi.”

“Ai muốn gặp tôi?”

“Cô sẽ mau chóng biết thôi.”

Sau mấy vòng ngoằn ngoèo, Mộc Tiểu Thụ đi tới một căn nhà cũ nằm sau công xưởng. Có mấy người đàn ông mặc đồ đen đứng dưới lầu, sau khi nhìn thấy cô bọn họ tự động tránh ra lối đi.

Gã đàn ông kia dẫn cô vào trong. Căn nhà cũ kỹ, cầu thang nhỏ hẹp vang tiếng cọt kẹt, thỉnh thoảng còn có vôi từ mặt tường rớt xuống.

Mộc Tiểu Thụ đứng bên ngoài căn phòng ở tầng cao nhất.

Người dẫn đường cung kính kêu một tiếng với cửa phòng: “Phù tiên sinh, người đã dẫn tới.”

Kẹt một tiếng, cửa mở ra.

Chính giữa căn phòng, một người đàn ông gầy gò đang tự rót rượu. Người kia ngũ quan thanh tú, thể nhưng một vết sẹo dài phá xương lồng mày, nằm ngoằn ngoèo nửa khuôn mặt bên trái, khiến khuôn mặt này tăng thêm cảm giác đáng sợ.

“À? Đến rồi?” Người kia ngẩng đầu, cười an ủi với Mộc Tiểu Thụ. Ai ngờ nụ cười kéo theo vết sẹo trên khuôn mặt, càn lộ ra vẻ dữ tợn, Mộc Tiểu Thụ nhin không được mà rùng mình.

Mộc Tiểu Thụ có lấy dũng khí hỏi: “Anh là ai?”

Người kia trông kinh ngạc: “Thế nào? Tiêu Thanh Nhượng không giới thiệu tôi với cô sao?”

Khi nghe đến cái tên Tiêu Thanh Nhượng, trái tim Mộc Tiểu Thụ trầm xuống, lại nghe người kia nói: “Tôi là anh trai của nó.”

Anh trai? Mộc Tiểu Thụ nghi hoặc, nếu vừa rồi cô không nghe nhầm, người ngoài cửa gọi hần là “Phù tiên sinh”. Anh trai họ Phù, em trai lại họ Tiêu?

“Không cần nghi ngờ, tôi chính là anh trai của nó, anh trai ruột thịt.” Người kia trông bình thản uống một ngụm rượu, “Ở nhà họ Tiêu, người có tư cách dùng họ Tiêu không nhiều lắm.”

Mộc Tiểu Thụ nhin không được cất tiếng: “Anh đưa tôi đến đây làm gì?” Nếu là anh trai của Tiêu Thanh Nhượng, không phải nên đưa cô tới trước mặt Tiêu Thanh Nhượng sao?

Phù tiên sinh nói: “Đương nhiên là muốn gặp bảo bối mà em trai thân ái của tôi yêu thích rồi cuộc có bộ dạng thế nào.”

Trong nháy mắt Mộc Tiểu Thụ tỏ ra khó hiểu.

“Có điều,” Phù tiên sinh cười cười, “Vai chính hôm nay không phải là tôi, tôi đã gặp cô, đương nhiên sẽ giao cô cho người thật sự cần cô.”

Mộc Tiểu Thụ rùng mình.

“Không không không, sẽ không trả cô về cho em trai tôi.” Phù tiên sinh lắc lắc ngón trỏ, “Người cần cô luôn muốn thanh toán một món nợ với em trai tôi, đáng tiếc hành tung của em trai tôi lúc nào cũng mờ ảo, khó được gặp mặt. Song bây giờ đã có cô, em trai tôi chắc chắn sẽ mau chóng chủ động lộ diện.”

Đầu óc Mộc Tiểu Thụ vận hành nhanh chóng, nhưng mà thông tin gom góp lại khiến cô ngày càng tuyệt vọng: hai anh em này, không hề hòa thuận.

“Anh bắt cóc! Là việc phạm pháp!” Mộc Tiểu Thụ tức giận nói.

Phù tiên sinh nghiêm túc nhíu mày suy tư hồi lâu, rồi nói: “Cô nói đúng, quả thật là phạm pháp. Nhưng mà có liên quan gì đến tôi chứ? Tôi và người của tôi sẽ mau chóng rời khỏi nơi này, bắt cóc cô là người khác. Tôi chẳng qua tán gẫu cùng với cô gái trong lòng của em trai tôi thôi, lời này được người có tâm nghe được thì sẽ dẫn đến hậu quả gì, tôi cũng không biết.”

“Anh!” Mộc Tiểu Thụ tức tối.

Phù tiên sinh phát tay: “Đưa cô ta xuống.”

“Đồ điên! Các người đều là đồ điên!” Mộc Tiểu Thụ tuyệt vọng gào thét, nước mắt không thể kiềm chế mà chảy xuống.

Phù tiên sinh cong khóe môi, nâng ly với cô ở phía xa xa: “Quá khen.”

Cửa sắt đóng ầm lại, ngăn cách tia sáng cuối cùng trong thế giới của Mộc Tiểu Thụ.

Cùng lúc đó, nhà tổ của nhà họ Tiêu cách mấy tiếng đồng hồ chạy xe, chào đón khách quý lâu ngày không gặp.

Cổng lớn chạm trổ kiến trúc thời dân quốc từ từ mở ra, lão bộc mặc áo dài kiểu cũ dẫn một người thanh niên đi qua hành lang ngoằn ngoèo, tới trước một cánh cửa gỗ lim.

Lão bộc khom lưng với người thanh niên, sau đó cung kính bấm báo với cánh cửa gỗ: “Lão gia, cậu Kì tới rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 25: Một luồng sáng

Cuộc sống của Mộc Tiểu Thụ nên như thế nào?

Rất nhiều lúc, cô từng lén ảo tưởng, nếu không tới Quỳnh Tà, cô sẽ sống cùng ông bà ngoại, phiền não lớn nhất mỗi ngày chính là làm thế nào có đủ tiền khi đấu trí với bà ngoại, đồng thời vất hết óc mình để đem bức tranh xấu xí của mình treo cạnh những bức vẽ xinh đẹp của ông ngoại. Trải qua năm tháng, dưới sự hun đúc của hai ông bà cô sẽ trở thành một thực nữ đoan trang tao nhã, sau đó gặp một người có tài dụ dỗ, vợ chồng tôn trọng lẫn nhau, cùng chung tiếng nói, giống như ông ngoại và bà ngoại.

Nhưng mà mọi thứ đều trở thành bọt nước ngay khoảnh khắc tiến vào Quỳnh Tà.

Trong lòng cô không phải không hận, nhưng mà ý hận này khó mà tìm được lối ra để phát tiết. Vào đêm khuya thanh vắng, trong bóng tối tại nhà họ Mộc càng tăng thêm nỗi đau về ba mẹ và ông bà ngoại của cô, mặc cho thừa số thù hận cắn nuốt trái tim cô. Nhưng vào ban ngày, cô lại phải ngoan ngoãn gọi cái tên đao phủ kia là “ông nội”.

Một tên đao phủ bóp méo cuộc sống của cô.

Cô luôn hiểu được trong xương cốt mình là một người cực đoan. Cực đoan kiên cường đủ để chống cự mọi gian khổ mà tỏ ra điềm nhiên như không, nhưng lại cực đoan yếu ớt, một cây kim mảnh mai bất ngờ đâm trúng từng lớp phòng ngự mà cô dựng nên, như là quân cờ Domino, càng dựng nhiều tường thành, càng sụp đổ bi thảm hơn.

Có lẽ ông ngoại đã sớm nhìn thấu tính tình của cô, vì thế ông giúp cô viết chữ rộng lượng thế nào. Nhưng mỗi hận giấu kín gần mười năm cuối cùng vẫn vỡ òa.

Sau khi tia sáng cuối cùng bị cửa sắt ngăn cản, hiện lên trong đầu cô không phải Phù tiên sinh, cũng không phải Tiêu Thanh Nhượng, mà là ông nội cô, Mộc Thác Lương. Cô hận không thể lột ra khuôn mặt bảo thủ giả nhân giả nghĩa của ông ta, tát cặn máu ông ta, ăn trái tim của ông ta. Cô phải hủy diệt mọi thứ của nhà họ Mộc, khiến cho cái gọi là danh môn vọng tộc này chôn cùng người thân của cô.

Mầm mống thù hận điên cuồng kêu gào, nhưng khi gương mặt của Mộc Lạc Kỳ và Mộc Trạch Bách hiện lên thì đã co lại một nửa.

Tám năm năm tháng, nhà họ Mộc rót cuộc cho cô một chút tình thương.

Nhưng mà phần tình thương này làm sao đền bù tai họa nhà tan cửa nát? Cô hít thở từng hơi một, tiếng hô hấp nặng nhọc càng chói tai trong phòng tối ẩm ướt, tựa như một con dã thú kẻ bên đường cùng, muốn đối thủ cùng hủy diệt trong hơi thở cuối cùng.

Thế nhưng, cô rất có thể chết ở nơi này. Âm thầm lặng lẽ, không người hỏi thăm, cho đến khi thi thể phủ đầy giòi, xương cốt hóa thành hạt bụi.

Sao có thể như vậy? Cô còn nhiều chuyện chưa làm xong, thậm chí ngay cả tung tích của ông ngoại vẫn chưa tìm được...

Cô điên cuồng cào mạnh cửa sắt. Mùi rỉ sắt bay tới, tràn ngập trong không khí ẩm ướt, cô không nhận ra đây là mùi gi từ cửa sắt hay là mùi máu từ ngón tay bị thương.

Đối với người luyện chữ về tranh đánh đàn, đôi tay là quý giá nhất, đôi tay mà cô chăm sóc hơn mười năm hiện giờ lại bị làm tổn thương như thế. Nhưng không thể, cô khát khao được sống sót.

Thời gian trôi qua đặc biệt tàn khốc khó chịu, cô thậm chí nhạy bén nhận ra bầu không khí trong phòng tối càng ngày càng loãng.

Tại sao không có ánh sáng? Một chút cũng không có. Cô mệt mỏi dựa vào tường. Nếu không thì ngủ thôi, không bao giờ tỉnh lại nữa, trong mộng có mọi thứ mà cô quý trọng.

Cô lặng lẽ cất tiếng cười, buồn chán bắt đầu đếm số.

Âm thanh khàn khàn quanh quẩn trong không gian nhỏ bé, một hai ba bốn năm sáu bảy...

Cô suy nghĩ, đếm tới một trăm, cô sẽ ngủ, không cần xen vào thế gian yêu hận ly biệt kia. Cô vừa đếm, vừa viết chữ trên mặt đất, giống như năm đó ông ngoại nắm tay cô dạy cô thư pháp, hoành thụ phiết nại*, cầm bút không chế tác phong...

nét bút cơ bản của thư pháp phương Đông, ngang, sổ, phẩy, móc

Mười tám, mười chín, hai...

Khi vừa đếm tới hai mươi, cửa sắt mở mạnh ra. Luồng sáng chói lóa chen lẫn nhau tiến vào phòng tối chật hẹp, rọi vào khuôn mặt đầy lệ của cô.

Người mở cửa sắt ra, là ác ma muốn lấy mạng cô, hay là vị thần bảo hộ cứu cô sống lại?

Trong hoảng hốt, cô được ôm ấp trong vòng tay khô ráo ấm áp.

Bên tai là âm thanh dịu dàng bình thản: “Không sao, không sao. Tôi xin lỗi, tôi đã đến trễ...”

Cô vùng vẫy mở mắt muốn nhận ra dung mạo của người tới, nhưng mà hai mắt đau nhói, cô chỉ kịp nhìn thấy đôi mắt màu xanh lam như hồ nước, xanh thẳm như trời trong tháng tư, trầm tĩnh tựa như mưa bụi tại Địa Trung Hải.

Con mắt trong trí nhớ.

Cô rút cuộc yên lòng, khép hai mắt lại.

Đây là ký ức cuối cùng của cô.

Ánh đèn ấm áp bao phủ căn phòng ngủ nhỏ. Bên trong chỉ có một chiếc giường, Mộc Tiểu Thụ nằm ngủ yên ổn trên đó.

Kì Tấn Khiêm thử nhiệt độ trên trán cô, rồi quay đầu nói với người đàn ông mặc áo choàng trắng ở phía sau: “Fein, giảm sốt rồi, còn cần chú ý gì nữa không?”

Fein cười cười: “Chỉ là bị khiếp sợ một chút, chắc là không sao. Có điều ——”

Kì Tấn Khiêm dùng ánh mắt dò hỏi nhìn anh ta.

“—— theo bệnh án cho thấy, cô ấy có bệnh tâm lý, rất có khả năng bộc phát.” Fein đưa bệnh án cho Kì Tấn Khiêm.

Kì Tấn Khiêm nhíu mày: “Rất nghiêm trọng sao?”

Fein nói: “Khó nói, khác biệt tùy theo từng người. Có lẽ hồi trước đã trải qua chuyện không tốt, để lại ám ảnh, từ từ khai thông, hẳn là không thành vấn đề.” Dừng một chút, anh ta lại nói, “Huống hồ, có thể thấy được cô bé này rất kiên cường. Người kiên cường, có thể nào cũng sẽ không khuất phục ám ảnh trong lòng, anh nói có phải không?”

Kì Tấn Khiêm cúi đầu nhìn Mộc Tiểu Thụ ngủ say, anh không nói gì.

“Yên tâm đi, sáng mai tỉnh lại sẽ không sao.” Fein vỗ vai Kì Tấn Khiêm, “Anh cũng bận cả ngày rồi, nghỉ ngơi đi.”

Kì Tấn Khiêm lắc đầu: “Anh đi nghỉ ngơi trước đi, tôi đợi thêm lát nữa.”

Fein đi đến cạnh cửa, bỗng nhiên quay đầu lại: “Kì, sau này anh sẽ không hối hận chứ?”

Kì Tấn Khiêm mỉm cười: “Ý anh là gì?”

“Thiết kế hàng đầu của ASI, còn có...” Fein chợt khựng lại, nhìn sang Kì Tấn Khiêm.

Còn có, lợi thế gần như giá trên trời kia.

Ý cười của Kì Tấn Khiêm càng sâu hơn: “Nếu tôi không làm vậy, tôi khẳng định sẽ hối hận.”

Trong mắt Fein hiện vẻ đã hiểu, cũng càng tiếc hơn.

“Vậy, ngủ ngon.” Fein nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Trong phòng ngủ khôi phục sự im lặng.

Kì Tấn Khiêm nhìn sắc mặt ngủ yên của Mộc Tiểu Thụ, trong đầu anh hiện lên cảnh tượng mình đã chứng kiến khi mở phòng tối ra.

Trên cửa sắt rỉ sắt có khắc từng vết xước bén nhọn, mỗi một vết lõm vào đều là máu loãng đỏ thẫm. Máu tràn ra, quệt một vết dài trên mặt đất. Phía cuối vết trải dài kia là cô gái gầy yếu mỏng manh như tờ giấy trắng đang tựa vào tường, bất tỉnh nhân sự. Trên cổ tay cô hình như có vết thương cũ, miệng vết thương nứt toác, làm ửng đỏ một phần da.

Ngay trên nền đất xi-măng bên cạnh tay phải cô, một chữ “Thụ” viết bằng máu hiện rõ trong mắt. Chữ “Thụ” kia, dùng nét vẽ sắc bén, vừa mạnh mẽ vừa mềm mại, hoàn toàn không giống như bút tích của một cô gái nhu nhược.

Cô đã có tinh thần mạnh mẽ và cứng cỏi thế nào?

Khi nhìn thấy cô thoi thóp, anh rất sợ hãi, sợ rằng đến chậm một bước thì không thể chạm đến hơi thở của cô. Nhiều năm như vậy, lần đầu tiên anh cảm nhận được nỗi sợ hãi sâu sắc đến thế.

Lúc anh bỗng cô lên, trong phút chốc ý chí cô chợt thanh tỉnh. Cô cố gắng mở to mắt, lại bị ánh nắng tổn thương. Anh không biết cô có nhìn rõ anh không, chỉ cảm thấy cô gái trong lòng bỗng nhiên thả lỏng. Cô vươn cánh tay vòng qua cổ anh, tựa như chim non tìm được tổ, không hề muốn rời xa.

Cô nức nở bên tai anh: “Sao anh tới muộn thế.”

Anh không biết cô coi mình là ai, anh chỉ liên tục nói xin lỗi.

“Em tưởng anh về Anh Quốc rồi...” Đây là câu cuối cùng của cô.

Anh sững sờ, trái tim lập tức mềm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 26: Kì tiên sinh

Đây là giấc ngủ yên ổn nhất mà đã lâu Mộc Tiểu Thụ chưa từng có.

Khi cô mở mắt ra, giật mình cảm thấy mình đi bộ xuyên qua cõi mộng thật dài. Cảnh tượng trong mơ hỗn loạn, suy nghĩ của cô dao động lắc lư không ngừng. Đi trên hành lang dài của con đường mơ mộng khiến cô kiệt sức, rồi lại vùng vẫy thoát khỏi gánh nặng mệt mỏi, toàn thân bỗng dung thoải mái.

Giây phút đầu tiên mở mắt ra, cô trông thấy Kì Tấn Khiêm ngồi bên cửa sổ đọc sách. Dáng vẻ đọc sách nghiêm túc của anh bình thản và điềm tĩnh, ngón tay khớp xương rõ ràng mang theo một chiếc bút máy, thỉnh thoảng viết xuống ghi chú. Cô dờ dẫm nhìn anh lật trang sách, thắm thoát nhìn đến nhập thần.

Bàn tay anh đột nhiên dừng lại. Cô hoang mang chớp mắt, giây tiếp theo liền cảm thấy một bàn tay ấm áp mà khô ráo phủ trên trán.

“Tỉnh rồi?” Anh khom người nhìn cô, “Có cảm thấy chỗ nào khó chịu không?”

Cô ngơ ngác nhìn gương mặt anh gần trong gang tấc, thốt lên: “Ồ, Kì tiên sinh, ánh mắt anh tại sao là màu đen?”

Phản ứng của cô khiến anh bất ngờ. Anh hiếm khi im lặng một giây, rồi mỉm cười: “Vậy em cảm thấy, ánh mắt tôi phải là màu gì?”

“Mâu lam.” Cô đáp không hề do dự, “Mâu lam như hồ nước, nhạt hơn bầu trời một chút, đậm hơn hồ nước một chút.”

Anh buồn cười, gập ngón tay gõ lên trán cô: “Nhận ra tôi là ai, còn có thể huyền thoại với tôi, xem ra em quả thật không đáng ngại.”

Cô vẫn còn chút hoang mang: “Đây là nơi nào?” Vừa nói cô vừa ngồi dậy.

“Nơi này là chỗ dừng chân của tôi tại Trung Quốc.” Anh nói, “Em đói bụng không? Từ hôm qua đến giờ, em vẫn chưa ăn gì.”

Hôm qua? Đầu óc cô ngẩn ngơ, cảnh tượng trước khi mất đi ý thức trở về đầu óc cô từng chút một. Sắc mặt cô dần dần tái nhợt. Kì tiên sinh làm sao biết được cô ở đâu? Vụ bắt cóc kia kết thúc thế nào? Tiêu Thanh Nhượng phản ứng ra sao sau khi cô mất tích... Hoang mang dâng trào trong lòng, cô hé miệng muốn hỏi, nhưng sợ nghe được câu trả lời mình không muốn nghe từ anh.

Anh dường như nhìn thấu tâm tư của cô, vươn tay xoa mái tóc ngắn rối bời của cô: “Đừng nhớ lại những ký ức không thoải mái, em ở chỗ tôi một ngày, tôi hứa em sẽ yên ổn một ngày.”

Trái tim cô hơi đập mạnh, lại nghe anh nói: “Tôi đi làm chút đồ ăn.” Dứt lời, người đã rời cạnh giường, cũng nhẹ nhàng đóng cửa phòng ngủ.

Cô nắm chặt tấm chăn mềm, lại véo mặt mình. Thắm thoát, một tia nháy nhót không thể nói rõ bò lên dây thần kinh trên đầu cô. Kì tiên sinh không có đi,

mà cô lại ở trong nhà của Kì tiên sinh! Đây thật sự là chuyện nằm mơ cũng không dám nghĩ đến.

Ai cũng nói việc đời khó đoán, cô làm sao nghĩ đến đi dạo một vòng, mình sẽ thoát khỏi động quỷ đi đến nơi cách Kì tiên sinh gần như vậy?

Chán nản và phiền muộn còn sót lại bởi vì chút nhảy nhót ấy mà từ từ tan thành mây khói.

Mọi thứ sẽ tốt lên, cô suy nghĩ.

Thiết kế phòng ăn đơn giản sáng sủa, cực kỳ giống chủ nhân của nó cùng với thức ăn mà chủ nhân nó tiếp đãi.

Một món nặn hai món rau một bát canh, hình thức đơn giản lại trông ngon miệng, rất thích hợp với Mộc Tiểu Thụ giờ phút này.

Kì Tấn Khiêm nhìn thức ăn quá đậm bạc, anh hơi xấu hổ ho một tiếng: “Bình thường tôi không hay nấu ăn, cái này, em ăn tạm nhé. Thật sự có lỗi.”

Mộc Tiểu Thụ đang lùa com vào miệng, nghe câu này trong lòng không khỏi vui vẻ, khi giương mắt lên mặt mày cô rất tươi tắn: “Kì tiên sinh, đây là tất cả các món anh biết làm sao?”

Anh sờ mũi, khỏe mắt lướt qua thức ăn trên bàn, thịt xào tiêu cay, dưa chuột trộn, đậu que xào và canh trứng cà chua, anh hiếm khi khó tìm được từ để đáp lại. Thực ra anh còn biết làm mì sợi, nhưng mà món này vẫn chưa làm tốt.

Cô lén cong khỏe miệng, nghiêm trang nói: “Ăn ngon lắm. Không thường nấu ăn mà đã có trình độ này, nếu tốn chút tâm tư vào nấu nướng, vậy chẳng phải là tiêu chuẩn đầu bếp sao?”

Anh cười nhẹ, thu nhận lời khen của cô: “Tôi cũng biết mùi vị không tệ, xem ra tôi quả thật có thiên phú.”

Lúc này đến phiên cô tròn mắt há mồm, người hào hoa phong nhã trước mắt sao lại mềnh mềnh dài đuôi nhí?

Anh bỗng nhiên nhắc mí mắt nhìn cô: “Về mặt hết hồn của em là sao đây? Chẳng lẽ lời ban nãy của em không phải lời thật lòng?”

Cô mau chóng chỉ tay lên trời thề thốt: “Tuyệt đối thật lòng, còn thật hơn cả vàng bạc!” Dứt lời cô khúm núm lên nhìn anh hồi lâu.

“Nhìn tôi làm gì?” Anh không ngẩng đầu, chậm rãi gấp một miếng đậu que bỏ vào trong miệng.

Tai cô đỏ lên, vội vàng cúi đầu ra sức lùa com.

Khuôn mặt anh vẫn bình tĩnh không gợn sóng, nhưng trong mắt không khỏi chứa ý cười.

Mộc Tiểu Thụ sau khi ăn no theo bản năng ngồi trên ghế bành tại ban công trước cửa sổ sát đất. Đây là thói quen hình thành lúc ở trong nhà Tiêu Thanh Nhượng, nhất thời không sửa lại được.

Khác với ngôi nhà kiểu độc lập của Tiêu Thanh Nhượng, căn nhà của Kì Tấn Khiêm nằm tại tầng cao nhất trong tòa cao ốc, tầm nhìn rộng lớn biết bao. Giờ phút này đèn hoa tỏa sáng, cả thành phố lấp lánh ánh sáng. Mộc Tiểu Thụ quan sát xe cộ như thoi đưa dưới chân to bằng con kiến, cô chợt nảy sinh ảo giác như đang ở trong mây.

Không hiểu sao, cô cảm thấy cô đơn.

Cô quay đầu nhìn phòng sách đóng kín lờ ra tia sáng lờ mờ, cô cắn chặt răng, nhắc ghế lên đi đến trước cửa gỗ gõ.

Bên trong cánh cửa truyền đến tiếng trả lời vô tư, cô đẩy cửa đi vào. Ở bên trong, Kì Tấn Khiêm đang ngồi trước bàn chăm chú sửa chữa bản vẽ sơ bộ. Anh ngẩng đầu nhìn Mộc Tiểu Thụ, trong mắt có ý dò hỏi.

Mộc Tiểu Thụ nhất thời hơi ngượng ngùng, nhưng cửa đã mở, không nói gì lại đi ra ngoài thì hình như càng có vẻ thiếu lễ phép hơn. Thế là cô đành kiên trì cất tiếng: “Là vậy... em có thể ngồi trong này không? Em cam đoan giữ im lặng, không quấy rầy anh. Em... em đọc sách đây.” Cô luống cuống tay chân đặt ghế xuống, chạy lạch bạch vài bước đến trước giá sách tiện tay lấy một quyển sách.

Kì Tấn Khiêm vẫn không nói gì mà nhìn cô chằm chằm.

Mộc Tiểu Thụ bị anh nhìn càng thấy xấu hổ hơn, vì để che giấu cô bắt đầu lật sách: “Một mình ở bên ngoài chán lắm, em thích đọc sách nhất, cho nên...” Nói còn chưa xong, cô đã choáng váng với quyển sách trong tay. Chữ trông như nguyệt ngọc đầy trong sách là gì đây?

Kì Tấn Khiêm đi qua, lấy đi quyển sách trong tay cô: “Sách này vốn là bản gốc tiếng Pháp, em tạm thời chưa đọc được. Em muốn đọc loại sách gì, tôi tìm cho em. À, có điều chỗ tôi chắc là không có bao nhiêu sách khiến em cảm thấy hứng thú đâu.” Anh cau mày suy tư, đầu ngón tay lướt qua hàng sách nằm trên giá.

Mộc Tiểu Thụ hỏi hận vô cùng, cô đại khái nhìn lướt qua sách nằm trên giá, chỉ hiểu được bộ sách tiếng Trung “Nguyên lý kiến trúc học” “Kiến trúc XX” “Bên trong kiến trúc XX”. Để cô xem những quyển sách đó, không bằng bảo cô đi rửa bát.

“Em đọc quyển này.” Cô rối rắm hồi lâu, run rẩy chỉ vào một quyển sách buộc chỉ nằm cao nhất. Tên của quyển sách đó hình như có liên quan đến hội

họa, chắc là không quá nhảm chán.

Kì Tấn Khiêm ngẩn ngời, lập tức với cánh tay dài lấy quyển sách kia xuống. Anh đưa quyển sách buộc chỉ thật dày cho cô, nhướn mày: “Em xác định muốn đọc quyển này?”

“Ừm.” Cô gật đầu. Cô sợ anh đổi ý liền ôm quyển sách vào trong lòng, lạch bạch lạch bạch, mau chóng trở về chiếc ghế bành thoải mái.

Anh buồn cười lắc đầu, trở về bàn tiếp tục trau chuốt bản thảo.

Trong lòng Mộc Tiểu Thụ bình tĩnh lại, Kì tiên sinh không đuổi mình đi, may quá! Nhưng mà, khi cô mở ra trang thứ nhất của quyển sách buộc chỉ, trong chớp mắt há hốc mồm lần thứ hai. Đây đây đây...quả thật là tiếng Trung, nhưng những số liệu và ký hiệu lung tung này rốt cuộc là thứ gì? Hình vẽ mỗi trang đều cung cấp giải thích tường tận, những giải thích đó đều là những con số khiến cô nhúc nhủ, công thức và mẫu tính toán. Cô có thể đọc quyển khác không? Nhưng đọc quyển khác thật là mất mặt mà. Thế là cô đành phải hai mắt ngẩn lẹ gặm cắn quyển sách khó hiểu này.

Khoảng chừng mười lăm phút, Mộc Tiểu Thụ đã ngáp liên tục. Cô lấy sách làm lá chắn, lén lau nước mắt chảy ra vì con ngáp ở sau quyển sách, sau đó lên tinh thần làm như hưng phấn tiếp tục lật sang trang tiếp theo.

Có Kì tiên sinh làm bạn, cô không hề cảm thấy cô đơn, nhưng khi bị nhốt trong nhà họ Tiêu cô đã hình thành tật nói nhiều, bây giờ nó gãi ngứa lòng cô. Ở nhà họ Tiêu, lão An ở phía sau tuy rằng không trả lời, nhưng chưa bao giờ bài xích khi cô nói lời nhảm. Tại lúc này, trong phòng sách yên tĩnh, Kì tiên sinh đang bận rộn làm việc bên cạnh, nếu cô lảm bảm như không có người hỏi trước nữa thì khẳng định sẽ bị Kì tiên sinh ghét bỏ.

Nhưng cô rất muốn nói chuyện, làm sao đây?

Từ mười phút trước Kì Tấn Khiêm đã nhận ra sự mất kiên nhẫn của Mộc Tiểu Thụ. Anh mỉm cười trong lòng, quả nhiên cô không xem vào quyển sách kiến trúc chuyên nghiệp kia.

Anh vừa tô màu cho bản thảo, vừa quan sát nhất cử nhất động của cô, bất ngờ phát hiện khuôn mặt cô ngày càng rầu rĩ. Cô níu chặt mái tóc ngắn bù xù, một hồi lấy đầu chạm vào lưng ghế, một hồi lại lặng lẽ làm ra tình trạng thờ ơ. Anh ung dung quan sát vở kịch câm lạ thường trước mắt, thầm nghĩ chẳng lẽ quyển sách kia lại hủy hoại con người đến vậy sao? Bút vẽ trong tay đã sớm bỏ sang một bên, không hề nhúc nhích.

Mộc Tiểu Thụ lấy sách chụp đầu, phát ra tiếng ong ong: “Kì tiên sinh, em có thể nói chuyện một lúc không?”

Kì Tấn Khiêm khó hiểu: “Được.”

Sau khi nhận được câu trả lời, Mộc Tiểu Thụ thở phào nhẹ nhõm thật lớn tiếng. Cô đẩy quyển sách che đầu xuống, lộ ra đôi mắt đen láy.

“Kì tiên sinh, anh ở một mình sao?” Cô dè dặt cất lời.

Kì Tấn Khiêm đáp: “Đương nhiên rồi, trong nhà tôi không có người thứ hai.”

“Kì tiên sinh, anh có bạn gái không?” Cô lại hỏi.

Kì Tấn Khiêm nở nụ cười: “Em hỏi việc này làm gì?”

Cô cảnh giác: “Có không?”

Kì Tấn Khiêm thẳng thắn: “Không có.”

“Từng có không?”

“Không có.”

Cô bỗng nhiên cảm thấy rất hài lòng, tuy rằng giờ phút này chính cô cũng không biết cảm giác thỏa mãn lạ lùng này từ đâu mà đến.

Kì Tấn Khiêm nhân nhả dựa lưng ghế, hỏi: “Em đột nhiên hỏi điều này làm gì?”

Cô nghĩ nghĩ, đáp: “Tò mò.” Sau một lúc lâu, cô lại nói, “Người con gái mà Kì tiên sinh thích nhất định phải rất xuất sắc rất ưu tú, đúng không?”

Anh dường như nghiêm túc suy nghĩ hai giây: “Cũng không chính xác. Có lẽ ngày nào đó, một cô gái không đủ thông minh không đủ xuất sắc sẽ lọt vào mắt tôi.”

Cô nóng nảy: “Anh nhất định phải thích một cô gái đặc biệt xuất sắc, nhất định phải vậy.” Cô cũng không hiểu nỗi lo lắng này từ đâu ra, chỉ có một âm thanh hồ hê trong lòng. Kì tiên sinh là người ưu tú như vậy nhất định phải sống vai với một cô gái vô cùng tài hoa giống như anh. Anh nhất thiết đừng sớm dễ dàng yêu thích những người con gái khác.

Anh nhin không được cười ra tiếng: “Trường bối bên cạnh tôi luôn thích quan tâm việc chung thân đại sự của tôi, không ngờ em cũng quan tâm.” Sau đó anh sờ cằm, dường như đắm chiêu, “Chẳng lẽ thường ngày tôi thanh tâm quả dục quá mức, ngay cả cô bé là em cũng nhìn không vừa mắt?”

“Không không không! Xin ngài hãy tiếp tục thanh tâm quả dục!” Cô ngồi phắt dậy, ai ngờ động tác quá mạnh, suýt nữa làm rơi quyển sách buộc chỉ.

Anh mỉm cười: “Được, nhờ lời tốt đẹp của em, tôi sẽ tiếp tục thanh tâm quả dục, cho đến khi gặp được một cô gái rất xuất sắc rất ưu tú. Như vậy được chứ?”

“Ừm.” Cô làm ra vẻ trấn tĩnh gật đầu, trong lòng lại vui như nở hoa.

“Tiếp theo đến lượt tôi hỏi.” Kì Tấn Khiêm đầy hứng thú nói, “Kể tôi nghe chuyện của em sau khi chúng ta chia tay lần trước.”

Cô bỗng dưng im lặng: “Chuyện của em? Chuyện của em chẳng có gì thú vị cả, không có gì hay để nói...”

“Sao lại không thú vị? Em cảm thấy không thú vị, nhưng nó không đại diện rằng tôi cũng cảm thấy không thú vị. Mau kể đi. Coi như báo đáp, tôi cũng sẽ kể em nghe hành trình của tôi trong nửa năm nay.”

Cô hơi động lòng. Kì tiên sinh đi qua nhiều nơi như vậy, câu chuyện của anh nhất định rất thú vị. Huống hồ, cô luôn nghĩ tới cảnh mặt trời mọc tại Vatican.

“Anh muốn biết cái gì?” Cô thả lỏng.

“Em từng nói với tôi, em và bạn học hợp thành một đội chiến đấu.” Anh chậm chậm cất lời.

Cô đột nhiên có hứng thú: “Đúng vậy, anh hãy nghe em nói...” Lời cô tựa như chiếc hộp đã mở ra không thể đóng lại, câu chuyện này dài như vậy, phải kể từ lúc cô phân lớp gặp được một đám bạn thân khác người, à không, phải ngược dòng đến Trình Dục Dương trở thành bạn cùng bàn, không đúng không đúng, còn sớm hơn nữa... Cô kể nhanh mạnh đoạn hào hứng, anh nghe nhìn không được cười ra tiếng.

“Sau đó kết quả thế nào?” Anh hỏi.

Cô ủ rũ: “Không biết.”

“Tại sao?”

Cô đột nhiên nắm tay lại: “Bởi vì em gặp một kẻ điên!” Từ trước tới giờ cô không nghĩ tới, Tiêu Thanh Nhượng tồn tại kín đáo trong lòng cô lại dễ dàng thốt ra như vậy, và lại là người chỉ gặp ít lần. Cô chưa từng nghĩ rằng, mình có thể dùng giọng điệu nửa giận nửa đùa nói ra lòng chua xót. Tựa như là thứ nhìn như dày đặc, thực ra chỉ là khối nhẹ mà thôi.

Thật lâu về sau cô mới biết được, không phải đối với ai mình cũng thoải mái nói ra hết tất cả. Cô sợ dĩ có thể mở lời, đơn giản là vì người nghe cô nói chuyện, là Kì Tấn Khiêm.

Mộc Tiểu Thụ chưa bao giờ bỏ trí phòng vệ đối với Kì Tấn Khiêm.

“...Có điều, em cũng gặp rất nhiều người tốt. Em có một người bạn, anh ấy nghiên cứu về rượu, ừ ra một phòng đầy rượu tiếc là chưa có ai nếm thử...”

“Em còn gia nhập một ban nhạc, tuy rằng thời gian rất ngắn ngủi, nhưng em rất vui vẻ. Đúng rồi, nhóm trưởng Wolf đẹp trai lắm, mỗi ngày đều có thư người hâm mộ gửi đến đại bản doanh của Wolf. Nhà anh ấy rất khác biệt, bên trong trang hoàng rất tuyệt vời, nghe nói là do em trai anh ấy thiết kế...”

“Còn có...”

Đêm dần tối, mọi âm thanh đều tĩnh lặng, thỉnh thoảng có tiếng đồng hồ tích tắc phá vỡ sự yên tĩnh trong phòng.

Mộc Tiểu Thụ hơi mệt mỏi, cái trán gục xuống, quyển sách thật dày trong tay không biết chạy đi đâu.

Tầm chăn hơi mỏng nằm trên người cô, cô nghe được bên tai có người đang nói: “Tuy rằng thời tiết chuyển ấm, nhưng không thể sơ ý, rất dễ cảm lạnh.”

Trong hỗn loạn, cô bắt được một chút tinh táo: “Em kể hết chuyện của mình rồi, anh thì sao? Không được đổi ý đó...”

Bên tai là tiếng cười trầm thấp: “Không đổi ý đâu, tôi nhất định sẽ kể từng chuyện cho em nghe. Chúng ta còn rất nhiều thời gian để tán gẫu về nửa năm qua, bây giờ em ngủ trước đi. Nghe lời.”

Cô lẩm bẩm một câu, sau đó lặn vào một vòng tay ấm áp. Cô liếm miệng, thỉnh thoảng rơi vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 27: Cái đuôi nhỏ

Quỳnh Tà, nhà họ Mộc.

Lâm Tổ Âm chuẩn bị ra ngoài thì đụng mặt Diệp Thực Hoa trong đại sảnh. Bà ta đang muốn nghiêng người đi qua, lại nghe Diệp Thực Hoa nói: “Chị dâu cũng biết, cái cậu họ Tiêu kia hôm nay đến nhà làm gì phải không?”

Lâm Tổ Âm nhảy dựng trong lòng: “Nhà họ Tiêu? Ai?”

Diệp Thực Hoa hé miệng cười: “Còn ai nữa, cậu thiếu gia duy nhất mang họ Tiêu đấy.”

“Cậu ta đến đây hồi nào?” Lâm Tổ Âm nhú mày.

Diệp Thực Hoa nói: “À, bây giờ đang ở trong phòng sách trò chuyện với ông cụ, có lẽ...”

“Có lẽ gì?” Lâm Tổ Âm có phần mất kiên nhẫn, bà ta ghét nhất bộ dạng lải nhải của Diệp Thực Hoa.

“Có lẽ bàn chuyện hôn sự của hai nhà.” Diệp Thực Hoa rót cuộc nói một câu trọn vẹn.

Lâm Tổ Âm khinh thường: “Cũng tốt, bắt con nhóc Mộc Lạc Phân không an phận trở về. Con nha đầu kia càng ngày càng không ra gì, liên lụy tôi ở Quỳnh Tà không ngừng đầu lên được, mau gả đi là đúng đắn.”

Diệp Thực Hoa lại cười vài tiếng: “Ai biết lần này thiếu gia họ Tiêu đến không phải để giải trừ hôn ước với Lạc Phân?”

Lâm Tổ Âm nheo mắt.

“Có điều, chị dâu à chị cũng thấy đấy, cái cậu họ Tiêu kia cũng không thô bạo hung hãn như lời đồn đâu, ngược lại, cậu ta trông rất tuấn tú, lịch sự tao nhã, xuất thân hiển hách, còn trẻ đã ngồi vào vị trí chủ nhân khẳng định là người có năng lực.” Diệp Thực Hoa thông thả nói.

“Cô muốn nói cái gì?” Lâm Tổ Âm bực bội.

Ánh mắt Diệp Thực Hoa chuyển sắc: “Chị dâu, chị thật sự không cần nhắc việc gả Lạc Kỳ qua đó sao? Mộc Tâm Nhụy đang đề ra ý kiến này với nhà họ Tiêu đấy.”

Lâm Tổ Âm cười nhạo một tiếng: “Cô ta không phải luôn muốn gả con gái mình cho nhà họ Kì sao?”

“Cái cậu họ Kì kia luôn luôn độc lập, không để chuyện dòng họ vào trong mắt, Diệp Tử làm sao lọt vào mắt cậu ta. Tự Tâm Nhụy cũng biết ý muốn này đã bị nước cuốn trôi từ lâu rồi.” Diệp Thực Hoa vừa nói vừa nhìn Lâm Tổ Âm.

Còn chưa đợi Lâm Tổ Âm trả lời, có hai người từ trên lầu đi xuống. Một già một trẻ, người già mặc trường sam màu xanh nhạt, tinh thần minh mẫn, tay chống gậy; người trẻ mặc âu phục màu đen trắng thớm, mặt mày nho nhã xinh đẹp, cũng chống một cây gậy. Hai người vừa nói vừa cười, hoàn toàn không chú ý Lâm Tổ Âm và Diệp Thực Hoa ở giữa đại sảnh.

Diệp Thực Hoa thoáng thấy ánh mắt Lâm Tổ Âm nhìn chằm chằm người thanh niên, bà ta không khỏi đắc ý. Bà ta nhỏ giọng cất lời: “À, Tiêu thiếu gia không tệ nhì? Chị cũng nên suy nghĩ cho Lạc Kỳ, Lạc Kỳ đang ở Mỹ, thật không biết sẽ bỏ qua bao nhiêu nhân duyên tốt đẹp, đừng để bên ngoại giành trước.”

Trong lòng Lâm Tổ Âm càng bực dọc hơn: “Chuyện bên nội, khi nào thì đến phiên bên ngoại can thiệp?”

Diệp Thực Hoa khinh thường trong lòng, lúc trước khi nghe nói cháu trai nhà họ Tiêu bệnh liệt nửa người muốn làm thông gia với nhà họ Mộc, là ai nài ép lôi kéo gọi những đứa con gái đã gả ra ngoài trở về? Bây giờ mặt mũi tráo trở nhanh ghê.

“Tóm lại, chị dâu phải bận tâm lo nghĩ nhiều hơn rồi.” Diệp Thực Hoa cười.

“Không phiền cô lo lắng.” Lâm Tổ Âm chỉnh sửa quần áo, ngẩng đầu rời khỏi.

***

“Kì tiên sinh, anh phải đi xa hả?” Mộc Tiểu Thụ mặc đồ ngủ bằng nhung đứng tại cửa phòng ngủ của Kì Tấn Khiêm, cô dè dặt hỏi.

Kì Tấn Khiêm lấy tay lau mồ hôi trên trán, quay đầu nhìn Mộc Tiểu Thụ: “Em dậy rồi, đúng lúc, mau thu dọn đồ đạc của em một chút. Không cần đem theo nhiều lắm, một ít thứ cần thiết và quần áo đơn giản là được rồi.”

Mộc Tiểu Thụ nhất thời không theo kịp lời suy nghĩ của anh: “Chúng ta... phải đi du lịch hả?”

“Có thể nói như vậy, tôi đi chọn cảnh, em đi theo tôi, đương nhiên là du lịch.”

Du lịch? Trong nháy mắt Mộc Tiểu Thụ hào hứng: “Chúng ta phải đi đâu thế? Trong tỉnh hay là ngoài tỉnh? Phía Bắc hay là phía Nam? Trong nước hay là ngoài nước?”

Kì Tấn Khiêm cười: “Trong nước, ngoài tỉnh, phía Nam. Không phải thắng cảnh du lịch đặc biệt nổi tiếng nào, là nơi tôi đã từng đi qua hồi còn đi học. Tôi đã xem nhiều phong cảnh nước ngoài, rất nhớ phong cảnh trong nước, đúng lúc đưa em ra ngoài một chuyến.”

“Chỉ hai người chúng ta đi thôi sao?” Mộc Tiểu Thụ hỏi. Kì tiên sinh lên đường, có phải có một đám trợ lý và mấy cô thư ký xinh đẹp rầm rộ đi theo không?

Kì Tấn Khiêm không ngắt đầu mà tiếp tục thu xếp hành lý: “Còn muốn đưa ai đi nữa? Tôi chỉ mua có hai vé.”

Mộc Tiểu Thụ cười khúc khích.

“Mau đi thu dọn hành lý. 10:30 bay.”

“Tuân lệnh, đi ngay!”

Tuy nhiên, Mộc Tiểu Thụ trở về phòng ngủ lại rơi vào bồn khoắn. Cô chán ghét gát qua gát lại đồng quần áo ít ỏi trong tủ, tất cả đều là kiểu tomboy xấu xí, chẳng có chiếc nào đẹp như ý muốn. Cô lại nhìn mình trong gương, càng ghét bỏ đầu tóc giống như bị chó gặm. Còn có sắc mặt tái nhợt không chút màu máu giống như người chết là của ai đây?

Phiền quá mà, mới nửa năm ngắn ngủn mà đã trở nên xấu xí như vậy rồi. Trông như thế này làm sao đi bên cạnh Kì tiên sinh.

Mộc Tiểu Thụ rồi rầm đến mức cụng đầu vào cửa tủ, cụng tới cụng lui bỗng nhiên cảm giác được tại cạnh cửa phòng có một ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào ốt cô. Cô vừa quay đầu lại, trông thấy Kì Tấn Khiêm ăn mặc thẳng thớm khoanh tay dựa trên cánh cửa, bên chân anh dựng một va li xách tay đơn giản màu xám.

“Thu dọn xong chưa?” Anh nhướn mày.

Mộc Tiểu Thụ trông đáng thương cất lời: “Chúng ta có thể đến cửa hàng mua quần áo trước không?”

Kì Tấn Khiêm gio đồng hồ đeo tay lên: “Em nói đi?”

Đấu tranh hồi lâu, Mộc Tiểu Thụ lại mở miệng: “Vậy anh có thể đừng ăn mặc đẹp như vậy được không?”

Kì Tấn Khiêm: “...”

Khi đến sân bay thì đã gần 10:00, may mà hành lý của hai người không nhiều, qua khâu kiểm tra an ninh không mất nhiều thời gian cho lắm.

Máy bay vừa bay lên, Mộc Tiểu Thụ kiểm chế niềm hưng phấn nhỏ nhoi mà nhìn qua cửa sổ ngắm cảnh bên ngoài. Mặt đất đang cách cô rất xa, sân bay to như vậy trong giây lát biến thành miếng vuông như chơi xếp gỗ.

“Lần đầu tiên em đi máy bay à?” Kì Tấn Khiêm hỏi.

Mộc Tiểu Thụ gật đầu: “Anh thường xuyên đi máy bay hả?” Giờ phút này máy bay đã bay lên tầng bình lưu, bốn phía bao bọc bởi tầng mây thật dày, núi sông kiến trúc trên mặt đất rốt cuộc không nhìn thấy rõ nữa.

“Ừm, có điều nếu là đi du lịch thuần túy, tôi càng thích xe lửa hơn.” Anh nói, “Tốc độ xe lửa chậm hơn nhiều, trên đường xe chạy, có thể nhìn ngắm phong cảnh địa lý dần thay đổi theo vĩ độ. Hơn nữa, ở trên xe lửa, khoảng cách người với người sẽ theo hành trình mà mau chóng rút ngắn lại. Người từ khắp nơi tụ họp trong toa xe, đủ loại tiếng phổ thông mang theo tiếng địa phương pha lẫn nhau, trò chuyện cũng là một việc rất thú vị.”

“Không thì, chuyến đi trở về chúng ta ngồi xe lửa nhé?” Cô xin ý kiến của anh.

Anh sờ cằm: “Đường về à, đường về khá phức tạp, có điều nếu chỉ dựa vào xe lửa, có chút khó khăn...”

“Kì tiên sinh?”

Một giọng nữ trong trẻo vang lên ở bên kia lối đi. Mộc Tiểu Thụ tò mò ló đầu qua, nhìn thấy ở chỗ ngồi kế bên là một cô gái trẻ mặc váy đỏ trông rất bắt ngờ nhìn về phía này.

Kì Tấn Khiêm kinh ngạc quay đầu qua, lịch sự gật đầu với cô gái kia.

Mộc Tiểu Thụ nhỏ giọng hỏi: “Cô ấy là ai vậy?”

Sau một lúc lâu trầm ngâm, Kì Tấn Khiêm đáp: “Không nhớ ra.”

Mộc Tiểu Thụ kinh hãi không thể tin: “Vậy anh còn ra về quen thân với cô ấy?”

Kì Tấn Khiêm ngạc nhiên nói: “Biểu hiện của tôi rất quen thân với cô ấy sao?”

“Chẳng lẽ không phải ư?”

Cô gái ngồi bên kia nhìn thấy Kì Tấn Khiêm và Mộc Tiểu Thụ thăm thẳm thì như không có ai bên cạnh, không khỏi có chút xấu hổ. Cô ta cất tiếng lần thứ hai: “Kì tiên sinh còn nhớ tôi không? Lần trước ở Luân Đôn, tại triển lãm của anh tôi.”

Kì Tấn Khiêm suy nghĩ một lúc, chợt nhận ra: “Cô là em gái của Hoắc Chấn?”

Gò má cô gái kia ửng đỏ: “Chúng ta đã từng gặp mặt tại cuộc triển lãm, có lẽ Kì tiên sinh quên rồi. Tôi là Hoắc Yến.”

Kì Tấn Khiêm áy náy nói: “Ngại quá.”

Hoắc Yến nhìn Mộc Tiểu Thụ trốn sau cánh tay Kì Tấn Khiêm: “Vị này là em gái của Kì tiên sinh ư?”

Mộc Tiểu Thụ nhất thời phát cáu, trong lòng kêu gào, cô mới là em gái anh ấy, cả nhà cô đều là em gái anh ấy.

Kì Tấn Khiêm liếc nhìn đôi mắt Mộc Tiểu Thụ lồi ra, bỗng nhiên mỉm cười: “À, cô ấy là cái đuôi nhỏ của tôi.”

Mộc Tiểu Thụ trợn mắt há mồm. Cái đuôi nhỏ? Cái đuôi nhỏ là trò gì đây, nói cô dính người sao?

Hoắc Yến ngượng ngùng không biết nên tiếp lời thế nào, đành phải nói: “Kì tiên sinh lần này đi công tác sao?”

Kì Tấn Khiêm lắc đầu: “Không, tôi muốn dẫn cái đuôi nhỏ này đi du lịch.”

Hoắc Yến hé miệng, sau một lúc lâu mới thốt ra: “Cô ấy là con gái của anh sao?”

Mộc Tiểu Thụ cười ngất. Cô trông nhỏ tuổi lắm hả? Đang muốn phân trần lại nghe Kì Tấn Khiêm cắt lời.

Anh thân nhiên nói: “Cô Hoắc, tôi trông già vậy ư?”

“Không không không...xin lỗi xin lỗi, là tôi đường đột...” Hoắc Yến bối rối nói xin lỗi, trong lòng lại thầm thở phào nhẹ nhõm.

Kì Tấn Khiêm không nói nữa, dựa lưng vào ghế.

Hoắc Yến lại nói: “Lần này hai người đến thành phố G có ai dẫn đường không? Tôi đã ở thành phố G vài năm, có thể làm người dẫn đường miễn phí cho hai người.”

Kì Tấn Khiêm từ chối: “Không dám làm phiền, chúng tôi cũng chỉ tùy tiện dạo chơi thôi.”

Hoắc Yến nhìn ra Kì Tấn Khiêm không muốn tiếp tục cuộc đối thoại nữa, cô ta đành cười trừ, dừng lại câu chuyện.

Kì Tấn Khiêm vừa quay đầu liền đối diện hai mắt trêu ghẹo của Mộc Tiểu Thụ. Khóe mắt anh giật giật: “Tại sao em nhìn tôi như vậy?”

“Chị kia thích anh đó.” Mộc Tiểu Thụ đưa ra kết luận.

Kì Tấn Khiêm cảm thấy buồn cười: “Con nít không được nói bậy.”

Mộc Tiểu Thụ không vui: “Ai nói em là con nít, em không nhỏ chút nào!” Cô tức giận, bồi thêm một câu, “Nếu em là con nít, vậy thì anh chính là anh già!”

Kì Tấn Khiêm ảo não: “Tôi rất già sao?” Sao hôm nay người này tới người kia đều nói anh già.

“Là anh nói em nhỏ trước.” Mộc Tiểu Thụ hừ một tiếng.

À, hóa ra cô bé này đang bực bội. Kì Tấn Khiêm cười đầu hàng: “Em hoàn toàn không nhỏ, tuyệt đối không có chút tính trẻ con, tôi nói thật lòng đấy.” Cuối cùng anh còn không quên bắt chước giọng điệu của cô bỏ sung một câu, “Còn thật hơn cả vàng bạc.”

So sánh thế này chẳng phải càng không có thành ý hơn sao? Mộc Tiểu Thụ bĩu môi.

Cô bỗng nhiên nhớ tới gì đó, lại hỏi: “Tại sao anh nói với người khác em là cái đuôi nhỏ của anh?”

“Cái đuôi nhỏ không tốt sao?” Anh thật lòng hỏi ý.

Cô nhú mày: “Cái đuôi nhỏ không phải là ý rất dính người sao? Chẳng lẽ em rất dính người?”

Anh chợt nhận ra: “Thì ra em hiểu như vậy.” Dừng một chút, anh vô tội nói, “Nhưng mà, dựa theo cách hiểu của em, cái tên này cũng rất thích hợp với em.”

“Phải không?” Cô không tin.

“Là ai mỗi ngày đều dời ghế ngồi bên cạnh tôi?” Anh hỏi lại. Anh ở phòng sách, cô liền dời ghế bành sang bên cạnh đọc sách; anh ở phòng bếp nấu cơm, cô liền dời cái ghế thấp ngồi bên cạnh khoa tay múa chân; anh ở ban công vẽ phác thảo, cô lấy tấm đệm nhỏ ngồi cạnh anh vẽ tranh.

“Nói bừa.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng, có điều vẫn không quên ngại biện.

Anh biết lắng nghe: “Ồ, tất cả đều là tôi nói bừa, cô Mộc Tiểu Thụ chưa bao giờ dời ghế đến bên cạnh tôi đọc sách vẽ tranh, không có lần nào cả.”

Sắc mặt anh cực kỳ nghiêm túc, thái độ cũng thành kính tới cực điểm, thế nhưng cô lại nhin không được mà bại trận, phì cười một tiếng.

Anh có phần bất đắc dĩ nhìn cô gái ngồi bên cạnh cười đến ngã nghiêng.

“Vậy dựa theo lý giải của anh, cái đuôi nhỏ là ý gì?” Cười đủ rồi, cô hỏi.

Anh suy tư một hồi lâu, không có kết quả: “Bị sự thông suốt của em làm xáo trộn, tôi đã quên mất lý giải của tôi là gì rồi.”

Cô tròn mắt nhìn: “Anh khẳng định cố ý, nói mau, là ý gì?”

“Quên rồi, thật sự quên rồi.”

“Thật sự quên rồi?”

“Thật mà, thật còn hơn vàng bạc.”

“...”

Anh bật cười nhìn cô bé quay đầu qua nhìn mây trắng ngoài cửa sổ không để ý tới mình.

Cái đuôi nhỏ trong lý giải của anh là gì?

Là vương bận nhỏ bé đặt nơi nào cũng không yên lòng, chỉ có khóa chặt bên người thì mới yên tâm.

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 28: Cô dâu nhỏ

Xuống máy bay, Mộc Tiểu Thụ đeo ba lô đi theo sát Kì Tấn Khiêm ở đằng trước. Ánh sáng phía Nam lura thừa sáng sủa, bầu trời xanh thẳm không chút mây đen, khiến cho tâm tình của Mộc Tiểu Thụ cũng sáng sủa theo.

Người tới đón chính là một cậu thanh niên đầu húi cua thân thuộc. Cậu ta cười tươi vẫy tay với Kì Tấn Khiêm: “Kì tiên sinh.” Sau đó cầm lấy hành lý của hai người, rồi đặt vào cốp xe sau.

“Kì tiên sinh, đi thẳng tới chỗ ở luôn không?” Cậu thanh niên đầu húi cua hỏi.

Kì Tấn Khiêm nói: “A Dục, đi tới khu mua sắm nội thành trước.”

“Vâng ạ.” A Dục cao giọng nói.

Sau khi xe dừng tại khu mua sắm sầm uất nhất, Mộc Tiểu Thụ hiếu kỳ hỏi: “Chúng ta đến đây làm gì? Đi mua sắm à?”

Kì Tấn Khiêm liếc cô một cái: “Đúng vậy.”

Mộc Tiểu Thụ không thể tin: “Kì tiên sinh, anh muốn đi mua sắm à...”

Kì Tấn Khiêm kéo cô ra khỏi xe: “Là ai trước đó cứ muốn đi cửa hàng mua quần áo?”

Mộc Tiểu Thụ á khẩu: “Kỳ thật...em nói đùa thôi.”

“À,” Kì Tấn Khiêm đáp, “Tôi không nói đùa. Đi, vào chọn vài thứ.”

Mộc Tiểu Thụ co ro: “Chỗ này hình như đất lấm.”

Kì Tấn Khiêm cười: “Yên tâm, không cần em bỏ tiền ra, cũng không cần tiết kiệm tiền cho tôi.”

Từ nhỏ đến lớn, kinh nghiệm đi mua sắm của Mộc Tiểu Thụ gần như là con số không, chỉ có mấy lần ít ỏi là đi cùng Mộc Lạc Kỳ, cầm giỏ xách giúp cô chị họ. Mộc Tiểu Thụ nhìn trái nhìn phải từ kính bày hàng, nhưng không thể đưa ra quyết định nên đi vào cửa hàng nào.

Đang trong lúc hết sức rối rắm, cô cảm thấy bờ vai trầm xuống, cô liền bị Kì Tấn Khiêm đưa vào một cửa hàng quần áo nữ.

Ánh đèn trong cửa hàng êm dịu, quần áo đẹp đẽ tan thời trước mắt, Mộc Tiểu Thụ mắt tự nhiên kéo kéo chiếc áo khoác rộng thùng thình của mình, cô cảm thấy sự xuất hiện của mình quá cách xa với nơi này.

Nhân viên bán hàng nhiệt tình đi tới: “Cô thích kiểu dáng quần áo thế nào? Chỗ chúng tôi vừa có một loạt kiểu mới mùa hè, rất thích hợp với vóc dáng cao gầy như cô, muốn thử một chiếc hay không?”

Mộc Tiểu Thụ bị xoay vòng giống như lọt vào trong sương mù, một bộ đồ phủ trên vai rồi bị đẩy vào phòng thử đồ.

Sau khi thay xong, Mộc Tiểu Thụ bồn chồn đi đến trước gương.

Trong gương chiếu ra một cô gái cao cao mảnh khảnh, thắt lưng màu ngà của chiếc váy hoa ôm chặt vòng eo cô, cổ áo trễ xuống hình cung lộ ra đôi xương quai xanh xinh đẹp. Cô gái trong gương lặng lẽ náu mái tóc ngắn không đều, cô nhân viên bán hàng hiểu ý khách lấy lược qua giúp cô chải lại mái tóc rối bời.

Cũng không biết cô nhân viên kia làm thế nào chỉnh sửa đầu tóc cô đại kia, chỉ tốn hai ba lần, mái tóc ngắn kia đã gọn gàng. Vài sợi tóc con nằm trước mắt trái của cô, càng tôn lên mặt mũi thanh tú trên khuôn mặt nhỏ nhắn như lòng bàn tay.

Mộc Tiểu Thụ xoay người đối diện với Kì Tấn Khiêm đang ngồi trên sofa đợi hồi lâu, ánh mắt dò hỏi nhìn anh: “Anh thấy thế nào?”

Kì Tấn Khiêm chống cằm không biết đã nhìn bao lâu. Anh thấy cô gái trước mắt hơi ngượng ngùng hỏi mình, anh không khỏi bần thần.

Mộc Tiểu Thụ đợi hồi lâu vẫn không thấy Kì Tấn Khiêm trả lời, cô hơi lúng túng quay người qua: “Không đẹp hả, vậy để em đi thay...”

Đang muốn chạy về phòng thử đồ, lại nghe Kì Tấn Khiêm ở đằng sau cất tiếng: “Đẹp lắm, lấy cái này đi. Mặc thêm một cái áo khoác nữa.”

Khi nói chuyện, một chiếc áo khoác ngắn dài tay màu vàng nhạt đã choàng lên vai Mộc Tiểu Thụ. Cô ngẩng đầu lên, chạm vào đôi mắt mang theo ý cười của Kì Tấn Khiêm. Anh ho nhẹ một tiếng nói: “Đây là lần đầu tiên tôi giúp con gái chọn quần áo, nếu không đẹp em thứ lỗi nhé.”

Còn chưa chờ Mộc Tiểu Thụ có phản ứng, cô nhân viên bán hàng ở đằng sau ánh mắt đầy sao sáng nói: “Vị tiên sinh này rất có mắt thẩm mỹ. Hai người trông rất xứng đôi!”

Không biết lời khen này là khen ánh mắt chọn quần áo của Kì Tấn Khiêm, hay là ánh mắt chọn người.

Mộc Tiểu Thụ theo bản năng đi qua tấm gương nhìn, trông thấy bên trong gương là một người đàn ông tuấn tú hơi khom lưng, hai tay khoát lên vai cô gái, cô gái thì mờ to mắt, sắc mặt ngượng ngùng.

Trông thấy cảnh này, gương mặt Mộc Tiểu Thụ lại nóng thêm mấy phần.

Ra khỏi cửa hàng quần áo kia, dưới sự khuyến khích của Kì Tấn Khiêm, Mộc Tiểu Thụ lại chọn thêm vài bộ khác nữa, ngoài ra còn mua một đôi giày da đế bằng màu rượu đỏ.

Khi Mộc Tiểu Thụ ăn mặc mới toanh xuất hiện trước chiếc xe, A Dục không thể nào che giấu vẻ bất ngờ trong mắt: “Ô, cô bé diện lên, thay quần áo liền biến thành một tiểu mỹ nhân rồi.”

Lời này thốt ra, Mộc Tiểu Thụ lại càng thẹn thùng hơn.

Kì Tấn Khiêm đi qua giải vây: “A Dục tuổi tác cũng không còn nhỏ, thời gian trước chú Trần có nhắc với tôi là muốn giới thiệu một cô gái cho cậu.”

Sau khi nghe xong A Dục lập tức quay đầu nhìn vô-lãng: “Kì tiên sinh, anh nói đùa rồi, em còn chưa vội...” Nói xong cậu ta lúng túng vội đạp chân ga, chiếc xe vụt chạy đi.

Mộc Tiểu Thụ vừa nhìn phong cảnh bên ngoài, vừa vui vẻ vuốt ve túi đồ xinh đẹp. Không có cô gái nào không thích quần áo giày dép xinh đẹp, cô cũng không ngoại lệ.

Hân hoan phấn khởi hồi lâu, cô cảm thấy chột dạ mấy phần, thế là chột chột Kì Tấn Khiêm ngồi bên cạnh: “Kì tiên sinh.”

Kì Tấn Khiêm quay đầu qua, ra hiệu cô nói tiếp.

Cô nuốt nước bọt, nói: “Cái này coi như anh cho em mượn tiền mua quần áo, đợt sau này phát đạt em sẽ trả lại anh. Anh coi như... đầu tư ở chỗ em, em

cam đoan anh nhất định sẽ thu về lợi nhuận.”

Anh nhìn đáng vẻ thề thốt son sắt của cô, không khỏi mỉm cười: “Được, coi như tôi đầu tư, tôi sẽ đợi ngày nào đó thu về lợi ích.”

Mộc Tiểu Thụ cho rằng nơi ở của Kì Tấn Khiêm chắc là một khách sạn nào đó, ai ngờ chiếc xe quẹo qua quẹo lại rồi vòng ra nội thành, cuối cùng đậu lại bên cạnh một ngôi nhà lầu gỗ mang vẻ cổ xưa.

Ngôi nhà có tổng cộng ba tầng, tầng một để trống, tầng hai mới là phòng ở, tầng ba là ban công nhỏ ngoài trời.

Mộc Tiểu Thụ nhảy nhót từng bước lên tầng ba, rồi đi vòng về tầng hai, cô nói với Kì Tấn Khiêm đang sắp xếp hành lý: “Nơi này là chỗ tốt, anh làm sao tìm được thế? Xem ra không phải nhà cho thuê...”

Kì Tấn Khiêm cười: “Đương nhiên không phải nhà thuê, trước khi xuất ngoại tôi đã mua lại nơi này, theo định kỳ là có người đến dọn dẹp.”

“Trời ơi trời ơi trời ơi...” Mộc Tiểu Thụ ồ ào chạy lên tầng ba.

Trên ban công ngoài trời có một cái bàn nhỏ và ba chiếc ghế mây. Ánh nắng hoàng hôn ấm áp chiếu vào, mặt nền bằng gỗ nổi lên một lớp ánh sáng nhạt, tựa như hồ phách khoác chiếc áo thời gian, xa hoa lộng lẫy.

Từ trên lan can gỗ có thể nhìn thấy một cánh đồng hoa cải dầu, phía cuối cánh đồng hoa là một dòng nước uốn lượn hình trăng rằm, cùng với núi non nối liền nhau. Ở phía khác của lan can có thể nhìn thấy con đường bằng đá thật dài, tại ven đường là những nhà sàn bằng gỗ hình dạng tương tự.

Khi Kì Tấn Khiêm bung khay com tối lên, anh trông thấy Mộc Tiểu Thụ đang một mình hí hục kéo mấy sợi dây mây cũ cùng với mấy miếng vải bố không biết đang bận làm gì.

“Mau tới giúp em, em phải treo một cái võng ở đây!” Cô đầy hăng hái la to về phía anh.

Anh đặt cái khay lên bàn, đi tới nhìn tường tận kết quả chiến đấu mà cô bận rộn hồi lâu: “Đây là cái võng mà em nói?”

Cô lau mồ hôi trên trán, hơi hớn hển nói: “Tuy rằng hơi xấu một tí, nhưng mà người có thể ngồi lên, sau này chúng ta có thể ngồi đây ngắm trăng chiều, thích thú biết bao!” Dứt lời, cô liền ngồi xuống, đang muốn đóng cửa hai cái, ai ngờ sợi dây tuột ra, mang theo cả người cùng ngã xuống mặt nền.

Kì Tấn Khiêm nhin không được cười ha ha. Anh kéo cô ngã xuống đầy bụi đất đứng lên, nói: “Nhìn cũng được, để tôi.”

Cô âm ức bĩu môi, lùi sang một bên nhìn anh thành thạo buộc dây vào miếng vải lần nữa.

Tốn chút thời gian, cái võng xinh đẹp ra đời. Anh vẫy tay với cô: “Qua đây thử xem.”

Cô quay đầu: “Em không muốn ngã lần nữa.” Vừa dứt lời, cô thấy anh đã nằm trên cái võng, đôi chân dài gập lại, lấy cánh tay gối đầu, trông rất thoải mái.

Cô động lòng: “Này, anh đi xuống đi, để em nằm.”

Anh không nhúc nhích: “Là ai ban nãy ồ ào nói sẽ ngã xuống?”

Cô tỏ vẻ nghiêm nghị: “Ban nãy có ai ồ ào sao? Em đâu có nghe.” Dứt lời cô vươn tay lắc cái võng, rất muốn lắc người nằm trên đó ngã xuống.

Anh vừa cười to vừa giơ tay đầu hàng, thừa dịp cô không để ý, cánh tay dài kéo cô lên võng. Cô sợ tới mức liên tục hô to: “Á không được không được, khẳng định không chịu nổi hai người đâu, sẽ ngã đấy ngã đấy...”

Kêu la hồi lâu, cái võng vẫn đóng cửa nhẹ nhàng, còn vững vàng chịu được trọng lượng của hai người.

“Không ngã đâu nhỉ?” Cô thoáng bình tĩnh lại.

Anh dò xét liếc nhìn cô: “Em nói đi?”

Đợi hai người chơi đùa hồi lâu mới trở về cái bàn, nắng chiều đã không còn tung tích từ lâu. Màn đêm buông xuống, sao mọc đầy trời.

Sau bữa tối, Kì Tấn Khiêm dẫn Mộc Tiểu Thụ xuống lầu tản bộ. Hai người dọc theo cánh đồng hoa cải dầu đi ra ngoài, gió đêm ấm áp, đầu mùa hạ, có cơn trùng không chịu được cô đơn mà xướng lên bài ca dao.

“Ô? Đằng trước có ánh sáng.” Mộc Tiểu Thụ tò mò bước về phía trước.

Kì Tấn Khiêm lại nhíu mày nhìn cô: “Buổi tối nhiều sương, em mặc phong phanh như vậy không sợ cảm lạnh à?”

Mộc Tiểu Thụ cười hí hì: “Chẳng phải có chiếc áo khoác anh chọn cho sao?”

Kì Tấn Khiêm bắt đắ dĩ, đành phải đuổi kịp bước chân của cô.

Càng đi về phía trước, ánh sáng càng rực rỡ. Ánh sáng đỏ tựa như lửa trại, cũng giống như đèn màu.

Phía trước là một mảnh đất trống, trên đó tụ tập rất nhiều trai gái mặc trang phục dân tộc. Chính giữa mảnh đất nổi lên một đồng lửa lớn, không ít thanh niên nam nữ vây quanh đồng lửa vừa hát vừa nhảy. Bên ngoài cũng đốt lên từng ngọn lửa nhỏ, có mấy ông già ngồi xung quanh, đàn tấu nhạc cụ mà Mộc Tiểu Thụ không biết tên.

Mộc Tiểu Thụ chưa từng thấy điệu nhảy như vậy, không thể tìm ra cách thức, nhưng lại trông rất đẹp. Cô kéo cánh tay Kì Tấn Khiêm, hỏi: “Bọn họ đang làm gì đó?”

Kì Tấn Khiêm lắc đầu: “Tôi cũng là lần đầu nhìn thấy. Có lẽ là ngày hội đặc biệt nào đó.”

Thế là Mộc Tiểu Thụ quay đầu hỏi một người địa phương bên cạnh: “Các người đang ăn mừng ngày hội gì thế?”

Người kia mở miệng nói quang quác một hồi, Mộc Tiểu Thụ không hiểu được chữ nào. Cô ngheh lời nhìn trân trân, tiếng địa phương nơi này lợi hại thật.

Đám người vẫn di chuyển, ánh lửa rọi ra khiến Mộc Tiểu Thụ ứa ra một lớp mồ hôi mỏng. Cô cố sức chui vào trong đám đông, đằng trước hình như còn có tiết mục. Cô vừa chen chúc vừa nắm tay Kì Tấn Khiêm, không hề quay đầu mà nói: “Kì tiên sinh, anh đi nhanh chút, chậm nữa là không chen vào được.”

Thật vất vả mới chen vào bên trong cùng, Mộc Tiểu Thụ lo đầu nhìn phía trước, trông thấy trên mảnh đất trống đặt một cái bàn trúc thật dài, bày cô gái trẻ trung tựa như hoa đào đều mặc váy dài đỏ thắm, xinh đẹp đứng trước bàn trúc.

“Làm gì thế nhỉ?” Mộc Tiểu Thụ lòng đầy hiếu kỳ.

Một người đàn ông trung niên bên cạnh quay đầu dùng tiếng phổ thông nói với Mộc Tiểu Thụ: “Cưới vợ.”

Lại tình cờ gặp được lễ cưới của dân bản xứ, còn là bày cô gái lấy chồng, Mộc Tiểu Thụ tặc lưỡi tò mò: “Chú rể đâu?”

Người đàn ông trung niên đáp: “Chú rể còn chưa quyết định đâu.”

“Hả?” Mộc Tiểu Thụ nghi ngờ mình nghe lầm.

Người đàn ông kia buồn cười nhìn Mộc Tiểu Thụ, chỉ vào mấy cô thiếu nữ xinh đẹp đứng bên kia: “Chú rể được chính cô dâu chọn lựa.”

Phong tục rất cò mớ, Mộc Tiểu Thụ trở mắt đứng nhìn.

Cô kéo Kì Tấn Khiêm ở phía sau, chuẩn bị kể với anh tin tức mình vừa thám thính được thì trông thấy tay mình nắm phải một người xa lạ mặc trang phục dân tộc. Chàng trai kia thoạt nhìn xấp xỉ tuổi với Mộc Tiểu Thụ, đang ngại ngùng bởi cái nhìn chăm chăm của cô.

Trong nháy mắt Mộc Tiểu Thụ xị mặt: “Anh là ai? Bọn tôi chạy đi đâu rồi?”

Chàng trai bị cô nhìn đến ngượng ngùng: “Là cô cứ nắm tay tôi...”

Mộc Tiểu Thụ vẫn còn rối rắm: “Xong rồi xong rồi, tôi và bạn tôi bị tách ra, làm sao đây làm sao đây?”

“Bạn cô, là vị kia phải không?” Chàng trai chỉ sang mảnh đất trống.

Mộc Tiểu Thụ ngẩng đầu, trông thấy trước bàn trúc không biết khi nào có thêm bảy chàng trai trẻ tuổi, một vị duy nhất trong đó không mặc đồ dân tộc không phải Kì Tấn Khiêm thì là ai?

“Sao anh ấy lại ở trên đó?” Mộc Tiểu Thụ thốt lên. Kì Tấn Khiêm xen lẫn với sáu chàng trai khác trông rất vô tội, hình như không biết tại sao mình bị kéo lên.

Người đàn ông trung niên bản xứ ở bên cạnh Mộc Tiểu Thụ lại nở nụ cười: “Cô bé, cô phải nắm cho chặt, nếu không bạn trai cô sẽ bị cô dâu bắt đi.”

Bạn trai? Cô dâu? Đầu óc Mộc Tiểu Thụ trống không.

“Dựa theo phong tục của Bạch Sa Loan chúng tôi, vào giữa hè cô dâu có thể tự mình chọn bạn trăm năm, nếu thích chàng trai nào thì nhảy lên lưng cậu ta. Chàng trai công cô gái muốn gả đi nhất định phải cưới cô dâu này, nếu không cả đời cô dâu sẽ không thể lấy chồng.” Người đàn ông kia kiên nhẫn giải thích, “Hiển nhiên, cậu bạn trai tuần tú của cô đã được một cô dâu trong đó yêu thích.”

Đang nói chuyện, trên mảnh đất đột nhiên xôn xao, một cô dâu đã nhảy lên lưng một chàng trai. Chàng trai kia mặt mày hớn hở cỗng cô dâu xoay vòng tại chỗ, đám đông vây xem trong nháy mắt phá lên từng đợt hoan hô.

Ở đầu này, những cô dâu khác đều nóng lòng muốn thử. Mộc Tiểu Thụ thấy việc lớn không hay rồi, Kì Tấn Khiêm còn ngo ngắc đứng tại chỗ không biết đầu đuôi. Thế là cô hạ quyết tâm, vì trình tiết của Kì tiên sinh, cô bỏ mặc tất cả!

Giây tiếp theo, cô thoát khỏi đám đông chạy về phía mảnh đất. Cô lao đi quá nhanh, như tên lửa đụng cái phịch vào trong lòng Kì Tấn Khiêm.

“Tiểu Thụ?” Kì Tấn Khiêm ngơ ngẩn nhìn Mộc Tiểu Thụ từ trời giáng xuống.

Trong hỗn loạn, Mộc Tiểu Thụ thoáng thấy phía sau Kì Tấn Khiêm đang có một cô dâu đang hướng về phía này, cô vội vàng ôm cổ anh kêu lên: “Mau công em mau công em!” Thấy Kì Tấn Khiêm còn sững sờ, cô vừa tự động nhảy lên lưng anh vừa la to, “Còn ngây ra đó trình tiết của anh sẽ không giữ được đấy!”

Kì Tấn Khiêm bị hành động đột ngột của cô làm hết hồn, anh lao đảo hai bước rồi vững vàng công cô.

Giờ phút này, trong đám đông lại phát ra tiếng hoan hô lớn hơn nữa. Mộc Tiểu Thụ quay đầu trông thấy bảy cô dâu đã tìm được chủ rể, cô không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Có một cô gái người địa phương cười khanh khách đi qua đội một vòng hoa cho Mộc Tiểu Thụ và Kì Tấn Khiêm, hai tay chấp lại nói một câu với bọn họ.

Mộc Tiểu Thụ không hiểu tiếng địa phương, thế là ngơ ngẩn muốn hỏi tiếng phổ thông của câu nói này là gì, lại bị Kì Tấn Khiêm sắc mặt là lạ giữ lại.

“Anh có hiểu cô ấy nói gì không?” Cô hỏi.

Anh không hề do dự đáp ngay: “Không hiểu.”

“Vậy đề em hỏi.” Cô không cam lòng.

Anh hấp tấp ngăn cản: “Có gì mà hỏi chứ, thời gian không còn sớm chúng ta phải trở về.”

“Ê, anh chờ một chút, em còn chưa chơi đủ mà!” Cô không nghe lời, “Này này, anh chạy đi đâu hả, mau thả em xuống, em còn muốn chơi thêm một lúc nữa...”

Anh giữ vững cô gái trên lưng, không để ý sự phản kháng của cô, không hề do dự mà trở về.

“Anh chẳng từ tế chút nào, em đã cứu anh ra khỏi biển lửa, anh chẳng những không cảm ơn mà còn không cho em chơi!”

“Phải phải phải, là anh không từ tế.”

“Em đã cứu trình tiết của anh, anh có biết không hả?!”

“...”

“Chúng ta trở về nhìn xem những cô dâu Bạch Sa Loan kia sẽ làm gì tiếp theo được không? Chỉ xem một chút, không mất nhiều thời gian đâu.”

“Không được.”

“Ồ? Kì tiên sinh, sao anh lại đỏ mặt?”

“...”

Dưới ánh trăng, Kì Tấn Khiêm công Mộc Tiểu Thụ men theo cánh đồng hoa cải dầu đi chậm chậm trở về. Cô gái trên lưng nói líu riu không ngừng, từ trước đến nay anh chưa từng gặp ai nói nhiều như vậy, anh muốn nói chen vào cũng chẳng có cơ hội.

Âm thanh véo von thánh thót quanh quẩn trong cánh đồng hoa cải dầu mênh mông bát ngát, công theo cô bé đặc biệt ngây thơ, anh lặng lẽ lắng nghe, không thể kiềm nén mà cong lên khóe miệng.

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 29: Đêm vắng hoa nở

Bạch Sa Loan không tìm được trên bản đồ.

Nhưng trong mắt Mộc Tiểu Thụ, thôn trại nhỏ bé bị bản đồ sao nhãng này còn khiến người ta rung động hơn cả danh lam thắng cảnh. Kì Tấn Khiêm dùng một tuần đưa cô đi dạo cả Bạch Sa Loan, còn cô thì dùng một tuần để cảm nhận góc nhìn chuyển đi của thiếu niên Kì Tấn Khiêm.

“Kì tiền sinh, năm đó một mình anh leo lên ngọn núi này, còn phát hiện cái này à?” Hai chân Mộc Tiểu Thụ giẫm trên khe núi đá ướt sũng, nhìn động tiên màn nước bốn phía mà tán thưởng.

Đây là một hang núi hình thành tự nhiên, ẩn trong nguồn suối róc rách. Trên đỉnh là thung sáu trời trong xanh biếc như được tẩy rửa, dưới đáy hang là ve sầu thê lương đầu sương tháng chín. Đá dưới hang được bày đặt rất thú vị, tựa như đàn dương cầm xoay tròn, phím đàn đen trắng chênh lệch hỗn loạn, dây leo làm dây đàn, nước chảy làm âm thanh.

Thiên nhiên huyền diệu.

Kì Tấn Khiêm ngồi ngoài hang thành thạo nhóm một đồng lửa, anh lấy ra dụng cụ và đồ ăn từ trong ba lô, bắt đầu chuẩn bị bữa trưa.

Anh vừa nướng thịt vừa nói với cô gái đang ở trong hang phía xa: “Năm đó một mình tôi đi du lịch tình cờ đi tới Bạch Sa Loan, bất ngờ phát hiện ra cái hang núi này. Tôi vốn tưởng rằng qua nhiều năm như vậy, nơi này đã bị khai phá rồi, không ngờ vẫn còn giữ nguyên đáng về ban đầu.”

Mộc Tiểu Thụ từ dưới hang nhảy lên, thuận đường đuối tay lấy củ khoai tím trong tay Kì Tấn Khiêm: “Nhưng mà, tại sao anh muốn đi du lịch một mình?”

Anh liếc cô một cái, sau đó bỏ thêm một nhánh cây vào đồng lửa: “Du lịch một mình rất tự do, ném mọi việc ra sau đầu, có thể thay đổi lộ trình bất cứ lúc nào, rất thuận tiện.”

Cô cắn khoai nói: “Anh không cảm thấy cô đơn ư?”

Anh suy tư một lúc lâu, hỏi: “Tại sao lại cô đơn?”

“Anh tìm được một nơi xinh đẹp mà không ai biết cả, anh nướng đồ ăn ngon lại chẳng có ai ăn cùng, một mình anh đi đường cũng không có người trò chuyện với anh.” Cô đếm ngón tay.

Anh có phần đồng ý gật đầu: “Đúng vậy, đó là lý do tại sao tôi chưa từng có lần đi du lịch nào sống động như lúc này, mỗi một bước đi đều có người sôi nổi líu ríu, tôi còn phải nhìn trước ngó sau để phòng ngừa cái đuôi nhỏ ham chơi này đi theo đám đông mà tách ra.”

Mây liễu của Mộc Tiểu Thụ dựng thẳng: “Nói vậy, em tách ra hồi nào? Tôi đó rõ ràng là anh bị lạc, còn bị cô dâu lừa làm chú rể, nếu không phải em dừng cảm quên mình làm việc nghĩa, anh còn có thể tốt lành ngồi ở đây chờ em sao?”

Anh gấp một miếng đùi gà đã nướng chín nhét vào miệng cô: “Đó là tập tục của Bạch Sa Loan, đương nhiên không thể ràng buộc người bên ngoài.”

“Anh nói dễ dàng nhì,” cô cố gắng nuốt xuống miếng thịt gà, “Ngộ nhờ anh thật sự bị cô dâu bắt trời về nhà, kết quả người vất vả không phải là em sao, em phải bám theo các người đến phòng tân hôn, cứu anh ra trước khi hai người động phòng hoa chúc.” Cô gật đầu đặc ý, than thở, “Anh nói đi, mặt mũi đẹp trai như vậy để làm gì? Lại còn thích đi du lịch một mình, ngày nào đó anh thực sự bị nữ tặc để ý, anh tìm đâu ra một người bạn cơ trí đứng cảm như em tới cứu anh chứ?”

Anh lắng nghe lời ngụy biện hùng hồn của cô mà không hề có phản ứng, hồi lâu sau mới nói: “Tôi biết, không phải tôi chê em, là em chê tôi từ đầu đến đuôi.”

“Ồ? Em không nói gì hết nhá,” cô liếm nước tương bên miệng, sắc mặt gian xảo, “Là tự anh đưa ra kết luận.”

Anh im lặng, dời cái nồi tới bên cạnh mình: “Em lợi hại như vậy, chắc chắn có bản lĩnh tồn tại trong hoang dã không nhỏ chút nào, món canh gà rừng hầm nấm trong cái nồi này của tôi khẳng định chẳng thể lọt vào mắt em, tự tôi ăn hết vậy.” Dứt lời anh cầm thìa múc canh trong nồi.

Cô cực kỳ sợ hãi, cuống quýt nắm giữ cánh tay anh: “Này này này, em thích món canh nhất. Chúng ta làm một vụ trao đổi nhé, anh chủ nội em chủ ngoại, anh phụ trách rửa tay nấu canh, em phụ trách xắn tay áo chà rửa. Trình tiết của anh, sau này em bao luôn!”

Câu cuối cùng tựa như đất bằng nổi sóng, Kì Tấn Khiêm hoảng hồn, bàn tay cầm thìa run rẩy. Người nói chuyện lại không hề phát giác, nhìn đúng thời cơ mà đoạt lấy cái thìa, cuối cùng còn không quên thỏa mãn liếm vết canh trên thìa: “Hơi ít muối, thêm tí nữa nhé?”

Kì Tấn Khiêm bực bội cười giễu, đuối cánh tay dài ra, tách cái nồi khỏi phạm vi của cô: “Tôi thấy muối đủ rồi, nồi canh này là nấu cho tôi, không cần thêm muối.” Dứt lời anh ngửa đầu ăn mấy ngụm to.

Bên này, Mộc Tiểu Thụ lại đau lòng đến nỗi cầm thìa đứng ngồi không yên.

“Thực ra em cũng thích mùi vị thanh đạm, không thêm muối cũng được.”

Kì Tấn Khiêm như vị tăng già ngồi thiền, vẫn hờ hững ngồi ăn.

Cô ngó nhìn cái nồi sắp thấy đáy, không cam lòng mà liếm mấy giọt canh cuối cùng trên thìa: “Kì tiền sinh, em sai rồi được chưa.”

“...Chừa chút canh cho em được không?” Âm thanh rất đáng thương.

Kì Tấn Khiêm nghe vậy, khước miệng cong lên, nuốt xuống ngụm canh cuối cùng.

Mười lăm phút sau, Mộc Tiểu Thụ cảm một nồi canh nắm mới, sắc mặt khoái trá: “Em đã nói rồi mà, Kì tiên sinh tuấn tú lịch sự như vậy sao có thể so đo với người bình thường như em?”

Kì Tấn Khiêm nhắc mí mắt: “Nếu không bây giờ tôi so đo một chút nhé?” Anh vốn định hầm hai nồi canh, mỗi người một nồi nhỏ, chẳng qua anh ăn trước phần canh vốn là của cô.

“Khụ khụ khụ, nồi canh này ngon quá, Kì tiên sinh thật sự có tay nghề tốt ghê.” Cô cầm cái nồi ăn ừng ực, sợ Kì Tấn Khiêm đổi ý.

“Chậm một chút...nóng...” Tiếc rằng chữ “nóng” còn chưa thốt ra, cô đã ăn sạch sẽ cái nồi ngay dưới mũi anh.

“Ăn hết rồi, ha.”

Ăn xong bữa trưa, khi hai người thu dọn chuẩn bị rời khỏi, Mộc Tiểu Thụ bỗng đứng tỏ vẻ thần bí túm lấy cánh tay Kì Tấn Khiêm.

“Nơi này chưa có ai tới à?” Cô hỏi.

“Ừm.” Anh gật đầu, con đường không ai bước qua, cũng chẳng có khói lửa, nơi này giống như một phần chưa được khai hóa của Bạch Sa Loan.

“Nào nào nào, anh là người phát hiện ra cái hang này, mau đặt tên cho nó.” Cô hưng phấn nói.

Anh tự động lọc bỏ ý tưởng lộn xộn của cô, kéo cô ra khỏi hàng cỏ dại cao tới đầu gối.

“Hừm, gọi gì mới được đây?” Cô đã bắt đầu tốn sức suy nghĩ, “Phải đặt một cái tên vang dội bốn phương. Động tiên kỳ diệu! Gọi là ‘động tiên kỳ diệu’ thế nào?”

Anh tiêu điều liếc nhìn cô: “Có thể tầm thường hơn chút không?”

“Tầm thường mới là tao nhã, anh không hiểu đâu.” Cô lắc đầu làm như là thật.

Anh gật đầu: “Phải, tôi không hiểu, tất cả học đòi văn về gì đó tôi chẳng hiểu cái nào.”

“Kì tiên sinh, có ai nói với anh thực ra anh là cao thủ phúc hắc độc miệng hay không?”

“Phúc hắc là gì?”

“Chính là một bụng đầy ý nghĩ xấu, lúc làm hại người ta đều dùng từ ngữ hạ bút thành văn không hề trùng lặp.”

“À, cảm ơn.”

“...”

Khi trở về trại thì đã gần ba giờ chiều. Tại ven đường gặp được một vài gương mặt quen thuộc, đều là những người vây xem cô đấu gã chồng ở Bạch Sa Loan. Bọn họ hiểu nhiên còn nhớ Mộc Tiểu Thụ và Kì Tấn Khiêm, ai cũng mở miệng dùng tiếng địa phương chào hỏi hai người.

“Bọn họ nói gì thế?” Mộc Tiểu Thụ vừa quay đầu vẫy tay với những người bán xức, vừa tò mò hỏi.

Gân xanh hai bên trán Kì Tấn Khiêm giật giật, rất thông minh đổi đề tài: “Động tác mau lẹ một tí, chúng ta phải đi nội thành một chuyến.”

“Đi nội thành làm gì?” Thành công dời chuyển sự chú ý của cô.

“Lấy một vài thứ đồ.” Anh đáp.

Khi Kì Tấn Khiêm lái xe đến địa điểm thì trời đã gần xế chiều. Trên ngã tư đường lác đác vài người, tại ven đường đều là kiến trúc bằng gỗ lâu năm. Ở góc đường có một túp lầu kiểu thời nhà Minh nhà Thanh đứng sừng sững, lá cờ rủ tại mái hiên chậm chậm phát phơ trong gió, dường như kéo theo bụi bặm trên mái hiên rơi xuống bánh xe thời gian.

“Đây là nơi nào?” Mộc Tiểu Thụ hỏi.

Kì Tấn Khiêm đáp: “Ba phường bảy ngõ. Kiến trúc sớm nhất của nơi này có thể ngược dòng đến thời Tấn, thời Đường, tuy rằng hiện giờ đã bị thương nghiệp hóa, nhưng nguyên trạng của kiến trúc được bảo tồn coi như hoàn hảo.”

“Phường Y Cẩm, phường Văn Nho, phường Quang Lộc, ngõ Dương Kiều, ngõ Lang Quan, ngõ Tháp, ngõ Hoàng, ngõ An Minh, ngõ Cung, ngõ Cát Ti.” Mộc Tiểu Thụ liệt kê từng cái, cuối cùng dương dương tự đắc với Kì Tấn Khiêm, “Em nói đúng không?”

Lúc này đến phiên Kì Tấn Khiêm kinh ngạc: “Em đã tới rồi?”

Mộc Tiểu Thụ lắc đầu: “Không có. Nhưng em đã từng nhìn thấy.” Hồi bé, cô đã nhìn thấy ba phường bảy ngõ ở trong bức tranh dài đến chín thước, phía

cuối còn đề cập tới tên phường tên ngõ cùng với tên của tác giả bức tranh. Cô từng xem một lần, đã thấy thì không thể nào quên được.

“Em nói đúng rồi.” Kì Tấn Khiêm nói, “Có điều em bỏ sót một cái, phố Nam Hậu.” Anh kéo cô đi dọc theo đường phố mười bước rồi dừng lại, “Xem, phía cuối ngõ kia chính là phố Nam Hậu.”

“Tôi phải đi lấy một vài thứ, tốn hơi nhiều thời gian. Em có thể đi dạo gần đây.” Anh bổ sung, “Đừng đi xa.”

“Đi đi, em sẽ không chạy loạn đâu.” Cô dừng dừng vẫy tay.

Cô nhìn Kì Tấn Khiêm đi vào một mặt tiền cửa hàng trông như là hiệu cầm đồ, còn cô thì dọc theo hẻm nhỏ đi về phía trước. Ba phường bảy ngõ đan xen ngang dọc, rất dễ lạc đường, có điều cô đi theo một con đường này, chắc là không lạc đâu nhỉ?

Cạnh ngõ hẻm còn có thợ thủ công chưa đóng quầy hàng, đang ngồi xỏm quần kẹo đường trên cái bàn thấp. Nước đường màu vàng kim được thợ thủ công xoay qua xoay lại, cuối cùng làm ra hình dáng của một con gà trống.

Mộc Tiểu Thụ nhìn đầy hưng phấn, thỉnh thoảng con gà trống kia đưa tới trước mặt cô. Ông thợ thủ công vừa thu dọn quầy hàng vừa dùng tiếng phở thông mang theo giọng địa phương nặng nề nói với cô: “Cô gái, một con cuối cùng, tặng cho cô.”

Ông lão nhếch miệng mỉm cười, nếp nhăn hờ ra như vỏ cây cằn cỗi, Mộc Tiểu Thụ lại cảm thấy thân thương: “Cháu cảm ơn ông ạ.”

Mộc Tiểu Thụ ngồi trên bậc đá liếm kẹo, trong lòng lăm lăm sao Kì tiên sinh còn chưa tới. Đang nghĩ ngợi, trong tầm nhìn của cô bỗng nhiên xuất hiện một đôi giày.

Một đôi giày cao gót thủy tinh đẹp đẽ lộng lẫy, khảm đầy kim sa màu vàng nhạt.

Mộc Tiểu Thụ từ cặp chân mảnh khảnh của người tới mà nhìn lên, không ngờ nhìn thấy một gương mặt xinh đẹp.

Đôi môi đỏ mọng của người kia hơi mím lại, hài lòng nhìn thấy sắc mặt Mộc Tiểu Thụ tái dần. Cô ta cong khóe miệng dùng giọng điệu châm biếm: “Mộc Lạc Phân phải không? Tôi nghĩ chúng ta có thể nói chuyện một chút.”

***

Khi nắng chiều sắp biến mất tia sáng cuối cùng, Mộc Tiểu Thụ đợi được Kì Tấn Khiêm.

Tay trái anh cầm mấy vật hình ống dài, tay phải vỗ đầu cô: “Xin lỗi, để em đợi lâu như vậy. Đi dạo thế nào?”

Cô ngửa đầu, hí mắt cười: “Đi dạo rất vui, nhưng mà ——” cô bỗng nhiên sụp bả vai, “Em đói bụng.”

Tâm trạng của anh rõ ràng tốt lắm, anh ôm bờ vai cô nói: “Đi, quay về Bạch Sa Loan, tôi chuẩn bị một bữa tiệc lớn.”

Cô không hề che giấu vẻ khinh thường trong giọng nói: “Anh nấu cơm? Ngoại trừ thịt xào tiêu cay, dưa chuột trộn, đậu que xào và canh trứng cà chua, anh còn có thể làm gì?”

“Thế nào, lại bắt đầu chê nữa à?” Anh thông thả nói, “Là ai thế thốt nói rằng muốn tôi chủ nội rửa tay nấu canh hả?”

“Được, tối nay chúng ta ăn canh.” Cô cao giọng nói, “Nếu tối nay Kì tiên sinh không làm ra món canh đầy đủ sắc hương vị, thế thì em sẽ không rửa bát. Quyết định thế nhé.”

Anh cười: “Vậy tối nay làm phiền em rửa bát rồi.”

***

Căn lầu nhỏ, ban công ngoài trời.

Chén bát bữa bọn trên bàn, người cạnh bàn lại thoải mái ngắm trăng trên trời.

Mộc Tiểu Thụ tìm vị trí thoải mái nhất ở trong vòng, than ngắn thở dài với vì sao đây trời nào là đời người ngắn ngủn, nào là giọt nước trong biển cả chẳng thể ngăn lại vật đổi sao dời.

Kì Tấn Khiêm ngồi trên tấm chiếu cạnh chiếc võng móc lỗ tai đành chịu, nói: “Khỏi phải than với sao với trăng, chén bát tối nay để tôi rửa.”

Thế là Mộc Tiểu Thụ rút cuộc ngừng lại lời than vãn kéo dài không thời hạn.

“Kì tiên sinh?”

“Hửm?”

“Anh đã từng để lại một câu nói cho em, đại khái là cho dù bị cả thế giới vứt bỏ, cũng không được cam chịu, đúng không?”

“Tôi nói nhiều lắm, không nhớ nữa.”

Cô lại hỏi: “Vậy nếu một người suốt đời dựa vào một người khác, có phải rất bị kịch hay không?”

Anh nghĩ ngợi, đáp: “Chưa hẳn. Em làm sao biết người được dựa vào không phải cam tâm tình nguyện để người kia dựa vào? Đôi sang một góc nhìn khác, người đã hạ quyết tâm dựa vào người khác phải có dũng khí tối cao mới giao phó bản thân cho người khác, mà người được dựa vào giữ vững lòng đầy tin nhiệm của người dựa vào, điều này cũng là một loại vinh hạnh.”

“Anh quanh qua quần lại làm em choáng váng rồi.” Cô phản nản.

Anh nở nụ cười: “Đời người vốn rất mơ hồ, em nhìn theo quan điểm này thì là tình hình như vậy, nhưng đôi sang quan điểm khác thì lại là một tình cảnh khác biệt. Em không cần phải hỏi tôi, tự trong lòng em đã có sự lựa chọn. Cô gái bướng bỉnh như em, tìm kiếm câu trả lời của tôi thực ra chỉ là vì yên tâm, không phải sao?”

Cô không nói lời nào.

“Thế thì em hãy nghe cho kỹ, câu trả lời của tôi.” Anh cúi đầu nhìn đôi mắt đen nhánh của cô, “Sự lựa chọn của em chính là câu trả lời của tôi.”

Một hạt giống nho nhỏ bỗng chốc thoát khỏi sự khống chế của cô, len lút chui lên bên rãnh trong trái tim cô, lẳng lặng nở ra một đóa hoa trong đêm tối.

Cô chớp mắt, nhìn đôi mắt anh gần trong gang tấc: “Kì tiên sinh, trước kia chúng ta đã từng gặp nhau sao?”

“Trước kia là bao lâu?” Anh hỏi.

“Rất lâu rất lâu trước kia.” Cô đáp.

Anh mỉm cười: “Đã từng gặp sao? Có lẽ vậy.”

Lại qua hồi lâu.

“Kì tiên sinh?”

“Humm?”

“Em muốn trở lại trường học. Em muốn cùng những bạn cùng lứa tham dự kỳ thi vào trường cao đẳng.”

“Được.”

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 30: Cái ôm

“Tôi muốn gặp Tiêu Thanh Nhượng.”

Lão An cung kính canh giữ cửa phòng, không hề động đậy.

“Bác An, tôi biết anh ấy ở bên trong.” Đan Hiểu Thanh trừng đôi mắt xinh đẹp, “Anh ấy làm càn, bác cũng không khuyên nhủ sao?”

“Thiếu gia an bài như vậy, đều có đạo lý của cậu ấy.” Âm thanh của lão An vẫn thản nhiên như trước.

Đan Hiểu Thanh không thể kiềm nén sự tức giận: “Anh ấy muốn thế nào? Bị cô lập hoàn toàn một mình tác chiến ư? Anh ấy có biết...”

“Biểu tiểu thư,” lão An đột nhiên lên tiếng ngắt lời cô ta, “Thiếu gia nói, nếu biểu tiểu thư không bằng lòng, có thể chọn người chủ khác.”

Đan Hiểu Thanh đang nóng nảy chợt im lặng: “Anh ấy có ý gì?”

Chưa đợi lão An trả lời, cánh cửa phía sau lặng lẽ mở ra. Bên trong truyền đến âm thanh lạnh lùng: “Lão An, để cô ta vào.”

Đan Hiểu Thanh liếc nhìn lão An một cái rồi nghiêng người đi vào.

Ánh sáng trong phòng mờ mờ, tấm màn kiểu Rococo thật dày ngăn cách phần lớn ánh sáng. Ngoài cửa sổ là một thế giới, bên trong cửa sổ là một thế giới

khác.

Tiêu Thanh Nhượng ngồi bình thần sau cái bàn trước cửa sổ, gương mặt nhìn sắc mặt phức tạp của Đan Hiểu Thanh.

“Cô tìm tôi?”

Ba chữ nhẹ nhàng làm sụp đổ tường thành trong trái tim Đan Hiểu Thanh khó khăn lắm mới dựng nên. Cô ta quên mất suy nghĩ có sẵn trong đầu, quên đi ở trước mặt người này tuyệt đối không thể làm rõ mục đích quá sớm. Cô ta nhìn khuôn mặt quá bình tĩnh trước mắt, tức tối nói: “Tại sao anh ra tay với Phù Dụ?”

Tiêu Thanh Nhượng nhẹ nhàng cười một tiếng: “Cho tôi một lý do không được ra tay với anh ta?”

Đan Hiểu Thanh nói: “Anh ta nắm giữ một phần tư thế lực tại Tiêu gia, anh ta là phái trung lập mà ai ai cũng muốn lôi kéo, còn nữa, anh ta là anh trai ruột thịt của anh.”

Tiêu Thanh Nhượng nhìn Đan Hiểu Thanh, chậm rãi nói: “Không sai, Phù Dụ có được một phần tư lợi thế, nhưng chỉ là một phần tư. Tôi muốn nắm lấy toàn bộ Tiêu gia, một phần tư kia của anh ta sớm muộn gì cũng nằm trong tay tôi. Nếu anh ta duy trì sự trung lập, thế thì tôi càng muốn chặt đứt quyền lực của anh ta trước khi anh ta lựa chọn người chủ. Nếu anh ta bằng lòng làm việc cho tôi, như vậy chúng tôi có thể chung sống hòa bình; nếu anh ta cố ý thao túng bàn cờ theo ý mình ở sau lưng tôi, thế thì thật đáng tiếc, tôi chỉ có thể ra tay trước. Hiển nhiên, Phù Dụ lựa chọn cái thứ hai.”

“Ngần không nên vạ không nên, anh ta không nên đụng tới người của tôi.”

Đan Hiểu Thanh rút cuộc bắt được một manh mối: “Anh lại vì một con nhóc còn chưa trưởng thành mà trở mặt với Phù Dụ ư? Lý trí của anh đâu hả? Con nhóc kia không hề có địa vị tại Mộc gia, bản thân cô ta cũng chả là cái thá gì, cô ta vào Tiêu gia chỉ là gánh nặng của anh thôi.”

Tiêu Thanh Nhượng híp mắt, không giận mà cười ngược lại: “Cô cho rằng tôi vì Mộc Lạc Phân mới quyết định tiêu diệt Phù Dụ?”

Đan Hiểu Thanh ngẩn người, vô cớ cảm thấy lạnh lẽo.

“Phù Dụ đã biết Lạc Phân, thế thì anh ta tất nhiên sắp xếp tai mắt bên cạnh tôi, anh ta có can đảm lấy đứa cháu út của Mộc gia làm mồi để lấy mạng tôi, vậy thì anh ta còn gì không dám làm chứ?”

Hắn nhìn chằm chằm Đan Hiểu Thanh, gằn từng chữ: “Cô lấy cái thứ tình yêu nam nữ để sinh tồn trong Tiêu gia, rốt cuộc là tôi không có lý trí, hay là cô không có lý trí?”

Đan Hiểu Thanh sắc mặt trắng bệch. Cô ta đột nhiên nhớ tới hôm ở ba phường bảy ngõ, cô gái gầy yếu kia cũng từng nói như vậy. Cô nói: “Cô muốn tôi đi khuyên Tiêu Thanh Nhượng? Cô đang diễn hài ư? Cô cho rằng Tiêu Thanh Nhượng là loại người vì tình yêu nam nữ mà gây chiến sao? Anh ta muốn ra tay với ai là chuyện của anh ta, anh ta có thể nào vì tôi mà lung lay quyết định. Lòng dạ của họ Phù kia không nhỏ, nếu tôi là Tiêu Thanh Nhượng tôi cũng sẽ phẩy bỏ anh ta.”

Cô ta không thể kiềm nén mà nóng nảy, con nhóc Mộc gia tầm thường kia lại dễ dàng vạch ra tâm tư của Tiêu Thanh Nhượng, còn cô ta ở bên cạnh Tiêu Thanh Nhượng nhiều năm lại hồ đồ không biết gì.

Tiêu Thanh Nhượng lại nói: “Chuyện cô tự mình thả đi Mộc Lạc Phân tôi còn chưa tìm cô thanh toán.”

Trái tim Đan Hiểu Thanh nhảy dựng, dời ánh mắt: “Anh nói gì, em không hiểu.”

Tiêu Thanh Nhượng mỉm cười, nhưng trong đôi mắt hẹp dài lại chẳng có chút ý cười: “Cô hiểu hay không cũng chẳng sao, nhưng lời tiếp theo tôi hy vọng cô hiểu được.”

Bỗng dưng, Đan Hiểu Thanh hơi sợ hãi.

“Từ giờ trở đi, đừng để tôi nghe thấy bất cứ từ ngữ hạ thấp nào có liên quan đến Mộc Lạc Phân từ trong miệng cô. Cô ấy ở Mộc gia có địa vị thế nào, tôi không quan tâm; cô ấy có thích hợp hay không, tự tôi định đoạt; về phần cô ấy có phải là gánh nặng hay không,” dừng một chút, hắn nói, “Không tới phiên cô phán xét.”

“Cô phải nhớ kỹ, Mộc Lạc Phân chính là vợ tôi, chủ mẫu kế nhiệm của Tiêu gia.”

Rõ ràng đối mặt với người đàn ông ngồi trên xe lăn đi lại bất tiện, Đan Hiểu Thanh lại kiềm nén không được mà hai chân phát run. Cô ta theo bản năng tránh đi con mắt như chim ưng của hắn, không biết lựa lời: “Anh nghiêm túc ư?”

Tiêu Thanh Nhượng nhú mày: “Đan Hiểu Thanh, cô đang chất vấn tôi sao?”

Đan Hiểu Thanh lúng túng cúi đầu.

“Được rồi, cô có thể đi.” Tiêu Thanh Nhượng thản nhiên nói.

Cửa phòng ngủ mở ra rồi khép lại, bên trong lại khôi phục sự yên lặng lần nữa.

Một vật hình ống được bao bọc bởi lớp vải trắng nằm lẳng lẳng trên bàn gỗ tử đàn. Tiêu Thanh Nhượng tháo lớp vải ra, một bức họa cuộn tròn hiện ngay trước mắt.

Bức họa cuộn tròn dài chín thước được trải ra, trên bức họa dùng lối vẽ tỉ mỉ phác họa phố cổ hẻm xưa. Ba phố phường, bảy ngõ hẻm, không nhiều không ít. Phía cuối là một con dấu màu đỏ thẫm, mờ mờ hiện ra hai chữ: Hoài Chương.

“Lão An, Phù Dụ thật sự khiến tôi thất vọng, hơn hai mươi năm qua lần đầu tiên tôi muốn làm theo ý mình lại bị anh ta phá hoại. Ông nói xem, tôi giữ lại người như vậy để làm gì?” Hân xoa nhẹ từng tắc trên bức họa.

Lão bọc phía sau yên tĩnh như cái bóng trên vách tường, im hơi lặng tiếng.

“Có điều nhờ anh ta tôi mới nhận ra, nếu muốn làm theo ý mình thì phải có đầy đủ thế lực. Hiển nhiên, tôi còn chưa đủ tư cách.” Hân nhẹ nhàng nở nụ cười, “Cho nên bây giờ tôi phải mau chóng nắm lấy, ông nói có phải không?”

Trả lời hân chính là tấm màn dày khế động theo làn gió, cùng với lá úa từ ngoài cửa sổ cuốn vào.

***

Trước khi kết thúc chuyến du lịch.

Kì Tấn Khiêm cho Mộc Tiểu Thụ hai sự lựa chọn, một là lấy tên Mộc Lạc Phân ở lại trường cao trung phụ thuộc đại học K, hai là lấy tên Mộc Tiểu Thụ ghi danh vào Thập Tam Trung.

Mộc Tiểu Thụ không chút do dự chọn cái thứ hai.

Kì Tấn Khiêm cười cô: “Bỏ được đám bạn của em sao?”

Mộc Tiểu Thụ giương nanh múa vuốt: “Em là người không độ lượng vậy sao?” Nhưng mà chỉ trong lòng cô mới hiểu, mình nhớ nhung những người bạn kia bao nhiêu. Nhưng cô sợ hãi. Trong nửa năm cô tri hoãn, bọn họ đều đang tiến bộ nhanh chóng, cô sợ lấy đáng về vụng về bây giờ đối mặt với bạn bè ngày xưa. Cô muốn bù lại thời gian đã mất đi.

Tháng tám nghỉ hè sắp tới. Thủ tục nhập học tại Thập Tam Trung đã làm ổn thỏa, Mộc Tiểu Thụ phải sử dụng hai tháng hè ngăn ngừa để bỏ túi việc học trong nửa năm, sau đó khi khai giảng sẽ cùng bạn học cùng lứa nhắm tới chiến trường năm cuối.

Kì Tấn Khiêm vì Mộc Tiểu Thụ liên lạc với một ngôi trường để học lại, bổ sung bài học lớp 11. Trước ngày chính thức đi học, Mộc Tiểu Thụ lên trở về trường cao trung phụ thuộc đại học K một chuyến.

Đứng trên sân thể dục của trường cao trung phụ thuộc đại học K lần nữa, Mộc Tiểu Thụ có chút ngẩn ngơ. Sân thể dục đã sửa mới, chỉ có chỗ ngồi của đài phát thanh là không thay đổi. Cô còn nhớ, vào mùa thu năm ngoái, bá vương hoa Trần Tô Bình ở tại đây cao giọng đọc bài văn cổ vũ 3000 mét do mình nghĩ ra cho cô; cũng tại nơi này, Tả Trọng và Minh Sùng chiếm lấy microphone để cổ vũ cho cô, kết quả hại cô có một dạo trở thành đối tượng làm thịt của nữ sinh toàn trường.

Hiện giờ, bọn họ ở nơi nào?

Bọn họ hẳn là đang trong giờ nghỉ trưa, cùng bạn học xung quanh tranh luận, đang phản nản bài thi quá biến thái, hay là đoán rằng chính sách năm cuối có thay đổi hay không. Trần Tô Bình chắc là đùa sôi nổi nhất, nhưng luôn sẽ bị Cao Linh tặng cho ánh mắt dao cắt mà sợ tới mức không nói được. Thái Hòa và Ngải Uyên Lương thì sao nhỉ? Bọn họ có thể trở thành cặp đôi cặp ba điển hình không? Có lẽ cô nghĩ nhiều rồi, Thái Tiểu Hòa rụt rè như vậy sao có thể yêu sớm?

Cô vừa suy nghĩ vừa vô thức đi tới cái chòi nhỏ nằm sau trường. Bên trong có người, người kia một mình nằm bò trên bàn đá không biết viết lách gì đó, ngay cả tờ giấy dưới cánh tay rớt xuống đất cũng không hay biết.

Trong phút chốc, vành mắt Mộc Tiểu Thụ hơi nóng lên. Cô nhẹ nhàng đi vào cái chòi, nhặt tờ giấy trên mặt đất.

Người kia hình như nhận ra bên trong có thêm một người, hoài nghi quay đầu, khoảnh khắc nhìn thấy Mộc Tiểu Thụ người kia sững sờ há to miệng.

“Này, Hà Triết Vân, nửa năm không gặp không nhận ra tôi sao?” Cô nháy mắt, “Bản nháp của cậu vẫn lộn xộn như vậy, chẳng trách lần nào ngay cả bản thân cũng không biết tính đến đâu.”

Hà Triết Vân mở to mắt, hồi lâu sau mới phát ra tiếng hô: “Mộc! Tiểu! Thụ! Nửa năm nay cậu đi đâu hả?”

Mộc Tiểu Thụ cười dừng dừng: “Cậu đoán đi.”

“Lão Hàn nói cậu thôi học, rốt cuộc là sao? Trong nhà phá sản? Sinh bệnh? Cần thay tủy hả?” Hà Triết Vân nổ pháo dồn dập.

“Hừ! Cậu mới thay tủy ấy.” Mộc Tiểu Thụ đảo mắt khinh thường, “Người lớn trong nhà không muốn để tôi tiếp tục đi học.”

Hà Triết Vân tỏ vẻ không tin: “Câu chuyện phải không, đã là thời đại nào rồi còn có gia trưởng hồ đồ như vậy... Chừng nào cậu quay lại? Vị trí bên cạnh Cao Linh còn giữ lại cho cậu đấy, tên Trần Tổ Bình kia muốn ngồi cũng không cho.”

Mộc Tiểu Thụ lặng lẽ cười: “Mọi người đều tốt chứ?”

“Tốt, tốt lắm” Hà Triết Vân nói, “Tôi đi gọi bọn họ xuống, bọn họ nhìn thấy cậu khẳng định sẽ còn kích động hơn tôi.”

Mộc Tiểu Thụ vội vàng giữ Hà Triết Vân: “Đừng đừng đừng, lát nữa tôi đi rồi. Trước khi đi tôi muốn xem...”

“Đi?” Hà Triết Vân nhú mày, “Đi đâu?”

“Tôi sẽ đi học tại Thập Tam Trung.” Mộc Tiểu Thụ đáp.

Hà Triết Vân tỏ vẻ không tin: “Thập Tam Trung là trường nào? Có thể tốt hơn cao trung phụ thuộc đại học K sao? Đầu óc cậu bị co giật rồi hả?”

Mộc Tiểu Thụ im bất, nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

“Cậu chờ chút, có người cậu phải gặp trước khi đi.” Hà Triết Vân bỗng nhiên nói, “Nghe nói cậu thôi học, cậu ta còn sốt ruột hơn lão Hàn, nghe nói một mình chạy đến nhà cậu khuyên cậu quay về trường.”

Trong lòng Mộc Tiểu Thụ nhảy dựng: “Ai?”

Đột nhiên, Hà Triết Vân lớn tiếng hô to về phía tòa nhà: “Trình Dục Dương! Trình Dục Dương! Trình Dục Dương cậu mau xuống đây. Mộc Tiểu Thụ đã trở lại!”

Giờ nghỉ trưa tĩnh lặng đột nhiên vang lên tiếng gào thét như vậy, khiến cho cạnh cửa sổ mau chóng vây đầy bạn học tò mò.

“Này này, cậu làm gì thế hả?!” Mộc Tiểu Thụ vô cùng lúng túng.

Hai người đang dùng bữa, bỗng nhiên đằng sau có một âm thanh ngăn trở hai người sắp diễn biến thành trao đổi chân tay.

“Mộc Lạc Phân.”

Mộc Tiểu Thụ khựng lại, quay đầu qua. Trình Dục Dương ở đối diện hơi thở gấp, giống như vừa thi chạy đua xong.

“Hi, Trình Dục Dương.” Mặt mày Mộc Tiểu Thụ không khỏi tươi tắn lên, “Năm không gặp có nhớ tôi không?” Có trời mới biết cô nhớ cậu ta bao nhiêu.

Trình Dục Dương nhăn mặt: “Sau này cậu còn đi học không?”

Mộc Tiểu Thụ ngẩn người: “Học.”

“Không thôi học nữa?” Cậu ta hỏi.

“Ừ, có điều tôi quyết định đến Thập Tam Trung.” Cô đáp.

Sau một lúc lâu trầm lặng, Trình Dục Dương đưa một túi hồ sơ thật dày vào trong tay Mộc Tiểu Thụ: “Đây là bài vở toán học từ lớp 11 đến nay tôi đã chỉnh sửa lại. Dựa theo trình độ của cậu mà chỉnh lại, tôi nghĩ nếu ngày nào đó cậu trở về, nhất định sẽ dùng đến.”

Mộc Tiểu Thụ nhận lấy túi hồ sơ, trong lòng trở nên ấm áp. Cô hé miệng, nhưng lại không thể thốt ra một câu để biểu đạt sự rung động trong lòng.

Trình Dục Dương nói tiếp: “Giáo viên và thiết bị dụng cụ tại Thập Tam Trung không bằng ở đây, nhưng với trình độ của cậu, chỉ cần phát huy thỏa đáng thì không thành vấn đề.”

Mộc Tiểu Thụ nhìn không được mỉm cười. Trình Dục Dương vĩnh viễn có lòng tin với cô, lòng tin vô điều kiện. Cậu ta chỉ vào bài thi toán 58 điểm của cô: “Mộc Lạc Phân, thực ra thành tích của cậu tốt lắm.” Còn trong lúc cô ba hoa suy nghĩ mông lung mà nói, “Tuy rằng động lực của cậu có chút khôi hài, nhưng tôi ủng hộ.”

Mộc Tiểu Thụ sở dĩ có thể cười vui không lo dưới thành tích toán học vô cùng thê thảm, bởi vì sau lưng cô có một Trình Dục Dương.

Hà Triết Vân ở một bên gào thét: “Trời ơi, Trình Dục Dương cậu đối xử khác biệt quá đi! Tại sao tôi không có sổ ghi chép tình yêu của thánh học? Tôi cũng muốn tôi cũng muốn! Mộc Tiểu Thụ cậu có vũ khí độc môn lợi hại như vậy, nếu còn thi toán không tốt nữa thì quả thực người người oán ghét trời giáng sét đánh!”

“Hà Triết Vân, cậu có tin tôi sẽ đánh bại cậu toi bởi khi thi vào trường cao đẳng không?” Mộc Tiểu Thụ cười trách móc.

Hà Triết Vân dừng dừng đắc ý ngẩng đầu, mang đầy khí thế hăng hái của thanh niên: “Cứ việc phát huy đi. Tôi vừa mới thi xong, vừa lúc đứng thứ hai ba mươi sáu điểm.”

“Mộc Tiểu Thụ!”

Mộc Tiểu Thụ quay đầu, trông thấy Trần Tổ Bình, Thái Hòa, Cao Linh và Ngải Uyển Lương.

“Cái đồ không có lương tâm, cậu trở về lại không đến tìm tôi!” Cao Linh quý phái lạnh nhạt lần đầu tiên vừa kêu vừa nhảy giống như một cô gái điên ôm Mộc Tiểu Thụ không buông tay.

Mộc Tiểu Thụ vừa cười vừa ho: “Mỹ nhân, khụ khụ, mỹ nhân cậu bóp chết tôi rồi... Hoa nhi, mau tới cứu tôi!”

Trần Tổ Bình kiêu ngạo xoay đầu: “Hừ, Cao mỹ nhân làm tốt lắm, dùng sức thêm chút đi!”

Mộc Tiểu Thụ đành phải quay đầu tỏ vẻ đáng thương nhìn Trình Dực Dương, ai ngờ cậu ta im lặng quay đầu sang một bên, trong mắt cũng có vài phần há hê.

Ngải Uyển Lương đứng bên cạnh, cười đến nổi thất lung gập lại.

Ai có thể tùy tiện ngẫm kết luận rằng bị cả thế giới vứt bỏ? Trong một góc lằng quên của cô, cô vẫn được thế giới này ôm chặt.

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 31: Đủ hạng người

Thập Tam Trung là một ngôi trường cao trung thông thường của thành phố N, học sinh đến từ các huyện và thị trấn nhỏ, bao gồm cả học sinh phải học lại, đủ loại học sinh, tốt xấu lẫn lộn.

Bởi vì khi Mộc Tiểu Thụ vừa đến đầu tóc ngắn ngắn bù xù không ngăn ngắn cùng với lỗ tai xỏ ba lỗ, cô tự động thuộc về nhóm kém cỏi.

Cũng không biết ai nghe ngóng được cô đã thôi học ở nhà nửa năm trời, thế là các bạn học càng kiên quyết cô chui vào Thập Tam Trung chỉ là lãng phí tiền mồ hôi nước mắt của ba mẹ.

Mộc Tiểu Thụ không thèm để ý, cả ngày đeo chiếc cặp to đi về một mình, không hề chủ động tiếp cận học sinh giỏi ngoan ngoãn, cũng không nhận lời mời của những học sinh thường khác. Tới lớp này rồi, cô không hao tốn tâm tư che giấu tính tình vốn có của mình, càng tỏ ra lạnh nhạt vô kỷ luật, nhưng lại thông thả tự do hơn, tự mình hạnh phúc.

Dần dà, cô trở thành chân không trong lớp. Học sinh giỏi chẳng thèm làm bạn với cô, học sinh hư hỏng thì cảm thấy cô thanh cao không thú vị.

Sau một tuần đi học, Mộc Tiểu Thụ dần dần ý thức được, học sinh của Thập Tam Trung có lẽ không giỏi bằng trường cao trung phụ thuộc đại học K, nhưng giáo viên tuyệt đối không thua kém. Nhất là những thầy cô dạy môn chính, tư duy rõ ràng phân chia chủ yếu thứ yếu, lúc giảng dạy đến chỗ hứng thú thì đưa ra dẫn chứng phong phú, hạ bút thành văn từ cổ văn đến văn học nước ngoài. Tuy rằng đa số bạn học trong lớp như đang lắng nghe văn chương khó hiểu không có hứng thú, nhưng Mộc Tiểu Thụ lại đầy hứng thú mà lắng nghe, trong lòng tán thưởng hóa ra chương trình học đề thi vào trường cao đẳng có thể sinh động đến vậy.

Thế là cô càng quý trọng cơ hội trở về sân trường, cũng rất cảm kích ý định tốt của Kì Tấn Khiêm.

Ngữ văn tiếng Anh lịch sử địa lý chính trị, những môn này Mộc Tiểu Thụ luôn thuận buồm xuôi gió. Cảm sách vở lần nữa khiến nhiệt huyết của cô tăng cao, chưa đến một tháng cô đã thuộc lòng nội dung qua ba năm lần.

Thi tháng thứ nhất, Mộc Tiểu Thụ dọa bốn mươi tám người trong lớp rớt cằm.

Điểm toán của cô chỉ có 94, khó khăn lắm mới đạt yêu cầu. Thế nhưng, tổng số điểm của cô lại đứng nhất trong lớp hơn vị trí thứ hai cả 20 điểm.

Tuy nhiên, Mộc Tiểu Thụ không hề hài lòng với điểm số này, môn toán sao vẫn chỉ có nhiều đó thôi? Các môn khác vẫn trung bình, nếu muốn vượt qua Hà Triết Vân, vẫn còn một khoảng cách khá dài.

Buổi tối tan học, cô rầu rĩ đi ra khỏi cổng trường, không chú ý đến Kì Tấn Khiêm đang chờ ở ven đường.

Kì Tấn Khiêm đã quen với việc này. Anh đi qua cầm lấy cặp sách của cô, cùng cô đi bộ.

Mộc Tiểu Thụ cảm thấy sau lưng mình nhẹ bẫng, lúc này mới ngẩng đầu nhìn Kì Tấn Khiêm ở bên cạnh. Anh mặc áo khoác đơn giản, càng trông trẻ trung đầy sức sống.

“Điểm thi tháng ra rồi à? Em không hài lòng ư?” Kì Tấn Khiêm hỏi.

Mộc Tiểu Thụ nhăn nhó mặt mày: “Ừm. Điểm toán chỉ đạt yêu cầu thôi.”

Kì Tấn Khiêm sờ cằm: “Tôi còn nhớ hồi trước em viết thư cho tôi phàn nàn về môn toán. Nó khó đến vậy sao?”

Mộc Tiểu Thụ ủ rũ: “Rất khó, vô cùng khó, khó dữ dội. Hồi trước khi ở trường cũ em còn có hậu thuẫn dạy em, bây giờ chỉ có thể dựa vào bản thân lẫn mò.” Tuy rằng quyền sở của Trình Dục Dương giúp cô rất nhiều, nhưng mà với tốc độ và tư chất của cô, cho dù hì hục đến đêm trước ngày thi vào trường cao đẳng cũng chẳng được bao nhiêu điểm.

“Hậu thuẫn?” Kì Tấn Khiêm tò mò, “Chính là cậu bạn học chỉnh sửa quyền sở toán học giúp em à?”

“Ừm.” Cô rầu rĩ đáp.

Kì Tấn Khiêm buồn cười nhìn cô: “Nếu không, bây giờ đến lượt tôi làm hậu thuẫn cho em nhé?”

Mộc Tiểu Thụ nghi ngờ liếc anh: “Anh được không đấy? Hậu thuẫn hồi trước của em chính là thiên tài toán học trong trường, nhắm mắt mười phút là lấy tròn điểm rồi.”

“Trường cao trung hồi đó của tôi cũng là trường cao trung phụ thuộc đại học K, năm đó môn toán của tôi cũng không tệ.” Anh sờ mũi, không ngờ lại bị chê.

“Thật sao?” Cô vẫn không tin.

Anh bắt đầu dĩ: “Tôi trông không đáng tin vậy ư?”

“Thế tạm thời tin anh một lần, trước khi dạy anh nhớ ôn tập một chút, đừng càng dạy càng khiến em kém hơn đó.”

“...”

Sau lần thi tháng, chỗ ngồi xung quanh Mộc Tiểu Thụ náo nhiệt hẳn lên, ngay cả chỗ trống bên cạnh cô cũng thường xuyên có người đến thăm. Điều khiến người khác giật mình nhất là, những bạn học lớp khác nghe nói người đứng nhất kỳ thi lần này chính là một học sinh chuyển trường đã thôi học nửa năm, mọi người đều đi qua vây xem, khiến Mộc Tiểu Thụ vô cùng xấu hổ. Vì thế cô giảm bớt thời gian vẽ tranh tại chỗ ngồi, vừa hết giờ học liền chuồn đến một nơi yên tĩnh ngoài lớp học đọc sách.

Chiều này tiết cuối cùng vừa kết thúc, Mộc Tiểu Thụ theo thường lệ gấp sách vở và quyền sở trốn dưới lầu. Đợi đến khi chuông tan học vang lên, cô mới nhớ ra hình như hôm nay đến phiên mình trực nhật, cô bèn vội vàng chạy về lớp.

Khi chạy tới phòng học, cô bất ngờ phát hiện đang có người lau bảng đen.

“Lớp trưởng, thật ngại quá, ban này mới nhớ ra hôm nay tôi trực nhật.” Cô đỏ mặt cảm chối bắt đầu quét rác.

Lớp trưởng Lý Phàm đẩy cặp kính trên mũi, nói: “Không sao, hôm nay vừa lúc tôi ở lại trường tập luyện bóng rổ. Các thành viên khác còn chưa đến, tôi nhàn rồi không có gì làm, cùng trực nhật với cậu vậy.”

Mộc Tiểu Thụ nói cảm ơn. Trong phòng im lặng xuống, chỉ nghe tiếng chổi quét sàn sạt trên mặt nền.

“Tiểu Thụ, hồi trước cậu học ở trường nào?” Qua hồi lâu, Lý Phàm phá vỡ sự im lặng.

Mộc Tiểu Thụ đáp: “Trường cao trung phụ thuộc đại học K.”

Lý Phàm khẽ thở ra: “Thế tại sao muốn chuyển tới Thập Tam Trung?”

Mộc Tiểu Thụ đã sớm nghĩ ra đáp án: “Người trong nhà sắp xếp.”

“Tại sao?” Lý Phàm ngạc nhiên, lại có ba mẹ kỳ quái như vậy không muốn học ở trường cao trung trọng điểm lại chuyển đến trường học bình thường như Thập Tam Trung?

Mộc Tiểu Thụ tỏ vẻ bất đắc dĩ xòe hai tay: “Tôi cũng không biết.”

“Lý Phàm, mau xuống đây, tất cả mọi người đang đợi cậu đấy.” Giọng nữ lạnh lạnh giòn tan từ cửa phòng truyền đến.

Mộc Tiểu Thụ ngẩng đầu, nhìn thấy một nữ sinh buộc tóc đuôi ngựa đứng tại cửa. Cô có chút ấn tượng về nữ sinh kia, thành tích khá tốt, là nữ thần được cả lớp công nhận. Cô ta tên là gì nhỉ? Lâm Uyển hay là Lâm Việ?

“Lớp trưởng, cậu mau đi đi.” Mộc Tiểu Thụ cầm lấy miếng giẻ lau, “Cảm ơn.”

Lý Phàm nhìn nữ sinh đứng ở cửa, tỏ vẻ do dự: “Lâm Việ, cậu xuống trước đi, tôi lập tức xuống ngay.”

Lâm Viện nhủ mảy: “Cuối tuần là trận bóng rổ, cậu muốn hại lớp chúng ta thua lớp 6 hả?”

Lý Phàm áy náy nhìn Mộc Tiểu Thụ: “Xin lỗi, tôi không giữ lời rồi.”

Mộc Tiểu Thụ vội nói: “Không không không, cậu đã giúp tôi lau bảng rồi, tôi nên cảm ơn.”

Lâm Viện cau mày liếc nhìn Mộc Tiểu Thụ, tóc đuôi ngựa vung lên, đuổi theo Lý Phàm.

Mộc Tiểu Thụ một tay cầm giẻ lau bảng một tay vịn cây chổi, vẻ mặt không hiểu.

Làm xong trực nhật thì trời đã tối, Mộc Tiểu Thụ bỗng dưng nhớ tới Kỳ Tân Khiêm có nói hôm nay muộn một tí mới đón cô, thế là cô lấy ra quyển sổ của Trình Dục Dương, từ từ gặm cắn. Sau khi hiểu rõ bốn đề bài hàm số, đầu óc cô phình to, suy nghĩ trôi dạt, đành phải đóng quyển sổ thu dọn cặp sách chuẩn bị rời khỏi.

Trong tòa nhà cực kỳ im lặng, chỉ còn lại một ít phòng học còn đèn sáng. Có vài ngọn đèn cầu thang bị hỏng, Mộc Tiểu Thụ bước chầm chậm lần mò đi xuống. Đang đi, cô đột nhiên phát hiện tại một góc hình như có hai bóng người dờ dờ với nhau. Không đợi cô có phản ứng, bên tai liền vang lên giọng nữ thét lên.

Âm thanh chưa thốt ra hết, ánh đèn vô tình sáng chói, hiện rõ đôi nam nữ ở góc tường trước mắt Mộc Tiểu Thụ.

Một nữ sinh vóc dáng nhỏ xinh dùng sức túm lấy áo cậu nam sinh, bờ môi hai người sắp dính vào nhau.

Đầu óc Mộc Tiểu Thụ nổ ầm, trong nháy mắt hiểu ra mình gặp phải cái gì, nhất thời cô xấu hổ muốn đâm vào tường.

Cậu nam sinh kia nhuộm tóc màu vàng, mặc quần bò có ít nhất mười lỗ hỏng. Cậu ta lúng túng nhìn Mộc Tiểu Thụ, sau đó hất ra cô nữ sinh đang đặt tay lên cổ mình, bỗng nhiên chạy xuống lầu mất bóng.

Cô nữ sinh kia ngơ ngác đứng tại chỗ, vẻ mặt muốn khóc.

Mộc Tiểu Thụ 囧 tại chỗ, chỉ đành nói xin lỗi lia lịa: “Tôi xin lỗi thật sự xin lỗi...” Nhưng mà, cô quả thật vô tội mà.

Sau khi xuống lầu, Mộc Tiểu Thụ vỗ vỗ hai má, cuối cùng nhờ gió đêm làm tan sắc đỏ trên mặt. Đang muốn đi tới cổng trường, lại nghe đằng sau có người gọi tên cô.

Cô quay đầu lại, nhìn thấy Lý Phàm cùng với mấy nam sinh rất cao đi về phía này. Lâm Viện đi ở giữa bọn họ, đuôi ngựa thật dài vung theo bước chân, xinh đẹp động lòng người.

Lý Phàm và Lâm Viện, Mộc Tiểu Thụ đều biết. Mấy nam sinh còn lại, mặc dù cô không biết tên, nhưng cảm thấy quen mặt, hẳn là bạn học cùng lớp.

“Cậu chính là Mộc Tiểu Thụ?” Một nam sinh mặc đồng phục số sáu đầy hứng thú hỏi.

Mộc Tiểu Thụ theo bản năng gật đầu.

“Nghe nói trước kia cậu học ở trường cao trung phụ thuộc đại học K?” Một nam sinh khác nhô đầu ra, “Đang tốt lành sao lại muốn đến Thập Tam Trung của chúng tôi?”

Tuy rằng Mộc Tiểu Thụ không định giấu điểm trường cũ, nhưng hành vi vừa quay đầu đã tùy ý tung ra tin tức về cô của Lý Phàm vẫn khiến cô hơi buồn bực.

Lý Phàm cũng có chút xấu hổ, cậu ta cười ha ha: “Sao lại nói như trường chúng ta kém lắm vậy. Tỷ lệ lên lớp của trường chúng ta cùng với trường trọng điểm cũng là giỏi nhất nhì mà.”

“Nghe nói thi môn tiếng Anh lần này ngoài phần viết văn ra, các phần khác cậu đều được điểm tối đa.” Cậu nam sinh mặc đồng phục số sáu kinh ngạc, “Lần đầu tiên tôi gặp được người khác tiếng Anh còn lợi hại hơn Lâm Viện. Có thể truyền thụ một chút kinh nghiệm cho tôi không? Làm ơn.” Dứt lời cậu ta chấp tay tỏ vẻ đáng yêu.

Mộc Tiểu Thụ hơi ngượng ngùng, đang muốn nói kỳ thật không có kinh nghiệm gì chỉ là học thuộc từ vựng thôi, chợt nghe Lâm Viện đứng bên cạnh găt giọng: “Lý Mục Vân, cậu hỏi kinh nghiệm làm gì? Tiểu Thụ người ta chăm chỉ, mỗi ngày cầm sách giáo khoa không rời, ngay cả giờ giải lao giữa lớp cũng không buông ra. Nếu cậu chịu bỏ ra một nửa thời gian như cậu ấy, môn tiếng Anh của cậu đã được điểm tối đa từ lâu rồi.”

Lý Mục Vân nhất thời nghiêm nghị tôn kính, ôm nắm tay nói với Mộc Tiểu Thụ: “Hóa ra là thánh học, thất kính thất kính.”

Mộc Tiểu Thụ tròn tròn mắt, lớn thế này lần đầu tiên được người ta gọi là thánh học. Cô lại cảm thấy không đúng, cô rõ ràng không lấy giờ giải lao để học tiếng Anh, thời gian của cô đều dành cho toán học, suy luận của Lâm Viện là từ đâu ra hả?

Không đợi cô nghĩ ngợi, Lâm Viện lại nói: “Tiểu Thụ, lần này thi toán không tốt lắm phải không? Có điều không sao đâu, sai sót một lần mà thôi, có thể đạt yêu cầu là tốt rồi.”

Mộc Tiểu Thụ im lặng lắng nghe Lâm Viện tự biên tự diễn, trong lòng từ từ dâng lên cảm giác kỳ lạ.

“Ô? Toán học thi không tốt à?” Lý Mục Vân vỗ tay, “Điểm toán của tôi không tệ, nếu không chúng ta bỏ sung đi. Cậu dạy tôi tiếng Anh, tôi dạy cậu toán học.”

Mộc Tiểu Thụ đang muốn từ chối khéo, Lâm Viện ở bên cạnh lại cười khanh khách: “Tiếng Anh của cậu 115 điểm, toán học của Mộc Tiểu Thụ 94 điểm, nhìn thế nào cậu cũng mua bán lỗ lãi.”

Lý Mục Vân cười ngây ngô: “Không lỗ không lãi, bạn học giúp đỡ lẫn nhau là việc nên làm.”

Lâm Viện cười trách cứ: “Cũng chỉ cậu khờ dại thôi.”

Mộc Tiểu Thụ càng nghe trong lòng càng không thoải mái. Cô đã từng đắc tội Lâm Viện ư? Tại sao trong từng câu chữ của cô nàng này đều nhắm vào cô?

Khi nói chuyện, bọn họ đã đi tới cổng trường. Mộc Tiểu Thụ nóng lòng thoát khỏi đám người này, đang suy nghĩ nên lấy cớ gì, chợt nghe Lý Phàm nói: “Tiểu Thụ, trẻ thế này cậu một mình về nhà sao?”

Âm thanh lạnh lẽo giòn tan của Lâm Viện lại vang lên: “Thế nào, cậu muốn làm sứ giả hộ hoa của cậu ấy ư?”

Lâm Viện nói ra một câu đầy mập mờ, Lý Phàm không khỏi đỏ mặt.

“Không cần, có người tới đón tôi. Các cậu đi trước đi, tạm biệt.” Mộc Tiểu Thụ kiềm chế sự khó chịu dưới đáy lòng. Cô không muốn đợi thêm một giây nào nữa cùng với đám người quái gở này.

“Ồ, ai tới đón cậu thế?” Lâm Viện tò mò mở to hai mắt. Cô ta đang đưa đuôi ngựa, cười như không cười: “Là bạn trai hả?”

Một câu khiến mấy nam sinh ở đây không hẹn mà cùng nhìn về phía Mộc Tiểu Thụ.

Sao Kì tiên sinh còn chưa đến? Mộc Tiểu Thụ gào thét trong lòng.

“Tiểu Thụ?”

Tiếng trời truyền đến, Mộc Tiểu Thụ nước mắt vui mừng nhìn Kì Tân Khiêm dưới đèn đường. Anh lặng lẽ đứng ở ven đường, chắc là đã đợi một lúc lâu, chẳng qua ẩn trong bóng đêm, bị cô lơ là.

“Tôi đi trước, tạm biệt.” Dứt lời, Mộc Tiểu Thụ chuồn ngay như chạy trốn.

Kì Tân Khiêm vừa tự nhiên cầm cặp sách của cô, vừa lịch sự gật đầu với mấy người đứng tại cổng trường.

“Đó là bạn học của em?” Anh cúi đầu hỏi.

“Ừm.” Cô rầu rĩ đáp.

Anh nghe ra sự áp lực trong lời nói của cô, vừa đi vừa hỏi: “Thế nào, quan hệ không tốt?”

Mây liễu của cô dựng thẳng: “Quan hệ ở đâu ra? Em quả thật không nhận nổi đâu, em lớn thế này lần đầu tiên mới gặp được bạn học như vậy. Quái gở chưa ngoa bất chấp lý lẽ.”

Anh nhin không được nhoen miệng cười: “Đúng vậy, ai bảo Tiểu Thụ của chúng ta có tri thức lễ nghĩa hiểu ý người chứ?”

“Em không muốn nói chuyện với anh!”

“Không sao, tôi nói với em là được.”

Mấy người ở tại cổng trường vẫn duy trì tư thế đứng tại chỗ.

Hồi lâu sau, Lý Mục Vân yếu ớt cất lời: “Người ban nãy... là bạn trai của Mộc Tiểu Thụ?” Người đàn ông anh tuần khí độ bất phàm kia lại là bạn trai của Mộc Tiểu Thụ?

“Trước kia Tiểu Thụ học ở trường cao trung phụ thuộc đại học K, vậy anh ta nhất định là sinh viên của đại học K rồi.” Cậu nam sinh bên cạnh lẩm bẩm, “Trời ơi, Mộc Tiểu Thụ này thật sự là thâm tàng bất lộ mà.”

Bọn họ trông thấy Mộc Tiểu Thụ và người đàn ông kia đi tới đầu đường, hai người đứng trước một chiếc xe Cayenne màu đen. Người đàn ông kia mở cửa xe, Mộc Tiểu Thụ ngồi vào. Khi Mộc Tiểu Thụ khom người ngồi vào trong xe, người đàn ông vươn tay vịn nóc xe, hiển nhiên là vì đề phòng Mộc Tiểu Thụ đụng trúng đầu. Hành động tràn đầy sự dịu dàng chu đáo.

“Tôi đã sớm cảm thấy cậu ấy không bình thường.” Lý Phàm lẩm bẩm, “Có điều người như vậy sao lại đến Thập Tam Trung của chúng ta?”

Lâm Viện bĩu môi: “Tôi nghe nói năm ngoái ở trường đó hình như có nữ sinh chưa kết hôn mà đã có thai, bị trường học khuyên thôi học.”

Lý Phàm nhú mày: “Cậu nói vớ vẩn gì đấy?”

“Ai biết cô ta có phải thôi học để về nhà sinh con không?” Lâm Viện khê cần môi, “Bạn trai cô ta trông là biết nhân vật xã hội, ai biết có gia đình hay không?”

Ngay cả Lý Mục Vân chất phác cũng nghe ra điểm bất thường: “Lâm Viện tối nay cậu sao thế?”

“Tôi tốt lắm, đi mau đi đi mau đi muộn lắm rồi.” Cô ta híp mắt cười ngoan ngoãn, “Lý Phàm, tôi muốn ngồi ghế sau xe cậu!”

Mấy chiếc xe đạp chạy lướt qua, công trường rớt cuộc khôi phục sự yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 32: Một màn sao sáng

Kì Tân Khiêm là một thầy giáo khiến người ta nghiêng răng nghiêng lợi.

Cứ cách hai buổi tối, anh sẽ cho Mộc Tiểu Thụ một bài thi toán. Nội dung bài thi đa dạng, tuyệt đối không dựa vào thứ tự ôn tập của chương trình học. Mộc Tiểu Thụ vốn đã choáng váng đầu óc với chữ số công thức, kiểm tra kiến thức lung tung thế này chắc chắn khiến cô luống cuống không biết làm sao.

“Chỗ này thầy còn chưa ôn tập đến, còn có cái này, hoàn toàn chưa giảng tới.” Mộc Tiểu Thụ chán nản cầm bài thi toán đầy dấu gạch chéo kháng nghị với Kì Tân Khiêm, “Kì tiên sinh anh vượt qua chương trình học rồi!”

Kì Tân Khiêm nhàn nhã gạch một dấu chéo trên bài thi: “Tất cả đề bài tôi đưa ra đều nằm trong kỳ thi cao đẳng không hề vượt qua chương trình học. Cái đề mà em vừa nói đã từng nằm trong bài thi tháng thứ nhất.”

“Anh không thể dựa theo trình tự mà ra đề bài sao?” Mộc Tiểu Thụ nản lòng.

Kì Tân Khiêm nhướn mày: “Kỳ thi cao đẳng không bao giờ nói đến trình tự.”

“Trí nhớ của em rất tốt, nhưng mà toán học chỉ dựa vào trí nhớ thì không đủ. Trước đây em học toán quá ỷ lại vào trí nhớ của mình, bây giờ tôi muốn làm nó xáo trộn, thành lập lại hệ thống cho em.”

Xây dựng lại hệ thống tư duy nói dễ hơn làm? Mộc Tiểu Thụ không hề có chút tin tưởng.

Kì Tân Khiêm lại nghiêm túc nói: “Đây không phải là chuyện hảo huyền, có lẽ những người khác không thể nào trong thời gian ngắn nắn lại hệ thống bên trong, nhưng em có thể. Bởi vì em có bộ nhớ rất mạnh.”

“Thời gian bộ nhớ của em hấp thu hệ thống mới tốc độ nhanh hơn người thường tới ba năm lần. Bởi vậy, sử dụng bộ não của em, dùng trí nhớ của em. Nhiệm vụ của tôi chính là trong giai đoạn nước rút làm cho bộ nhớ của em có hiệu quả tối đa.”

Kì Tân Khiêm vĩnh viễn có một loại ma lực, sự trầm tĩnh và tự tin của anh khiến Mộc Tiểu Thụ kiềm lòng không được mà sinh ra lòng hăng hái, vấn đề có khó thế nào cũng chẳng sao.

Sự thật chứng minh, khi Mộc Tiểu Thụ bắt đầu bỏ qua cách học bằng trí nhớ mà tiếp nhận kiến thức lại từ đầu, hiệu quả hiện ra cực kỳ rõ rệt. Thi tháng lần thứ ba, điểm toán của cô nhảy lên 114 điểm.

Bạn học trong lớp đều đang lớn tiếng trao đổi điểm thi, nói về tin tức mới nhất.

Mộc Tiểu Thụ nằm bò trên bàn thờ phào nhẹ nhõm. 114 điểm, tất nhiên sẽ bị Hà Triết Vân cười nhạo, nhưng cũng là sự quả quyết lớn nhất đối với Mộc Tiểu Thụ. Cô dùng nhiều sức lực cùng với phần đầu đủ loại hàm số công thức hình học, hiện giờ rốt cuộc tìm ra con đường chính xác. Đường đã định, việc còn lại chính là kiên trì. Mà thứ cô không thiếu nhất chính là sự dũng cảm và nghị lực tới cùng.

Mỗi lần có kỳ thi, bạn học xung quanh đều tò mò về Mộc Tiểu Thụ thêm một chút, nhưng lại chủ quan suy đoán Mộc Tiểu Thụ không dễ gần gũi, bởi vậy không ai dám hỏi trước. Có điều cũng tồn tại ngoại lệ.

“Này, lần này thi được bao nhiêu? Đừng nói cậu lại được điểm cao khiến người người oán trách.”

Mộc Tiểu Thụ nhấc mí mắt, đẩy một đồng bài thi sang người bên cạnh. Có một nữ sinh ngồi tại chỗ trống bên cạnh cô. Nữ sinh kia vóc dáng xinh xắn lanh lợi, thể nhưng tính tình có thể hơn cả nữ hán tử kiên cường nhất.

Rõ ràng một cô gái nhỏ nhắn như vậy, lại dám cưỡng hôn tên côn đồ nhất nhì trong khối, toàn bộ quá trình bá vương ngành thượng cung bị Mộc Tiểu Thụ trực nhật về muộn phá vỡ tại hành lang trường. Từ đó, hai người không đánh không quen.

“Chắc chắc,” Tô Hiểu Mạt tặc lưỡi, “Cậu chưa bao giờ phí thời gian cho những môn khác ngoài toán học, nhưng mà mấy môn đó lần nào thi cũng ghé góm như vậy. Ngược lại, cậu phí nhiều tâm tư cho toán học, tại sao lần nào cũng chẳng đầu ra đầu há? À không, lần này cũng ổn, rốt cuộc được ba chữ số.”

Mộc Tiểu Thụ hừ một tiếng coi như trả lời.

Tô Hiểu Mạt nói tiếp: “Để tôi tính tổng số điểm của cậu xem, khẳng định lại đứng nhất. Chúng ta có thể đổi sang cách tính điểm khác, đoán thử cậu cách xa hạng thứ hai bao nhiêu điểm...”

Tô Hiểu Mạt tự vui vẻ hồi lâu, đột nhiên hỏi: “Tiểu Thụ, cậu tìm được quyền sở của mình chưa?”

Mộc Tiểu Thụ ngẩn người: “Còn chưa.” Không biết bắt đầu từ khi nào, trong lớp bắt đầu có bạn học mượn quyền sở của cô. Hồi ở trường cao trung phụ thuộc đại học K, Mộc Tiểu Thụ thường xuyên trao đổi bài vở với Trần Tổ Bình, thậm chí chạy sang lớp bên cạnh mượn vở của Hà Triết Vân, bởi vậy khi có người muốn mượn quyền sở của cô, cô không nghĩ nhiều mà thoải mái cho người ta mượn. Ai ngờ lần mượn này, một người truyền sang hai người, hai người truyền sang ba người, cuối cùng lại không tìm về quyền sở của mình.

Mộc Tiểu Thụ tức giận, có trời mới biết cô tốn bao nhiêu tâm sức trên quyền sở này, cứ vậy mà mất tiêu? Những bạn học đã từng mượn lại chẳng biết nó nằm đâu? Năm cuối đã qua được một nửa, chỉ cần nghĩ đến công sức sửa lại bài vở, Mộc Tiểu Thụ liền buồn bực không thôi.

Tô Hiểu Mạt tỏ vẻ thần bí cúi đầu sấp lại gần Mộc Tiểu Thụ: “Tôi nghĩ tôi biết là ai lấy quyền sở của cậu không trả lại.”

Mộc Tiểu Thụ mặt mày: “Ai hả? Ai ăn no không có gì làm?”

“Là Lâm Viện.” Tô Hiểu Mạt tức tối nói, “Hôm nay vào giữa giờ thể dục tôi nhìn thấy cô ta một mình trong lớp lật quyền sở của cậu. Chính là quyền sở màu đỏ có vẽ hoa văn trên dây đeo dây.”

Mộc Tiểu Thụ sùng sốt. Cô có cảm giác kỳ lạ đối với Lâm Viện. Cô gái kia xinh đẹp đa tài, đủ loại tài nghệ hạ bút thành văn, là đối tượng mà vô số nữ sinh mong muốn trở thành, cũng là người yêu trong mộng của vô số nam sinh. Cô ta xuất thân giàu sang, gia đình đặc biệt mời giáo viên phụ đạo nổi tiếng dạy thêm cho cô ta, bởi vậy cô ta bình thường không mượn bài vở của những người khác, cũng khinh thường nhất đám người hay mượn đồ.

“Cậu nói đùa phải không?” Khóe miệng Mộc Tiểu Thụ giật giật.

Tô Hiểu Mạt nóng nảy: “Không lừa cậu đâu, tôi tận mắt thấy cô ta bỏ quyền sở của cậu vào một ngăn trong cặp. Không tin cậu tìm cô ta đối chất đi.”

Mộc Tiểu Thụ hoảng sợ: “Tồn hại hòa khí lắm...”

“Mộc Tiểu Thụ, cậu bị người ta khi dễ đến cùng còn không rên tiếng nào. Haiz, cậu muốn chọc giận tôi chết hả!” Tô Hiểu Mạt dữ dần.

Đột nhiên, Tô Hiểu Mạt chạy lên bực giảng: “Mọi người yên lặng một chút, yên lặng một chút!”

Trong lòng Mộc Tiểu Thụ dâng lên dự cảm chẳng lành. Quả nhiên, giây tiếp theo Tô Hiểu Mạt cao giọng hô lên: “Quyền sở của Mộc Tiểu Thụ mất rồi, mọi người có ai thấy không?”

Bạn học ngồi phía dưới tôi nhìn cậu cậu nhìn tôi, không ai trả lời.

“Hoàng Kiệt, Mộc Tiểu Thụ cho cậu mượn quyền sở phải không?” Tô Hiểu Mạt nhướn mày nhìn về một nam sinh.

Cậu nam sinh kia trong chớp mắt đỏ mặt: “Sau khi dùng xong tôi đưa cho Tôn Hiểu Linh.”

Nữ sinh tên Tôn Hiểu Linh mau chóng tiếp lời: “Sau khi dùng xong tôi đưa cho Lâm Tĩnh Tĩnh.”

Người này đưa cho người kia, sau khi bốn mươi tám người trong lớp truyền đi, có người nói: “Tôi đưa cho lớp trưởng.”

Thế là cả lớp đều nhìn sang Lý Phàm.

Lý Phàm nhũn mày, đang muốn cất tiếng, chợt nghe có người hùng hổ nói: “Tô Hiểu Mạt, cậu có ý gì, chẳng lẽ cậu cho là Lý Phàm lấy sao?”

Người nói chính là Lâm Viện.

Tô Hiểu Mạt cười lạnh một tiếng: “Tôi chưa nói gì hết nha, cậu sốt ruột làm gì hả? Lớp trưởng, sau khi cậu dùng xong thì đưa cho ai vậy?”

Lý Phàm trăm mặt, theo bản năng nhìn qua Lâm Viện.

Tô Hiểu Mạt bỗng đứng từ trên bục giảng nhảy xuống, rút lấy chiếc cặp của Lâm Viện. Lâm Viện nhảy dựng lên muốn giành lại, ai ngờ sức lực quá mạnh đã mở ra dây kéo của chiếc cặp. Sách bên trong rớt ra, trong đó có một quyển sổ màu đỏ vô cùng bất mắt.

Lâm Viện sắc mặt trắng bệch.

Tô Hiểu Mạt đắc ý nhìn Lâm Viện: “Cậu còn gì để nói hả?”

Lý Phàm ở một bên mau chóng đi tới, khom người nhặt sách vở rớt dưới đất giúp Lâm Viện.

“Lâm Viện, cậu không cảm thấy cậu nên xin lỗi Mộc Tiểu Thụ sao?” Tô Hiểu Mạt ép sát từng bước.

Lâm Viện đột nhiên dùng sức đẩy Tô Hiểu Mạt một cái: “Dựa vào gì bảo tôi xin lỗi cô ta? Cô ta là cái thá gì chứ? Tôi lấy quyển sổ của cô ta thì sao? Tặng cho tôi tôi còn không thèm xem!”

Tô Hiểu Mạt nắm lấy đuôi ngửa của Lâm Viện: “Tôi ghét nhất cái loại hèn hạ dối trá như cậu! Muốn mượn đồ thì nói ra, lén giấu diếm là sao? Cậu ngoại trừ cô lập bạn học mới thì còn biết làm gì? Rõ ràng trong lòng ghen tị Tiểu Thụ, giả vờ thanh cao chi hả? Tiểu Thụ còn giỏi hơn cậu nhiều đó!”

Hai nữ sinh đánh nhau. Lý Phàm mau chóng đứng lên kéo hai người ra, nhưng mà kéo được một người lại không kéo được người kia. Mấy cậu nam sinh ở phía cuối lớp học chỉ lo thiên hạ không loạn vô cùng hưng phấn huyết sáo, chẳng ai đến ngăn cản.

Mộc Tiểu Thụ làm cái bóng hồi lâu vội vàng chạy qua giữ lại Tô Hiểu Mạt: “Hiểu Mạt Hiểu Mạt, đừng đánh nữa...”

Tô Hiểu Mạt giầy dụa sau cùng ném ra một câu: “Hừ, Lâm Viện, đánh nhau với loại người như cậu quả thật mất mặt!”

Mộc Tiểu Thụ mặt đầy vạch đen: “Mạt Mạt Mạt Mạt, đừng đánh nữa ê ê ê...”

Một trận hỗn loạn.

Sau khi mọi người tản ra, Mộc Tiểu Thụ nhìn thấy Tô Hiểu Mạt đầu tóc như tổ chim, cô che miệng cười không ngừng.

Tô Hiểu Mạt bĩu môi: “Hừ, nên cho cô ta biết tay một chút. Cậu đừng mãi ra vẻ dễ ức hiếp, tôi không biết bạn học trường cũ hồi đó của cậu như thế nào, nhưng mà ở đây, kẻ yếu sẽ bị ức hiếp, hiểu không?”

Mộc Tiểu Thụ ngớ ra. Rất lâu rất lâu trước kia, cũng từng có người nói với cô một câu giống như vậy. Người kia dí trán cô chỉ tiếc rên sất không thành tiếng: “Kẻ yếu sẽ bị làm vật hy sinh, em có biết không?” Nhưng hiện tại, người kia ở tại nước Mỹ xa xôi, rốt cuộc không thể dí trán cô được nữa.

“Này, Tiểu Thụ? Cậu bị tôi làm cảm động đến khóc sao? Wow, thực ra nhìn theo góc độ này cậu cũng trông xinh lắm! Lại đây, tháo mắt kính ra để chị nhìn thử xem...”

“Đừng động tay động chân!”

“Chỉ xem chút thôi, chút thôi!”

.....

Đêm dài, đèn bàn vẫn lóe lên tia sáng ấm áp.

Mộc Tiểu Thụ nằm bò trên bàn làm đề toán học. Kì Tân Khiêm nhàn nhã ngồi trên cái ghế dài bên cạnh, chấm điểm bài thi toán của Mộc Tiểu Thụ.

“Kì tiên sinh?”

“Hửm?”

“Thực ra em cảm thấy, bạn học ở Thập Tam Trung cũng tốt lắm.”

Mặt mày cô tươi rói, ý cười trong suốt nhìn về phía anh.

Anh nhìn không được cũng cười, vươn tay vuốt mái tóc rối của cô: “À, bởi vì cảm động nên lấy thêm 15 điểm?”

Cô giành lấy bài thi trong tay anh.

120 điểm đồ tươi.

Cô kích động ôm cổ anh, vừa kêu vừa nhảy: “Trời ơi trời ơi xem ra em cũng không ngốc đúng không? Thực ra em là một thiên tài toán học thâm tàng bất lộ, anh xem không qua bao lâu thành tích đã tăng lên nhanh như vậy...”

Anh bật cười ôm lấy eo cô, để phòng cô ngã xuống: “Em không cảm thấy nên cảm ơn vị Bá Nhạc trước mặt em sao?”

Đêm khuya thanh vắng, bên ngoài cửa sổ tầng lầu cao nhất của tòa nhà, một màn sao sáng.

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 33: Kinh trập

*kinh trập: ngày 5 hoặc 6 tháng ba

Khi ve sầu kêu lần thứ hai, Thập Tam Trung tiến vào thời gian đếm ngược đến kỳ thi cao đẳng.

Trong lớp tràn ngập sự nôn nóng và nặng nề như có như không, nhiều học sinh coi thường việc học đã chịu thua dưới áp lực vô hình của kỳ thi cao đẳng.

Vì để chuẩn bị kỳ thi, cả khối tổ chức một lớp phụ đạo ngoài giờ học đặc biệt, chọn lựa học sinh các lớp dựa vào thứ hạng trước kia mà tiến hành bồi dưỡng trọng điểm. Những học sinh của lớp này mỗi lần đều làm bài thi mô phỏng theo bài thi của hai mươi thứ hạng trước, mỗi lần thứ hạng thay đổi thì nghĩa là có người bị loại khỏi lớp phụ đạo trọng điểm này.

Mộc Tiểu Thụ không hề mong muốn tiến vào lớp này. Trong lớp mới này, cô chỉ biết Lý Phàm, Lâm Viện và Tô Hiểu Mạt.

Lúc trước khi biết được mình cũng được chọn vào lớp phụ đạo, Mộc Tiểu Thụ không hề do dự mà từ chối ngay.

Bạn học cùng cấp đều đang truyền miệng về học sinh chuyển trường đặc biệt luôn ở một mình cứ đứng thứ hạng đầu không muốn vào lớp phụ đạo. Vì thế có bạn học nói đùa thờ phào nhẹ nhõm, không phải chúng ta thi không tốt, là giáo viên tại Thập Tam Trung không tốt.

Mộc Tiểu Thụ thật là có chút oan uổng.

Sở dĩ cô không muốn tiến vào lớp phụ đạo là bởi vì lớp này chiếm dụng phần lớn thời gian ngoài giờ học, ngay cả cuối tuần cũng không buông tha, điều này khiến thời gian tự do của cô bị rút lại, cũng khiến kế hoạch ôn tập của cô cạn kiệt. Điểm khiến cô dao động nhất là, nếu cứ vậy thời gian ở cùng Kì Tấn Khiêm sẽ ngắn lại.

Cô có đầy lý lẽ hùng hồn trong lòng. Kì tiên sinh còn dạy tốt hơn cả một giáo viên toán học, bỏ Kì tiên sinh mà lựa chọn lớp phụ đạo thật sự là việc không sáng suốt.

Sau khi nghe cô muốn rời khỏi lớp phụ đạo, chủ nhiệm lớp vô cùng kinh ngạc, thậm chí không ngại sử dụng mảnh khóe nói chuyện với phụ huynh để khuyên cô trở về đường ngay. Vừa nghe muốn mời phụ huynh, Mộc Tiểu Thụ sợ tới mức hồn vía lên mây. Sau nhiều lần vòng vo, hai bên rốt cuộc thỏa hiệp, đều lùi lại một bước —— Mộc Tiểu Thụ chỉ cần đến lớp phụ đạo vào tối hai ba năm.

Kì Tấn Khiêm đương nhiên không biết những việc này.

Sau khi anh biết Mộc Tiểu Thụ được chọn vào lớp phụ đạo, anh điều chỉnh lại kế hoạch ôn tập đầu vào đấy: “Đi học phụ đạo cũng tốt, giai đoạn cuối cùng hẳn là chuẩn bị luyện tập dự thi.”

Sắc mặt Mộc Tiểu Thụ hơi uể oải: “Thế thì buổi tối hai ba năm rảnh rồi, Kì tiên sinh chuẩn bị làm gì vậy?”

Kì Tấn Khiêm còn chưa nghĩ ra đáp án, chợt nghe Mộc Tiểu Thụ lại nói: “Nhất định sẽ đi ra ngoài vui chơi phải không? Rốt cuộc không cần làm đề toán học cho em nữa...”

Kì Tấn Khiêm nhin không được nở nụ cười: “Đúng rồi, tôi nên ra ngoài vui chơi.”

Mộc Tiểu Thụ muốn khóc: “Vậy anh có thể đừng vui chơi quá sung sướng hay không?” Đừng vui chơi đến mức quên cả trời đất mà quên luôn cả cô.

“Ừm, tôi nhớ rồi. Có chơi thế nào cũng phải nhớ đi đón em” Anh xoa xoa mái tóc ngắn của cô.

Giáo viên lớp phụ đạo đều là những người có kinh nghiệm phong phú, Mộc Tiểu Thụ đều chăm chú lắng nghe vào mỗi tiết học. Cô càng ngày càng cảm thấy, chỉ cần bản lĩnh nhìn là nhớ thật là không đủ, nếu có thể thêm một số kỹ năng khác, cô sẽ tiến xa hơn.

Bởi vì lớp phụ đạo tập hợp học sinh của các lớp, bạn cùng lớp quen nhau thường ngồi chung, Mộc Tiểu Thụ, Tô Hiểu Mạt, Lý Phàm và Lâm Viện đều không ngoại lệ, ngồi chung với nhau.

Sau vụ quyền sở toán học, Tô Hiểu Mạt tỏ rõ mình ghét Lâm Viện, Lâm Viện cũng suốt ngày tỏ ra thái độ không thèm chấp nhận với người tầm thường. Bầu không khí giữa hai người giống như sao hỏa đụng trái đất, xẹt điện không ngừng. Cái này chỉ khổ Mộc Tiểu Thụ và Lý Phàm.

Mỗi lần nhìn thấy Lý Phàm tìm Mộc Tiểu Thụ thảo luận đề bài, Lâm Viện luôn đi qua chặn ngang: “Đề nào để tôi xem, à đơn giản thôi nó là vậy...”

Lúc này Tô Hiểu Mạt sẽ hừ ra một hơi: “Ngại quá, sự trợ giúp của cậu thật sự chẳng cần thiết, thực ra nó nên là thế này...”

Sau đó chính là vở mồm không dứt, một bài chứng minh hình học đơn giản sẽ bị hai cô nàng nặn ra hơn năm cách giải vòng vo.

Lý Phàm bất đắc dĩ thầm nói với Mộc Tiểu Thụ: “Lần sau chúng ta tìm chỗ không người thảo luận đi.”

Lời này nghe vào trong tai Mộc Tiểu Thụ trong chớp mắt có vẻ mập mờ: “Tại sao muốn tìm chỗ không người?”

Lý Phàm: “...”

Ngày tháng thái bình mang theo chút rối loạn đi qua, thời gian đếm ngược của kỳ thi cao đẳng thẩm thoát đã tới 20 ngày.

Buổi tối 7:10, lớp phụ đạo sắp bắt đầu, sau khi nhận điện thoại Tô Hiểu Mạt đột nhiên vội vàng thu dọn cặp sách chuẩn bị chuẩn đi.

Mộc Tiểu Thụ kinh ngạc: “Này này, cậu làm gì đấy, thầy sắp đến rồi.”

Tô Hiểu Mạt bất an: “Tôi muốn đi khuyên nhủ cậu ấy.”

Trong nháy mắt Mộc Tiểu Thụ biết “cậu ấy” là ai. Một tuần nay, Tô Hiểu Mạt luôn không tập trung tinh thần, có lẽ là bởi thế.

“Vây cũng không nên bỏ lớp, sắp thi cao đẳng rồi.” Mộc Tiểu Thụ sốt ruột thay cô bạn. Còn một câu cô không dám nói: vì một nam sinh như vậy, không đáng đầu.

Tô Hiểu Mạt chẳng nói gì, vội vàng xách cặp từ cửa sau đi ra.

Cả buổi tối, chỗ ngồi của Tô Hiểu Mạt trống không.

Sau nửa đêm, Mộc Tiểu Thụ bị điện thoại đánh thức. Cú điện thoại kia có tiếng khóc thút thít. Mộc Tiểu Thụ đang lơ mơ buồn ngủ chuẩn bị cúp máy, lại nghe được trong ống nghe truyền ra tiếng đánh nhau và tiếng đàn ông mắng chửi thật to làm cô tỉnh táo lại. Cô theo bản năng nhìn dây số, là số lạ.

Nên cúp hay không nên cúp máy đây, cô do dự ba giây.

Trong ba giây ngắn ngủi này, cô nghe được âm thanh rất quen thuộc: “Tiểu Thụ... cứu cứu tôi...”

Đầu óc cô nổ ầm một cái.

Âm thanh kia... là Tô Hiểu Mạt?

“Hiểu Mạt, cậu ở đâu, sao thế?” Cô luống cuống.

Cô loáng thoáng nghe được địa điểm, cô hỏi lại, điện thoại chỉ còn tiếng đơ đơ không ngừng.

Khi Mộc Tiểu Thụ mang theo tiếng khóc nức nở chạy vào phòng Kì Tấn Khiêm thì anh đã ngủ rồi. Anh lơ mơ bật đèn bàn, ngạc nhiên trông thấy vẻ mặt bối rối của Mộc Tiểu Thụ.

“Sao vậy?” Âm thanh của anh trầm tĩnh mà có lực.

Cô nói năng lộn xộn, hồi lâu sau mới nói rõ sự việc, nước mắt đã chảy xuống không ngừng.

Anh vừa mau chóng mặc thêm quần áo, vừa trấn an cô: “Đừng gấp, chúng ta đi tìm bạn em.”

“Cậu ấy có thể gặp chuyện không may không?” Cô thì thào, vô thức nhìn cảnh đường phố ngoài cửa xe chạy như bay, “Em sẽ không đến muộn chứ?”

Anh một tay vịn bánh lái, một tay nắm bàn tay lạnh lẽo của cô: “Không đâu, chúng ta sẽ không muộn.”

Từ trước tới giờ cô luôn tin tưởng lời nói của anh.

Hai người chạy đến địa điểm theo như lời Tô Hiểu Mạt. Đó là một quán bar ngầm phức tạp, xa hoa trụy lạc, suốt đêm không ngủ.

Không biết Kì Tấn Khiêm thương lượng thế nào với bàn tiếp tân, người phục vụ cầm chìa khóa đi qua, dẫn hai người lên lầu.

Ánh đèn lầu ba lơ mờ, tại hành lang có người đàn bà xinh đẹp mặc váy đen bó sát nhả ra làn khói về phía Kì Tấn Khiêm.

Cửa phòng cuối cùng khép hờ, khi Mộc Tiểu Thụ đẩy cửa vào cô nhìn một cái liền thấy được Tô Hiểu Mạt nằm trên mặt đất bất tỉnh nhân sự.

Trán Tô Hiểu Mạt chảy máu, bên cạnh cơ thể có gậy gộc và dây thừng hình thù kỳ quái lẫn lộn tung. Chiếc áo Tô Hiểu Mạt đang mặc vẫn còn nguyên vẹn, nhưng không phải là chiếc áo mà Mộc Tiểu Thụ thấy bạn mình mặc trước đó.

Lần đầu tiên Mộc Tiểu Thụ trông thấy cảnh tượng như vậy, cô ngây ngẩn tại chỗ mất đi hành động.

Kì Tấn Khiêm mau chóng cởi áo khoác trên người, bao bọc Tô Hiểu Mạt, rồi dìu ra ngoài. Mộc Tiểu Thụ vội vàng đuổi theo, hoàn toàn không để ý người phục vụ ở phía sau nói gì.

Cho đến khi tới bệnh viện, sự vắng vẻ mới làm tỉnh thức thần trí của Mộc Tiểu Thụ, cô mới cảm thấy lạnh lẽo. Vừa nhắc mắt lên cô liền trông thấy Kì Tấn Khiêm từ trong phòng bệnh đi ra.

“Hiểu Mạt sao rồi?” Cô vội hỏi.

Anh cho cô một cái nhìn trấn an: “Em ấy ngủ rồi. Bác sĩ nói em ấy không sao.”

Cô hé miệng, một vấn đề nằm trong lòng sắp thốt ra, nhưng nuốt trở vào trong giây cuối cùng.

Anh nhìn thấu tâm tư của cô: “Kiểm tra cụ thể phải đợi em ấy tỉnh lại. Tôi đã liên lạc với ba mẹ của em ấy, bọn họ sẽ mau chóng tới đây.” Dừng một chút, anh còn nói, “Bạn em nếu trong lúc nguy cấp nghĩ đến liên lạc với em trước tiên, thế thì em ấy chắc chắn không muốn ba mẹ bạn tâm. Đợi ba mẹ em ấy tới rồi, chúng ta không cần nhiều lời, hãy để tự em ấy giải thích.”

Cô gật đầu.

Anh nắm tay cô, lạnh đến thấu tim. Anh nhủ mảy, muốn lấy áo khoác choàng lên người cô, nhưng phát hiện trên đó đã dính vết bẩn. Thế là anh duỗi ra cánh tay dài, ôm cô vào lòng, dùng nhiệt độ cơ thể làm ấm thân hình gầy yếu của cô.

“Ba mẹ cậu ấy khi nào tới?” Cô hỏi.

Anh nói: “Phải thêm một lúc nữa. Em ngủ một giấc trước đi, ở đây có tôi rồi.”

Cô nghe lời tựa đầu lên vai anh, khép mắt lại.

Lần thứ hai khi Mộc Tiểu Thụ tỉnh lại thì đã trở về giường mình. Đầu giường có bát cháo cái xanh còn nóng, phía dưới đé một tờ giấy.

—— bạn em đã theo ba mẹ về nhà. Tôi giúp em xin nghỉ một ngày, nghỉ ngơi cho khỏe. Cháo nằm trong nồi giữ ấm.

Nét chữ nắn nót quen thuộc, là Kì Tấn Khiêm.

Mộc Tiểu Thụ không nghe lời ở nhà nghỉ ngơi, buổi chiều cô trở về trường. Chuyện đầu tiên cô quay về trường chính là chạy sang lớp bên cạnh, tóm một nam sinh ra ngoài.

Cậu nam sinh nhuộm tóc vàng, quần rách đầy lỗ, liếc xéo nhìn Mộc Tiểu Thụ.

Mộc Tiểu Thụ không hề lưu tình mà đâm vào mặt cậu ta. Cậu nam sinh kia không hề đề phòng, bị một quyền của Mộc Tiểu Thụ làm ngã xuống đất.

Bạn học vây xem hết hồn, không ai đoán được học sinh luôn đứng hạng nhất tính tình kỳ lạ kia đột nhiên chạy vào lớp họ là để đánh người.

“Vi Tô Hiểu Mạt.” Mộc Tiểu Thụ thấp giọng nói.

Cậu nam sinh kia khi nghe tên Tô Hiểu Mạt ánh mắt đột nhiên thay đổi, sắc mặt trắng bệch.

Cho đến ngày thi, Tô Hiểu Mạt vẫn không xuất hiện. Mộc Tiểu Thụ đến văn phòng hỏi dò, chỉ nghe được tin cô bạn thôi học.

Trước khi vào trường thi, Lâm Viện vẩy tóc đuôi ngựa đi tới trước mặt Mộc Tiểu Thụ. Cô ta tỏ vẻ cao ngạo: “Tôi biết Tô Hiểu Mạt xảy ra chuyện gì. Các người đều cùng một loại.”

Lời nói cay nghiệt đã tới đỉnh điểm.

Mộc Tiểu Thụ đột nhiên mỉm cười, giọng nói ba phần sắc bén, bảy phần mỉa mai: “Loại chúng tôi là loại gì?”

Lâm Viện đỏ mặt nói không nên lời.

Mộc Tiểu Thụ cong khóe miệng: “Có biết tại sao cậu luôn cảm thấy người khác đều mang đầy thói xấu không?”

Lâm Viện cảnh giác nhìn cô.

Mộc Tiểu Thụ gần từng chữ: “Bởi vì toàn thân cậu đầy thói xấu, cả người có mùi, hôi thối.”

“Cậu không phải mất cao hơn đầu, lòng cao hơn trời sao?” Mộc Tiểu Thụ cười nhẹ nhàng, “VẬY ĐỂ ‘loại’ mà cậu khinh thường nhất đánh bại cậu ở đây. À, tôi nhớ nhầm rồi, từ trước tới giờ cậu đều là thủ hạ bại tướng của tôi —— thứ hạng của cậu không có lần nào đứng trước tôi cả.”

Lâm Viện tức đến nỗi không nói nên lời, hồi lâu sau mới thốt ra: “Cậu khinh người quá đáng!”

Lời này càng nực cười hơn lời kia.

Một trận mưa rào, liên tục hai ngày. Kỳ thi cao đẳng đã kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 34: Nụ hôn đầu tiên

Mộc Tiểu Thụ không tham gia tiệc chúc mừng sau kỳ thi cao đẳng.

Nghe nói Thập Tam Trung bao trọn tầng cao nhất của một khách sạn cao cấp nhất tại thành phố N, vui chơi suốt đêm. Có người gom bọc sách vở học thi cao đẳng mang lên sân thượng khách sạn. Những trang giấy từ sân thượng tầng 38 tung bay tựa như lông vũ tuyết trắng, thậm chí khiến cho giao thông hơn rối loạn.

Có một người đi trên ngã tư đường không mục đích, mặc cho suy nghĩ từ từ bay bổng.

Mộc Tiểu Thụ từng dùng thời gian rất dài rất dài để lập ra kế hoạch trở nên độc lập, vì thế cô cam nguyện ăn nhờ ở đậu ẩn mình chờ thời. Nhưng mà biến số đột ngột xuất hiện lại khiến cô phải phản kháng mạnh mẽ, không tiếc bị cô lập một mình chiến đấu. Cô thậm chí đã tính toán trường hợp xấu nhất mất cả chì lẫn chài.

Cô đã đưa ra vô số giả thuyết, nếu ngày ấy người mở ra cánh cửa phòng tối không phải là Kì Tân Khiêm, thế thì giờ đây cô sẽ ở nơi nào.

Mỗi một giả thuyết đều khiến cô sợ hãi, khiến cô ác mộng cả đêm không dám nhắm mắt lại. Nhưng thần kỳ là, chỉ cần đến gần Kì Tân Khiêm, những cảm xúc bất an kia sẽ tan thành mây khói. Anh tựa như một cái vịnh yên ả, bên trong vịnh có một gốc cây nhỏ thoải mái sinh trưởng tại một nơi vững chắc.

Cô tin tưởng mỗi một lời hứa của anh một cách vô điều kiện, tựa như cô đang vô điều kiện tin tưởng quỹ đạo cuộc sống của mình sẽ bởi vì anh mà trở về đường ngay. Mà anh, quả thực từng bước một kéo cô khỏi quỹ đạo sai lầm.

Không biết bắt đầu từ khi nào, cô vừa mở mắt thì sẽ theo bản năng tìm kiếm bóng dáng của anh. Cô thích gần gũi với anh, thích đáng vẽ trang nghiêm của anh, thích anh bị cô chọc giận lại hết cách chỉ đành tốt tính xoa đầu cô, thích anh mỗi lần về nhà sẽ luôn ở huyền quan theo thói quen gọi một tiếng Tiểu Thụ.

Anh là bí mật nhỏ của cô, đặc biệt giấu diếm tận sâu trong trái tim, nhảy theo nhịp đập của cô, tuôn chảy theo dòng máu của cô.

Cô muốn tới gần anh một chút, càng gần anh thêm nữa, trở thành một người con gái xuất sắc, sau đó cùng anh sánh vai.

Đèn neon ven đường vẫn chiếu rọi đầy màu sắc, cô đếm từng tú kính mình đi qua, bất ngờ chạm vào một cái ôm.

Cô giương mắt nhìn, bất ngờ trông thấy lông mày Kì Tân Khiêm hơi nhíu lại. Anh gõ nhẹ đầu cô: “Tại sao tự mình chạy loạn, không phải đã nói chờ tôi tới đón em sao?”

Người cô luôn nhớ nhưng lúc này đứng trước mặt cô, cô chun mũi: “Đâu có chạy loạn, anh không phải tìm được em rồi ư.” Cô từ Thập Tam Trung đi thẳng một đường, cô biết anh nhất định sẽ đuổi theo.

“Em không tham gia tiệc chúc mừng sao?” Anh hỏi, “Đây có thể là lần cuối em gặp mặt thầy cô và bạn bè.”

Cô nghĩ nghĩ, đáp: “Nếu sau này không gặp lại thì gặp lần cuối cũng không có ý nghĩa gì, huống hồ đa số bọn họ chẳng bao giờ gọi tên em.”

“Anh bỏ sung một buổi tiệc chúc mừng cho em được không?” Cô cười tủm tỉm túm tay áo của anh, “Không cần quá long trọng, nhưng phải đặc biệt.”

Anh mỉm cười: “Yêu cầu của em hơi cao.”

Cô hung hãn nói: “Có thỏa mãn được không?”

Anh nghiêm mặt: “Được chứ, không được cũng phải được.”

***

Lần thứ hai đi vào Cầu Luân Đôn, Mộc Tiểu Thụ có chút thần thờ.

Mọi thứ tại đây giống y như lần đầu tiên cô tới, vẫn là đèn treo hình ly rượu màu xanh đen, vẫn là thiết kế cây cầu ở bên trong vô cùng sáng tạo, ngay cả điệu nhạc blues vẫn y như hai năm trước.

Chỉ có một điểm khác biệt, năm đó người đưa cô tới là Mộc Lạc Kỳ, giờ phút này bên cạnh cô là Kì Tấn Khiêm.

“Em đã tới chỗ này rồi.” Cô ngồi tại quầy bar, có chút hưng phấn, “Lần đầu em uống rượu là ở đây.”

Anh mỉm cười: “Lần đầu tiên em uống rượu gì?”

Cô suy tư một lúc lâu: “Miltonduff.” Đây không phải là ngụm rượu đầu tiên chân chính của cô, nhưng nó là tên loại rượu để lại ký ức tốt đẹp ban đầu của cô.

“Ở đây có một vị pha chế rượu rất lợi hại, ông ta có thể dựa vào câu chuyện của em và những gì em đã từng trải qua mà pha chế ra loại rượu có mùi vị giống vậy.” Anh thần bí nói.

Cô không tin: “Ông ấy không biết chuyện của em thì làm sao có thể pha chế ra loại rượu có mùi vị giống vậy chứ?”

Anh cười: “Bởi vì ông ấy cũng là người có câu chuyện của riêng mình.”

Sau quầy bar, có người khê ho một tiếng. Mộc Tiểu Thụ quay đầu, trông thấy một gương mặt phương Tây. Người kia không còn trẻ, dưới đôi mắt màu xanh nhạt hiện lên nếp nhăn, mái tóc quăn thưa thớt màu vàng nhạt, nhưng không khó nhìn ra đáng về anh tuần hồi còn trẻ.

“Jim, cậu nói vậy, tôi sẽ ngưng đó.” Tiếng Trung của ông ta thuần thực mà lưu loát.

Trong đôi mắt Kì Tấn Khiêm chứa ý cười: “Come on, Hugh, show her.”

Người đàn ông tóc vàng nhăn mặt: “Unless you tell me she is the one.”

Tốc độ đối thoại của hai người quá nhanh, Mộc Tiểu Thụ không nghe hiểu, chỉ kịp nhìn thấy vẻ ngưng ngừng hiếm khi lộ ra của Kì Tấn Khiêm.

Người đàn ông tóc vàng nháy mắt với Mộc Tiểu Thụ: “Cô nói ly rượu đầu tiên của cô là Miltonduff, thế thì tôi dùng nó làm cơ bản để pha chế cho cô một ly nhé?”

Mộc Tiểu Thụ đầy chờ mong gật đầu.

Rượu mới pha ra ánh nước trong lành màu đỏ sẫm. Cô nhấp một ngụm nhỏ, nụ vị giác cảm thấy ngọt ngào trước tiên, ngay sau đó là vị chua cay, tiếp theo là hơi đắng chát, cuối cùng lắng đọng vị ngọt dài lâu.

Cô từng uống không ít rượu pha chế, mùi vị pha chế của Hồ An mang theo sự hồi thúc nóng lòng muốn thử, mùi vị do Đan Bá Phi pha chế tràn đầy sự tùy ý, còn người đàn ông tóc vàng này thì tràn đầy mùi vị nồng đậm của năm tháng.

Tựa như mùi sách xưa pha lẫn gỗ trầm hương, mang theo mùi vị hoài niệm lắng đọng xuống.

Cô liếm môi, cười hi hi nói: “Ngon lắm.”

Người đàn ông tóc vàng cười thoải mái: “Tôi biết cô nhất định sẽ thích.”

Mộc Tiểu Thụ tò mò: “Có điều ông hoàn toàn không biết những chuyện từng trải của tôi, cũng không biết khẩu vị của tôi, chỉ dùng Miltonduff thôi làm sao có thể pha chế ra loại rượu hợp khẩu vị tôi đến vậy?”

Người đàn ông tóc vàng nhún mày, cười tinh quái: “Tuy rằng tôi không biết câu chuyện của cô, nhưng tôi biết chuyện về Jim, còn biết khẩu vị của cậu ấy nữa.”

Mộc Tiểu Thụ không hiểu.

Sắc mặt Kì Tấn Khiêm trông là lạ, ho nhẹ một tiếng: “Đừng uống nhiều quá, dễ say.”

Mộc Tiểu Thụ quay đầu nhìn anh, bất mãn nói: “Đừng xem thường tử lượng của em.” Dứt lời, cô ngửa đầu uống cạn ly rượu.

Kì Tấn Khiêm vô cùng bất đắc dĩ, người đàn ông tóc vàng kia thì cười ha ha.

Lúc sắp đi, người đàn ông tóc vàng ôm chào tạm biệt Kì Tấn Khiêm.

Người đàn ông thấp giọng nói bên tai Kì Tấn Khiêm: “I know she is, I always know, coz you ain’t a man of patience.”

Kì Tấn Khiêm nhẹ nhàng nở nụ cười, không nói gì.

Sau một lúc lâu ôm nhau hai người tách ra, người đàn ông tóc vàng vẫn tươi cười: “Lần trước chúng ta gặp mặt là vào ba năm trước, lần gặp tiếp theo là khi nào nhỉ?”

Lần tiếp theo, có lẽ hai người đều đã đầu tóc bạc phơ.

Đi ra Cầu Luân Đôn, Mộc Tiểu Thụ vẫn đắm chìm trong kiến thức du lịch qua lời thuật lại của người đàn ông tóc vàng, cô vừa đi vừa hỏi: “Kì tiên sinh, anh và vị pha chế rượu kia quen nhau nhiều năm rồi à?”

Kì Tấn Khiêm gật đầu: “Ừm. Ông ấy là người Anh Quốc, đã từng đi qua rất nhiều nơi, vốn muốn định cư tại nước Mỹ, cuối cùng lại vô tình đến Trung Quốc mở quán bar này.”

Mộc Tiểu Thụ kinh ngạc: “Hóa ra ông ấy chính là ông chủ của Cầu Luân Đôn à.” Cô đã từng nghe Mộc Lạc Kỳ nói đến ông chủ của Cầu Luân Đôn là một truyền kỳ cổ xưa, không ngờ hai năm sau chính mắt cô gặp được truyền kỳ kia.

Xa xa truyền đến tiếng chuông đồng hồ, âm thanh nặng nề lan khắp phố lớn ngõ nhỏ. Dưới bóng đêm đậm đặc, gác chuông của một tòa nhà trong vô số cao ốc nằm trên cao vút, chiếc đồng hồ to lớn trên gác chuông đang chỉ số mười hai.

Kì Tấn Khiêm bỗng nhiên dừng bước. Anh quay đầu nhìn cô gái bên cạnh mình: “Có muốn đến nơi sáng nhất của thành phố N không?”

Cô đầy hứng thú: “Ở đâu?”

Anh cười không đáp.

Khi Mộc Tiểu Thụ đi theo Kì Tấn Khiêm đến một giáo đường nằm ở phía Đông thành phố, cô hơi kinh ngạc: “Đây là nơi sáng nhất của thành phố N?”

Đã qua nửa đêm, đèn tại giáo đường đều đã tắt, chỉ chừa bề mặt đồng hồ thạch anh thật to nằm trên gác chuông lấp lóe ánh sáng. Cả ngôi giáo đường kiểu Gothic thấp thoáng trong bóng đêm sâu lắng.

Đây rõ ràng là nơi tối nhất của thành phố N. Cô oán thăm.

Kì Tấn Khiêm nhìn thấu tâm tư của cô, nhưng anh không hề giải thích, chỉ dẫn cô theo cửa bên hông lên đi vào giáo đường.

Cô hơi chột dạ: “Chúng ta làm vậy có khi nào bị tóm được quăng ra ngoài không?”

Anh liếc cô một cái: “Sợ gì chứ? Có tôi đây.”

Cô rút cổ, đuổi kịp bước chân của anh.

Hai người dựa vào đèn đường đi lên gác chuông. Nơi cao nhất của gác chuông quả là một cái sân thượng, từ đây có thể quan sát cả ngôi giáo đường cùng với phần nửa thành phố N.

Mộc Tiểu Thụ bám vào lan can nhìn xuống, thấy dưới tay mình là mặt đồng hồ thật to, giống như chỉ cần vрон tay là có thể chạm vào cây kim của đồng hồ. Cô có ý nghĩ xấu xa, nếu cô vрон tay đẩy kim đồng hồ trở về, tiếng chuông của giáo đường có khi nào vang lên lần nữa không?

Ngay lúc cô chuẩn bị với tay về phía mặt đồng hồ, bên tai truyền đến giọng nói mang theo ý cười của Kì Tấn Khiêm: “Còn năm giây nữa.”

Cô còn chưa kịp tiêu hóa ý tứ của những lời này, chỉ nghe tiếng chuông giáo đường lại vang lên. Tiếng chuông ỳnh ỳnh giống như nổ vang bên tai, khiến cô bất ngờ không kịp đề phòng, tâm trạng không khỏi kích động.

Đúng lúc này, từng ngọn đèn của ngôi giáo đường sáng lên, giống như thần chú nửa đêm, đánh thức tòa thành đã ngủ say.

Cùng dấy lên với ngọn đèn chính là bài thánh ca du dương, vang vọng thật lâu trên bầu trời giáo đường, xa xa vọng lại nội thành cổ xưa.

Mộc Tiểu Thụ lòng đầy rung động ngắm nhìn giáo đường sáng như ban ngày. Trên đầu là vòm trời thần bí, bên tai là bài thánh ca du dương, lần đầu tiên cô nảy sinh lòng kính nể đối với tôn giáo.

Cô ngẩng đầu nhìn Kì Tấn Khiêm đứng bên cạnh. Ánh đèn rực rỡ tựa như ban ngày chiếu rọi đường nét tuấn tú của anh càng sâu sắc hơn, trái tim cô không thể kiềm chế mà đập nhanh thình thịch.

Đột nhiên cô không thể tin mà dụi mắt mình: “Kì tiên sinh, mắt anh...”

Anh phản ứng lại: “Vừa rồi ánh đèn đột nhiên phát sáng, đôi mắt nhất thời không chịu được, tôi tháo kính sát trùng ra.”

Đôi mắt anh, xanh đến mê người, tựa như Địa Trung Hải sâu thẳm nhất, phá rối suy nghĩ của cô.

Cô bỗng nhiên có chút ủy khuất: “Đôi mắt anh rõ ràng không phải màu đen, tại sao gạt em?”

Anh có phần vô tội: “Tôi chưa từng nói đôi mắt mình màu đen, tôi cũng chưa từng phủ nhận đôi mắt mình là màu xanh.”

“Tại sao anh phải che giấu màu mắt của mình?” Cô không bỏ qua.

Anh thẳng thắn: “Sợ phiền toái.”

Cô nói rất nghiêm túc: “Có gì phiền toái chứ? Em thích đôi mắt màu xanh nhất.”

Anh bật cười bởi tính trẻ con trong lời nói của cô: “Tôi tưởng rằng em thích màu đen hơn.”

Sau khi nhìn anh một lúc lâu, mặt mày cô bỗng nhiên tươi tắn: “Nói cho anh biết một bí mật.”

“Gì thế?” Anh tò vò về chăm chú lắng nghe.

Cô háng giọng, nói: “Vào năm chín tuổi, em từng thích một chàng trai. Anh ấy là mối tình đầu của em.”

Anh mỉm cười: “Cậu ấy nhất định rất tuấn tú.”

Cô gật đầu: “Ừm, vô cùng tuấn tú. Anh ấy có một đôi mắt màu xanh tuyệt đẹp.”

Anh sững sốt.

Cô nói tiếp: “Anh ấy ngồi trên cây, ném quả xoài trúng đầu em. Thực ra sức lực của anh ấy nhẹ lắm, nhưng lúc ấy em then thùng quá, cho nên lừa anh ấy nói là anh ấy quăng trúng làm đau đầu em.”

Anh thấp giọng cười.

“Sau đó em không còn gặp lại anh ấy nữa, em không biết tên anh ấy, dần dần cũng không còn nhớ bộ dạng của anh ấy thế nào nữa.” Cô hít mũi, “Trình Dục Dương nói với em cái đó không phải gọi là mối tình đầu, mà là yêu thầm.”

Cô nhìn đôi mắt anh, lòng bàn tay hơi ướt: “Nói nhiều lời vô nghĩa vậy kỳ thật ý định của em không phải khoe khoang tình sử yêu sớm của mình, em muốn nói là...” Cô im bặt.

“Hửm?” Anh im lặng chờ cô tiếp tục.

“Em muốn nói là đối với người có đôi mắt màu xanh em không hề có sức chống cự... Thực ra cũng không thể nói vậy, em không phải thích tất cả những người có đôi mắt màu xanh, cũng không phải bởi vì đôi mắt anh trở thành màu xanh nên em mới thích anh, đôi mắt màu đen của anh cũng đẹp lắm...” Cô ảo não nín thở, mắt nhìn xuống, sớm biết vậy đã không uống nhiều rượu, đầu lưỡi thối lại thật là mất mặt.

Anh vẫn lặng lẽ nhìn cô, ánh mắt dịu dàng.

“Thực ra em muốn nói là...” Âm thanh của cô càng ngày càng thấp, đầu óc hình như bị ly rượu kia khuấy trộn đến thất điên bát đảo.

Cô hơi ngửa đầu nhìn anh, nhưng lại không dám tiếp xúc với ánh mắt anh. Tầm mắt cô dính chặt đôi môi hơi mọng của anh, vừa nhìn thấy khiến khuôn mặt cô nóng hơn. Trái tim đập thình thịch khiến cô hoảng hốt, cô bỗng dung sinh ra can đảm, nhón chân hướng đến môi anh.

Thế nhưng chiều cao của cô không đủ, thật vất vả cố lấy dũng khí cũng chỉ có thể hôn tới cằm anh.

Chờ cô phản ứng lại khi biết mình đã làm gì thì đã hối hận không lối ra. Cô vuốt mặt, coi như xong: “Thực ra em muốn nói... em say rồi.”

Cô chán nản gục đầu xuống, cam chịu chờ anh cười nhạo.

Đợi hồi lâu vẫn không nghe thấy tiếng anh, nhưng lại chờ được một bàn tay. Bàn tay kia nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, còn chưa chờ cô có phản ứng, tất cả dây thần kinh của cô đều mất đi ý chí bởi vì cảm xúc mềm mại thình lình xuất hiện trên bờ môi.

Cô mở to mắt nhìn con người màu xanh như hồ nước gần trong gang tấc, bên tai là tiếng cười trầm thấp: “Cô gái ngốc, lúc này nên nhắm mắt lại.”

Cô nghe theo nhắm mắt lại, chợt cảm thấy hàm răng lỏng lẻo, mùi vị của anh tràn ngập vị giác của cô.

Trong mê mạn cô hình như hiểu được lời nói của người pha chế rượu tóc vàng tại Cầu Luân Đôn. Mùi vị của Kì Tấn Khiêm, chính là sau khi uống ly rượu kia, trải qua ba lần vị giác cuối cùng lắng đọng lại vị ngọt ngào dài lâu.

Trong lúc thờ đốc, âm thanh mang theo ý cười khê khàng truyền vào lỗ tai cô: “Anh chưa bao giờ là một người có kiên nhẫn, nhưng vì em, anh có thể chờ. Chỉ là anh không ngờ, em còn thiếu kiên nhẫn hơn cả anh.”

“Có điều như thế này, cũng tốt.”

Anh siết chặt vòng eo của cô, lồng cô trong vòng tay của anh.

Ngôi giáo đường kiểu Gothic vẫn phát sáng như ban ngày, bài thánh ca du dương vẫn bay bổng trong màn đêm. Cô dùng sức ngửi lấy trọn vẹn mùi hương của anh trong lúc môi lưỡi quấn quýt, làm thế nào cũng không kiềm chế được độ cong của khóe miệng.

Trong tòa thành vắng vẻ, chỉ có anh và cô.

Tựa như một cội mộng bao la, cánh hoa rực rỡ rơi rụng vang lên khúc ca.

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 35: Kết quả thi cử

Ngày đầu tiên chính thức tiến vào kỳ nghỉ hè, Kỳ Tấn Khiêm sẽ bay đi Canada.

Tuy rằng Kỳ Tấn Khiêm chưa từng đề cập tới công việc của mình, nhưng Mộc Tiểu Thụ hiểu rõ người bạn rợn như anh đâu có lẽ nào một năm rưỡi đều nhàn rỗi ở nhà làm bạn với cô chứ? Anh đương nhiên bỏ bê một phần công việc của mình.

Anh không nói, đương nhiên là không muốn khiến cô áy náy, thế thì cô coi như không biết vậy.

Đây là lần đầu tiên hai người cách xa lâu dài trong một năm rưỡi ở chung, cho dù trong lòng cô có luyến tiếc đi chăng nữa cũng không thể nào mở lời giữ anh lại.

Cô lặng lẽ ôm áo vét của anh, mang dép đi theo sau anh tới huyện quan.

Anh mỉm cười nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô sắp nhăn nhú lại, anh đặt một nụ hôn lên trán cô: “Nhớ ăn uống đàng hoàng, đừng thức đêm.”

Cô rầu rĩ lên tiếng.

“Em không vui như vậy, bảo anh làm sao yên tâm đi đây?” Anh thở dài một hơi, “Thôi, anh không đi nữa.”

Cô mau chóng lắc đầu như trống bỏi: “Em không có không vui, không có mà.”

Anh nhìn không được nhoen miệng cười, ôm cô vào trong lòng: “Tối giờ đi giúp việc sẽ sang đây qua đêm, có chuyện gì thì nói với dì ấy. Đừng chạy loạn khắp nơi, mỗi ngày anh sẽ gọi điện cho em.”

Cô gật đầu: “Anh trở về sớm chút.”

“Được.” Anh cười.

Không có Kỳ tiên sinh, trong phút chốc thời gian dư ra rất nhiều. Mộc Tiểu Thụ dùng phần lớn thời gian ở trong phòng sách của Kỳ Tấn Khiêm, bởi vì nơi đó tràn ngập hơi thở và dấu vết của anh.

Cô thích xem những quyển sách anh từng đọc qua, cho dù có đọc hiểu hay không cũng chẳng quan trọng, cô chỉ tìm kiếm lời chú thích của anh, nhìn nét chữ nắn nót mạnh mẽ và lời văn ngắn gọn súc tích mà không hề chán. Cô lật xem bản vẽ nháp của anh, nét vẽ tinh tế của anh, có đôi khi cô không nhận được cũng sẽ cầm bút vẽ phác họa vài nét.

Cô phát hiện sự hiểu biết của mình về Kỳ tiên sinh thật sự quá ít ỏi, ở chung với nhau lâu như vậy cô lại chẳng biết tên tiếng Trung của anh. Cô lục lọi cả phòng sách, nhưng chỉ nhìn thấy chữ ký tên họ tiếng Anh của anh. Cô chán nản nghĩ rằng nếu Kỳ tiên sinh phát hiện ngay cả tên tiếng Trung của anh cô cũng không biết, có lẽ nào sẽ nổi nóng không?

Có điều, bị nể cũng không quan trọng, bọn họ còn có rất nhiều thời gian ở bên nhau, để dần dần hiểu biết lẫn nhau.

Mỗi tối, điện thoại của Kỳ tiên sinh luôn tới đúng giờ, cô lúi rúi kể chuyện lật vạt ban ngày, anh im lặng lắng nghe, thỉnh thoảng tiếp lời vài câu. Anh cũng kể lại tình hình gần đây của mình, nói chung là việc công thuận lợi, ít hôm nữa sẽ về.

Thời gian một tháng trôi qua rất nhanh, điểm thi cao đẳng được công bố trong sự mong chờ của các thí sinh.

Từ khi thi xong Mộc Tiểu Thụ vô cùng bình tĩnh, giờ đây trong phút chốc trước khi kiểm tra điểm cô lại cảm thấy thấp thỏm. Mỗi năm đều có rất nhiều học sinh vô tình phạm phải sai lầm, cô có thể nào cũng trở thành một thành viên trong nhóm xui xẻo kia không? Càng nghĩ càng thấy khinh khùng, cô chậm chạp không dám nhấn nút kiểm tra.

Đầu dây điện thoại bên kia, Kì Tấn Khiêm đợi hồi lâu không thấy Mộc Tiểu Thụ đáp lại, anh đành lên tiếng: “Tiểu Thụ?”

Âm thanh của cô hơi run rẩy: “Em không dám xem làm sao đây?”

Anh mỉm cười: “Thì cũng xong rồi, có gì mà không dám xem?”

“Nếu thi không tốt thì làm sao?” Cô lo lắng.

“Không sao.” Anh nói, “Anh không để ý vợ tương lai của mình thi vào trường cao đẳng được bao nhiêu điểm đâu.”

Mặt cô đỏ lên: “Em đề ý! Nửa còn lại của Kì tiên sinh nhất định phải là một người xuất sắc.”

Anh bắt đầu cười: “Sao anh không biết mình có một chỉ tiêu cứng nhắc như vậy đối với một nửa còn lại chứ?”

“Em quyết định rồi!” Cô đập bàn.

Anh câm nín, rồi nói: “Điểm số không thể chứng tỏ vấn đề.”

“Nếu điểm của em thấp hơn Hà Triết Vân thì sao đây?”

“Chừng nào anh về thế? Đợi anh về chúng ta cùng nhau xem nhé...” Cuối cùng cô ra quyết định.

“Mộc tiểu thư?”

“Gì cơ?”

“Kì tiên sinh muốn cô lập tức kiểm tra điểm thi, cho dù điểm số có tốt hay không, anh ấy vẫn hứa dẫn cô đi du lịch vòng quanh Châu Âu.”

“Thật sao?”

“Thật hơn cả vàng bạc.”

Đột nhiên đầu dây bên Mộc Tiểu Thụ im ắng.

Kì Tấn Khiêm đang ở tầng cao nhất của tòa cao ốc thương nghiệp tại Canada, trái tim anh bất giác treo cao. Cô quả nhiên là khắc tinh của anh, ngay cả anh là người từng trải đã quên mất kỳ thi cao đẳng từ lâu, lúc này cũng bắt đầu khẩn trương vì kỳ thi này.

Người qua lại đều là nhân viên công ty. Mọi người đều dùng ánh mắt tò mò quan sát ông chủ của mình, chưa có người nào thấy anh luống cuống như vậy.

“Tiểu Thụ?” Anh cố gắng làm giọng mình có vẻ bình tĩnh.

Hồi lâu sau mới truyền đến âm thanh của cô.

“Kì tiên sinh...”

Rốt cuộc nghe được tiếng cô, anh thở phào nhẹ nhõm: “Cho dù điểm thi thế nào cũng không sao, kỳ thi cao đẳng chỉ là một con đường, ngoài cái đó chúng ta còn rất nhiều lựa chọn khác.”

Đầu dây bên kia thốt ra một điểm số. Anh ngẩn người, bỗng dưng hỏi một vấn đề ngớ ngẩn: “Tổng điểm của các môn là 750 phải không?”

“Ừm.” Cô đáp.

Anh bỗng nhiên không biết nên nói gì. Sau một lúc lâu, anh nghiêng rằng: “Mộc tiểu thư, em có biết bạn trai của em vì để em có dũng khí kiểm tra thành tích kỳ thi cao đẳng mà đã bắt buộc hủy bỏ một cuộc họp vô cùng quan trọng hay không?”

Cô gái ở đầu dây bên kia rốt cuộc không nhịn được nữa, phì cười một tiếng.

Anh cũng không nhịn được mà lắc đầu bật cười.

Các trường cao trung tại thành phố N bận rộn dán bảng vinh dự. Mộc Tiểu Thụ không đến Thập Tam Trung, mà là trở về trường cao trung phụ thuộc đại học K.

Ở đây đã dán bảng vinh dự, khối khoa học xã hội và khoa học tự nhiên đều có. Tiếng người trước bảng danh sách ồn ào, người vây xem đều là học sinh và phụ huynh.

Mộc Tiểu Thụ nhón chân xem bảng vinh dự, không hề bắt ngờ khi nhìn thấy tên Trình Dực Dương đứng đầu khối khoa học tự nhiên. Đứng đầu khối

khoa học xã hội đương nhiên là Hà Triết Vân.

Bên cạnh bảng vinh dự còn có một biểu ngữ nền đỏ chữ vàng thật dài: Thủ khoa khoa học xã hội và khoa học tự nhiên đều rơi vào trường cao trung phụ thuộc đại học K!

Mộc Tiểu Thụ tiếp tục xem bảng danh sách của khối khoa học xã hội, Trần Tổ Bình bá vương hoa cầu thả kia lại cao điểm hơn Cao Linh, xếp sau Hà Triết Vân đứng thứ hai của khoa. Cao Linh, Ngải Uyển Lương và Thái Hòa đều nằm trong nhóm top mười. Trong một hàng tên chi chít của khối khoa học tự nhiên, cô tìm thấy tên của Tả Trọng và Minh Sùng, Minh Sùng vẫn nắm chắc hạng hai mươi, Tả Trọng cũng nằm trong top một trăm.

Cô đứng bên ngoài đám đông, vô cùng kích động. Những người mà cô quan tâm đều có kết quả tốt, thật tốt quá.

“Tiểu Thụ!”

Mộc Tiểu Thụ quay đầu, trông thấy Hà Triết Vân và Trình Dục Dương. Cô không khỏi nhếch miệng cười: “Chúc mừng chúc mừng! Hai cậu là khoa học xã hội và khoa học tự nhiên song hùng, lúc tôi vắng mặt lại trở nên ghê gớm như vậy.”

Hà Triết Vân cười ha ha: “Lúc trước có người không sợ chết muốn so điểm thi cao đẳng với tôi, bây giờ có phải hối hận rồi không?”

Mộc Tiểu Thụ nện cậu ta một quyền: “Cho cậu đặc ý này, tôi cũng tiến bộ rất nhiều biết không? Toán học tới 140.”

Hà Triết Vân mở to hai mắt: “Thật không vậy? Điểm toán của cậu lại được ba chữ số?! Không chỉ ba chữ số mà còn tới 140?! Cậu giỏi lắm Mộc Tiểu Thụ!”

Mộc Tiểu Thụ tỏ vẻ đắc ý: “Đương nhiên phải cảm ơn quyền sở của Trình Dục Dương.” Cô nhìn Trình Dục Dương, ánh mắt đầy ý cười.

Khóe miệng Trình Dục Dương vẫn chứa ý cười. Cậu ta đột nhiên hỏi: “Môn toán của cậu đã không thành vấn đề, vậy tổng số điểm thế nào?”

Lúc này Hà Triết Vân mới có phản ứng: “Ồ? Những môn khác của cậu không phải luôn cao điểm sao? Điểm thế nào?”

Mộc Tiểu Thụ đảo mắt, không nói gì.

Hà Triết Vân không thể kiềm chế: “Tình hình sao hả?”

Mộc Tiểu Thụ lườm Hà Triết Vân: “Thủ khoa khoa học xã hội của thành phố N, thứ hạng toàn tỉnh của cậu là bao nhiêu?”

Hà Triết Vân sùng sốt, ngỡ ngàng nói: “Thứ tư.”

Mộc Tiểu Thụ “à” một tiếng thật dài.

Trình Dục Dương nghe ra được manh mối: “Lạc Phân, cậu đứng thứ mấy toàn tỉnh?”

Mộc Tiểu Thụ không nhìn được cong khóe miệng: “Thứ nhất.”

Hà Triết Vân hú lên: “Sao thế được? Nếu thủ khoa khoa học xã hội của tỉnh ở thành phố N, khẳng định là thủ khoa đầu tiên của thành phố N rồi!”

“Bởi vì tôi không phải là người của thành phố N,” Mộc Tiểu Thụ giải thích, “Giấy tờ tùy thân lúc trước làm thủ tục thôi học đã xóa bỏ rồi, giấy tờ tùy thân hiện tại của tôi là thuộc thành phố J, đúng lúc nhờ chính sách đặc biệt năm nay mà thi cao đẳng ở thành phố N. Đây cũng là nguyên nhân vì sao tôi chỉ có thể đến Thập Tam Trung mà không thể quay về trường cao trung phụ thuộc đại học K. Tôi có thể quang minh chính đại dùng cái tên Mộc Tiểu Thụ ha ha!” Kì tiền sinh dùng nơi làm việc của người mẹ quá cô của cô để đến thành phố J làm giấy tờ tùy thân cho cô. Hiện tại, cô và Quỳnh Tạ, cùng với nhà họ Mộc đã không còn một chút quan hệ.

Hà Triết Vân và Trình Dục Dương nghe cái hiểu cái không. Hồi lâu sau Hà Triết Vân mới nói: “Nói cách khác thành phố N giúp thành phố J nuôi một thủ khoa khoa học xã hội của tỉnh?”

Mộc Tiểu Thụ gật đầu: “Cho nên trên bảng vinh dự của Thập Tam Trung không thể nào có tên tôi.”

Hà Triết Vân cười to ra tiếng: “Bảng vinh dự là cái gì chứ? Đứng nhất toàn tỉnh mới dữ dằn chứ? Mộc Tiểu Thụ, cậu lợi hại quá đi!”

Mộc Tiểu Thụ cười: “Hà tiểu gia, cậu có phục không?”

Hà Triết Vân thẳng thắn nói: “Phục! Có điều nếu cậu không mời khách thì tôi vẫn không phục.”

“Mời chứ!” Mộc Tiểu Thụ khí khái vô cùng.

***

Buổi liên hoan tổ chức tại một nhà hàng nổi tiếng nằm cạnh trường cao trung phụ thuộc đại học K. Trong bữa tiệc, Trần Tổ Bình đặc biệt hưng phấn, cầm chai rượu uống ừng ực lái nhai cả đêm. Trong tiếng trầm trồ khen ngợi to lớn của mọi người, Cao Linh lại lạnh lùng nói: “Cậu biết uống rượu sao?”

Đến lúc đó đừng say nhè, bọn tôi không có cách nào kéo cậu về đâu.”

Trần Tổ Bình luôn nghe theo Cao mỹ nhân đột nhiên bùng nổ: “Tại sao tôi phải nghe lời cậu? Từ lượng của ông rất tốt!” Dứt lời, cậu ta ợ một tiếng thật to.

Mọi người hết hồn, đây là người tầm thường mượn rượu tăng can đảm trong truyền thuyết sao?

Cao Linh bình tĩnh ngồi tại chỗ, thông thả gấp một đĩa rau hẹ.

Trần Tổ Bình ngược lại mặt bình tĩnh: “Tại sao cậu không có phản ứng?”

Cao Linh lờm cậu ta một cái: “Tôi cần phải có phản ứng gì đây?”

“Ông đây thích cậu suốt hai năm trời, một chút phản ứng cậu cũng không có?” Trần Tổ Bình nổi giận.

Mộc Tiểu Thụ tròn tròn hai mắt, trong ngày tháng cô vắng mặt, rốt cuộc đã bỏ lỡ những gì? Trái lại, những người khác thì vẫn ăn uống, ngay cả Trình Dục Dương cũng không để ý tới.

Mộc Tiểu Thụ lén chọt chọt Trình Dục Dương: “Hai người họ?”

Trình Dục Dương đáp: “Thì như cậu thấy đấy.”

“Ai cũng biết hết?” Cô hết hồn.

“Ngoại trừ hai bên đương sự, những người khác đều biết.” Anh đáp.

“Hai bên?” Cô lại hết hồn.

Cao Linh bị gào thét từ đầu đến cuối lại chẳng hề tức giận: “Cậu lại không nói cho tôi biết cậu thích tôi, tôi làm sao biết được.”

Trần Tổ Bình nhất thời sững sốt: “Việc này việc này...”

Cao Linh liếc nhìn cậu ta: “Dù sao thứ tự kỳ thi cao đẳng của chúng ta cũng xấp xỉ, đến lúc đó có thể chọn học cùng trường đại học.”

Trần Tổ Bình vẫn còn trong ngỡ ngàng.

Cao Linh nói tiếp: “Tôi đã nghĩ rồi, chúng ta đều là người thành phố N, hoàn cảnh gia đình cũng tương đương, sau này nếu kết hôn hẳn là không gặp phải sự ngăn cản nào.”

Tiếng vỗ tay hân hoan đình tại như ọc vang lên. Mộc Tiểu Thụ kích động đến mức không còn là chính mình, Cao mỹ nhân không hổ là Cao mỹ nhân, khí thế có cần phải hùng mạnh đến vậy không?

Mộc Tiểu Thụ kích động đùa bỡn: “Trong một năm tôi vắng mặt các cậu đã làm những gì sau lưng tôi hả? Giữa các cậu còn có gì giấu tôi không, ở đây nói rõ ra hết đi!”

Hà Triết Vân đập bàn: “Được! Tôi cũng bày tỏ luôn đây!”

Mộc Tiểu Thụ há hốc mồm, cô đang mong chờ Ngải Uyển Lương và Thái Hòa mà. Thằng nhóc Hà Triết Vân còn đi theo xem náo nhiệt. Còn nữa, nữ sinh tại bữa tiệc ngoài Cao mỹ nhân đã thành một đôi với Trần Tổ Bình, thì chỉ còn lại Mộc Tiểu Thụ và Ngải Uyển Lương. Chẳng lẽ Hà Triết Vân giành Ngải Uyển Lương với Thái Hòa?!

Hà Triết Vân đột nhiên quay về phía Mộc Tiểu Thụ, trong tiếng ồn ào của nam sinh hai lớp cùng với Mộc Tiểu Thụ đang kinh hoàng nổi đầy gân xanh trên trán, cậu ta lớn tiếng nói: “Hôm nay ở tại đây tôi hướng về thủ khoa khoa học xã hội toàn tỉnh của chúng ta...”

Mộc Tiểu Thụ há to miệng ngây ra.

“...bày tỏ với đại thần toán học Trình Dục Dương ngồi bên cạnh —— Trình huynh lòng tôi đã có cậu thật lâu! Vẫn luôn chờ mong cậu có thể làm một quyền sở toán học tình yêu cho tôi, thế nhưng trong lòng cậu chỉ có mình Mộc Tiểu Thụ, cậu coi tình cảm của tôi là gì chứ?” Hà Triết Vân tỏ vẻ tan nát cõi lòng.

Tiếng ồn ào lại nổi lên. Mộc Tiểu Thụ cười nhiều đến nỗi rơi nước mắt.

Trình Dục Dương thần nhiên uống một ngụm rượu, nói: “Thật ngại quá, tôi đã có người mình thích rồi.”

Mộc Tiểu Thụ mặt bình tĩnh: “Những người khác làm loạn sau lưng tôi còn chưa tính, Trình Dục Dương cậu thể mà cũng giao bản thân ra ngoài? Giao ra thì thôi đi, lại còn gạt tôi? Thật là tôi thất vọng quá rồi!” Sau một lúc lâu, cô tỉnh táo, “Không phải là La Dương Dương chứ?!” Trong đầu cô liền hiện lên hình ảnh vụng về của La Dương Dương.

Trình Dục Dương liếc nhìn Mộc Tiểu Thụ, không nói gì.

Hà Triết Vân nhìn qua Mộc Tiểu Thụ với vẻ khinh thường: “Chắc chắc, Mộc Tiểu Thụ cậu chỉ biết nói thôi, cậu là cái đồ không lương tâm, tôi buồn thay cho Trình Dục Dương.”

“Tôi làm sao?” Mộc Tiểu Thụ trừng mắt.

“Cậu lại không biết Trình Dục Dương thích ai, cậu nói xem cậu chẳng phải là đồ không lương tâm sao?” Hà Triết Vân lườm cô một cái.

Mộc Tiểu Thụ kinh ngạc: “Chẳng lẽ các cậu đều biết?” Cô nhìn mọi người có mặt ở đây, ai cũng tỏ ra bình thản chuẩn bị xem kịch vui.

Mộc Tiểu Thụ yếu ớt nhìn thoáng qua Trình Dục Dương: “Người đó... tôi biết không?”

Hà Triết Vân lấy tay che mặt, tỏ vẻ không đành lòng nhìn. Ngải Uyển Lương che miệng cười trộm, ngay cả nụ cười của Cao Linh cũng có mấy phần trên ghẹo.

Tất cả mọi người đều đang đợi Trình Dục Dương lên tiếng.

Trình Dục Dương bỗng nhiên mỉm cười: “Người đó, Tiểu Thụ cậu cũng biết.”

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 36: Khách không mời mà đến

“Tôi biết ư?” Mộc Tiểu Thụ trở nên hăng hái, “Ai vậy?”

Trình Dục Dương đáp: “Kì Tấn Khiêm.”

Mọi người đều sùng sốt.

Mộc Tiểu Thụ vỗ trán, trong phút chốc trí nhớ tốt hiện lên thông tin có liên quan đến Kì Tấn Khiêm. Vị kiến trúc sư nổi tiếng trẻ tuổi kia luôn là tâm gương và mục tiêu của Trình Dục Dương. Trình Dục Dương nhắc tới Kì Tấn Khiêm rất nhiều lần với cô, bởi vậy cô quả thật coi như “biết”.

“Kì Tấn Khiêm là ai?” Cao Linh nhú mày, “Ồ lớp nào? Sao cái tên nghe giống như con trai thế?”

Mộc Tiểu Thụ gợn tay: “Tôi biết!”

Mọi người lại quay đầu nhìn cô.

“Kì Tấn Khiêm là một đàn anh trên chúng ta rất nhiều khóa, thiên tài toán học trong truyền thuyết, hiện nay là một kiến trúc sư nổi tiếng. Anh ta là thần tượng của Trình Dục Dương!” Mộc Tiểu Thụ hết sức đặc ý.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, sắc mặt khác biệt.

Hà Triết Vân giật khóe miệng: “Là cái quỷ gì đây? Trình Dục Dương, cậu rõ ràng...”

“Đúng vậy,” Trình Dục Dương ho nhẹ một tiếng, “Kì Tấn Khiêm là thần tượng nhiều năm của tôi. Thật xin lỗi, Triết Vân, nếu phải lựa chọn nam giới làm bạn đời, tôi hy vọng có thể ở bên cạnh Kì Tấn Khiêm.”

Bầu không khí tại bữa tiệc sôi nổi lần nữa. Hà Triết Vân lần đầu tiên thổ lộ trong cuộc đời, vừa ra trận đã không thành, cứ thế bị đánh chết ngay tại bàn ăn.

Mọi người chơi đùa tới mười giờ tối mới bằng lòng giải tán. Trần Tô Bình và Cao Linh nắm tay nhau đi về, Ngải Uyển Lương và Thái Hòa đi về cùng đường. Có một nam sinh uống say, Hà Triết Vân cùng một nam sinh khác thật vất vả mới khiêng anh chàng say mềm kia lên xe taxi.

Hà Triết Vân từ trong xe taxi ló đầu ra: “Trình Dục Dương, Mộc Tiểu Thụ giao lại cho cậu đó!”

Mộc Tiểu Thụ ấn đầu cậu ta trở về trong xe: “Được rồi, Trình Dục Dương cứ giao cho tôi, tôi sẽ hộ tống cậu ấy về nhà an toàn, tiểu gia cậu yên tâm đi.”

Sau khi chiếc xe chở đám người Hà Triết Vân rời khỏi, Trình Dục Dương nói: “Muộn quá rồi, không còn xe buýt nữa, chúng ta cũng gọi xe đi.”

Hai người vất vả mới vậy được một chiếc xe taxi.

Trình Dục Dương hỏi địa chỉ của Mộc Tiểu Thụ, nói: “Tôi đưa cậu về trước, tiện đường.”

Xe taxi chạy trên ngã tư đường tĩnh lặng không người, trong xe chỉ có tiếng lủi rủi của Mộc Tiểu Thụ. Cô hết sức hứng thú đối với những chuyện đã bỏ lỡ trong một năm qua, hỏi câu này đến câu khác. Trình Dục Dương vô cùng kiên nhẫn, trả lời từng cái một.

“Cho nên nói Thái Hòa vẫn ngốc nghếch, chưa tiếp nhận Ngải Uyển Lương?” Mộc Tiểu Thụ thờ dãi một hơi.

Trình Dục Dương đột nhiên hỏi: “Cậu muốn ghi danh vào trường đại học nào?”

Mộc Tiểu Thụ trả lời không chút do dự: “Đương nhiên là ngôi trường ưu tú nhất cả nước rồi.” Có điều cụ thể ra sao thì còn phải chờ Kì tiên sinh về, hai người thương lượng rồi mới quyết định.

Tiếp theo Mộc Tiểu Thụ hỏi: “Cậu thì sao? Muốn đi đâu?”

Trình Dục Dương đáp: “Vẫn còn suy nghĩ.”

Mộc Tiểu Thụ mỉm cười: “Với thành tích của cậu, tùy ý chọn trường nào cũng được. Cậu vẫn kiên quyết muốn làm kiến trúc sư ư?”

Trình Dục Dương gật đầu: “Đúng vậy.”

Trong mắt Mộc Tiểu Thụ không hề che giấu vẻ hâm mộ: “Trình Dục Dương, cậu luôn biết bản thân mình muốn gì. Khi nào thì tôi mới có ánh mắt nhìn xa và chỉ số thông minh bày mưu lập kế như cậu đây?”

Trình Dục Dương nghĩ nghĩ, lại nói: “Tôi hy vọng tôi có được dũng khí của cậu.”

“Dũng khí?” Mộc Tiểu Thụ cười đến gập người lại, “Trời ơi tôi có thể tự hiểu rằng cậu cũng hâm mộ tôi không?”

“Có thể.” Trình Dục Dương nghiêm túc gật đầu.

“Trời ơi trời ơi nếu La Dương Dương biết được thì nhất định sẽ đảo điên, thánh học mà cậu ấy sùng bái nhất lại hâm mộ tôi!” Linh hồn Mộc Tiểu Thụ đã bay lên cao.

“Trình Dục Dương.”

“Humm?”

“Cậu nhất định sẽ đạt được thứ cậu muốn. Nếu cả thế giới chỉ có một người có thể đem con đường của mình đi thành một vòng tròn hoàn mỹ, người đó nhất định là cậu.”

“Cám ơn. Mộc Tiểu Thụ, tôi cũng có một câu tặng cho cậu.”

“Câu gì?”

“Nếu nói cả thế giới chỉ có một người có thể tại đường cùng mà tạo nên kỳ tích, người đó nhất định là cậu.”

“Tại sao?”

“Bởi vì... cậu có dũng khí đem đường cùng làm như chỗ chết.”

“...Trình Dục Dương, cậu có thể nói một câu mà tôi có thể hiểu được không?”

“Xin lỗi, hình như tôi lại bất cẩn coi nhẹ giới hạn chỉ số thông minh của cậu.”

“...”

Sau khi đến nơi ở của Kì tiên sinh, Mộc Tiểu Thụ vẫy tay chào Trình Dục Dương. Xe taxi chờ Trình Dục Dương quay đầu xe lại, rồi nhanh chóng rời khỏi tòa nhà.

Mộc Tiểu Thụ mở cửa phòng ra, bất ngờ phát hiện đèn phòng khách lại sáng lên. Cô giật mình, chẳng lẽ Kì tiên sinh đã trở về?

Nghĩ đến đây, cô hưng phấn đến nỗi không kịp mang dép lê, chạy thẳng tới phòng khách.

Trên sofa trong phòng khách, có một người ngồi đó.

Mộc Tiểu Thụ sững sờ. Người kia sau khi nhìn thấy cô liền đứng lên, lịch sự gật đầu với cô: “Xin chào, tôi từng là đối tác của Kì Tấn Khiêm.”

Đó là một người phụ nữ, mặc chiếc đầm ôm sát người màu chàm, ngũ quan sâu sắc, trang điểm tinh tế, cử chỉ mang theo dáng vẻ của người phụ nữ chín

chấn.

“Cô chính là cô gái kia.” Cô ta mỉm cười. Khóe mắt hiện lên nếp nhăn mảnh khảnh, nhưng không hề làm tổn hại vẻ đoan trang tao nhã của cô ta, ngược lại tăng thêm vẻ quyến rũ trầm lắng.

Cô ta nói: “Thật xin lỗi tôi đã mạo muội đến nhà viếng thăm, nhưng tôi có chuyện rất quan trọng muốn bàn với cô.”

Mộc Tiểu Thụ ngồi vững nhìn cô ta.

“Chuyện này, liên quan đến Kì Tấn Khiêm.” Cô ta nhìn thấy sự cảnh giác trong mắt Mộc Tiểu Thụ, “Tôi nghĩ, cô nhất định cũng muốn biết chuyện có liên quan đến anh ta, đúng không?”

Kì Tấn Khiêm?

Kì Tấn Khiêm!

Mộc Tiểu Thụ hơi ngạc nhiên, ngay sau đó đầu óc cô nổ ầm ầm —— Kì tiên sinh là Kì Tấn Khiêm? Là vị kiến trúc sư tài hoa hơn người mà Trình Dục Dương luôn mong muốn trở thành?

Khi dòng suy nghĩ trong đầu óc được mở ra, manh mối ùn ùn kéo tới.

Đúng rồi, đúng rồi, Kì tiên sinh chính là kiến trúc sư. Kì tiên sinh cũng từng nói, bọn họ học cùng trường.

Kì tiên sinh, hóa ra là Kì Tấn Khiêm.

Mộc Tiểu Thụ dần dần chinh đồn lại dòng suy nghĩ, cô khẽ gật đầu với người phụ nữ tao nhã kia: “Là chuyện gì, tôi muốn nghe.”

***

Khi tia sáng đầu tiên của sớm tinh mơ xuyên qua tấm rèm rọi vào phòng ngủ, Mộc Tiểu Thụ nhận được điện thoại của Kì Tấn Khiêm.

“Tôi qua em làm gì, anh gọi cả đêm mà không có ai nhận máy.” Trong giọng nói của anh tràn đầy vẻ ai oán.

Cô phì cười: “Mọi người đi liên hoan, chơi tới khuya.”

“Đêm khuya mới về, lại còn dám dùng giọng điệu khoe khoang. Cô Mộc, lẽ nào cô cảm thấy bạn trai cô tốt tính lại quá ôn hòa cho nên lời của anh ấy cô không cần nghe phải không?” Giọng điệu của anh hơi nghiêm túc.

Cô theo bản năng rút cổ: “Không có, tuyệt đối không có. Cô ấy chỉ cảm thấy bạn trai mình là người dịu dàng nhất quan tâm nhất thiên hạ cho nên sẽ không tức giận với cô ấy.”

Một câu thôi ngay tức khắc khiến người đàn ông ở đầu dây bên kia dịu xuống.

“Kì tiên sinh?” Âm thanh êm ái truyền sang lần nữa.

“Ừm?” Anh hỏi.

“Anh nói xem em nên ghi danh vào trường đại học nào mới được đây?” Cô muốn nghe ý kiến của anh.

“Em muốn đến đâu thì đến đó.” Anh đáp.

“Đến nơi gần anh thì sao?” Cô lo âu.

Anh khẽ cười: “Em đi đâu thì anh đi đó.”

“Nói nhảm, sự nghiệp của anh thì sao hả?” Cô rút cuộc hỏi ra lời, trong lòng hơi run run.

Anh không để ý: “Con người anh ở đâu thì sự nghiệp của anh ở đó.”

Cô mở lời thăm dò: “Anh còn nhớ lần đầu chúng ta gặp mặt không?”

Anh nhất thời nín lặng.

“Chính là tại tầng cao nhất của trường đại học K, em ở đó chờ Lạc Kỳ, anh cũng ở đó. Lúc ấy anh nói với em, anh muốn đi rất xa rất xa, khoảng cách từ đây đến Anh Quốc vẫn chưa đủ xa.” Cô nhớ lại từng chút một.

Anh mỉm cười: “Thì ra em còn nhớ lần gặp đầu tiên đó. Đúng, anh đã từng nói vậy, thế nào?”

Cô khẽ hít một hơi: “VẬY...anh có còn muốn đi xa hơn nữa không? Không hề băn khoăn mà đi về phía trước?”

Anh nhạy bén bắt được sự lo lắng của cô: “Tiểu Thụ, em sao thế?”

“Không có gì, em chỉ muốn hỏi anh, nếu sau này em trở thành người con gái rất ưu tú rất xuất sắc, chúng ta cùng nhau đi tiếp con đường của anh đã bị gián đoạn nhé?”

Anh cười: “Được, anh có thể đưa em đi rất nhiều nơi. Những nơi anh từng đi qua, hoặc là muốn đi nhưng chưa đi được, chúng ta đều có thể cùng nhau đi.”

Hai tay cô nắm ống nghe, khóe miệng khẽ cong lên.

Bên tai là tiếng nói trầm thấp của anh, anh kể cô nghe cơ hội khi đi qua Sri Lanka hai năm trước, thích thú mà sống động.

Hạnh phúc nhỏ nhất như vậy. Cô luyến tiếc.

“...Tiểu Thụ, em có nghe không?” Ở đầu dây bên kia, anh hỏi.

“Có.” Cô kéo dây điện thoại.

“Anh phải cúp máy đây, nhớ buổi tối ngủ sớm một chút.” Anh dặn dò cặn kẽ.

Cô ngoan ngoãn lên tiếng trả lời.

Ngay trước một giây cúp máy, cô bỗng nhiên cất tiếng: “Kì...Tấn Khiêm, anh nhớ tối ngủ sớm, ăn cơm đúng giờ, làm việc đừng quá cực nhọc, nhìn thấy con gái xinh đẹp thì phải né tránh.” Nói xong, cô cúp máy ngay.

Kì Tấn Khiêm đang phác họa nắng chiều tại Vancouver chợt sững sốt. Trong tai chỉ còn truyền sang tiếng đô đô, nhưng anh vẫn duy trì tư thế nghe máy.

Lần đầu tiên nghe được cô gọi tên anh, âm thanh êm ái mang theo chút ngượng ngùng. Anh có thể tưởng tượng được khuôn mặt của cô vào giờ phút này, nhất định hơi lúng túng, nhưng lại tỏ vẻ trấn tĩnh để che giấu hai tai ửng đỏ.

Anh khẽ khàng nở nụ cười, nét mặt dịu dàng.

Trợ lý đang cầm một chồng tài liệu thật dày định ra hiệu gõ cửa, nhưng bị lung lay tâm trí bởi người đàn ông đang đứng thẳng tắp tĩnh lặng trước cửa sổ sát đất. Cô ta đã quen với tính khí lạnh nhạt và cách thức mau lẹ quyết đoán của ông chủ, bởi thế giờ đây chợt chấn động bởi vẻ dịu dàng của anh vô ý hiện ra.

Anh đang trò chuyện cùng ai? Chỉ là âm thanh trong ống nói đã có thể khiến anh thu lại khí thế cao ngạo, chủ nhân của âm thanh kia nhất định là người nằm trong trái tim anh.

Cô ta bỗng nhiên có chút ghen tị với người kia trò chuyện cùng anh.

***

Trung Quốc, thành phố N.

Mộc Tiểu Thụ gọi số điện thoại nằm trên danh thiếp.

Trong ống nói chỉ vang một tiếng, ngay sau đó có giọng nữ tao nhã truyền đến: “Xin chào, xin hỏi là ai?”

Mộc Tiểu Thụ nắm chặt điện thoại: “Cô Phó phải không? Tôi là Mộc Tiểu Thụ.”

Âm thanh bên kia trở nên ôn hòa: “Suy nghĩ xong chưa?”

“Tôi nghĩ xong rồi.” Mộc Tiểu Thụ gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 36-2: Ngoại truyện: Người kia

(Lâm Viện)

Hơn một tháng nay, tâm trạng của Lâm Viện luôn lên xuống thất thường. Điểm thi cao đẳng của cô ta thuộc hàng trung bình, chênh lệch so với sự mong đợi của chính mình. Tuy rằng điểm số này không đến nỗi xấu hổ để gặp người khác, nhưng cô ta lại sợ gặp phải người kia.

Trước khi bảng vinh dự được dán lên, cô ta không dám trở về trường, sợ nghe được tin tức có liên quan đến người kia, thế nhưng khi mọi người bên cạnh hoàn toàn không có tin tức về người kia, sự thất vọng của cô ta lại càng sâu hơn nữa.

Cô nữ sinh kia chính là tâm ma của cô ta, luôn luôn là vậy.

Ngày ấy dán bảng danh sách, cô ta mang nỗi bất an đến xem danh sách. Vừa nhìn thấy, cô ta thở phào nhẹ nhõm, trên danh sách không có tên người kia. Nỗi ám ức hơn một tháng nay trong nháy mắt trở thành hư không, cô ta bỗng nhiên cảm thấy mọi vật vừa mới, cuộc sống tươi đẹp.

Đứng đầu ban khoa học xã hội của Thập Tam Trung là Lý Phàm. Cậu thiếu niên tuấn tú ngượng ngùng được giáo viên học sinh vây quanh tựa như ánh trăng nằm giữa vì sao, khuôn mặt sáng sủa tràn đầy hăng hái.

Lâm Viện luôn biết Lý Phàm có thiện cảm với mình, bởi thế lúc này đây cô ta cũng sinh ra loại cảm giác thỏa mãn tự hào.

Cô ta cong lên nụ cười ngọt ngào nhất, chuẩn bị nhấc chân đi về phía cậu thiếu niên ở trong đám đông, nhưng không hề dự đoán được vai chính đột nhiên tách khỏi đám người chạy qua phương hướng khác.

Cô ta nghi hoặc nhìn theo phương hướng của cậu ta, nhưng sau khi nhìn thấy một bóng dáng mảnh mai, sắc mặt cô ta chợt trắng bệch.

Người kia, cái người biến mất một tháng lẻ mười hai ngày rồi cuộc đã xuất hiện.

Cô ta theo bản năng nhìn về phía người kia. Cô muốn làm gì đây? Cô ta không biết. Cô ta không hề thân thiết với người kia, thậm chí trở mặt với người bạn thân nhất của người kia, cô ta và người kia, tuyệt đối không hề hợp cạ. Tuy nhiên cô ta không thể không chế bản thân.

Vừa đến gần cô ta liền nghe được giọng nói quan tâm của Lý Phàm: “Tiểu Thụ, điểm thi cao đẳng thế nào?”

Người kia hình như đang suy nghĩ chuyện gì, cười lơ đãng, không trả lời.

“Không có tên trên danh sách thì đương nhiên là thi rớt rồi, còn có thể thi ra sao chứ?” Âm thanh chưa kịp suy nghĩ đã thốt ra, “Lý Phàm, cậu bóc ra vết sọc của cậu ta là đang khoe khoang cậu là thủ khoa của Thập Tam Trung sao?”

Lời vừa nói xong, cô ta liền hối hận.

Cô ta vô tình tổn thương Lý Phàm.

Quả nhiên, cậu thiếu niên vốn hăng hái trong phút chốc sắc mặt tái nhợt.

Người kia rồi cuộc nghiêm mặt quay đầu nhìn cô ta. Người kia nhú mày, không hề che giấu sự chán ghét trong mắt: “Lâm Viện, lâu rồi không gặp, sao cậu vẫn đáng ghét như vậy hả?”

Cô ta cười lạnh: “Thi rớt rồi còn dùng lời phi báng hăm hại người khác, cậu đang ghen tị phải không?”

Người kia lại cười chế giễu: “Ngại quá, điểm của cậu tôi còn không thèm nhìn.”

Máu cả người đồng loạt dâng lên đầu óc. Cô ta đỏ mặt nghiêm nghị: “Điểm của tôi còn hơn cậu nhiều, thủ hạ bại tướng còn muốn khoe khoang cái gì?” Điểm số của cô ta nằm trong top mười của Thập Tam Trung, cho dù không tốt lắm nhưng cũng hơn thi rớt gấp trăm lần.

Trên mặt người kia lộ ra vẻ mất kiên nhẫn: “Tôi còn có việc, đi trước đây.”

Lý Phàm còn muốn nói gì nữa, lại bị cô ta giữ lại.

Cậu thiếu niên đang phân tâm, người kia đã đi xa. Cậu ta quay đầu thét lớn với cô ta: “Lâm Viện, cậu ngang ngạnh quá đi!”

Cô ta kinh hãi nói không nên lời, cậu ta sao dám... sao dám thét lớn với cô ta? Chiến tranh lạnh! Nhất định phải chiến tranh lạnh! Khăng định là vì gần đây cô ta quá nghe lời cậu ta, thế cho nên cậu ta không coi cô ta là công chúa để che chở, mà lại tự tưởng đến cây cối cỏ dại bên đường.

Cô ta giận dữ quay đầu, ai ngờ cậu thiếu niên xoay người bỏ đi, không hề dỗi dành cô ta chút nào.

Trong phút chốc ngắn ngủi, trên mặt đất chỉ còn lại một mình cô ta lẻ loi.

Rồi cuộc không thể kiềm chế sự hiếu kỳ trong lòng, cô ta lên đi về phía người kia rồi khỏi, đi thẳng đến phòng giáo viên năm cuối. Người kia đã rời khỏi, trong văn phòng chỉ còn lại vài giáo viên.

Mấy giáo viên đầy kinh nghiệm ngồi thành một vòng tròn, không biết đang bàn luận cái gì, ngay cả có một người đứng rõ ràng tại cửa cũng chẳng phát giác.

Trong lúc lơ đãng cô ta thấy được vắn kiện trong tay một vị giáo viên. Đó là một tờ đơn đăng ký xét tuyển đại học, phần tên họ viết Mộc Tiểu Thụ. Cô ta tập trung nhìn kỹ, ngay sau đó không khỏi dựng tóc gáy.

Trong phần trường học nguyện vọng, nét chữ mạnh mẽ rõ ràng viết tên của một trường đại học tốt nhất Hồng Kông.

Cô ta hết hồn, người thi rớt lại vọng tưởng đến trường đại học cao cấp nhất. Người kia đã điền rồi sao?

Cô ta cười lạnh dưới đáy lòng, chờ xem, người không nhận ra hiện thực cuối cùng nhất định sẽ đầu rơi máu chảy. Cô ta vui vẻ chờ nhìn xem.

Một tháng sau, cô ta nhận được thư thông báo trúng tuyển, gia đình bạn bè đều chúc mừng.

Sau khi ăn uống linh đình cô ta lại luôn nghĩ về cô nữ sinh ngạo mạn đã đục vách tường còn không từ bỏ ý định kia, thế là cô ta trở về Thập Tam Trung.

Chủ nhiệm lớp cũ nhiệt tình tiếp đón cô ta. Cô giáo chủ nhiệm vui mừng, không ngừng nói về bạn học cùng lớp đều ổn định, tốt, tốt quá.

Trong lòng cô ta nảy sinh ý nghĩ, làm như vô tình nhắc đến người kia.

“Em nói Mộc Tiểu Thụ sao?” Chủ nhiệm lớp đầy hứng thú, “Em ấy trúng tuyển rồi. Đây là học sinh giỏi nhất của Thập Tam Trung từ trước đến nay. Trong đời cô từng được dẫn dắt một hạt mầm hoàn hảo như vậy, coi như không hề có tiếc nuối.”

Chủ nhiệm lớp giảng dạy ngữ văn nhiều năm, học sâu hiểu rộng, thế nhưng lại kẹt tại một ngôi trường nhỏ bé như Thập Tam Trung, mỗi khi nói đến Mộc Tiểu Thụ liền có sự hưng phấn tựa như gặp được tri âm.

Cô ta hết sức kinh hoàng: “Cậu ta không phải thi rớt sao ạ?”

Chủ nhiệm lớp ngạc nhiên nói: “Ai nói với em trò ấy thi rớt? Trò ấy là thủ khoa tỉnh ban khoa học xã hội năm nay.”

Thủ khoa tỉnh?!

Cô ta tựa như bị sét đánh. Cả trời đất tối đen, lần đầu tiên cô ta cảm thấy chính mình là một thằng hề nhảy nhót từ đầu đến cuối.

Sau khi từ chỗ chủ nhiệm lớp đi ra, đầu óc cô ta kêu vù vù không được yên tĩnh.

Hiện tại, cô ta rớt cuộc có thể nhìn thẳng vào lý do mình căm ghét Mộc Tiểu Thụ.

Cô ta và Mộc Tiểu Thụ đều có tính ngạo mạn, nhưng chỉ có Mộc Tiểu Thụ giữ vững được sự kiên quyết.

Cô ta và Mộc Tiểu Thụ đều có tham vọng, nhưng chỉ có Mộc Tiểu Thụ có năng lực thực hiện được.

Thứ cô ta có được, Mộc Tiểu Thụ chẳng thèm nhìn tới, mà thứ Mộc Tiểu Thụ có được, cả đời cô ta cũng không đạt được.

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Quyển 1 - Chương 37: Kết thúc

Thành phố N, sân bay.

Sau khi giúp Mộc Tiểu Thụ làm xong thủ tục đăng ký, Phó Chi Liên luôn ở bên cạnh cô.

Cô gái này, còn có nhiều dũng khí hơn so với tưởng tượng của cô ta.

Cô ta vốn cho rằng, trước khi đi Mộc Tiểu Thụ nhất định sẽ gọi điện thoại cho Kì Tấn Khiêm. Nhưng mà, cho tới lúc này, Kì Tấn Khiêm vẫn không biết người con gái mình yêu đã giấu anh chọn trường đại học tại Hồng Kông xa xôi.

Nếu Kì Tấn Khiêm biết được cô ta là người khởi xướng nên chuyện này, anh nhất định sẽ hận cô ta.

Nhưng nếu thời gian quay ngược lại, cô ta vẫn sẽ làm như vậy.

Mộc Tiểu Thụ nghĩ rằng, chuyến đi này sẽ không có người đưa tiễn, ai ngờ vẫn có hai người ngoài dự đoán biết được hành trình của cô.

“Thụ Nhi, Trọng Từ muốn gặp cậu lâu rồi, nhưng mà cứ không dám.” Minh Sùng cười tủm tỉm nhìn Mộc Tiểu Thụ.

Tả Trọng đứng bên cạnh trung ra bộ mặt mất tự nhiên thà nhìn lên trần sân bay cũng không nhìn Mộc Tiểu Thụ, trong nháy mắt cậu ta liền phát câu: “Minh Sùng cậu nói bậy bạ gì hả? Ai muốn tới gặp cậu ấy, tôi không phải bị cậu ép lời tới đây sao!”

Minh Sùng lạnh lùng liếc sang Tả Trọng: “Là ai mỗi ngày đều kéo tôi đến Thập Tam Trung trông chừng? Là ai lần nào cũng vất vả lắm mới chờ được chính chủ thì phải chạy trốn còn nhanh hơn cả con chuột hả? Cậu còn muốn tôi kể tường tận nữa không?”

Khuôn mặt Tả Trọng phình đến đỏ bừng.

“Này, tư lệnh thôi, nhớ tôi tại sao không đến tìm tôi?” Khóe mắt cô mỉm cười, trong lòng cảm động, “Có biết tôi nhớ các cậu nhiều lắm không!” Cô ôm lấy Tả Trọng. Thăng nhóc này cao nhanh như vậy, ai còn nhớ cậu ta chưa từng cao tới bả vai cô chứ?

“Này này này, ai cho phép cậu ôm hả?!” Tả Trọng gào thét, nhưng kè cả không đẩy ra cô gái dính trên người.

“Tôi cho phép, thế nào?” Cô tỏ vẻ hung hãn, “Nếu không tôi lại làm gãy một chiếc răng của cậu nữa?”

Tả Trọng sợ tới mức hai chân nhũn ra: “Bà cô à, sợ cậu rồi được chưa?”

Mộc Tiểu Thụ hài lòng gật đầu.

Sau một lúc lâu, lại nghe bên tai truyền đến âm thanh rầu rĩ: “Tiểu Thụ, tôi xin lỗi.” Là Tả Trọng.

Lời xin lỗi muộn gần hai năm.

Hốc mắt Mộc Tiểu Thụ hơi nóng: “Sao không xin lỗi sớm một chút hả? Tôi chờ các cậu rất lâu rất lâu rồi, còn không dám quay về Quỳnh Tạ. Cả đời này tôi không muốn trở về cái chỗ đó nữa.”

Tả Trọng và Minh Sùng cùng lộ vẻ xúc động. Bọn họ từ trong tình báo nhận được từ nhiều đường dần dần ghép lại chân tướng câu chuyện năm đó, không phải không hối hận, không phải không đau lòng, nhưng mà những đứa trẻ choai choai thì có năng lực làm được gì chứ?

Con cháu của gia đình quân nhân, không có năng lực để hứa hẹn thì duy trì sự im lặng, chỉ đợi đến ngày nào đó đủ lông đủ cánh mới làm nơi che chở cho người bạn thời thơ ấu.

Tuy nhiên muốn chờ đến ngày đó, dài đằng đẳng biết bao?

Bởi thế mà hồ thẹn.

Thế nhưng người đến đưa tiễn không chỉ có bạn thời thơ ấu, còn có một chiếc xe lăn lẳng lẳng đi qua, phá vỡ cuộc gặp ngắn ngủi của ba người.

Tả Trọng và Minh Sùng đều tỏ vẻ cảnh giác nhìn chằm chằm Tiêu Thanh Nhượng.

Tiêu Thanh Nhượng lại làm như không thấy vẻ căm thù của hai cậu thiếu niên. Hắn hơi ngửa đầu nhìn Mộc Tiểu Thụ, giọng điệu quen thuộc như là bạn cũ lâu ngày gặp lại: “Cậu ta không tới sao?”

Tả Trọng và Minh Sùng ngơ ngác nhìn nhau, chỉ có Mộc Tiểu Thụ biết “cậu ta” từ lời của Tiêu Thanh Nhượng là chỉ ai.

Cô không muốn nói về người trong lòng của mình với người này.

Gặp lại Tiêu Thanh Nhượng sau một năm trời, Mộc Tiểu Thụ kinh ngạc phát hiện trong lòng mình đã không còn một chút sợ hãi.

Hiện giờ, cô đã bị đuổi ra khỏi nhà họ Mộc, không còn liên quan gì nữa. Quan hệ thông gia giữa Mộc gia và Tiêu gia đương nhiên không còn dính dáng đến cô. Bác cả Lâm Tổ Âm quả quyết sẽ không để Mộc Lạc Kỳ chịu khổ, cho dù là Thích Diệp Tử hay Đới An Ni, ai làm đau Tiêu gia cô cũng chẳng quan tâm.

Hiện tại, hắn đối với cô, chẳng qua là là một mảnh nhỏ đau đớn lưu lại trong ký ức.

Mà ngay cả phần đau đớn này cũng đã được Kì Tấn Khiêm xoa dịu.

Cô ngồi xồm xuống, ngang với tầm mắt của hắn: “Tiêu Thanh Nhượng, tuy rằng giữa chúng ta có rất nhiều chuyện không vui, nhưng mà tôi chúc anh hạnh phúc.” Hắn cũng là một người đáng thương, hắn không hiểu được tình cảm đối với cô. Rốt cuộc là xuất phát từ sự đồng cảm hay là sự chiếm hữu mãnh liệt, cô cũng không biết, nhưng trong tháng ngày bị nhốt tại nhà họ Tiêu, cô rõ ràng cảm nhận được sự cô độc gần như điên cuồng của hắn.

Mộc Lạc Kỳ từng dạy cô, Tiêu gia trắng đen lẫn lộn, em ở địa bàn bọn họ chạy loạn không sợ bị bắt hả?!

Lúc đó cô sợ tới mức cả đêm không ngủ ngon, khiến mình ngã bệnh gần nửa tháng.

Hiện giờ nghĩ lại, chỉ vì một lần đụng phải hiện trường hung án mà cô co ro hoảng loạn như vậy, Tiêu Thanh Nhượng sống trong hoàn cảnh như vậy quanh năm thì làm sao mở rộng cảm xúc ứ đọng trong lòng? Đã vậy còn cả người anh ruột thịt cũng không thể là nơi trao ra cảm xúc chân thật.

Thế gia tại Quỳnh Tà, cấp bậc khất khe, hẳn là đứa cháu duy nhất mang họ Tiêu, tâm sự trong lòng hẳn nên nói với ai đây?

Cô vốn nên hận hẳn, hận hẳn hại Kì Tấn Khiêm vứt bỏ thiết kế mang tâm huyết nhiều năm của mình, hận hẳn khiến Kì Tấn Khiêm vứt bỏ đế quốc kiến trúc gây dựng tại Anh Quốc. Anh Quốc là nơi phát triển giấc mộng của Kì Tấn Khiêm, nhưng bởi vì hẳn gây cản trở từ bên trong, anh bắt đắ dĩ coi như chiếc giày bỏ đi.

Tuy nhiên, thù hận lãng phí thời gian, cô muốn mau chóng lợi dụng từng giây từng phút, sánh vai cùng Kì tiên sinh, sau đó bọn họ trải qua cuộc sống hạnh phúc nhỏ nhất của riêng mình.

Tiêu Thanh Nhưong hơi ngạc nhiên trông thấy khuôn mặt trầm tĩnh của Mộc Tiểu Thụ. Một câu chúc phúc nhẹ nhàng như vậy, tỏ rõ chủ nhân của lời nói rất thanh thản.

Gương mặt cô vẫn thanh tú như trước, trong đôi mắt đen láy là vẻ điềm tĩnh. Nếu nói cô của hai năm trước là bức họa hoa đào xinh đẹp, thế thì cô của hai năm sau càng tựa như bức tranh sơn thủy xa xăm, thu hết phong thái của cửa vạn vật trên thế gian.

Là ai khiến cô có sự biến hóa như vậy, câu trả lời dường như đã khẳng định.

Hắn thậm chí có thể từ trong mắt cô nhìn thấy bóng dáng của người kiến trúc sư kia —— lạnh nhạt trầm tĩnh, cao ngạo không hề để thế tục vào trong mắt, cũng có sự quyết đoán khó lường.

Đối thủ mạnh mẽ khó chơi giống như u linh kia.

Hắn nhìn mắt cô, bỗng nhiên trong lòng dâng lên ý nghĩ. Hắn nói: “Mộc Lạc Phân, em cho rằng như thế này thì có thể thoát khỏi tôi sao? Cho dù mười năm hai mươi năm, chúng ta vẫn sẽ dây dưa với nhau.”

Hắn muốn nhìn thấy một chút sợ hãi từ trong mắt cô, nhưng mà, hắn thất vọng rồi.

Mặt mày cô tươi tắn, nhẹ giọng nói: “Được, cho nên anh phải sống đến trăm tuổi, mới có sức lực để dẫn dắt tôi.” Đừng sớm đánh mất tính mạng trong cuộc tranh đấu bẽ phái của Tiêu gia.

Hắn bỗng dưng phát hiện, kỳ thật mình hoàn toàn không hiểu được cô gái trước mặt.

“Nên đi qua cửa an ninh rồi.” Phó Chi Liên lên tiếng nhắc nhở.

Mộc Tiểu Thụ đứng lên, sau khi ôm chầm Tả Trọng và Minh Sùng lần nữa, cô đi vào cửa an ninh.

Mộc Tiểu Thụ vừa đi qua cửa an ninh liền dừng bước. Cô nhìn chằm chằm màn hình tĩnh thể lỏng của sân bay. Tại đó đang phát tin tức địa phương.

Trong màn hình, xuất hiện một khuôn mặt mà cô vô cùng quen thuộc.

Là Đan Bá Phi.

Lần đầu tiên cô nhìn thấy Đan Bá Phi ăn mặc âu phục chỉnh tề. Hóa ra lúc anh ta nghiêm túc là như thế này, không có chút vẻ bất cần đời của ngày xưa, chín chắn đến nỗi không thể tưởng tượng.

Đây là Đan Bá Phi mà cô từng quen biết sao?

Phần cuối màn hình, phóng viên tin tức dùng giọng nói ngọt ngào liên tục truyền tin, đại khái là cậu hai nhà họ Đan rốt cuộc hồi tâm muốn gánh vác sự nghiệp ủ rượ của dòng họ.

“Tiểu Thụ?” Phó Chi Liên ở đằng sau hỏi thúc.

Mộc Tiểu Thụ lấy lại tinh thần, cười xin lỗi với Phó Chi Liên, sau đó không hề quay đầu mà đi vào cửa đăng ký.

***

Đêm đó, Kì Tấn Khiêm ngồi chuyến bay sớm nhất từ Vancouver trở về thành phố N.

Tuy rằng Phó Chi Liên đã chuẩn bị tâm lý xong từ lâu, nhưng khi đối mặt với Kì Tấn Khiêm mệt mỏi nhưng tràn đầy vẻ vô tình, cô ta vẫn bất giác run rẩy.

Cô ta lớn hơn anh mấy tuổi, nhưng phong thái vẫn thua anh một phần.

“Phó Chi Liên, cô tốt nhất cho tôi một lời giải thích hoàn hảo.” Anh nhú mày.

Cô ta hé miệng, ý nghĩ đã chuẩn bị sẵn sàng lại chẳng thể nói ra câu nào. Hoàn hảo? Lời giải thích có hoàn hảo đến đâu vẫn là kinh tòm trong mắt anh, thế thì cần gì giả vờ nữa? Dù sao cũng phí công.

Cô ta lấy ra một bức thư từ trong túi xách: “Đây là cô ấy để lại cho anh.”

Anh nhận bức thư, đầu ngón tay thế mà lại hơi run run.

Một ngày ngắn ngủn, cô gái kia đã để cô ta nhìn thấy được vô số nét mặt của Kì Tẩn Khiêm. Gắt gỏng, bất an, lo được lo mất. Đây là thiên tài của giới kiến trúc không hề lộ ra cảm xúc kia sao?

Cô ta đợi anh đọc xong bức thư này, cũng đang chờ đợi sự xét đoán của anh. Sự xét đoán này cô ta đã đợi lâu lắm rồi, cả đoàn thể tại Anh Quốc cũng chờ lâu lắm rồi.

Hồi lâu sau, anh mới đọc xong bức thư ngắn ngủi này. Anh nói với cô ta: “Đặt vé máy bay cho tôi.”

Cô ta nghe được tiếng trái tim vỡ vụn. Cho nên, để quốc vắng lặng hai năm kia lại bị người đứng đầu của bọn họ vứt bỏ lần nữa sao?

Cô ta hé miệng, còn muốn mở lời thuyết phục sau cùng, tiếc rằng dù rằng xưa nay cô ta miệng lưỡi sắc bén, nhưng giờ phút này ngay cả một từ đơn giản cũng không nói nên lời.

“Đặt vé máy bay cho tôi,” giọng nói anh tỏ rõ sự kiên nhẫn của mình đã cạn kiệt, “Vé máy bay đi Luân Đôn.”

Trong nháy mắt cô ta tưởng rằng mình đã nghe nhầm. Không phải đi Hồng Kông, mà là đi Luân Đôn. Cô ta gần như muốn khóc vì quá vui mừng.

Anh lạnh lùng nhìn thoáng qua: “Cô cũng biết, tôi ghét nhất có người giờ trò gạt tôi, cho dù người này có xuất phát từ ý tốt hay không. Cho nên, cô có thể đi rồi.”

Cô ta ngẩn người. Một câu phán quyết tử hình cô ta, sau này cô ta không còn quan hệ với đoàn thể kia nữa.

Cô ra rớt cuộc khiến anh hồi tâm chuyển ý, nhưng mà giá phải trả chính là anh gạt bỏ cô ta.

Trước khi đến, cô ta đã nghĩ đến tình huống xấu nhất, bởi vậy kết cục này cũng không tính là tệ hại.

Nhưng nước mắt không thể kiềm chế mà chảy xuống, làm ướt khuôn mặt trang điểm tinh tế của cô ta.

Đêm khuya, trong căn phòng nằm trên tầng cao nhất của tòa cao ốc, Kì Tẩn Khiêm đứng yên đối diện cửa sổ sát đất thật lâu. Bên chân anh rơi đầy đầu mẩu thuốc lá, bờ môi anh vẫn còn làn khói màu xám lượn lờ.

Anh vốn đã quen sống một mình, thế nhưng giờ phút này đối diện với căn phòng yên tĩnh, phiền muộn trong lòng anh muốn phát cuồng. Suy nghĩ tựa như cỏ dại mọc um tùm, lúc nào cũng muốn xé nát trái tim anh.

Trong tay anh cầm tờ giấy viết thư hơi mỏng kia, anh bỗng đứng cong khoe miệng.

Nếu như vậy có thể khiến cô yên tâm, thì cứ làm vậy đi —— Kì Tẩn Khiêm vĩnh viễn không thể lay chuyển Mộc Tiểu Thụ.

Ước hẹn năm năm sao? Được, anh chờ.

Nhiều năm hơn nữa anh cũng đã chờ được, không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 1: Arbore

Quyển hạ: Anh già dưới giàn nho

Hồng Kông.

Hà Phi Phi đứng tại CBD tầng cao nhất của một tòa cao ốc thương nghiệp, cô nhìn qua cửa sổ kính chỉnh sửa lại bề ngoài.

Cửa sổ kính rọi ra khuôn mặt xinh đẹp của một cô gái trẻ tuổi —— tia nắng đã thu hết vào tóc mai, bộ đồ công sở cắt may vừa người không một nếp nhăn, đôi giày cao gót cùng màu nổi lên tia sáng hình cung xinh đẹp.

Về ngoài gọn gàng, ăn mặc chỉnh tề. Tốt lắm. Cô tự cho mình 85 điểm.

Tuy nhiên dù ngoại hình đẹp cũng không thể giảm bớt nỗi lo âu trong lòng, vì thế cô theo bản năng nắm chặt túi tài liệu trong tay. Bên trong chứa bằng cấp chứng nhận khiến cô tự hào cùng với kinh nghiệm thực tập khiến người ta khen ngợi.

Cô luôn biết mình là người nổi bật trong những người cùng lứa —— nếu không, cô cũng không thể từ trong ba ngàn ứng viên xuất sắc, vượt qua muôn vàn cửa ải trở thành người duy nhất đứng tại đây.

Nhưng nhận thức này vẫn không thể loại bỏ nỗi lo trong lòng cô giờ phút này. Cô đang chờ đợi cánh cửa trước mặt mở ra, chờ gọi đến gặp người kia ở sau cánh cửa.

Tương tượng lúc này cách người kia gần như vậy, cô không thể kiềm chế nhịp tim dồn dập.

Bốn năm khoa chính quy, cô nghe được truyền kỳ về người kia mà trưởng thành, dùng tất cả tin tức có liên quan đến người kia làm lương thực tinh thần —— tuy rằng tin tức công khai về người kia luôn âm thầm và hạn chế.

Cô lục lại tất cả tài liệu, nhưng ngay cả một tấm ảnh rõ ràng của người kia cũng không tìm ra. Tấm ảnh duy nhất được chụp là khi người kia đạt giải nhà thiết kế hàng đầu Trung Quốc sau tuần thời trang Paris. Trong ảnh, người kia chỉ lộ ra một phần ba nét mặt nghiêng. Mặc dù vậy, cô vẫn xem tấm ảnh kia như là vật báu.

Hiện tại, cô sắp sửa gặp được thần tượng của mình. Trái tim như nổi trống, cô rất khẩn trương làm sao đây?

Cửa mở, một cô gái tóc nâu cao gầy đi ra. Cô gái kia gật đầu với cô: “Cô có thể vào rồi.”

Cô khẩn trương đến nỗi đầu lưỡi run lên, không nói ra được một câu hoàn chỉnh: “Tôi... tôi...” Người kia có điều gì kỳ lạ gì không? Cô làm sao mới có thể để lại ấn tượng tốt cho người kia? Người kia...

Cô gái tóc nâu cười với cô: “Đừng khẩn trương như vậy, đây chỉ là lần gặp mặt đơn giản. Chúng tôi đã xem băng ghi hình của cuộc phỏng vấn, trong năm vòng phỏng vấn biểu hiện của cô rất tuyệt.”

Trái tim cô thoáng bình tĩnh lại.

Bỗng dưng, cô gái tóc nâu nháy mắt với cô: “Có điều, cô phải chuẩn bị tâm lý cho tốt.”

“Tại sao?” Trái tim vừa thả lỏng liền treo trên cao lần nữa.

“Cẩn thận một chút.” Cô gái tóc nâu cong bờ môi đỏ mọng khẽ gọi, “Đừng bắt cần yêu thương cấp trên của cô. Ở đây có rất nhiều cô gái đều đánh mất trái tim vì người kia đấy.” Dứt lời cô gái bước đi duyên dáng.

Cô ngẩn ngơ tại chỗ, hai má ửng đỏ từ lâu.

Cánh cửa vẫn mở ra, xuyên qua khe cửa có thể nhìn thấy tia nắng sáng rực trong phòng. Cô âm thầm cổ động chính mình, cất bước đi vào.

Tia sáng bên trong rất đẹp, cửa sổ sát đất to lớn giữ lấy một phòng nắng ấm, trong mảnh đất đầy nắng có chiếc bàn gỗ lim lẳng lẳng nằm trong góc, có một người ngồi phía sau bàn dựa lưng về phía cửa.

Người kia nghe được tiếng động ở cạnh cửa, quay ghế xoay lại. Khuôn mặt trắng nõn chưa trang điểm, nhưng không có vẻ đẹp nhân tạo nào có thể sánh bằng, con ngươi đen láy thâm nước tựa như bút mực thuần chất nhất, chất chứa vẻ cổ điển sâu sắc thời xưa. Mái tóc dài mềm mại xõa xuống, chạm đến vòng eo của chiếc váy dài cổ chữ V màu xanh nhạt, còn vừa đứng tại hình cong của vòng eo mà hơi xoắn lại, khó khăn lắm quần qua cánh tay thon dài trắng nõn.

Rõ ràng là mỹ nhân bước ra từ bức tranh sơn thủy cổ điển, nhưng khi chạm đến ánh mắt của người đó, khóe môi hơi cong lên, trong nháy mắt lộ ra ngũ quan thanh tú, ba phần khiêm tốn, hai phần dịu dàng, năm phần duyên dáng và giỏi giang.

Người kia vươn tay phải về phía Hà Phi Phi, gật đầu nói: “Cô Hà phải không? Tôi là Mộc Tiểu Thụ, tổng giám đốc của Arbre, rất vui được làm việc với cô.”

Hà Phi Phi dâng trào cảm xúc, vươn hai tay nắm lấy bàn tay Mộc Tiểu Thụ, thốt lên: “Đàn chị, có thể đi theo chị học tập là vinh hạnh lớn nhất của em.” Nói xong cô mới phát hiện cho dù là cử chỉ hay lời nói đều vô cùng thiếu lễ độ, cô không khỏi mặt đỏ tía tai, hận không thể chui xuống hố ngay lập tức.

Mộc Tiểu Thụ hơi kinh ngạc, ngay sau đó mặt mày cô tươi tắn: “Trùng hợp quá, chúng ta cùng là sinh viên của đại học G. Học tập tôi không dám nhận, ngược lại sau này tôi phải nhờ em chiếu cố nhiều hơn.”

Hà Phi Phi đỏ mặt lần nữa, hoàn toàn không để ý sau đó Mộc Tiểu Thụ còn nói gì nữa. Cho đến khi Mộc Tiểu Thụ đi đến trước mặt cô, cô mới phát hiện Mộc Tiểu Thụ không phải mặc váy, mà là chiếc quần ống rộng, trong lúc đi lại đem nét dịu dàng của người con gái phác họa đến vô cùng nhuần nhuyễn, còn trong vô hình tăng thêm mấy phần oai hùng hiên ngang.

“Phi Phi?” Mộc Tiểu Thụ dứt tay vào túi quần, quay đầu nhìn Hà Phi Phi vẫn còn sững sờ.

“Vâng?” Hà Phi Phi như tỉnh lại từ trong mộng, không khỏi xấu hổ vô cùng, sự bình tĩnh của mình đã đi đâu rồi?

Mộc Tiểu Thụ kiên nhẫn nhìn Hà Phi Phi: “Tôi đưa em đi xem nơi làm việc của em.”

Hà Phi Phi gật đầu lia lịa, bất kịp bước chân Mộc Tiểu Thụ. Cô vừa đi theo vừa hỏi: “Chị cần em làm gì, cứ việc dặn dò ạ.”

Mộc Tiểu Thụ mỉm cười: “Em có rất nhiều chuyện phải làm, có điều lúc này không cần vội.” Cô đi tới một cánh cửa kính khác, dừng bước, “Đầu tiên, tôi muốn hoan nghênh em gia nhập đại gia đình của chúng tôi.”

Cô kéo cánh cửa kính ra, ngay sau đó một không gian to lớn sáng sủa hiện ra trước mắt.

Bên trong không gian này, nam nữ ăn mặc khác nhau đều bận rộn giống như ong mật vờn bay qua lại, song Hà Phi Phi chỉ nhìn một cái là phát hiện những người này nhìn như bận rộn đến nỗi không có trình tự quy tắc, thực ra là gọn gàng ngăn nắp, tựa như máy móc tỉ mỉ tinh vi nhưng lại được giao cho quyền tự do lớn nhất, đồng thời trong lúc tuân thủ tiến hành có thể mặc sức phát huy cá tính sáng tạo.

Mộc Tiểu Thụ vỗ tay, cho dù người đi lại hay ngồi yên đều ngừng đầu lên. Cô nói: “Các bạn, hoan nghênh thành viên mới của chúng ta, Hà Phi Phi.”

Tiếng vỗ tay vang lên, từ mỗi một góc trong phòng. Hà Phi Phi nhìn thấy sự ôn hòa và thiện ý trong mắt mọi người, cô không khỏi cảm động, rồi lại nghe Mộc Tiểu Thụ nói tiếp: “Hà Phi Phi, hoan nghênh em gia nhập TRsam, nhóm thiết kế Arbore.”

Hà Phi Phi sững sờ trong nháy mắt. Cô thế mà lại được tiến vào nhóm thiết kế chính Arbore? Cô vốn cho rằng người mới vào TRsam luôn sẽ trải qua sự mài dũa khắc khe, cô đã chuẩn bị tâm lý ở đây bụng trả đũa nước vài tháng, ai ngờ cô lại tiến thẳng vào nhóm thiết kế Arbore.

“Lão Đại, tôi có thể dẫn dắt tiểu mỹ nhân này không?” Một chàng trai nhuộm tóc màu cam chói mắt lười nhác mở miệng.

Mọi người đều cười. Hà Phi Phi lúng túng đến đỏ tai.

Mộc Tiểu Thụ nhướn mày: “Kevin, ai cũng được, cậu thì không được.”

Kevin bày ra khuôn mặt suy sụp: “Tại sao?”

Mộc Tiểu Thụ hai tay đút túi: “Bởi vì cậu còn thiếu tôi một bản thiết kế. Trước khi nộp bản nháp thiết kế, bên cạnh cậu không được phép xuất hiện bất cứ sinh vật phái nữ nào.”

Kevin kêu rên một tiếng, rớt xuống gầm bàn không thấy bóng dáng.

“Phi Phi, sau này em đi theo An Tây.” Mộc Tiểu Thụ nói với Hà Phi Phi.

Trong đám người, một cô gái tóc nâu dùng tay ra hiệu về phía này. Hà Phi Phi nhận ra đó là cô gái mình gặp trước khi tiến vào văn phòng gặp Mộc Tiểu Thụ, cô nhất thời cảm thấy thân thiết bội phần.

Ngay lúc Hà Phi Phi chạy về phía An Tây tựa như cún con vẫy đuôi tìm được chỗ tựa, bỗng nhiên một tiếng gọi nhẹ nhàng truyền đến: “Phi Phi.”

Cô dừng bước, quay đầu lại. Trông thấy Mộc Tiểu Thụ dựa ở cửa, cười ôn hòa: “Phải có lòng tin với bản thân. Tôi tin ánh mắt của mình, em cũng đừng phụ lòng của chính em.”

Trong nháy mắt đầu óc cô chong chóng đầy suy nghĩ, đến khi lấy lại tinh thần thì trong lòng đã tràn đầy năng lượng. Cô gật đầu thật mạnh, sau đó đi về phía nhóm người kia. Cô tin tưởng, tại đây, cô sẽ học được nhiều thứ khác lạ.

Mộc Tiểu Thụ cười cười, xoay người rời khỏi. Nhưng mà chân cô vừa bước ra nửa bước thì cánh tay bị bắt lấy. Cô quay đầu nhìn, trông thấy vẻ mặt khâm trương của Hà Phi Phi. À, cô bé này sao dễ đỏ mặt như vậy.

Cô nghe được cô gái kia hình như dùng hết dũng khí nói với cô: “Tổng giám đốc Mộc, có thể cho em xin chữ ký không?”

Phía sau vang lên trận cười thật to. Mộc Tiểu Thụ cũng không nhịn được mà mỉm cười.

“Ký tên cũng được, nhưng mà tôi có điều kiện.” Cô chậm rãi nói, không hề bất ngờ trông thấy vẻ mặt thất vọng của cô gái trước mắt, “Chờ bản nháp thiết kế đầu tiên của em qua vòng sơ thẩm, tôi sẽ ký tên cho em.”

Hà Phi Phi sững sờ, ý tổng giám đốc là... cô có tư cách nộp bản thiết kế? Trời ơi khiến người ta kích động quá đi! Cô chỉ là tôm tép nhỏ bé mới vào, lại may mắn nhận được cơ hội thế này!

Mộc Tiểu Thụ nhìn khuôn mặt vừa vui vừa buồn của Hà Phi Phi, cô cười nói: “Nếu sơ thẩm không đạt tiêu chuẩn, thì không ký tên. Hy vọng em có thể phá vỡ kỷ lục thông qua sơ thẩm nhanh nhất của nhân viên mới tại Arbore.”

Cô không chờ câu trả lời của Hà Phi Phi, xoay người rời khỏi ngay.

Hà Phi Phi che mặt nhìn mọi người dần dần bắt đầu bận bịu: “Tôi đang nằm mơ phải không?”

An Tây cười: “Không, không phải nằm mơ đâu. Đã nói trước với cô phải cẩn thận, đừng bắt cần bị chị ấy lấy mất hồn. Người ở đây đều đến từ khắp nơi, nhưng không ai ngoại lệ, toàn bộ đều trở thành người hâm mộ của chị ấy.”

Hà Phi Phi lúng ta lúng túng không biết nói gì. Cô không phải đến đây mới trở thành người hâm mộ của tổng giám đốc, cô trở thành người hâm mộ của người kia đã rất nhiều năm rồi. Nhưng mà... hiện tại cô càng thích người kia hơn làm sao bây giờ?

***

Bên trong văn phòng hiện đại sang trọng tụ họp mấy nhà thiết kế hàng đầu của TRsam.

“Cho nên? Anh muốn điều bọn em đi khai thác thị trường lục địa?” Dung Tuyền Khanh nhú mày, móng tay sơn hoa văn xinh đẹp thiếu một milimet là đâm trúng người ngồi ghế chính.

Biện Tiêu ngồi ghế chính khó khăn lắm mới tránh né ngón tay ngọc của Dung Tuyền Khanh: “Dung Dung, em đừng kích động như vậy, em xem, Tiểu Thụ có nói gì đâu.”

Mộc Tiểu Thụ bị điểm danh liền tròn mắt.

“Hả? Sao lại thế này?” Biện Tiêu nhất thời nghiêm túc, “Đưa con nít như em tròn mắt làm gì? Làm tròn mắt trước một phòng đàn anh đàn chị khó coi bao nhiêu hả? Hả? Hả?”

Mộc Tiểu Thụ không hề nể mặt mà tròn mắt lần nữa.

“Em phản rồi?!” Biện Tiêu đang muốn phát cáu, liền bị Thích Chí Vi ngồi bên cạnh đánh vào ót.

Thích Chí Vi: “Đàn ông đàn anh như anh ức hiếp Tiểu Thụ còn nhỏ là sao hả?”

Lê Dịch không coi ai ra gì xoay xoay cây bút thân thiện cất tiếng: “Có lẽ động mạch bộ não không đủ dùng, chỉ có thể nghĩ ra cách như vậy để nói sang chuyện khác.”

Từng lời nói đâm thẳng vào tim, Biện Tiêu than thở khòe lóc: “Tôi từ chức! Tôi không làm nữa! Tại sao tôi thân là chủ tịch lại chẳng được gì cả? Trong sách không phải đều nói chủ tịch bá đạo chèn ép người khác, chủ tịch độc tài định đoạt mọi chuyện sao? Nhất định là vì Thuần Thụ không có ở đây, các người mới bắt nạt tôi như vậy hu hu hu.”

Dung Tuyền Khanh cười lạnh: “Xin lỗi nhé, nếu em nhớ không lầm, trong năm người chúng ta người mà Thẩm Thuần Thụ nuông chiều nhất chính là Tiểu Thụ.”

Biện Tiêu nghẹn lời, khóe mắt khó khăn lắm nặn ra một giọt nước mắt làm thế nào cũng không chảy xuống được.

Mộc Tiểu Thụ nhìn một phòng trẻ em mẫu giáo, cô vô cùng hao tâm tổn trí: “Em nói này, điều đi toàn bộ chủ lực không ổn đâu, hướng hồ bên đại lục đã có anh Lâm rồi, không phải sao?”

Dung Tuyền Khanh cười tủm tỉm: “Xem đi, vẫn là Tiểu Thụ hiểu lý lẽ.”

Biện Tiêu ho một tiếng: “Khi nào tôi nói muốn điều mọi người đi? Tôi bảo các người qua đây chính là rút thăm, xem ai sẽ đi.”

Lê Dịch đứng lên, hồ hững hờ bộ đồ Gucci cao cấp vừa người làm bằng thủ công: “Ồ, thế à, vậy không còn chuyện gì tôi đi trước.”

Thích Chí Vi vò mái tóc quăn dài: “Tôi hẹn đi tập thể hình rồi, đi trước đây.”

Dung Tuyền Khanh sờ móng tay sơn hoa văn: “Cún con nhà em nhớ em, em muốn về thăm nó.”

Biện Tiêu lật bàn: “Dung Dung, hôm qua anh rõ ràng đưa Tiểu Cáp đến chỗ ông nội, em về nhà thăm cái giống gì hả?”

Mọi người hiểu rõ cũng không thèm quan tâm đến anh ta. Ngay lúc Biện Tiêu sắp khòe ngất trên bàn, Mộc Tiểu Thụ cất tiếng.

“Em đi.”

Ba người đang chuẩn bị bỏ đi đều sững sốt.

Mộc Tiểu Thụ nhìn thấy khuôn mặt đầy nước mắt cảm kích của Biện Tiêu, cô lặp lại: “Em nói, em đi. Đứng lúc lâu rồi không trở về, mượn cơ hội này trở về thăm vậy.” Dứt lời, cô ngẩng đầu nhìn ba người cạnh cửa, mặt mày tươi tắn.

Thích Chí Vi hơi nhú mày: “Em khẳng định?”

Mộc Tiểu Thụ gật đầu.

Dung Tuyền Khanh trở về bàn tròn, kéo ghế ra ngồi xuống: “Em cũng đi.”

Biện Tiêu sững sốt, lập tức xua tay: “Dung Dung em muốn đi? Không được không được không được...” Nhưng mà giây tiếp theo, anh ta lại ngừng công kích dưới con mắt sắc bén của Dung Tuyền Khanh.

“Trạm thứ nhất của chúng ta là ở đâu?” Mộc Tiểu Thụ cười hỏi, “Phải đến thành phố W hội họp với anh Lâm sao?”

Biện Tiêu lắc đầu: “Không, thành phố W có Lâm An là đủ rồi, hai em phải đến thành phố N.” Đó là thành phố lớn của trung tâm kinh tế và trung tâm chính trị.

Thành phố N? Trong lòng Mộc Tiểu Thụ đập mạnh, hồi ức ngày xưa niêm phong trong hộp chốt dâng lên tâm trí.

“Hai em làm cho tốt, đối thủ của chúng ta Uren cũng đã điều giám đốc đến thành phố N trước.” Biện Tiêu nhủ mảy, “Uren là cái thá gì chứ? Chúng ta phải giành lấy đơn hàng lớn trước bọn họ.”

***

Đêm khuya, Luân Đôn.

Tin tức quốc tế xôn xao lan truyền TRsam và Uren đều phải đi át chủ bài đến đại lục, bữa tiệc xa hoa của giới thiết kế thời trang sẽ được mở màn tại thành phố N.

Người đàn ông mặc áo len thủ công màu xám nhạt dập tắt điều thuốc trong tay. Cạnh đồ gạt tàn là một bản vẽ kiến trúc bằng tay.

Tám năm nay, đây là lần thứ hai anh mê đắm mùi vị thuốc lá. Một lần duy nhất anh cai thuốc đã là vào tám năm trước, kéo dài một năm rưỡi.

Hiện tại, xem ra phải cai thuốc rồi.

Hy vọng lần này có thể kéo dài một chút. Tốt nhất là...ờ, cả đời đi.

“Đặt vé máy bay cho tôi, Trung Quốc, thành phố N.”

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 2-1: Gặp lại (thượng)

Sân bay thủ đô.

Mộc Tiểu Thụ không hề tốn sức mà tìm được Lâm An nổi bật trong đám người đón máy bay.

Cho dù xuân hạ hay là thu đông, vĩnh viễn là áo khoác dài kiểu Thượng Hải. Bất luận là trường hợp chính thức hay không, vĩnh viễn là kính mát Ray-Ban.

Dùng lời của Dung Tuyền Khanh mà nói, là “sợ người ta không biết tổ tiên anh ta làm đặc vụ”.

Tổ tiên Lâm An rốt cuộc có làm nghề đặc vụ hay không, Mộc Tiểu Thụ không biết, nhưng cô có thể xác định Lâm Ân tuyệt đối không thể làm đặc vụ, bởi vì ——

“Tiểu Mộc Mộc, các người rốt cuộc tới rồi!” Lâm An tháo kính mát xuống, lộ ra ánh mắt đầy sao lấp lánh.

Mộc Tiểu Thụ chỉnh sửa chiếc áo khoác màu kem, tình bơ dịch sang hướng cách xa Lâm An.

Giây tiếp theo, Lâm An giang rộng hai tay ngơ ngẩn nhào vào trong lòng Dung Tuyền Khanh bởi vì xách hành lý mà không kịp né tránh: “Có nhớ anh không ~~~ ơ? Ban nãy tôi rõ ràng muốn ôm Tiểu Mộc Mộc mà, sao lại biến thành Tiểu Dung Dung?”

Không đợi anh ta hiểu ra, đầu ngón tay của Dung Tuyền Khanh như sét đánh chọc vào đầu anh ta.

Lâm An chịu đau, ôm đầu ngồi xổm xuống, hai mắt rung rung nhìn Mộc Tiểu Thụ cách đó không xa.

—— Mộc Tiểu Thụ trầm nghĩ, nếu tên ngốc này có khả năng làm đặc vụ, có lẽ đặc vụ khắp thiên hạ thật sự chết hết rồi.

“Tôi cuối cùng đã hiểu tại sao Biện Tiêu điều chúng tôi đến khai thác thị trường đại lục rồi.” Dung Tuyền Khanh nổi gân xanh trên trán, “Bởi vì danh tiếng

của TRsam ở đại lục đã bị anh phá hỏng rồi phải không?”

Lâm An bất mãn: “Nói vậy, biểu hiện của tôi tại thành phố W rất tốt.”

Dung Tuyền Khanh mệt mỏi: “Thôi đi, nếu chúng tôi đã đến, anh có thể tắm rửa ngủ nghỉ rồi.”

Mộc Tiểu Thụ nhìn Lâm An đáng thương, cô có chút không đành lòng: “Chị Khanh, anh Lâm bận rộn nhưng vẫn bớt thời gian đến đón chúng ta, chúng ta đừng nán nà ở đây thêm nữa.” Dứt lời, cô ném một ánh mắt cho Lâm An.

Thế nhưng Lâm An ngay thơ nói: “Tiểu Mộc Mộc, em đang dùng ánh mắt quyến rũ anh sao?”

Mộc Tiểu Thụ lặng im trong phút chốc, tự giác kéo hành lý đi vòng qua Lâm An hướng tới lối ra sân bay.

***

Khi đến nơi ở lại, Mộc Tiểu Thụ không thể không nhìn Lâm An với đôi mắt khác xưa. Từ khi nhận được thông báo của trụ sở chính đến lúc cô và Dung Tuyền Khanh đến nơi, thời gian chưa đầy một tuần, thế mà Lâm An ở thành phố W xa xôi đã chuẩn bị ổn thỏa mọi thứ tại thành phố N. Nơi ở của hai cô không phải là khách sạn, mà là một căn biệt thự. Cho dù là thiết kế tòa nhà hay là hoàn cảnh xung quanh đều thỏa mãn sự đòi hỏi cầu kỳ nhất của hai cô, ngay cả Dung Tuyền Khanh luôn thích xoi mói cũng chẳng thể thốt ra lời chỉ trích.

Không chỉ vậy, nhóm người do Mộc Tiểu Thụ và Dung Tuyền Khanh mang theo, mỗi người đều nhận được sự sắp xếp thỏa đáng. Khi Mộc Tiểu Thụ đi thăm văn phòng Arbore mới thành lập, cô không khỏi kinh ngạc, văn phòng này lại giống y chang văn phòng Arbore ở trụ sở chính tại Hồng Kông.

Tác phong nhanh nhẹn hiệu quả cao như vậy, trong trong ngoài ngoài đều hiện ra phong cách của TRsam.

Quả nhiên cho dù động kinh như Lâm An, khi đã là một phần tử của TRsam thì cũng không thể khinh thường được.

Vào lúc nghỉ trưa, Mộc Tiểu Thụ lại bị Dung Tuyền Khanh kéo ra từ ổ chăn.

“Ăn mặc xinh đẹp một chút, một tiếng sau chúng ta xuất phát.” Dung Tuyền Khanh ném lại một câu.

Mộc Tiểu Thụ vội vàng hô to với bóng lưng của cô: “Đi đâu?”

Dung Tuyền Khanh không hề quay đầu: “Tuyên chiến.”

Mộc Tiểu Thụ bóp trán, đại khái biết được muốn đi làm gì. Có điều, đối với cách ăn mặc của cô, Dung Tuyền Khanh luôn yêu cầu rửa mặt chải tóc là được, lúc này phá lệ lại yêu cầu cô mặc đẹp một chút?

Trong lòng cô có tính toán.

Khi Mộc Tiểu Thụ chuẩn bị xong xuôi xuống lầu, Dung Tuyền Khanh và Lâm An đang chờ ở huyền quan.

Dung Tuyền Khanh xem kỹ cách ăn mặc của Mộc Tiểu Thụ, tỏ ra sắc mặt hài lòng: “Được rồi, chúng ta đi thôi.”

***

Chỉ là bữa tiệc nhỏ, nhưng khách dự tiệc đều là nhân vật có máu mặt trong giới thiết kế. Trong khi ăn uống linh đình, Mộc Tiểu Thụ phát hiện có những ngôi sao điện ảnh truyền hình mới nổi tiếng, nhà sản xuất danh tiếng, thậm chí có vài vị đại gia kinh doanh khá quen mặt xuất hiện tại bữa tiệc.

Mộc Tiểu Thụ hiếm khi lộ diện tại nơi công cộng, bởi vậy chỉ có một số ít đồng nghiệp trong giới thiết kế thời trang từng thấy diện mạo của cô. Một mình cô ngồi cạnh chiếc bàn chạm trổ nháp ngum rượu, trong lúc nâng ly đáng vẻ uyển chuyển tao nhã, thu hút vài tầm mắt nhìn qua.

Có người đưa danh thiếp. Cô nhìn thấy, chính là nhà sản xuất, tưởng rằng cô là người mới trong giới diễn xuất.

Cô khẽ cười, trên mặt không lộ biểu cảm: “Đạo diễn Hoàng, chào ông.”

Người kia bị ánh mắt của cô làm bối rối đến mức hơi choáng váng, sau một lúc lâu mới nói: “Gần đây chúng tôi có một bộ phim mới sắp quay, nữ chính còn chưa xác định. Khí chất và dung mạo của cô rất hợp yêu cầu của nữ chính, cho nên...”

Cô quơ quơ ly rượu: “Ngại quá, tôi không phải là diễn viên, cũng không có mục đích phát triển theo phương hướng đó.” Cô chột mím cười, “Có điều, nếu bộ phim mới của ông cần thiết kế trang phục, có thể cân nhắc đến công ty chúng tôi.”

Cô đưa ra danh thiếp của mình.

Đạo diễn Hoàng cầm lấy danh thiếp, bàn tay không khỏi run lên. TRsam, tổng giám đốc Arbore, Sue Mu.

Ngay cả người ngoài ngành thiết kế thời trang như ông ta cũng không hề xa lạ đối với cái tên này, không ngờ người đó lại trẻ tuổi xinh đẹp như vậy. Ông ta theo bản năng lau mồ hôi, phim mới của ông ta đâu dám mời vị Phật tổ này? Có điều, nghe nói TRsam chuẩn bị mở rộng thị trường đại lục, không chắc

mình có thể theo kịp chuyến này, nhận được sự hỗ trợ thiết kế trang phục từ TRsam. Điều này cũng không đánh mất đường lối làm gia tăng giá trị của bộ phim mới.

Ông ta đang cân nhắc muốn cất lời, không hề đoán trước có một giọng nói từ góc xéo truyền qua.

“Tôi nói TRsam phải ai tới, hóa ra lại đem con át chủ bài cất giấu kỹ đưa ra ngoài.”

Người đến là một người phụ nữ trông đoan trang tao nhã. Cô ta mặc chiếc đầm dạ hội đuôi cá màu ngà đính kim sa, mặc dù không còn trẻ, nhưng vóc dáng được chăm sóc tốt đến mức ngay cả phần lớn thiếu nữ cũng không thể sánh bằng.

Đứng sau cô ta là hai người còn trẻ xấp xỉ tuổi với Mộc Tiểu Thụ, một nam một nữ. Nam mặc bộ âu phục màu xanh nhạt vừa người, nữ thì chiếc đầm dài màu đỏ. Nam tuấn tú, nữ xinh đẹp.

Trái tim Mộc Tiểu Thụ hơi đập mạnh. Là Từ Linh của Uren cùng với hai học trò của cô ta.

Uren phải Từ Linh, thế thì người còn lại là ai?

“Để tôi đoán thử,” Từ Linh cong khóe môi, “Người còn lại được TRsam phái tới là ai. Mộc đã ở đây, người còn lại hẳn là Thẩm nhi? Có điều Thẩm đang trấn thủ tại New York, vậy thì người tới nhất định là Dung rồi.”

“Ồi, thì ra tổng giám đốc Từ ở chỗ này.” Dung Tuyền Khanh cảm ly rượu đi qua. Cô mặc chiếc váy ngắn trễ vai màu xanh ngọc, càng tôn lên vòng eo nhỏ nhắn và đôi chân thon dài, xinh đẹp lộng lẫy.

Trong nháy mắt Từ Linh trông thua kém hơn nhiều.

Nụ cười trên mặt Từ Linh vẫn không thay đổi, nhưng thần sắc trong mắt lại lạnh hơn vài phần: “Đã lâu không gặp. Dung vẫn sắc sảo như năm đó.”

Một từ sắc sảo, một từ năm đó. Là đang ám chỉ Dung Tuyền Khanh đã không còn trẻ.

Dung Tuyền Khanh không hề tức giận: “Cũng nhờ sự mài giũa của tổng giám đốc Từ, Tuyền Khanh mới có thành tích của ngày hôm nay. Có điều cho dù Tuyền Khanh có sắc sảo bao nhiêu đi nữa, cũng phải thua kém tổng giám đốc Từ không từ thủ đoạn.” Cô quay đầu, ý cười uyển chuyển nhìn hai người trẻ tuổi đứng sau Từ Linh, “Hai người là học trò mới của tổng giám đốc Từ? Còn trẻ, đừng có đơn thuần một lòng một dạ giao phó tất cả cho sư phụ.”

Hai người kia ngơ ngác nhìn nhau.

Sắc mặt Từ Linh hơi tái nhợt: “Bản lĩnh ngấm máu phun người của cô vẫn lợi hại như năm đó.”

Đạo diễn Hoàng thấy tình huống bất thường nên đã chuẩn mắt từ sớm.

Mộc Tiểu Thụ vừa uống rượu vừa lắng nghe hai người phụ nữ nói qua nói lại. Quá khứ giữa Dung Tuyền Khanh và Từ Linh, cô có biết một ít. Theo lý thì Dung Tuyền Khanh nên gọi Từ Linh một tiếng sư phụ, nhưng mà không phải tất cả sư phụ đều là người có tài có đức.

Từ Linh bỗng nhiên cười ra tiếng: “Dung, cô đại diện TRsam, tôi đại diện Uren, thế thì cho dù ra sao chúng ta đều đến để khai thác thị trường đại lục. Cô luôn thích tranh giành hiếu thắng, vậy bây giờ chúng ta đo nhau xem sao?”

Dung Tuyền Khanh nhướn mày: “Đo thế nào?”

Từ Linh lấy cảm chi về mảnh sân nhỏ nằm ngoài phòng tiệc.

Trong sân có vài cái đình nhỏ để nghỉ ngơi, nằm hai bên cái đình có vài giàn nho. Dây leo quấn quanh chiếc ghế dài bằng sắt màu đen, có một người đàn ông ngồi dựa trên chiếc ghế dài. Đôi chân dài của anh hơi gấp lại, một tay cầm tờ sau gáy, một tay cầm tạp chí, đang xem say sưa. Bìa tạp chí che khuất khuôn mặt anh. Nhưng theo khí chất phát ra từ anh cùng với cách ăn mặc tùy ý nhưng không hề rẻ tiền, có thể thấy được người đàn ông này tuyệt đối không phải là nhân vật đơn giản.

“Một trong những nhân vật chủ yếu của J.Crown. Bọn họ đang tìm kiếm một công ty thiết kế thời trang thích hợp để hợp tác lâu dài. Hôm nay, giờ phút này, chúng ta xem thử ai có thể nhận được đơn hàng lớn này.” Từ Linh cong khóe môi khiêu khích.

Khi nghe đến cái tên J.Crown, Mộc Tiểu Thụ không khỏi sững sờ. Đế quốc thiết kế kiến trúc khổng lồ này cũng đến Trung Quốc đại lục hồi nào thế?

“Muốn đo thì đo thôi.” Dung Tuyền Khanh đặt ly rượu trên bàn, “Dung Tuyền Khanh tôi nhường cô đi trước đây.”

Người đi trước giành cơ hội trước, Từ Linh đương nhiên không từ chối.

Cô ta gọi cô gái trẻ tuổi đứng phía sau: “Tuyết Di, cô đi đi.”

Cô gái được gọi tên gật đầu, cảm ơn Margarita đi về phía giàn nho.

Mộc Tiểu Thụ gọi lên lòng hứng thú. Nghe Dung Tuyền Khanh nói, con người Từ Linh rất có bản lĩnh. Bản lĩnh này không đơn giản là kỹ năng thiết kế

vững chắc, mà là ở chỗ năng lực nghiệp vụ bạo dạng. Người trong giới có câu, không có đơn hàng nào mà Alley Xu không lấy được.

Khi nói đến bản lĩnh của Từ Linh, Dung Tuyền Khanh dùng giọng điệu rất khinh thường.

Mộc Tiểu Thụ không nhận xét gì nhiều. Dung Tuyền Khanh là được Từ Linh dẫn dắt, cho dù cô chưa giờ thừa nhận, nhưng Mộc Tiểu Thụ biết, cảm tình của cô đối với Từ Linh càng phức tạp hơn về bên ngoài nhiều.

Đinh Tuyết Di uyển chuyển thướt tha đi về phía giàn nho, tựa như cây mơ trong tuyết, nở rộ trong tay người đàn ông.

Đáng tiếc, người đàn ông kia lại chẳng hiểu phong tình, từ đầu đến cuối ánh mắt không rời quyền tạp chí nửa phần.

Đinh Tuyết Di khẽ gọi một tiếng: “Tiên sinh, có thể chiếm dụng vài phút của ngài không?”

Người đàn ông rút cuộc thả quyền tạp chí xuống, giương mắt nhìn qua Đinh Tuyết Di.

Cái nhìn này khiến Đinh Tuyết Di đỏ mặt ngay lập tức. Người đàn ông này vô cùng tuấn tú, nhất là đôi mắt màu xanh kia, muốn lấy đi ba hồn sáu phách của cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 2-2: Gặp lại (hạ)

“Có chuyện gì?” Người đàn ông hỏi, ngữ khí hờ hững.

Đinh Tuyết Di lấy lại bình tĩnh: “Tôi là Đinh Tuyết Di, nhà thiết kế thời trang của Uren. Uren muốn cùng J.Crown hợp tác lâu dài. Ý ngài như thế nào?” Dứt lời cô ta đưa ra danh thiếp.

Giọng nói êm dịu, âm sắc ngọt ngào. Thật sự rất khó có người kháng cự lại.

Thế nhưng, người đàn ông kia không do dự chút nào: “Tôi không biết Uren làm thế nào nhận được tin tức nội bộ của chúng tôi, nhưng mà chúng tôi không có dự định hợp tác với Uren.”

Đinh Tuyết Di nói tiếp: “Công ty thiết kế thời trang lớn mạnh nhất đại lục hiện nay chính là Uren, hợp tác với chúng tôi nhất định sẽ không khiến các vị thất vọng.”

Người đàn ông lại mỉm cười: “Ai nói tôi nhất định phải lựa chọn công ty thiết kế thời trang của đại lục? Huống hồ cho dù ở đại lục, thực lực của Uren cũng không phải hàng đầu. Có khiến chúng tôi thất vọng hay không, vậy cũng không phải do các người định đoạt.”

Câu nói này khiến Đinh Tuyết Di mặt đỏ tía tai.

Cô ta còn muốn thuyết phục, chỉ nghe người đàn ông nói: “Cứ vậy đi.”

Một câu nhẹ nhàng, đẩy cô ta trở về.

Cô ta nên ăn nói thế nào với tổng giám đốc đây? Trong lúc nóng vội, bàn tay mềm nhũn. Ly Margarita đỏ tươi trong nháy mắt vẩy đầy chiếc đầm của cô ta, vết rượu còn lại thì bắn lên giày da của người đàn ông.

“Tôi xin lỗi tôi xin lỗi.” Cô ta ngồi xổm xuống, lau giày cho người đàn ông. Khi cúi người, vừa lúc lộ ra phong cảnh bên trong cổ áo, cảnh sắc kiều diễm.

Dung Tuyền Khanh ở một bên quan sát cười giễu cợt: “Quả nhiên là học trò do cô dạy dỗ. E lệ thẹn thùng, rất thủ đoạn.”

Từ Linh mỉm cười: “Không từ thủ đoạn thì sao chứ? Cuối cùng người nhận được đơn hàng chính là chúng tôi. Huống hồ, nếu tác thành một nhân duyên mỹ mãn, chẳng phải một công đôi việc ư?” Dừng một chút, cô ta lại nói, “Đừng quên, cô cũng là học trò do tôi dạy dỗ.”

Dung Tuyền Khanh nhú mày, không nói tiếng nào.

Dưới giàn nho, người đàn ông ngăn trở động tác tiến thêm bước nữa của Đinh Tuyết Di. Anh nhú mày, nói một câu.

Sắc mặt Đinh Tuyết Di trắng bệch.

Một lúc sau, Đinh Tuyết Di trở về.

Từ Linh hỏi: “Lấy được đơn hàng không?”

Đinh Tuyết Di lắc đầu.

“Cái gì?” Từ Linh không tin, “Không lấy được? Sao có thể như vậy?”

Đinh Tuyết Di lúng ta lúng túng nói: “Vị tiên sinh kia nói, nếu Uren có thành ý thì nên để thượng cấp đến bàn bạc với anh ta.”

Từ Linh nhú mồm: “Anh ta tên gì? Là vị thượng cấp nào của J.Crown?”

Đinh Tuyết Di cúi đầu, ngay cả danh thiếp của đối phương cũng không lấy được.

Từ Linh chán nản.

Dung Tuyền Khanh cười khanh khách không ngừng: “Hóa ra tổng giám đốc Từ cũng có lúc thất thủ. Vậy thì đến lượt tôi đi rồi. Nếu tôi không lấy được đơn hàng cũng không quan trọng, dù sao người thủ đoạn như tổng giám đốc Từ cũng chẳng lấy được.”

Cô đang muốn đi lại có người ngăn cản.

Là Mộc Tiểu Thụ.

Mộc Tiểu Thụ khề cười: “Tổng giám đốc Từ phái học trò của mình đi, chị Khanh chị không cần đích thân ra trận, để em đi.”

Dung Tuyền Khanh sững sốt. Ban nãy không phải Đinh Tuyết Di đã nói rồi sao, vị tiên sinh kia chỉ bàn bạc với thượng cấp, Mộc Tiểu Thụ còn trẻ và lại cũng không tính là thượng cấp, lần này đi e rằng cũng giống Đinh Tuyết Di tay trắng trở về. Không chỉ vậy, Đinh Tuyết Di vừa đi trước đó, vị tiên sinh kia đã có ấn tượng, sẽ cho rằng các cô thông đồng với nhau.

Từ Linh tỏ vẻ xem kịch vui.

Mộc Tiểu Thụ nở nụ cười trấn an với Dung Tuyền Khanh: “Yên tâm đi.” Dứt lời cô đi về phía giàn nho.

Rốt cuộc, cô đứng trước gót chân anh. Cô hơi bần khoản, hít một hơi.

Người đàn ông thả tạp chí xuống, nhìn sang cô.

Cô cũng nhìn anh, hình dáng này, khuôn mặt này, còn có đôi mắt kia. Quả nhiên đẹp trai đến nỗi dân chúng phấn nộ.

Hai người cứ vậy nhìn nhau chẳng nói gì một hồi lâu.

Dung Tuyền Khanh ở đằng xa nôn nóng. Cô bé này làm gì đấy? Muốn dùng ánh mắt giết chết vị tiên sinh kia sao?

Một lúc sau, Mộc Tiểu Thụ mỉm cười, nụ cười mang theo chút thẹn thùng.

Người đàn ông nhướn mày, anh vươn tay kéo cô đến bên cạnh mình, tự nhiên ôm lấy vòng eo cô.

Cô bị giữ lấy, ngồi xuống bên cạnh anh.

“Này.” Cô lên tiếng trước, nhưng lại không biết nói gì mới tốt. Rõ ràng có nhiều lời muốn nói, khi đối mặt lại chẳng thể thốt ra câu nào.

“Hửm?” Anh cúi đầu nhìn cô gái trong lòng. Cô đã trưởng thành, càng xinh đẹp động lòng người hơn. Nhưng trong mắt anh, cô vĩnh viễn là cô bé của anh.

Cô chun mồm: “Anh vẫn vậy, trên hoa ghẹo nguyệt khắp nơi.”

Anh lạnh lùng liếc nhìn cô: “Là ai vứt bỏ anh tám năm trời? Ước hẹn năm năm đã nói đâu? Tại sao lại trốn anh ba năm?”

Cô im bật, bởi vì người cô yêu quá xuất sắc, cô gấp gáp đuổi theo vẫn không bắt kịp. Cô luôn thu thập mọi tin tức về anh, nhìn thấy đế quốc của anh ngày càng lớn mạnh. Cô rất tự hào, cũng rất phiền muộn. Tự hào vì người đàn ông của cô vô cùng mạnh mẽ, phiền muộn vì bản thân mình quá nhỏ bé. Sớm biết vậy, năm đó sẽ không tự phụ nói thách nói tướng. Bây giờ không thu về được.

Anh làm sao không biết cô suy nghĩ cái gì, chỉ dành thờ dài một hơi: “Nếu em còn trốn anh nữa, anh sẽ giải tán J.Crown, thân không đồng nào, để em bao nuôi.”

Cô phì cười. Thời gian tám năm, nỗi nhớ dài đằng đẳng như vậy, anh vẫn như xưa. Thật tốt quá.

“Thực ra, em qua đây tìm anh là có chuyện cần anh giúp đỡ.” Cô nói, “TRsam muốn thành lập quan hệ hợp tác dài hạn với anh. Em cam đoan, nhân viên của bọn em rất xuất sắc.”

Anh thông minh biết bao, lập tức hiểu ra chân tướng: “Em dám lấy anh ra đánh cược?”

Cô vội vàng lắc đầu: “Không phải không phải, là hai vị tiền bối. Em bị buộc ra trận thôi.” Cô bổ sung, “Ai bảo anh liếc mắt đưa tình với người đẹp trước.”

Hóa ra ban nãy ghen tuông nên mới đến gặp anh, nếu không hôm nay anh vẫn chưa được gặp cô?

Anh siết chặt cô gái trong lòng, nghiêng răng: “Quả nhiên ba năm trước anh nên trói em bên cạnh anh.”

Cô chịu đau, vẫn không bỏ cuộc: “Không đồng ý hợp tác với bọn em cũng được, cho em danh thiếp của anh.” Cô chưa từng nghĩ đến ép buộc anh hợp tác với TRsam, anh không muốn thì thôi, cô không muốn anh vì cô mà từ bỏ lợi ích của bản thân. Có danh thiếp coi như thay mặt Dung Tuyền Khanh hòa một vấn.

Anh lắng nghe giọng nói êm ái của cô, đã nộ vũ khí đầu hàng từ sớm. Giờ phút này, ý chí chống cự mạnh mẽ duy nhất nói: “Hợp tác với bọn em cũng được, nhưng anh có điều kiện.”

Tinh thần cô lập tức tỉnh táo: “Điều kiện gì? Không khó quá chứ?”

Một tay anh nắm lấy cằm cô, cúi đầu hôn lên môi cô.

“Không khó. Chỉ cần em trở về bên anh, từ nay về sau không đi nữa.”

Anh tưởng rằng cô là cái đuôi nhỏ của anh, chỉ giữ lại bên người mới yên tâm. Những năm gần đây anh mới hiểu được, thực ra là anh không thể rời khỏi cô.

Tám năm nay, anh thường xuyên bay từ Luân Đôn sang Hồng Kông, chỉ vì muốn nhìn thấy mọi việc về cô.

Ước hẹn năm năm kia thật nên đi đời từ lâu.

Dung Tuyền Khanh và đám người Từ Linh ở một bên quan sát đều hết hồn.

Đây là thế nào? Hai người kia sao lại quần quýt như vậy? Rõ ràng chỉ trao đổi có mấy phút ngắn ngủi, chẳng lẽ là vừa gặp đã yêu trong truyền thuyết? Thế nhưng tình cảm và sự ăn ý giữa bọn họ lại hiện ra vô cùng sâu sắc.

Bên cạnh có người ngắt ngang sự thần thờ của mọi người.

“Chào cô, tôi là thư ký chủ tịch của J.Crown. J.Crown sẵn sàng thành lập quan hệ hợp tác dài hạn với TRsam. Đây là danh thiếp của tôi.”

Dung Tuyền Khanh ngẩn ngơ nhìn danh thiếp trong tay. Thư ký chủ tịch? Thế thì... cái vị dưới giàn nho kia chẳng phải là...

Từ Linh cất tiếng trước: “Anh ta chính là Kì Tấn Khiêm? Trời ơi, một bữa tiệc nhỏ bé như vậy lại mời được Kì Tấn Khiêm? Anh ta làm sao chịu hạ mình đến chứ?” Trong ấn tượng, người đàn ông kia nhìn như khiêm tốn thực ra rất ngạo mạn, anh chưa bao giờ để mắt tới loại tiệc tùng thế này.

Mọi việc đều có ngoại lệ, cô chính là ngoại lệ của cả đời anh.

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 3: Scandal

Trong giới thiết kế loan truyền một scandal động trời.

Thủ lĩnh của đế quốc J.Crown Jim Qi, ngàn dặm xa xôi từ Luân Đôn bay đến đại lục chính là vì theo đuổi một người phụ nữ.

Mọi người bàn tán xôn xao. Người đàn ông lạnh nhạt tự cao tự đại kia sao có thể vì phụ nữ mà làm ra chuyện điên cuồng như vậy? Cho dù là phương tiện truyền thông hay là báo chí, chưa bao giờ có một tí tin đồn nào về người đàn ông kia. Anh cũng chưa từng dẫn theo bạn gái trong bất cứ trường hợp công khai nào. Một người giữ thân trong sạch tựa như tín đồ tôn giáo sao lại thích phụ nữ chứ?

Vì thế người trong ngành trầm ngâm suy nghĩ, lần này anh đến đại lục rốt cuộc là muốn làm gì?

J.Crown đã có chi nhánh E.D.Row mở rộng tại thị trường đại lục từ sớm, giờ nói đến khai thác thị trường đại lục đó căn bản là chuyện vô nghĩa. Chẳng lẽ muốn chiếm lấy ngành thiết kế kiến trúc tại đại lục sao? Cũng không phải, cho dù tất cả xí nghiệp kiến trúc tại đại lục liên hợp lại cũng không nhất định chọi lại E.D.Row.

Nghĩ ngợi rồi cuối cùng cũng chẳng lần ra manh mối. Tuy nhiên mọi người đều có cùng một nhận thức —— nếu vị thủ lĩnh đế quốc kiến trúc chưa bao giờ hành xử bài bản kia đã xuất hiện tại đây, thế thì trong thời gian ngắn giới kiến trúc nhất định nổi lên gió bão.

Trong thời gian này, giới kiến trúc sợ bóng sợ gió, những người thấp bé cảm thấy bất an.

Có người cùng ngành tò mò muốn tìm ra đầu mối từ phía Phó Chỉ Liên: “Phó, cô không phải đã từng hợp tác một thời gian ngắn với Kì tiên sinh sao? Vị tiên sinh kia lần này rốt cuộc muốn làm gì đây?”

Phó Chỉ Liên cười mà không nói.

Kì Tấn Khiêm là ai? Nếu anh không muốn có scandal, thế thì scandal này đã bị bóp chết trong nôi từ lâu, sao có thể để cho dân chúng có cơ hội bàn tán?

Mọi người đều nói Kì Tấn Khiêm sẽ không vì phụ nữ mà bỏ mặc đế quốc do mình gây dựng, chỉ có cô ta biết, năm đó là cô ta giờ thủ đoạn khiến anh rời khỏi cô gái kia.

Tám năm trước, anh vì cô gái kia trở về J.Crown, tám năm sau anh đương nhiên cũng vì cô gái đó mà vứt bỏ đế quốc của mình.

Từ trước đến nay anh luôn là người tùy tính như vậy.

Xem ra, anh đang thu lưới, muốn dụ con mồi đã đợi tám năm trời thu vào trong lòng.

Phó Chỉ Liên lấy tay đỡ trán, bỗng nhiên có chút mong đợi.

Trung tâm thành phố, tầng 43 của tòa cao ốc thương mại.

Mọi người tại văn phòng Arbore đang hăng hái bàn luận tin đồn mới đây.

Hà Phi Phi hai mắt tỏa sáng: “Cho nên, bởi vì sức quyến rũ khôn cùng của lão Đại chúng ta, J.Crown giao thẳng đơn hàng cho TRsam?”

An Tây cong khốe môi: “Còn phải nói, Mộc Tiểu Thụ vừa ra trận, có đơn hàng nào mà không lấy được chứ? J.Crown giao tất cả đơn hàng cho một mình TRsam.”

“Các người nói xem,” một nữ thiết kế còn trẻ xoay tròn tròn mắt, “Gần đây nghe đồn thủ lĩnh của J.Crown đến đại lục là vì theo đuổi phụ nữ, người phụ nữ mà anh ta muốn theo đuổi có phải là lão Đại của chúng ta không?”

Hà Phi Phi hô to: “Vớ vẩn, anh ta làm sao xứng đôi với lão Đại của chúng ta!”

Cô gái kia xem thường: “Jim Qi thành đạt như vậy, nếu không cô cảm thấy còn có ai xứng đôi hả?”

Hà Phi Phi im bặt. Thần tượng của cô, chung quy không có người phàm có thể xứng đôi.

“Khụ khụ. Các người nhàn rồi lắm sao?”

Vô số cái đầu tùm lụi mau chóng tách ra. Mọi người làm như không có việc gì cầm đủ loại tài liệu bắt đầu bận bịu.

“Ồ kia, vừa mới bắt đầu sao lại có nhiều đơn hàng như vậy, bận quá bận quá.”

“Đúng vậy, bận quá bận quá.”

Mộc Tiểu Thụ tỏ vẻ lạnh nhạt dời tầm mắt: “Phi Phi.”

“Vâng?” Hà Phi Phi bị điểm danh sắc mặt ửng đỏ nhìn thần tượng của mình, “Lão Đại, có gì cứ việc căn dặn ạ!”

“Em cầm tài liệu ngược rồi kìa.” Âm thanh Mộc Tiểu Thụ vẫn dịu dàng như trước.

Hà Phi Phi: “...” Tại sao cô luôn đơ ra trước mặt thần tượng? Ngốc quá mà hu hu hu.

Nhìn một đám nhân viên trong tổ giả vờ nghiêm trang bận bịu, Mộc Tiểu Thụ rất thất vọng.

Kì Tấn Khiêm làm ra chuyện gì đây? Sao lại sơ suất để truyền thông lan truyền scandal? Không chỉ thế, còn có cả báo chí. Chỉ còn thiếu việc đăng tên cô lên trên báo thôi.

Cô mang đôi giày cao gót bằng da đi về phía ngoài tựa như con gió. Lúc đi qua phòng chờ thì gặp Dung Tuyền Khanh.

“Ồ, em muốn đi đâu thế?” Dung Tuyền Khanh che miệng cười, “Trông gấp gáp như vậy, có phải đi tìm Kì tiên sinh không?”

Cô sặc một tiếng. Biểu hiện của cô rõ ràng vậy sao?

“Chơi vui nhé, đêm nay chị không để cửa đợi em về đâu.” Trong mắt Dung Tuyền Khanh đầy vẻ mập mờ.

Cô xách túi, sắc mặt tức tối, muốn cãi lại nhưng phát hiện nói càng nhiều thì càng có vẻ giấu đầu hở đuôi.

Cô hất đầu, để lại bóng lưng yếu điệu mà có khí phách cho Dung Tuyền Khanh.

Dung Tuyền Khanh ở phía sau bật cười ha ha.

***

Lần trước khi chia tay ở bữa tiệc, Kì Tấn Khiêm không cho cô danh thiếp.

Anh nói: “Danh thiếp là để khách hàng xem. Điện thoại và địa chỉ trên đó đều là dùng làm việc, không phải cá nhân.”

Dứt lời, anh xé ra tờ giấy nhỏ, lấy bút máy ra viết xuống một dãy số và một địa chỉ.

Lúc cầm lấy tờ giấy lỗ tai cô hơi đỏ. Cảnh tượng này thật sự không hề trong sáng chút nào, rất dễ khiến người ta suy nghĩ bậy bạ.

Ai ngờ anh lại kẻ sát tai cô nói một câu: “Nhất định phải tới tìm anh. Anh đợi em bất cứ lúc nào.”

Khuôn mặt cô hoàn toàn ửng đỏ.

Hiện tại, cô đã đứng trước địa chỉ kia.

Người gác cửa không hề hỏi han để cô đi vào ngôi nhà.

Bên trong ngôi nhà vẫn là thiết kế đơn giản theo phong cách của Kì Tấn Khiêm mà cô quen thuộc.

Cô đi thẳng đến phòng sách, quả nhiên tìm được người đàn ông khiến cô nghiêng răng nghiêng lợi ngồi sau chiếc bàn.

Anh nhìn thấy cô, không hề có chút kinh ngạc: “Ăn tối chưa? Nếu chưa thì ở đây ăn.”

Cô phớt lờ, nói thẳng: “Scandal là sao đây?”

Anh sững sốt, đặt quyển sách xuống: “À, thì như em nói đó.”

“Hình tượng trong sạch chưa từng dính scandal của em đã bị anh phá hủy rồi!” Cô bắt mắt.

Anh tỏ vẻ vô tội: “Đó đều là đáp ứng yêu cầu của em mà.”

“Yêu cầu của em?” Lòng mày cô dựng thẳng, trí nhớ siêu tốc mau chóng hiện lên chi tiết lần gặp mặt của hai người.

Bỗng dưng, cô sững sờ.

Bữa tiệc hôm ấy. Anh muốn cô dọn sang đây ở cùng anh, nhưng lại bị cô từ chối.

“Đâu có chuyện dễ dàng như vậy. Lúc trước người theo đuổi anh là em, tỏ tình trước cũng là em. Thương cho một cô gái như em, chưa từng hưởng thụ quá trình được theo đuổi. Thật sự là quá thất bại rồi!” Lúc ấy, cô nửa bắt nạt nửa lái nhai. Thời thiếu nữ ngây thơ, cô đã mang lòng yêu anh, dè dặt giấu kín trong lòng không cho anh biết. Cuối cùng không thể kiềm nén tình cảm, mượn rượu tỏ tình. Cả quá trình đều do cô chủ động, thật sự quá thất bại mà.

Anh giật mình, hơi dăm chiêu: “Em cho rằng anh không chủ động?” Trời đất chứng giám, anh đã chủ động chấp nhận mọi thứ về cô, cho dù là quá khứ, hiện tại hay là tương lai. Anh làm rõ ràng như vậy, cô lại chậm chạp không nhìn ra tí gì?

Người phụ nữ không có lương tâm này lại không sợ chết mà gật đầu: “Ừm.”

Anh nhướn mày, cười bí hiểm: “Thế à. Vậy lần này đến lượt anh theo đuổi em.”

“Vậy mới đúng.” Cô hài lòng, mặt mày tươi tắn.

Giờ phút này, anh nhìn khuôn mặt biến sắc của cô, mỉm cười: “Nhớ ra rồi?”

Cô có phần khó khăn cất lời: “Đây là cách thức anh muốn theo đuổi em?”

Anh sờ cằm: “Người nào đó rất chậm chạp, cách theo đuổi của anh phải phô trương như vậy mới có thể để cô ấy phát hiện.”

Cô khóc không ra nước mắt: “Vậy anh cứ tiết lộ tên em cho giới truyền thông luôn đi!”

Anh búng tỉnh hiểu ra: “Là lỗi của anh, lại quên công bố tên của nữ chủ nhân. Thất sách thất sách.”

Cô tức giận: “Anh dám!?”

Không biết anh di chuyển ra phía sau lưng cô khi nào, anh khom lưng vòng tay ôm eo cô từ phía sau: “À, lá gan của anh còn lớn sự tưởng tượng của em đây.”

Cô tức giận cười lại. Xoay người muốn bóp chặt khuôn mặt anh, nhưng lại bị cánh tay dài của anh chụp lấy, siết vào trong lòng ngực, đối diện với anh.

Cô và anh chỉ cách nhau nửa bàn tay. Năm tháng khiến cho người đàn ông trước mắt càng phát ra đường nét sâu sắc, đôi mắt anh lảng động càng nhiều việc từng trải hơn. Con người màu xanh kia rõ ràng là một ly rượu đã ủ lâu năm, mỗi một đường nét đều tràn trề mùi vị được thời gian tạo nên. So với tám năm trước, anh càng quyến rũ hơn, cô làm sao có thể chống đỡ được?

“Năm đó anh đã dạy em rất nhiều thứ, nhưng vẫn có một chút sơ xuất.” Anh nhìn thẳng mắt cô.

“Ví dụ như?” Lòng mi cô run run.

Giọng nói anh khàn khàn: “Ví dụ như em nhìn một người đàn ông như vậy, là một chuyện rất nguy hiểm.”

Cô khẽ cười: “Ồ? Em thật sự không biết điều này, em còn chưa có cơ hội nhìn người đàn ông khác như vậy.”

Anh ôm chặt eo cô: “Không cho phép em nhìn những người khác nữa.”

Cô cười khanh khách không ngừng: “Không nói lý lẽ.”

Một tay anh che mắt cô, một tay nâng ót cô lên, phủ kín lời nói cô sắp thốt ra.

Sự tấn công mạnh mẽ trong lúc môi lưỡi quấn quýt đã khiến cô thờ hồn hèn, anh lại thành thạo còn trả lời cô một câu: “Anh không nói lý lẽ đấy.”

Khi anh nói lý lẽ đàng hoàng với cô, cô cho anh ước hẹn năm năm. Khi anh ngoan ngoãn tuân thủ ước hẹn năm năm, cô lại trốn anh ba năm.

Quả nhiên quân tử trong tình yêu bao giờ cũng chịu thiệt.

Mấy năm nay, trong khi phát triển thị trường anh cũng lấy nhiễm một chút khí chất vô lại. Lý lẽ là cái thứ gì? Sau khi cưới vợ rồi thảo luận cận kề cũng không muộn.

“Muộn rồi, đêm nay em ngủ ở đây đi.”

“Không được, con gái nhà lành sao có thể ngủ lại nhà đàn ông độc thân chứ!?”

“Anh nói được là được.”

“Em phát hiện, tám năm không gặp anh trở nên không nói lý lẽ.”

“À, cảm ơn.”

“Đa mặt càng dày hơn.”

“Quá khen. Còn gì nữa? Khen một lượt luôn đi.”

“Còn có... Đây, anh muốn khiêng em đi đâu?”

***

Màn đêm buông xuống, biệt thự núi Thanh Tương.

“Cô Dung, cô Mộc còn chưa trở về, bây giờ phải khóa cửa sao?” Người làm khó hiểu.

Dung Tuyền Khanh đang đắp mặt nạ rong biển: “Chính là vì cô ấy chưa về nên mới khóa cửa.” Sau một lúc lâu, cô lại bổ sung một câu, “Nếu có người đưa cô ấy về, cô cũng không được mở cửa.”

Người làm: “...”

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 4: Không thể buông tha

Nắng mai xuyên qua khe hở bức màn chiếu vào phòng ngủ.

Mộc Tiểu Thụ thức giấc bởi ánh nắng mặt trời, cô thoải mái duỗi lưng. Mỗi một chi tiết trong phòng ngủ đều bố trí thỏa đáng, mặc dù cô ngủ ở đây lần đầu tiên, nhưng lại cảm thấy vô cùng thân thiết, tựa như một viên gạch một cái bàn một cái ghế thậm chí là từng cái áo gối đều là làm theo yêu cầu của cô.

Cô kích động lăn lộn trên giường, dưới người êm ái giống như kẹo bông. Kì tiền sinh của cô quả nhiên còn nhớ cô thích những thứ mềm mịn nhất.

Lúc Kì Tấn Khiêm mở cửa đi vào, anh trông thấy Mộc Tiểu Thụ đang nằm trên nệm vui sướng. Tắm chăn tơ tằm đã bị đạp rơi xuống đất, mà người nằm trên giường lại không nhận ra.

Cô gái đang chơi vui vẻ chợt nghe được động tĩnh ở cửa, vội vàng ngồi dậy. Cô ngẩng đầu trông thấy người mình yêu đang đứng tại cửa, vì thế cô vội vàng vuốt thẳng mái tóc dài rồi bù, ho nhẹ một tiếng tỏ vẻ điềm tĩnh nghênh đón tầm mắt của anh.

Thế nhưng anh chẳng thể nào bình tĩnh nổi. Người con gái trên giường chỉ mặc bộ đồ ngủ bằng tơ mỏng manh, bởi vì động tác quá mạnh mà cổ áo hở ra, để lộ phần lớn da thịt trắng nõn ở ngực cùng với nửa bờ vai tròn bóng. Nhưng cô lại không nhận ra chút nào, con ngươi tràn ngập ánh nước mang theo vẻ ngây thơ vô tội mới vừa thức giấc từ sáng tinh mơ, cao thẳng đến nơi sâu nhất trong lòng anh.

Anh đau đầu vỡ trán, thất sách, thật là quá thất sách mà. Đêm qua nên ăn cô luôn, sau đó từ trong ánh nắng ban mai nhân nhật nhìn thấy cô từ từ tỉnh giấc trong lòng anh.

Hối hận không lối thoát.

Có điều, dù sao cũng có biện pháp khắc phục.

Anh thân nhiên đi về phía cô, giơ ngón tay chỉ vào cổ cô, nhú mày hỏi: “Chỗ này sao vậy?”

Cô chấn động bởi sắc mặt nghiêm túc của anh, giơ tay sờ cổ mình: “Cổ em có gì sao? Chẳng lẽ mọc mụn?” Sống tại Hồng Kông lâu rồi, vừa sang đại lục nên chưa thích ứng với khí hậu chẳng?

“Anh xem xem.” Anh đã quỳ một gối trên giường, hai tay vịn vai cô, “Hình như là một cái mụn.”

Cô sốt ruột: “Thật là mụn hả? Nhiều không? Mọc mấy cái?” Trời ơi cô lại mọc mụn sao?! Quả nhiên đạo này dường da sơ sai.

Anh tiến lại gần mấy phần, nghiêm túc xem xét: “Là mụn. Không nhiều lắm.”

Cô thờ phào nhẹ nhõm, lại cảm thấy cần cổ hơi ngứa, ngần ngại một lúc mới nhận ra xúc giác mềm mại kia là cái gì, thế là cô hơi ngượng ngùng: “Này, anh làm gì đấy.”

Anh hôn lên cần cổ mịn màng của cô, âm thanh trầm thấp: “À, giúp em xem thử coi có cách nào làm mất mụn không.”

Bộ não cô chậm mấy nhịp, âm thanh có phần mơ màng: “Vậy cũng được?”

“Ừm, anh đã lừa em hồi nào.” Anh ôm eo cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Ngứa, anh buông tay.” Cô vươn tay bắt lấy bàn tay anh đặt bên hông mình, tay chân dùng sức, nhưng lại bắt cần nạy ra điểm tựa của đầu gối anh.

Anh mất thăng bằng ngã trên giường, tiện thể kéo cô ngã trên giường theo.

Cô vừa muốn ngồi dậy, lại nghe được tiếng kêu đau của anh, hình như cú vừa rồi làm đau đầu gối anh.

“Anh sao rồi?” Cô không dám nhúc nhích, sợ đụng phải chỗ đau của anh, “Đầu gối đau không?”

Cánh tay anh ra sức, xoay người nhốt cô trong cánh tay mình.

Một người nằm ngửa trên giường, tóc tai lộn xộn, quần áo không chỉnh tề, nhưng trong ánh mắt chỉ quan tâm người trước mắt có bị thương hay không. Người còn lại thì từ trên nhìn xuống, ánh mắt u tối, tâm tư nhảy nhót, thầm nghĩ nên làm sao ăn sạch người dưới thân.

Cô chìa tay định xoa xoa đầu gối anh, tay còn chưa chạm đến đầu gối thì cảm thấy một dòng lực mạnh mẽ dồn về phía cô. Cô còn chưa kịp hô lên thì bờ môi đã bị che phủ. Môi lưỡi quần quýt tràn đầy mùi vị của anh.

Anh vừa làm chuyện xấu, vừa tỏ vẻ tốt bụng giải thích: “Đầu gối đau quá, chống không được, em cho anh dựa nhờ một tí.”

Cô bị hôn đến mức mờ màng, nhưng ngay lập tức hiểu rõ. Lúc này lông mày dựng thẳng: “Anh lừa em!”

Anh phớt lờ, chỉ làm nụ hôn này sâu thêm

Hai người quấn quýt chặt chẽ, cô vừa xấu hổ lại buồn bực, nhưng trong lòng lại chẳng kháng cự chút nào. Trước mắt là người cô yêu, cũng là người yêu cô, nếu đã yêu nhau thì có gì không thể? Nhưng cô trức trặc lại không có kinh nghiệm, ngượng ngùng chẳng biết giải thích ra sao, cảm xúc dâng tràn lại hợp thành một câu lên án: “Anh chỉ biết ức hiếp em!”

Anh cúi đầu mỉm cười: “Nói bừa, anh đâuỡ ức hiếp em.”

Tiếng chuông di động lỗi thời vang lên, gọi trở về một tia tỉnh táo cuối cùng của cô.

“Điện thoại...” Cô thở hổn hển.

Anh nhú mày: “Kệ nó đi.”

“Là một cú điện thoại rất quan trọng.” Cô chỉ đặt tiếng chuông khác biệt cho số điện thoại này.

Cô không đợi anh trả lời, giống như con cá chạch, trượt khỏi vòng tay ầm áp của anh. Thật vất vả mới tìm ra di động trong đống chăn nệm, cô nhấn nút tiếp máy: “Tìm được rồi! Được... được... gặp chỗ nào?”

Anh co gối tựa vào đầu giường, bình tĩnh nhìn cô nhận điện thoại.

Đợi khi cô tắt điện thoại, anh đã khôi phục lại vẻ bình thản. Sau một lúc lâu, anh làm như vô tình hỏi: “Điện thoại của ai thế?”

Cô đáp: “Người làm việc cho em.”

Anh nhướn mày, câu trả lời này không thật thà chút nào.

Cô vội vàng mở tủ chuẩn bị thay quần áo, nhưng phát hiện trong phòng ngủ còn có một người khác, cô liền dừng tư thế định cởi đồ: “Này, em phải thay quần áo.” Cho nên anh mau tránh đi.

Anh không hề động đậy, thanh thản dựa lên gối đầu, ung dung nhìn cô.

Cô lúng túng: “Anh không phải nên tránh đi sao?”

Anh đứng đưng: “Dù sao sớm muộn gì cũng xem thôi.”

Cô chợt nhớ tới ban nãy hai người không thể kiềm chế cảm xúc, suýt nữa... ngừng lại! Cô then quá hóa giận: “Anh nghĩ đẹp thật, mới vừa bắt đầu theo đuổi em thôi mà đã nghĩ ngợi không đứng đắn. Trừ điểm trừ điểm, không đạt yêu cầu!” Dừng một chút, cô bổ sung, “Anh chỉ còn bảy mươi điểm, nếu giảm xuống không điểm thì anh sẽ bị hủy cơ hội theo đuổi em.”

Anh buồn phiền sờ mũi, vấn đề hình như hơi khó giải quyết. Thế là, Kì tiên sinh xưa nay luôn bất bại trên bàn đàm phán đã nhận thua lần đầu tiên, lặng lẽ đứng dậy đi ra ngoài.

Cửa phòng ngủ mở ra lần thứ hai, cô đã ăn mặc chỉnh tề.

Anh nói: “Anh lái xe đưa em đi.”

Cô lắc đầu: “Không cần không cần, anh còn phải đến công ty, nếu đưa em đi thì phiền lắm.” Trong thời gian hai người ở bên nhau, anh luôn là người chiều theo ý cô. Trong lòng cô ầm ập, nhưng không muốn lại làm gánh nặng của anh.

Anh đã đi đến huyện quan, ngữ khí chân thật đáng tin: “Đưa em đi quan trọng hơn đến công ty.” Phiền gì chứ? Ngoài người phụ nữ của anh ra, anh còn chịu khó làm tài xế cho ai chứ?

Sao càng nghe càng cảm thấy cô giống như là kẻ gây họa vậy? Cô ngửa mặt lên trời thở dài: “Em sắp bị đối tác của anh hận chết rồi.”

Người nói vô tình người nghe có ý. Anh dừng động tác, nhìn mắt cô nghiêm mặt nói: “Anh biết mình muốn gì. Đừng nói đến đối tác của anh, dù là ba mẹ anh cũng không có quyền tự tiện thay anh quyết định. Nếu em bối thế mà tự trách, vậy thì em khinh thường anh rồi.”

Trong lòng cô chấn động.

Sau một lúc lâu, mặt mày cô tươi tắn, nhón chân thom lên má anh: “Anh yêu, đưa em đến số 34 đường An Nhượng.”

Anh bình thản hưởng thụ nụ hôn chủ động của cô, cánh tay dài duỗi ra, anh ôm cô vào lòng, hai người cùng đi ra khỏi huyện quan.

***

Số 34 đường An Nhượng là một quán cà phê.

Trước khi xuống xe, Mộc Tiểu Thụ nghiêm túc dặn dò Kì Tấn Khiêm: “Em phải đi vào rồi, hãy chúc em nhận được kết quả mong muốn.”

Kì Tấn Khiêm nhảy bén nhìn ra vẻ khẩn trương ẩn nấp trong mắt cô, giọng nói anh vẫn trầm tĩnh như trước: “Em nhất định nhận được những gì em mong muốn.”

Bóng dáng cô màu chóng biến mất phía sau tấm màn cửa của quán cà phê.

Dọc đường đi, cô không giải thích với anh mình muốn tới đây làm gì, anh cũng không hỏi.

Giờ phút này, Kì Tấn Khiêm nhìn chằm chằm quán cà phê nho nhỏ trước mắt, dường như hơi đắm chiều.

***

Có một người đàn ông mặc áo gió cũ đang ngồi trên chiếc ghế dài nằm ở góc trong cùng của quán cà phê. Khuôn mặt tẻ nhạt đến mức nhìn qua rồi quên ngay, nhưng khiến người ta không đoán được tuổi tác của anh ta.

“Cô Mộc, tung tích của phần lớn bức tranh còn lại đã sáng tỏ.” Ngữ khí của người đàn ông trung bình.

Mộc Tiểu Thụ nhú mày: “Còn có cái chưa xác định?”

Người đàn ông đáp: “Trong bảy mươi hai cuộn tranh, cô thu về năm mươi cuộn. Hai mươi bốn cuộn còn lại, có một cuộn nằm trong tay thương nhân người Ý, năm cuộn nằm trong tay một vị chính khách đã về hưu tại Quỳnh Tà, có sáu cuộn được một vị hội trưởng thương hội thành phố N bí mật sưu tầm, mười cuộn cuối cùng không rõ tung tích.”

Đã lâu không nghe đến cái tên Quỳnh Tà, cô uống một ngụm cà phê, hỏi: “Vị chính khách kia là Mộc Thác Lương?”

Người đàn ông sững sờ, anh ta không ngờ quý cô trẻ tuổi trước mắt lại gọi thẳng tên của vị lão tiên sinh kia. Nhưng ngay sau đó anh ta liền chỉnh lại biểu cảm trên mặt: “Phải.”

Từ trong túi xách anh ta lấy ra một cái túi bằng giấy dai: “Tư liệu đều ở trong này.”

Cô nhận lấy túi giấy, lại hỏi: “Người tôi muốn anh tìm thì sao?”

Anh ta lắc đầu: “Trong tất cả hồ sơ nhập cảnh tại Mỹ đều không có người phù hợp với yêu cầu của cô.”

“Có thể trong hồ sơ có sai sót không?” Cô nhú mày.

“Không hề có sơ xuất.” Anh ta đáp, “Nếu cô không yên tâm, tôi sẽ phái người đi xác minh lần nữa.”

Cô gật đầu: “Làm phiền anh rồi. Xin anh nhất định tìm ra tung tích của mười cuộn tranh cuối cùng và người kia.”

Anh ta gật đầu. Qua hồi lâu, ngay lúc cô chỉnh lại quần áo chuẩn bị đi, anh ta lại lên tiếng: “Cô Mộc, tôi nói lời này có lẽ hơi đường đột, nhưng cô có nghĩ tới người mà cô muốn tìm e rằng đã qua đời rồi không? Dù sao mười bảy năm là một thời gian không ngắn.”

Cô dừng bước, quay đầu lại: “Vậy thì cũng phải tìm. Cho dù đã qua đời, tôi cũng phải đến trước mộ nhìn một lần.”

Từ ghế dài đi ra, Mộc Tiểu Thụ hơi chóng mặt. Tìm kiếm nhiều năm như vậy, cuối cùng cô vẫn quay về bước ban đầu. Nguyên vọng cuối cùng chôn vùi thời thơ ấu của cô rốt cuộc đi qua một nửa. Nửa còn lại còn phải đi bao lâu đây, cô không quan tâm, khi chờ đợi trở thành một thói quen, thế thì không còn gì có thể chạm vào cảm xúc buồn vui của cô.

Đột nhiên, phía bên phải ghế dài có một người chạy ra, đâm thẳng vào Mộc Tiểu Thụ.

Lối đi chật hẹp, lưng cô đụng mạnh vào vách tường. Người kia đụng trúng người lại không hề có ý xin lỗi, vội vàng đi về phía trước.

Cô nổi nóng: “Tôi nói, anh này ——”

Người kia đột nhiên ngẩng đầu, khuôn mặt trẻ tuổi tràn đầy nước mắt.

Cô kinh ngạc đến mức thốt không ra lời, người trước mắt, khuôn mặt này, quen thuộc như vậy. Dù rằng năm tháng xa cách gần mười năm nhưng vẫn khác sâu trong đầu cô.

“Tiểu Bách?” Mộc Tiểu Thụ nghẹn ngào thốt lên.

Người kia sững sờ, nhìn sang Mộc Tiểu Thụ, hồi lâu sau chần chừ nói: “...Chị hai?”

“Mộc Trạch Bách, sao em lại biến thành thế này?” Mộc Tiểu Thụ không dám tin nhìn chăm chăm chàng trai mảnh khảnh trước mắt. Cậu thiếu niên sáng sủa luôn chạy theo sau cô gọi chị hai đã bị ném đi đâu rồi?

Mộc Trạch Bách lau nước mắt, đôi môi tái nhợt mấp máy hồi lâu, lại chẳng nói ra câu nào.

“Mẹ em sao chịu để em biến thành như vậy? Ông nội em...” Lời còn chưa nói xong đã bị Mộc Trạch Bách ngắt ngang.

Cậu nói: “Chị hai, chúng ta vất vả lắm mới gặp lại, đừng nhắc đến bọn họ được không?”

Mộc Tiểu Thụ nhú mày, vô số ý nghĩ xoay chuyển trong đầu.

Đang khi hai người nói chuyện, bên phải ghế dài có người đi ra. Người kia vóc dáng rất cao, chiều cao của Mộc Trạch Bách không tính là thấp, nhưng chỉ đứng tới vai người kia.

Nhờ ánh đèn lu mờ, Mộc Tiểu Thụ thu vào đáy mắt từng chút một khuôn mặt của người kia.

Tóc đỏ, đường nét sâu sắc, tai trái xỏ khuyên tai ruby hình ngọn lửa. Cách ăn mặc của anh ta lộ liễu lại phối hợp rất thỏa đáng, không hề khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Từ đầu đến chân, có thể đem cách ăn mặc mà dùng trên người thường tất nhiên sẽ bị cho rằng là bệnh thần kinh, mặc trên người anh ta lại biến thành người nổi tiếng, cả đời này Mộc Tiểu Thụ chỉ gặp một người.

Người kia nhìn Mộc Trạch Bách, lại nhìn sang Mộc Tiểu Thụ. Cuối cùng anh ta lộ ra nụ cười tươi đẹp với Mộc Tiểu Thụ: “Hi Sue, đã lâu không gặp.”

Trong mắt Mộc Trạch Bách đầy vẻ tò mò: “Hai người biết nhau?”

Đầu óc Mộc Tiểu Thụ vang lên tiếng ong ong, quả nhiên một câu cũng không nói ra.

“Trạch Bách, cậu chạy làm gì? Tôi làm cậu không vui sao?” Người kia nhú mày, giọng điệu có phần uất ức. Nói xong, anh ta lại làm như không có việc gì, một tay ôm vai Mộc Trạch Bách, “Chúng ta đi thôi. Sue, tạm biệt.”

Không đợi Mộc Tiểu Thụ phục hồi tinh thần, hai người kia đã biến mất tại phần cuối lối đi ngắn ngủn.

Đứng dưới ánh mặt trời lặn, Mộc Tiểu Thụ lấy ra di động gọi điện cho Dung Tuyên Khanh.

“A lô?” Đầu dây bên kia, Dung Tuyên Khanh còn buồn ngủ, “Tiểu Thụ? Đêm qua ở cùng Kì tiên sinh vui vẻ không?”

Mộc Tiểu Thụ phớt lờ lời trêu chọc của Dung Tuyên Khanh: “Em biết người còn lại mà Uren phải tới là ai.”

Trong nháy mắt Dung Tuyên Khanh tỉnh táo bầy phản: “Ai?”

“Cơ Sùng An.”

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 5: Gặp lại rồi thất vọng

Khi Mộc Tiểu Thụ từ chiếc xe Cayenne màu đen bước xuống, thành viên tổ thiết kế Arbore đều kích động.

Một người rồi hai người phi thẳng xuống lầu, làm như vô tình đi ngang qua trước chiếc xe, mặt mày chẳng hề giấu được vẻ buồn chuyện. Thế nhưng ánh sáng bên trong xe khá tối, bọn họ nhìn không rõ dáng vẻ của người ngồi trên ghế lái.

Sau khi ngẫu nhiên nhìn thấy gương mặt quen thuộc thứ tám, trán Mộc Tiểu Thụ nổi gân xanh, cô rút tay ra: “Anh mau buông tay, mọi người đang nhìn đây!”

Kì Tấn Khiêm tỏ vẻ dừng dừng: “Sợ cái gì?” Anh vẫn túm chặt tay cô không buông.

“Dù sao cũng phải để em đi làm chứ.” Cô đưa ra một lý do.

“Ồ, thế à.” Anh tỏ vẻ hiểu chuyện, “Làm anh vui đi rồi anh cho em đi làm.”

Cô bị giọng điệu nghiêm trang của anh chọc cười. Năm đó tại sao không phát hiện được, hóa ra dưới lớp ngoài khiêm tốn của anh là một người ngang

ngược không thềm nói lý.

“Làm thế nào anh mới vui đây?” Cô liếc mắt nhìn anh.

Anh thu hết vẻ thẹn thùng và quyến rũ mà cô vô tình lộ ra vào đáy mắt. Trái tim rung động, sắc mặt anh không thay đổi: “Làm anh vui thế nào, em rõ ràng quá mà.”

Gò má cô hơi ửng đỏ, tỏ vẻ quở trách lờm anh. Giấy tiếp theo, cô khom người tiến vào ghé lái, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên má anh.

Bên ngoài xe, Hà Phi Phi đi qua đi lại không dưới tám lần nhất thời không chịu nổi nữa, khẽ hô ra tiếng. Kevin đứng đằng sau cô bởi vì tiếng hô mà tay run lên, bản thảo thiết kế nằm trong cặp tài liệu rớt xuống đất. Mọi người còn lại nhất thời cùng khom lưng, hấp tấp cúi về bản vẽ bị gió cuốn đi.

Trong lúc nhất thời, tình cảnh trở nên hỗn loạn.

Bên trong xe, bầu không khí cũng vừa lúc.

Cô vừa nghe động tĩnh bên ngoài xe, vừa đỏ mặt nháu mày nhìn anh: “Giờ anh hài lòng rồi chứ.” Giọng nói lí nhí lên án.

Khỏe miệng anh cong lên: “Chưa đủ.” Dứt lời một tay anh giữ lấy gáy cô, hôn lên bờ môi cô.

Sau khi quán quýt một hồi anh mới chịu thôi: “Ừm, giờ được rồi.”

Cô xấu hổ không dám nhìn anh, dùng sức đẩy anh trở về ghế lái.

Anh nhìn thấy cô hấp tấp chạy đi, tâm tình không khỏi tốt lên, cuối cùng thốt ra một câu: “Tan tầm anh tới đón em.” Sau đó anh hài lòng trông thấy lỗi tại cô hoàn toàn ửng đỏ.

Mộc Tiểu Thụ ung dung đi đến giữa mọi người đang bận nhặt lên bản vẽ.

“Ồ, mọi người đang ở đây làm gì vậy?” Giọng điệu hơi cao, ngữ khí thản nhiên.

Mọi người lập tức dừng động tác, đứng thẳng lưng cười ngây ngô với Mộc Tiểu Thụ: “Lão đại, chào buổi sáng, trùng hợp quá.”

Mộc Tiểu Thụ tỉnh bơ: “Đúng vậy, trùng hợp quá, mọi người đều ở đây làm gì? Làm xong hết đơn hàng mới rồi à?”

Mọi người đều im bật.

Mộc Tiểu Thụ đi tới trước mặt Hà Phi Phi, ngón tay rút lấy bản vẽ nằm trong tay Hà Phi Phi.

“Đây là...” Ánh mắt Mộc Tiểu Thụ liếc về phía Kevin, “Kevin, đây là bản thiết kế cậu định nộp cho tôi à?”

Kevin run lên, gật đầu không được lắc đầu cũng không được.

“Đường nét phần eo quá cứng nhắc, thiết kế chỗ cổ áo quá tẻ nhạt. Nộp lại một bản khác.” Mộc Tiểu Thụ nói ngắn gọn.

Kevin rung rung nước mắt: “Lão đại, tôi...”

“Thế nào?” Mộc Tiểu Thụ nhướn mày, “Không phục?”

“Phục...sao không phục chứ...” Kevin bày ra khuôn mặt khóc tang.

Đội Mộc Tiểu Thụ đi xa, Kevin hung hăng trừng mắt liếc nhìn Hà Phi Phi: “Tôi nói này, sao cô lại làm vậy hả, có rình coi thì rình coi đi, kêu lên làm cái gì hả?”

Hà Phi Phi giải thích: “Ban này tôi chẳng phải là hết hồn sao...”

“Mặc kệ, cô hại tôi về lại bản thiết kế, cô phải chịu trách nhiệm.” Kevin hùng hổ bỏ lại một câu, không hề quay đầu mà bỏ đi mất.

Hà Phi Phi rất oan ức.

Trong văn phòng sáng sủa, Dung Tuyền Khanh vô cùng lo lắng đi qua đi lại: “Uren sao lại phái Cơ Sùng An đi? Sao lại là Cơ Sùng An chứ?”

Mộc Tiểu Thụ hoa mắt nhìn Dung Tuyền Khanh đi qua đi lại, trong lòng cô cũng không yên.

Nếu nói Từ Linh là thành viên vững vàng của Uren, thế thì Cơ Sùng An chính là một biến số không ai điều khiển được.

Phong cách thiết kế của anh ta kỳ quái đa dạng, một giây trước ra mắt phong cách cổ điển Anh, giây tiếp theo chìm vào màu sắc phong cách hippie. Thế mà mọi thứ lại hòa hợp đến nỗi không chê vào đâu được. Không có bao nhiêu nhà thiết kế mong muốn đem tác phẩm của mình lên cùng sàn diễn

với anh ta, bởi vì không có mấy người có thể vượt trội ý tưởng độc đáo của anh ta.

Cơ Sùng An thành danh sớm hơn Mộc Tiểu Thụ, danh tiếng của anh ta trải rộng trong nước ngoài nước.

Anh ta là người có tài hoa độc đáo nhất trong giới thiết kế thời trang, xứng với cái tên thiên tài thiết kế thời trang.

Từ Linh và Cơ Sùng An, một vững một biến, một tĩnh một động, nếu hai bên liên thủ, quả thật là một tổ hợp không thể khinh thường.

Nhưng may mắn là, bọn họ vĩnh viễn không có khả năng hợp tác.

Dung Tuyền Khanh cười nhạo: “Chị chưa từng thích sự hẹp hòi của Từ Linh như là lúc này.”

Từ Linh ghét nhất người có ý tưởng độc đáo, nhất là loại đặc biệt tài giỏi hơn cô ta như Cơ Sùng An.

“Chúng ta giành được đơn hàng của J Crown trước, tiếp theo Uren sẽ lấy đơn hàng nào đây?” Mộc Tiểu Thụ nhíu mày suy nghĩ.

Trong chớp mắt đầu óc cô hiện lên vài tập đoàn lớn cùng với vài thế gia của thành phố N.

Con người Dung Tuyền Khanh liếc qua: “Có nghĩ ra được cái nào thích hợp không?”

Mộc Tiểu Thụ nghĩ nghĩ rồi đáp: “Lợi thế của J Crown trải rộng toàn cầu, nếu Uren muốn lấy đơn hàng ngang hàng với chúng ta, thế thì nó tất nhiên phải lựa chọn từ một nơi có gia thế quý tộc làm chỗ dựa.”

J Crown rất lớn mạnh, nhưng nó không có thứ gọi là thế gia tích lũy, mà muốn mở thị trường tại đại lục, đôi khi bối cảnh nhận được nhiều sự ưu ái hơn là thực lực.

Dung Tuyền Khanh mau chóng hiểu được: “Thế gia đại tộc gần đây có ý định hợp tác với công ty thiết kế thời trang có...” Cô nghĩ nghĩ, hôm qua Lâm An quả thật có viết tên vài thế gia, nhưng cô không nhớ ra.

Mộc Tiểu Thụ hơi suy tư, hé miệng rồi nói: “Phía Tây thành phố có Hạ gia, thế gia ủ rượu Đan thị, thế gia thương hội thâm niên nhất thành phố N Tiêu gia cùng với... Mộc gia Quỳnh Tạ. Trong những cái tên này, chị cảm thấy là cái nào?”

“Đan thị?” Dung Tuyền Khanh nhướn mày, “Chị nghe được tin, một đứa cháu ruột của Đan thị tháng sau tổ chức hôn lễ, đang kêu gọi nhà thiết kế áo cưới của toàn thành phố.”

“Nhà thiết kế áo cưới? Uren không lấy được đơn hàng này rồi.” Mộc Tiểu Thụ suy nghĩ, Cơ Sùng An tuyệt đối không có kiên nhẫn thiết kế áo cưới, ngược lại Từ Linh có thể thử một lần. Có điều nếu bàn về thiết kế áo cưới, tổ thiết kế của Từ Linh quả thật không chiếm ưu thế.

Dung Tuyền Khanh nhướn mày: “Vậy chỉ có Hạ gia. Tiêu gia chấp chương thương hội và Mộc gia của Quỳnh Tạ có bối cảnh quá sâu, sẽ không hợp tác với công ty thương nghiệp.”

Mộc Tiểu Thụ gật đầu, tỏ vẻ đồng ý. Từ trước đến nay ông cụ Mộc không thích hệ thống thương mại bên ngoài, chỉ có gia tộc thân phận hiển hách khó khăn lắm mới lọt vào tầm mắt ông ta. Tiêu gia chấp chương thương hội cũng là thế gia bảo thủ tại Quỳnh Tạ, hắc bạch lẫn lộn, Uren quả quyết không dám chạm vào. Cũng chỉ còn lại Hạ gia ở phía Tây thành phố.

“Cho nên?” Dung Tuyền Khanh hai mắt sáng ngời nhìn sang Mộc Tiểu Thụ.

Mộc Tiểu Thụ nhíu mày, trong đôi mắt lóe lên tia sáng kiên quyết bất tuân: “Đương nhiên là —— giành lấy.”

Hai người nhìn nhau cười, cách khoảng không mà đập tay.

***

Vào lúc tan tầm, Mộc Tiểu Thụ cố ý lè mề trong văn phòng hồi lâu, đợi mọi người đi hết rồi cô mới chậm chậm đi tới thang máy. Di động trong túi xách kêu vo vo, cô cầm lên nhìn, một tin nhắn hiện ra.

“Em đi xuống hay là anh đi lên?”

Có thể đem một câu bình thường nhìn như khiêm tốn nói ra với giọng điệu cường thế như vậy, ngoài Kì tiên sinh của nhà cô thì còn ai nữa?

Cô bước vào thang máy không có ai, mau chóng gõ một câu: “Sắp xuống rồi. Mới chờ có một lúc mà đã mất kiên nhẫn, trừ mười điểm.”

Ngoài tòa cao ốc, Kì Tấn Khiêm ở trong xe nhìn di động nhíu mày. Anh bỗng nhiên cảm thấy con đường theo đuôi bà xã của mình có chút gập ghềnh.

Anh không khỏi thở dài một hơi, đợi nhiều năm như vậy, còn chưa đủ kiên nhẫn sao?

Anh nghĩ nghĩ, giờ ngón tay trả lời tin nhắn.

Trong thang máy, Mộc Tiểu Thụ cảm thấy di động lại rung lên. Cô nhìn xem, trong chớp mắt liền vui vẻ.

“Nể tình anh chờ em nhiều năm như vậy, giảm giá chút đi, chỉ trừ năm điểm được không?”

Cô đang muốn trả lời, trong hộp thư lại nhảy ra một tin nhắn.

“Trừ năm điểm vẫn hơi nhiều, không thì trừ một điểm thôi.”

Cô nhướn mày, giờ còn nghiền trả giá nữa?

Khi thang máy xuống lầu bảy, có một người đi vào. Mộc Tiểu Thụ đang bận gửi tin nhắn, không để ý người vào là ai.

Người kia vừa nhìn thấy cô liền sửng sốt.

Lúc này, trong đầu cô chỉ suy nghĩ nên đầu tư thế nào với Kì tiền sinh, trên gương mặt tự nhiên lộ ra một chút ngượng ngùng và mấy phần ngại thẹn. Người kia trông thấy mà ngại ra.

Thang máy mau chóng xuống lầu một. Mộc Tiểu Thụ đi ra thang máy trước, mở đầu ra cửa tòa cao ốc.

Ngay sau đó một chiếc xe Cayenne đen sẫm màu dừng bên cạnh cô.

Cô lại đứng bất động, làm lơ không nhìn thấy chiếc xe kia.

Sau một lúc lâu, người trên ghế lái hành động. Anh mở cửa xuống xe, đi vài bước đến bên người cô, ôm eo cô rồi tự mình mở cửa xe, đưa cô vào ghế phoái.

Khi cô khom người ngồi vào trong xe, anh lấy tay vịn nóc xe, ngăn ngừa cô đụng trúng đầu. Một loạt hành động nhỏ bé này làm rất lưu loát, nhìn ra được chúng đã luyện động trong xương cốt biến thành thói quen.

Cô ngồi ổn định giữa đầu nhìn anh, không biết đang nói gì. Sắc mặt anh lộ vẻ bất đắc dĩ, nhưng làm thế nào cũng không che giấu được vẻ nuông chiều chất chứa nơi đáy mắt.

Tình cảm không sâu sắc thì không thể nào có được sự ăn ý và bao dung.

Chiếc xe Cayenne chạy đi rồi. Phía trước tòa cao ốc trống không.

Người đàn ông kia từ thang máy đi ra nhìn theo hướng xe chạy đi, anh ta đứng đó ngây người hồi lâu.

Cho đến khi một chiếc xe khác màu đỏ sẫm dừng bên cạnh anh ta, anh ta lấy lại tinh thần. Bên trong xe có một người mặc âu phục mang giày da bước ra, mở cửa xe bên cạnh, cung kính đứng một bên, chờ anh ta lên xe.

Anh ta khẽ cười, ánh mắt hoa đào hơi nhếch lên càng tôn lên vẻ anh tuấn phong lưu trên làn da mặt màu lúa mì.

Mười hai giây. Từ lầu bảy đến lầu một, thang máy chạy đúng mười hai giây.

Anh ta tựa như trải qua thời gian hoa nở hoa tàn dài đằng đẳng, chờ cô ngừng đầu, chờ ánh mắt cô nhìn về phía anh ta.

Thế mà từ đầu đến cuối cô không hề nhìn lấy anh ta một cái.

Một cái liếc mắt cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 6: Đùa mà hóa thật

Quỳnh Tà, Mộc gia.

Tại huyện quan, Mộc Tâm Nhụy xách túi Chanel chào tạm biệt Lâm Tổ Âm: “Chị dâu, em và Diệp Tử đi qua chỗ nhà thiết kế trang phục thử quần áo trước.”

Lâm Tổ Âm khoác khăn choàng kẻ sọc màu tối, vẻ mặt mệt mỏi: “Cũng được, nếu lễ phục của tôi và Trạch Bách làm gấp có rồi, thế cô cũng lấy về luôn giúp tôi.”

Mộc Tâm Nhụy hô to: “Ồ, chị dâu không đi thử à? Nếu không vừa thì làm sao?”

Lâm Tổ Âm nói: “Đã đo theo kích cỡ, không đến mức không vừa người. Cứ vậy đi.” Dứt lời bà ta tỏ vẻ tiển khách.

Mộc Tâm Nhụy lại dường như không hề nhận ra một chút ý tứ của Lâm Tổ Âm, bà ta nói tiếp: “Còn lấy luôn lễ phục của Trạch Bách à? Trạch Bách có trở về hay không?”

Trong nháy mắt Lâm Tổ Âm lạnh mặt: “Con trai tôi, làm gì có đạo lý không trở về.”

Mộc Tâm Nhụy lại hỏi: “Thế Lạc Kỳ thì sao? Dự định ở lại Mỹ luôn ư?”

“Tháng sau Lạc Kỳ sẽ trở về.” Lâm Tổ Âm mím chặt môi, vẻ lạnh giá trong mắt ngay cả Thích Diệp Từ đứng bên cạnh cũng thấy rõ ràng.

Mộc Tâm Nhụy che miệng cười nói: “Tốt rồi tốt rồi, con cái nên ở bên cạnh mới tốt. Trạch Bách và Lạc Kỳ đều trở về giúp đỡ chị dâu, đây không phải là chuyện tốt sao? Thời gian không còn sớm, em và Diệp Từ không làm phiền chị nữa.” Dứt lời bà ta kéo Diệp Từ đi ra khỏi cửa chính nhà họ Mộc.

Tại huyền quan, sắc mặt Lâm Tổ Âm vẫn không có biểu cảm. Sau một lúc lâu, bà ta giơ tay lên, bình hoa trang trí trong tay liền bị quăng xuống mặt đất.

Bình hoa cao cấp cùng với loài hoa quý hiếm, trong nháy mắt trở thành vụn vỡ.

“Mẹ, chị Lạc Kỳ và Trạch Bách thật sự sẽ trở về ư?” Thích Diệp Từ khoát cánh tay Mộc Tâm Nhụy hỏi.

Mộc Tâm Nhụy cười nhạo một tiếng: “Làm sao có thể trở về. Mâu thuẫn giữa Trạch Bách và mẹ cả của con không phải ngày một ngày hai, chuyện của nó ầm ỉ đến mức mọi người đều biết hết, mẹ cả của con lại còn muốn giấu người khác. Về phần Lạc Kỳ, con bé kia vốn ta đây không biết cúi đầu, muốn nó vứt bỏ sự nghiệp ngoan ngoãn trở về lập gia đình, có thể sao?”

Thích Diệp Từ hơi nhíu mày: “Nhưng lần này dù sao cũng là hôn lễ của trưởng tôn Đan gia, tuy rằng Đan gia không theo chính trị, nhưng dù sao cũng có gốc rễ vững chắc ở thành phố N, không cho bọn họ thể diện thì không tốt đâu.”

Mộc Tâm Nhụy tỏ vẻ chuyện không liên quan đến mình: “Thì tính sao nữa, chúng ta đến dự, dùng hết tâm ý của chúng ta, lo người bên ngoài làm gì chứ?” Dứt lời, bà ta có ý sâu xa khác vô mu bàn tay Thích Diệp Từ, “Lần hôn lễ này, trưởng tôn của Tiêu gia cũng tới, con nắm chắc cơ hội đó.”

Câu này khiến Thích Diệp Từ đỏ mặt, trong đầu lại không kiềm chế được mà nhớ tới bóng dáng tuần tú trong đêm trăng kia: “Người nhà họ Kì có đến không ạ?”

Mộc Tâm Nhụy nhất thời sa sầm mặt: “Con còn nhớ tới cái cậu họ Kì kia làm gì? Cậu ta căn bản không để thứ gọi là thế gia lọt vào tầm mắt, trông nho nhã lễ độ thực ra là người không theo phép tắc, con cứ nhớ nhưng loại người như vậy, thế nào cũng phải chịu khổ.”

Thích Diệp Từ bị nhìn thấu tâm sự cũng không bỏ qua: “Vị nhà họ Tiêu kia sẽ để ý đến con sao?” Cô ta đã từng gặp hắn, khí chất và dung mạo đều là ngàn năm có một. Mặc dù chân trái hơi khập khiễng, nhưng hắn đứng tại chỗ, cho dù là ai cũng sẽ không để ý tới điểm khiếm khuyết của hắn.

Mộc Tâm Nhụy mất hứng: “Con gái của mẹ, mặt mũi xinh đẹp, khí chất hơn người, có tri thức hiểu lễ nghĩa, gia thế hiển hách, cậu ta không thích con thì còn thích ai nữa chứ? Trong mấy đứa cháu gái nhà họ Mộc, Mộc Lạc Kỳ bướng bỉnh khó bảo, em họ Đối An Ni của con thì yếu đuối không nên thân, ai có thể so sánh với con? Lễ nào cậu ta lại nhớ thương đến con bé Mộc Lạc Phân lỗ mãng mang tiếng xấu kia?”

Lời nói này khiến Thích Diệp Từ thoải mái, trong nháy mắt cô ta thẳng lưng, ngay cả bước đi cũng thêm mấy phần thanh cao quynh rũ không cùng thế tục.

Hai mẹ con ngồi xe riêng đậu trước một tòa nhà lớn. Thích Diệp Từ bước xuống xe, đang muốn hướng về tòa nhà thì trông thấy có một dáng người rất quen mắt ở đằng trước.

Mộc Tâm Nhụy đi tới bên cạnh Thích Diệp Từ, nghi hoặc: “Sao không đi?”

Thích Diệp Từ ghé sát Mộc Tâm Nhụy nói: “Mẹ, mẹ nhìn người kia.”

Mộc Tâm Nhụy theo ánh mắt Thích Diệp Từ nhìn qua, trông thấy có một cô gái trẻ đứng trước tủ kính ven đường, cô mặc một chiếc áo khoác có mũ đơn giản, một chiếc quần bò, phối hợp tùy ý, lại tôn lên vòng eo nhỏ nhắn và đôi chân dài, duyên dáng yêu kiều. Mái tóc đen nhánh buộc ra sau, có vài sợi tóc lớt phớt trên trán được ngón tay trắng nõn tùy ý vén qua, sau đó ngoan ngoãn nằm hai bên khuôn mặt như họa.

“Đó là... Mộc Lạc Phân?” Mộc Tâm Nhụy do dự thốt ra một cái tên.

Khuôn mặt tựa như bức tranh thủy mặc được tô điểm, trải qua năm tháng mài dũa càng xinh đẹp đến nỗi thu hút hồn phách người khác, không phải Mộc Lạc Phân thì là ai?

“Cô ta không phải...” Thích Diệp Từ im bật. Năm đó lời đồn loan truyền khắp Quỳnh Tà, nói Mộc Lạc Phân còn nhỏ đã ở trong quán bar lêu lổng cùng đủ loại đàn ông. Cô ta làm sao cũng không tin được cô em họ ngoan ngoãn như cừu con lại phóng túng như vậy, cho đến một ngày, cô ta ở bên ngoài quán bar gọi là Tây Thành Đông nhìn thấy Mộc Lạc Phân ngồi vào một chiếc xe Lamborghini màu đỏ. Sau đó nữa, khi cô ta nghe được tin tức Mộc Lạc

Phân sống cùng đàn ông bị Mộc gia đuổi khỏi nhà, cô ta đã không còn kinh ngạc.

Thật sự con người không thể nhìn tướng mạo. Bộ dạng có xinh đẹp thế nào thì sao, phẩm hạnh không đúng đắn đó là điều tối kỵ. Nghĩ đến đây, trong lòng cô ta khôi phục lại cảm giác làm cao quen thuộc.

“Xem ra là Mộc Lạc Phân.” Thích Diệp Từ nói, “Có cần qua chào hỏi không ạ?”

Mộc Tâm Nhụy nhướn hàng lông mày vừa mới tu sửa, cười nói: “Cũng tốt, nhiều năm không gặp, cũng nên chào hỏi một tiếng.”

Mộc Tiểu Thụ dứt hai tay vào túi áo, cô đầy hứng thú dán mắt nhìn từ kính phía trước.

Đây là một cửa tiệm trang sức lâu đời, từ trước đến nay đều tiếp đãi danh gia vọng tộc từ khắp nơi. Thiết kế bên trong cửa tiệm này luôn luôn độc đáo. Trong tủ kính là một thế giới bé nhỏ, thuyền hải tặc nho nhỏ treo giữa không trung, chở một con búp bê đáng yêu. Phía dưới thuyền hải tặc là biển cả gọn sóng cổ định hình cầu. Ở giữa hình cầu có một hòn đảo nhỏ, trên hòn đảo đặt một rương bảo tàng thật to.

Thiết kế đơn giản đáng yêu như vậy khiến Mộc Tiểu Thụ không thể rời tầm mắt.

Những vật nhỏ bé thế này kích thích nguồn cảm hứng của cô, cô hận không thể lấy bút giấy ra đem cảm hứng trong đầu biến thành một bộ thiết kế mới.

“Lạc Phân.”

Ban đầu nghe cái tên này, Mộc Tiểu Thụ không hề có phản ứng. Cho đến khi đối phương không bỏ cuộc mà kêu lần thứ hai, cô mới sực nhớ lại, hóa ra cô quả thật từng được gọi bằng cái tên này. Thế là cô quay đầu lại.

Đập vào tầm mắt chính là hai người phụ nữ ăn mặc sang trọng. Một người xấp xỉ tuổi cô, người còn lại hơi lớn tuổi. Khuôn mặt hai người này có vài nét tương tự, có lẽ là mẹ con.

Mộc Tiểu Thụ cố gắng tìm tòi trong đầu óc thông tin có liên quan tới hai người này, thế nhưng không thu hoạch được gì, cô đành phải cười lịch sự với hai người: “Xin hỏi hai người là...?”

Mộc Tâm Nhụy nuốt nửa lạc giọng: “Lạc Phân, mấy năm không gặp, ngay cả cô cũng không nhận ra sao?”

Cô? Mộc Tiểu Thụ suy nghĩ hồi lâu, rồi cuộc trong một góc của ký ức nhảy ra người cô hai và người chị họ chỉ gặp mặt có ba lần: “Cô hai, chị họ, đã lâu không gặp.”

Sắc mặt Mộc Tâm Nhụy rớt cuộc điệu xuống.

Thích Diệp Từ hỏi: “Lạc Phân, hiện tại em đang làm việc ở đâu?” Cô gái trước mắt mặc dù xinh đẹp, nhưng quần áo mặc trên người không hề nhận ra nhãn hiệu, nghĩ rằng chắc là từ quầy hàng vỉa hè. Mặc đồ vỉa hè, nhìn từ kính tiệm trang sức mê mẩn lại không dám tiến vào, cuộc sống của cô ắt hẳn rất khó khăn. Và lại bây giờ là thời gian đi làm, cô đi dạo ở đây, e rằng ngay cả công việc cũng không có.

Mộc Tiểu Thụ cười cười, thuận miệng đáp: “Đi theo ông chủ buôn bán quần áo.”

Buôn bán quần áo? Thích Diệp Từ càng coi thường trong lòng, nhưng miệng vẫn mang giọng điệu dịu dàng: “Nếu buôn bán quần áo, sao lại không mặc đẹp một chút. Tốt xấu cũng là con cái nhà họ Mộc, mặc đồ vỉa hè thì giống cái gì chứ?”

Mộc Tiểu Thụ bị câu “đồ vỉa hè” chọc cười. Không biết Thích Chí Vi nghe lời đánh giá này sẽ có cảm tưởng thế nào. Quần áo của Mộc Tiểu Thụ hoặc là do mình thiết kế, không thì từ các nhà thiết kế trụ cột của TRsam. Những thiết kế này không hề đưa vào thị trường, coi như nhìn khắp toàn thế giới, có một không hai. Mà bộ trang phục đơn giản cô mặc lúc này chính là thiết kế của Thích Chí Vi.

Thích Diệp Từ tưởng rằng nụ cười của Mộc Tiểu Thụ là vì thẹn quá hóa giận, cô ta chợt nảy sinh lòng thương hại: “Đi, chị họ đưa em đi mua quần áo. Em cũng đừng làm việc cho ông chủ kia của em nữa, chị tìm một công việc khác tốt hơn cho em.”

Mộc Tiểu Thụ vội lắc đầu: “Không cần không cần, không làm phiền chị họ. Tôi đủ quần áo mặc, cũng rất hài lòng với công việc hiện tại, lòng tốt của chị họ tôi xin nhận.”

Mộc Tâm Nhụy ở bên cạnh cười ôn hòa: “Lạc Phân, cháu khách khí với chúng ta làm gì? Mộc gia không cần cháu, nhưng cô đây vẫn thương cháu.”

“Thật sự không cần, tôi đang đợi người, hai người nếu có việc gấp thì đi trước đi.” Khi nghe đến hai chữ “Mộc gia” ngữ khí của Mộc Tiểu Thụ hơi lạnh lùng.

“Chờ ai?” Thích Diệp Từ thốt lên hỏi, “Chờ ông chủ của em sao?” Trong mắt cô ta lại lộ ra mấy phần mờ ám.

Mộc Tiểu Thụ liếc nhìn cô ta, đáp: “Không phải.”

“Vậy là chờ khách hàng rồi?” Thích Diệp Từ không bỏ cuộc, vẻ khinh thường trong mắt càng hiện lên rõ ràng hơn.

Mộc Tiểu Thụ có phần mất kiên nhẫn: “Xem như là khách hàng đi.” Hiện nay, J Crown chẳng phải là khách hàng lớn nhất của TRsam ở đại lục sao?

Đang khi nói chuyện, một chiếc xe limousine màu đen đậu cách chỗ mấy người kia không xa. Mộc Tiểu Thụ như là nhận được đại xá: “Người tôi đợi đến rồi, xin lỗi đi trước.”

Mới đi được vài bước, cô chợt nghe Mộc Tâm Nhụy ở phía sau hô lên: “Lạc Phân, cuối tuần là hôn lễ của Đan gia. Tất cả con cháu Mộc gia đều đến dự lễ, cháu cũng đi cùng đi.”

Mộc Tiểu Thụ trầm nghĩ, đầu óc cô bị lừa đá mới lại dây dưa với Mộc gia lần nữa. Cô bèn quay đầu lại, bờ môi hé ra nụ cười: “Tôi bận việc, không thể rút ra thời gian. Huống hồ hôn lễ của thế gia đại tộc, tôi đâu dám trèo cao.” Muốn trốn cũng không kịp.

Dứt lời, cô không để hai người phía sau có cơ hội cất lời, hai ba bước đi tới trước chiếc xe limousine.

Trông thấy cô gấp gấp như vậy, ở trong mắt Mộc Tâm Nhụy và Thích Diệp Từ lại là một hàm ý khác.

Thích Diệp Từ tỏ vẻ nghi hoặc: “Vội vã như thế muốn gặp khách hàng làm gì chứ? Khách hàng quan trọng bao nhiêu mà không bằng gặp lại người thân?”

Mộc Tâm Nhụy tỏ vẻ nhìn thấu sự đời: “Con gái ra ngoài mời chào buôn bán, đương nhiên vô cùng vất vả, không thiếu chuyện phải bán sắc, thậm chí nương thân người khác.” Bà ta nhìn qua chiếc xe limousine, “Người có thể lái xe như vậy ở thành phố N cũng không nhiều, xem ra người bao nuôi Lạc Phân thân phận địa vị không thấp, cuộc sống của Lạc Phân thật cũng không quá khổ sở.”

Thích Diệp Từ che cái miệng nhỏ nhắn hô lên: “Lạc Phân được bao nuôi?”

Mộc Tâm Nhụy tỏ vẻ nói lời thâm thúy: “Con gái phẩm chất phải đoan trang, con đừng học theo thói xấu.”

Thích Diệp Từ hờn dỗi: “Mẹ, mẹ nói cái gì đấy.”

“Cũng phải,” Mộc Tâm Nhụy hài lòng nhìn cô con gái ở bên cạnh, “Con gái mẹ đương nhiên không thiếu giáo dục.”

Đối thoại của hai mẹ con không hề có ý giấu diếm, bay vào trong tai Mộc Tiểu Thụ không sót chữ nào.

Đồng thời cũng lọt vào tai Kì Tấn Khiêm từ trong xe bước xuống.

Anh nhíu mày, vươn tay ôm cô vào lòng: “Chờ lâu rồi?”

Cô hơi giận dỗi, tránh khỏi vòng tay của anh: “Này, người ta nói em được bao nuôi đấy. Nhưng em có được bao nuôi chút nào đâu. Phúc lợi nuôi dưỡng còn chưa hưởng thụ được, đã vậy phải ở trong cảnh cực khổ làm than chờ người chủ giàu sang là anh đi trễ giờ này.”

Anh ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời ảm áp, mỉm cười: “Là lỗi của anh, em muốn phúc lợi gì, anh đều trợ cấp cho em hết.”

Cô nhíu mày: “Cái gì cũng cho?”

Anh nghiêm mặt: “Cái gì cũng cho.” Sau một lúc lâu anh lại nói, “Có điều vì để em hưởng thụ càng nhiều phúc lợi hơn, em không phải nên dọn tới sống cùng anh sao?”

Cô cắn răng, nói thế nào mà thành đưa mình vào tròng rồi?

Cách đó không xa, khi nhìn thấy bóng lưng của Kì Tấn Khiêm, sắc mặt Thích Diệp Từ đã có chút biến hóa. Cô ta an ủi mình trong lòng, chẳng qua bóng lưng hơi giống nhau thôi, ai biết khuôn mặt của bóng lưng đó có phải xấu như ma quỷ không?

Đang khi cô ta nghĩ ngợi, bóng lưng kia xoay người qua, lộ ra khuôn mặt mà cô ta nhớ nhung ngày đêm. Vẫn là khuôn mặt tuấn tú như xưa, nhưng lại tăng thêm mấy phần đàn ông từng trải.

Năm tháng quả nhiên khiến người đàn ông này càng thêm quyến rũ.

Mộc Tâm Nhụy cũng có phần kinh ngạc: “Diệp Từ, người ôm Lạc Phân... có phải là cái cậu họ Kì không?”

Sắc mặt Thích Diệp Từ vàng vọt, không nói lời nào.

Trông thấy đôi nam nữ kia dựa sát nhau đi về phía này, hô hấp của Thích Diệp Từ trở nên rối loạn, bàn tay cũng không thể kiềm chế mà nắm chặt cánh tay Mộc Tâm Nhụy.

Mộc Tâm Nhụy có cảm giác liền nhìn con gái một cái.

“Cô, chị họ, vị này chính là khách hàng của tôi, Kì Tấn Khiêm Kì tiên sinh.” Mộc Tiểu Thụ giới thiệu người đàn ông bên cạnh với hai người.

Kì Tấn Khiêm gật đầu, không nói gì.

Mộc Tiểu Thụ trông thấy sắc mặt Thích Diệp Từ trắng bệch như tờ giấy, cô nói tiếp: “Mà nói, chị họ và Kì tiên sinh cũng quen nhau đấy.”

Lúc này, Kì Tấn Khiêm kinh ngạc. Anh quen hồi nào? Sao anh lại không biết?

Mộc Tiểu Thụ thần nhiên liếc nhìn anh, rồi ôn hòa nói với Thích Diệp Từ: “Xem ra Kì tiên sinh không nhớ đã từng gặp chị họ một lần rồi.”

Thích Diệp Từ hơi run lên.

Kì Tấn Khiêm bưng tỉnh: “Trí nhớ của tôi không tốt lắm, thứ lỗi.”

Lúc này, sắc mặt của Mộc Tâm Nhụy chẳng tốt chút nào.

Mộc Tiểu Thụ bỗng nhiên tươi tắn mặt mày: “Cô à, cô nói rất đúng, tôi quả thật được Kì tiên sinh bao nuôi. Có điều tôi chỉ dựa vào sắc đẹp mà trèo cao, chị họ không thể nào làm được rồi.”

Một câu thôi đánh bại tướng mạo mà Thích Diệp Từ luôn tự hào.

Mộc Tiểu Thụ còn chưa thỏa nguyện, cô tiến đến gần hôn lên khoe miệng Kì Tấn Khiêm: “Anh yêu, khi nào chúng ta đi xem nhẫn kim cương đây?”

Kì Tấn Khiêm mỉm cười, anh rất hưởng thụ nụ hôn bất ngờ này. Anh ôm chặt cô gái trong lòng, quay đầu nói với Mộc Tâm Nhụy và Thích Diệp Từ: “Thật ngại quá, vị hôn thê của tôi rất tình nghịch, nói đùa với các vị như vậy. Là tôi theo đuổi Lạc Phân trước, loanh quanh theo đuổi nhiều năm mới có thể ở bên cạnh cô ấy. Hai vị nếu đã là thân thích của Lạc Phân, thế thì cũng coi như là thân thích của Kì Tấn Khiêm tôi. Hôm tiệc cưới của chúng tôi, mời hai vị đến dự.”

Hai chân Thích Diệp Từ mềm nhũn, nước mắt suýt nữa chảy ra, trái tim mong manh vỡ nát.

Đây là lời thoại gì đây? Mộc Tiểu Thụ trừng mắt, sao cô không biết?

Kì Tấn Khiêm nhìn mắt cô, trong con ngươi màu xanh lam hiện lên vẻ thần nhiên, cô đã diễn tại chỗ thì không cho anh diễn thêm nữa sao?

Sau khi Kì Tấn Khiêm nói xong, anh liền ôm Mộc Tiểu Thụ bỏ đi, để lại Mộc Tâm Nhụy và Thích Diệp Từ sững sờ tại chỗ.

Nhưng phương hướng rồi khỏi lại không phải là chỗ đậu xe.

Mộc Tiểu Thụ hoài nghi, thấp giọng hỏi: “Giờ chúng ta đi đâu đây?”

Trong mắt Kì Tấn Khiêm chứa ý cười: “Trước mắt không phải có một tiệm trang sức lâu đời sao? Nghe theo lời em, chúng ta đương nhiên phải đi vào chọn một chiếc nhẫn kim cương rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 7: Mặt dây pha lê

Trích dẫn: Nhẫn kim cương? Trong lúc sững sờ Mộc Tiểu Thụ đã bị người đàn ông bên cạnh dẫn vào tiệm trang sức.

Hai má cô ửng đỏ, vội kè tai Kì Tấn Khiêm nói: “Này, chỉ là lừa bọn họ thôi mà, sao anh lại làm thật hả?”

Kì Tấn Khiêm đã đi tới trước tủ bày hàng nghiêm túc ngắm nghía kiểu nhẫn: “Ai nói lừa bọn họ? Không thì tại sao anh bảo em ở đây đợi anh?”

Mộc Tiểu Thụ ngẩn ngơ, trong giọng nói có phần không xác định: “Anh nghiêm túc hả?”

Kì Tấn Khiêm thần nhiên liếc nhìn cô: “Em cho là thế nào?”

Mộc Tiểu Thụ nghẹn lời, sau một lúc lâu, cô lại cảm thấy có điểm bất thường: “Tại sao không nói một tiếng với em trước?”

Nhân viên trong tiệm lộ ra nụ cười tiêu chuẩn đã đi tới, nhiệt tình giới thiệu vài kiểu dáng trang sức hoàn mỹ của cửa tiệm.

Kì Tấn Khiêm vừa lắng nghe, vừa nói với Mộc Tiểu Thụ: “Theo như lời em thì em bằng lòng rồi sao?”

Mộc Tiểu Thụ tức tối nghiêng răng nghiêng lợi, anh lần mò cánh cửa số mệnh của cô chuẩn như vậy. Cô nhỏ giọng kháng nghị: “Em còn chưa ưng thuận sự theo đuổi của anh đâu.”

Kì Tấn Khiêm liếc nhìn cô, ngữ khí đầy vẻ dĩ nhiên: “Dù sao người anh muốn kết hôn chỉ có em, chiếc nhẫn này mua sớm mua muộn thì có gì khác biệt chứ?”

Mộc Tiểu Thụ xoay vòng con ngươi, bỗng nhiên cười nói: “Ai nói anh muốn kết hôn với em thì em sẽ lấy anh hả?”

Sắc mặt Kì Tấn Khiêm vẫn không thay đổi: “Không sao. Đến lúc đó cướp lấy em là được, em không bằng lòng thì cũng phải bằng lòng.”

Nói năng không lý lẽ như vậy?! Mộc Tiểu Thụ tròn tròn mắt.

“Lấy cái này cho tôi xem thử.” Kì Tấn Khiêm chỉ vào sợi dây chuyền pha lê trong tủ kính nói.

Ồ? Sao lại biến thành dây chuyền rồi? Ý nghĩ vừa mới chuẩn bị xong trong đầu chợt nghẹn tại cổ họng, cô ngớ ra chẳng nói được câu nào.

Thiết kế của sợi dây chuyền vô cùng tinh xảo. Mặt dây là một cái cây nhỏ bé, tán cây và thân cây được trau chuốt rất tỉ mỉ.

Mộc Tiểu Thụ nhìn một cái là yêu thích sợi dây chuyền này.

Kì Tấn Khiêm mỉm cười, giúp cô đeo dây chuyền vào cổ.

Cần cổ trắng nõn, xương quai xanh xinh xắn, còn thêm vào sợi dây chuyền pha lê giản dị mà thanh nhã, không biết là dây chuyền làm nổi bật người đeo, hay là người đeo làm nổi bật sợi dây pha lê kia.

Nhân viên cửa tiệm hưng phấn tán thưởng khí chất trời sinh của Mộc Tiểu Thụ, nhưng cô chỉ vuốt ve mặt dây chuyền trên cổ không nói gì.

Đầu ngón tay lướt qua, có chữ cái khắc sau lưng mặt dây.

Nhỏ bé mà tinh xảo, chính là viết tắt họ của cô.

Mộc Tiểu Thụ giương mắt nhìn Kì Tấn Khiêm, cô trông thấy khóe miệng anh chứa ý cười, con ngươi màu xanh nhìn cô chăm chú.

Một câu đối thoại cũng không có, nhưng còn hơn cả ngàn lời vạn chữ.

Mộc Tiểu Thụ bại trận trong tầm mắt nóng cháy của anh, cô quay đầu đi hỏi nhân viên: “Sợi dây này bao nhiêu thế?”

Cô nhân viên cười ngọt ngào: “Nếu cô thích thì tặng cho cô.”

Cửa tiệm trang sức lâu đời, đồ trang sức đơn giản nhất giá cả cũng không rẻ, càng chưa nói đến sợi dây chuyền pha lê này là hàng làm theo yêu cầu.

Làm sao có thể không lấy tiền tặng cho người chẳng có liên quan?

Mộc Tiểu Thụ dùng ánh mắt hỏi dò nhìn Kì Tấn Khiêm. Anh đi qua, ôm lấy eo cô từ phía sau, nhẹ giọng nói: “Vốn là định tặng em ba năm trước, để chúc mừng tròn năm năm ước hẹn.” Cũng như chúc mừng cô gái của anh đã trưởng thành.

Nhưng chẳng ngờ âm kém dương sai, muộn ba năm trời.

Lần đầu tiên Mộc Tiểu Thụ hối hận năm đó tại sao lại nóng nảy đưa ra quyết định.

Ở phía sau, âm thanh trầm thấp của anh vang lên lần nữa: “Không nhìn thấy nhẫn kim cương, có phải hơi thất vọng không?”

Cô phì cười một tiếng.

Anh nghiêm túc nói: “Nhẫn kim cương đã có rồi, nhưng phải vào thời điểm đặc biệt mới đeo cho em.”

Cô hơi nghiêng đầu nhìn anh: “Khi nào thì mới coi là thời điểm đặc biệt?”

Anh dường như nghiêm túc suy tư một lúc lâu: “Ít nhất là trước khi để em sống chung với anh.”

Cô buồn cười. Thật là lúc nào cũng tính đến chuyện sống chung.

“Ồ, dây chuyền của cô kia đẹp quá. Tôi cũng muốn một sợi như vậy có được không? Vừa lúc phối hợp với lễ phục.”

Một giọng nữ êm ái ngọt ngào truyền đến. Mộc Tiểu Thụ không khỏi quay đầu lại, trông thấy một cô gái trẻ tuổi khoát cánh tay của một người đàn ông, đang nhìn về phía này.

Cô gái mặc chiếc váy màu hồng vừa ngời, trang điểm xinh đẹp, mặt mày quyến rũ. Người đàn ông mặc âu phục, dáng người cao ngất, thái độ phong lưu.

Đều là người mà Mộc Tiểu Thụ quen biết.

Cô gái rõ ràng là học trò của Từ Linh, Đinh Tuyết Di. Người đàn ông là người bạn nhiều năm không gặp của Mộc Tiểu Thụ, Đan Bá Phi.

Xa cách gần mười năm, dung mạo của Đan Bá Phi cũng không thay đổi gì lắm, chỉ có vẻ ngang ngạnh của anh ta đã biến mất. Cặp mắt hoa đào khiến cho vô số thực nữ thế gia tan nát cõi lòng hiện giờ đã lắng đọng một cảm giác khác, không còn nhìn thấy vẻ lỗ mãng của năm đó.

“Đan Bá Phi, đã lâu không gặp.” Cuối cùng Mộc Tiểu Thụ lên tiếng chào hỏi trước. Trong lòng cô có phần bất an, cảnh tượng chia tay năm đó thật sự không phải là ký ức tốt đẹp. Cô không biết anh ta còn nhớ hay không, nhưng cho dù thái độ của anh thế nào thì cô vẫn phải bình tĩnh. Cho dù anh ta đối đãi với cô ra sao, cô vẫn xem Đan Bá Phi là bạn của mình.

Đinh Tuyết Di hiển nhiên nhận ra Mộc Tiểu Thụ, trong giây lát đôi mắt cô ta tràn đầy cảnh giác.

Đan Bá Phi ngược lại cong khóe miệng, ôn hòa nói: “Mộc Tiểu Thụ, thật là đã lâu không gặp rồi.”

Chỉ một câu thôi, đã khiến trái tim treo cao của Mộc Tiểu Thụ được đặt xuống.

Tầm mắt Đan Bá Phi bay sang phía sau Mộc Tiểu Thụ: “Vị này là?”

Mộc Tiểu Thụ kéo cánh tay Kì Tấn Khiêm, khóe miệng khẽ nhếch lên: “Bạn trai tôi, Kì Tấn Khiêm.” Cô quay đầu nói với Kì Tấn Khiêm, “Đây là bạn em, Đan Bá Phi.”

Kì Tấn Khiêm gật đầu, coi như chào hỏi Đan Bá Phi.

Mộc Tiểu Thụ giới thiệu xong, nhưng chẳng thấy Đan Bá Phi giới thiệu Đinh Tuyết Di.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí hơi ngột ngạt.

Đinh Tuyết Di mỉm cười, thoải mái cất tiếng: “Tôi là bạn gái của Bá Phi. Kì tiên sinh chúng ta đã từng gặp mặt, tôi là học trò cuối cùng của tổng giám đốc Uren Alley Xu.” Sau đó cô ta nói với Mộc Tiểu Thụ, “Tổng giám đốc Mộc, Uren chúng tôi đã nhận đơn hàng thiết kế lễ phục tiệc cưới cho Đan thị, coi như bắt phân thắng bại với TRsam các vị.”

Mộc Tiểu Thụ sững sốt. Mặc dù khi nhìn thấy Đinh Tuyết Di xuất hiện cùng Đan Bá Phi, trong lòng cô mơ hồ đã có đáp án, nhưng lúc này nghe cô ta mở miệng nói thẳng như vậy, cô vẫn cảm thấy có chút khó chịu. Thế là, cô theo bản năng nhìn sang Đan Bá Phi.

Đan Bá Phi chẳng nói gì, coi như ngầm thừa nhận. Trong ánh mắt hoa đào hơi nhếch lên kia lại không nhìn ra một chút cảm xúc.

Nếu là bình thường, Mộc Tiểu Thụ nhất định sẽ châm chọc Đinh Tuyết Di rất thủ đoạn, nhưng đôi mắt Đan Bá Phi, cô làm sao cũng không nói nên lời. Thế là cô cười nói: “Chúc mừng cô Đinh.”

Đinh Tuyết Di cười ngọt ngào, yếu điệu tựa đầu trên vai Đan Bá Phi: “Thế thì, tổng giám đốc Mộc, Kì tiên sinh, hai người tiếp tục, tôi và Bá Phi đi trước.” Chân sắp bước ra, ai ngờ Đan Bá Phi ở bên cạnh không hề nhúc nhích.

“Không phải em muốn mua dây chuyền sao? Chọn đi.” Lòng mày Đan Bá Phi hơi nhướn lên, đôi mắt đầy dịu dàng nhìn sang Đinh Tuyết Di.

Đinh Tuyết Di vừa mừng vừa lo.

“Tôi thấy cái này không tệ, em thử xem?” Đan Bá Phi chỉ vào một mặt dây hình trái tim nằm trong tủ kính.

Nhân viên ở một bên lập tức lấy ra: “Đan tổng rất tinh mắt, đây là kiểu mới nhất mùa này của tiệm chúng tôi. . .”

Kì Tấn Khiêm ôm eo Mộc Tiểu Thụ, chào tạm biệt: “Hai người từ từ chọn, chúng tôi đi trước.”

Phút chốc, trong tiệm chỉ còn lại Đan Bá Phi và Đinh Tuyết Di là khách hàng.

Cô nhân viên ra sức giới thiệu sợi dây chuyền hình trái tim kia, Đinh Tuyết Di cũng càng nhìn càng thích sợi dây đó. Cô ta quay đầu nhìn Đan Bá Phi: “Em đeo đẹp không?”

Đan Bá Phi hơi đăng trí: “Em thích là được rồi.”

Đinh Tuyết Di làm sao không nghe ra sự qua loa trong lời nói của anh ta. Cô ta làm như không có gì cười nói: “Vậy cái này đi, được không?”

Đan Bá Phi không nói gì. Ở bên cạnh, cô nhân viên nhanh nhẹn đã đóng hộp sợi dây từ trước, đưa qua bàn tiếp tân.

Đinh Tuyết Di khoát cánh tay Đan Bá Phi lần thứ hai. Tuy rằng trong lòng rất tò mò, nhưng cô ta không hỏi câu nào. Từ trước đến nay cô ta luôn biết khi nào nên có chừng có mực, đây cũng là nguyên nhân vì sao cô ta có thể đứng bên cạnh cậu hai nhà họ Đan.

“Anh ta chính là người bạn biết ủ rượu mà em từng kể?” Kì Tấn Khiêm vừa đeo dây an toàn cho Mộc Tiểu Thụ vừa hỏi.

Mộc Tiểu Thụ yêu thích sợi dây chuyền năm mãi không buông, cô đáp: “Đúng vậy. Có điều em vốn cho rằng anh ấy sẽ không coi em là bạn nữa.” Không ngờ anh ta vẫn còn nhớ.

Kì Tấn Khiêm khởi động xe, nói: “Nhiều năm như vậy, anh ta vẫn còn nhớ em, vui vẻ chào hỏi em, có thể thấy được anh ta không để trong lòng chuyện năm đó. Nỗi áy náy mà em cất giữ nhiều năm chỉ là tự chuốc phiền toái thôi.”

Chút ảm ức cuối cùng trong lòng Mộc Tiểu Thụ hoàn toàn trở thành hư không. Cô cười khanh khách nghiêng người, mau chóng hôn lên má anh một cái.

Kì Tấn Khiêm nở nụ cười: “Em vui vậy à.”

“Vui, em vui lắm” Nói xong, cô liền cầm lấy mặt dây hình cái cây rồi hôn lên đó.

“Chỉ có một sợi dây chuyền mà đã vui vẻ thế này, có tiến bộ.” Ý cười của anh càng đậm hơn.

Cô hiếm khi không so đo với anh: “Hôm nay biểu hiện của anh tốt lắm, cho anh thêm mười điểm.”

“Hôm nay biểu hiện của anh nhiều như vậy, lại chỉ cho thêm mười điểm thôi sao?” Anh bất mãn.

Cô nghĩ nghĩ, đáp: “Không thì, cho thêm mười lăm điểm nhé?”

Anh hừ một tiếng không đáp lại.

Cô tiến đến gần: “Sao vậy, chê ít hả? Không thể nhiều hơn đâu, còn thêm nữa thì đủ điểm rồi. Dể đủ điểm quá, không có lợi cho sự phát triển tính chủ động của anh theo đuổi em đâu.”

Anh bật cười.

***

“Bảo em đi lấy cặp nhẫn, sao lại đi lâu vậy hả?”

Phía sau bàn, người phụ nữ cao gầy mặc âu phục màu xám ném xấp tài liệu trong tay sang một bên, bất mãn nhìn Đan Bá Phi đẩy cửa đi vào.

“Cô dâu còn không có lòng dạ đi lấy nhẫn, có lập trường gì để oán trách người khác đây?” Đan Bá Phi lười biếng ngã vào giữa ghế sofa.

Người phụ nữ hất mái tóc dài xoăn màu nâu đỏ, nói: “Sai em có chút việc nhỏ mà đã không hài lòng như vậy, chờ xong hôn lễ rồi, tính nết của em nên quản thúc sao đây?”

Đan Bá Phi bĩu môi, không nói gì. Đột nhiên, một cuốn album ảnh ném trúng ót anh ta.

Anh ta bắt đầu đi: “Chị, chị đã là người sắp kết hôn, có thể dịu dàng chút không?”

Đan Kha Oanh không để ý tới sự kháng nghị của anh ta, chị ta chỉ vào cuốn album nói: “Nhìn thử lễ phục chị chọn.”

Đan Bá Phi mở cuốn album nhìn hai trang, trong nháy mắt sồn tóc gáy: “Chị bảo em mặc cái này làm phù rể? Em thà không mặc gì hết!”

“Nếu em không muốn mặc gì tiến vào lễ đường, chị hoàn toàn không có ý kiến.” Đan Kha Oanh nhún mày, “Nhưng mở to con mắt của em ra mà nhìn, đây là bộ chị muốn mặc.”

Đan Bá Phi trở mặt nhìn: “Đây là áo cưới của chị? Chị muốn hù chết em hay là hù chết anh rể hả?”

“Em biết cái gì, đây là lễ phục mà chị đặt Cơ Sùng An thiết kế, cậu ta là nhà thiết kế chị thích nhất, cái người không biết thương thức như em câm miệng đi.” Đan Kha Oanh bất mãn.

Đan Bá Phi cong khóe miệng: “Chị vui là được rồi.”

Lúc này Đan Kha Oanh mới dùng con giận. Sau một lúc lâu, chị ta hỏi: “Em và cái cô nhà thiết kế của Uren thế nào rồi? Có thể giúp chị xin chữ ký của Cơ Sùng An không?”

Một câu gọi lên tâm sự của Đan Bá Phi. Anh ta buồn bực gãi đầu, không nói lời nào.

“Rốt cuộc là sao?” Đan Kha Oanh nóng nảy.

Bỗng nhiên, Đan Bá Phi dùng động tác. Anh ta ngẩng đầu nhìn chị mình: “Lễ phục của chị do nhà thiết kế chị thích làm ra, thế thì lễ phục của em cũng do nhà thiết kế mà em chọn.”

Đan Kha Oanh cười nhạo một tiếng: “Em chọn ra được nhà thiết kế nào chứ? Ngay cả tên bọn họ em cũng không gọi được.”

Đan Bá Phi thu lại nụ cười: “Ai nói em không biết. Mấy ngày trước em còn đi khảo sát hiện trường, thực lực của công ty kia quả thật rất mạnh.”

“Công ty nào?” Đan Kha Oanh tò mò.

“TRsam.” Đan Bá Phi đáp, “Ồ đó có một nhà thiết kế đặc biệt tài hoa, em muốn cô ấy thiết kế lễ phục cho em.”

Làm xong chương này mới nhận ra mình edit nhầm mấy chương trước, người kết hôn là chị gái của Đan Bá Phi chứ ko phải là anh trai. Mình thấy từ “trường tôn” cứ tưởng là cháu trai, thì ra ý chỉ là đứa cháu lớn nhất thôi

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 8: Thiệp mời

“Uren lấy được đơn hàng của Đan gia?” Dung Tuyền Khanh trừng mắt, gần như gào thét, “Thiết kế áo cưới của Từ Linh quê mùa như vậy cũng có người để mắt tới ư?”

Mộc Tiểu Thụ day day huyết thái dương: “Không phải Từ Linh, nhà thiết kế áo cưới mà cô cả nhà họ Đan chọn lựa là Cơ Sùng An.”

Dung Tuyền Khanh dờ ra hồi lâu mới nói: “Chị nghe nhầm rồi à? Đạo này lỗi tai thường hay nghe tới cái tên Cơ Sùng An...?”

“Không nhầm đâu,” Mộc Tiểu Thụ hậm hực nói, “Chính là Cơ Sùng An. Anh ta vừa mới thông báo một phần trong bộ thiết kế với giới truyền thông, nếu chị không tin thì có thể xem thử.”

Dung Tuyền Khanh cầm lấy tablet mà Mộc Tiểu Thụ đưa qua. Cô xem một hồi lâu, cuối cùng ghen ra một câu: “Quả nhiên là con mắt của cô dâu con nhà danh giá không hề bình thường.”

“Không được, chúng ta không thể ngồi chờ chết.” Dung Tuyền Khanh vung tay, “Em mau thiết kế một bộ lễ phục cho Kì tiên sinh, bảo anh ấy đi qua đi lại trước mặt giới truyền thông tại tiệc cưới của Đan gia là được.”

Mộc Tiểu Thụ nhướn mày: “Dựa vào gì chứ?” Kì tiên sinh nhà cô bình thường bận rộn như vậy, hơn nữa chẳng có kiên nhẫn với loại hôn lễ thế gia này, dựa vào gì mà bảo anh bớt thời giờ đến đó chịu cực hình?

“Này,” Dung Tuyền Khanh cười như không cười nheo mắt nhìn Mộc Tiểu Thụ, “Giờ còn chưa phải là cô dâu về nhà chồng đâu, thế mà đã cùng một phe với vị kìa rồi.” Dứt lời, cô tiến đến gần nói khẽ, “Nói thật đi, hai người tới mức độ nào rồi?”

Mộc Tiểu Thụ đẩy Dung Tuyền Khanh ra, ăn nói ngay thẳng: “Chị nói bậy bạ gì đó, em và anh ấy trong sạch thuần khiết được chưa? Chị đã thấy em đêm nào không về nhà ngủ chưa?”

Dung Tuyền Khanh nghiêm túc suy nghĩ một lúc lâu: “Ngày đầu tiên không phải em ngủ lại nhà anh ấy sao?”

Mộc Tiểu Thụ tức đến nổi không có chỗ bộc phát: “Là ai khóa cửa không cho em về?!”

Chuông điện thoại đột nhiên vang lên. Là đường dây nội bộ của TRsam.

Dung Tuyền Khanh ném ánh mắt lát nữa tính sổ cho Mộc Tiểu Thụ, sau đó bắt máy: “A lô? Là tôi. Há? Chuyện khi nào? Không không không, rất sẵn lòng rất sẵn lòng... Hờ? Tiểu Thụ?”

Mộc Tiểu Thụ ngược mắt nhìn Dung Tuyền Khanh. Điện thoại của ai, còn kéo cô vào nữa?

Dung Tuyền Khanh vừa trả lời điện thoại, vừa tỏ vẻ phức tạp nhìn Mộc Tiểu Thụ, cho đến khi tóc gáy của cô dựng thẳng đứng.

Đội Dung Tuyền Khanh cúp máy, Mộc Tiểu Thụ liền hỏi ngay: “Điện thoại của ai thế? Về mặt muốn tìm bất mãn của chị là sao? Biện Tiểu ngoại tình à?”

“Tiểu Thụ ơi.” Dung Tuyền Khanh hiếm khi ăn nói dịu dàng, ánh mắt đầy thâm ý nhìn chằm chằm Mộc Tiểu Thụ.

“Gi cơ?” Mộc Tiểu Thụ hơi lo sợ.

“Nếu em đã là bạn cũ của cậu hai nhà họ Đan, tại sao không giành đơn hàng của nhà họ Đan qua đây hả?!” Dung Tuyền Khanh suýt nữa nhấc bàn lên.

“Ban này Đan gia liên lạc với TRsam chúng ta, chỉ định em làm nhà thiết kế lễ phục cho cậu hai nhà họ Đan!” Dung Tuyền Khanh tỏ vẻ kích động, “Quanh co khúc khuỷu một hồi, Tiểu Thụ, lên đi, giết ngay Uren! Loại trừ Từ Linh, loại trừ Cơ Sùng An! Ha ha ha!”

Mộc Tiểu Thụ nghĩ ra: “Chỉ khẳng định thỉnh lực của chị không có vấn đề?” Đan Bá Phi muốn cô thiết kế lễ phục? Một buổi lễ kết hôn mời hai nhà thiết kế, Đan gia thật là hào phóng không bình thường.

“Kevin là chuyên gia thiết kế lễ phục nam, em bảo cậu ấy mang theo một nhóm nhỏ đi qua đó.” Mộc Tiểu Thụ nhú mày, “Nói thật, loại thiết kế này không phải là sở trường của em...”

“Ồ, em không hiểu gì hết,” Dung Tuyền Khanh thần bí lắc đầu, “Chỉ cần em qua đó đứng một chỗ, còn cần thiết kế gì chứ? Nghe nói cậu hai nhà họ Đan chính là một người phong lưu, trước khi nắm giữ sự nghiệp kinh doanh rượu vang của Đan gia...”

Thật sự càng nói càng quá đáng, Mộc Tiểu Thụ nổi gân xanh: “Này, chị đừng có nghe tin đồn nhảm được không? Đan Bá Phi không phải như vậy!”

Dung Tuyền Khanh không nói gì, đôi mắt xinh đẹp hiện lên tia sáng khác thường, nhìn chăm chăm Mộc Tiểu Thụ: “Nói đi, em và cậu hai nhà họ Đan có quan hệ gì? Tự nhiên chỉ đích danh, muốn nói bên trong không có mờ ám, thiên tài mới tin đấy.”

“Ngại quá, thật sự không có điều mờ ám như chị mong chờ đâu.” Mộc Tiểu Thụ nhắc mí mắt, “Cứ quyết định thế đi, giờ em gọi điện cho Kevin.”

“Đừng!” Dung Tuyền Khanh hô lên ngăn cản, “Đơn hàng này không phải em là không được, chị làm sao không hiểu ý tứ của bên kia chứ? Rõ ràng là lấy thương hiệu của TRsam muốn em đi.”

“Vậy chị trả đơn hàng lại đi?” Mộc Tiểu Thụ chán nản.

“Hi hi,” Dung Tuyền Khanh vuốt ve móng tay sơn đẹp đẽ, “Đây không phải là lấy đại cục làm trọng à.”

Mộc Tiểu Thụ bại trong tay Dung Tuyền Khanh đành tan tằm trước giờ, cô đứng ở ven đường đợi Kì tiên sinh lái xe sang đây kéo cô đi.

Không chờ được Kì tiên sinh, lại chờ được một chàng trai gầy yếu như tờ giấy mỏng.

“Chị hai, chị quả nhiên làm việc tại đây.”

Tiếng nói khe khẽ, tựa như lông vũ thổi qua. Mộc Tiểu Thụ sững sốt, cô quay đầu, trông thấy Mộc Trạch Bách đứng bên cạnh.

Mộc Trạch Bách mặc áo sơ mi ca rô, so với lần trước tình cờ gặp mặt thì cậu càng gầy gò hơn, khoe môi rõ ràng nhếch lên nụ cười, nhưng còn khó coi hơn cả khóc mấy phần.

“Tiểu Bách?” Khoảnh khắc nhìn thấy Mộc Trạch Bách, Mộc Tiểu Thụ ngạc nhiên mừng rỡ, nhưng lại bị đáng vẻ của cậu hù dọa, “Em ngã bệnh ư? Sao lại gầy thành thế này?”

“Chị hai, cho em mượn chút tiền đi.” Mộc Trạch Bách cất tiếng nói.

Mộc Tiểu Thụ sững sốt, lại nghe Mộc Trạch Bách nói: “Người trong nhà cắt đứt nguồn tài chính của em, chị hai, em chỉ có thể dựa vào chị thôi.” Trong giọng nói mang đầy vẻ nũng nịu yếu đuối.

Dường như nhớ lại hồi bé, cậu luôn dính lấy cô, nói mãi không ngừng, trong mắt chứa đầy sự ỷ lại.

Mộc Tiểu Thụ giữ chặt tay Mộc Trạch Bách: “Hiếm khi chúng ta gặp mặt, tìm một chỗ trò chuyện được không?” Lần trước bởi vì nửa đường chạy ra một Cơ Sùng An, ngay cả thời gian ôn chuyện hai người cũng chẳng có.

“Không được, em phải đi ngay.” Mộc Trạch Bách lắc đầu.

“Đi đâu?” Mộc Tiểu Thụ khó hiểu, “Tiểu Bách, em nói rõ ràng với chị trước đi, em mượn số tiền này dùng để làm gì, em và người trong nhà xảy ra mâu thuẫn ư?”

Mộc Trạch Bách cười ngại ngùng: “Em thiếu người ta một ít tiền, phải trả lại liền cho anh ta. Em và người trong nhà quả thật xảy ra mâu thuẫn, em muốn chơi đàn dương cầm, nhưng mẹ và ông nội đều bắt em đi theo con đường của Mộc Trạch Tùng, thế nên em một mình dọn đi.”

Sắc mặt Mộc Tiểu Thụ hơi dịu xuống: “Thế à, em muốn mượn bao nhiêu?”

Mộc Trạch Bách nói ra mấy con số.

Mộc Tiểu Thụ sững sốt lần thứ hai: “Em mượn tiền của ai? Sao lại mượn nhiều thế?”

“Chị hai, chị đừng hỏi nữa, đợi em kiếm được tiền rồi, nhất định sẽ trả lại cho chị.” Mộc Trạch Bách có phần sốt ruột.

Mộc Tiểu Thụ không nói gì. Cô cũng không phải keo kiệt tiền bạc, nhưng mà khoản tiền như vậy đủ để người bình thường mua đứt một căn hộ hai phòng ngủ cao cấp, Mộc Trạch Bách tiêu xài số tiền này vào cái gì?

“Tiểu Bách, giờ em đang ở đâu?” Mộc Tiểu Thụ đột nhiên hỏi, “Hiện giờ chị không có đủ tiền mặt, đợi chị gom góp đủ rồi đưa tới chỗ em.”

Mộc Trạch Bách ngăn người, áp úng nói: “Chỗ ở của em còn chưa ổn định... Chị hai, không thì lần sau em lại đến tìm chị.”

Phía sau truyền đến hai tiếng còi xe. Mộc Tiểu Thụ quay đầu, nhận ra đó là xe của Kì Tấn Khiêm.

Mộc Trạch Bách như nhận được đại xá: “Chị hai, em đi trước đây.”

Đợi khi Mộc Tiểu Thụ ngoảnh đầu lại thì Mộc Trạch Bách đã sớm theo đám người băng qua đường.

Một cảm giác khó tả dâng lên trong lòng, ngay cả khi Kì Tấn Khiêm tới phía sau, Mộc Tiểu Thụ cũng không có phản ứng.

“Sao thế?” Kì Tấn Khiêm hỏi.

Mộc Tiểu Thụ thuận thế dựa đầu lên vai anh, rầu rĩ nói: “Người em trai hồi bé thay đổi đến mức em không nhận ra. Cứ cảm thấy nó có việc giấu em.”

Kì Tấn Khiêm vỗ đầu cô: “Em trai cũng sẽ trưởng thành, năm tháng hồn nhiên đã sớm là quá khứ. Đừng quá gò ép.”

Mộc Tiểu Thụ lắc đầu: “Em không muốn gò ép, nhưng em hơi lo lắng.”

Kì Tấn Khiêm nở nụ cười: “Bản thân em còn chưa sẵn sàng đương hoàng, đâu có thành thạo quan tâm đến chuyện người khác? Nếu khẳng khái tìm người để quan tâm, vậy thì tìm anh đi. Em luôn nhiệt tình với người khác, đối với anh thì lạnh nhạt.”

Sự chú ý của Mộc Tiểu Thụ quả nhiên thành công dời đi, cô bắt đầu kiểm điểm bản thân: “Em lạnh nhạt với anh lắm sao?”

Kì Tấn Khiêm nghiêm túc gật đầu: “Ừ, vô cùng lạnh nhạt.”

Có một chiếc xe thể thao màu vàng tươi vội vàng thắng lại bên cạnh hai người. Tiếng thắng xe chói tai làm hai người sững sờ.

Cửa xe chợt mở ra, người đàn ông mặc áo khoác dài đỏ chót bước xuống. Vóc dáng anh ta cực kỳ cao gầy, gấp rút đi về phía này.

“Cơ Sùng An?” Mộc Tiểu Thụ thốt lên. Con gió nào thổi anh ta đến đây?

Cơ Sùng An hiềm khi thu lại dáng vẻ ngây thơ của trước đây, trong ánh mắt đầy vẻ lo lắng nhìn chằm chằm Mộc Tiểu Thụ nói: “Cô có nhìn thấy Trạch Bách không?”

Mộc Trạch Bách? Mộc Tiểu Thụ khó hiểu: “Nó vừa mới đi, sao vậy?”

“Cậu ấy nói gì với cô?” Cơ Sùng An hỏi.

Mộc Tiểu Thụ không rõ tình huống: “Nó... mượn tiền tôi.”

Trong nháy mắt con ngươi của Cơ Sùng An u ám: “Cô cho mượn rồi?”

“Còn chưa.” Mộc Tiểu Thụ đáp.

“Cậu ấy đi về phía nào?” Cơ Sùng An lại hỏi.

Mộc Tiểu Thụ chỉ phương hướng. Đôi chân dài của Cơ Sùng An bước ra, băng qua bên đường, ngay cả chiếc xe thể thao cũng không cần.

“Tiểu Thụ!”

Dung Tuyền Khanh từ trong tòa cao ốc chạy về phía cô.

“Thiệp mời vừa mới fax qua.” Dung Tuyền Khanh thở hổn hển đưa thiệp mời cho Mộc Tiểu Thụ, “Cậu hai nhà họ Đan muốn em tối nay đến chỗ anh ta một chuyến, nội trong tuần này quyết định bản mẫu của lễ phục.”

Mộc Tiểu Thụ khó hiểu mở thiệp mời ra. Trên tấm thiệp mời thanh lịch dùng chữ viết tay mấy chữ, dòng đầu tiên là tên húc của cô dâu và chú rể. Đây là... thiệp mời hôn lễ?

Đan Bá Phi mời cô tham dự hôn lễ sao?

Kì Tấn Khiêm cũng nhìn thấy thiệp mời. Anh nhìn Mộc Tiểu Thụ ở bên cạnh đang ngỡ ngàng: “Xem ra, người bạn của em muốn mời em tham dự hôn lễ.”

Mộc Tiểu Thụ vô thức gật đầu: “Nhất định phải đi sao?” Cô coi Đan Bá Phi là bạn tốt, lời mời của anh ta đương nhiên không thể chối từ, nhưng tham gia tiệc cưới thế nào cũng gặp phải người không muốn gặp, thật nhức đầu.

Cô phải một mình đến bữa tiệc Hồng Môn kia sao?

“Trùng hợp quá, anh cũng nhận được thiệp mời.” Kì Tấn Khiêm mỉm cười, “Còn đang suy nghĩ phải thuyết phục em thế nào để em đi cùng với tư cách là

bạn gái của anh, ai ngờ em cũng được mời, giờ em muốn chối từ cũng không được rồi.”

Mộc Tiểu Thụ sững sốt. Kì Tấn Khiêm nhận được thiệp mời là chuyện đương nhiên, Đan gia nhất định nể mặt Kì gia, về phần người nhà họ Kì có đến hay không thì là chuyện khác. Nghe ý tứ của Kì Tấn Khiêm, anh định tham dự buổi tiệc này? Không phải anh chán nhất loại trường hợp như vậy sao?

“Tiểu Thụ,” Dung Tuyền Khanh ở một bên nhìn không được nhắc nhở, “Thời gian không còn sớm, em nên đến chỗ cậu hai nhà họ Đan, chúng ta nhất định phải dùng đơn hàng này để bọ Uren.”

Mộc Tiểu Thụ còn chưa kịp trả lời, Kì Tấn Khiêm đứng bên cạnh đã cất tiếng, ngữ khí vẫn hòa nhã như trước: “Anh còn chưa có lễ phục thích hợp để tham dự buổi tiệc cưới này, em tới giúp anh thiết kế một bộ đi.” Dứt lời anh nắm tay Mộc Tiểu Thụ.

Mộc Tiểu Thụ mê đắm trong đôi mắt màu xanh của anh, cô thay đổi lập trường, làm sao có đường cự tuyệt chứ?

Dung Tuyền Khanh trông thấy bộ dạng của Mộc Tiểu Thụ là biết cô đã sa vào sắc đẹp không thể kiềm chế bản thân, nhưng Dung Tuyền Khanh vẫn không cam lòng lên tiếng: “VẬY... vậy phía cậu hai nhà họ Đan làm sao đây?”

Kì Tấn Khiêm liếc nhìn Dung Tuyền Khanh, thần nhiên nói: “Bảo người khác đi làm.”

Ngữ khí rõ ràng thờ ơ, lại khiến Dung Tuyền Khanh đã quen sóng gió trong nháy mắt mất đi mấy phần khí thế: “Ồ... giờ chị gọi điện thoại cho Kevin.”

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 9: Món quà thân mật

Anh không phải muốn em thiết kế lễ phục cho anh ư? Đưa em tới đây làm gì?” Mộc Tiểu Thụ hoài nghi, từ trong cửa xe nhìn ra ra bên ngoài, trước mắt rõ ràng là một siêu thị mua sắm to lớn.

“Dù sao cũng phải ăn cơm trước.” Kì Tấn Khiêm tháo dây an toàn ra, thuận tiện nghiêng người tháo dây an toàn của Mộc Tiểu Thụ.

Cô vẫn không hiểu: “Chúng ta đến đây ăn cơm hả? Ở đây có quán ăn sao?” Không phải chứ.

Anh nở nụ cười: “Ai nói chúng ta đến đây ăn cơm? Chúng ta tự mình ra tay, ăn uống thỏa thuê.”

Ồ? Cô há hốc mồm, ý anh là tự mua nguyên liệu về nấu ăn?

Cô theo anh xuống xe, ôm cánh tay anh, cười tinh nghịch: “Tự nấu ăn à, thế thì nên để ai nấu nhỉ?”

Anh liếc cô một cái: “Em nói đi?”

Cô làm như phiền não, suy nghĩ rồi đáp: “Người nào đó hiện tại đang theo đuổi em, làm gì có đạo lý người được theo đuổi nấu ăn cho người theo đuổi chứ?”

Có điều cô lập tức nói tiếp: “Đáng tiếc, cái người theo đuổi kia trù nghệ kém lắm, hình như chỉ biết nấu bốn loại món ăn.”

“Thế nên?” Anh nhướn mày.

Mặt mày cô tươi tắn: “Đương nhiên vẫn là anh nấu rồi. Anh làm gì em ăn nấy.”

Anh buồn cười: “Anh làm gì em ăn nấy, cái này là tự em nói đó.”

Cô mau chóng bổ sung: “Anh dám nấu dở hả?”

“Có dở hay không, cũng chẳng thể dựa vào lời anh.” Anh cong khóe môi.

Vào lúc chập tối, bên trong siêu thị vắng vẻ. Kì Tấn Khiêm một tay đẩy xe đẩy, một tay nắm lấy tay Mộc Tiểu Thụ.

“Anh xem, đằng kia có hàng khuyến mãi, chúng ta qua đó xem thử nhé?” Mộc Tiểu Thụ kéo tay Kì Tấn Khiêm.

Kì Tấn Khiêm bắt đầu đi: “Mấy thứ đó đâu có thiếu, mua về làm gì?”

“Làm sao chắc chắn không dùng tới? Tích trữ chút đồ cũng không phải chuyện xấu.” Mộc Tiểu Thụ không khỏi phân bua đi sang khu hàng khuyến mãi.

Kì Tấn Khiêm hết cách, chỉ là mua chút thức ăn đơn giản, trên đường lại bị cô kéo rẽ vào vô số hướng. Giờ phút này, trong xe đầy chất đầy bàn chải đánh răng sữa tắm trái cây, lại không có chút đồ ăn.

Cái tật thích hàng khuyến mãi hình thành hồi nào nhỉ? Anh không nhớ trước đây cô có thói quen như vậy. Lẽ nào là vì khi ở Hồng Kông cuộc sống quá tẻ nhạt? Cũng không đúng, mấy năm cô đi học, anh nghĩ cách gửi sang không ít tiền tới chỗ cô, theo lý thì không nên lo lắng việc ăn ở, cuộc sống đầy đủ.

Bên phía khu hàng khuyến mãi đều là chăn mền cùng với đồ ngủ giảm giá. Giờ này khách hàng rất ít, bên trong khu hàng khuyến mãi chỉ có Mộc Tiểu Thụ và Kì Tấn Khiêm.

Kì Tấn Khiêm trông thấy Mộc Tiểu Thụ đầy hăng hái chọn lựa khăn tắm, anh buồn cười hỏi: “Em thích mua hàng khuyến mãi hồi nào thế?”

Cô chọn lựa rất nghiêm túc, cất tiếng: “Bởi vì em phải làm một người vợ hiền cần kiệm chăm lo việc nhà.”

Anh hiểu ra. Bây giờ đã biết thân là Kì phu nhân rồi, chuyện tốt.

Thế là anh cũng hào hứng theo, vừa ôm eo cô vừa hỏi: “Em nói xem trong nhà nên dùng loại ra giường nào mới tốt?”

Cô rút cuộc lựa ra hai chiếc khăn tắm, một cái màu hồng nhạt, một cái màu nâu sẫm, bỏ một lượt vào trong xe đẩy: “Đương nhiên là loại vải cotton nguyên chất. Màu sắc đơn giản một chút, đừng quá sặc sỡ.”

Anh gật đầu, rồi chỉ vào chiếc khăn màu nâu sẫm trong xe đẩy: “Cái này mua cho anh à?”

Cô ngần ra, tiện tay lấy một cái cho anh, còn chưa hỏi anh có muốn hay không. Thế là cô hỏi ngay: “Quên mất hỏi anh có muốn không, nếu anh không thích, còn có màu khác nữa...”

Anh đáp: “Muốn. Thứ em chọn, anh đều thích cả.”

Qua loa như vậy? Cô tròn mắt.

Cô nhân viên bán hàng ở một bên tiến lại gần: “Vị tiên sinh này, hôm nay đồ ngủ của tiệm chúng tôi giảm giá đặc biệt, anh có muốn chọn một cái cho vợ anh không?”

Câu nói này khiến Mộc Tiểu Thụ đỏ mặt ngay tức khắc, cô vừa muốn biện bạch, lại bị Kì Tấn Khiêm giành nói trước: “Có những kiểu nào?”

Mộc Tiểu Thụ quay đầu trừng mắt nhìn anh, anh lại làm như không thấy.

Cô nhân viên nhiệt tình chỉ vào phía trong: “Đồ ngủ ở phía ngoài chất lượng khá bình thường, nhưng đồ ngủ ở bên trong cho dù là chất lượng hay thiết kế đều không thua bất cứ nhãn hiệu lớn nào, chúng tôi vừa mới ra mắt đồ ngủ đôi nữa, anh có muốn đi vào xem thử không?”

Mộc Tiểu Thụ còn chưa kịp cất tiếng thì đã bị Kì Tấn Khiêm kéo vào bên trong. Lý do của anh rất đường hoàng: “Đúng lúc anh thiếu một bộ đồ ngủ, em vào giúp anh chọn một cái.”

Quần áo bên trong quả thật tốt hơn ở phía ngoài nhiều, nhưng mà tại sao ngoài đồ ngủ nguyên bộ ra thì còn có một tường đầy áo lót phụ nữ hả?

Không chỉ vậy, trên tường còn treo bảng quảng cáo áo lót thu hút khách hàng: yêu cô ấy, thì hãy để cô ấy mặc René Rofé.

Lỗi tai Mộc Tiểu Thụ đỏ chót, không dám nhìn Kì Tấn Khiêm ở bên cạnh.

Kì Tấn Khiêm ngược lại rất tự nhiên, anh gọi cô: “Qua đây, giúp anh chọn một cái.”

Mộc Tiểu Thụ tỏ vẻ điềm tĩnh đi qua, làm như nghiêm túc chọn lựa đồ ngủ kiểu nam.

“Em có muốn đồ ngủ đôi không?” Bên tai là giọng nói mang theo ý cười của Kì Tấn Khiêm.

Mộc Tiểu Thụ vội đáp: “Em không thiếu đồ ngủ, chọn cho anh... là được rồi.” Dứt lời, cô gia tăng tốc độ chọn lựa. Thế nhưng những bộ đồ ngủ này không hề thỏa mãn tất cả yêu cầu của cô, một là chất liệu không thoải mái, hai là màu sắc quá sặc sỡ, không thì là kiểu dáng lỗi thời. Chọn chọn lựa lựa lại chẳng có cái nào thích hợp.

Cô nhân viên đứng bên cạnh hồi lâu, dòi tầm mắt về phía Kì Tấn Khiêm trông có vẻ khá ôn hòa: “Tiên sinh, anh có muốn chọn một bộ nội y cho vợ anh không? Nếu mua thêm nội y cùng đồ ngủ thì sẽ được giảm giá nhiều hơn nữa.”

Bàn tay Mộc Tiểu Thụ đang gạt đồ ngủ chợt run rẩy. Cô nhân viên bán hàng này, cô có thể đi chỗ khác không?

Kì Tấn Khiêm sờ cằm, lại thật sự đi về phía treo nội y.

Mộc Tiểu Thụ vươn tay với lấy khoảng không, cô chỉ đành thấp giọng gọi anh: “Này, em em em không thiếu cái đó...”

Kì Tấn Khiêm quay đầu nhìn cô một cái, nói: “Anh chưa từng tặng loại quà thế này cho em, hiếm khi hôm nay có cơ hội, chọn một cái đi.”

Cái gì mà loại quà này quà kia, cô làm gì dám.

“Em đã giúp anh chọn đồ ngủ, vậy anh giúp em chọn nội y.” Anh nói với vẻ đương nhiên.

Cô ghé sát tai anh, cắn răng nói: “Sao anh không hỏi yêu cầu của em?!”

Anh thản nhiên đáp: “Cái này đâu chỉ theo yêu cầu của một mình em.”

Cô ngẩn ra, hồi lâu sau mới có phản ứng. Lỗ tai đỏ chót trong chớp mắt lan sang hai gò má, cô rút cuộc nói không nên lời.

Mộc Tiểu Thụ ngượng ngùng trông thấy anh chọn được một cái, cô gục đầu, như sắp muốn chôn vùi trong đồng đồ ngủ. Bên tai lại nghe anh nói kích cỡ của cô cho cô nhân viên bán hàng. Thế mà lại chính xác.

Cô rít một tiếng, sau đó hoàn toàn im bật.

“Em lựa xong chưa?” Anh cầm theo túi giấy xinh đẹp, nhướn mày nhìn cô.

“Xong rồi xong rồi, cái này đi!” Cô tiện tay moi lên một bộ đồ ngủ đưa cho cô nhân viên.

Thế nhưng, khi cô nhìn thấy rõ ràng kiểu dáng của bộ đồ ngủ kia, cô hận không thể đào hố chui xuống. Bộ đồ ngủ kiểu áo khoác dài màu kem có vạt áo để mở, cổ áo mở ra rất rộng. Quan trọng nhất là, trước ngực bộ đồ không có khuy áo, chỉ dựa vào một chiếc dây lưng bên hông buộc lại hai vạt áo.

Có thể tưởng tượng được, Kì tiên sinh mặc bộ đồ ngủ này sẽ gọi cảm biết bao.

“Chao ôi, ánh mắt phu nhân quả thật tốt ghê, điểm đặc sắc của bộ đồ này ngay chỗ...” Hai mắt cô nhân viên phát sáng.

Mộc Tiểu Thụ vội lên tiếng: “Mau đóng gói giúp tôi, tôi có việc quan trọng không thể chậm trễ.” Lời vừa thốt ra cô cảm thấy không ổn, có chuyện gì quan trọng mà phải gấp gấp như vậy? Hay là sau khi lựa xong bộ đồ ngủ gọi cảm như vậy...

Cô nhân viên tỏ vẻ hiểu chuyện: “Vâng vâng, tôi lập tức đóng gói cho hai vị.”

Kì Tấn Khiêm đầy thích thú nhìn Mộc Tiểu Thụ mất tự nhiên, anh bỗng nhiên mỉm cười.

“Anh cười cái gì?!” Mộc Tiểu Thụ thẹn quá hóa giận.

Kì Tấn Khiêm cười càng sâu hơn: “Anh chỉ cảm thấy, thực ra hàng khuyến mãi cũng không tệ.”

Cho đến khi tới khu thực phẩm, khuôn mặt đỏ rần của Mộc Tiểu Thụ còn chưa mất sạch.

Kì Tấn Khiêm ôm eo cô, tâm trạng rất tốt: “Em muốn ăn gì?” Anh lấy một vỉ thịt bò tươi, lại chọn thêm vài loại rau củ, nhưng người bên cạnh lại chẳng chọn gì, trông uest oải chán nản.

Mộc Tiểu Thụ vui đầu vào cánh tay anh: “Anh quyết định là được rồi, hãy để mình em yên tĩnh một chút...” Mắt mặt quá mà.

Kì Tấn Khiêm cảm thấy buồn cười: “Sao tâm trạng lại không tốt? Nói ra cho anh vui nào.”

Còn có ai tệ hơn người nào không hả? Mộc Tiểu Thụ tròn tròn đôi mắt đen nhánh: “Trừ điểm!”

Kì Tấn Khiêm không đồng ý: “Đã mua quà nội y cho em, còn bị trừ điểm là sao?”

“Không được nhắc nữa không được nhắc nữa!” Mộc Tiểu Thụ sụp đổ.

Kì Tấn Khiêm rút cuộc không nhịn được mà cười ra tiếng.

Khi hai người trở về căn biệt thự nhỏ của Kì Tấn Khiêm thì trời đã tối hẳn.

Mộc Tiểu Thụ đuổi Kì tiên sinh vào phòng bếp, còn mình thì trốn vào phòng ngủ, định lén tháo mở “món quà thân mật” anh mua cho cô.

Kì tiên sinh rút cuộc thích kiểu dáng gì đây? Cô hơi đỏ mặt.

Không phải là... kiểu hoa văn da báo chứ.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, chính cô khiến mình hoảng hốt.

Không không không.

Rốt cuộc cô nhìn không được mà mở hộp ra.

Là kiểu áo ngực đơn giản, phần đáy màu vàng nhạt, ở trước ngực khâu một hạt trân châu màu vàng nhạt.

Đầu ngón tay cô lướt qua, chất liệu mềm mại, còn chưa mặc vào người thì đã biết chiếc áo ngực này thoải mái biết bao.

Đột nhiên, cánh cửa phòng ngủ truyền đến tiếng khóa cửa xoay.

Mộc Tiểu Thụ giật mình, mau chóng giấu áo ngực vào trong chăn.

Giây tiếp theo, Kì Tân Khiêm đeo tạp dề từ cạnh cửa lò nửa người vào. Anh trông thấy Mộc Tiểu Thụ ngồi dưới đất, hơi kinh ngạc: “Em ngồi dưới đất làm gì?”

Mộc Tiểu Thụ lắc đầu như trống bỏi: “Không có gì không có gì.”

Kì Tân Khiêm nhướn mày, cho dù thật sự không có gì thì cũng giống như có gì.

“Tôi phòng bếp giúp anh nào.” Anh bình thản nói một câu.

Cô thờ phào nhẹ nhõm, nói: “Được được, em qua ngay đây.”

Anh đóng cửa rồi đi.

Cô đoán anh đã đến phòng bếp mới vươn tay lấy ra áo ngực trong chăn.

Không đợi cô có hành động tiếp theo, cửa phòng lại bị đẩy ra.

Cô hô lên một tiếng, trừng mắt nhìn đầu sỏ cạnh cửa: “Anh làm gì thế hả?”

Anh nhướn mày: “Vây còn em, đang làm gì đó?”

Cô vội vàng đứng lên, hấp tấp nhảy qua bên cạnh anh, nhón chân hôn lên má anh: “Đi đi đi, em tới giúp anh đây.” Đồng thời bàn chân cô dùng lực, đóng ầm cánh cửa phòng ngủ, hoàn toàn ngăn cách anh với phòng ngủ.

Anh hơi kinh ngạc nhìn thấy cô bắt ngờ âu yếm, có điều anh mau chóng đi theo tình cảnh, khóa cô ở giữa cánh tay anh tại vách tường.

Con mồi đã chui đầu vào lưới, đâu có lý nào để chạy thoát?

Lúc này cô mới nhận ra điểm bất thường: “Này này, em nghe tiếng nước còn chảy trong phòng bếp đó.”

Anh nhìn thẳng mắt cô, đôi mắt màu xanh trở nên sâu thẳm: “Anh không có nấu nước.”

Ồ? Cô đành phải bày ra lý do khác: “Em đói bụng rồi, chúng ta đi ăn cơm được không?”

Anh không tỏ rõ ý kiến: “Em cho anh ăn no trước, sau đó ăn cơm cũng không muộn.”

Cái gì cái gì? Cô còn chưa phản ứng thì đã bị cướp đi hô hấp. Nụ hôn lúc này đặc biệt mãnh liệt, toàn thân cô dính trên người anh, chỉ đành ôm anh chặt hơn để tìm kiếm điểm tựa cho cơ thể.

Nụ hôn vừa chấm dứt, màu mắt anh lại càng sâu đậm hơn. Cô loáng thoáng ngửi được mùi vị nguy hiểm, mau chóng gãy dựa.

Lúc này, anh không ngăn cản cô.

“Cơm đã nấu xong rồi, rửa tay rồi vào ăn.” Anh thản nhiên nói.

Cô như nhận được đại xá, ngay cả dép cũng không cần, để chân không chạy vào phòng bếp.

Sau đó, bên phía phòng bếp truyền sang tiếng hô to của cô: “Trời ơi, anh học nấu ăn hồi nào vậy? A... ngon lắm! Cộng thêm mười điểm! Không, thêm mười lăm điểm! Ngon quá trời!”

Cạnh tường, Kì Tân Khiêm lại chẳng nghe vào lời khen nào của cô. Anh đầu đầu day day huyết thái dương, chỉ đành cười khỏ.

Cái đuôi nhỏ này chỉ biết châm lửa lại không biết dập lửa.

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 10: Tù cơ ứng biến

Nội thất trang hoàng lộng lẫy, đèn đuốc sáng trưng.

Bên trong, chỉ có một người ngồi trên chiếc sofa bằng da lớn. Người kia mặc áo sơ mi màu cà phê, cánh tay thon dài khoát trên lưng ghế sofa, tiếng gõ vô nghĩa trên ghế sofa như có như không. Anh ta gác hai chân lên bàn trà, nhướn mày nhìn mấy người thanh niên trước mắt không dám hó hé, trong đôi mắt hoa đào hơi nhếch lên chẳng nhìn ra được chút cảm xúc.

Kevin theo bản năng lau mồ hôi trên thái dương, tiếp tục giải thích: “Khi ngài gọi điện đến thì tổng giám đốc Mộc đang nhận đơn hàng khác.”

Đan Bá Phi khẽ cười không rõ ý tứ: “Thế cái của tôi không phải là đơn hàng sao? Huống hồ, trước đó tổng giám đốc Dung của các người đã hứa hẹn rồi. Thế nên, đây là TRsam lật lọng ư?”

Lật lọng. Bất kỳ doanh nghiệp nào cũng không nhận nổi đả kích của vết nhơ danh dự.

Kevin sốt ruột đến mức trái tim như bị mèo cào, thế nhưng chẳng thể nói ra câu nào, anh ta chỉ ngậm oán thầm Dung Tuyên Khanh.

Dung lão đại gọi điện cho anh ta, biết chắc là chuyện không lành mà.

Đan Bá Phi ung dung thờ dài một hơi: “Quả nhiên đặt hàng tại Uren thì đáng tin cậy hơn.”

Dưới con mắt mang theo dòng điện của Đan Bá Phi, Kevin đầy áp lực cười khổ đứng tại chỗ, giờ phút này nghe một câu như vậy, anh ta gạt nẩy mình, nhất thời muốn quăng túi bỏ chạy.

Thiếu gia đừng có quái gở vậy chứ, ông đây còn chưa muốn thiết kế cho anh đâu!

Lão đại nhất định sẽ hiểu nỗi khổ tâm của anh ta. Đơn hàng có thể mất, nhưng khí phách thì không thể thiếu!

Cho dù anh ta phá hỏng đơn hàng này, lão đại sẽ không trách anh ta, nhất định sẽ không trách anh ta đâu...nhỉ?

Kevin nhắc chân, chẳng biết nên đi hay ở lại, trong lòng rối rắm thành một mớ bòng bong —— lão đại chị nhất định phải thông cảm cho tôi đó!?

Một bàn tay kéo nhẹ cánh tay Kevin. Kevin quay đầu, trông thấy Hà Phi Phi.

Hà Phi Phi nháy mắt trấn an Kevin, sau đó ngoảnh đầu đối diện Đan Bá Phi, nói năng đúng mực: “Đan tiên sinh, trước đó ngài và tổng giám đốc Dung đã giao hẹn việc thiết kế lễ phục cho phòng thiết kế Arbore, nhưng không hề đặt trước thời gian cụ thể. TRsam sắp xếp tổng giám đốc Mộc thiết kế lễ phục cho một khách hàng khác vào ngày hôm nay. Khi ngài gọi điện đến, tổng giám đốc Mộc đang tiếp đón khách hàng, thật sự không thể nào phân thân. Tổng giám đốc Mộc cũng rất buồn phiền, thế nên cô ấy chỉ định học trò của cô ấy đến đo lường sơ bộ cho ngài, sau đó sẽ do tổng giám đốc Mộc đích thân hoàn thiện.”

Kevin dờ ra nhìn chằm chằm khuôn mặt nghiêng trằm tĩnh của Hà Phi Phi, nội tâm sôi trào. Đúng! Đây là ý tứ mà ông muốn bày tỏ nhưng chẳng biết tại sao lại không biểu đạt ra được.

Có điều, luôn cảm thấy thiếu chút gì đó. Kevin lâm vào trầm tư...

Hà Phi Phi lại nói: “Nhìn cả phòng thiết kế Arbore, không ai có năng lực thiết kế lễ phục nam bằng Kevin, tôi không muốn khoa trương, nhưng tổng giám đốc Mộc chưa hẳn làm tốt hơn anh ấy đâu.”

Chính là câu này! Trong lòng Kevin gào to.

Anh ta vô cùng hài lòng.

Sau cùng Hà Phi Phi nói: “Đây cũng là một trong những nguyên nhân mà tổng giám đốc Mộc kiên nhẫn tiễn cử Kevin đến thiết kế lễ phục cho ngài.”

Nói xong câu cuối cùng, Hà Phi Phi im lặng chờ câu trả lời của Đan Bá Phi.

Đan Bá Phi ngồi trên sofa, ánh mắt có phần dụi xuống, không biết đang suy nghĩ gì. Hồi lâu sau, anh ta mới nói: “Cô nói...cô ấy rất buồn phiền?”

Hả? Hà Phi Phi nhất thời không có phản ứng.

Tại sao trọng điểm lại ở chỗ này?

“Nói cách khác, không phải cô ấy không muốn đến?” Đan Bá Phi dường như lâm bầm.

Kevin vẫn còn ngỡ ra, Hà Phi Phi lại phản ứng cực nhanh. Cô mau chóng nói tiếp: “Tổng giám đốc Mộc đương nhiên càng sẵn lòng thiết kế cho ngài hơn, chẳng qua xuất phát từ tính chuyên nghiệp, không thể vứt bỏ khách hàng trong tay.”

Đan Bá Phi đứng dậy, chậm chậm đi về phía hai người. Kevin tựa như con sóc xù lông, cảnh giác nhìn Đan Bá Phi chiều cao vượt trội.

Đan Bá Phi thản nhiên liếc nhìn Kevin, sau đó quay đầu nói với Hà Phi Phi: “Còn ngậy ra đó làm gì? Không phải nói đo lường cho tôi sao?”

Hà Phi Phi sùng sốt. Vị đại gia khó hầu hạ này rốt cuộc ngừng ương ngạnh rồi ư?

Cô cuồng quát chỉ huy nhóm trợ lý chuẩn bị sẵn sàng, tự mình cầm thước dây đo lường cho Đan Bá Phi.

Đan Bá Phi chợt hỏi: “Hiện tại cô ấy ở đâu?”

Cô ấy? Hà Phi Phi ngăn người, Đan Bá Phi chỉ lão đại hả?

Hà Phi Phi kiềm nén lòng hiếu kỳ cuộn cuộn trong lòng, đáp đầu ra đây: “Hành trình cụ thể của tổng giám đốc chúng tôi không rõ lắm.”

Đan Bá Phi không nói nữa, khí thế áp lực khiến Hà Phi Phi ứa ra mồ hôi lạnh.

Lão đại, vị này không phải cũng là hoa đào của chị chứ? Hà Phi Phi âm thầm rơi lệ.

***

Mộc Tiểu Thụ đang ở đâu?

Mộc Tiểu Thụ đang ở... trong phòng ngủ của Kì Tấn Khiêm.

“Anh đừng cử động, để em đo chính xác.” Mộc Tiểu Thụ đầu đầy mồ hôi, cầm thước dây vòng qua Kì Tấn Khiêm.

“Anh đâu có động đây...” Kì Tấn Khiêm bắt đắc dĩ.

Mộc Tiểu Thụ méo miệng. Cô biết anh không có nhúc nhích, nhưng anh tắm rửa xong thay bộ đồ ngủ không hề có đường nét, còn là kiểu tron nhãn, khiến cô không thể nào ghi lại số đo chính xác. Thế mà cô lại chẳng muốn thừa nhận là kỹ thuật của mình có vấn đề.

“Thì là đồ ngủ của anh có vấn đề.” Cô đưa ra kết luận, “Thay bộ khác rồi đo lại.” Phù, đây vò một hồi, cô đã tắm rửa sạch sẽ, áo trong màu trắng dính sát lưng vô cùng khó chịu.

Anh khựng lại, rồi đáp: “Anh chỉ có bộ này. Hay là... em muốn anh thay đồ ngủ mới em vừa mua cho anh?”

Bộ đồ ngủ nam kêu gọi kia sao?

Cô nuốt nước bọt, nói năng đường hoàng: “Áo ngủ mới còn chưa giặt, không thể mặc.”

“Ồ.” Anh tỏ vẻ hiểu rõ, “Vừa không cho mặc đồ cũ, đồ mới cũng không được, vậy ý em là... bảo anh không mặc gì hết ư?” Dứt lời, anh định cúi khụy áo ngủ.

Cô mau chóng đề tay anh lại, sắc mặt đỏ bừng: “Anh anh anh làm gì hả?”

Anh tỏ vẻ vô tội: “Cởi đồ.”

“Không được cởi!” Cô kêu to, kêu xong rồi mới phát giác hình như mình phản ứng quá khích, thế là cô ho nhẹ một tiếng, giọng nói dịu xuống, “Đừng cởi, em đo được.” Dứt lời cô nghiêm trang đo tiếp, thế nhưng lại trông xiêu vẹo vô cùng thê thảm.

Anh vừa cúi đầu là nhìn thấy được đỉnh đầu cô, cùng với lông mi khẽ run. Cô đo lường rất nghiêm túc, hơi thở nóng hổi đều phả vào lồng ngực rộng mở của anh, khiến anh không thể kiềm chế trái tim nhảy nhót.

Cơ thể cô kề sát nhưng không chạm vào. Song, anh vẫn có thể xuyên qua chiếc áo khoác hơi mỏng của cô mà cảm nhận được nhiệt độ của da thịt cô.

Thật là... nguy hiểm mà.

“Đo xong chưa?” Giọng anh hơi khàn khàn.

Cô vẫn mạnh mẽ: “Anh gấp cái gì, sắp xong rồi.”

Anh không khỏi cười khỏ, thật là rất “gấp” đó.

Thế là anh kéo đồ ngủ ra, vò thành một đồng quăng lên giữa giường, nói với cô gái đang chết lặng: “Bây giờ dễ đo rồi, đo mau lên.”

Cả vành tai cô đỏ chót, bàn tay cầm thước dây không nhúc nhích.

“Có đo hay không?” Anh nhắm mắt, cắn răng nói.

Cô hô lên ngay: “Đo!” Bất cứ giá nào! Trong quá trình đo đạc, bàn tay cô khó mà không chạm vào làn da của anh. Da thịt và da thịt cọ xát nhau khiến cô càng ngượng ngùng hơn, nhưng cô đành phải kiên trì đo tiếp.

Khi đo tới ngực, bụng và thắt lưng, cô không khỏi cảm thán trong lòng: vóc dáng của Kì tiên sinh, thật là...khá tốt.

Không không không, cô suy nghĩ gì đó.

Đang phân tâm, thước dây lại sai lệch. Cô buồn rười rượi ngẩng đầu nhìn anh, quả nhiên thoáng nhìn thấy dáng vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép của anh.

Cô muốn nói, kỳ thật bình thường cô không hậu đậu như vậy...

“Bình thường em cũng nhắm đo cho khách hàng như vậy sao?” Anh chột nhứ mày.

Cô có chút ủy khuất: “Đây là lần đầu tiên em đo cho khách hàng phái nam, hồi trước em đều làm trang phục nữ.” Thế nên kỹ thuật không tốt là có nguyên do.

Anh bỗng nhiên thở phào nhẹ nhõm một hơi: “Sau này đừng làm trang phục nam. Lần này là lần đầu, cũng là lần cuối.” Dừng một chút, anh lại nói, “Có điều, về sau em có thể làm riêng cho anh.” Chỉ cho mình anh thôi.

Cô hơi chán nản, kỹ thuật của cô tệ vậy sao? Thế nên Kì tiên sinh ngại để cô ra ngoài làm mất thể diện?

“Thật ra em không tệ vậy đâu, tập luyện vài lần là được.” Cô biện bạch, “Hơn nữa, đâu có khách hàng nào khó đối phó như anh.”

Anh nhứ mày: “Ai nói em tệ? Anh không thích em đo lường cho những người đàn ông khác, thế thôi.”

Cô ngẩn ngơ, Kì tiên sinh đang...ghen?

Cái người đầy tự tin này cũng biết ghen?

Trong nháy mắt khuôn mặt cô trở nên rạng rỡ, không hề suy nghĩ mà nhón chân vòng tay qua cổ anh: “Này này này, anh cũng biết ghen hả? Vui quá! Hóa ra không chỉ có mình em lên ghen, anh cũng ghen đó.”

Anh bắt đầu dè dặt cô một cái, cái này có gì vui chứ? Huống hồ, anh rõ ràng không ghen mà. Anh chẳng qua là bảo vệ chủ quyền của mình mà thôi. Ừm.

Có điều nếu cô vui vẻ như vậy, thế thì anh gắng gượng thừa nhận mình...ghen thôi.

Đằng sau anh chính là chiếc giường lớn mềm mại. Dính trên người anh là cô gái đang phấn khởi đến mức quên cả lối đi. Thế là anh nhếch khóe miệng, ngửa mặt ngã trên giường.

Cô còn chưa kịp hô lên, thì đã mất trọng tâm cùng ngã xuống giường, nằm trên lòng ngực trần trụi của anh.

Thước dây rớt xuống đất.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, nhịp tim hỗn loạn.

Anh cúi đầu nhìn cô, trong ánh mắt chứa ý cười.

Cô hình như nhận ra gì đó, nhưng lại ngỡ ngàng không biết làm sao. Hồi lâu sau, cô mới dịu dàng cất tiếng, giọng nói có phần ủy khuất: “Còn đo nữa không?”

Anh không thể dè nén mà cười thành tiếng. Trông thấy sắc mặt của người trong lòng càng ngày càng lúng túng, anh vội ôm lấy cô nói: “Đo, đương nhiên là đo rồi.”

“Vậy anh còn không mau đứng dậy.” Cô giả vờ tức giận.

Anh vẫn bất động, ôm cô càng chặt hơn, con ngươi sâu thẳm tựa như Địa Trung Hải lẳng lặng nhìn cô.

Cô bỗng nhiên có sáng kiến, ngoan ngoãn đến gần hôn lên khóe môi anh.

Như vậy được chứ? Cô nhìn anh với vẻ lầy lòng.

Thế coi như là xong rồi? Anh bất mãn. Có điều anh vẫn nói lòng tay mình, còn chơi nữa thì sẽ phát hỏa thật đó.

***

Mộc Tiểu Thụ chưa từng trải qua quá trình đo lường làm một tinh thần và thể xác như vậy. Đợi sau khi ghi chép xong tất cả số liệu, cô chạy vào phòng tắm lần nữa.

Kì Tấn Khiêm mặc áo choàng tắm, bước đi thong thả tới ban công. Anh lẳng lặng nhìn bóng đêm như nước phủ đầy sân, sau đó khẽ cười.

Anh thế mà thật sự chờ đợi nhiều năm như vậy.

Cô vĩnh viễn không biết được anh bắt đầu chờ đợi khi nào.

Cô cũng không cần biết.

Anh tiện tay cầm tấm thiệp mời hôn lễ mà Đan thị gửi cho cô với tư cách mời bạn bè, anh vò lại, ném vào nơi sâu thẳm trong sân nhà.

Thiệp mời chỉ cần một tấm là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cây Xòai, Giàn Nho* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 11: Hội đấu giá ngâm

Hai ngày sau là hôn lễ của đại tiểu thư Đan thị, điểm mấu chốt của việc này là, Mộc Tiểu Thụ phát hiện không tìm ra thiệp mời.

Cô trầm tư suy nghĩ, lục lọi từ dưới lên trên biệt thự núi Thanh Tương cũng chẳng tìm thấy.

Dung Tuyền Khanh một tay cầm bản thiết kế, một tay cầm bút marker, bó tay nhìn Mộc Tiểu Thụ đang lục lọi trong phòng ngủ của cô.

“Chị nói này Tiểu Thụ, thiệp mời sao lại ở chỗ chị hả, tấm thiệp kia chị còn chưa cầm nóng tay thì đã giao cho em rồi.” Dung Tuyền Khanh bóp trán.

Mộc Tiểu Thụ buồn rười rượi: “Dù sao thiệp mời cũng không đến mức tự mọc cánh bay đi mất chứ.”

Dung Tuyền Khanh nhắc nhở: “Lần cuối em nhìn thấy tấm thiệp là lúc nào?”

Sau khi nhớ lại, Mộc Tiểu Thụ nói: “Ồ chỗ Kì tiên sinh.”

Trong mắt Dung Tuyền Khanh hiện lên vẻ mập mờ: “Ồ... là vậy à, nếu không em hỏi Kì tiên sinh thử xem? Nói không chừng bỏ quên ở nhà anh ấy.”

Mộc Tiểu Thụ tỉnh táo, có lẽ bỏ quên trong nhà Kì tiên sinh.

Chập tối, khi Kì Tấn Khiêm tới đón Mộc Tiểu Thụ cùng đi dùng bữa tối, Mộc Tiểu Thụ nói ra suy đoán của mình.

Phòng ăn kiểu Tây thanh tịnh đẹp đẽ, thoang thoang mùi hương dịu nhẹ, ánh đèn và tiếng nhạc nền êm đềm vừa phải. Thế nhưng Mộc Tiểu Thụ lại rầu rĩ: “Nếu không có thiệp mời, căn bản không thể vào hội trường.” Gặp lại Đan Bá Phi sau nhiều năm xa cách, tuyệt đối không thể bỏ qua lời mời của anh ta.

Kì Tấn Khiêm uống một ngụm rượu đỏ, nói: “Lúc anh dọn dẹp nhà cửa cũng không nhìn thấy tấm thiệp của em. Có điều, cho dù không có thiệp mời, em vẫn đi được.”

Mộc Tiểu Thụ tò mò: “Đi thế nào?”

Kì Tấn Khiêm vừa tào nhả cắt miếng thịt bò, vừa bình thản nói: “Trong tấm thiệp gửi cho anh có nói, hy vọng anh đi cùng gia quyến.”

Cái nữa của Mộc Tiểu Thụ xiên lệch. Gia quyến à... Cô âm thầm đọc từ này, trái tim đột nhiên lỡ mấy nhịp.

Từ này, cô thích.

Nhưng mà không thể biểu lộ ra ngoài.

Cô ho nhẹ một tiếng, ngước mắt nhìn anh, làm như bất mãn nói: “Lại bị anh chiếm lời rồi.”

Anh cũng nhìn cô, nghiêm trang nói: “Là chuyện sớm muộn, sao lại nói là chiếm lời?”

Cô ghen lòi, trong lòng lại lén lút nở ra một đóa hoa. Cố gắng đè nén khóe miệng muốn cong lên, cô chớp mắt: “Thế...em gắng gượng đồng ý vậy.”

Anh thu hết từng biểu cảm nhỏ bé của cô vào đáy mắt mình, nhưng trên khuôn mặt giả vờ như không biết: “Vì để em thích ứng với vai diễn gia quyến của anh, hai ngày tiếp theo hãy ở lại chỗ anh đi.”

Cô vừa muốn phản bác, anh lại nói: “Cho dù em từ chối anh, cô Dung cũng sẽ không mở cửa cho em.”

Cô tức tối, lúc này mới nhớ ra chỉ cần cô ở bên Kì tiên sinh, Dung Tuyền Khanh nhất định sẽ khóa tất cả cửa ngõ vào buổi tối.

Ở bên Kì tiên sinh là một chuyện rất hạnh phúc, cô không hề bài xích. Có điều, đêm nay không được.

Cô chọc chọc bông cải xanh nằm trong đĩa, đoán đo câu chữ: “Tối nay em đã hứa với Dung Tuyền Khanh cùng chị ấy hoàn thiện bộ lễ phục của Đan Bá Phi.”

Anh nhú mày: “Không gấp gáp lắm trong một đêm chứ.”

Cô cụp mắt, sau một lúc lâu ngước mắt lên, tỏ vẻ cầu khẩn nhìn anh: “Đêm nay em tranh thủ làm cho xong, thế thì sẽ có thêm nhiều thời gian rảnh rỗi ở cùng anh rồi.”

Sắc mặt anh dịu xuống: “Anh lái xe đưa em về.”

Mặt mày cô tươi rói, cách cái bàn cô nhào người đến gần khuôn mặt anh rồi hôn một cái: “Quả nhiên là bạn trai tốt nhất của em.”

Anh cầm khăn giấy lau dầu mỡ dính trên mặt, không vội không phiền, thừa lúc cô khoái chí mà bắt lấy cổ cô còn chưa kịp lùi về, cạy mở hàm răng cô, cùng quần quýt môi lưỡi với cô.

Vị chất từ đầu lưỡi của anh truyền sang đầu lưỡi của cô, trong nụ vị giác của cô ngập tràn mùi vị của anh.

Ánh đèn mờ mờ cùng tấm rèm màu tím đậm bao bọc hai người trong một không gian kín đáo. Bất tri bất giác, cô đã nằm trong lòng của anh.

Cô hơi khó chịu thở hổn hển, anh không hề có ý buông tha; cô nghiêm túc đáp lại, anh lại càng táo tợn hơn.

Trong nhà hàng đang mở ca khúc L’Hymne à l’Amour, phần nhạc dạo trầm thấp êm đềm chất chứa mấy phần triền miên và dai dẳng.

Ý loạn tình mê.

Nụ hôn chấm dứt, gò má cô nóng rần.

Anh ti lên trán cô, khóa chặt đôi mắt cô: “Đêm nay thật sự không ở lại?”

Cô cắn môi: “Đêm nay không được.”

“Anh sẽ không làm vậy.” Anh nói.

Cô nhếch khóe miệng: “Em biết.”

Anh thở dài một hơi: “Ý chí sắt đá.”

Cô cười khanh khách không ngừng.

***

Biệt thự núi Thanh Tương.

Kì Tấn Khiêm nhìn Mộc Tiểu Thụ đi vào biệt thự mới lái xe chạy đi.

Đội khi chiếc xe biến mất trong tầm nhìn, Mộc Tiểu Thụ đứng sau cột cửa biệt thự chậm chậm từ bóng mờ bước ra.

Cô lấy di động, bấm một dãy số.

Cô vừa thấp giọng nói chuyện với người ở đầu dây bên kia, vừa đi ra khỏi biệt thự, hướng tới ngã tư đường.

Không bao lâu sau, một chiếc ô tô con đậu ngay bên cạnh cô.

Cô mở cửa xe, khom người ngồi vào trong.

Người đàn ông ngồi tại ghế lái mặc chiếc áo khoác ngoài đã cũ, dung mạo cực kỳ bình thường. Anh ta quay đầu nói với Mộc Tiểu Thụ: “Đi thẳng qua đó sao?”

Mộc Tiểu Thụ gạt đầu, sắc mặt hơi mệt mỏi.

Sau một lúc lâu lưỡng lự, người đàn ông cất tiếng: “Mộc tiểu thư, một mình cô đến chỗ đó không thích hợp lắm đâu.”

Mộc Tiểu Thụ lại mỉm cười: “Tôi đâu có đi một mình? Chẳng phải còn có Phòng tiên sinh ư?”

“Tại sao cô không nói với vị tiên sinh kia nơi cô muốn đến đêm nay?” Anh ta nói, “Với năng lực của vị tiên sinh đó, cô không cần vất vả như vậy.”

Cảnh sắc ngoài cửa sổ xe lướt qua nhanh như bay.

“Tôi biết.” Mộc Tiểu Thụ tỏ vẻ thần nhiên, “Tôi biết không có chuyện gì là anh ấy không làm được. Nhưng mà có một số việc, cần phải do chính tôi đi làm.” Anh đã săn sóc cô nhiều năm như vậy. Ngày tháng tại Hồng Kông, những điều anh làm cô đều biết cả.

Người đàn ông ngồi tại ghế lái không nói gì.

Mộc Tiểu Thụ nói tiếp: “Phòng tiên sinh, tại hội đấu giá đêm nay sẽ trưng bày bao nhiêu cuộn tranh của Tạ Hoài Chương?”

Người đàn ông đáp: “Dựa theo tin tức là ba cuộn.”

Chỉ có ba cuộn? Mộc Tiểu Thụ nhún mày. Thôi, ít còn hơn không.

Chiếc xe chạy qua con đường lớn náo nhiệt, quẹo vào khúc đường dân cư hoang vu, cuối cùng dừng tại một hẻm nhỏ.

Phòng tiên sinh bước xuống xe, dẫn Mộc Tiểu Thụ đến trước một cánh cửa nằm giữa hẻm nhỏ. Anh ta gõ cửa, cửa sổ nhỏ nằm trên cánh cửa màu chóng mở ra. Anh ta lấy tờ giấy đã gấp lại đưa vào trong.

Ngay sau đó, cánh cửa chậm chậm mở ra, bên trong xuất hiện nhân viên phục vụ nam mặc đồng phục đồ đen xen lẫn. Anh chàng phục vụ khom người chào: “Hoan nghênh hai vị quang lâm.”

Mộc Tiểu Thụ không hề lưu tâm. Trong quá trình tìm kiếm tranh về cô đã gặp nhiều trường hợp càng khó tưởng tượng hơn, cách thức của hội đấu giá ngầm này cũng chẳng ngạc nhiên bao nhiêu.

Từ hành lang đi xuống, con đường dần dần trở trái.

Người phục vụ dừng lại trước một cánh cửa, vén màn cửa cho Mộc Tiểu Thụ và Phòng tiên sinh.

Bên trong màn cửa là một đại sảnh rộng lớn, phía dưới đã ngồi đầy người. Phía trên có một cái bục nhỏ, tại góc xéo trên bục đặt một cái dùi. Người chủ trì buổi đấu giá còn chưa lên sân khấu.

Mộc Tiểu Thụ đi theo Phòng tiên sinh ngồi tại phía cuối đại sảnh, cầm bảng danh sách đấu giá đêm nay ở trong tay.

Bức tranh Chá Cô, Trúc Phát Tam Diệp và Mai Khai Tam Lộng của Tạ Hoài Chương xếp tại vị trí thứ mười tám.

Ngồi bên cạnh Mộc Tiểu Thụ là một người đàn bà béo lùn. Bà ta ăn mặc lộng lẫy, nước hoa cao cấp nồng nặc toàn thân.

Người đàn bà nghiêng đầu nhìn Mộc Tiểu Thụ, rồi lại nhìn Phòng tiên sinh ở bên cạnh cô, trong mắt lộ ra vẻ hiểu biết. Bà ta cách Mộc Tiểu Thụ nói với Phòng tiên sinh: “Định mua gì cho nhân tình của anh thế?”

Tư thế ngồi của Phòng tiên sinh không thay đổi, dường như không nghe thấy lời nói của người đàn bà kia.

Trên mặt bà ta có phần khó nén giận: “Chuyện này có gì ngại ngần chứ?”

Mộc Tiểu Thụ ngược mắt, hờ hững liếc nhìn người đàn bà kia một cái.

Người đàn bà tự cho là đã quen nhìn những trường hợp sang trọng quý phái lại bị cái liếc mắt lãnh đạm của cô làm mất đi lời nói.

Khí thế như vậy, lẽ nào là bà chủ và người làm?

Đằng trước có tiếng xôn xao nho nhỏ, hóa ra người chủ trì đã lên sân khấu. Hội đấu giá sắp bắt đầu.

Trước tiên là mấy vật đồ cổ ngọc thạch, mọi người ra giá ào ào.

Mộc Tiểu Thụ buồn chán ngồi xem, chỉ đợi đến phiên ba bức tranh kia.

Người chủ trì gõ dùi. Đồ vật thứ mười bảy đã có chủ nhân.

Ngay sau đó, cô gái mặc sườn xám cầm một cái khay bằng bạc. Trong khay đựng ba cuộn tranh.

Ba cuộn được mở ra theo thứ tự, người ngồi dưới bắt đầu xôn xao. Con người của Mộc Tiểu Thụ chột co lại.

Quả thật là ba bức tranh danh tiếng, nhưng không phải là tác phẩm của Tạ Hoài Chương.

Hiện vật và danh sách đầu giá không khớp với nhau.

Hội đầu giá ngằm lâu đời, liên quan đến ích lợi khắp nơi, bởi thế danh dự nhất định phải là hàng đầu.

Tình cảnh này, lẽ nào có người treo đầu dê bán thịt chó?

Phòng tiên sinh nghiêng người thì thầm với Mộc Tiểu Thụ: “Tôi đi xem thử.”

Mộc Tiểu Thụ gật đầu. Phòng tiên sinh đứng dậy, vòng qua chỗ ngồi, đi về phía đằng sau đại sảnh.

Người đàn bà béo lùn bên cạnh lại lên tiếng: “Đầu giá sắp xong rồi, sao các người còn chưa mua gì thế?”

Mộc Tiểu Thụ lơ đãng: “Không vừa mắt.”

Người đàn bà hậm hực ngậm miệng.

Trên sân khấu, người chủ trì vẫn đang kêu giá.

Phía bên trái đằng trước cách Mộc Tiểu Thụ một lối đi nhỏ có người đang giờ bảng. Trong bàn tay giờ bảng còn lộ ra vật gì đó trong tầm nhìn của người ngồi phía sau.

Mộc Tiểu Thụ nhú mày. Nếu cô không nhìn nhầm, trong tay người kia có một cuộn tranh, phía đầu cuộn tranh lộ ra một dấu ấn màu đỏ.

Dấu ấn rõ ràng khắc chữ Tạ Hoài Chương.

Sau khi giờ bảng lên, người kia làm như vô tình nghiêng mặt.

Người đàn bà ngồi bên cạnh Mộc Tiểu Thụ đột ngột đặt tay lên ngực khẽ kêu lên: “Ôi má ơi, sao lại có người có khuôn mặt còn ghê rợn hơn cả quỷ nữa chứ? Làm tôi sợ muốn chết sợ muốn chết...”

Người kia dường như nghe được tiếng kêu của người đàn bà, gãi hơi xoay qua mấy phần về phía Mộc Tiểu Thụ.

Mộc Tiểu Thụ sùng sốt. Đó quả thật là khuôn mặt mà người khác không dám nhìn. Làn da trên mặt lồi lõm, giống như từng bị lửa đốt, cũng giống như bị độc trùng gặm cắn, thật là dọa người. Càng đáng sợ hơn chính là một vết sẹo thật dài từ lông mày bên trái uốn lượn xuống sâu trong thái dương.

Chẳng biết có phải là ảo giác hay không, Mộc Tiểu Thụ cảm thấy người kia cong khốe môi nhìn mình.

Người chủ trì đang kêu giá vật phẩm thứ hai mươi hai.

Gã đàn ông dung mạo đáng sợ kia bỗng nhiên đứng lên, rời chỗ ngồi, hình như muốn rời khỏi.

Trong lòng Mộc Tiểu Thụ căng thẳng, cô xách túi thuận thế đứng lên theo.

Gã đàn ông không định rời khỏi, mà là quẹo vào đằng sau đại sảnh.

Ngọn đèn tại lối đi đằng sau đại sảnh lờ mờ, ra khỏi lối đi loáng thoáng có ánh sáng. Mộc Tiểu Thụ hơi nhú mày, lấy di động gửi một tin nhắn cho Phòng tiên sinh, sau đó đi theo gã đàn ông quái lạ kia quẹo vào một lối đi khác.

Lần rẽ vào này, trong tầm nhìn lại không còn bóng dáng của gã đàn ông kia.

Mộc Tiểu Thụ nhú mày. Dù sao cũng không đến mức bốc hơi biến mất, người kia chắc chắn đi vào một căn phòng.

Phía bên trái, chỉ có một căn phòng không khóa cửa. Cô lấy lại bình tĩnh, mở cửa đi vào.

Vừa tiến vào nơi có ánh sáng, ánh mắt cô có phản chưa thích ứng.

Đột khi cô nhìn thấy rõ ràng trang hoàng ở bên trong, cô nghe được tiếng khóa cửa ở đằng sau.

Ngoài cửa còn có người!

Khi cô nhận ra điểm ấy thì đã quá muộn —— phía trước, truyền đến một âm thanh lạnh lẽo: “Đã lâu không gặp, Mộc tiểu thư.”

Cùng lúc đó, tại đại sảnh hội đầu giá, chỗ Mộc Tiểu Thụ rời khỏi chợt có một người đàn ông ngồi xuống.

Người đó khiến cho người đàn bà bên cạnh liên tục nhìn qua.

Người đàn ông này quả thật... bà ta không tìm ra từ ngữ thỏa đáng để hình dung người đàn ông khôi ngô tuấn tú này. Cả đời bà ta chưa từng trông thấy một cực phẩm như vậy ở trong cuộc sống thực tại. Bà ta do dự, có nên ra điều kiện với anh không, bà ta dư sức bao nuôi một nhân tình mới.

Bỗng nhiên, người đàn ông quay đầu cười với bà ta.

Bà ta hoảng hồn, suýt nữa chìm đắm trong đôi mắt màu xanh của anh. Bà ta nghe anh nói: “Xin hỏi vị tiểu thư vừa mới ngồi chỗ này đi đâu rồi?”

Tiểu thư? Trong đầu bà ta hiện lên khuôn mặt xinh đẹp lại xa cách kia. Bà ta theo bản năng chỉ về phía Mộc Tiểu Thụ rồi khỏi, đợi khi bà ta lấy lại tinh thần thì bóng dáng của người đàn ông bên cạnh đã biến mất.

Trên ghế chỉ lưu lại hơi ấm, cùng với bảng danh sách đấu giá được mở ra.

Danh sách lật đến trang vật phẩm đấu giá thứ mười tám. Trên danh sách là hình chụp của ba cuộn tranh.

Chá cô, tịch mai, trúc tam điệp.

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 12: Giao dịch

Căn phòng nhỏ đơn sơ, trên đầu chỉ có một chiếc đèn treo phát ra ánh sáng yếu ớt.

Cánh cửa đằng sau đã khóa lại, không còn đường lui, Mộc Tiểu Thụ dứt khoát xoay người qua, nhìn thẳng người đàn ông ở dưới chiếc đèn.

Vẫn là khuôn mặt lồi lõm đã trông thấy tại hội trường đấu giá. Một vết sẹo thật dài tách xương lông mày, nằm ngoằn ngoèo tại nửa phần mặt bên trái của hắn ta.

Nhưng mà hắn ta không quan tâm khuôn mặt mình có ghê rợn bao nhiêu, hắn ta cười vô cùng tao nhã, cử chỉ tràn đầy kiêu cách quý tộc cổ xưa.

Trong phút chốc, Mộc Tiểu Thụ cảm thấy, người đàn ông bị hủy dung nhan trước mắt hắn là một vị thiếu gia quyền quý khôi ngô tuấn tú.

Người đàn ông nhìn chằm chằm Mộc Tiểu Thụ từ lúc vào cửa tới giờ đều bình tĩnh tự nhiên, độ cong tại khóe miệng càng phát ra vẻ thú vị: “Mộc tiểu thư còn nhớ tôi không?”

Đáy lòng Mộc Tiểu Thụ hơi khó hiểu, cô đã từng gặp người như thế này à? Tại sao cô không có chút ấn tượng?

Người đàn ông đến gần vài bước, gần từng chữ: “Tám năm trước, công xưởng cũ, phòng tôi.”

Trái tim Mộc Tiểu Thụ trầm xuống, sắc mặt vẫn bình tĩnh. Sau một lúc lâu, cô khẽ cong khóe môi: “Là anh.”

Người đàn ông hơi kinh ngạc. Từ lúc đầu tiên nhìn thấy Mộc Tiểu Thụ tại hội trường đấu giá, hắn ta biết cô không còn là cô bé giương nanh múa vuốt của năm đó. Có điều hắn ta không ngờ tới, Mộc Tiểu Thụ hiện giờ khi đối mặt với hắn ta lại có thể lạnh nhạt như vậy.

Khóe mắt chân mày của cô lộ ra vẻ xa cách lạnh giá nhân nhạ, trong vô hình đã đè ép vài phần khí thế của hắn ta.

Mộc Tiểu Thụ lại cất tiếng: “Có điều, Phù tiên sinh thay đổi nhiều như vậy, tôi nhất thời không nhận ra.” Sự biến hóa của hắn ta quả thật khiến người ta tắc lưỡi. Năm đó mặc dù vết sẹo trên khuôn mặt khiến hắn ta trông hung ác, nhưng ngũ quan vẫn thừa kế gen tốt của nhà họ Tiêu, vẫn có thể coi là người đàn ông tuấn tú. Nhưng hiện giờ, dùng hai chữ quý sát hình dung hắn ta lại vô cùng thích hợp.

Trong mấy năm nay, rốt cuộc hắn ta đã trải qua chuyện gì?

Tuy nhiên, Mộc Tiểu Thụ chẳng hề có hứng thú gặp lại hắn ta.

Ánh mắt Phù Dụ chột trầm xuống, khi cất tiếng lại có mấy phần chua xót: “Những việc từng trải của tôi sẽ khiến người ta sợ hãi, Mộc tiểu thư đừng nên tò mò. Hôm nay mời cô tới đây, là muốn nhờ cô giúp tôi một việc nhỏ.”

Giúp đỡ? Trong mắt Mộc Tiểu Thụ lóe lên một tia mỉa mai: “Phù tiên sinh và tôi có giao tình gì mà đáng để tôi giúp anh?”

Năm đó vì để dẫn dụ Tiêu Thanh Nhượng mà hắn ta nhốt cô trong phòng tối, đối xử tệ hại. Nếu không phải Kì Tấn Khiêm đưa cô đi, có lẽ cuộc sống

của cô sẽ trở nên đen tối.

Phù Dụ lại còn dám mở miệng nhờ vả?

Phù Dụ nói: “Tôi biết năm đó tôi làm chuyện xấu, nhưng hiện giờ thật sự không còn phương pháp nào nên mới ra hạ sách này. Tôi biết Mộc tiểu thư không có lý do gì để giúp tôi, thế nên tôi mang đến cái này.”

Dứt lời, từ trên cái ghế duy nhất trong phòng hắt ta cầm lấy một chiếc hộp dài hình chữ nhật. Nấp hộp mở ra, bên trong đựng ba cuộn tranh được xếp ngay ngắn.

Mộc Tiểu Thụ nhận ra xuất xứ của ba cuộn tranh kia.

Chính là ba cuộn tranh mà cô tốn sức tìm kiếm.

Cô ngược mắt, nhìn sang Phù Dụ: “Nếu tôi không giúp anh, chẳng lẽ anh muốn sử dụng thủ đoạn của năm đó ư? Bắt nhốt? Đe dọa? Còn gì nữa?”

Tám năm trước, cô nằm trong phòng tối lòng đầy oán hận, hấp hối; tám năm sau, cô đứng trước mặt hắt ta, đôi mắt sắc bén, không hề sợ hãi.

Cô mang đôi giày cao gót, đi vài bước về phía Phù Dụ, về chằm chọc nơi khoe miệng càng đậm hơn: “Phù tiên sinh quả nhiên vẫn giống như năm đó, cũng là một kiểu chèn ép người yếu thế.”

Đối mặt với người phụ nữ càng ngày càng gần, Phù Dụ đột nhiên cảm thấy khó thở. Hắt ta đã từng bỏ khỏi ngưỡng cửa sống chết lẫn lộn hơn mười năm trời lại bị một con nhóc đề nén khí thế, thật là bất lực.

Hắt ta cố sức đè nén nỗi căm phẫn dâng lên trong đáy lòng, dụ giọng nói: “Mộc tiểu thư nói đùa, nếu nhờ cô giúp đỡ, đương nhiên sẽ không có ý nghĩ khác. Chuyện năm đó tôi đã nói xin lỗi, nếu Mộc tiểu thư vẫn đề ý, thế thì tôi chỉ có thể tận lực đền bù cho Mộc tiểu thư sau này.”

Dừng một chút, hắt ta lại nói: “Nếu Mộc tiểu thư có thể giúp tôi việc nhỏ này, tôi liền dâng tặng ba cuộn tranh này.”

Trên mặt Mộc Tiểu Thụ không có biểu cảm: “Tôi có thể không cần ba cuộn tranh này. Bây giờ tôi đi được chứ?”

Phù Dụ hình như đoán được cô sẽ trả lời như vậy, hắt ta đáp: “Nếu Mộc tiểu thư vẫn muốn đi, tôi đương nhiên chỉ có thể mở cửa cho Mộc tiểu thư. Có điều——”

Từ trong túi áo sơ mi, hắt ta lấy ra một tấm ảnh: “Mộc tiểu thư thật sự không muốn giúp tôi việc nhỏ này sao?”

Mộc Tiểu Thụ lướt nhìn tấm ảnh trong tay Phù Dụ, trong nháy mắt cô nhìn chăm chăm.

Trên tấm ảnh, một ông lão đầu tóc bạc phơ ngồi trên chiếc ghế dài, ánh mắt không có tiêu cự, sắc mặt tiều tụy.

“Anh giữ ông ấy ở đâu?” Trong phút chốc, đôi mắt Mộc Tiểu Thụ lạnh tanh.

Phù Dụ thu hồi tấm ảnh: “Tôi cũng không biết hiện tại ông ta đang ở đâu, tôi chỉ biết cứ cách một khoảng thời gian thì ông ta sẽ bị dời đi. Nếu cô đồng ý giúp tôi chuyện này, thế thì tôi không chỉ chấp tay đưa ba cuộn tranh này, còn giúp cô tìm ra ông ta.”

Mộc Tiểu Thụ trầm lặng. Nhiều năm qua, cô liên tục tìm kiếm tung tích của ông ngoại, nhưng dùng mọi phương pháp vẫn không thu hoạch được gì.

Ông cụ hiện từ dường như bốc hơi khỏi nhân gian, đánh mất mọi tung tích.

“Anh muốn tôi làm gì?”

Hồi lâu sau, khi Phù Dụ tưởng rằng Mộc Tiểu Thụ muốn lên tiếng từ chối, hắt ta nghe được câu trả lời mà mình muốn nghe. Hắt ta khẽ cười, động tác này kéo theo da thịt lồi lõm trên khuôn mặt, càng phát ra vẻ quỷ dị dọa người: “Không khó, chỉ cần giúp tôi giao bức thư này cho Tiêu Thanh Nhượng.”

“Mộc tiểu thư, lúc này tôi không hề có ác ý, tôi đã đi đến bước đường cùng, trong những người tôi có thể tiếp xúc cũng chỉ có cô có khả năng gặp được Tiêu Thanh Nhượng. Thế nên, chỉ có thể nhờ vả cô.”

“Hành tung của Tà lão tiên sinh, tôi sẽ hết sức tìm kiếm. Cũng coi như đền tội cho chuyện của tám năm trước.”

“Ba cuộn tranh này, bây giờ tôi giao cho cô. Tôi tin cô không phải người nói không giữ lời.”

Mộc Tiểu Thụ cầm lấy cuộn tranh, ra khỏi căn phòng. Cô dựa theo trí nhớ mà đi trở ra.

Lời nói của Phù Dụ hư hư thật thật, chẳng hề đáng tin. Người sống trong giang hồ mỗi một quyết định ắt hẳn có ý nghĩ sâu xa, cô không tin cái gọi là xin lỗi của hắt ta, lại càng không tin tưởng sự đền bù của hắt ta.

Không biết hắt ta xuất phát từ mục đích nào mà lợi dụng cô, mà trên người hắt ta đúng lúc cũng có thứ cô cần.

Mỗi bên đều có nhu cầu riêng.

Tiếng ồn ào của hội đấu giá càng ngày càng gần, sắp đến điểm cuối của con đường.

Mộc Tiểu Thụ vừa nghĩ ngợi, vừa cầm di động soạn tin nhắn gửi cho Phòng tiên sinh. Đột nhiên, cánh cửa ở bên cạnh đột ngột mở mạnh ra, tiếng kêu la bên trong cánh cửa truyền thẳng vào tai Mộc Tiểu Thụ.

Cô sững sốt, theo bản năng muốn bước nhanh rời khỏi nơi thị phi này. Ai ngờ, còn chưa đợi cô sai bước chân, một bàn tay ẩm ướt đã túm lấy mắt cá chân của cô.

Cảm giác khó chịu từ mắt cá chân khiến cô rùng mình, cô nhú mày cúi đầu, nào ngờ trong tầm nhìn chợt thấy một người cô làm thế nào cũng không nghĩ đến.

Người kia toàn thân dơ bẩn, vết máu đầy mình, khuôn mặt vốn thanh tú chẳng chừa vết thương. Cậu nhấc lên đôi mắt đầy lệ nhìn Mộc Tiểu Thụ, đợi sau khi thấy rõ mặt mũi của cô, con ngươi của cậu chợt co lại, vẻ tuyệt vọng và cầu xin trong mắt không kịp thu hồi, bàn tay túm lấy mắt cá chân cô co ro rồi chậm chậm buông ra.

Mộc Tiểu Thụ kinh hoàng, cô rốt cuộc biết được thứ ẩm ướt dính dính ở mắt cá chân là cái gì. Đó là máu, dòng máu ẩm áp còn mới. Máu nhiều như vậy, từ miệng vết thương trên cổ tay của người nằm trên mặt đất ồ ạt tuôn ra, cậu phải có nghị lực thế nào mới liều mạng từ trong phòng đi ra đây?

Cô bất chấp mọi thứ, ngồi xổm xuống ôm lấy bờ vai người kia, khẩn cấp nói: “Mộc Trạch Bách, sao em lại ở đây?! Là ai khiến em trở nên thế này?!”

Mộc Trạch Bách còn chưa kịp mở miệng, bên trong cánh cửa truyền đến tiếng bước chân cấp bách.

Mộc Tiểu Thụ ngẩng đầu, trông thấy hai gã đàn ông vạm vỡ mặc áo chèn màu trắng. Trên cánh tay bọn họ xăm hình măng xà, trong tay người cầm đầu còn nắm một cây côn sắt.

“Phòng đấu giá Kim Tự Phúc tiếp đãi khách như vậy sao?” Âm thanh của Mộc Tiểu Thụ lạnh đến cực điểm, cô có thể cảm giác được cẳng chân mình hơi phát run.

Gã đàn ông xăm hình sừng sò, lập tức lộ ra vẻ dừng dưng: “Phu nhân, hấn đụng trúng cô, chúng tôi vô cùng xin lỗi.” Nói xong, gã tiến lên, dùng chân đá mạnh vào bụng Mộc Trạch Bách, “Còn không mau cút trở về!”

“Dừng tay!” Mộc Tiểu Thụ thét lên.

Mộc Trạch Bách nằm trên mặt đất đau đến mức co quắp lại, dưới hành động của cậu, có rất nhiều vết máu trên sàn nhà.

Hai gã đàn ông giật mình bởi tiếng thét của Mộc Tiểu Thụ, nhú mày: “Phu nhân, chúng tôi đang dạy dỗ người của mình.” Ý là xin đừng xen vào việc của người khác.

Mộc Tiểu Thụ nhìn thẳng gã đàn ông xăm hình, nói: “Cậu ấy phạm lỗi gì?”

Gã đàn ông đáp: “Nó thiếu chúng tôi một khoản tiền lớn không trả, dựa theo giao hẹn, lấy thân trừ nợ.”

“Bao nhiêu?” Mộc Tiểu Thụ lạnh lùng hỏi, “Cậu ấy thiếu các người bao nhiêu tiền?”

Gã đàn ông không hiểu lý do, ngay sau đó nói ra vài con số.

Mộc Tiểu Thụ rút ra chi phiếu từ trong túi xách, viết vài nét bút, ném vào tay gã đàn ông: “Đủ không?”

Gã đàn ông mở to mắt nhìn tờ chi phiếu trong tay.

“Vậy tôi có thể đưa cậu ấy đi chưa?” Giọng cô vừa lạnh lùng vừa dữ dằn. Cô đỡ bờ vai của Mộc Trạch Bách, dìu cậu đứng dậy.

“Phu nhân.” Gã đàn ông lại lên tiếng.

“Còn chuyện gì nữa?” Mộc Tiểu Thụ mất kiên nhẫn quay đầu lại.

Gã đàn ông nói: “Cô không thể dẫn nó đi.”

“Tiền không đủ?” Mộc Tiểu Thụ nhú mày. Những người này muốn vùi vĩnh sao?

“Không, tiền đủ rồi, còn nhiều hơn thế nữa.” Gã đàn ông đáp, “Nhưng mà, chủ của chúng tôi muốn lấy hai tay của nó.”

Mộc Tiểu Thụ ngạc nhiên: “Cái gì?”

“Chúng tôi phải bảo đảm hoàn toàn phế tay của nó, mới có thể để cô đưa nó đi.” Gã nói.

Mộc Tiểu Thụ theo bản năng nhìn hai tay Mộc Trạch Bách. Cô trông thấy hai tay cậu vụn vụn bất thường, vết thương tại cổ tay chẳng chịt, có một số đã đóng vảy, số khác thì vẫn còn vết máu tươi mới.

Tiểu Bách... phải đau đớn biết bao.

“Chủ các người là ai?” Mộc Tiểu Thụ tức giận đến nỗi âm thanh phát run.

Gã đàn ông nhú mày: “Điều này chúng tôi không thể nói với cô.”

“Người chủ đó cho các người bao nhiêu tiền phế bỏ hai tay cậu ấy, tôi sẽ trả các người gấp đôi.” Mộc Tiểu Thụ nói.

“Chuyện này không liên quan đến tiền bạc, chúng tôi làm việc phải coi trọng chữ tín.” Gã đàn ông nói đầu ra đầy.

Mộc Tiểu Thụ nhắm mắt. Cơ thể gầy gò của Mộc Trạch Bách run rẩy dữ dội ở trên vai cô, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống đất.

Cô nghiêng đầu nhẹ giọng trấn an: “Tiểu Bách đừng sợ, chị sẽ đưa em ra ngoài.”

Mộc Trạch Bách chẳng biết có nghe được hay không, cậu theo bản năng tựa vào đầu vai của Mộc Tiểu Thụ, tiếng nghẹn ngào trong cổ họng khó mà phân biệt.

“Thật xin lỗi, hôm nay tôi phải đưa cậu ấy đi.” Mộc Tiểu Thụ thân nhiên nói, “Nếu chủ các người trách cứ, mời hân tới tìm tôi, đây là danh thiếp của tôi.”

Hai gã đàn ông đều sững sốt, hình như chưa từng nhìn thấy người không nói lý như vậy. Một trong hai người dựng thẳng lông mày, đôi mắt chứa đầy sát khí.

Lúc này, tại nơi sâu bên trong truyền đến tiếng bước chân. Ngay sau đó, một âm thanh vang lên: “A Võ, A Thành, để cô ấy đi.”

Mộc Tiểu Thụ nghe tiếng liền quay đầu qua, trông thấy Phù Dụ không biết từ khi nào đã bước đi thông thả tới trước mặt.

Hai gã đàn ông nghe lời căn dặn của Phù Dụ, chột sững sốt lần nữa. Một trong hai người nhú mày nói: “Phù tiên sinh, nhưng mà...”

Phù Dụ nói: “Cứ làm theo lời tôi, nếu cấp trên trách cứ, tôi chịu trách nhiệm.”

Hai gã đàn ông rốt cuộc không nói nữa.

Mộc Tiểu Thụ tỏ vẻ cảm kích với Phù Dụ, nửa ôm nửa dìu Mộc Trạch Bách đi ra khỏi con đường u tối.

***

Bệnh viện.

Mùi nước khử trùng khiến thần kinh Mộc Tiểu Thụ nằm trong trạng thái căng thẳng. Toàn thân Mộc Trạch Bách chẳng chịt vết thương, tay chân gãy xương mấy chỗ, nội tạng cũng bị tổn thương. Giờ phút này, cậu đang ở trong phòng phẫu thuật.

Chân trời loáng thoáng hiện ra tia sáng trắng, bóng đêm dần dần tan đi. Một đêm xảy ra biến cố không ngờ này mau chóng sắp qua đi.

Cô ngẩng đầu nhìn ánh đèn của phòng phẫu thuật, rồi cúi đầu xoa nhẹ chiếc hộp giấy hình chữ nhật đựng ba cuộn tranh, bỗng nhiên cô cảm thấy mệt mỏi.

Nếu giờ phút này có Kì tiên sinh ở bên cạnh thì tốt rồi.

Những năm sống một mình, rất nhiều góc cạnh đã được cọ sát, lòng phòng ngự lại được dựng nên, cô tự cho rằng hiện giờ mình đã đủ cứng rắn mạnh mẽ, nhưng không ngờ sau khi trở lại bên cạnh anh, cô mới hiểu được, sự quyến luyến của cô đối với anh không hề theo thời gian xoay chuyển mà giảm bớt. Ngược lại, sự quyến luyến này đã xâm nhập cốt tủy, cả đời không bỏ được.

Cô theo bản năng lấy di động ra. Bấm phím tắt ngay là cô có thể nghe được âm thanh của anh.

Nhưng mà, cô nhẫn nhịn.

Cô đã nói dối anh, cô không nên nói dối hết lần này tới lần khác.

***

Cách một vách tường, Kì Tấn Khiêm xuyên qua tấm kính mờ của phòng điều trị nhìn Mộc Tiểu Thụ ở bên ngoài phòng phẫu thuật.

Anh nhìn di động, còn chưa gọi điện tới.

Cô gái của anh vẫn quật cường như vậy.

“Tình trạng của người trong phòng phẫu thuật như thế nào?” Kì Tấn Khiêm hỏi.

Chủ nhiệm khoa ngoại nhú mào, đáp: “Không lạc quan cho lắm.”

Kì Tấn Khiêm nói: “Xin hãy chữa khỏi cho cậu ấy, nhờ ông.”

Chủ nhiệm khoa ngoại nghiêm mặt: “Kì tiên sinh, chúng tôi sẽ cố hết sức.”

***

Trong lúc mơ màng, Mộc Tiểu Thụ cảm thấy hình như mình có ảo giác.

Tại sao, Kì tiên sinh của cô đứng ở trước mặt cô nhỉ? Quả nhiên người ngủ không đủ giấc dễ dàng rối thần kinh.

Thế nhưng, cô nghe được ảo giác trước mặt nhẹ nhàng thở dài một hơi, cời áo vét ra đắp lên người cô.

Cô dùng sức ngửi lấy, biết đây quả thật là mùi hương của Kì tiên sinh.

Có điều, Kì tiên sinh sao lại ở chỗ này?

Cô mù mờ ngẩng đầu, giây tiếp theo liền chìm vào đôi mắt màu xanh như hồ nước.

“Kì Tấn Khiêm?” Cô thì thào.

Anh ôm cô vào lòng: “Anh ở đây.”

“Sao anh lại ở chỗ này?” Cô hỏi.

“Bởi vì em ở đây.” Anh đáp.

Cô hít mũi, dùng sức ôm chặt eo anh.

Mùi hương khiến người ta yên tâm.

Mùi hương của Kì tiên sinh.

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 13: Tâm sự của cô

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mộc Tiểu Thụ vừa tỉnh giấc, phát hiện mình đang cuộn trong lòng Kì Tấn Khiêm.

Kì Tấn Khiêm cảm thấy động tĩnh trong lồng ngực, anh cúi đầu nhìn: “Còn mệt không? Ngủ thêm chút nữa nhé?”

Bọn họ ngồi trên sofa trong phòng bệnh, lúc rạng sáng cô cực kỳ mệt mỏi, thế là tựa vào cánh tay anh ngủ thiếp đi.

Mộc Tiểu Thụ lắc đầu, tầm mắt chuyển về phía Mộc Trạch Bách nằm trên giường bệnh.

Thuốc mê vẫn còn tác dụng, cậu chưa tỉnh lại.

Chỗ gãy xương trên người đã được xử lý thỏa đáng, song vết thương trên tay quá nặng, e rằng phải để lại di chứng.

Mấy năm qua, rốt cuộc Mộc Trạch Bách đã trải qua những gì?

Nhà họ Mộc làm sao có thể bỏ mặc đứa cháu trai út biến thành thế này?

Mộc Tiểu Thụ day day huyết thái dương, những điều đó chỉ có thể đợi đến khi Mộc Trạch Bách tỉnh lại mới hỏi rõ.

Mà lúc này, còn có chuyện quan trọng hơn đang chờ cô.

Cô giương mắt nhìn Kì Tấn Khiêm, lời nói xoay vòng trong cổ họng, sắp tới miệng lại chẳng biết nên nói ra thế nào: “Em...”

Em vô tình nói dối, em không muốn anh lo lắng, tại sao anh đứng lúc ở nơi này, anh có thể ở bên cạnh em thật sự là tốt quá ...

Anh nhìn thấy bên trong đôi mắt đen láy tựa như to tồ điểm lóp son ẩn chứa vẻ lo sợ, anh không khỏi dịu sắc mặt: “Em không muốn nói thì đừng nói, đợi khi nào em muốn thì hãy nói với anh.”

Cô nhích lại gần anh hơn, nói: “Tôi qua em không trở về biệt thự. Em đến phòng đấu giá Kim Tự Phúc. Thám tử tư mà em thuê nhận được tin tức, tôi qua nơi đó đấu giá ba cuộn tranh của Tạ Hoài Chương.”

Cô hít mũi, nói tiếp: “Mười bảy năm trước, Tạ Hoài Chương đắc tội một thị tộc lớn, cho nên bị đổ tội danh vô căn cứ, vân tiết bất bảo*. Tranh vẽ của ông ấy bị giành mua hết, có cái lưu lạc tới nước ngoài, có cái nằm tại chợ đen. Tranh chữ cổ xưa do ông ấy thu thập cũng không còn lại cái nào.”

★ *một người trong sạch liêm khiết cả đời, nhưng đến khi về già lại phạm sai lầm, mất hết cả danh dự.*

“Người trong giới đồn đãi rằng ông ấy thông đồng với địch bán nước, vì tiền tài lợi ích mua bán di vật văn hóa quốc gia đi nước ngoài. Nhưng trên thực tế, ông ấy bị thị tộc lớn kia làm cho khổ sở, ngay cả tiền chữa trị cho vợ cũng hết đường xoay sở. Dù là thời điểm khó khăn nhất, ông ấy cũng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện bán tranh.”

“Anh đã từng nói, em nhất định có một người thầy dạy vẽ vỡ lòng rất giỏi. Người thầy đó chính là Tạ Hoài Chương, ông ngoại của em.”

“Ông ngoại đưa em về nhà họ Mộc, sau đó em không còn tin tức về ông nữa.”

Cô cảm thấy vòng tay ôm mình siết thật chặt, âm thầm truyền đến sự trấn an.

Cô chưa từng nghĩ tới ở trong tình huống như vậy nói rõ mọi chuyện với Kì tiên sinh. Cô vốn nghĩ rằng, đợi cô tìm được ông ngoại, thu về tất cả tranh chữ lưu lạc bên ngoài của ông ngoại, vì tên tuổi của ông, chờ khi mọi việc xong xuôi, cô sẽ kể lại với Kì tiên sinh.

Nhưng chẳng ngờ kế hoạch luôn luôn không cân nổi sự biến hóa.

Cô đối diện đôi mắt màu xanh kia, khẽ nói: “Bọn họ tưởng rằng mười bảy năm trước em còn nhỏ, không ghi nhớ, trên thực tế em nhớ rõ toàn bộ.” Cô chỉ vào đầu mình, “Con người em không có nhiều ưu điểm lắm, chỉ có một điểm đáng khen chính là trí nhớ tốt hơn người thường do ba mẹ ban tặng.”

Đâu chỉ tốt hơn người thường. Mọi việc đã xảy ra vào mười bảy năm trước, bao gồm cả sự thay đổi biểu cảm nhỏ trên khuôn mặt những người đó, cô vẫn còn nhớ rõ ràng.

“Em muốn lấy về từng bức tranh chữ của ông ngoại, vì tên tuổi của ông.” Cô nói, “Em còn muốn tìm ra ông ngoại. Em từng thề rằng, nếu em không hoàn thành nhiệm vụ này, thế thì cả đời em sẽ không được trở về quê nhà.”

Quê nhà của cô, thành phố nhỏ nằm tại phía Nam xa xôi, nơi đầu tiên mang đến hạnh phúc cho cô.

“Em biết anh muốn giúp em, nhưng chuyện này, em phải tự mình làm.”

Sự thỏa hiệp của ông ngoại để cô hưởng thụ thời gian tám năm yên bình, cũng để cô quen biết Kì Tấn Khiêm vào năm 16 tuổi.

Trong vô hình đã có ý trời, cô luôn tin tưởng ông ngoại ở nơi nào đó trên thế giới chắc chắn phù hộ cháu gái mình, bảo vệ cô trưởng thành đến giờ.

Hiện tại, cháu gái của ông cũng phải thực hiện lời hứa giấu kín trong lòng mười bảy năm nay.

Người đàn ông ở phía sau không nói gì từ lúc cô lên tiếng, anh chỉ lặng lẽ làm người nghe chân thành của cô.

Bây giờ cô nói xong. Trong phút chốc cô thả lỏng, nhưng cũng bất giác tăng thêm chút lo lắng.

Kì tiên sinh, anh sẽ nói gì đây?

Nói cô không biết tự lượng sức? Nói cô ngu ngốc?

“Tiểu Thụ.” Kì Tấn Khiêm cất tiếng, “Anh hoàn toàn tôn trọng ý nguyện của em. Em muốn tự mình giải quyết tâm nguyện này, thế thì để tự em đi làm. Nhưng mà,” anh dừng một chút, “Sau này đừng gạt anh, một mồi thì có thể tìm anh kẻ khổ, chịu uất ức thì tìm anh kẻ lễ. Em muốn làm gì, anh cũng là trụ cột ở sau lưng em, nếu em không muốn làm thì hãy trở về, anh vĩnh viễn ở đây.”

Mộc Tiểu Thụ ngơ ngác.

“Năm đó ở Bạch Sa Loan, em từng hỏi anh nếu một người suốt đời dựa vào một người khác, có phải rất bị kịch hay không. Anh muốn nói, nếu em bằng lòng sống dưới sự che chở của anh suốt đời, đó chính là phúc khí của cả đời anh. Đương nhiên, anh biết em sẽ không lựa chọn cuộc sống như vậy, em vừa mạnh mẽ lại kiêu ngạo, rất nhiều lúc còn không nói đạo lý...”

Trong lòng cô rung động, nghe tới chỗ này lại không nhịn được bật cười: “Nói vậy, em vừa mạnh mẽ lại kiêu ngạo chỗ nào, còn nữa, rõ ràng người không nói đạo lý là anh.”

Anh lườm cô một cái, nói tiếp: “Sau này, chúng ta sẽ sống với nhau cả đời. Vợ dựa vào chồng là đạo lý hiển nhiên.”

Anh không nói người yêu, không nói vợ, mà nói vợ chồng. Nếu là thường ngày, cô tất nhiên sẽ đỏ mặt chuyển đề tài, nhưng giờ phút này cô lại cảm thấy sự trịnh trọng từ lời nói của anh.

Kì tiền sinh, anh đang đưa ra lời hứa.

Hốc mắt cô đỏ ngầu, vui vào trong lòng anh. Kiếp trước Mộc Tiểu Thu tu được bao nhiêu phúc, mới gặp được Kì Tấn Khiêm ở kiếp này.

Anh vỗ đầu cô, khẽ cười: “Ngày mai là tiệc cưới của nhà họ Đan, nếu em mệt quá, chúng ta không cần đi.”

Anh nói chúng ta. Cô không đi, anh cũng không cần thiết tham dự hôn lễ của nhà họ Đan.

Sao cô lại không nghe ra ý nghĩa của anh?

Cô nằm trong lòng anh bật cười: “Phải đi chứ. Hôn lễ này chúng ta phải đi. Tối qua ở phòng đấu giá em gặp được Phù Dụ, hắn và em làm một vụ giao dịch. Em chuyển một bức thư cho Tiêu Thanh Nhượng, sau đó hắn sẽ cho em biết tất cả tin tức có liên quan đến ông ngoại em.”

“Phù Dụ?” Anh khẽ nhú mày, khó mà nhìn ra.

“Em không muốn có bất cứ tiếp xúc nào với Tiêu Thanh Nhượng tại nơi riêng tư, bởi vậy em định giao thư cho anh ta tại tiệc cưới.” Những chuyện năm đó mặc dù cô không còn để ý, nhưng cô không hề hứng thú với việc đối mặt với Tiêu Thanh Nhượng. Cô không bao giờ muốn miễn cưỡng bản thân đi gặp một người không thích, cho dù là có nguyên nhân, cô cũng không muốn có quá nhiều tiếp xúc với người đó.

“Còn nữa, em muốn lấy... thân phận gia quyến của Kì tiền sinh để tham dự hôn lễ.” Giọng nói của cô mang theo một chút kiên định, mang theo sự khí phách tuyên thệ quyền sở hữu.

Anh sững sốt, ngay sau đó mỉm cười: “Được.”

Nếu cô muốn đi, vậy thì cùng nhau đi. Cho dù có tồn tại biến số hay không, anh sẽ bảo vệ cô chu đáo.

Anh nói: “Phải tới ngày mai Mộc Trạch Bách mới tỉnh lại, anh đã mời y tá chuyên nghiệp chăm sóc cho cậu ấy, em ở đây cũng không làm được gì, hay là trở về nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai cậu ấy tỉnh lại chúng ta lại đến.”

Cô gật đầu: “Được.”

“Anh đã thu xếp hết rồi, không ai biết được Mộc Trạch Bách ở chỗ này. Cậu ấy an toàn, em yên tâm.” Anh lại nói.

Cô còn có thể nói gì? Anh nhìn thấu mỗi một ý nghĩ của cô. Cô không cần lên tiếng, anh đã làm hết mọi thứ.

***

Tiêu Trạch.

Người đàn ông mặc áo đen toàn thân đứng trước cửa sổ, thẫn thờ nhìn ngoài cửa sổ. Bóng lưng hắn gầy yếu mà mạnh mẽ, điểm duy nhất không hoàn mỹ là bàn tay trái của hắn chống một cây gậy gấp khúc.

“Tiên sinh, ngài muốn đích thân tham dự tiệc cưới ngày mai?” Phía sau truyền đến câu hỏi của một cô gái.

Tiêu Thanh Nhượng quay đầu lại, thản nhiên liếc nhìn cô gái trẻ trông hơi lo lắng.

Chỉ một cái liếc mắt này thôi, lại khiến cô gái kia tâm trạng rối loạn. Ngũ quan của hắn quá mức tinh xảo, nhưng mà trên đó lại mang theo sự tàn bạo độc ác hoàn hảo. Ngay cả cuộc sống nhiều năm ở bên cạnh hắn, cô ta vẫn không thể hô hấp tự nhiên tại khí áp như thế này.

“Cô muốn quyết định thay tôi sao?” Giọng nói lạnh tanh cứng rắn vang lên trong phòng.

Cô ta vội vàng nói: “Tôi không dám. Chỉ là... tại sao không chọn Đan tiểu thư làm bạn gái của ngài?” Đan Hiểu Thanh cho dù là già thế, dung mạo hay cử chỉ, đều ở trên cô ta. Tại nơi công cộng tập hợp đại tộc thế gia như vậy, cần gì để một cô gái mồ côi xuất hiện?

Tiêu Thanh Nhượng nhìn cô gái trước mắt. Cô ta đã đi theo hắn tám năm trời, can đảm, khí phách và năng lực phân biệt đều được mài giũa, nhưng khi đối mặt hắn, cô ta vẫn ngây ngô như khi vừa mới được hắn đưa vào Tiêu Trạch.

“Bởi vì cô thích hợp hơn.” Hắn nói.

Cô ta ngẩn người, mất đi lời nói. Cảm xúc lẫn lộn trong lòng, không biết là mùi vị nào.

“Không có việc gì thì lui ra đi.” Hấn thân nhiên nói.

Cô ta cụp mắt, im lặng lui ra ngoài.

Tại sao chọn cô ta?

Đan Hiểu Thanh quả thật là lựa chọn tốt hơn.

Thế nhưng, Đan Hiểu Thanh có quá nhiều tâm tư, hấn luôn luôn không thích người bên cạnh che giấu ý nghĩ không nên có.

Mà nguyên nhân quan trọng nhất, cũng là nguyên nhân riêng của hấn —— tiệc cưới ngày mai, không ít cô nhân sẽ tới dự.

Trong những cô nhân đó, có chấp niệm mà hấn ẩn giấu nhiều năm nhưng cầu không được.

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 14: Bí mật

Hôm nay là tiệc cưới của Đan thị.

Tối qua Mộc Tiểu Thụ ngủ lại chỗ ở của Kì Tấn Khiêm, thế nên sáng sớm hôm nay cô phải bảo trợ lý đưa lễ phục mặc dự tiệc cưới qua đây.

Lễ phục đưa tới còn kèm theo trang sức giày cao gót đồng bộ, khiến cô chạy đi chạy lại. Cô ngại mang dép gây ồn ào, sợ làm ồn đến Kì Tấn Khiêm, cho nên để chân trần chạy ra chạy vào giữa phòng ngủ và phòng khách.

Cuối cùng chuyển xong mọi thứ về phòng, cô vừa thở phào nhẹ nhõm, giường mắt lên liền trông thấy Kì Tấn Khiêm mặc áo ngủ nghiêng người dựa vào khung cửa phòng ngủ nhìn cô.

“Đánh thức anh rồi à?” Cô rụt cổ, vẻ mặt chán nản.

Anh nhú mày, đi tới ôm lấy đầu gối cô rồi bồng cô lên: “Đã nói với em bao nhiêu lần rồi, sàn nhà lạnh, đừng để chân trần chạy khắp nơi.”

Cô vòng tay qua cổ anh, lấy lòng nói: “Chỉ lúc này thôi, lần cuối cùng.”

Anh cúi đầu nhìn cô, chẳng hề tin tưởng.

“Mau thả em xuống, em phải trang điểm.” Cô giả vờ muốn xuống.

Anh bắt đắc dĩ: “Tiệc cưới vào buổi trưa, mới sáng sớm mà em bắt đầu trang điểm rồi ư?”

Cô rút cuộc đứng vững trên mặt đất, chạy về phía bảo bối trên giường: “Anh không hiểu.”

Anh nở nụ cười: “Có cần anh cố vấn một chút không?”

Cô bật dậy, đẩy anh ra ngoài cửa: “Anh chờ xem thành quả là được rồi.” Dứt lời cô đóng sầm cửa lại.

Anh chẳng thể nói gì nhìn cửa phòng đã đóng chặt, cuối cùng tiêu điều sờ mũi.

Kim đồng hồ thấm thoát chạy tới số mười một. Kì Tấn Khiêm đã chuẩn bị xong, thế nhưng cửa phòng của Mộc Tiểu Thụ vẫn đóng chặt.

Kì Tấn Khiêm có chút đau đầu bóp trán, chẳng phải chải đầu trang điểm thôi ư? Sao đến nỗi tốn nhiều thời gian đến vậy? Cô rút cuộc ở trong phòng mẩn mê cái gì?

Đột nhiên anh nhớ lại có một năm, anh muốn dẫn cô ra ngoài du lịch, cô cũng lẻ mề trong phòng ngủ như vậy, cho đến khi anh đứng ở cửa phòng cô, cô mới lưỡng lự nhô ra quả đầu bù xù từ trong tủ quần áo. Lúc ấy câu đầu tiên mà cô nói với anh là —— “Kì tiên sinh, anh có thể đừng ăn mặc đẹp như vậy được không?”

Trong ký ức, cô gái nhỏ đầu môi, ánh mắt có phần ủy khuất. Anh vừa nhớ lại, vừa nhin không được mà mỉm cười.

Đúng lúc này, cánh cửa phòng ngủ mở ra.

Anh ngược mắt nhìn qua, trong lúc vô tình chợt sững sờ. Cô gái cạnh cửa búi lên mái tóc dài đen nhánh, chỉ để lại mấy sợi tóc lưa thưa hơi xoắn rũ trên trán, tăng thêm vài phần xinh đẹp. Xưa nay cô luôn không kiên nhẫn vẽ vôi trên khuôn mặt, nhưng hôm nay cô lại trang điểm kỹ càng. Khuôn mặt được trang điểm thỏa đáng đem về thủy mị cổ điển hiện rõ trên ngũ quan của cô, nhãn nhú hay mỉm cười đều say lòng người. Giữa chiếc cổ thon dài đang đeo sợi dây chuyền pha lê mà anh tặng cho cô, thanh nhả óng ánh. Chiếc đầm trễ vai màu xanh nhạt phác họa vòng eo của cô một cách duyên dáng, làn gió lướt qua, dường như loáng thoáng có mùi hương cỏ non bay tới.

Cô mang đôi giày cao gót pha lê tinh tế, uyển chuyển đi về phía anh. Khi con người tựa như tranh thủy mặc nhìn về phía anh, bên trong chất chứa mấy phần ngượng ngùng, cô khẽ khàng cất tiếng: “Kì tiền sinh, làm gia quyến của anh, em ăn mặc thế này đi bên cạnh anh, sẽ không khiến anh mất mặt đâu nhỉ?”

Anh đi tới, con người màu xanh càng sâu sắc hơn. Anh vòng tay qua thắt lưng cô, thấp giọng nói: “Gia quyến của anh xinh đẹp như vậy, anh chẳng muốn để cô ấy xuất hiện trước công chúng.”

Cô bật cười.

Khuôn mặt anh dịu dàng hơn.

Cô gái của anh đã trưởng thành rồi.

Tiệc cưới được đặt tại Sùng Cảnh Lâu xa hoa nhất trong thành phố N.

Khi Mộc Tiểu Thụ khoác cánh tay Kì Tấn Khiêm đi vào hội trường, cô nhin không được mà than thở dưới đáy lòng. Thật là quá xa hoa.

Khách mời lần lượt đến đông đủ.

Không ít người nhận ra Kì Tấn Khiêm, tất cả đều cảm ly rượu đi qua chào hỏi. Hỏi han nhiều thứ cũng không quên khen ngợi Mộc Tiểu Thụ ở bên cạnh.

Kì Tấn Khiêm vốn tỏ vẻ hồ hững nhưng khi nghe đối phương nhắc tới Mộc Tiểu Thụ, anh hơi tươi cười: “Vị hôn thê của tôi.”

Mộc Tiểu Thụ cười lịch sự với mọi người, bên tai lại hơi ửng đỏ.

Tại đây đều là những nhân vật quan trọng của giới chính trị và kinh doanh, sau khi nghe Kì Tấn Khiêm nói, trong lòng đều hiểu rõ, khi đối diện Mộc Tiểu Thụ họ càng kính cẩn khách sáo hơn. Đồng thời, gia đình nào có con gái đến tuổi còn chưa kết hôn trong lòng không khỏi than tiếc một trận, cậu Kì này đã có chủ rồi.

Sau khi tiễn đi đám người thứ ba, Kì Tấn Khiêm ôm Mộc Tiểu Thụ đi tới một góc vắng vẻ.

Mộc Tiểu Thụ cười anh: “Đại ân nhân, cuối cùng nhớ ra phải thoát thân rồi à?”

Kì Tấn Khiêm có phần bất đắc dĩ: “Cô bé không có lương tâm, đưa em tới đây ăn một chút này.” Bữa tiệc chính thức còn chưa bắt đầu, anh lo cô bị đói.

“Em đâu có đói, em đang giảm béo mà.” Cô cười khanh khách, cầm một miếng bánh ngọt đưa tới bên miệng anh, “Nào, anh nếm thử đi, nếu ngon thì em sẽ ăn.”

Anh mỉm cười, nuốt lấy bánh ngọt từ tay cô. Lúc cắn miếng bánh anh còn không quên dùng đầu lưỡi liếm đầu ngón tay của cô, vô cùng ám muội.

Quả nhiên, bên tai cô lại đỏ lên. Anh khẽ cười, muốn anh ăn thử thì cũng nên trả giá một chút.

“Mùi vị không tệ.” Nói xong anh cũng cầm lấy một miếng đưa tới môi cô, nhìn cô ăn sạch miếng bánh.

“Hai vị tình cảm tốt thật.”

Mộc Tiểu Thụ ngược mắt, trông thấy Đan Bá Phi không biết khi nào đã đứng ở cạnh bàn. Trong khuỷu tay anh ta kéo theo Đinh Tuyết Di.

Kì Tấn Khiêm gật đầu với Đan Bá Phi, xem như chào hỏi.

Mộc Tiểu Thụ tươi cười: “Đan Bá Phi, bánh ngọt do anh chuẩn bị ngon thật.”

Đan Bá Phi nở nụ cười: “Em thích là tốt rồi.”

Mộc Tiểu Thụ không cảm thấy có gì bất ổn, Đinh Tuyết Di ở bên cạnh lại hơi nhú mày.

Theo bản năng, Đinh Tuyết Di ngược mắt nhìn Kì Tấn Khiêm, thế nhưng chẳng thể nhìn ra chút manh mối từ trên sắc mặt của anh. Thế là, cô ta ma xui quỷ khiến cất lời: “Bá Phi rất săn sóc, luôn để ý khẩu vị của người khác.”

Kì Tấn Khiêm quay đầu liếc nhìn Đinh Tuyết Di một cái.

Chỉ một cái liếc mắt đã khiến trái tim cô ta như nổi trống, giống như bị bắt gặp làm việc xấu mà lo sợ bất an.

Đan Bá Phi im lặng, ngay sau đó lịch sự cáo từ. Đinh Tuyết Di cũng theo anh ta rời đi.

“Anh muốn ăn thêm miếng nữa không?” Mộc Tiểu Thụ tươi tắn nhìn sang Kì Tấn Khiêm.

Anh cười nói: “Không ăn thứ khác sao? Nếu em ăn thêm hai miếng nữa thì sẽ không còn bụng ăn món ngon khác của anh ta đâu.”

Mộc Tiểu Thụ nghiêm nghị: “Đúng ha, chúng ta đi xem món khác.” Nói xong cô liền kéo Kì Tấn Khiêm đến bàn ăn cạnh ban công.

Vừa đứng lại, hai người liền nghe được tiếng la hét từ ban công truyền đến ——

“Cậu giấu con trai tôi ở đâu?”

Giọng nói này, ngay cả tức giận cũng mang theo mấy phần thận trọng của kiểu cách phu nhân, sao quen tai như vậy.

Mộc Tiểu Thụ tiến lên mấy bước, trông thấy một người đàn bà trung niên ăn mặc đoan trang đứng đưa lưng về phía cô. Đối diện người đàn bà là Cơ Sùng An thần bí khó lường.

Trên mặt Cơ Sùng An nhỏ giọt chất lỏng màu đỏ, chất lỏng kia theo khuôn mặt chảy xuống, thấm một mảng lớn trên lễ phục của anh ta.

Miếng ly rượu trong tay người đàn bà hướng xuống dưới, trong ly đã không còn gì.

Cơ Sùng An lạnh lùng lau vết rượu trên mặt, giọng nói mang theo vẻ mỉa mai: “Con trai của bà ở đâu, làm sao tôi biết được?”

“Cậu kéo con tôi vào con đường sai trái, bây giờ thì phải tay sạch sẽ. Cậu cho là nhà họ Mộc không dám động đến cậu ư?” Âm thanh người đàn bà ngạo mạn mà lạnh lùng.

Mộc Tiểu Thụ ngẩng đầu nhìn Kì Tấn Khiêm. Anh ôm vai cô, chuẩn bị đưa cô rời khỏi nơi thị phi này.

Ai ngờ, phía sau truyền đến một giọng nữ: “Vị phu nhân này, tổng giám đốc Cơ là khách do tôi mời đến.”

Mộc Tiểu Thụ quay đầu, trông thấy một người phụ nữ cao gầy mặc bộ quần áo màu xám đang lạnh lùng nhìn về phía ban công.

Sau khi nghe được tiếng nói, người đàn bà trung niên xoay người lại, khoảnh khắc nhìn thấy người phụ nữ kia, vẻ kiêu ngạo của bà ta trong chớp mắt hạ xuống hơn phân nửa.

“Cô Đan.” Trong âm thanh người đàn bà mang theo chút xấu hổ. Nhưng giây tiếp theo, bà ta tròn mắt nhìn Mộc Tiểu Thụ, “Lạc...Phân?”

Mộc Tiểu Thụ biết không thể né tránh, cô nhếch khóe miệng: “Mộc phu nhân.” Không phải bác cả, mà là Mộc phu nhân xa lạ.

Sau khi nghe cô xưng như vậy, Lâm Tổ Âm không khỏi nhú mày. Khi ánh mắt chạm đến người đàn ông đang ôm Mộc Tiểu Thụ, sắc mặt bà ta thay đổi mấy phần: “Kì tiên sinh cũng ở đây. Đã để các vị chê cười, hổ thẹn rồi.”

Sắc mặt Đan Kha Oanh không thay đổi, lời nói lại không hề khách khí: “Phu nhân, ân oán riêng tư của bà giải quyết thế nào tôi không hề có ý kiến. Nhưng hôm nay là hôn lễ của tôi, tổng giám đốc Cơ là khách do tôi mời đến, bà vô cớ bắt kính với anh ta, có phải nên nói lời xin lỗi không?”

Lời nói này khiến sắc mặt Lâm Tổ Âm vừa xanh vừa đỏ. Cho dù bàn về thân phận hay là vai vế, muốn bà ta xin lỗi Cơ Sùng An, bà ta không hạ mình được.

Nhưng giờ phút này, chỗ bà ta đang đứng chính là địa bàn của nhà họ Đan.

“Tổng giám đốc Cơ, vừa rồi là tôi thất lễ.” Lâm Tổ Âm cứng giọng nói.

Cơ Sùng An không hề quan tâm đến lời xin lỗi của bà ta. Anh ta sửa sang lễ phục, rồi chột bỏ đi, ngay cả ánh mắt cũng không bỏ thí nửa phần cho bà ta.

Mộc Tiểu Thụ thăm than dưới đáy lòng, Cơ Sùng An này quả nhiên ngang ngạnh, không để ý tới Lâm Tổ Âm thì thôi, ngay cả Đan Kha Oanh đến giải vây giúp, anh ta cũng chẳng hề có ý tứ nói lời cảm ơn cô ta.

Lâm Tổ Âm mất mặt không muốn ở lại, tìm lý do rời khỏi.

Mộc Tiểu Thụ và Kì Tấn Khiêm đang chuẩn bị bỏ đi, lại nghe được Đan Kha Oanh cất tiếng: “Cô Mộc, tổng giám đốc Cơ xảy ra chút chuyện, cô có thể tới giúp tôi chỉnh sửa lễ phục một chút không?”

Cô dâu đã mở lời xin giúp đỡ, Mộc Tiểu Thụ thật sự không tìm được lý do từ chối.

Cô giương mắt nhìn Kì Tấn Khiêm hỏi ý.

Anh hơi cong khóm môi: “Đi đi, anh ở đại sảnh chờ em.”

Cô gật đầu, đi theo Đan Kha Oanh.

Phòng nghỉ của cô dâu nằm ở lầu ba.

Bên trong căn phòng nhỏ treo đầy lễ phục đủ loại kiểu dáng, trên cái móc ở chính giữa treo một chiếc áo cưới màu trắng.

“Nghe nói cô Mộc là một nhà thiết kế rất tài hoa.” Đan Kha Oanh ung dung cất tiếng.

Mộc Tiểu Thụ đứng đằng sau Đan Kha Oanh, giúp cô ta sửa lại vòng eo lễ phục: “Cảm ơn.”

Đan Kha Oanh lại nói: “Mọi chuyện về cô Mộc, tôi đều nghe được từ em trai mình.”

Bàn tay Mộc Tiểu Thụ khựng lại.

Đan Kha Oanh bỗng nhiên khẽ cười: “Thật ra, hồi đó tôi cũng từng gặp cô Mộc hai lần, có điều cô Mộc không để ý tới tôi thôi.”

Mộc Tiểu Thụ kinh ngạc, Đan Kha Oanh muốn nói gì đây?

Lại nghe Đan Kha Oanh nói tiếp: “Lần đầu tiên tôi gặp cô là ở Tây Thành Đông, khi ấy cô vẫn là một cô bé. Tôi cùng mấy người bạn tổ chức tiệc đón gió cho một người bạn cũ, vốn đã đặt xong xuôi, thế nhưng nửa đường nhận được điện thoại của Bá Phi, tạm thời sửa lại địa điểm mở tiệc tại Tây Thành Đông.”

Mộc Tiểu Thụ sững sờ.

“Sau đó tôi mới biết, cậu ấy muốn chạy đến đó gặp cô.” Đan Kha Oanh nói, “Nghe nói cô ở trong quán bar bị ban nhạc lưu manh ức hiếp, cậu ấy rất tức giận.”

Mộc Tiểu Thụ nhớ ra, đêm đó cô khó khăn lắm gia nhập ban nhạc Wolf, Thích Công Húc vừa đồng ý thì Đan Bá Phi vừa vào Tây Thành Đông. Thì ra không phải trùng hợp.

“Lần thứ hai là ở Lâm Ngung Thính Phong. Bá Phi bỗng nhiên đến phòng quản lý tìm tôi, muốn tôi hạ giá bữa com của cậu ấy. Lúc ấy tôi chẳng hiểu gì cả, sau đó mới biết người trả tiền là cô. Tôi quên nói, Lâm Ngung Thính Phong là sản nghiệp của nhà họ Đan.”

Mộc Tiểu Thụ đột nhiên hỏi: “Thế trên thực tế giá cả của bữa com đó là bao nhiêu?”

Đan Kha Oanh nghĩ nghĩ rồi đáp: “Đã qua nhiều năm như vậy, tôi không còn nhớ nữa, nhưng thứ tôi nói thẳng, tiền cô trả lúc ấy ngay cả mua một chai rượu cũng không đủ.”

Mộc Tiểu Thụ nhú mày. Năm đó rõ ràng Đan Bá Phi nói mình đã quên tiền, cô mới ép mình lấy ra phần tiền lương đầu tiên để trả tiền com. Anh ta muốn diễn trò gì đây?

“Cô Mộc, cô cho rằng tại sao một người đàn ông phải tìm đủ mọi cách để vay tiền cô chứ?” Đan Kha Oanh xoay người, nhìn Mộc Tiểu Thụ.

Mộc Tiểu Thụ đón nhận tầm mắt của cô ta: “Tôi cũng rất hiếu kỳ.”

Bỗng dưng, Đan Kha Oanh nở nụ cười: “Cô không cảm thấy đây là phương thức của một người đàn ông ngu ngốc muốn giữ liên lạc với một cô gái hay sao?”

Mộc Tiểu Thụ chẳng nói gì.

“Cô mất tung tích nhiều năm, Bá Phi tìm cô suốt năm năm trời. Ôi, đứa em trai ngốc nghếch của tôi, cậu ấy làm sao biết được hành tung của cô đã bị Ki Tẩn Khiêm giấu kín từ lâu?”

“Cô cho là tại sao nhà họ Đan muốn ký hợp đồng với TRsam trong khi đã ký kết với Uren trước rồi? Chẳng qua Bá Phi muốn làm vụ buôn bán lỗ vốn này thôi.”

Lỗi tại Mộc Tiểu Thụ kêu vo ve, cô khó khăn cất tiếng: “Tại sao chị muốn cho tôi biết những điều này?”

Đan Kha Oanh nói: “Cô Mộc, em trai tôi thích cô. Cô là người con gái đầu tiên mà cậu ấy thật lòng yêu thích, từ trước đến giờ cậu ấy chưa từng bỏ cuộc. Tôi là một người thẳng tính, tôi không muốn nhìn thấy em trai mình buồn phiền đau khổ. Cậu ấy muốn giấu kín những việc này trong lòng, nhưng tôi vẫn hy vọng cô hiểu được tâm ý của cậu ấy.”

Cổ họng Mộc Tiểu Thụ khô khan: “Tôi vẫn luôn coi anh ấy là bạn tri âm của mình.”

Đan Kha Oanh dừng một chút rồi nói: “Nếu cô thích cậu ấy thì tốt, vậy thì hãy ở bên cậu ấy. Nếu cô không thể tiếp nhận tâm ý của cậu ấy, như vậy cô hãy hoàn toàn chấm dứt với cậu ấy đi.”

***

Từ phòng nghỉ của cô dâu đi ra, Mộc Tiểu Thụ hơi bồn chồn.

Người và chuyện năm đó bắt đầu trở nên mơ hồ. Cái cô nhìn thấy và không nhìn thấy lại thực sự xảy ra, hòa lẫn vào nhau, quấy nhiễu cô đến mức tâm trạng bất an.

Mộc Tiểu Thụ đi vào đại sảnh, nhưng không tìm được Kì Tẩn Khiêm trong đám người. Thế là cô đi ra bãi cỏ xanh ở bên ngoài, không khí ngoài trời hẳn là có thể khiến đầu óc cô tỉnh táo một chút.

Dưới lều che nắng của bãi cỏ, có một cô gái trẻ ngồi trên một cái ghế nhựa màu trắng hút thuốc. Chiếc mũ dạ vành rộng kiểu nữ che nửa khuôn mặt của cô ta, loáng thoáng lộ ra cái cằm hơi nhọn.

Khi ngửi được mùi thuốc lá, Mộc Tiểu Thụ hơi nhũn mảy, cô xoay người muốn bỏ đi. Bước chân còn chưa sải ra, thì trông thấy cô gái trẻ kia ngẩng đầu lên.

Đó là một cô gái có diện mạo ngọt ngào, mặc dù ngũ quan không tính là xinh đẹp nhưng vẫn hơn hẳn thanh tú.

Đầu óc Mộc Tiểu Thụ khó khăn lắm mới tỉnh táo vài phần, nay lại hỗn loạn lần nữa. Khuôn mặt này, ngũ quan đó cùng với khí chất như vậy, mặc dù xa cách tám năm trời, cô vẫn không hề quên.

Cô gái trẻ dập tắt điếu thuốc trong tay, ánh mắt nhìn Mộc Tiểu Thụ có chút vui mừng: “Tiểu Thụ?”

Ý cười nơi khóe miệng Mộc Tiểu Thụ mở rộng từng chút một: “Nhiều năm như vậy cậu đi đâu hả, Tô Hiểu Mạt.”

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 15: Nhịp tim rung động

Làn gió lướt qua bãi cỏ, đồ trang trí nằm trên tấm lều che nắng khẽ đong đưa.

Tô Hiểu Mạt ngồi trên chiếc ghế nhựa trắng, tươi cười nhìn Mộc Tiểu Thụ: “Tôi nghe nói thành tích thi đại học của cậu thật sự khiến người ta hết hồn.”

Mộc Tiểu Thụ lẳng lặng nhìn cô gái mảnh mai hoạt bát trước mắt, nhất thời có phần ngẩn ngơ. Cô gái có khí phách như nữ hiệp năm đó bây giờ đã trở nên dịu dàng trầm tĩnh như vậy, ngay cả tư thế hút thuốc cũng hiện ra vẻ thùy mị.

“Cậu...” Mộc Tiểu Thụ muốn hỏi một câu, năm đó sau khi cô ta im hơi lặng tiếng bỏ kỳ thi đại học đã đi đâu, mấy năm nay sống tốt không, nhưng nhớ lại buổi tối đáng sợ và quán bar ngấm kỹ quai kia, ngàn lời vạn nói nghẹn trong cổ họng không thốt ra được.

Tô Hiểu Mạt nở nụ cười: “Cậu muốn hỏi gì thì hỏi đi, cứ kìm nén khó chịu lắm.”

Mộc Tiểu Thụ sững sờ, ngay sau đó mỉm cười. Hiểu Mạt, vẫn là Hiểu Mạt ngày xưa.

Không đợi Mộc Tiểu Thụ lên tiếng, Tô Hiểu Mạt tự kể lại: “Năm đó xảy ra chuyện như vậy, ba mẹ tôi chịu đả kích quá lớn. Tôi cũng không còn mặt mũi quay về trường, vì thế dứt khoát ra đời, đi một số đường vòng, cũng chịu một chút khổ sở, tóm lại gặp được một quý nhân, cuộc sống đi vào quỹ đạo.”

Vài ba câu, kể hết gian khổ đã trải qua mấy năm nay. Nhưng Mộc Tiểu Thụ hiểu được sức nặng trong những lời ấy.

“Hiện tại tôi đang làm trợ lý trong một thương hội, tiền lương không cao, ăn uống vừa đủ, cũng coi như yên ổn.” Tô Hiểu Mạt nói, “Nói về cậu đi, năm đó tôi chỉ biết cậu đã đi rất xa, cho dù là Lý Phàm hay Lâm Viên, cũng không nhắc đến cậu chút nào.”

Mộc Tiểu Thụ không nhịn được mỉm cười: “Tôi à, sống ở Hồng Kông tám năm, bây giờ đang làm việc tại một công ty thời trang, ông chủ tốt lắm, các tiền bối cũng rất chiều cõ tôi, hiện nay cuộc sống ổn định, rất thỏa mãn.”

Hai người nhìn nhau, cuối cùng mỉm cười với đối phương.

Xa cách nhiều năm như vậy, không có gì vui mừng hơn khi biết người bạn thân vẫn sống tốt.

“Tiểu Thụ,” Tô Hiểu Mạt khẽ nói, “Tôi nợ cậu một câu cảm ơn.” Câu cảm ơn này muộn tám năm trời.

Mộc Tiểu Thụ cười khanh khách: “Cảm ơn cái gì, nếu muốn cảm ơn thì mời tôi ăn cơm.”

“Nhất định rồi.” Tô Hiểu Mạt thoải mái đồng ý. Sau một lúc lâu, cô ta lại nói: “Năm đó người cùng cậu đưa tôi ra khỏi quán bar là ai thế? Cậu có cách liên lạc với anh ấy không? Tôi muốn gặp mặt cảm ơn anh ấy.”

Mộc Tiểu Thụ nói: “Anh ấy à, là một kiến trúc sư. Đúng lúc anh ấy cũng đến đây tham dự tiệc cưới.”

Ánh mắt Tô Hiểu Mạt sáng lên: “Thật sao? Anh ấy ở đâu?”

Mộc Tiểu Thụ nhún vai: “Chắc là ở đại sảnh.” Anh nói đợi cô ở đại sảnh, nhưng cô tìm hỏi lâu vẫn chưa tìm ra.

Tô Hiểu Mạt bỗng nhiên cười trừ ghẹo Mộc Tiểu Thụ: “Mau nói tôi nghe, hiện tại cậu là hoa đã có chủ chưa?”

Mộc Tiểu Thụ ngó ra, rồi đáp: “Coi như là có đi.” Đợi qua thêm một thời gian nữa, cô sẽ cho Kì tiên sinh tuyên bố chính thức.

Tô Hiểu Mạt bật cười: “Tôi biết mà. Cậu và anh ta ở bên nhau đúng không?”

Mộc Tiểu Thụ kinh ngạc: “Cậu cũng biết?” Hiểu Mạt thần cơ diệu toán như vậy, lại từ manh mối nhỏ bé của năm ấy mà nhìn ra duyên phận của cô và Kì tiên sinh ư? Lợi hại thật!

Tô Hiểu Mạt nói: “Sao tôi không biết chứ, năm đó anh ta thường quanh quẩn tại cổng Thập Tam Trung, nói là muốn tìm Mộc Tiểu Thụ, nhưng chưa bao giờ dám lên lầu gặp cậu.”

Mộc Tiểu Thụ nhếch khóe miệng, cái tên lộn xộn mà Hiểu Mạt nói chắc là Tà Trọng rồi. Cô đang muốn giải thích, lại nghe Tô Hiểu Mạt nói tiếp: “Anh chàng kia trông rất điển trai, nho nhã lịch sự, không biết cao hơn Lý Phàm mấy bậc. Tôi còn lo lắng trông anh ta trong nóng ngoài lạnh thế kia, ngộ nhờ hai người bỏ lỡ thì làm sao. Có điều bây giờ tốt rồi, hai người cuối cùng tu thành chính quả.”

Tà Trọng? Nho nhã? Lịch sự? Mộc Tiểu Thụ trở mắt ghen lì. Thế nên người Tô Hiểu Mạt nhìn thấy thật ra là Minh Sùng?

“Thôi thôi, tôi không dài dòng nữa. Hôm nay tôi đi cùng người ta đến đây, lặn mất lâu như vậy, tôi phải trở về.” Tô Hiểu Mạt vội vàng nói, “Hẹn gặp lại!” Dứt lời cô ta gấp gấp đi về phía đại sảnh.

Mộc Tiểu Thụ còn chưa nói kịp nói câu tạm biệt thì Tô Hiểu Mạt đã chạy mất hút về phía xa.

Trong lòng cô khẽ cười, hóa ra đáng về tao nhả trầm tĩnh trước đó đều là giả vờ thôi.

Gặp lại Tô Hiểu Mạt khiến cho trong lòng Mộc Tiểu Thụ thoải mái hơn, chuyện liên quan đến Đan Kha Oanh đã trở thành hư không. Cô lấy đi một chiếc ghế nhựa màu trắng, định tìm bóng râm ngồi hóng mát, không ngờ rằng chỗ mà cô tìm thấy đã có người ngồi từ lâu.

Người kia đưa lưng về phía cô, hấn ngồi trên ghế, hình như nhắm mắt nghỉ ngơi. Ngón tay thon dài khoát lên tay vịn, còn có một cây gậy mảnh khảnh tựa vào tay vịn.

Trong lòng Mộc Tiểu Thụ hồi hộp, theo bản năng muốn rời khỏi, nhưng cô chợt dừng bước.

Cô lấy lại bình tĩnh, đi tới trước mặt người kia.

Quả nhiên, đó là khuôn mặt mà cô quen thuộc. Tinh xảo mà nham hiểm, tái nhợt mà tàn nhẫn. Có điều tám năm không gặp, khí thế quanh người hấn ngày càng lạnh lẽo hơn, khiến người ta chùn bước.

Người kia nghe được tiếng động bên cạnh, mở mắt ra. Khoảnh khắc nhìn thấy Mộc Tiểu Thụ, trong mắt hấn không hề có chút kinh ngạc.

Ngược lại ở trong mắt hấn, Mộc Tiểu Thụ lại hơi run sợ. Cô nói: “Tiêu Thanh Nhượng, đã lâu không gặp.”

Tiêu Thanh Nhượng vẫn thanh thản ngồi trên ghế, ánh mắt lạnh tanh: “Có việc gì?”

Mộc Tiểu Thụ ngần ngại. Thật là có việc. Cô mở túi xách, lấy ra bức thư mà Phù Dụ giao cho cô, rồi đưa cho Tiêu Thanh Nhượng: “Phù Dụ bảo tôi đem bức thư này giao cho anh.”

Tiêu Thanh Nhượng không hề có ý tiếp nhận. Hấn nhìn cô, chậm rãi nói: “Tôi không nhận đồ không rõ lai lịch.”

Bàn tay Mộc Tiểu Thụ khựng lại giữa không trung. Cô nghĩ tới rất nhiều cách mà Tiêu Thanh Nhượng có thể làm khó cô, nhưng chẳng ngờ hấn hoàn toàn không muốn tiếp nhận bức thư này.

“Sao lại không rõ lai lịch?” Mộc Tiểu Thụ nhướn mày, “Đây là thư Phù Dụ giao cho anh, anh không xem thì làm sao biết tin tức bên trong có quan trọng hay không?”

Tiêu Thanh Nhượng cong khóe môi: “Là thế à, sự vùng vẫy cuối cùng của một thằng hề chỉ là kêu gào mấy tiếng, nói thẳng ra là cầu xin chút lợi lộc. Tại sao tôi phải để hấn thực hiện được? Ngược lại tôi rất hiếu kỳ, vì sao em lại đồng ý làm người đưa tin?”

Mộc Tiểu Thụ bỗng nhiên cười khôn khéo: “Tôi nói ra nguyên nhân thì anh sẽ tiếp nhận bức thư này?”

Tiêu Thanh Nhượng cười thành tiếng: “Vẫn là tính nết của một cô bé.”

Mộc Tiểu Thụ không hề tức tối: “Có nhận hay không, trả lời một câu đi.” Lòng mày nhếch lên, tăng thêm mấy phần khí khái.

Tiêu Thanh Nhượng chẳng nói gì, ánh mắt nhìn chằm chằm Mộc Tiểu Thụ.

“Thôi được, anh không nhận thì tùy anh.” Mộc Tiểu Thụ nhướn mày, “Tôi đã đưa thư tới, chuyện sau đó tôi không thể kiểm soát.” Cô đặt bức thư lên bàn, xoay người bỏ đi.

“Tiểu Thụ.”

Mộc Tiểu Thụ dừng lại. Sau lưng truyền đến âm thanh của Tiêu Thanh Nhượng: “Năm đó nhà họ Tiêu đáp ứng yêu cầu của ông cụ Mộc, sử dụng thế lực hắc đạo tiêu diệt ông ngoại em. Nhưng mà, nhà họ Tiêu không hề biết tung tích của ông ngoại em.”

Mộc Tiểu Thụ ngẩn ra, lại nghe Tiêu Thanh Nhượng nói tiếp: “Dựa theo kế hoạch ban đầu, ông tôi muốn đưa ông ngoại em đến Mỹ, nhưng lúc ấy lại xảy ra chuyện, người bị đánh tráo.”

“Em nên biết, giá trị của Tà lão tiên sinh không chỉ có thư họa cổ xưa do ông ấy sưu tầm. Những người muốn giam giữ ông ấy cho riêng mình không hề ít.”

“Anh muốn nói cái gì?” Mộc Tiểu Thụ mất kiên nhẫn.

Tiêu Thanh Nhượng nở nụ cười: “Tôi chỉ muốn nói, em vội vàng đánh giá người trong lòng mình. Em cho rằng mọi chuyện xấu đều do tôi và Mộc Thác Lương làm hết, vậy em nhất định sẽ không nghĩ tới khả năng người mà em tin nhiệm nhất có thể giam giữ người thân mà em yêu nhất.”

“Em đã từng nghĩ qua chưa, tại sao Kì Tấn Khiêm vô duyên vô cớ gán gũ em, tại sao anh ta luôn biết được em ở đâu. Nhất cử nhất động của em, anh ta đều nắm rõ như lòng bàn tay. Thậm chí tư tưởng của em, cũng bị anh ta ngầm ảnh hưởng kiểm soát chặt chẽ.”

“Tôi đối đầu với anh ta hơn mười năm trời, tôi hiểu anh ta hơn em nhiều. Từ trước đến nay anh ta là một thợ săn khéo sắp đặt, anh ta đã sắp đặt một ván cờ dài đằng đằng ở trên người em, em có biết anh ta muốn gì không?”

“Em cảm thấy tôi đáng sợ, chẳng lẽ Kì Tấn Khiêm không đáng sợ sao?”

Mộc Tiểu Thụ lắng nghe Tiêu Thanh Nhượng nói xong câu cuối cùng. Cô quay đầu nhìn hắn, bỗng nhiên tươi cười: “Nói xong rồi?”

Tiêu Thanh Nhượng chẳng nói gì.

“Vậy tôi đi đây.” Mộc Tiểu Thụ nhấc làn váy lên, không nhìn Tiêu Thanh Nhượng nữa mà quay đầu bước đi.

“Mộc Tiểu Thụ, tình yêu mà em kỳ vọng sớm muộn gì cũng sẽ khiến em tuyệt vọng.”

Mộc Tiểu Thụ dừng bước lần nữa. Cô không hề quay đầu lại, đưa lưng về phía Tiêu Thanh Nhượng, cất tiếng: “À, Kì Tấn Khiêm đáng sợ thì thế nào. Tôi yêu anh ấy, từ lâu đầu tiên nhìn thấy anh ấy tôi đã mang tâm tư này, mười năm sau vẫn chưa bao giờ gián đoạn. Nếu anh ấy có mưu mô với tôi, tôi đành chịu, bởi vì tôi không thể nào không chế chính mình không yêu anh ấy.”

Trong mắt Tiêu Thanh Nhượng đầy vẻ ngạc nhiên. Bất chợt hắn dường như gặp lại Mộc Tiểu Thụ ngang ngạnh giương nanh múa vuốt của năm đó, cô gái mạnh mẽ kia vì mục tiêu của mình mà không ngại kiệt quệ, mình đầy thương tích.

Hắn không cam lòng: “Cho dù anh ta làm hại ông ngoại em, em cũng muốn bên vực anh ta sao?”

Mộc Tiểu Thụ lạnh lẽo mỉm cười: “Cho dù anh ấy thật sự là ma quỷ như lời anh nói, tôi bằng lòng cùng anh ấy xuống địa ngục.”

“Tôi cũng tặng anh một câu. Tiêu Thanh Nhượng, tình yêu mà anh khinh thường nhất định sẽ khiến cả đời anh không nhận được tình yêu chân thật.”

***

Hôn lễ sắp bắt đầu.

Âm thanh của người chủ trì thông qua microphone truyền khắp đại sảnh cũng như bãi cỏ. Khách mời lần lượt từ bên trong đi ra, đến bãi cỏ dự lễ.

Mộc Tiểu Thụ đứng ở phía ngoài cùng trong đám người, nhìn thấy Đan Kha Oanh mặc chiếc áo cưới trắng như tuyết từ đầu kia của bãi cỏ đi tới. Cô ta khoác cánh tay người đứng đầu Đan thị, vẻ thù mị hiểm ác của người phụ nữ lộ ra trong bộ dáng quyết đoán thường ngày. Hoa tươi trải đến phần cuối của tấm thảm, chủ rể anh tuấn đứng đó, anh ta dịu dàng tiếp nhận cô dâu của mình từ trong tay trường bối.

Hai cánh tay mạnh mẽ vòng qua đầu vai Mộc Tiểu Thụ. Cô không cần quay đầu cũng biết chủ nhân của cánh tay này là ai.

Cô tựa đầu vào bờ vai anh, nhẹ giọng nói: “Sau này, hôn lễ của chúng ta cũng tổ chức ngoài trời giống vậy được không?”

Trong giọng nói của Kì Tấn Khiêm mang theo ý cười nhàn nhạt: “Được.”

“Phải dùng hàng rào gỗ màu trắng đặt vòng quanh bãi cỏ, xung quanh bãi cỏ nở đầy hoa oải hương. Hàng rào phải mở một lối vào, tại đó thiết kế một cái cổng hình vòm bằng dây mây. Sau đó em mặc áo cưới, từ đó đi qua, cuối cùng đi tới trước mặt anh, được không?”

“Được.”

“Còn phải có những chiếc bàn nhỏ đặt đầy bánh ngọt, đặt chúng rải rác xung quanh bãi cỏ, như vậy khách khứa đến dự có thể ném thử.”

“Được.”

“Chúng ta phải sống hạnh phúc với nhau.”

“Được.”

“Anh phải luôn luôn thích em, không được nhìn đến những cô gái khác.”

“Được.”

Anh cúi đầu, hôn lên môi cô: “Em muốn gì, anh đều đáp ứng.”

Ban nhạc diễn tấu khúc hát hân hoan, có tiếng reo hò nho nhỏ trong đám người. Đại khái là chú rể cô dâu tuyên thệ xong, chú rể trao cô dâu nọ hôn say đắm.

Anh và cô lại hoàn toàn không để ý đến xung quanh mình.

Những điều ấy chẳng có gì quan trọng. Giờ phút này, rung động, nhịp tim rộn ràng, mọi âm thanh hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 16: Màn mưa

Âm nhạc vẫn du dương trên mặt cỏ xanh um.

Mộc Tiểu Thụ vui đầu vào lòng ngực Kì Tấn Khiêm, lỡ tai cô lại không nhận được mà đỏ lên.

Có người phụ nữ nào đáng ghét như cô không, quả thực làm mất mặt phái nữ trí thức.

Kì Tấn Khiêm nhòe miệng cười, ôm lấy cô gái trong lòng mình: “Mắc cỡ à?”

Cô gật đầu trong lòng anh, lỡ tai càng đỏ hơn.

“Có gì mắc cỡ chứ,” ý cười anh càng đậm hơn, “Sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ có một ngày giống như họ.”

Mộc Tiểu Thụ ngẩng đầu, đang muốn nói chuyện thì lại trông thấy Tô Hiểu Mạt đứng cách đó không xa qua đầu vai của Kì Tấn Khiêm.

Tô Hiểu Mạt mặc váy trắng đứng cách mấy bước, lẳng lặng nhìn Mộc Tiểu Thụ và Kì Tấn Khiêm.

Sau khi tiếp xúc với ánh mắt của Mộc Tiểu Thụ, Tô Hiểu Mạt mỉm cười, dùng khẩu hình: “Là anh ấy ư?”

Mộc Tiểu Thụ đỏ mặt gật đầu.

Kì Tấn Khiêm nhận ra động tĩnh của Mộc Tiểu Thụ, vì thế anh xoay người đối diện với Tô Hiểu Mạt.

Tô Hiểu Mạt dứt khoát thông thả đi tới, nói với Kì Tấn Khiêm: “Kì tiên sinh, tám năm trước cảm ơn anh và Mộc Tiểu Thụ đưa tôi ra khỏi quán bar.”

Kì Tấn Khiêm chẳng nói gì. Trong lòng Mộc Tiểu Thụ thầm nôn nóng, với trí nhớ của Kì tiên sinh, có lẽ nào anh quên mất Tô Hiểu Mạt rồi. Cô không khỏi xấu hổ, khẽ khàng túm góc áo của Kì tiên sinh.

Kì Tấn Khiêm liếc nhìn sắc mặt sột rượt của cô gái nhỏ đứng bên cạnh, khoe miệng anh cong lên, quay đầu qua nói với Tô Hiểu Mạt: “Việc nhỏ thôi,

không cần khách sáo. Bạn của Tiểu Thụ chính là bạn của tôi.” Dù là đáng về hay lời nói, đều thỏa đáng lịch sự.

Mộc Tiểu Thụ thở phào nhẹ nhõm. Tô Hiểu Mạt lại im lặng, trong mắt lảng động cảm xúc phức tạp.

“Vậy tôi đi trước.” Tô Hiểu Mạt nói với hai người, “Chúc hai người hạnh phúc mỹ mãn.”

Kì Tấn Khiêm gật đầu: “Cảm ơn.”

Tô Hiểu Mạt xoay người rời khỏi, hai ba bước liền chìm vào giữa đám đông khách khứa. Cô ta càng đi càng nhanh, cho đến khi tới bên cạnh một người đàn ông gầy gò cao lớn, rồi mới dừng bước.

“Cô đi đâu?” Người đàn ông nhìn cô ta một cái.

Tô Hiểu Mạt ổn định tâm trạng, đáp: “Tiên sinh, tôi chỉ tùy tiện đi xung quanh thôi.”

Người đàn ông hơi nhíu mày, gỡ nhẹ cây gậy trong tay xuống đất. Tiếng động nho nhỏ vang lên khiến Tô Hiểu Mạt không khỏi cảm thấy bối rối.

“Cô nên biết, tôi ghét nhất người bên cạnh nói dối.” Hần nói.

Tô Hiểu Mạt luống cuống nói không suy nghĩ: “Tôi... tôi gặp được một người bạn cũ, vì thế đi qua chào hỏi.” Quả là lời nói thật.

Hần bỗng nhiên nở nụ cười: “Đi gặp Mộc Tiểu Thụ, hay là đi tìm Kì Tấn Khiêm?”

Tô Hiểu Mạt thẳng thốt ngẩng đầu.

“Kiềm chế tâm tư riêng của cô đi,” âm thanh của hần lạnh lẽo trước sau như một, “Có điều, nếu cô có thể leo lên giường của Kì Tấn Khiêm, ngược lại cũng không phải chuyện xấu.”

Tô Hiểu Mạt đỏ mặt: “Tiên sinh, tôi... tôi không có... tôi làm sao có thể...”

Hần bóp mạnh chiếc cằm của Tô Hiểu Mạt, ánh mắt càng tỏ vẻ tàn nhẫn hơn: “Cô suy nghĩ cái gì, tôi làm sao không biết hả?”

Trong chớp mắt có dòng khí lạnh lan tràn tứ chi trăm cốt của Tô Hiểu Mạt.

“Sau khi tiệc cưới kết thúc, cô đem bức thư này giao cho Đan Hiểu Thanh.” Cuối cùng hần căn dặn.

“Vâng.” Tô Hiểu Mạt nhíu mày, tóc mái rũ xuống che chắn tầm mắt, nhưng không hề che khuất vẻ kinh hoàng không kịp thu hồi lại.

***

Tiệc cưới diễn ra tới bốn giờ chiều.

Khi Mộc Tiểu Thụ và Kì Tấn Khiêm rời khỏi hội trường, bầu trời đã bắt đầu mưa lất phất. Mưa bụi trong ngày hè là phiền não nhất, rơi trúng ngọn tóc khiến người ta vừa thấy ngứa ngáy vừa dính dính.

Sau khi hai người ngồi vào trong xe, Kì Tấn Khiêm nói: “Ban nãy bệnh viện gọi điện đến, Mộc Trạch Bách tỉnh lại rồi.”

Mộc Tiểu Thụ dừng một chút, nói: “Chúng ta đến bệnh viện trước, được không?”

Kì Tấn Khiêm nghiêng người đeo dây an toàn cho cô: “Được.”

Trong phòng bệnh VIP, Mộc Trạch Bách đã tỉnh lại được một lúc.

Cậu nghiêng người dựa vào chiếc gối đầu mềm mại, trông thấy Mộc Tiểu Thụ và Kì Tấn Khiêm bước vào.

“Tiểu Bách, em cảm thấy thế nào rồi?” Mộc Tiểu Thụ vén sợi tóc rối nằm hai bên trán cậu.

Mộc Trạch Bách tươi tắn: “Chị hai, em khỏe lại nhiều rồi.”

Rõ ràng là lời an ủi, nhưng Mộc Trạch Bách lại nói ra rất nghiêm túc, Mộc Tiểu Thụ nghe được mà đau lòng.

Kì Tấn Khiêm nói: “Hai người trò chuyện đi, anh ra ngoài nhận điện thoại.” Dứt lời anh rời khỏi phòng bệnh, khẽ đóng cửa lại.

“Tiểu Bách, nói cho chị biết, rốt cuộc mấy năm nay em đã trải qua những gì.” Mộc Tiểu Thụ nghiêm mặt, nhìn Mộc Trạch Bách, “Chị muốn nghe lời nói thật.”

Mộc Trạch Bách nhếch khóe miệng, thể nhưng động đến vết thương, nụ cười này còn khó coi hơn cả khóc.

“Mẹ em muốn em đi theo con đường chính trị giống như Mộc Trạch Tùng, nếu không thì theo thương nghiệp cũng được. Nhưng mà, cho dù là chính trị hay thương nghiệp, em chẳng hề thích cái nào. Em gặt người trong nhà, đăng ký vào trường đại học nghệ thuật thành phố B, nhưng khi thư trúng tuyển gửi đến cho em, người trong nhà lại chọn đại học chuyên ngành thay em.”

Cậu dừng một chút, nói tiếp: “Em rất tức giận. Lớn như vậy lần đầu tiên cãi cọ với mẹ. Đêm hôm đó, em thu dọn hành lý bỏ đi.”

Mộc Tiểu Thụ nhú mày: “Em...”

“Chị hai, em muốn giống như chị, trải qua cuộc sống mà mình mong muốn. Nhà họ Mộc quá áp lực, em không muốn cả đời mình ràng buộc ở đó, không muốn giống như Mộc Trạch Tùng làm chuyện mình không muốn làm.”

“Thế nên em bỏ nhà đi?” Mộc Tiểu Thụ cười khở, “Tiểu Bách, em và chị không giống nhau, ba mẹ chị đều qua đời, ở nhà họ Mộc chẳng qua là ăn nhờ ở đậu, chị phải rời khỏi, nhưng em thì khác, người thân của em đều ở đó.”

Ánh mắt Mộc Trạch Bách nguội lạnh: “Người thân như vậy, không cần cũng được.”

Mộc Tiểu Thụ sững sốt. Cô thật không ngờ lời nói đoạn tuyệt như vậy lại thốt ra từ miệng Mộc Trạch Bách ngoan ngoãn hồi đó.

“Em bỏ nhà đi... thành công?” Mặc dù trong lòng loáng thoáng đã có đáp án, Mộc Tiểu Thụ vẫn chần chừ cất tiếng.

Mộc Trạch Bách tự giễu: “Đương nhiên không thành, bọn họ bắt em về ngay trong đêm đó, nhốt em trong phòng một tuần liền. Cơ mà không sao cả, em vẫn trốn đi nữa. Chỉ cần có cơ hội, em bỏ chạy ngay, lần trốn xa nhất là chạy đến thành phố J. Nhưng sau lúc ấy, mọi thẻ tín dụng và tiền mặt của em đều bị lấy đi. Kết thúc kỳ nghỉ hè, mẹ em đích thân đưa em đến trường đại học mà bà ấy đã đăng ký. Đây là cơ hội duy nhất để em bỏ nhà đi, thế nên em giả vờ nghe lời. Tuần thứ nhất đến trường, em tìm cơ hội, tránh né tai mắt rồi bỏ đi.”

Lúc này, trong mắt cậu có mấy phần ý cười. Cậu nhìn Mộc Tiểu Thụ, tỏ vẻ nghịch ngợm như là muốn tranh công.

Mộc Tiểu Thụ cũng cười: “Lần này, em thành công?”

“Ừm.” Mộc Trạch Bách gật đầu, “Lúc đó bọn họ không bắt được em. Nhưng mà em đã phải trả một cái giá rất lớn... Em làm giao dịch với một số người của xã hội đen.”

Trong lòng Mộc Tiểu Thụ căng thẳng, lắng nghe Mộc Trạch Bách nói tiếp: “Em không có tiền, cũng chẳng dám dùng giấy tờ tùy thân, hơn nữa nếu em muốn tiếp tục đánh đàn dương cầm, chi phí rất cao. Em không còn cách nào, cho nên em tìm đến bọn họ.”

“Bọn họ là ai?” Mộc Tiểu Thụ hỏi.

Mộc Trạch Bách nhìn trần nhà, nói: “Em cũng chẳng biết họ là ai, em chỉ biết họ có thể cho em tiếp tục làm chuyện em muốn làm. Bọn họ cho em tiền để em tiếp tục học đàn, đưa em đến học viện âm nhạc tốt nhất, nếu không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bây giờ em nên ở Vienna.”

“Bọn họ muốn em trao đổi cái gì?” Mộc Tiểu Thụ nhú mày. Chẳng có người nào bằng lòng làm vụ buôn bán lỗ lã, Mộc Trạch Bách hưởng thụ mọi thứ cậu cần, thế thì chắc chắn phải trả bằng cái giá tương đương.

“Bọn họ yêu cầu em trở thành nghệ sĩ dương cầm ưu tú nhất, sau đó chơi đàn cho bọn họ tám năm.” Mộc Trạch Bách đáp.

Mộc Tiểu Thụ hiểu rõ, Mộc Trạch Bách dùng tám năm huy hoàng nhất của mình để trả giá, giúp những kẻ đó vơ vét tài sản. Tám năm sau, cậu mới có thể nhận được sự tự do.

Mộc Trạch Bách nói tiếp: “Em vốn tưởng rằng mọi việc sẽ rất thuận lợi, ai ngờ, trong thời gian đó bọn họ không chỉ bồi dưỡng một người mới là em. Sự cạnh tranh rất kịch liệt, nếu không thể trở thành người đứng đầu, thế thì cái gì cũng không có.”

Chỉ vài ba câu, Mộc Tiểu Thụ lại hiểu được gian khổ ở bên trong. Cô hơi đau lòng: “Tiểu Bách, đường đi có rất nhiều loại, em không cần phải... chọn một con đường nguy hiểm như vậy.”

“Chị hai, em không còn lựa chọn nào khác. Huống hồ, năm đó chẳng phải chị cũng chọn con đường nguy hiểm nhất sao?” Mộc Trạch Bách nói.

Mộc Tiểu Thụ nghẹn lời.

“Đáng lẽ em có thể trở thành một trong bốn người lọt vào vòng chung kết, nhưng mà ——” Trong âm thanh của Mộc Trạch Bách lộ ra sự phẫn nộ, “Nhưng mà người nhà họ Mộc tìm được em. Bởi vì bọn họ, em lại trở về hai bàn tay trắng, em...”

Mộc Tiểu Thụ nắm bàn tay cậu hơi run run.

“Em biết nhất định một trong ba người kia bán đứng em, nhưng ngay cả sức lực đánh trả em cũng không có.” Cậu nhẹ nhàng nói, “Khoảng thời gian đó, em sống như một con chó.”

“Cho nên em vay tiền nặng lãi của Kim Tự Phúc?” Mộc Tiểu Thụ nhìn Mộc Trạch Bách.

Mộc Trạch Bách cup mắt: “Phải.”

“Thế nhưng, cuộc sống của em cũng không phải đều là hồng bát. Trong lúc em thâm hại nhất, em gặp được Cơ Sùng An.”

Mộc Tiểu Thụ sững sốt. Cơ Sùng An, cái tên này rất cuộc xuất hiện trong tự thuật của Mộc Trạch Bách.

“Hôm đó mưa rất to, trời tối như mực. Anh ta kéo em ra từ trong đồng rác, đưa em về nhà. Anh ta nói nếu em muốn tiếp tục đánh đàn, thế thì không được phá hoại bản thân mình như vậy. Sau đó, em bắt đầu sống như con người.”

Trong mắt Mộc Trạch Bách mang theo ý cười: “Chị hai, chị biết không, em rất hâm mộ chị. Hâm mộ chị thông minh như vậy, có dũng khí như vậy, vạch rõ ranh giới với nhà họ Mộc từ sớm, ngay cả tình cảnh như thế cũng chống chọi được. Em rất ngốc, lại không hề quả quyết, cuối cùng chỉ đành rơi vào tình cảnh như vậy.”

Vành mắt Mộc Tiểu Thụ cay cay: “Không phải vậy đâu, Tiểu Bách. Sở dĩ chị có thể tốt lành ngồi ở đây, bởi vì...” Cô khựng lại, bởi vì sao? Bởi vì cô có Kì Tấn Khiêm.

Không có Kì Tấn Khiêm, Mộc Tiểu Thụ đã bị hủy hoại trong phòng tối tại công xưởng cũ vào tám năm trước.

“Người nào muốn hủy hoại hai tay của em?” Mộc Tiểu Thụ thu hồi suy nghĩ, “Có phải là người đã bán đứng em không?”

Mộc Trạch Bách không nói tiếng nào.

Hồi lâu, cậu mới cất tiếng: “Em cũng không biết là ai ác độc như vậy. Em không biết, vậy thôi.”

Mộc Tiểu Thụ sững sốt.

Lúc này, cửa phòng bệnh mở ra. Kì Tấn Khiêm ló nửa người vào.

Anh nhìn Mộc Tiểu Thụ và Mộc Trạch Bách nói: “Bác sĩ muốn làm kiểm tra, bây giờ tiện không?”

Mộc Trạch Bách gật đầu, cười với Kì Tấn Khiêm: “Tiện chứ, bây giờ đi.”

Kì Tấn Khiêm gật đầu, lại lui ra ngoài.

“Chị hai,” Mộc Trạch Bách cong đôi lông mày ôn hòa, “Anh ấy đối với chị tốt lắm.”

Mộc Tiểu Thụ mỉm cười: “Em là đứa con nít, lại dám quản chuyện của chị.”

Mộc Trạch Bách lại có phần mấy thần thờ: “Hai người có thể ở bên nhau, thật tốt.”

Ngay sau đó, bác sĩ lần lượt đi vào. Mộc Tiểu Thụ chỉ đành rời khỏi.

Cô vuốt mái tóc Mộc Trạch Bách: “Ngày mai chị lại đến thăm em.”

***

Ra khỏi bệnh viện, trời đã tối đen. Con mưa nhỏ không biết khi nào đã thành mưa to, rơi xuống đôm đốp mang theo hơi lạnh ban đêm.

“Đi đâu?” Kì Tấn Khiêm ôm vai Mộc Tiểu Thụ.

“Em mệt quá, muốn trở về biệt thự Thanh Tương.” Sắc mặt Mộc Tiểu Thụ uể oải.

“Được.”

Mộc Tiểu Thụ ở trên xe ngủ thiếp đi, khi tỉnh lại thì đã tới biệt thự.

Cô đang muốn cởi dây an toàn xuống xe, thỉnh linh bị Kì Tấn Khiêm nắm lấy cổ tay.

“Sao thế?” Cô hoài nghi.

Anh lẳng lặng nhìn cô: “Hôm nay em không vui.”

Cô sững sốt.

Anh nói: “Nếu em có tâm sự, có thể nói anh nghe, đừng buồn phiền một mình.”

Anh chỉ liếc một cái là nhìn ra hi vọng ái ố của cô.

“Không có gì quan trọng đâu, em chỉ hơi mệt thôi.” Cô hôn môi anh, “Em đi đây, anh đi đường cẩn thận.”

Khi ra khỏi xe, cô vẫy tay với anh, rồi xoay người bước lên bậc thang của biệt thự.

Bên trong biệt thự có tiếng người. Mộc Tiểu Thụ đang tò mò thì trông thấy một đôi giày da kiểu nam đặt ở lối vào.

Đang buồn bực, cô chợt nghe được tiếng Dung Tuyền Khanh từ trong phòng khách truyền ra: “Sao anh không nói tiếng nào mà đến đây?”

Một giọng nam cất tiếng: “Chẳng phải là nhớ em sao? Dung Dung, anh từ Hồng Kông xa xôi bay qua thăm em, em thật sự nhẫn tâm đuổi anh đi ư?”

Âm thanh này, chắc chắn là Biện Tiêu rồi.

Mộc Tiểu Thụ mỉm cười, lại nghe Dung Tuyền Khanh nói: “Đi mau đi, Tiểu Thụ sắp trở về rồi, anh ở đây phá hoại phong cảnh quá đi.”

Biện Tiêu muốn khóc: “Bà xã, sao em tàn nhẫn quá vậy?!”

“Đàn ông đàn ang sao ông ọo...” Âm thanh của Dung Tuyền Khanh tới nửa chừng liền biến mất.

Từ góc độ của Mộc Tiểu Thụ chỉ có thể nhìn thấy cái bóng của hai người. Hai cái bóng, một mảnh khảnh một anh tuấn, giờ phút này hòa chặt lẫn nhau.

Mộc Tiểu Thụ cong khóe môi, lặng lẽ khép cửa lui ra ngoài.

Bầu không khí sau cơn mưa hơi ẩm ướt lạnh lạnh, cô ôm cánh tay đi ra ngoài, đang suy nghĩ nên đi đâu giết thời gian, vừa ngẩng đầu cô trông thấy chiếc xe màu đen thấp thoáng trong bụi cây.

Cô sững sốt. Đây là xe của Kì tiên sinh. Anh còn chưa đi?

Thế là, cô rón rén tới gần chiếc xe. Trông thấy có người đang đứng dựa lưng về phía cửa xe. Theo bóng lưng nhìn ra, người kia vóc dáng cao lớn, khí chất lạnh lùng.

Đúng là Kì Tấn Khiêm.

Anh dựa lưng vào cửa xe, châm điếu thuốc rồi hút.

Cô chưa bao giờ thấy dáng vẻ hút thuốc của anh, thế là cô tiến lên mấy bước, cách thân xe lên nhìn anh.

Dáng vẻ hút thuốc của anh có phần lạnh nhạt, mang theo mấy phần hồ hững cô độc mà cô không hề biết.

Kì Tấn Khiêm như thế này, đây là lần đầu cô nhìn thấy. Cô hơi tò mò, ở nơi không có cô, Kì tiên sinh có bộ dạng gì?

Người mà một tay sáng lập đế quốc kiến trúc khổng lồ kia, sẽ có dáng vẻ gì đây?

Đang nghĩ ngợi, cô nghe được người đàn ông dựa lưng về phía mình kêu một tiếng: “Tiểu Thụ.”

Cô hết hồn, tưởng rằng mình bị bại lộ. Qua vài giây cô mới phát hiện, anh chỉ là vô thức gọi tên cô.

“Tiểu Thụ.” Anh gọi tên cô lần nữa. Lúc này, anh thốt lên rất chậm, tên cô lưu luyến thốt ra từ trong lời lẽ của anh.

Hóa ra, khi ở một mình anh thích gọi tên cô.

Cô chậm rãi đi tới gần anh, bỗng nhiên dang hai cánh tay, ôm lấy thắt lưng anh.

Anh đang thất thần, chợt hoảng hốt bởi cái ôm này, anh theo bản năng muốn tránh né, nhưng mau chóng phản ứng lại: “Tiểu Thụ?”

“Ừm.” Cô rầu rĩ đáp.

Nhất thời, anh cảm thấy có phần không chân thật.

Trong tám năm xa cách, anh đã thành thói quen gọi tên cô khi ở một mình. Thế nhưng, cô không xuất hiện lần nào.

Mà đêm nay, cô lại thật sự đứng ở đây, tựa như mèo con nghịch ngợm, ôm chặt lấy anh.

“Kì tiên sinh, thì ra anh hút thuốc à.” Cô nói.

Anh sững sốt, lập tức dập tắt điếu thuốc: “Anh xin lỗi.”

“Xin lỗi gì chứ, lúc anh hút thuốc rõ ràng trông rất đẹp trai.” Cô cọ cọ phía sau lưng anh.

Anh dở khóc dở cười: “Sau này anh không hút nữa, không tốt cho sức khỏe của em.” Khói thuốc gián tiếp còn có hại đối với cô hơn cả người trực tiếp hút thuốc là anh.

Cô nhẹ nhàng nhoẻn miệng cười.

“Kì Tấn Khiêm”

“Hừm?”

“Anh sống một mình có cô đơn không?”

“?”

“Em chuyển qua sống cùng anh, được không?”

Anh ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm được cơn mưa to tẩy rửa, cuối cùng nhin không được thắm nở nụ cười: “Được, không gì tốt hơn thế.”

Bạn đang đọc truyện *Cây Xòai, Giàn Nho* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 17: Anh ở trong mắt em

Mộc Tiểu Thụ vốn tưởng rằng đêm qua mình sẽ mất ngủ, không ngờ cô lại ngủ một giấc ngon lành, mở mắt ra thì mặt trời đã lên cao.

Cô lẳng lặng trừng mắt nhìn trần nhà, cảm thấy hai má mình dần dần nóng lên.

Bóng đêm thúc đẩy dũng khí của cô, mưa đêm càng khiến cô mù quáng hơn. Vì thế cô lại chẳng biết xấu hổ mà nói vậy với Kì tiên sinh.

Sao cô lại bạo dạn như thế?!

Phải từ từ lên kế hoạch, từ từ lên kế hoạch chứ!!

Quả nhiên sự xung động là ma quỷ.

Cạnh gối đầu vang lên tiếng rìng rìng. Di động có tin nhắn mới.

Cô cầm qua nhìn, là Dung Tuyền Khanh.

“Hôm nay cho em nghỉ một ngày.”

Cô nhướn mày, khi nào thì Dung Tuyền Khanh hào phóng như vậy, chẳng có lý do gì mà cho cô ngày nghỉ?

Nghĩ kỹ lại, cô hiểu ra. Có lẽ là vì Biện Tiêu tới đây, Dung Tuyền Khanh ngại mình trốn việc, nhân tiện cho cô chút lợi ích.

Đang nghĩ ngợi, di động lại kêu lên lần nữa.

“Hưởng thụ vui vẻ.” Phía sau còn kèm theo một biểu tượng cảm xúc cười gian.

Cô mỉm cười. Tự mình trải qua thế giới hai người thì thôi đi, còn không quên khuyến khích cô.

Cô nằm trên giường lăn qua lộn lại một hồi lâu, đã không còn buồn ngủ nữa, có điều cô không dám ra ngoài đối mặt với Kì Tấn Khiêm, thế nên tiếp tục chôn trong chăn làm đả điếu.

Nhìn thấy thời gian dần trôi qua trong lúc rối rắm như vậy, cô sốt ruột đến nổi người và chân lăn xuống sàn nhà, chiến đấu kịch liệt với tấm chăn.

Ai bảo mày xung động, ai bảo mày xung động...

Ngay lúc cô cùng tấm chăn đang dây dưa bất phân thắng bại, cánh cửa phòng ngủ bỗng nhiên mở ra.

Cô chợt dừng động tác, ngẩng đầu trông thấy Kì Tấn Khiêm.

Anh mặc quần áo ở nhà, hai tay đút túi, cứ thế đứng cạnh cửa, nhướn mày nhìn Mộc Tiểu Thụ nằm trên sàn nhà: “Gõ cửa hồi lâu chẳng thấy em phản ứng, em đang làm gì thế hả?”

Cô lặng lẽ thả lỏng bàn tay đang níu tấm chăn, che đậy bằng cách vuốt phẳng tấm chăn nhún nhúm.

“Khụ,” cô tỏ vẻ điềm tĩnh đứng lên, ôm chăn vào lòng. “Buổi sáng ngủ dậy không cẩn thận bị ngã.”

Anh liếc nhìn tấm chăn vô cùng thâm trầm trong lòng cô: “Em khẳng định là em ngã chứ không phải tấm chăn này à?”

Cô bình tĩnh ném chăn trở về giường: “Ừm, nhờ có tấm chăn, bằng không em sẽ bị thương.”

Anh “à” một tiếng thật dài: “Công lao của tấm chăn nhà anh không nhỏ nhỉ.”

Cô nghiêm trang gật đầu, định lách qua người anh đi ra khỏi phòng ngủ. Ai ngờ cánh tay dài của anh duỗi ra chống trên khung cửa, ngăn chặn lối đi của cô.

Nhịp tim cô vốn đã đập mạnh, bị anh cản như vậy, không khỏi có chút chột dạ.

“Sàn nhà lạnh.” Anh thân nhiên nói.

Cô cúi đầu, nhìn một cái thấy ngay bàn chân trần của mình. Vừa nghĩ chuyện lớn không ổn, giây tiếp theo trời đất đảo lộn, cô đã nằm trong lòng ngực của anh.

“Em cam đoan, thật sự là lần cuối.” Cô dốc sức cam đoan, “Thật mà...”

“Không sao.” Anh cong khóe miệng, “Sau này không mang giày dép cũng được, anh có đủ sức làm chân của em.”

Trong nháy mắt cô phản ứng lại ý tứ của anh, mới vừa kháng nghị vài tiếng liền cảm thấy cánh tay bông mình đột nhiên thả lỏng. Cô sợ tới mức hấp tấp ôm lấy cổ anh, khuôn mặt cũng kề sát cổ anh.

Trên đầu truyền đến tiếng cười trầm thấp. Hai cánh tay kia vẫn bông cô một cách vững vàng, lúc này cô mới nhận ra lại bị anh trêu chọc.

“Bắt nạt em thú vị lắm sao? Thú vị lắm hả?” Cô tức giận.

Anh vừa cười, vừa bông cô đến phòng khách: “Em ngủ ngon như vậy, bữa sáng và bữa trưa gộp thành một bữa luôn đi.”

Trong phòng ăn, đã có mùi thức ăn bay tới.

Cô nhất thời vui lên: “Kì tiền sinh, đám đang quá.” Dứt lời cô hôn lên má anh coi như khen thưởng.

Anh thân nhiên tiếp nhận nụ hôn này, rồi đặt cô ngồi trên ghế, sau đó đi ra ngoài cầm một đôi dép đặt bên chân cô. Cô nghe lời mang dép vào, đồng thời vội vã bóc một miếng hoa quả bỏ vào trong miệng.

Anh dừng một chút, bỗng nhiên vươn tay chỉnh lại cổ áo cho cô, tiện thể lau nước chấm dính trên khóe miệng cô.

Cô ngẩn ngơ, lúc này mới nhận ra, hình như mình vẫn còn mặc váy ngủ, hình như cổ áo của chiếc váy này hơi thấp, chất liệu vải hơi mỏng, còn có... hình như cô không mặc áo ngực.

Nhất thời khuôn mặt cô lại nóng hổi.

Cô lặng lẽ gục đầu thấp xuống. Hồi trước khi ngủ lại chỗ này, cô không hề tùy tiện như vậy, chẳng lẽ là vì đã hứa sống chung... Không không không! Cô đem hồi ức mất ngủ đêm qua ném sang một bên, tỏ vẻ điềm tĩnh múc một muỗng canh.

“Lần nào cũng là anh nấu ăn, lần sau đến lượt em làm nhé.” Cô vừa che giấu vẻ bối rối, vừa tìm lời để nói. Lời vừa thốt ra mới cảm thấy không ổn, câu này sao nghe giống như cô vội vã muốn nấu ăn cho anh...

Cô đang muốn giải thích, đã thấy khóe miệng anh nhếch lên: “Ừm, chờ một bữa cơm của em chờ cả tám năm, cuối cùng có thể ăn được rồi.”

Một câu nói khiến cô chẳng thể phát câu.

“Em nấu ăn cũng ngon lắm, tối nay làm cho anh ăn nhé.” Cô nói nhỏ, “Ban đầu không biết, nhưng khi sống ở Hồng Kông, em đã học được rất nhiều món, đủ loại mùi vị...” Dứt lời mặt mày cô hớn hờ.

Anh im lặng lắng nghe, con ngươi xanh biếc như nguồn suối tĩnh lặng, ghi khắc từng biểu cảm của cô vào đáy mắt.

“Ồ? Mấy cái thùng này là gì thế?” Cô nói đến một nửa, bỗng nhiên để ý thấy có vài thùng giấy nằm trong phòng khách, rõ ràng tối qua khi cô đến không có những cái thùng này.

Anh đáp: “Đồ đạc của em.”

Cô ngờ ngàng.

“Tôi qua anh gọi điện cho Dung Tuyền Khanh, nói sau này em sống cùng anh.” Anh chậm rãi giải thích, “Sáng sớm hôm nay cô ấy liền đóng gói đồ đạc của em đem qua đây.”

Hồi lâu sau cô mới có phản ứng: “Anh anh anh tối qua gọi điện cho Dung Tuyền Khanh?”

“Nếu không thì sao?” Anh đáp lời một cách dĩ nhiên, “Chờ em đổi ý?”

Cô ghen lời. Cô quả thật nghĩ tới việc đổi ý...không ngờ anh đã chặn đường lui rồi. Cô không khỏi oán thăm, Dung Tuyền Khanh bán rẻ bạn bè, siêng năng như vậy đóng gói đồ đạc của cô mang qua đây.

Bỗng dưng, cô nhớ tới hai dòng tin nhắn của Dung Tuyền Khanh sáng nay.

Hôm nay cho phép nghỉ. Hưởng thụ vui vẻ.

Thì ra là có ý như vậy. Cô lại cứng họng.

Thế là cô bắt đầu thấp thỏm: “Kì Tán Khiêm...”

“Hừm?”

“Thật ra là vậy, có một số hoàn cảnh đặc biệt nào đó sẽ khiến người ta nảy sinh xung động. Loại xung động này không hề có lý trí, bởi vậy ngôn ngữ và hành vi phát sinh cũng chẳng có lý trí. Chúng ta đều là người lý tính, cần phải...” Cô đang phân tích đến điểm quan trọng, lại cảm thấy cơ thể bỗng nhiên nhẹ bẫng, cả người đã ngồi vào lòng anh.

“Người lý tính cần phải chịu trách nhiệm đối với lời nói của mình.” Anh ôm chặt eo cô, “Người lý tính còn nên ý thức được, một người đàn ông bình thường luôn bị người phụ nữ mình thích trêu chọc hết lần này tới lần khác, anh ta sẽ có phản ứng như thế nào.”

Cô vội vàng chối bỏ: “Em không có trêu chọc anh.”

Anh hừ một tiếng: “Lời em nói không tính.”

Trong chớp mắt cô bị đoạt mất hô hấp, đợi khi lấy lại ý thức, mới phát hiện lúc này họ đã nằm ngả trên chiếc sofa nằm gần bàn ăn nhất.

Cách lớp quần áo hơi mỏng hai người quấn quýt nhau, cơ thể dần dần nóng lên.

Cô liếm môi, nhịp tim đập mạnh: “Em...phải đi làm.”

Đôi mắt anh sâu thẳm: “Không phải Dung Tuyền Khanh cho em nghỉ rồi sao?”

Cô kinh ngạc: “Làm sao anh biết được?”

Anh hôn lên cổ cô, ậm ờ nói: “Anh bảo cô ấy cho em nghỉ.”

Đầu óc cô trống rỗng trong phút chốc, có phần ngượng ngùng: “Này, như vậy có ảnh hưởng xấu đấy.”

Cách váy ngủ của cô, bàn tay anh lần theo đường cong của cô: “Có cái gì xấu chứ? Chính cô ấy cũng ở cùng Biện Tiêu mà.”

Cô càng kinh ngạc hơn: “Ngay cả việc Biện Tiêu đến đây anh cũng biết?”

Anh cong khóe miệng, chẳng nói gì. Anh đương nhiên biết rồi. Tại cuộc họp doanh nghiệp quý trước, anh dùng quan điểm của một người lạ, có lòng tốt nhắc nhở vị Biện tiên sinh kia: khoảng cách quá xa, dễ phát sinh biến cố.

Quả nhiên, Biện Tiêu vô cùng lo lắng liền bỏ việc công chạy tới nội địa.

Cô ôm cổ anh, hơi thờ dốt: “Lợi hại như vậy, có cái gì mà anh không biết không?”

Anh cười: “Em đoán thử xem.”

“À.” Cô đảo mắt, “Vậy, đối với chuyện hiện tại chúng ta chuẩn bị làm, Kì tiên sinh cũng biết rất nhiều phải không?”

Anh đầy hứng thú nhướn mày: “Em biết tiếp theo chúng ta muốn làm gì à?”

Cô gắng sức kiềm nén sự ngượng ngùng dâng lên trong lòng, nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của anh: “Em không có kinh nghiệm, cơ mà xem ra kinh nghiệm của anh rất phong phú nhỉ?”

Đôi mắt như hồ nước khê khàng gợn sóng, có ý cười lan tràn: “Trước mắt còn chưa có kinh nghiệm thực chiến. Nhưng mà, điều này không làm trở ngại

kỹ thuật của anh.”

“Vậy sao, anh quả nhiên cái gì cũng biết hết.” Khuôn mặt cô càng đỏ hơn, lồng ngực khẽ phập phồng, “Thế...anh có biết hiện tại ông ngoại em ở đâu không?”

Anh hơi khựng lại, sau đó đáp: “Anh biết.”

Cô sùng sốt, không ngờ anh lại cho đáp án nhanh như vậy, lại nghe anh nói: “Có điều, bây giờ không thể nói với em.”

“Tại sao?” Cô khó hiểu.

Anh bỗng nhiên ngồi dậy, vươn cánh tay dài ôm cô nằm trong lòng mình: “Em đừng nóng vội. Chờ em thu về tất cả tranh chữ và hiện vật đã mất của Tà lão tiên sinh, khi đó anh sẽ đưa em đi tìm ông ấy, được không?”

Cô nín chặt phần áo trước ngực anh, lông mi rũ xuống: “Vậy, nếu cả đời em cũng không có cách nào thu về tất cả tranh chữ của ông ngoại thì sao? Anh còn dẫn em đi tìm ông không?”

Anh hôn lên trán cô: “Em sẽ thu hồi tất cả. Tin anh đi, thứ em muốn, chuyện em muốn làm, nhất định đều sẽ thực hiện được.”

Giọng anh có khả năng trấn an lòng người, cô không khỏi cảm thấy thoải mái hơn. Sau một lúc lâu, cô chậm rãi nói: “Khi tham dự tiệc cưới của Đan thị, Tiêu Thanh Như蓉 nói với em rằng, anh rất đáng sợ.”

Anh nhẹ nhàng mỉm cười: “Vậy em cảm thấy thế nào?”

Cô ngẩng đầu nhìn anh, trong ánh mắt có chút ngượng ngùng và bất đắc dĩ: “Em nói với anh ta, cho dù anh rất đáng sợ thì em cũng hết cách rồi, bởi vì em không thể nào không yêu anh.”

Anh sùng sốt, lập tức hỏi ngay: “Nếu anh thật sự đáng sợ như lời của Tiêu Thanh Như蓉, em...” Em cũng bằng lòng ở lại bên cạnh anh sao?

Cô gổi đầu lên cổ anh, đáp: “Đáng sợ là gì chứ? Em rất ích kỷ, trong mắt em chưa từng phân biệt trắng đen rõ ràng. Em biết ai thật lòng đối xử tốt với mình. Người đối tốt với em, cho dù xấu xa, hung thần ác sát trong mắt người khác, thì sao chứ? Ở trong mắt em, cho dù người ấy không từ thủ đoạn, hai tay dẫm máu, người ấy vẫn là người tốt trong mắt em. Ngược lại, thế gia vọng tộc, danh dự vẻ vang trong miệng người khác, không đối tốt với em, bọn họ mới đều là người xấu đáng sợ.”

Cô dừng một chút rồi nói tiếp: “Huống hồ, em biết, anh không phải như lời Tiêu Thanh Như蓉 đã nói.”

Thật lâu sau anh chẳng nói gì.

“Kì Tấn Khiêm?” Cô hơi lo lắng, muốn ngẩng đầu nhìn lên mắt anh, lại bị anh ôm càng chặt hơn, không thể nhúc nhích.

“Tiểu Thụ.” Anh bỗng nhiên gọi tên cô.

“Gì cơ?”

“Tiểu Thụ.”

“Sao vậy?”

“Không có gì.” Giọng anh mang theo ý cười nhàn nhạt, “Quen gọi tên em rồi.”

Cô không hiểu.

Anh nói: “Cảm ơn ông trời đã ban em cho anh. Chờ đợi nhiều năm như vậy, rất xứng đáng.”

Cô hơi cảm động, nhưng nhìn không được mà bật cười: “Chẳng phải tám năm thôi sao, ngày nào cũng treo bên miệng, lòng dạ hẹp hòi.”

Anh cười cười, không trả lời. Đâu chỉ có tám năm, còn hơn tám năm rất nhiều.

Cô bỗng nhiên ngồi thẳng lưng, nửa nghiêng người nhìn anh: “Tuy rằng lần nào thổ lộ cũng là em, nhưng nếu anh làm chuyện có lỗi với em, em sẽ...” Sẽ làm gì nhỉ? Cô nhất thời chưa nghĩ ra.

Anh yên lặng nhìn ánh mắt đen như mực của cô, nhoen miệng cười: “Nếu thực sự có một ngày như vậy, em phạt thế nào anh cũng chịu, chỉ cần đừng rời khỏi anh.”

Cô hung hăng nói: “Nếu anh thực sự dám thích hoa bướm bên ngoài, em sẽ rời khỏi anh, đi đến nơi anh không tìm được.”

Anh chắc chắn: “Không có một ngày như vậy.”

Trong mắt anh từ lâu đã không còn chứa đựng những người khác, anh cũng sẽ không để em rời khỏi anh.

“Còn nữa,” cô nói, “Anh biết hết mọi việc về em, nhưng mà em lại chẳng hiểu anh được bao nhiêu.” Năm đó, cô tốn nhiều công sức mới biết được tên tiếng Trung của anh, còn bất ngờ biết được qua lời của Phó Chỉ Liên. Thậm chí thân phận của anh, cô cũng chỉ lờ mờ đoán ra.

Anh tỏ vẻ vô tội, dang rộng hai cánh tay: “Anh ở ngay đây, hoan nghênh em đến hiểu biết.” Dừng một chút, anh cười xấu xa, “Hoan nghênh em tiếp xúc sâu sắc, bất cứ lúc nào nơi nào.”

Cô đỏ mặt đắm anh một quyền: “Em nói chuyện đứng đắn đó.”

Anh tỏ vẻ nghiêm chỉnh: “Anh cũng nói chuyện đứng đắn mà.”

Anh khẽ cười siết chặt vòng tay, lồng cô vẫn đang lăm bắm vào trong lồng.

Tựa như lồng tròn thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 18: Cỏ dại

Trong phòng bệnh VIP rất yên tĩnh.

Mộc Tiểu Thụ ngồi trên chiếc ghế cạnh giường gọt táo. Tay nghề của cô rất tốt, một vòng vỏ táo thật dài, góc cạnh trơn nhẵn, không đứt đoạn nào.

Mộc Trạch Bách khen ngợi: “Chị hai, bàn tay chị khéo quá.” Sau một lúc lại bổ sung, “Là bàn tay của nhà nghệ thuật.”

Mộc Tiểu Thụ đắc ý đưa táo cho Mộc Trạch Bách: “Chị em chính là nhà nghệ thuật.”

Mộc Trạch Bách vui vẻ cảm tạ cắn một miếng: “Quả táo được nhà nghệ thuật gọt vỏ, ăn vào mùi vị thật khác biệt.”

Lúc này Mộc Tiểu Thụ cũng cười theo: “Vậy chị gọt nhiều một chút, đặt ở đầu giường, khi nào em muốn ăn chỉ cần ngoảnh đầu là có ăn.”

Trải qua nửa tháng tĩnh dưỡng, sức khỏe của Mộc Trạch Bách khôi phục rất nhiều. Vết thương ở chân cùng với những nơi bầm tím khác trên cơ thể bình phục rất mau chóng, ngay cả bác sĩ cũng kinh ngạc: “Tốc độ hồi phục của cậu ấy nhanh hơn chúng tôi tưởng tượng.”

Tựa như một cây cỏ dại không thể đánh ngã, chỉ cần cho cậu một chút mưa, cậu có thể hồi phục sức sống trong giây lát.

Trong lòng Mộc Tiểu Thụ hơi chua xót, đây là đứa em trai năm ấy được cả nhà nuông chiều nhất, trong lúc cô vắng mặt, một đóa hoa quýnh cao quý đã bị giầy vò trở thành một cọng cỏ xù xì.

Nhưng kỳ lạ là, các bộ phận khác của cơ thể hồi phục rất tốt, chỉ có hai bàn tay là hồi phục rất chậm. Hiện tại, bàn tay cậu chỉ có thể miễn cưỡng chịu đựng trọng lượng của một quả táo. Mỗi lần cậu gập ngón tay đều sẽ tác động đến vết thương ở cổ tay, đau đến mức đầu đầy mồ hôi, nhưng cậu luôn bắt chấp lời khuyên của bác sĩ và Mộc Tiểu Thụ, ngày nào cũng hoạt động các đốt ngón tay.

“Ngón tay của em nhất định sẽ linh hoạt như hồi xưa, phải không?” Mộc Trạch Bách lòng đầy hy vọng hỏi Mộc Tiểu Thụ.

Mộc Tiểu Thụ chỉ có thể gật đầu: “Đương nhiên rồi, nhưng hiện tại em phải chú ý tĩnh dưỡng, chỉ khi bàn tay em được nghỉ ngơi thì nó mới mau chóng khỏe trở lại.”

Mộc Trạch Bách lại lắc đầu: “Ba ngày không tập luyện không quen tay, em lười biếng nửa tháng, nó cũng lười theo.”

Mộc Tiểu Thụ nhìn thấy đôi mắt buồn bã của cậu, cô bỗng dưng không thốt ra được nửa lời khuyên răn còn lại.

“Tại sao làm tổn thương bàn tay của em?” Sắc mặt cậu có phần thần thờ, “Tại sao chân em hồi phục nhanh như vậy, còn tay thì lại chậm chứ? Có phải phần chân đã hút đi hết dinh dưỡng rồi không? Em sẵn lòng lấy chân mình ra trao đổi với bàn tay của em, em thà hai chân bị gãy, cả đời không đi được, cũng không muốn bàn tay không được hồi phục như trước nữa.”

Làm sao cô không hiểu chứ? Người đánh đàn vẽ tranh luyện chữ, thứ quan tâm nhất chính là đôi tay của mình. Rốt cuộc là ai tàn nhẫn muốn hai tay của cậu tàn phế?

“Tiểu Bách, rốt cuộc là ai, là ai nhẫn tâm muốn lấy hai tay của em?” Cô cắn răng, “Nói cho chị biết, chị...”

“Không biết.” Cậu trả lời rất nhanh, “Em hoàn toàn không biết.”

Cô sùng sốt: “Trong lòng em không có chút manh mối sao?”

Cậu nhìn trần nhà, thân nhiên đáp: “Không có. Một chút manh mối cũng không.”

Cô thờ dãi: “Thôi đi, em nghỉ ngơi cho khỏe, đừng mâu thuẫn với bản thân. Nếu em muốn ngồi trước đàn dương cầm nữa, thế thì em đừng làm hại tay mình như vậy. Có thể cứu chúng nó trở về, không dễ dàng đâu.”

“Nhưng mà, thời gian không đủ.” Cậu thì thào.

Cô nhủ mảy: “Gi cơ?” Tiếng cậu quá nhỏ, cô không nghe được.

“Không có gì.” Cậu ngẩng đầu nhìn cô, bỗng nhiên sắc mặt ôn hòa, “Chị hai, em hỏi chị một vấn đề.”

Cô im lặng chờ cậu tiếp tục.

Cậu nói: “Em nói là nếu, nếu năm đó không thể trốn tránh việc cưới xin với Tiêu gia, chị sẽ làm sao?”

Sau một lúc lâu trầm mặc, cô đáp: “Giả dụ này không thành lập, chị sẽ không gả vào Tiêu gia.”

“Đấu tranh tới cùng mất cả chì lẫn chài.” Cậu bỗng nhiên lên tiếng.

Cô sùng sốt, quyết định ban đầu của cô chính là mất cả chì lẫn chài. Nhưng câu này không hề thích hợp nói cho Mộc Trạch Bách nghe, cô nhẹ nhàng nói: “Không đâu, chị sẽ sống tốt, sau đó chờ cơ hội xoay chuyển.”

Cậu không bỏ cuộc: “Nếu đợi cả đời, vẫn không có cơ hội xoay chuyển thì sao?”

Cô cau mày, cuối cùng chỉ đành xòe hai tay: “Vậy chị cũng không hối hận, chị đã cố hết sức.”

Cậu khẽ nhếch miệng cười: “Em biết rồi.”

Cô âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Chị đi nhanh đi, anh ấy đợi lâu rồi.” Đột nhiên, Mộc Trạch Bách chọc chọc cánh tay cô.

Cô ngỡ ngàng. Anh ấy? Vừa ngoảnh đầu lại, xuyên qua khe cửa cô nhìn thấy Kì Tấn Khiêm đứng ở cạnh tường. Anh đưa lưng về phía phòng bệnh, yên lặng ngắm phong cảnh dưới lầu, chẳng biết đã đợi bao lâu.

Mộc Trạch Bách nói: “Chị hai, anh ấy tốt lắm. Chị đừng để mất anh ấy.”

Cô cong khóe môi tinh nghịch: “Ừm, chị tranh thủ bắt gọn anh ấy nhanh một chút.”

Mộc Trạch Bách tươi vui: “Cố lên!”

Cô bỗng nhiên hơi thẹn thùng.

Trong ánh mắt đầy chờ mong và cổ vũ của Mộc Trạch Bách, Mộc Tiểu Thụ chạy mất hút.

Mới vừa đóng cửa phòng bệnh, cô đã đối diện với tầm mắt của Kì Tấn Khiêm.

Anh hơi nhướn mày: “Sao mặt em đỏ thế?”

Cô ho nhẹ một tiếng: “Hơi nóng.” Dứt lời cô lấy tay sờ hai má.

Anh nhẹ nhàng hôn lên mi tâm của cô: “Em bảo Dung Tuyền Khanh cho nghỉ phép thêm đi.”

“Tại sao?” Cô tò mò.

Anh cười: “Bí mật.”

Huh? Cô ngẩng đầu nhìn anh, đã thấy anh cười bí hiểm: “Thần thần bí bí... anh muốn em xin nghỉ mấy ngày hả?”

Anh đáp: “Một tháng.”

Cô giật mình: “Anh khuyến khích em bỏ việc một tháng trời?! Đánh mất chén com thì làm sao đây?”

Anh dừng dừng: “Mất chén com cũng tốt, em tới J.Crown làm cô đồng lớn nhất, thế thì em có thể ở bên anh mỗi ngày.”

Cô trừng mắt liếc anh: “Anh đang dung túng em sa đọa.” Sau đó, cô cau mày, “Xong đời rồi, cứ tiếp tục như vậy, em sẽ càng thay đổi càng ngốc hơn, thế thì làm sao sánh vai với Kì tiền sinh ưu tú chứ?”

Giọng anh rất sung sướng: “Không sao, trong lúc em ngốc nhất anh đã thích em rồi.”

Lại còn nói cô ngốc? Cô giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, thế là không lưu tình cấn cổ anh một cái.

Anh hoảng hồn, lập tức tỏ vẻ nghiêm túc: “Cô Mộc, hành vi của cô rất nguy hiểm đó.” Dứt lời anh đột nhiên ôm chặt eo cô, “Em có biết trêu ghẹo anh thế này sẽ xảy ra chuyện gì không?”

Cô không hề sợ hãi, nghiêng đầu nhìn anh: “À? Sẽ xảy ra chuyện gì nhỉ? Em cũng rất chờ mong đấy.”

Anh bất đắc dĩ, thấy cô cười khanh khách không ngừng, anh chỉ đành thở dài: “Em mau xin nghỉ phép đi.”

***

Mộc Tiểu Thụ trở về công ty, đi thẳng đến văn phòng của Dung Tuyền Khanh.

Dung Tuyền Khanh vừa mới cúp máy, sau khi nhìn thấy Mộc Tiểu Thụ, đôi lông mày dày nhướn lên: “Ồ, đúng lúc chị muốn tìm em.”

Mộc Tiểu Thụ đưa đơn xin nghỉ phép trước: “Nghỉ phép, một tháng.”

Dung Tuyền Khanh bị tờ đơn xuất hiện bất chợt làm hết hồn, sau một lúc lâu cắn răng nói: “Sao lại thế này hả, có đàn ông thì không cần chị rồi? Xin nghỉ một tháng? Hai người muốn đi sinh con sao?”

Mộc Tiểu Thụ ghen lời: “Chị dùng một tháng mà sinh con ra được thì để em xem xét.”

Dung Tuyền Khanh đột nhiên ném một tờ giấy đến tay Mộc Tiểu Thụ.

“Đây là...” Mộc Tiểu Thụ bỗng đứng ngây người.

Trên tiêu đề viết mấy chữ tiếng Pháp.

Mộc Tiểu Thụ quá quen thuộc.

Bữa tiệc xa hoa nhất của giới thiết kế thời trang năm nay sắp bắt đầu rồi.

Mộc Tiểu Thụ ngược mắt nhìn sang Dung Tuyền Khanh: “Em sẽ đi xem.” Show thời trang hàng đầu mỗi năm một lần, cô làm sao bỏ lỡ chứ. Tuy chỉ có nửa tháng ngắn ngủi, nhưng có thể từ đó học hỏi rất nhiều thứ.

Dung Tuyền Khanh lẳng lặng nhìn cô, không nói gì.

“Chị nhìn em vậy làm gì?” Mộc Tiểu Thụ khó hiểu, “Chẳng lẽ chị không cho em đi xem?”

“Không phải không cho,” Dung Tuyền Khanh nhếch miệng mỉm cười, “Không chỉ cho em đi, hơn nữa cho em biểu diễn thành phẩm của mình trên sân khấu.”

Mộc Tiểu Thụ giật mình: “Chị đùa gì đó, sự phụ em không đi hả?” Show thời trang long trọng như vậy, mỗi một tập đoàn chỉ cử đi một nhà thiết kế có thực lực nhất, mà tác phẩm của nhà thiết kế này sẽ đặt làm khuynh hướng cả năm của tập đoàn đó. Những năm qua đều cử đi Thẩm Thuần Thư nhà thiết kế chính có thực lực nhất, Lê Dịch làm trợ lý. Năm nay sao lại thế này, TRsam muốn đập phá thương hiệu của mình sao?

Dung Tuyền Khanh bĩu môi: “Cái tên Thẩm Thuần Thư quái thai kia, chỉ đích danh muốn em đi thay anh ta.”

Mộc Tiểu Thụ giật giật khóe miệng: “Bảo Lê Dịch, Thích Chí Vi cũng được, nếu không thì chị đi, tại sao phải gọi em... em chẳng có kinh nghiệm gì hết.”

Dung Tuyền Khanh nở nụ cười: “Không cần kinh nghiệm, chỉ cần có thiên phú và tài hoa là đủ rồi. Trùng hợp, em đều có hai thứ này.”

Ồ? Mộc Tiểu Thụ kinh ngạc. Dung Tuyền Khanh chưa từng khen cô như vậy, điều này khiến cô có phần không thích ứng.

“Những lời này không phải chị nói.” Dung Tuyền Khanh nói, “Thẩm Thuần Thư sớm biết em sẽ nói mình không có kinh nghiệm, thế nên anh ta bảo chị truyền đạt những lời này cho em.”

Trong nháy mắt khuôn mặt Mộc Tiểu Thụ trở nên tươi tắn. Cái người khó tính kia một ngày chẳng nói được mấy câu lại biết nói như vậy. Có điều quả thật rất giống phong cách nói chuyện của anh.

“Sự phụ vẫn còn ở New York ư?” Mộc Tiểu Thụ hỏi.

Dung Tuyền Khanh cười ranh mãnh: “Anh ta sẽ mau chóng tới đại lục. Dù sao học trò bảo bối của anh ta sẽ làm nhân vật chính, anh ta làm sao có thể không tới xem?”

“Tiểu Thụ,” Dung Tuyền Khanh chợt thu lại vài ý cười, “Bàn về thiên phú và tài hoa, chị, Lê Dịch, Thích Chí Vi, Thẩm Thuần Thục đều có cả, mấy vị át chủ bài dưới trướng Uren cũng có, hơn nữa nói về kinh nghiệm, bọn chị vượt xa em.”

Mộc Tiểu Thụ nghiêm mặt: “Em biết.”

“Tuy nhiên, khi đăng ký vào danh sách lần này, người đầu tiên chị nghĩ tới chính là em.” Dung Tuyền Khanh nhìn vào mắt Mộc Tiểu Thụ, “Không chỉ chị, Lê Dịch, Thích Chí Vi và Biện Tiêu đều chọn em.”

Trái tim Mộc Tiểu Thụ đập hơi mạnh.

Trong mắt Dung Tuyền Khanh chứa ý cười: “Chị tin tưởng ánh mắt của mình. Hơn nữa, ngay cả Thẩm Thuần Thục có ánh mắt hiểm độc như vậy cũng mở lời, em còn có lý do gì sợ hãi hả?”

Mộc Tiểu Thụ hơi cắn môi, sau đó ý cười dần dần nở trên môi cô. Cô ngược mắt, trong con ngươi tựa như mực tàu ánh lên tia sáng: “Chị không nhìn xem em là học trò của ai, em làm sao biết sợ hãi chứ?”

Dung Tuyền Khanh cũng cười, cô giơ lên đơn xin nghỉ phép trong tay: “Hai tháng sau chính là show thời trang, thế một tháng nghỉ phép này, em có cần hay không?”

Mộc Tiểu Thụ nhướn mày: “Đương nhiên cần. Một tháng sau, em trở về sẽ giao ra bản thiết kế.”

Dung Tuyền Khanh cười gian manh: “Khẩu khí không nhỏ. Có điều, phê chuẩn nghỉ phép.”

“Còn có một việc.” Mộc Tiểu Thụ chợt cất tiếng.

“Chuyện gì?” Dung Tuyền Khanh hỏi.

“Hợp đồng thiết kế của Đan thị, em không nhận.” Mộc Tiểu Thụ nói, “Sau này cũng không nhận.”

Dung Tuyền Khanh kinh ngạc: “Một hợp đồng tốt vậy sao em không muốn? Người ta chỉ đích danh muốn em đó.”

Mộc Tiểu Thụ thần nhiên nói: “Vì là chỉ đích danh em thiết kế nên em mới không nhận.”

Dung Tuyền Khanh khó hiểu, sau một lúc lâu ngượng ngập nói: “Tuy rằng chị không biết em suy nghĩ cái gì, nhưng mà từ chối cũng tốt, em chuyên tâm chuẩn bị thiết kế cho show thời trang. Chị sẽ nói với phía Đan thị, em thật sự không thể rút ra thời gian...”

“Không cần tìm lý do khác,” Mộc Tiểu Thụ chậm rãi nói, “Cứ nói, em cùng chồng sắp cưới đi nghỉ phép, không có thời gian nhận hợp đồng.”

Dung Tuyền Khanh há hốc mồm: “Lý do này... em muốn mình chịu đòn à.”

Mộc Tiểu Thụ nghiêm túc gật đầu: “Phải là lý do này.”

Dung Tuyền Khanh nói không nên lời.

Ra khỏi văn phòng, Mộc Tiểu Thụ lập tức đi về phía văn phòng Arbore, trước khi đi cô còn một số việc phải căn dặn thành viên trong nhóm.

Mới vừa đi tới trước cánh cửa kính của văn phòng, cô liền bị một bóng dáng cao ngất ngoài cửa ngăn chặn bước chân.

“Sue, có thể dành chút thời gian nói chuyện với tôi không?” Cơ Sùng An nhìn Mộc Tiểu Thụ, “Sẽ không chiếm nhiều thời gian của cô đâu.”

Mộc Tiểu Thụ theo bản năng đánh giá cách ăn mặc của Cơ Sùng An. Từ trước đến nay Cơ Sùng An luôn dùng bề ngoài nổi bật xuất hiện trước mặt người khác lần đầu tiên lộ vẻ sa sút, là vì ai?

Cô không đáp mà hỏi lại: “Anh đợi tôi rất lâu rồi?”

Cơ Sùng An sùng sốt, lập tức đáp: “Hai tuần.”

Lúc này Mộc Tiểu Thụ sững sờ, sau một lúc lâu cô nhếch khóe miệng: “Uren chắc là hận tôi chết mất, lại khiến át chủ bài của bọn họ bỏ việc hai tuần.”

Cơ Sùng An nhàu mày: “Việc tôi tới đây, không liên quan đến Uren.”

“Vậy thì vì sao?” Mộc Tiểu Thụ nhìn anh ta.

Cơ Sùng An mím môi.

“Không nói?” Mộc Tiểu Thụ chuẩn bị đi vòng qua anh ta, “Tôi bận rộn nhiều việc, nếu không có gì, tôi đi trước.”

Cơ Sùng An mau chóng cất tiếng: “Trạch Bách thế nào rồi?”

Mộc Tiểu Thụ dừng bước, quay đầu nhìn anh ta: “Làm sao tôi biết được? Anh không đi hỏi người nhà của nó, lại tới hỏi tôi?”

Cơ Sùng An nói: “Nếu ở thành phố N còn có người nào mà Mộc Trạch Bách có thể toàn tâm toàn ý tin tưởng, người đó chỉ có thể là cô.”

Trái tim Mộc Tiểu Thụ lỡ nửa nhịp. Cô nghe Cơ Sùng An nói tiếp: “Tôi không hỏi cô cậu ấy ở đâu, tôi chỉ muốn biết hiện tại cậu ấy có khỏe không. Nếu cô gặp cậu ấy, xin chuyển lời với cậu ấy, đừng sốt ruột, chuyện cậu ấy muốn làm, tôi nhất định sẽ giúp cậu ấy hoàn thành.”

“Chuyện gì?” Mộc Tiểu Thụ nhú mày, “Tiểu Bách muốn làm chuyện gì?”

Cơ Sùng An đáp: “Tôi thấy nên để chính cậu ấy nói với cô thì càng thích hợp hơn.”

Mộc Tiểu Thụ không nói gì.

“Tôi đi trước.” Cơ Sùng An hơi khom lưng, rồi xoay người bỏ đi.

***

Chập tối, Mộc Tiểu Thụ cả ngày bận rộn nhìn thấy Kì Tấn Khiêm đang chờ ngoài cửa xe, mỗi một toàn thân cô đều tan biến.

“Về nhà?” Kì Tấn Khiêm ôm cô qua.

Cô cười: “Trước khi về nhà, đi qua một nơi trước.”

“Nơi nào?” Anh đầy hứng thú.

“Quỳnh Tà.” Cô đáp.

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 19: Trở lại Quỳnh Tà

Khi đến Quỳnh Tà thì bữa tối vừa kết thúc. Người nhà họ Mộc nghe theo yêu cầu của ông cụ Mộc tụ họp cùng ăn bữa tối, lúc này còn chưa rời khỏi.

Mộc Tiểu Thụ đang cời dây an toàn, quay đầu nói với Kì Tấn Khiêm ở bên cạnh: “Anh ở đây chờ em, hay là lát nữa tới đón em?”

Anh đáp: “Tối nay anh không có sắp xếp gì cả, anh ở đây chờ em.”

Trong nháy mắt mặt mày cô rạng rỡ: “Nếu anh cảm thấy chán thì có thể đi dạo xung quanh. Cảnh sắc nơi này cũng không tệ.” Nghĩ lại cô cảm thấy không ổn, “À, anh hẳn là rất hiểu biết về nơi này, nhà anh hình như cũng ở đây?” Nhà họ Kì quả thật có một ngôi nhà tại Quỳnh Tà.

Anh lắc đầu: “Đó là nhà của ba mẹ anh, anh rất ít khi đến.”

Cô kinh ngạc: “Anh không sống cùng ba mẹ ư?”

Anh gật đầu: “Họ có cuộc sống của họ, anh đã dọn ra ngoài từ lâu.”

“Cô độc như vậy?” Cô ngạc nhiên.

Anh bật cười, vươn tay gõ trán cô: “Cái đó nên gọi là độc lập.”

Dừng một chút, anh hình như nghĩ tới gì đó, bèn nói thêm: “Tuy rằng anh hiếm khi sinh hoạt cùng ba mẹ, nhưng mà quan hệ giữa anh và ba mẹ rất hòa thuận. Họ luôn luôn tôn trọng quyết định của anh.”

Cô chớp mắt.

Anh nhoen miệng cười: “Nói cách khác, họ nhất định sẽ thích em.”

Cô bỗng nhiên có phản ngượng ngùng: “Này này, anh đi mau đi.” Dứt lời cô định bước xuống xe, nhưng thỉnh linh bị tay anh bắt lấy.

Cô vừa quay đầu, đã trông thấy anh nhú mồm có ý xấu.

Cô chợt bừng tỉnh, mau chóng sáp lại gần hôn môi anh: “Anh yêu, em sẽ mau chóng trở lại.”

Anh thấp giọng nói bên tai cô: “Muốn anh cùng em đi vào tăng thêm can đảm không?”

Cô cười khanh khách: “Em tìm ông cụ Mộc nói chuyện, ông ta có thể làm gì em chứ?”

“Đi nhanh về nhanh.” Anh nói.

***

Nhà họ Mộc vừa ăn xong bữa tối, Lâm Tố Âm và Diệp Thục Hoa đang ở trong phòng khách, ông cụ Mộc đã trở về phòng.

Mộc Tâm Nhụy và Thích Diệp Từ đã dùng xong bữa tối, lúc này ngồi trên sofa, trò chuyện thường ngày cùng với Diệp Thục Hoa. Mộc Trạch Tùng hiếm khi ở lại trong phòng, một mình bùng tách trà chẳng biết đang suy nghĩ gì.

Khi Mộc Tiểu Thụ được người làm dẫn vào trong, Mộc Tâm Nhụy đang cùng Diệp Thục Hoa tán gẫu về phương pháp cắm hoa nào đó. Mộc Tâm Nhụy tinh mắt, mau chóng thoáng thấy hình bóng duyên dáng ở đằng kia, trong nháy mắt câu chuyện bị ngắt ngang. Diệp Thục Hoa đợi hồi lâu cũng chẳng thấy bà ta phản ứng, bèn nhìn theo ánh mắt Mộc Tâm Nhụy, Diệp Thục Hoa cũng sững sốt. Trong phòng vốn chỉ có âm thanh của hai người đàn bà này, bọn họ vừa im lặng liền thu hút sự chú ý của những người khác.

Thích Diệp Từ khẽ “Ô” một tiếng, sắc mặt chợt trắng bệch. Mộc Trạch Tùng đang thần thờ liền nhú mồm hơi quay đầu lại, khoảnh khắc nhìn thấy Mộc Tiểu Thụ sắc mặt anh ta thả lỏng, lộ ra mấy phần kinh ngạc.

Mộc Tiểu Thụ vốn muốn đi thẳng lên lầu tìm ông cụ Mộc, lúc này bị người trong phòng nhìn chăm chăm, cô không thể không biết ngượng mà làm người trong suốt.

Cô tiến vài bước về phía phòng khách: “Chào buổi tối, tôi tìm Mộc lão tiên sinh.”

Giọng điệu vừa phải, không xa lạ cũng không quá quen thuộc.

Diệp Thục Hoa lên tiếng cười trước: “Đây chẳng phải là Lạc Phân sao? Lớn thế này rồi à. Bây giờ đang làm việc ở đâu?”

Mộc Tiểu Thụ còn chưa kịp cất tiếng, Thích Diệp Từ ở một bên đã nhanh mồm nói: “Hiện tại Lạc Phân đi theo làm việc bên cạnh một ông chủ tiệm quần áo. Rất bận bịu đấy ạ.”

Bán quần áo? Sắc mặt Diệp Thục Hoa hơi kinh ngạc, vẻ khinh thường chợt lóe lên trong mắt, ngay sau đó liền khôi phục lại khuôn mặt tươi cười: “Bán quần áo rất tốt, rèn luyện con người.”

Mộc Trạch Tùng nhú mồm: “Mẹ.”

Diệp Thục Hoa xấu hổ im bặt.

Mộc Tiểu Thụ chẳng hề để tâm, ý cười trên mặt vẫn không giảm: “Tôi đi lên tìm Mộc lão tiên sinh trước. Xin lỗi không thể tiếp chuyện.”

Mộc Tâm Nhụy hình như muốn mở miệng nói gì đó, nhưng bị Mộc Trạch Tùng ngắt ngang. Anh ta đứng lên, đi về phía Mộc Tiểu Thụ: “Ông nội ở phòng sách, anh đưa em đi.”

Sắc mặt Diệp Thục Hoa hơi thay đổi, muốn kéo tay áo Mộc Trạch Tùng, thế nhưng bị anh ta tránh né.

Anh ta đi tới trước mặt cô, nhẹ giọng nói: “Đi theo anh.”

Cô gật đầu: “Cám ơn.”

Bước chân đi trên bậc thang của anh ta hơi khựng lại: “Đừng khách sáo như vậy.”

Cầu thang của nhà họ Mộc vẫn như tám năm trước, không hề đổi mới chút nào. Ngay cả màu sắc hoa văn của tấm thảm cũng chẳng thay đổi.

Hành lang tĩnh lặng, chỉ nghe được tiếng bước chân vững vàng của Mộc Trạch Tùng, cùng với tiếng bước chân cố ý thả nhẹ của Mộc Tiểu Thụ.

“Mấy năm nay, em sống tốt chứ?” Mộc Trạch Tùng ở đằng trước phá vỡ sự yên lặng.

Mộc Tiểu Thụ đáp: “Rất tốt. Còn tốt hơn tưởng tượng rất nhiều.” Giọng cô êm dịu, vài chữ ngắn ngủi đã khiến anh ta nghe ra sự bình thản của cô vào lúc này.

Anh ta nói: “Vây là tốt rồi.”

“Anh thì sao?” Cô hỏi.

“Vẫn như xưa.” Anh ta đáp.

Cô bỗng nhiên nhớ tới gì đó: “Nghe nói anh chuẩn bị đi theo con đường chính trị? Em còn tưởng rằng anh sẽ trở thành một nhà vật lý học. Hồi bé, nhìn anh rất giống một nhà khoa học.” Giọng điệu vô tình mang theo mấy phần tình nghịch.

Anh ta mỉm cười: “Nhà khoa học? Quá xa vời, chỉ là giấc mộng hồi bé.”

Cô cũng cười.

Đột nhiên, anh ta hỏi cô một câu: “Mấy năm nay, Lạc Kỳ có liên lạc với em không?”

Cô sững sốt: “Không có. Sao thế?”

Anh ta cười khỏ: “Từ khi em rời khỏi nhà họ Mộc, Lạc Kỳ chưa bao giờ trở về.”

Trong lòng cô hồi hộp: “Là... vì em?”

Anh ta lắc đầu: “Cũng không hoàn toàn là vậy. Chuyện của em người trong nhà luôn giấu diếm Lạc Kỳ, cô ấy không hề biết. Sau khi cô ấy ở Mỹ một năm, người nhà gọi cô ấy trở về... xem mắt.”

Cô giật khốc miệng, hình như đoán được tiếp đó xảy ra chuyện gì.

“Cũng chính vào lúc này cô ấy biết chuyện của em” Anh ta chậm rãi nói, “Cô ấy nói, cô ấy không về nữa. Sau khi lấy được học vị thì ở lại Mỹ.”

Cô hơi kinh ngạc: “Chỉ là lời giận dữ phải không?”

Anh ta nhìn cô: “Có phải là lời giận dữ hay không thì anh không biết. Suy cho cùng, số lần cô ấy trực tiếp liên lạc với anh rất ít. Chỉ có một lần, cô ấy trò chuyện với anh, cô ấy nói...” Dừng một chút, hồi lâu sau anh ta mới lên tiếng, “Cô ấy nói, nhà họ Mộc đã khiến trái tim cô ấy băng giá.”

“Bác cả nói thế nào?” Cô chột hỏi.

Anh ta đáp: “Phản ứng của bác cả rất bình tĩnh, nhưng nghe mẹ anh nói, hình như bác ấy rất tức giận.”

“Bà ấy cắt đứt nguồn sinh hoạt của Lạc Kỳ?” Cô chắc chắn.

“Phải,” anh ta gật đầu, “Nhưng Lạc Kỳ không cần, cô ấy ở Mỹ đã có thể tự túc từ lâu.”

Cô hiểu rõ, trong mắt mang theo mấy phần ý cười. Mộc Lạc Kỳ, thông minh cởi mở như vậy, ở đâu cũng có thể sống tốt.

“Hiện tại thì sao?” Cô hỏi, “Hiện tại Lạc Kỳ đang ở đâu? Thật sự ở lại Mỹ ư?”

“Không.” Anh ta cười khỏ lần nữa, “Cô ấy đang ở Nam Tư.”

Cô ngạc nhiên.

“Cô ấy là phóng viên thường trú, đi sang Nam Tư.” Giọng nói anh ta hơi khàn, “Cô ấy luôn làm theo ý mình, chưa bao giờ biết có người sẽ lo lắng cho cô ấy.”

Cô than thở: “Vậy xem ra, trong thế hệ của chúng ta, chỉ có anh là đi con đường thuận lợi nhất.”

Anh ta sững sốt: “Em... đã gặp Tiểu Bách?”

Cô dòm tằm mắt, chột thốt ra nghi vấn trong lòng: “Anh có biết rõ cuộc chuyện Tiểu Bách là sao không?” Mặc dù Mộc Trạch Bách thẳng thắn với cô, nhưng cô biết, đó không phải là toàn bộ.

Anh ta nghiêm nghị: “Cho dù thế nào, em hãy nghe anh nói, cách...”

Đột nhiên, cánh cửa nằm trên hành lang lạng lẽ mở ra.

Trong phòng sách có một lão bộc đi ra: “Mộc tiểu thư, lão gia mời cô vào.”

Mộc Tiểu Thụ ngẩn ngơ, nghe kịp câu cuối cùng của Mộc Trạch Tùng.

“Cách xa Mộc Trạch Bách một chút.”

Lúc này, cánh cửa đã khép lại.

Trong phòng sách đốt hương trầm nhàn nhạt, ánh sáng bên trong dịu nhẹ, so với mờ tối thì quả thật cách biệt một trời.

Mộc Tiểu Thụ đột nhiên có phản chưa thích ứng. Câu cuối cùng của Mộc Trạch Tùng rốt cuộc là có ý gì?

“Lạc Phân.”

Một câu Lạc Phân, khiến cô lấy lại tinh thần.

Cô ngược mắt, nhìn sang ông lão ngồi trên ghế. Tám năm không gặp, à không, nói đúng ra là chín năm, ông ta trông già hẳn đi, con người trước đó vốn chưa bao giờ chịu ngồi xuống, hiện giờ cũng thua cho thời gian, yếu ớt dựa trên lưng ghế.

Mộc Thác Lương nhìn cô, ánh mắt lại dường như xuyên qua cô.

Thật lâu sau, ông ta khẽ than thở: “Giống quá. Thật là giống quá.”

Mộc Tiểu Thụ ngờ vực. Giống ai? Giống ba cô ư?

Có điều không quan trọng, giống ai cũng không quan trọng, chỉ cần không giống Mộc Thác Lương là tốt rồi. Cô chỉnh đốn dòng suy nghĩ, đi thẳng vào vấn đề: “Tôi tới đây là muốn thu hồi tranh vẽ của ông ngoại tôi. Tôi biết trong tay ngài có năm cuộn.”

Mộc Thác Lương ngẩn người, nói: “Cháu vì năm cuộn tranh kia mà trở về?”

Mộc Tiểu Thụ sửa lại: “Tôi vì năm cuộn tranh kia đến thăm ngài. Ngài ra giá đi.”

Mộc Thác Lương nhất thời không nói gì.

Sau một lúc lâu, ông ta khẽ khàng nở nụ cười: “Tranh không phải không thể đưa cho cháu. Nhưng trước đó, cháu phải giúp ta giải đáp bí mật nằm trên năm cuộn tranh đó.”

Bí mật? Mộc Tiểu Thụ ngờ ngàng. Trên tranh của ông ngoại còn ẩn giấu bí mật sao? Sao cô không biết?

“Được.” Cô nhận lời, “Tôi sẽ cố hết sức.” Cô sợ ông cụ Mộc sẽ đổi ý.

“Đêm nay tới đây thôi.” Ông ta khoát tay, “Hôm nào ta đưa cháu đi xem tranh.”

Mộc Tiểu Thụ cũng không đòi hỏi gì thêm nữa. Cô vốn tưởng rằng nhất định sẽ trải qua một trận tranh cãi kịch liệt, không ngờ ông cụ Mộc dễ dàng buông tay như vậy.

Trái tim căng thẳng dần dần thả lỏng.

Thế là cô xoay người, tay cầm nắm cửa định rời khỏi.

Vừa định xoay nắm cửa, cô chợt nghe thấy ông cụ đằng sau cất tiếng.

“Lạc Phân à, công việc hiện tại của cháu là gì thế?”

Mộc Tiểu Thụ đáp: “Nhà thiết kế thời trang.”

Ông ta chậm chậm thốt ra một câu: “Tranh của cháu, cũng tiền bạc khó mà mua được như ông ngoại cháu phải không?”

Mộc Tiểu Thụ sững sốt, chẳng biết nên đáp lại thế nào.

Ông ta lại nói tiếp: “Tại sao cháu không làm diễn viên múa chứ?”

Mộc Tiểu Thụ im lặng. Sau một lúc lâu, cô lạnh lùng nói: “Bản tính tôi bướng bỉnh từ bé, sau khi bà ngoại qua đời cũng không còn ai quản thúc tôi tập múa, đương nhiên không thể trở thành diễn viên múa.”

Ông ta không nói gì.

Mộc Tiểu Thụ không dừng lại, xoay nắm cửa đi vào hành lang mờ tối.

Hành lang vẫn rất yên tĩnh như trước. Cô từ cầu thang bước xuống, mới vừa đến chỗ ngoặt liền bị người khác ngăn chặn đường đi.

Dựa vào đèn áp tường hơi mờ, cô nhận ra người tới.

Là Lâm Tổ Âm.

Đây là lần thứ hai cô đối mặt với Lâm Tổ Âm kể từ khi quay về thành phố N. Lần đầu tiên là tại hôn lễ của Đan Kha Oanh, lần thứ hai là tại chỗ ngoặt cầu thang mờ tối lúc này.

“Mộc Trạch Bách ở đâu?” Lâm Tổ Âm lạnh lùng nói.

Mộc Tiểu Thụ bình tĩnh, giọng nói không hề có chút sợ sệt: “Bà làm mẹ không biết, lại đi tới hỏi tôi?”

Dưới đèn tường, ánh mắt Lâm Tổ Âm có vẻ mờ mịt: “Tôi biết cô quyến rũ Kì Tân Khiêm, cô cho là cô có thể dựa vào cậu ta cả đời ư?” Giọng nói của bà ta càng ngày càng lạnh lùng, “Đợi đến một ngày cậu ta chơi cô chán rồi, cô sẽ khóc cho coi.”

Sắc mặt Mộc Tiểu Thụ không hề thay đổi: “Nói xong chưa? Xong rồi thì tôi đi đây.” Dứt lời cô muốn vòng qua người bà ta.

Lâm Tổ Âm duỗi cánh tay ra, ngăn cản đường đi: “Nói cho tôi biết Mộc Trạch Bách đang ở đâu. Hiện tại nó hồi phục sao rồi? Các người có chăm sóc tốt cho nó không? Tay nó thế nào rồi? Nó...” Âm thanh của bà ta ngày càng sốt ruột, thâm quầng dưới mắt mặc cho đồ trang điểm cao cấp cũng không che giấu được.

Đáng thương tâm lòng cha mẹ trong thiên hạ.

Thế nhưng Mộc Tiểu Thụ chợt nhíu mày: “Hồi phục? Bà làm sao biết được Tiểu Bách bị thương? Còn nữa, bà nói tay Tiểu Bách làm sao hả?”

Lâm Tổ Âm chợt im bất.

Sắc mặt Mộc Tiểu Thụ càng ngày càng khó coi: “Bà nói đi, tay Tiểu Bách làm sao hả? Bà cũng biết tay Tiểu Bách xảy ra chuyện gì ư?” Có người muốn phé hai tay của Mộc Trạch Bách, việc này chỉ có cô và Mộc Trạch Bách biết, làm sao Lâm Tổ Âm biết được?

Sắc mặt Lâm Tổ Âm biến đổi nhanh chóng: “Tôi biết cái gì? Tôi muốn cô nói cho tôi biết con trai tôi đang ở đâu?! Cô mau nói đi, nó đang ở đâu hả?!”

“Cô là đồ sao chó! Từ khi cô ở nhà họ Mộc, chị em của cô đều biến thành cái gì hả? Năm đó nên cho cô chết ở cái công xưởng bỏ hoang kia đi! Cô...”

Mộc Tiểu Thụ hoảng hốt nói không nên lời. Cô run giọng nói: “Năm đó bà biết chuyện Phù Dụ muốn bắt cóc tôi?”

Nhưng cô không chờ được Lâm Tổ Âm trả lời. Mộc Trạch Tùng đi qua giữ cánh tay của Lâm Tổ Âm, ngăn trở bà ta tiến thêm một bước trở nên phát cuồng: “Lạc Phấn... em đi trước đi...”

Lúc này Mộc Tiểu Thụ mới như tỉnh từ trong mộng, cô lao đảo chạy xuống cầu thang.

Cho đến khi chạy vào bóng đêm lạnh lạnh, cô mới lấy về ý chí từng chút một.

Nhất thời, cô có phần mù mờ. Cô vốn tưởng rằng mình biết rõ sự việc, nhưng hình như lại sa vào một đồng sương mù.

Quỳnh Tà, Quỳnh Tà. Thật sự là một nơi đáng sợ tựa như vũng bùn.

“Tiểu Thụ?” Có người đi tới nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Nụ hôn ấm áp dừng trên trán cô: “Sao vậy? Đã nói trước để anh đi cùng tăng thêm can đảm mà.”

Cô bỗng dưng muốn khóc: “Kì tiên sinh, anh sẽ không bỏ rơi em chứ?”

Anh sững sốt, ngay sau đó mỉm cười: “À, bỏ rơi em, thế anh đi đâu tìm một cái đuôi nhỏ giống y như đúc đây?”

“Sao em lại biến thành cái đuôi nhỏ rồi?” Cô nín khóc mỉm cười, “Mấy năm nay em rèn luyện bản thân trở nên thật mạnh mẽ độc lập đấy.”

Anh cười: “Ừm, anh biết. Nhưng mà em không cảm thấy ý nghĩa tồn tại của anh chính là để em không cần trở nên mạnh mẽ độc lập sao?” Anh sờ mũi, làm như rất tủi thân, “Xem ra anh rất thất bại rồi.”

Cô nằm trong lòng anh cười khanh khách.

Cô kê đầu lên vai anh, nhìn màn trời xanh thẫm.

Dù rằng Quỳnh Tà chẳng có gì tốt, suy cho cùng nó vẫn để cô gặp anh ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 20: Thư từ biệt

Mới tờ mờ sáng, Mộc Tiểu Thụ từ trong ổ chần đứng dậy.

Hôm nay cô có hẹn với bác sĩ, bàn về chuyện khôi phục hai bàn tay của Mộc Trạch Bách.

Rửa mặt xong, cô rón ra rón rén đi vào phòng ngủ của Kì Tấn Khiêm.

Kì Tấn Khiêm nằm ngửa trên giường, hiển nhiên đang còn ở trong mộng đẹp. Cô không khỏi có phần đắc ý, hiếm khi có một lần cô thức dậy sớm hơn anh.

Cô nhẹ nhàng đặt tờ giấy trên tủ đầu giường của anh, dùng đồ chặn giấy anh quen dùng mà đè lên.

Làm xong tất cả, cô lại chưa muốn đi.

Cô ngồi xồm trên mặt đất, ngắm nghía kỹ càng khuôn mặt ngủ say của anh. Anh đã từng nhìn thấy dáng vẻ ngủ say của cô rất nhiều lần, nhưng cô lại chưa bao giờ trông thấy dáng vẻ ngủ ngon của anh. Rất nhiều lần, cô vừa mở mắt ra thì anh đã ở bên cạnh. Thế nhưng, cô chưa có cơ hội trông coi bên cạnh anh, đợi anh tỉnh lại, để anh nhìn thấy cô trước tiên.

Tám năm trước, cô chỉ dám trốn ở góc phòng lên nhìn anh. Ngày hôm nay của tám năm sau, cô cũng chỉ dám thừa dịp anh ngủ say mà quang minh chính đại ngắm anh.

Cô cũng chỉ có chút tiến triển thôi.

Từ lâu cô đã biết anh có khuôn mặt điển trai. Gương mặt của người phương Đông, đường nét của người phương Tây, sự kết hợp hoàn mỹ giữa cổ điển và lãng mạn. Còn có cặp mắt kia, tựa như mưa bụi lất phất trên Địa Trung Hải, một vùng biển yên ả khiến người ta sẵn lòng đắm chìm. Nhưng thật ra anh cũng không biểu hiện vẻ nho nhã lễ độ, dịu dàng lịch thiệp ra bên ngoài. Ngược lại, anh rất hồ hững, con người và sự việc thật sự có thể khiến anh hứng thú vô cùng ít ỏi.

Anh ngủ rất ngon, vô cùng an tĩnh. Cô rất khó tưởng tượng ra bộ dáng phát cáu của anh. Tiêu Thanh Nhượng nói anh là thợ săn giỏi bày binh bố trận nhất, tâm tư khó dò, thủ đoạn tàn nhẫn. Cô không khỏi mỉm cười, cho dù anh là thợ săn thì cũng là thợ săn đẹp trai nhất. Thợ săn của cô.

Cô khom người xuống, ghé sát vào anh, khẽ khàng đặt một nụ hôn lên chiếc cằm mọc chút râu lúng phúng.

Muốn đứng dậy, nhưng lại phát hiện chẳng thể động dậy.

Bên hông có một cánh tay vòng qua.

Cô ngậy người hai giây, lúc này ngẩng đầu, vừa lúc đối diện đôi mắt màu xanh buồn ngủ của anh mang theo chút ý cười.

“Chào buổi sáng.” Âm thanh của anh mang giọng khàn khàn mới vừa thức dậy, ánh mắt tràn đầy vẻ nghiền ngẫm, “Không cần lén lút, phòng ngủ của anh luôn luôn mở rộng cửa đón chào em.”

Cô hết sức lúng túng: “Anh tỉnh hồi nào thế?”

Anh chớp mắt mấy cái: “Lúc em mở cửa ra.”

Cô bối rối: “Bắt nạt em thú vị lắm hả? Thú vị lắm hả?”

Anh tỏ vẻ vô tội: “Là em đang bắt nạt anh.”

Anh chìa ra bàn tay còn lại: “Đây là phòng ngủ của anh, giường của anh, chăn của anh.” Dùng một chút anh chỉ vào chiếc cằm cô vừa hôn xong, “Cằm của anh.”

“Là em đang khiếm nhã với anh.” Anh đưa ra kết luận.

Cô không giận mà cười lại, nhướn mày nhìn anh: “Khiếm nhã với anh thì sao hả?” Cô không giãy dụa, lẳng lặng nằm sấp trên lòng ngực của anh mà trừng anh.

Anh cũng cười: “Hoan nghênh em đến khiếm nhã, bất cứ lúc nào nơi nào.”

Cô đột nhiên ôm cổ anh, in xuống má anh một nụ hôn thật mạnh. Thừa dịp anh còn chưa phản ứng, cô lại cắn một cái trên môi anh.

Sau khi dùng tốc độ nhanh như chớp làm xong một loạt hành động trên, cô thừa cơ chuẩn khỏi khuỷu tay anh đi ra ngoài, lúc chạy tới cửa cô còn không quên quay đầu lại: “Em phải đi ra ngoài, anh ngủ tiếp đi, không quấy rầy anh nữa, tạm biệt.” Lời còn chưa dứt, cánh cửa “ầm” một tiếng khép lại.

Cô chạy mất hút.

Anh ngồi dậy, sờ sờ môi bị phi lễ, không khỏi lắc đầu bật cười. Cô gái của anh ngoài mạnh trong yếu, miệng cộp gan thỏ, cho cô cơ hội phi lễ cô cũng không biết nắm bắt.

Anh vụn tay lấy tờ giấy ở tủ đầu giường, liếc nhìn dòng chữ nắn nót trên đó.

Anh biết hôm nay cô muốn đi gặp bác sĩ. Anh đã giúp cô hẹn trước với chuyên gia, nhưng không nghĩ rằng thời gian hẹn lại sớm như vậy.

Mộc Tiểu Thụ đang ở huyền quan mạng giấy, cô cảm thấy phía sau có người tới gần. Cô vừa quay đầu liền trông thấy Kì Tấn Khiêm đã ăn mặc sẵn sàng ra ngoài.

“Anh không ngủ ư?” Cô hơi kinh ngạc.

Anh thần nhiên liếc cô một cái: “Anh đưa em đi bệnh viện.”

“Anh còn chưa ăn sáng.” Cô nhú mày. Cuộc sống của anh luôn có quy luật, một ngày ba bữa đúng giờ, hiếm khi không ăn bữa sáng.

“Trách ai đây?” Anh nhướn mày.

Cô chậm chậm đi qua, kéo cánh tay anh, cúi đầu nói: “Em không phải không muốn nói trước với anh. Đạo này anh mệt mỏi như vậy, em muốn để anh ngủ nhiều một chút. Tự em đi bệnh viện được mà.” Gần đây anh bận rộn đến khuya, thường xuyên thức trắng đêm sửa bản thiết kế.

Anh khẽ cười: “Không tính là mệt, khắp thiên hạ này chuyện mệt nhọc hao tâm tổn trí nhất phải kể tới làm sao lấy lòng bạn gái của anh, để cô ấy mau chóng trở thành Kì phụ nhân.”

Cô buồn cười: “Muốn lấy lòng bạn gái của anh à? Đơn giản thôi, cùng cô ấy ăn bữa sáng đi.”

Sau khi ăn sáng ở nhà xong, hai người cùng đến bệnh viện.

Bác sĩ Lâm đã chờ ở văn phòng.

Kì Tấn Khiêm tiến lên trước, bắt tay với bác sĩ Lâm: “Lão Lâm, làm phiền anh rồi.”

Bác sĩ Lâm cười nói: “Khách khí với tôi làm gì, ngồi đi.”

Mộc Tiểu Thụ vừa ngồi xuống liền gấp gáp cất tiếng: “Bác sĩ Lâm, anh thấy bàn tay của em tôi có thể phục hồi như trước không?”

Bác sĩ Lâm đáp: “Sau khi tập luyện phục hồi chức năng, cậu ấy có thể sinh hoạt như người bình thường, nhưng bàn tay cậu ấy không thể cầm vật nặng, mức độ linh hoạt của ngón tay cũng không thể giống như xưa.”

Trong lòng Mộc Tiểu Thụ hồi hộp: “Vậy sau này còn có thể đánh đàn dương cầm được không?”

Bác sĩ Lâm nói: “Có thể. Nhưng nếu muốn trở thành nghệ sĩ đàn dương cầm, e là khả năng không cao.”

“Nếu tập luyện nhiều một chút thì sao?” Mộc Tiểu Thụ lại hỏi.

Bác sĩ Lâm thành khẩn nói: “Gia tăng cường độ tập luyện quả thật có thể nâng cao mức độ linh hoạt của ngón tay, nhưng tập luyện quá mức thì sẽ có ảnh hưởng lớn. Hiện tại, khuyết tật của ngón tay cậu ấy chính là mức độ linh hoạt, nhưng sau khi tập luyện quá mức thì sẽ đánh mất đôi tay.”

Sau khi tạm biệt bác sĩ Lâm, Mộc Tiểu Thụ thần thờ trong phút chốc. Cô không biết nên làm sao nói kết quả này với Mộc Trạch Bách. Cô biết, Mộc Trạch Bách sẽ không chấp nhận kết quả như vậy. Đôi là cô, cô cũng không thể tiếp nhận.

“Tiểu Thụ.” Kì Tấn Khiêm bỗng nhiên lên tiếng, “Em đừng cố chấp.”

Mộc Tiểu Thụ ngược mắt nhìn anh. Tâm sự của cô, tư tưởng của cô, anh liếc một cái là nhìn thấu.

“Nhưng kết cục của Tiểu Bách không nên là vậy.” Cô nhú mày, “Nó có thiên phú, cũng rất chịu khó, nó có thể...”

Anh nắm tay cô: “Có đôi khi bỏ qua một cơ hội thì sẽ nhận được một cái khác lớn hơn.”

Cô nhìn ánh mắt anh, không nói gì.

“Việc cấp bách hiện nay là chúng ta phải khiến cậu ấy nhận ra điểm này.” Anh nói, “Một đôi tay sẽ không xóa bỏ thiên phú của Mộc Trạch Bách.”

Hai người đi tới trước phòng bệnh của Mộc Trạch Bách. Mộc Tiểu Thụ đẩy cửa ra, trong lòng đã nghĩ xong lời nên nói, dù thế nào cũng phải ổn định cảm xúc của Mộc Trạch Bách trước.

Bên trong phòng bệnh VIP tĩnh lặng, tấm chăn trên giường được xếp gọn gàng.

Không thấy bóng dáng Mộc Trạch Bách đâu.

Lúc này có y tá đi ngang qua, dừng bước nói với Mộc Tiểu Thụ: “Cô là người nhà của Mộc Trạch Bách phải không, sáng nay người bệnh đã làm thủ tục xuất viện.”

Kì Tấn Khiêm nhú mày: “Một mình cậu ấy rời khỏi?”

Y tá lắc đầu: “Chị cậu ấy đi cùng cậu ấy.”

Chị? Mộc Tiểu Thụ kinh ngạc. Mộc Lạc Kỳ ở Nam Tư xa xôi, Thích Diệp Từ và Đới An Ni từ bé đã không thân thiết với Mộc Trạch Bách, bây giờ ở đâu chạy ra một người chị?

“Ở đây có một bức thư.” Kì Tấn Khiêm bỗng nhiên nói.

Mộc Tiểu Thụ quay đầu, lúc này mới phát hiện tại khe hở giữa chiếc gối và tấm chăn có để một bức thư hơi mỏng.

Cô cầm tờ giấy, mở ra.

Chị hai:

Cám ơn chị đã chăm sóc.

Em đi đây. Ở đây không ai có thể chữa khỏi bệnh của em.

Em sẽ trở về, mang theo bàn tay hoàn hảo như lúc ban đầu.

Giúp em gửi lời thăm đến mẹ em.

Mộc Trạch Bách.

“Tiểu Bách đi rồi.” Mộc Tiểu Thụ lâm bầm.

Kì Tấn Khiêm ôm vai cô: “Cậu ấy sẽ còn trở về.”

“Đừng vậy, nó sẽ trở về.” Giọng cô mang theo vẻ kiên định vô có, “Em biết Tiểu Bách nhất định sẽ trở về.” Cô luôn biết rằng, bởi vì bên trong xương cốt của Mộc Trạch Bách cũng có sự gan dạ giống như cô, sự gan dạ chiến đấu tới cùng không hề bỏ cuộc.

“Em đừng buồn.” Kì Tấn Khiêm hôn bên trán cô.

Cô bỗng nhiên mỉm cười: “Em không buồn. Tiểu Bách có kế hoạch của nó, cuộc sống của nó. Em không lo được.” Cô hôn khước môi anh, nói tiếp: “Em cũng có kế hoạch của mình, cuộc sống của mình, còn có... người em yêu.”

Anh hơi sững sốt.

“Kì tiên sinh.” Cô cười, nhìn ánh mắt anh, “Có chuyện em đã quên nói với anh. Em nhận được một nhiệm vụ rất quan trọng.”

“Ồ, thế à?” Anh nhướn miệng cười.

Cô kể sất lỗ tai anh nói mấy từ tiếng Pháp, sau đó nói: “Em phải tham gia sự kiện này. Dung Tuyền Khanh và mọi người đặt kỳ vọng rất lớn vào em, em cũng không muốn để sự phụ em thất vọng, thế nên, áp lực của em lớn lắm. Nhưng mà ——” để tài dòi chuyển, “Em vẫn xin Dung Tuyền Khanh nghỉ phép, bởi vì em muốn ở cùng Kì tiên sinh. Em đã hứa, một tháng sau trở về sẽ đưa ra bản thiết kế. Rất điên cuồng có phải không?”

Một tháng ngắn ngủn, rời khỏi nhóm thiết kế của cô, một mình thiết kế thành phẩm có thể trình diễn tại sân khấu cao cấp nhất.

“Không ngờ anh vinh hạnh như vậy.” Trong con người màu xanh của anh tràn đầy chân tình, “Anh cũng có chuyện đã quên nói với em. Rất nhiều năm trước anh hứa sẽ dẫn em đi qua những con đường mà anh từng đặt chân đến, còn có những nơi chưa từng đến.”

Trái tim cô chợt đập thành thịch.

“Em luôn nói hiểu biết của em về anh còn quá ít. Bây giờ, chúng ta có một kỳ nghỉ dài hạn, có thể đi tới bất cứ nơi nào mình muốn đi. Vừa đi, vừa tìm hiểu về anh.”

“Thiết kế của em sẽ không cô đơn, nó sẽ có một hành trình dài lâu mà phong phú làm bối cảnh.”

“Nó còn có một kiến trúc sư yêu chủ nhân nó làm bạn.”

Quyển 2 - Chương 21: Florence

phía Bắc.

Mộc Tiểu Thụ ngẩng đầu, trông thấy một người đàn ông trung niên để râu mép ngồi ở bàn bên cạnh đang nhìn cô cười.

“Cám ơn.” Cô cười dùng tiếng Ý đáp lại.

“Cô đến từ đâu vậy?” Người đàn ông hiền hòa nói.

“Trung Quốc.” Cô đáp.

Ông ta nhướn miêng cười: “Trung Quốc? Tôi thích quốc gia đó. Nơi ấy sản sinh rất nhiều nhà nghệ thuật, nhất là nhà nghệ thuật am hiểu hội họa.”

Cô tò mò: “Ông thích vẽ tranh.”

Ông ta nhướn mày: “Chỉ giới hạn trong việc thưởng thức mà thôi, dù sao hội họa cần phải có thiên phú. Thật đáng tiếc, tôi không có đôi tay biết vẽ vôi.”

Cô nhin không được mỉm cười.

“Nếu cô không ngại, có thể bán một bức cho tôi không?” Ông ta chỉ một bức tranh trong tay cô, ánh mắt đầy vẻ yêu thích, “Giá cả thế nào cũng được. Giá có bao nhiêu cũng đáng.” Cuối cùng ông ta nháy mắt với cô.

Cô do dự: “Đây là tranh của người yêu tôi...”

“Là cậu ấy ư?” Ông ta chỉ đang trước.

Phía trước, Kì Tấn Khiêm đang đi về bên này. Anh kéo ghế ra, ngồi đối diện Mộc Tiểu Thụ: “Sao thế?” Anh hỏi nhìn cô.

“Xin hỏi, cậu là Jim Qi phải không?” Người đàn ông để râu mép chợt cất tiếng.

Kì Tấn Khiêm quay đầu lại, lịch sự gật đầu: “Là tôi.”

Ông ta hơi kích động: “Tôi là Celio Antonioni, năm năm trước tại hội triển lãm nghệ thuật La Mã tôi đã nhìn thấy tác phẩm của cậu.” Ông ta nói năng hơi lộn xộn, “Cậu có thể bán một bức tranh của cậu cho tôi không? Tiền không thành vấn đề.”

Kì Tấn Khiêm hơi nhíu mày: “Đã lâu rồi tôi không vẽ tranh.”

Celio nghi hoặc chỉ vào tranh trong tay Mộc Tiểu Thụ: “Những cái này không phải do cậu vẽ sao?”

Kì Tấn Khiêm nở nụ cười: “Những bức này là tôi vẽ cho vợ tôi, không dùng để mua bán.”

Celio trông tiếc nuối, nhưng vẫn không quên nghĩ cách tới cùng: “Tôi chỉ muốn một bức, cất giữ làm kỷ niệm.”

Kì Tấn Khiêm nghĩ nghĩ, rồi đáp: “Nếu không thì thế này đi. Ông lấy ra một bức tranh mà ông sưu tầm để trao đổi với tranh của tôi, ông thấy thế nào?”

Celio sừng sốt, dè dặt hỏi: “Cậu muốn bức tranh nào của tôi?”

Kì Tấn Khiêm nói: “Tôi rất thích tranh vẽ của lão tiên sinh Tạ Hoài Chương, lấy tranh của ông ấy trao đổi với bất cứ bức tranh nào ở đây, ông thấy sao?”

Quyển 2 - Chương 22: Mặt trời mọc tại Vatican

Bên trong phòng khách sạn, Mộc Tiểu Thụ ngơ ngác nhìn cuộn tranh trong tay, chợt thấy mình như đang ở trong mộng.

“Anh biết thương nhân người Ý kia có sưu tầm tranh vẽ của ông ngoại em, thế nên mới dẫn em đến quán bar đó phải không?” Cô bám lấy cánh tay Kì Tấn Khiêm, trong mắt ánh lên tia sáng tìm tòi.

Kì Tấn Khiêm chỉnh lại áo ngủ, dời chuyển gối dựa: “Em nói đi?”

Cô có phần không tin: “Anh lợi hại thế sao?”

Anh mỉm cười, cầm khăn lông lau mái tóc dài ướt sũng của cô: “Ngại quá, để em thất vọng rồi. Sự thật là, anh biết ông ta sắp có một buổi triển lãm nghệ thuật tư nhân tại Florence. Anh vốn muốn mua lại cuộn tranh này tại buổi triển lãm, không ngờ chúng ta gặp may, gặp được ông ta trước đó.”

Cô vẫn có phần khó tin: “Ông ta đồng ý đưa ra một bức tranh thủy mặc Trung Quốc hoàn mỹ để đổi lấy một bức phác họa?” Rõ ràng là mua bán lỗ lã.

Anh sờ cằm, dường như hơi đắm chiêu: “Cho nên sức hấp dẫn của anh quả nhiên rất lớn.”

Cô phì cười một tiếng, xoay người ngã vào lòng anh.

Anh cũng cười, cúi người hôn lên trán cô.

Celio Antonioni đương nhiên sẽ không làm ăn lỗ vốn. Để lấy một bản thiết kế kiến trúc của Jim Qi và một bản phác họa cá nhân mà trao đổi một cuộn tranh thủy mặc Trung Quốc, bất cứ một thương nhân khôn khéo nào cũng sẽ không cảm thấy chịu thiệt.

***

Trong lúc buồn ngủ, Mộc Tiểu Thụ cảm thấy có người đang gỡ mặt mình.

Cô xoay người qua muốn ngủ tiếp thì trông thấy Kì Tấn Khiêm đã ăn mặc chỉnh tề ngồi ở đầu giường.

“Đã trễ thế này anh muốn đi đâu?” Cô lăm bảm ngồi dậy, ôm thắt lưng anh, đầu gục xuống, buồn ngủ tựa trên người anh.

Anh hôn lên mắt cô: “Dậy đi, ngoan, đưa em tới một nơi.”

Đội khi cô rửa mặt thay quần áo chỉnh tề cùng anh đi trên đường, thì màu đen dày đặc trên không trung đã tan đi mấy phần.

Con đường tĩnh lặng, đèn đường chạm trở kiểu cũ xưa lóe lên tia sáng vàng nhạt.

“Mình đi đâu thế?” Cô tò mò. Không khí sáng sớm hơi lạnh, cô không khỏi chà hai bàn tay.

Anh nắm hai tay cô, đáp: “Nơi anh đã hứa đưa em đi rất nhiều năm trước.”

Cô cười khanh khách: “Anh hứa rất nhiều nơi mà, em không biết là chỗ nào.”

Anh bắt đầu kể: “Từng chỗ một đều sẽ tới, đừng tham lam như vậy.”

Hai tiếng sau, cô đứng trước một tòa thành.

“Città del Vatican.” Anh nắm tay cô đi về phía trước, “Đã hứa dẫn em tới đây ngắm mặt trời mọc.”

Cô ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt óng ánh.

Vatican chỉ có một ngã tư đường, giờ phút này, trên ngã tư đường rất yên tĩnh. Cả tòa thành đang ngủ say.

Anh dắt cô đi, băng qua ngã tư đường thật dài, đi qua quảng trường Thánh Phêrô, đứng trước nhà thờ Thánh Phêrô.

Cô kéo tay anh, thấp giọng nói: “Ở đây còn chưa mở cửa đâu.”

“Suyt.” Anh nói, “Đi theo anh.”

Anh dẫn cô đi tới cánh cửa nhỏ nằm bên hông nhà thờ.

Bên trong cánh cửa lộ ra một cái đầu, đó là ông lão người Ý gần sáu mươi tuổi. Ông ta nhìn chăm chăm Mộc Tiểu Thụ và Kì Tấn Khiêm.

“Em chờ một chút.” Kì Tấn Khiêm nói với Mộc Tiểu Thụ. Sau đó anh chạy về phía ông lão kia, nói mấy câu với ông ta.

Ông lão lướt qua Kì Tấn Khiêm nhìn về phía Mộc Tiểu Thụ. Giây tiếp theo, ông ta lộ ra một nụ cười sáng khoái, nếp nhăn trên mặt co lại thành một đóa cúc vạn thọ hiền hòa.

Kì Tấn Khiêm trở về, dắt Mộc Tiểu Thụ đi sang cánh cửa nhỏ. Khi đi ngang qua người ông lão, ông ta chớp mắt tinh ranh mấy cái với Mộc Tiểu Thụ.

Mộc Tiểu Thụ kẻ sát tai Kì Tấn Khiêm, hỏi: “Anh nói gì với ông lão đó thế? Sao ông ấy chịu cho chúng ta đi?”

Kì Tấn Khiêm đáp: “Anh và ông ấy coi như quen biết lâu rồi.”

Huh? Mộc Tiểu Thụ ngạc nhiên mở to hai mắt.

Anh cười quay đầu nhìn cô một cái: “Hỏi anh còn đi học, thường xuyên tới nơi này. Có một lần điên cuồng nhất là ở đây từ lúc sáng sớm vừa mở cửa đến khi đóng cửa. Anh không muốn rời khỏi, thế là trốn ở đằng sau bàn sám hổi, nghĩ rằng đợi đến khi mọi người về hết thì trèo lên đỉnh nhà thờ.”

“Kết quả?” Cô tò mò nhú mày.

Anh tỏ vẻ bất đắc dĩ: “Kết quả bị ông lão kia bắt được. Hồi đó ông ấy còn trẻ, khỏe ghê lắm, chỉ một cánh tay thôi đã xách anh lên ở phía sau bàn sám hổi.”

“Ông ấy phạt anh?” Cô hỏi.

Anh mỉm cười: “Vốn định trừng phạt. Nhưng ông ấy thấy được bằng vẽ cùng với một xấp phác họa của anh.”

“Ông ấy trừng mắt nhìn anh một hồi, sau đó nói, nhóc con, vẽ một bức tranh cho tôi.” Anh dắt cô đi trong nhà thờ trống trải, “Ông ấy nói, vẽ xong rồi thì về nơi nên về đi.”

“Anh vẽ à?” Cô ngẩng đầu nhìn anh.

Anh gật đầu: “Vẽ. Có điều,” dừng một chút, anh nói tiếp, “Anh mô phỏng theo bức David của Michelangelo, vẽ toàn thân cho ông ấy. Đầu của ông ấy, cơ thể là của David.”

Cô buồn cười, không ngờ Kì Tấn Khiêm hồi trẻ nổi loạn như vậy: “Anh nhất định bị đánh.”

Anh lắc đầu: “Không có. Sau khi nhìn thấy bức tranh hoàn chỉnh ông ấy cười ha ha. Sau đó anh được toại nguyện trèo lên đỉnh nhà thờ.”

Cô ngạc nhiên ngược mắt lên.

“Nơi này cất chứa rất nhiều nghệ thuật.” Anh cup mắt nhìn cô, “Có thể nói nơi này thật sự củng cố niềm tin của anh đi theo con đường kiến trúc.”

Anh đi bên trong nhà thờ mờ tối, bỗng nhiên ngồi xổm xuống vuốt ve đường vân của sàn nhà: “Anh dùng thời gian rất dài để hiểu rõ ngôi thánh đường này. Anh từng mô phỏng mỗi một thêm đá, mỗi một cây cột của nó.”

“Thầy anh từng nói với anh, khi anh có thể cảm nhận được sự sống của kiến trúc, thì mới tính là nhập môn.” Anh nói, “Cho đến khi có một ngày, anh nằm ở đây, cảm giác được nhịp đập của ngôi thánh đường này.”

Anh ngồi tại bậc cuối cùng của chiếc cầu thang xoắn ốc thật dài, khụy chân vuốt ve tay vịn khắc hoa văn. Nắng mai mờ nhạt xuyên qua lớp kính trên đỉnh nhà thờ, rải xuống vàng sáng nhợt nhạt quanh người anh.

Mộc Tiểu Thụ rõ ràng cảm nhận được một cảm xúc sâu sắc.

Là thành kính.

Trái tim cô bỗng nhiên đập mạnh. Anh yêu thiết kế kiến trúc như vậy, nhưng tám năm trước lại vì cô mà vứt bỏ nửa đế quốc kiến trúc mà mình khổ cực dựng nên.

Một loại cảm xúc trông khiếm tốn thực ra lại sâu đậm đã sớm mang cô đi vào lốc xoáy.

Cho dù cô có lùi bước cũng không thể thoát ra được.

“Trời sắp sáng rồi.” Anh chìa ra một bàn tay về phía cô, “Chúng ta phải nắm bắt thời gian.”

***

Đỉnh nhà thờ, màn đêm dần tan đi.

Làn gió thổi bay mái tóc dài của Mộc Tiểu Thụ, không khí lạnh lẽo bất chợt khiến cô thất thần trong phút chốc.

Kì Tấn Khiêm ôm cô từ đằng sau. Anh gác cằm trên đỉnh đầu cô: “Nhìn kia, mặt trời sắp mọc rồi.”

Vừa dứt lời, từng mảng mây trắng xa có động tĩnh. Tầng mây tại chân trời dần dần nhuộm một lớp ánh sáng vàng óng chói lóa. Cụm mây ở phía chân trời lần đi, màu vàng đậm đặc từng chút một chiếm đi lớp mây u ám.

Mặt trời còn chưa lộ diện, tia sáng của nó đã xuyên qua từng lớp mây đen chiếu rọi xuống mặt đất.

Ánh sáng rạng rỡ từ xa chiếu tới, cả thành phố Rome dần sáng lên. Từ trấn nhỏ xa xa, đến những kiến trúc to lớn trong thành phố, rồi đến ngã tư đường thẳng tắp của Vatican, cùng với cây thập tự màu xanh đứng cao vút chính giữa quảng trường.

Vatican đang tỉnh giấc.

“Đẹp quá.” Cô tựa vào ngực anh, lẩm nhẩm nói, “Thật là đẹp quá, đôi mắt em cũng bị lóa rồi này.”

Anh hôn lên đỉnh đầu cô, thấp giọng cười nói: “À, em có muốn biết anh đã nói gì với ông lão gác cửa kia nên ông ấy mới thả anh đi lên không? Lúc này anh không mang băng vệ cũng chẳng mang bút theo, ông ấy vốn nên đuổi anh ra.”

“Tại sao ông ấy không đuổi anh ra?” Cô cười hỏi.

“Vì cái này.” Anh kề sát tai cô nói.

Trong tầm mắt cô bỗng xuất hiện một sợi dây chuyền màu bạc, trên sợi dây chuyền có luồn một vật hình tròn xinh xắn.

Là một chiếc nhẫn.

Cô ngẩn ngơ tại chỗ.

Xa xa, mặt trời gầy khỏi sự ràng buộc của tầng mây, nhảy ra đường chân trời.

Tia sáng chói lóa của ánh mặt trời làm nổi bật chiếc nhẫn bạc lấp lánh.

Cô không thể kiềm lòng mà vươn ngón tay ra, chạm vào chiếc nhẫn giữa không trung.

“Anh nói với ông ấy, anh muốn cầu hôn với người yêu của anh ở nơi này. Bởi vậy ông ấy thả anh lên đây.”

“Chiếc nhẫn này anh đã chuẩn bị từ lâu rồi, đợi đến thời điểm thích hợp sẽ đeo vào cho em.” Anh nói, “Đây là nơi thiêng liêng nhất của đạo Thiên Chúa, anh thật sự bước vào ngành kiến trúc cũng là bắt đầu từ đây. Thế nên anh muốn ở nơi này hỏi em, Tiểu Thụ, em có bằng lòng lấy anh không?”

“Hãy lấy anh, để anh đưa em đi hết những con đường anh từng đi qua, để anh cùng em đi hết những con đường em muốn đến.”

Viên mắt cô bỗng dung ươn ướt, không biết có phải là vì ánh nắng quá chói mắt, hoặc là vì trong lòng quá xúc động.

“Kì tiền sinh.” Cô chột nhoeo miệng cười, “Tò tính là em chủ động, thích anh cũng là một bên em tình nguyện, em còn tưởng rằng cầu hôn cũng phải để em làm luôn chứ.”

Anh cũng cười, tiếng cười rầu rĩ từ lồng ngực truyền ra, hạnh phúc dâng đầy trong tim. Anh lấy ra chiếc nhẫn trên sợi dây chuyền, đeo vào ngón áp út của cô, nói: “Được rồi, bây giờ em là của anh.”

Chờ đợi nhiều năm như vậy, rốt cuộc đã đeo chiếc nhẫn này vào tay cô.

Mặt trời đỏ rực rớt cuộc bay lên không trung.

Vatican bắt đầu có tiếng người, cổng giáo đường từ từ mở ra. Chính giữa quảng trường, dưới cây thập tự cao ngất, đàn chim bồ câu vỗ cánh bay về phía trời xanh.

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 23: Suối nước nóng dưới chân núi tuyết

Khi Mộc Tiểu Thụ đến Leukerbad thì trời đã chập tối.

Thị trấn nhỏ Thụy Sĩ nằm ở chân núi đã dần dần mở đèn.

“Ai có thể tưởng tượng được buổi sáng chúng ta còn ở Vatican, bây giờ đã tới đây rồi?” Mộc Tiểu Thụ hà hơi lạnh. Nhiệt độ không khí ở đây còn thấp hơn tại Ý nhiều, nghiêm nhiên đã vào mùa đông rồi.

Kì Tấn Khiêm mở ra áo khoác ngoài kéo cô vào lòng: “Chúng ta tìm một chỗ giải quyết bữa tối.”

Hai người đi theo ánh đèn tới một quán com nhỏ.

Quán com bằng gỗ hiện nhiên đã được xây dựng một thời gian, bảng hiệu dưới mái hiên nằm nghiêng một bên.

Nhiệt độ bên trong quán com cao hơn bên ngoài rất nhiều, đèn treo kiểu cũ màu vàng ấm áp treo trên trần nhà. Trong quán com đặt rải rác vài chiếc bàn, mấy vị du khách ba lô tụ họp tại bàn uống bia trò chuyện. Bên hông tiệm khám một lò sưởi lớn trong tường, người đàn ông mập mạp tóc xoăn màu nâu đang cuộn người trong sofa ngủ ngon lành. Bên cạnh anh ta có hai cô bé tóc vàng ngồi trên thảm, mặt mũi hai cô bé mang theo vẻ thanh tú đặc trưng của người Bắc Âu.

Không còn bàn trống, Kì Tấn Khiêm dắt Mộc Tiểu Thụ gia nhập mấy người du khách trẻ tuổi người Tây Ban Nha.

Mộc Tiểu Thụ ăn bánh mì đen uống bia nóng, lắng nghe Kì Tấn Khiêm tán gẫu với ba người thanh niên Tây Ban Nha kia. Cô không hiểu tiếng Tây Ban Nha, nhưng vẫn lắng nghe một cách đầy hứng thú. Sắc trời càng tối, ngọn đèn của thị trấn càng sáng hơn. Thịnh thoàng có bông tuyết rơi trên cửa sổ, củi lửa nổ đom đóm bên trong lò sưởi, không gian ấm áp bên trong khiến người ta biếng nhác không muốn đứng dậy.

Ăn xong bữa tối, các du khách cũng không vội vàng rời khỏi, trò chuyện hình như là việc vui vẻ nhất ở nơi này. Kì Tấn Khiêm dẫn Mộc Tiểu Thụ rời khỏi bàn ăn, ngồi xuống ghế bành nằm cạnh lò sưởi. Hai người nép mình ngồi sát vào nhau, hết sức thân mật.

Mộc Tiểu Thụ dứt khoát co người nằm trong lòng Kì Tấn Khiêm, cười hỏi: “Anh thường tới đây hả?”

Kì Tấn Khiêm nói: “Mùa hè hàng năm anh đều tới một lần. Nơi này có thể giúp anh suy nghĩ.”

Bà chủ quán com đi tới nói mấy câu với Kì Tấn Khiêm, Mộc Tiểu Thụ vẫn không hiểu chữ nào. Cô hỏi: “Bà chủ nói gì thế?”

Kì Tấn Khiêm nhún vai đáp: “Bà ấy nói, sau bữa tối sẽ có một buổi tụ tập nhỏ theo thường lệ, hỏi chúng ta có muốn ở lại không.”

Mộc Tiểu Thụ có chút ngạc nhiên: “Còn có buổi tụ tập à.” Ngay sau đó sự chú ý của cô chuyển sang người đàn ông ở đằng sau, “Rốt cuộc anh biết bao nhiêu ngôn ngữ hả, sao đến đâu cũng nghe hiểu dân bản xứ nói gì thế.” Bản lĩnh tự học ngôn ngữ của cô không tệ, nhưng đến giờ chỉ biết sơ năm ngôn ngữ.

Anh sờ cằm, hình như nghiêm túc tự hỏi một lúc lâu: “À, quả thật chưa từng đếm qua.” Anh quay đầu, nói với cô đang vô cùng tò mò, “Cái này có lẽ là thiên phú rồi.”

Chưa từng thấy ai có da mặt dày như vậy. Cô lấy ngón trỏ chọc vào má anh: “Để em đo da mặt của anh xem.”

Không biết khi nào bên cạnh lò sưởi tụ tập thêm mấy người. Người đàn ông mập mạp vốn ngủ ngon lành cũng tỉnh giấc, không biết anh ta lấy đâu ra một chiếc đàn phong cầm cũ kỹ, kéo giai điệu nhẹ nhàng. Có lẽ anh ta đang chơi một bài dân ca, có người ngồi tại bàn ăn đã ngâm nga theo điệu nhạc. Làn điệu càng ngày càng hân hoan, giọng hát cũng càng vang dội hơn, hai cô bé tóc vàng vốn chơi đùa bên cạnh lò sưởi chợt bật dậy nhảy múa cùng bài ca.

Mộc Tiểu Thụ bị cuốn hút bởi bầu không khí rộn rã này, cô ôm cổ Kì Tấn Khiêm cười khanh khách không ngừng.

Kì Tấn Khiêm khẽ sát má cô, nói: “Kì phu nhân, em hơi say rồi.”

“Nói nhảm,” cô không vui, “Tư lượng của em tốt lắm.”

Anh nhoen miệng cười: “Đừng xem thường bia ở đây, nó có thể chuốc say một con bò đấy.”

Một người đàn bà trung niên Tây Ban Nha nhảy điệu flamenco theo bài ca tại chỗ trống cạnh lò sưởi. Bà ta không còn trẻ, nếp nhăn trên mặt tỏ rõ dấu vết của năm tháng, nhưng điệu nhảy của bà ta cùng với sức sống tràn trề trên khuôn mặt đã trao lại thanh xuân cho bà ta lần nữa.

Người đàn bà nhảy múa tới trước mặt Kì Tấn Khiêm và Mộc Tiểu Thụ, bà ta vừa nhảy vừa nói một câu với Mộc Tiểu Thụ.

Bà ta nói tiếng Đức. Mộc Tiểu Thụ không hiểu, cô quay đầu hỏi Kì Tấn Khiêm: “Bà ấy nói gì thế?”

Kì Tấn Khiêm cười đáp: “Bà ấy nói, có muốn cùng nhảy với bà ấy không.”

Mộc Tiểu Thụ ngượng ngùng: “Em nhảy tệ lắm.” Đã lâu rồi cô không nhảy múa.

Kì Tấn Khiêm dịch lại lời của cô cho người đàn bà Tây Ban Nha. Bà ta trả lời một câu.

“Bà ấy nói, nhìn một cái là thấy em biết nhảy múa.” Kì Tấn Khiêm nói với Mộc Tiểu Thụ.

Còn chưa đợi câu trả lời của Mộc Tiểu Thụ, thì chợt nghe người đàn bà kia hô lên câu gì đó với mọi người. Tiếng reo hò nhất thời càng nhiệt tình hơn.

Kì Tấn Khiêm nhìn sang Mộc Tiểu Thụ, trong mắt mang theo ý cười: “Bây giờ em không trốn thoát rồi, bà ấy bảo tất cả khách khứa ở đây mời em nhảy cùng.”

Mộc Tiểu Thụ bị cuốn hút bởi lòng nhiệt tình của bọn họ, nhất thời hứng thú, cô đứng lên, đi về phía người đàn bà đang tươi cười.

Cô cởi áo khoác ra, bên trong là chiếc váy dài màu xanh thẫm mặc lúc sáng khi ở Vatican. Mộc Tiểu Thụ xoay một vòng, làm một tư thế bắt đầu của điệu nhảy flamenco vô cùng linh hoạt.

Đàn phong cầm thay đổi một giai điệu khác, mang theo một vẻ hoang dã tự do.

Ban đầu, bước nhảy của Mộc Tiểu Thụ còn có chút trúc trắc, nhưng nhảy cùng người đàn bà hiển nhiên là người có kinh nghiệm nhảy múa phong phú, cô mau chóng bắt kịp.

Làn váy xanh thẫm của Mộc Tiểu Thụ đan xen vạt váy đỏ sậm của người đàn bà Tây Ban Nha mà nhảy múa, tựa như dây leo và hoa hồng, nở rộ trong đêm tuyết tĩnh lặng tại trần nhỏ.

“Bravo!” Có người giơ cao cốc bia hô to.

Sau đó cũng có người nâng cốc theo, dùng ngôn ngữ Mộc Tiểu Thụ không biết mà tán thưởng điệu nhảy này.

Mộc Tiểu Thụ cảm thấy mình sắp choáng váng trong điệu nhảy flamenco này. Đã lâu rồi không nhảy nhót thỏa thích như vậy.

Khi Kì Tân Khiêm ôm cô rời khỏi quán cơm, cô vẫn còn choáng váng. Cô đặt cả sức nặng trên người anh, vừa đi vừa thì thào: “Nóng quá.”

Tuyệt bay trong đêm cũng nóng như lửa vậy.

Anh bật cười: “Em say rồi.”

Cô đứng không vững, anh dứt khoát bế cô lên.

“Bây giờ phải đi đâu?” Cô như lọt vào sương mù hỏi, “Đã trễ thế này đi đâu tìm khách sạn đây?”

“Không đến khách sạn,” anh nói, “Chúng ta về nhà.”

Tại chân núi có một căn biệt thự hai tầng nho nhỏ. Kì Tân Khiêm mở ra hàng rào màu trắng vây quanh biệt thự, ôm Mộc Tiểu Thụ bước lên bậc thềm biệt thự.

Mộc Tiểu Thụ đã tỉnh táo không ít, cô sừng sốt đi theo sát Kì Tân Khiêm đi vào biệt thự: “Trời ơi, thế anh cũng là một địa chủ tại Leukerbad luôn à?”

Anh bật đèn, mở thiết bị sưởi ấm, đi đến trước mặt cô, cởi ra áo khoác dính đầy bông tuyết: “Bởi vậy phu nhân địa chủ, chuẩn bị một chút rồi đến ngâm suối nước nóng ở sân sau thế nào?”

Cô ngớ ra hồi lâu mới phản ứng lại: “Chúng ta còn có suối nước nóng?!”

Anh hài lòng với tiếng “chúng ta” này: “Em ngồi xuống trước đi, anh lên lầu lấy khăn lông và áo choàng tắm.” Ai ngờ khi anh lấy xong quần áo để thay thì phòng khách dưới lầu đã không còn bóng người.

Anh nhìn thấy cửa sau biệt thự mở ra một nửa, không khỏi lắc đầu bật cười. Tính tình không kiên nhẫn như vậy.

Trên con đường từ cửa sau đến suối nước nóng rải rác quần áo của cô, bước chân anh hơi khựng lại, ngay sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Suối nước nóng nho nhỏ ngoài trời tựa như một vầng trăng tròn, được khảm trong bụi cây tùng bách.

Cô gái trong dòng suối lại là viên ngọc sáng trên vầng trăng.

Cô hí hóp mắt nằm sấp tại ven hồ, mái tóc đen nhánh thật dài cũng không buộc lên, cứ thế rũ trong dòng nước suối. Có bông tuyết bay xuống, dính vào mái tóc cô nhưng mau chóng bị hơi nước nóng hơi hòa tan. Anh dừng bước, lẳng lặng thưởng thức viên ngọc sáng của mình.

Nhiệt độ dòng suối khiến toàn thân Mộc Tiểu Thụ khoan khoái, bàn chân cảm thấy khó chịu vì mang giày cao gót lúc này đã khôi phục lại sức sống. Một mình cô ngâm nước một hồi lâu, mới phát hiện Kì Tân Khiêm còn chưa tới. Cô không khỏi buồn bực, anh đi lấy khăn tắm sao lại đi lâu như vậy?

Cô nhìn xung quanh, chẳng thấy bóng dáng anh đâu. Trong hồ suối ngoài trời chỉ có một mình cô, cô có thể cảm nhận được tần suất bông tuyết rơi xuống cùng với tiếng gió thổi qua. Không gian vắng vẻ, chỉ có mình cô.

Bỗng dưng cô cảm thấy hơi sợ hãi.

Cô thấp giọng hô một tiếng: “Kì tiên sinh?”

Không có câu trả lời.

Cô gia tăng âm lượng hô lên lần nữa: “Kì Tẩn Khiêm anh ở đâu vậy?”

Phía sau truyền đến tiếng dòng nước đập dềnh.

“Kì phu nhân, tìm anh có chuyện gì sao?” Giọng nói quen thuộc mang theo ý cười vang lên.

Trái tim cô chợt thả lỏng. Theo bản năng xoay người, nhưng đột nhiên ý thức được hai người đều ở trong suối nước nóng.

Đều ở trong suối nước nóng, không mặc gì hết.

Nhịp tim không thể kiềm chế mà đập thật nhanh. Cô ngửa đầu nhìn anh, anh đưa lưng về phía ánh sáng, không thấy rõ thần thái.

Cô bỗng nhiên nhớ tới mười mấy năm trước, khi cô vẫn là đứa bé nhất gan, có một thiếu niên mang đôi mắt màu xanh cũng đưa lưng về phía ánh sáng nhìn cô. Thiếu niên ngồi trên cây xoài kia là người đầu tiên cứu chuộc cô hồi nhỏ. Hình bóng của cậu thiếu niên đã mờ hồ, nhưng tư thế ngồi trên cây xoài của cậu, cả đời này cô không bao giờ quên.

Hiện giờ, trong lòng cô tràn đầy người đàn ông trước mắt. Tám năm trước anh xuất hiện tại công xưởng bỏ hoang, đưa lưng về phía ánh sáng, mở ra cánh cửa phòng tối bất nhốt cô. Tám năm sau anh biếng nhác ngồi dưới giàn nho, quỳn tạp chí che khuất khuôn mặt. Lúc trái tim cô rung động hình như cũng không thấy rõ gương mặt của anh.

Nghĩ đến đây, cô đi từng bước về phía anh.

“Kì tiên sinh?” Cô hơi nhón chân, nâng niu khuôn mặt anh. Lần này, cô rút cuộc thu cả khuôn mặt vào trong đáy mắt.

Con ngươi màu xanh của anh còn sâu thẳm hơn bầu trời đêm tuyết tại Leukerbad.

“Tiểu Thụ.” Anh gọi tên cô, âm thanh trầm thấp mà khàn khàn, “Lần này em có muốn chạy cũng không chạy thoát đâu.”

Cô hôn lên khóe môi anh: “Tại sao em muốn chạy chứ?”

Anh bỗng dừng mỉm cười: “Đúng vậy, em là Kì phu nhân của anh.” Lời còn chưa dứt, nụ hôn mãnh liệt đã đặt xuống.

Lúc này, nụ hôn của anh không dừng ở môi lưỡi. Nụ hôn nóng bỏng đặt xuống mỗi một điểm mẫn cảm trên cơ thể cô.

Tiếng nước “rào rào” vang lên, anh bồng cô lên. Cô ôm chặt cổ anh, da thịt lộ ra trong không khí chợt cảm thấy lạnh lạnh. Cô nhịn không được rung mình một cái.

Anh khẽ cười bên tai cô: “Một lúc nữa sẽ không lạnh.”

Mang tai cô chợt ửng đỏ.

Anh đặt cô nằm trên khăn lông thật dày, cúi người hôn cổ cô.

Cô thở hổn hển, toàn thân sắp thiêu cháy. Cô cảm thấy dưới thân có một bàn tay tiến vào, từng chút một châm lửa trong cơ thể cô.

“Kì tiên sinh...” Cô nhịn không được gọi tên anh, lại bỗng nhiên hoảng hốt bởi vì giọng mình êm ái đến lạ lùng.

“Hửm?” Anh kiên nhẫn hỏi, động tác trong tay lại không hề tạm dừng.

“Anh thích em hỏi nào vậy?” Cô gắng hết sức muốn phân tán sự chú ý của mình.

Anh trầm giọng cười: “Lần đầu tiên nhìn thấy em.” Anh vừa trả lời vừa vươn tay nâng eo cô lên.

Cô ngạc nhiên: “Tại tầng cao nhất của đại học K à? Lúc em đang đợi Lạc Kỳ?” Vòng eo lơ lửng, cô đành phải vươn tay ôm bờ lưng của anh.

“Còn sớm hơn thế nữa.” Anh hạ người xuống, từng chút một phá vỡ sự phòng ngự của cô, “Từ lúc em còn chưa biết anh thì anh đã thích em rồi.”

Cô rất đau, đã không còn nghe được lời nói của anh. Cô mở to mắt nhìn vòm trời màu đen, cảm nhận được anh đã đột phá phòng tuyến cuối cùng, hòa hợp với thân thể của cô.

Bông tuyết nhẹ nhàng rơi trên mi mắt cô, lông mi khẽ run, cuối cùng bông tuyết hòa tan trong nước mắt chảy ra vì đau đớn.

Anh di chuyển trong cơ thể cô, đồng thời kẻ sát tai cô khẽ nói: “Lần đầu tiên thầy dẫn anh đi gặp em, lúc đó anh đã hiểu được, cô bé này về sau nhất định sẽ chiếm giữ một phần quan trọng trong cuộc sống của anh.”

Cô đau đớn cắn lấy xương quai xanh của anh, bản thân mất đi ý thức miệng thì lầm bầm: “À, vậy tốt rồi, không phải em tình nguyện yêu đơn phương.”

Anh nhoen miệng cười: “Muốn nói yêu đơn phương, ngược lại là anh yêu đơn phương rất nhiều năm mới đúng.”

Ban đêm tĩnh lặng tại Leukerbad, bông tuyết nhỏ nhỏ bay lất phất.

Nhiệt độ của suối nước nóng hòa tan hết rét lạnh của đêm tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 24: Tình yêu sâu đậm

Mộc Tiểu Thụ tỉnh giấc ở trong lòng Kì Tấn Khiêm. Chiếc giường lớn mềm mại, trang trí bên trong đơn giản ấm cúng, vừa ngược mắt là có thể nhìn thấy núi tuyết ngoài cửa sổ.

“Chào buổi sáng, Kì phu nhân.” Giọng nói hơi khàn khàn của Kì Tấn Khiêm truyền đến từ đỉnh đầu.

Cô động dậy, toàn thân quá đau nhức. Đêm qua bọn họ ở bờ suối nước nóng triền miên hồi lâu, sau đó cô lại bị anh đưa vào trong hồ nước, quần quýt lẫn nữa. Cô hết sức mệt mỏi, chẳng hề nhớ khi nào thì anh bỗng cô trở về phòng ngủ.

“Đau quá.” Cô rút cuộc ôm lấy cổ anh, vừa mở lời là một câu oán trách.

Anh khẽ khàng vuốt ve bờ lưng mịn màng của cô, hôn lên mí mắt cô: “Anh xin lỗi, lần đầu tiên không biết chừng mực. Lần sau nhất định sẽ không như vậy.”

Lần sau. Mang tai cô chọt ửng đỏ.

Bàn tay anh bắt đầu có hạnh kiểm xấu.

Khi cô nhận ra thì đã quá muộn: “Đừng mà, em mệt.”

Anh cúi đầu nở nụ cười: “Thật sự không muốn ư?” Ngón tay anh trượt vào bên trong, cô nhin không được khẽ run lên. Cơ thể sẽ không gạt người.

Cô ngượng ngùng, giấy dựa muốn thoát khỏi lồng ngực của anh, nhưng lại bị anh kéo trở về, siết càng chặt hơn.

“Nghe lời, cho anh được không?” Anh cọ cọ lên má cô, thấp giọng dỗ dành, “Lần này nhất định sẽ không đau, hãy tin anh.”

Lúc này, anh tiến vào thật chậm, cọ xát từng chút một bên trong cô.

Tựa như luồng điện, cô bất ngờ nhận được một tia khoái cảm.

Anh thì thầm bên tai cô, cô sực nhớ ra, đêm qua anh cũng nói rất nhiều lời âu yếm bên tai cô. Nhưng cô quá khản trương, lại chẳng nghe vào chữ nào.

Khi tất cả chấm dứt, cô và anh người đầy mồ hôi.

“Muốn đi ngâm suối nước nóng không?” Anh có lòng tốt đề nghị.

Cô bỗng dung nhớ đến cảnh tượng đêm qua, trong nháy mắt đỏ mặt: “Không muốn.”

Anh cười ha ha, ôm cô càng chặt hơn.

***

Tòa nhà cũ xưa chạm trở sứ thanh hoa, trầm hương nghi ngút.

Tiêu Thanh Nhượng đi theo lão bộc dẫn đường, mở cửa ra đi vào.

“Ông nội.” Hắn cúi đầu hành lễ, sau đó ngồi quỳ trên tấm đệm mềm.

Bàn tay ông lão lần tràng hạt, bất động như thái sơn, cổ họng khẽ tụng kinh Phật.

Tiêu Thanh Nhượng không nói gì, lặng lẽ ngồi sau chiếc bàn, kiên nhẫn chờ đợi.

Sau ba nén hương, ông lão ngừng tụng kinh.

“Công việc trong gia tộc có chỗ nào khó giải quyết không?” Ông lão cất tiếng

Tiêu Thanh Như vọng đáp: “Mọi việc đều ổn thỏa, thương hội cũng hoạt động bình thường.”

Ông lão vẫn lần tràng hạt, nói: “Nghe nói mấy hôm trước cháu đi gặp Phù Dụ?”

“Dạ.” Tiêu Thanh Như vọng hơi cúi đầu.

“Còn nhớ đến tình cảm anh em không thể ra tay ư?” Ông lão nói chậm chậm.

Tiêu Thanh Như vọng ngược mắt: “Vốn không phải anh em, tình cảm ở đâu chứ?”

Ông lão nở nụ cười, tiếng cười trầm thấp khàn khàn vang vọng trong căn phòng trầm hương nghi ngút.

“Cháu có thành tựu hơn cha cháu nhiều.” Ông lão nói, “Ta già rồi, đã đến lúc để mấy người trẻ tuổi quản lý mọi chuyện.”

Trong lòng Tiêu Thanh Như vọng hơi thất lại, nhưng sắc mặt vẫn thản nhiên.

Ông lão nói tiếp: “Tuổi cháu không còn nhỏ, nên lập gia đình rồi. Đợi sau khi cháu lấy vợ, ta cũng yên tâm giao trọng trách của Tiêu gia cho cháu.”

Tiêu Thanh Như vọng cúi đầu: “Dạ.”

“Năm đó ta và ông cụ Mộc đã có hẹn ước, tới thế hệ của cháu thì hai nhà kết thành thông gia. Mấy năm trước cháu từng đến Mộc gia chào hỏi, khi nào thì cưới cháu gái Mộc gia vào cửa đây?”

Tiêu Thanh Như vọng cung kính đáp: “Cháu sẽ tìm thời gian đến nhà thăm viếng.”

Ông lão nhắc mí mắt nhìn hẩn: “Cháu phải kết hôn với cháu gái của Mộc gia, là đứa cháu gái danh chính ngôn thuận.”

Tiêu Thanh Như vọng cảm thấy lạnh run.

“Hiện nay đứa cháu gái danh chính ngôn thuận của Mộc gia cũng chỉ có một người thì phải.” Ông lão thản nhiên cất lời.

Tiêu Thanh Như vọng lên tiếng: “Không chỉ một người...”

“Ý cháu là đứa cháu gái út đã bị Mộc gia xóa khỏi gia phả rồi ư?” Ánh mắt ông lão trở nên sắc bén, “Năm đó cháu bắt con bé kia về nhà đã là việc làm thiếu suy nghĩ, bây giờ còn chưa cắt đứt ý nghĩ đó sao?”

Tiêu Thanh Như vọng cúi đầu không nói.

Ông lão nhẹ nhàng nói: “Tám năm trước, thằng bé của Kì gia đã đến tìm ta.”

Tiêu Thanh Như vọng sùng sốt.

“Ta đã nhận lời cậu ta, con bé kia cháu không được chạm vào.” Ông lão liếc mắt nhìn hẩn, “Nếu con bé kia đã bị Mộc gia xóa tên, cháu cũng nên từ bỏ ý nghĩ đi. Cháu gái lớn của Mộc gia, gần đây xác nhận sẽ trở về nhà. Hai đứa tuổi tác xấp xỉ, lại càng thích hợp hơn.”

Sắc mặt Tiêu Thanh Như vọng tối sầm, không lúc nào cũng chẳng gật đầu.

Ông lão đột nhiên nở nụ cười: “Ta rất hiếu kỳ, con bé kia tốt chỗ nào mà khiến hai đứa nhớ nhung đến vậy.”

“Con bé kia nghiêng nước nghiêng thành cũng được, hiền lương thực đức cũng được, nhưng nó không thể nào làm chủ mẫu Tiêu gia. Cháu là đứa cháu trai mà ta coi trọng nhất trong Tiêu gia, đừng khiến ta thất vọng.”

***

Nhiệt độ không khí vào buổi chiều thoáng ấm lại. Mộc Tiêu Thụ bọc tấm chăn co người ngồi trong chiếc ghế nệm ở ban công, vừa ngắm núi tuyết ở phía xa xa, vừa vẽ vời trên bảng vẽ.

Mỗi khi đến một nơi, cô đều muốn để lại một bản phác họa, cho dù là vài nét nguệch ngoạc, hoặc chỉ là giữ lại nét đặc trưng của phong cảnh nước ngoài. Linh cảm tới đột ngột, cô hoàn toàn chìm đắm trong thế giới của mình.

Hình như ở nơi có anh, linh cảm của cô luôn luôn có thể bùng nổ sức phát huy một cách kinh ngạc.

“Về gì đó?” Kì Tần Khiêm mặc đồ ngủ ngồi bên cạnh cô.

Mặt mày cô tươi tắn, đưa bảng vẽ cho anh: “Anh nhìn xem, bộ lễ phục này có hương vị của Leukerbad không?”

Anh nhìn kỹ bản phác thảo của cô, dường như hơi đắm chiêu: “Ồ, lễ phục này không có bao nhiêu hương vị của Leukerbad.”

Cô khó hiểu: “Thế thì là hương vị nào?” Cô đem cảm giác đối với nơi này hòa vào trong bản thiết kế, không phải hương vị ở đây thì là ở đâu?

Anh nhướn miệng cười, khẽ sát tai cô nói: “Hương vị của anh.”

Cô ngó ra, ngay sau đó đắm anh một quyền, khi thu hồi quả đắm thì gương mặt đã ửng đỏ.

“Nếu là anh, anh sẽ vẽ thế này...” Anh xé ra một tờ giấy, đặt xuống vài nét, một loạt đường nét của tòa nhà nho nhỏ đơn giản hiện lên trang giấy.

Cô cười khanh khách nói: “Em muốn vẽ quần áo, quần áo đó! Đâu có ai mặc nhà cửa trên người?”

Anh cười gơ tay đầu hàng: “Ngại quá, bệnh nghề nghiệp.” Sau đó anh cầm bút chì vẽ thêm vài nét trên bản phác họa của cô, “Em xem thế này được không?”

Cô nghiêng đầu ngắm nghía bản phác họa. Chẳng qua thêm vài nét thôi, lễ phục lại khiến người ta có cảm giác nó đã trải qua một sự thay đổi tinh tế.

Bởi vậy cho dù là kiến trúc hay trang phục, thiết kế đều tương thông rồi.

Cô không cam lòng nhìn sang anh: “Thiên phú của anh khiến người ta ghen tị đó.”

Anh cười sáng khoái, một tay kéo cô vào lòng: “Có khác gì sao? Tất cả thiết kế của anh đều tặng cho em, chỉ sợ em không muốn thôi.”

Cô nhìn bản phác họa rồi lại nhìn anh, hồi lâu sau mới ngăn lại độ cong trên khóe miệng: “Ồ, thế em gắng gượng nhận vậy.”

Hôm nay là một ngày trời trong hiếm thấy, sau khi trận tuyết đầu tiên tan đi, tiếng người trong trấn nhỏ cũng nhiều theo.

Kì Tân Khiêm thay áo khoác, đi tới lấy đi bảng vẽ trong tay Mộc Tiểu Thụ: “Thời tiết đẹp, chúng ta lên núi tuyết đi dạo.”

Mộc Tiểu Thụ ngắm nhìn phong cảnh ngoài ban công, có chút động lòng.

Hai người nắm tay nhau từ biệt thự đi trên con đường nhỏ, ở phía đối diện có vài vị du khách, mới từ trên núi xuống, dùng tiếng Pháp trò chuyện muốn đến suối nước nóng nào để thư giãn.

Mộc Tiểu Thụ mới đi một hồi thì cảm thấy toàn thân bốc hơi nóng, cô tháo khăn quàng cổ ra rồi quàng lên cổ Kì Tân Khiêm, còn không quên nghiêm trang nói: “Xem anh ăn mặc mỏng manh như vậy, đừng để cảm lạnh.”

Kì Tân Khiêm bắt đầu đi liếc nhìn chiếc khăn quàng cổ bằng len cashmere màu cam trên cổ, vừa muốn cự tuyệt, nhưng trông thấy vẻ mặt nghiêm túc của cô quần khăn cho anh, lời cự tuyệt nào cũng chẳng thể thốt ra miệng.

Cô bọc anh thành cái bánh chưng, ma mãnh đắc ý cười nói: “Thế này tốt rồi. Thật là đẹp mắt.”

“Đẹp?” Anh nhú mày, bỗng nhiên giữ lấy cổ cô, trong nháy mắt cướp đi hô hấp của cô.

Hồi lâu sau, anh thả cô ra, hài lòng quan sát đôi môi đỏ mọng của cô lúc này: “Quả thật trông rất đẹp.”

Cô sờ cánh môi hơi sưng lên, hung hăng liếc nhìn anh.

Cái liếc mắt này lại khiến toàn thân anh khoan khoái.

Phía sau có tiếng huýt sáo vang lên.

Mộc Tiểu Thụ quay đầu lại nhìn thấy mấy vị du khách. Nhưng là người quen, đã gặp trong quán com nhỏ đêm qua. Người đàn bà Tây Ban Nha giỏi nhảy múa kia cũng là một người trong nhóm đó.

“Garcia.” Người đàn bà Tây Ban Nha tươi cười vươn tay về phía Mộc Tiểu Thụ, sau đó thốt ra một câu tiếng Đức mà cô không hiểu.

Mộc Tiểu Thụ vươn tay bắt tay bà ta, trả lời: “Sue.”

Hai người nói thử một lần từ tiếng Tây Ban Nha, tiếng Đức, tiếng Anh, tiếng Đan Mạch, tiếng Nga, tiếng Ý, rồi tiếng Pháp, cuối cùng phát hiện hai người đều biết tiếng Pháp. Thế là giao tiếp không có vấn đề.

Hai người phụ nữ hợp lại, mấy người đàn ông đương nhiên bị ném ra sau.

Kì Tân Khiêm hiểu chuyện gia nhập với nhóm du khách. Đoàn người đi lên núi tuyết.

Trên đường đi, Mộc Tiểu Thụ phát hiện Garcia cũng có công việc liên quan với thiết kế, có điều bà ta là một nhà thiết kế trang sức.

“Có thể cho tôi xem chiếc nhẫn của cô không?” Garcia hỏi.

Mộc Tiểu Thụ giờ tay, đưa chiếc nhẫn cầu hôn sáng chói trước mặt bà ta.

Garcia quan sát kỹ lưỡng chiếc nhẫn kim cương tinh xảo, trong mắt có một tia cảm thán: “Thế giới này quả thật nhỏ quá đi. Tối qua tôi đã để ý chiếc nhẫn của cô, phải nói, chiếc nhẫn này ra đời cũng có một phần công lao của tôi đấy.”

Mộc Tiểu Thụ kinh ngạc mở to hai mắt nhìn.

Garcia mỉm cười: “Chiếc nhẫn này là do một vị bậc thầy nổi tiếng đặc biệt thiết kế, cả thế giới này chỉ có một chiếc thôi, độc nhất vô nhị. Trùng hợp là, vị bậc thầy kia vừa lúc là thầy của tôi, tôi may mắn được tham dự vào lần thiết kế đó.”

“Người phụ nữ có thể đeo chiếc nhẫn này, nhất định là một người phụ nữ hạnh phúc.” Garcia nháy mắt với Mộc Tiểu Thụ, con người màu nâu mang theo vẻ cơ trí thuộc về người đàn bà độ tuổi trung niên, “Cậu ấy rất yêu cô. Chúc hai người hạnh phúc, cho đến trọn đời.”

Mộc Tiểu Thụ theo bản năng ngoảnh đầu lại, nhìn thấy Kì Tấn Khiêm đi ở phía sau cùng với mấy vị du khách. Vóc dáng anh rất cao, hết sức nổi bật trong đám du khách. Anh đang nghiêng đầu nói chuyện cùng một người du khách, tư thế khiêm tốn, nho nhã lễ độ. Hình như cảm giác được tầm mắt của cô, anh quay đầu nhìn về phía cô, trong con người màu xanh trong chớp mắt có thêm mấy phần lưu luyến.

Mộc Tiểu Thụ thu hồi tầm mắt, đón nhận ánh mắt tươi cười thú vị của Garcia. Cô nhin không được mỉm cười: “Cám ơn, chúng tôi sẽ ở bên nhau mãi mãi.”

Buổi tối, trở về biệt thự tại chân núi, Mộc Tiểu Thụ co người trước lò sưởi vẽ tranh.

Kì Tấn Khiêm đi tới, cúi người nhìn bản phác họa của cô, sau một lúc lâu anh nói: “Anh thích bản thiết kế này.”

Cô ngẩng đầu, hai má được lò sưởi nhuộm đỏ: “Anh tới giúp em sửa đi.” Dứt lời cô kéo anh đến bên người, cùng nhau ngồi trên tấm thảm.

Anh lấy bản phác họa, trầm tư một hồi, vừa muốn đặt bút nhưng khựng lại. Anh quay đầu nhìn ánh mắt chờ mong của cô, bỗng nhiên mỉm cười: “Bản này, anh không thay đổi.”

Ờ? Cô khó hiểu.

“Anh cảm thấy,” anh nói, “Anh cảm thấy bản gốc của nó là ai, mặc kệ nó có đáng vẽ gì, anh cũng không sửa. Đây là món quà mà vợ anh tặng cho anh, em nói có phải không?”

Cô khẽ khàng nở nụ cười. Suy nghĩ của cô, anh đều biết cả. Không cần nói gì hết, anh đều hiểu được.

Cả đời cô sẽ không bao giờ gặp được người mình yêu sâu sắc đến vậy nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 25: Người nhà

Mộc Tiểu Thụ đứng trước một căn biệt thự tại vùng ngoại ô Luân Đôn, mấy phần do dự mấy phần oán trách: “Sao anh không nói trước một tiếng cho em biết hả? Em chẳng chuẩn bị gì hết.”

Kì Tấn Khiêm ôm bờ vai cô, cười nói: “Em không cần phải chuẩn bị gì cả, người đến là được rồi.”

“Đâu có ai tham dự tiệc sinh nhật mà không mang quà chứ?” Mộc Tiểu Thụ quay đầu trừng mắt nhìn anh, “Như thế này rất không lễ phép.”

Kì Tấn Khiêm trấn an: “Yên tâm, bà nội anh sẽ không để ý đến những điều đó.”

Mộc Tiểu Thụ còn muốn nói thêm, Kì Tấn Khiêm đã bấm chuông cửa, cô đành phải khép miệng lại, trái tim lại đập càng nhanh hơn.

Người mở cửa là một cô gái còn trẻ, gần bằng tuổi Mộc Tiểu Thụ, tóc ngắn ngang tai, mặt mày xinh đẹp.

“Hai người rốt cuộc tới rồi, bà nội cứ cần nhân hai người lâu tới quá, mau vào mau vào.” Cô lú lú cất tiếng, “Chị chính là người đẹp đã thu phục anh em phải không? Haiz, em muốn gặp chị lâu rồi nhưng ông anh của em giấu chị kỹ quá...”

Kì Tấn Khiêm ho nhẹ một tiếng, nói: “Nhiễm Lệ, bà nội ở đâu?”

Lúc này Kì Nhiễm Lệ mới lên tiếng đáp: “Bà nội ở vườn hoa phía sau. Bố mẹ cũng tới rồi, đang chờ anh chị đấy.” Dứt lời, cô mau chóng để hai người tiến vào.

Đồng thời cô cũng không quên loan tin: “Anh ơi, cho anh xem bạn trai của em này, trai đẹp Thụy Điền đó, ngay cả bà nội cũng cảm thấy rất đẹp trai tuần tú...”

Khi Mộc Tiểu Thụ đi theo Kì Nhiễm Lệ đi vào phòng khách, cô vẫn ở trong cảm giác không thật như lọt vào sương mù. Kì tiên sinh vừa mới cầu hôn cô còn chưa đến mấy ngày, giờ cô đã đến đây gặp mặt gia trưởng?

Kì Tấn Khiêm muốn dẫn Mộc Tiểu Thụ ra vườn hoa sau nhà, nhưng bị Kì Nhiễm Lệ ngăn lại: “Tự anh đi trước đi, em và chị dâu trao đổi cảm tình.”

Kì Tấn Khiêm hết cách, chỉ đành bất đắc dĩ nói: “Kì Nhiễm Lệ, em chú ý một chút, đừng dọa vợ anh chạy mất.”

“Đi đi đi, anh đi mau đi.” Kì Nhiễm Lệ kéo cánh tay Mộc Tiểu Thụ đi về phía sofa ngồi.

“Chị và anh em quen nhau thế nào vậy?” Ánh mắt Kì Nhiễm Lệ đầy vẻ tò mò, “Em còn tưởng rằng cả đời này anh ấy không có hứng thú với phụ nữ, không ngờ không ngờ nha...”

Mộc Tiểu Thụ ngẩn ngơ: “Lần đầu bọn chị gặp nhau đã là chuyện của rất nhiều năm trước, chị đến trường đại học tìm người, tình cờ gặp được anh ấy.” Thực ra còn sớm hơn thế nữa, lúc cô còn chưa biết anh là Kì Tấn Khiêm, thông qua bạn cùng bàn Trình Dục Dương mà cô biết được một chút về anh.

Kì Nhiễm Lệ mở to hai mắt nhìn: “Ô, nói vậy anh em giấu chị trong lòng rất nhiều năm rồi.”

Mộc Tiểu Thụ không biết nên đáp lại thế nào, mang tai hơi ửng đỏ.

Bỗng nhiên Kì Nhiễm Lệ kè sát mấy phần, thần thần bí bí nói: “Cái đó, anh em được không?”

“Hử?” Mộc Tiểu Thụ nhất thời có chút mù mờ.

Kì Nhiễm Lệ bỗng dưng thở dài một tiếng: “Vậy là không được rồi. Từ nhỏ em đã cảm thấy anh ấy một là lãnh cảm, không thì là gay. Nói cho chị biết từ trước đến giờ anh em chỉ ở cùng đàn ông, hồi đi học là vậy, giờ đi làm vẫn như vậy, mỗi lần đến địa bàn của anh ấy tìm anh ấy quả thật giống như đi vào chùa ấy, chị xinh đẹp chị phải cẩn thận đó, đề phòng những người đàn ông khác một chút...”

“Kì Nhiễm Lệ, ở sau lưng anh nói gì đấy?”

Kì Nhiễm Lệ rung mình, quay đầu trông thấy Kì Tấn Khiêm nhàn nhả dựa tường, không biết đã đứng đó bao lâu.

“Ồ! Em đến phòng bếp xem thử, anh, chị dâu, hai người từ từ trò chuyện.” Kì Nhiễm Lệ chạy trốn nhanh như chớp.

Mộc Tiểu Thụ phì cười một tiếng.

“Cười cái gì?” Kì Tấn Khiêm ngồi xuống cạnh cô, “Con nhóc kia nói gì em cũng đừng tin, từ bé nó đã thích nói xấu anh.”

Cô dường như hơi đắm chiêu nói: “Ơ mà có một số điểm cô ấy nói vẫn có đạo lý.”

Anh nhướn mày: “Con bé nói anh cái gì?”

“Cô ấy nói...” Cô bỗng nhiên im bặt, “Cũng không có gì.”

Anh nhướn miệng cười: “Còn thừa nước đục thả câu à...” Lời còn chưa dứt, anh đã dùng tốc độ nhanh như chớp ôm lấy eo cô, “Nói hay không?”

Ánh mắt cô đông đờ, về mặt mũi nói: “Nói cái gì hả?”

“Vậy không cần phải nói,” anh cúi đầu bắt lấy môi cô, cạy mở răng cô, “Làm thôi.”

Một nụ hôn tựa như một tia lửa, nhóm lên dục vọng của anh.

Anh có chút bất ngờ, nhưng hình như chỉ cần đối tượng là cô, tất cả lại hợp tình hợp lý.

Sự bình tĩnh tự kiểm chế hàng ngày của anh, tất cả đều đi tong.

Cô bị hôn đến nỗi thở hổn hển, nắm phần hôn còn chưa trở về vị trí cũ thì đã nghe anh khẽ nói bên tai: “Đến phòng anh ngồi nhé, hử?” Cô chợt thấy cơ thể nhẹ bẫng, người đã bị anh bồng lên.

Cô nghe lời ôm cổ anh. Đột nhiên, cô hoảng hồn bởi một đôi mắt màu xanh thỉnh lỉnh xuất hiện ở bên cạnh.

Cạnh sofa có một người đang ngồi xổm, lẳng lặng trốn sau sofa, chỉ lộ ra con ngơoi màu xanh.

Người kia vừa thấy bị lộ nơi ẩn náu, dứt khoát đứng dậy, vịn vịn bàn tay nhìn Mộc Tiểu Thụ cười không ngừng.

Đó là một bà lão nhỏ gầy, tóc ngắn hơi bạc, mũi cao mắt sâu, hồi trẻ khẳng định là một người đẹp hiếm thấy.

Kì Tấn Khiêm cảm giác được sự cứng đờ nhất thời của người trong lòng, anh quay đầu lại, vừa lúc đối diện người ở phía sau sofa.

“Bà nội, sao bà đi vào rồi?” Ngữ khí của anh vô cùng bất đắc dĩ.

Mộc Tiểu Thụ giật mình, mau chóng nhảy xuống từ trong lòng Kì Tấn Khiêm, nói năng với bà lão có phần lộn xộn: “Cháu chào bà nội, cháu là Mộc Tiểu Thụ, à, ừm...” Một hồi lâu chẳng tìm ra từ nào, cô rốt cuộc nghẹn ra một câu, “Bà nội sinh nhật vui vẻ.”

Nói xong, cô hận không thể đâm vào tường. Gặp gia trưởng còn chưa tính, quà cáp cũng chẳng mang, không mang quà thì thôi đi, lại ở trước mặt bà cụ thân mật với cháu trai của bà; thân mật cũng thôi đi, một màn cứu vớt sau đó cũng chẳng ra gì.

Dù sao cũng đừng để bà cụ có ấn tượng không tốt. Cô âm thầm rơi lệ.

Bà lão run run đến gần mấy bước, cầm tay Mộc Tiểu Thụ: “Bà biết cháu là Tiểu Thụ, người ở trong lòng Tấn Khiêm bà biết mà.” Dứt lời, bà nắm tay cô thật chặt, mặt mày ưu sầu nói, “Tiểu Thụ cháu đừng nghe bé út nhà chúng ta nói bậy, Tấn Khiêm không phải lãnh cảm, cũng không phải là gay.” Cuối cùng bà hít một hơi thở dài, “Hai đứa hôn tiếp đi, đừng lo cho bà.”

Mộc Tiểu Thụ: “...”

Đợi sau khi bà cụ vui vẻ rời khỏi phòng khách, Mộc Tiểu Thụ còn chưa lấy lại tinh thần: “Kì tiên sinh, bà nội anh không phải là người Trung Quốc.”

Kì Tấn Khiêm ngồi trở lại sofa, ôm cô vào lòng: “Bà là người Anh, thời trẻ vừa gặp đã yêu ông nội anh, vì thế một mình đến Trung Quốc. Hơn nửa cuộc đời bà đã sống cùng ông nội anh ở Trung Quốc, bởi vậy sau khi ông nội về hưu thì định cư tại quê nhà của bà.”

“Lãng mạn thế à.” Mộc Tiểu Thụ không thể kiềm lòng mà thờ dài.

Kì Tấn Khiêm mỉm cười: “Cái này thì có gì chứ, câu chuyện của chúng ta còn lãng mạn hơn, đến lúc đó cũng có thể kể cho cháu trai cháu gái nghe.”

Mộc Tiểu Thụ đỏ mặt: “Này, anh nói cái gì đó.”

“Nói chuyện đừng đắn đo.” Anh tỏ vẻ nghiêm nghị.

Lúc ăn trưa, Mộc Tiểu Thụ gặp được bố mẹ Kì Tấn Khiêm. Mẹ anh là người tao nhã hiểu biết, hỏi tình hình gần đây của Mộc Tiểu Thụ, nhưng không hề đề cập đến người nhà của cô. Có lẽ trước đó Kì Tấn Khiêm đã cho biết, nhưng được người lớn có lòng chăm sóc như vậy, trong lòng Mộc Tiểu Thụ rất cảm động.

“Cháu có thể đến đây, chứng minh Tấn Khiêm cầu hôn thành công rồi?” Hạng Lan cười nhìn Mộc Tiểu Thụ.

Mộc Tiểu Thụ ngượng ngùng gật đầu.

Hạng Lan lại nói: “Khi nào thì tổ chức hôn lễ? Cháu thích kiểu Trung Quốc hay là kiểu phương Tây? Cơ mà những điều này không hề quan trọng, chỉ cần cháu thích là được.” Dừng một chút bà lại nhớ tới một chuyện, “Sau khi hai đứa về nước đừng quên làm thủ tục, đăng chính ngôn thuận sống cùng nhau.”

Lời căn dặn nhỏ nhặt lại khiến Mộc Tiểu Thụ suýt nước rơi nước mắt.

Cô không biết trả lời thế nào, chỉ đành không ngừng nói cảm ơn: “Cháu cảm ơn, cảm ơn...” Hồi bé cô cũng là công chúa nhỏ nhận được mọi sự nuông chiều của người nhà, thế nhưng biến số phát sinh, ăn nhờ ở đậu, chịu mọi khinh thường, lại suýt nữa làm vậy hy sinh trong hôn nhân. Đã lâu rồi không có bậc gia trưởng quan tâm cô đến vậy.

Hạng Lan ôn hòa ôm vai cô: “Cô bé ngốc, cảm ơn cô cái gì? Là cô nên cảm ơn cháu, sau này Tấn Khiêm phiền cháu chăm sóc rồi. Từ bé nó đã độc lập, người làm mẹ như cô cũng không quan tâm đến nó nhiều, cháu có thể thay cô chăm sóc quãng đời còn lại của nó, cô thật không biết nên cảm ơn cháu thế nào.”

“Cô biết cháu chịu không ít đau khổ, nếu Tấn Khiêm bắt nạt cháu, cháu hãy nói cho cô biết, để cô mắng nó.” Hạng Lan cười nói, “Nhưng mà có lẽ cơ hội mắng nó cô cũng không có, nó thích cháu như vậy, làm sao nỡ bắt nạt cháu chứ?”

Mộc Tiểu Thụ buồn cười.

Tính ôn hòa của khiêm tốn của Kì Tấn Khiêm là kế thừa từ bố anh. Lúc ăn trưa, người chủ hiện tại của Kì gia không nói nhiều lời, nhưng rất quan tâm đến khách khứa.

Ngược lại ông nội của Kì Tấn Khiêm rất nghiêm túc, hỏi anh sự nghiệp tiến triển ra sao, còn hỏi Kì Nhiễm Lệ học hành thế nào, rồi lại dùng tiếng Trung nói vài câu với bạn trai Thụy Điền của Kì Nhiễm Lệ, cuối cùng ông bỗng nhiên thốt ra một câu: “Đàn ông cưới vợ là dùng để thương, có hiểu không?”

Anh chàng Thụy Điền tóc vàng mắt xanh gật đầu giống như gà mổ thóc.

Một câu, nhìn như nói cho anh chàng Thụy Điển kia nghe, thực ra cũng là nói với Kì Tấn Khiêm.

Kì Tấn Khiêm dừng động tác cầm dao nữa, cùng gật đầu với anh chàng Thụy Điển kia: “Ông nội nói phải, ông nội nói phải.”

Kì Nhiễm Lệ ở bên cạnh cầm cái nĩa cười đến run rẩy toàn thân: “Ông nội, giọng Đông Bắc của ông Eric làm sao nghe hiểu chứ.”

Ông cụ trừng mắt: “Con thỏ nhỏ này, chỉ biết phá ông, lát nữa cho cháu ăn đòn.”

Bà cụ chọc cánh tay ông: “Minh à, lịch thiệp một chút.”

Ông cụ bủn môi, không nói nữa.

Mộc Tiểu Thụ vừa lắng nghe, vừa nhin không được mà cong khóe miệng.

Màn đêm vừa buông xuống, tiệc sinh nhật tổ chức tại khu vườn ngoài trời phía sau.

Người một nhà ngồi vây quanh chiếc bàn tròn nhỏ, ánh nến ấm cúng, vô cùng ấm áp.

Bà cụ hưng phấn tựa như một cô bé mười sáu tuổi, khi đọc diễn văn lúc thì nói tiếng Trung, lúc khác thì thốt ra mấy câu tiếng Anh, thỉnh thoảng còn thêm vài câu Đông Bắc xưa.

Thôi nền xong, bỗng dừng âm nhạc vang lên.

Ông cụ gượng gạo đứng lên, vươn một bàn tay mời bà cụ khiêu vũ.

Hai ông bà đã bảy mươi chậm chậm nhảy điệu waltz trong vườn hoa sau nhà, Kì Nhiễm Lệ cũng không nhin được mà nắm tay bạn trai cùng nhảy theo.

Mộc Tiểu Thụ đã uống mấy ly rượu đỏ, ánh mắt mê ly nhìn thấy Kì Tấn Khiêm đi tới bên cạnh mình.

Anh nói: “Chúng ta đến nơi không người khiêu vũ, đừng quấy rầy bọn họ.”

Cô đứng lên, để mặc anh ôm cô tới một góc của vườn hoa.

Vừa tới nơi vắng lặng, anh đã khó nén cảm xúc mà hôn cô.

“Đêm nay đừng đến phòng khách ngủ, đến phòng anh, được không?” Anh dẫn dắt, “Anh sửa bản thiết kế cho em, chúng ta có thể bàn bạc thảo luận...”

Cô cười khanh khách: “Nói bừa, anh chỉ hứa suông.”

Hai người nhờ tiếng nhạc loáng thoáng ở phía xa xa mà khiêu vũ chậm chậm. Bỗng dừng, anh bỗng cô lên, hướng về cửa hông của biệt thự.

“Này, này! Thọ tinh còn ở vườn hoa, chúng ta đi trước không tốt đâu.” Cô hét hồn đăm lưng anh.

Anh cười: “Hai ông bà chỉ mong cả thế giới đều biến mất lúc này, như vậy bọn họ mới không bị quấy rầy.”

Vào phòng, anh liền khóa cửa. Anh đặt cô trên chiếc giường lớn mềm mại, hôn sau gáy cô.

Cô hơi sững sốt, chiếc váy chẳng biết đi đâu mất. Cơ thể cô mềm mại đến lạ lùng, tựa như cây mây, bám chặt trên người anh.

Môi lưỡi còn sót lại chất còn của rượu đỏ, trong hơi thở tất cả đều là mùi vị của anh.

Cô cong lưng, cơ thể mở rộng hòa hợp với tốc độ của anh. Khoái cảm mạnh mẽ suýt nữa khiến cô choáng váng, cô trầm giọng kêu to một tiếng, hai chân thon dài quấn thắt lưng của anh.

Màu mắt anh càng sâu hơn, kề sát tai cô nói một câu.

Cô nhất thời đỏ mặt.

Cô muốn trốn, lại bị anh kéo trở về, tiếp tục quấn quýt.

Em lùi anh tiến, quấn quýt triền miên, anh không cho cô lùi bước, bảo cô mở to mắt nhìn cơ thể hai người kết hợp chặt chẽ.

“Em là của anh.” Anh hôn lên má cô, âm thanh khàn khàn, lặp đi lặp lại, “Tiểu Thụ, Tiểu Thụ, Tiểu Thụ...”

Cô cười liếm hầu kết của anh: “Lúc trước em còn lo lắng, nếu người nhà của anh không thích em thì phải làm sao.” Thế gia vọng tộc quá nhiều cửa ải.

Anh rùng mình, dùng miệng bắt lấy cái lưỡi không an phận của cô: “Sao bọn họ sẽ không thích em chứ?”

Cô bỗng dung cảm thán: “Anh có người nhà tốt như vậy, thật khiến người ta hâm mộ.”

Anh thấp giọng cười: “Sai rồi. Không phải người nhà của anh, là người nhà của chúng ta.”

Cô sững sốt.

Sau một lúc lâu, cô cũng cười: “Phải, người nhà của chúng ta.”

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 26: Thư từ

Kỳ nghỉ một tháng mau chóng chấm dứt.

Khi Mộc Tiểu Thụ bước ra khỏi sân bay thủ đô, cô cảm thấy có phần không thích ứng. Nhân hạ quả thật khiến người ta biếng nhác.

Trở về nơi ở tại thành phố N, vừa mới đặt hành lý xuống, cô liền vội vàng đi tới chi nhánh TRsam tại thành phố N.

“Ôi, xem ai về rồi này?” Dung Tuyền Khanh đứng lúc ở tại phòng tiếp tân, vừa ngẩng đầu liền thấy Mộc Tiểu Thụ trông mỗi mặt đi tới, “Không tệ nha, kỳ nghỉ một tháng này bồi dưỡng con người ngày càng xinh đẹp hơn.”

Cô đi qua véo hai má Mộc Tiểu Thụ, tỏ vẻ trêu ghẹo nói: “Là khí hậu Địa Trung Hải bồi dưỡng, hay là đàn ông làm cho thoải mái đấy?”

Mộc Tiểu Thụ lườm Dung Tuyền Khanh: “Chị cảm thấy thế nào?”

Dung Tuyền Khanh quan sát Mộc Tiểu Thụ từ đầu đến chân, cuối cùng ánh mắt dừng tại ngón áp út bên tay trái của cô: “Trời ơi, tiết tấu của hai người nhanh vậy? Em từ Hồng Kông quay về đại lục có bao nhiêu ngày đâu, thời gian ngắn vậy, đã bị người ta bắt đi rồi?!”

Mộc Tiểu Thụ hươ hươ cặp hồ sơ trong tay: “Bây giờ muốn buôn chuyện về em, hay là xem bản phác thảo?”

Đôi mắt quyến rũ của Dung Tuyền Khanh mang ý cười: “Giỏi lắm. Một tháng ngắn ngủi, bắt được đàn ông, ngay cả bản phác thảo cũng xong rồi.”

Hai người vừa nói vừa đi về phía chỗ thang máy.

“Một tháng nay, mọi người vẫn tốt chứ?” Mộc Tiểu Thụ bấm nút lên tầng trên.

Dung Tuyền Khanh nói: “Tốt, vô cùng tốt, nếu em không vứt đi hợp đồng Đan thị thì chúng ta sẽ tốt hơn nữa.” Dừng một chút, cô lại thờ dãi một hơi, “Cơ mà, thấy thái độ của em và Kì tiên sinh, hợp đồng Đan thị sớm muộn gì chúng ta cũng phải gác lại thôi.”

Mộc Tiểu Thụ hơi sững sốt, đáp: “Chị yên tâm, em sẽ không vì việc tư mà làm ảnh hưởng đến kinh doanh của công ty.”

Dung Tuyền Khanh cười khanh khách: “Trông dáng vẻ như lâm đại địch của em kìa, chẳng biết hài hước gì cả. Hợp đồng Đan thị mất rồi thì thôi, chị cũng không phải Từ Linh, chẳng làm được việc kêu cấp dưới dùng thủ đoạn mỹ nhân kế đâu.”

Đình một tiếng, thang máy tới nơi.

Dung Tuyền Khanh vừa ra khỏi thang máy, vừa quay đầu nói: “Em phải chuẩn bị tâm lý cho tốt, hôm nay có quý nhân ở đây. Quý nhân đó đúng lúc đến hồi sáng, không thể không nói hai người quả thật tâm linh tương thông.”

“Ai thế?” Mộc Tiểu Thụ tò mò.

Dung Tuyền Khanh nháy mắt mấy cái: “Cam đoan là người em muốn gặp.” Dứt lời, cô đẩy cửa văn phòng ra.

Trước cửa sổ sát đất, có một người đàn ông cao lớn đang đứng. Anh mặc bộ âu phục đơn giản màu nâu nhạt vừa người, mái tóc dài màu nâu buộc lên. Nghe được tiếng động ở cạnh cửa, anh xoay người lại, ngũ quan sâu sắc trong nháy mắt lờng bên trong một lớp ánh sáng.

Mộc Tiểu Thụ ngó ra trong phút chốc.

Người đàn ông bỗng dung nở nụ cười, khóe miệng kéo lên một đường cong quyến rũ: “Thế nào, nửa năm không gặp, không nhận ra tôi ư?”

Mộc Tiểu Thụ cũng cười, ý cười dần dần tràn lan trong đôi mắt đen nhánh: “Su phụ, thầy cũng biết đã nửa năm rồi, ném em sang một bên không hề hỏi

han tới?”

Dung Tuyền Khanh xụ mặt, bất mãn nói: “Này, thầy trò hai người gặp lại rung rung nước mắt, không ai nhớ tôi sao? Thảm Thuần Thư, anh ở New York lâu như vậy, có nhớ tôi không?”

Thảm Thuần Thư sờ cằm, trầm ngâm nói: “Tuyền Khanh, bình thường tôi luôn bận rộn.” Ý là, không rảnh nhớ cô.

Dung Tuyền Khanh giận đến nghiêng răng nghiêng lợi: “Vậy anh có rảnh nhớ Tiểu Thụ không?”

Thảm Thuần Thư đáp: “Thời gian nhớ học trò của tôi thì vẫn phải có.”

Trong nháy mắt Dung Tuyền Khanh tái mặt: “Được, hai người trò chuyện đi, tôi biến đây.” Dứt lời cô lộc cộc bước ra ngoài, còn không quên đóng cửa.

“Bản phác thảo.” Thảm Thuần Thư chìa một bản tay về phía Mộc Tiểu Thụ.

Mộc Tiểu Thụ vội vàng mở cặp hồ sơ, lấy ra một xấp bản thiết kế: “Đây đều là bản phác thảo, sư phụ xem thử có thích hợp hay không, nếu được em sẽ tiếp tục trau chuốt. Còn không hợp thì em sẽ sửa lại.”

Thảm Thuần Thư đứng trước bàn, lật xem từng bản thiết kế, không nói lời nào. Mộc Tiểu Thụ tập trung đứng bên cạnh anh, có phần khẩn trương. Cô được Thảm Thuần Thư dẫn dắt, mỗi khi tìm anh chỉ bảo cô luôn bất giác khẩn trương. Loại khẩn trương này đã tập thành thói quen.

Không biết qua bao lâu, Thảm Thuần Thư đã xem xong tất cả bản phác thảo.

Từ trong xấp giấy anh lấy ra hai bản thiết kế, ngược mắt nhìn Mộc Tiểu Thụ. Mộc Tiểu Thụ cúi đầu nhìn, là hai bản phác thảo đã vẽ khi ở Vatican và Leukerbad.

“Phong cách của em thay đổi không ít.” Thảm Thuần Thư nói, “Trước đây, trong bản thiết kế của em ít nhiều gì cũng mang theo sự cô độc. Thiết kế có góc cạnh quá thật thu hút sự chú ý của người khác, nhưng mà góc cạnh quá bén nhọn thì dễ dàng đi đến cực đoan. Tôi đã nói với em rất nhiều lần, nét vẽ phải mềm xuống, mềm mại một chút thì có thể khiến người khác cảm động. Đã qua nhiều năm như vậy, nét vẽ của em vẫn chưa thể mềm mại, nhưng chỉ trong một tháng ngắn ngủi, em đã làm được.”

Mộc Tiểu Thụ hơi sùng sốt.

“Kỳ nghỉ một tháng này đã trải qua những gì? Đi đến đâu, ngắm cảnh đẹp nào, mới tỉnh ngộ mà thay đổi như vậy?” Thảm Thuần Thư nhướn mày nhìn về phía Mộc Tiểu Thụ.

Mộc Tiểu Thụ liếm môi, đáp: “Bởi vì mặt trời mọc tại Vatican đẹp lắm, suối nước nóng ở Leukerbad cũng rất tốt.”

Thảm Thuần Thư im lặng nhìn Mộc Tiểu Thụ, màu mắt càng sâu sắc. Ngay lúc bờ lưng Mộc Tiểu Thụ ứa ra mồ hôi lạnh, chuẩn bị sẵn sàng bị ai đó dạy dỗ, anh bỗng dưng mỉm cười: “Khẩn trương như vậy làm gì? Em phải có lòng tin với bản thiết kế của mình.”

Mộc Tiểu Thụ không dám thở mạnh.

“Bản thiết kế lần này tốt lắm. Vượt qua sự mong đợi của tôi, tôi không có điểm gì muốn thay đổi.” Thảm Thuần Thư cất lại bản phác thảo, “Em và thành viên của mình sắp bận rộn rồi. Tôi chờ xem bản hoàn thành cuối cùng.”

Cục khí nghẹn trong lồng rớt cuộc tan mất, Mộc Tiểu Thụ tươi tắn mặt mày, tiếp nhận bản phác thảo: “Cám ơn sư phụ!” Cô kích động muốn ra ngoài chia sẻ tin tốt với thành viên của Arbore.

Ai ngờ, còn chưa đi được mấy bước đã bị Thảm Thuần Thư gọi lại.

Mộc Tiểu Thụ thấp thỏm quay đầu lại.

Thảm Thuần Thư một tay chống mép bàn, híp mắt lại, nhìn về phía Mộc Tiểu Thụ: “Khi nào thì để tôi gặp anh ta?”

Mộc Tiểu Thụ sùng sốt.

“Khi nào thì đưa tôi đi gặp vị tiền sinh đã khiến em thay đổi?” Thảm Thuần Thư cong khóe môi, “Cũng không thể để anh ta chẳng nói tiếng nào mà bắt đi học trò tôi đã nuôi dưỡng nhiều năm như vậy.”

Lỗi tai Mộc Tiểu Thụ hơi ửng đỏ: “À, vâng.” Dừng một chút, cô lại bổ sung “Sư phụ, anh ấy tốt lắm, thầy đừng hù dọa anh ấy...”

Thảm Thuần Thư vui vẻ: “Thế nào, sợ tôi dọa anh ta chạy mất?”

“Nếu anh ta dễ dàng lùi bước như vậy, làm sao có tư cách mang em đi. Em một thân một mình, TRsam chính là nhà mẹ đẻ của em, đừng ủy khuất bản thân.”

Mộc Tiểu Thụ cảm động, trong mắt chứa ý cười: “Hiểu rồi ạ, sư phụ cứ yên tâm.”

Cánh cửa mở ra rồi khép lại, trong phòng khôi phục sự yên tĩnh.

Thảm Thuần Thư vẫn duy trì tư thế một tay chống bàn, đứng yên một hồi lâu.

“Lão đại! Lão đại về rồi!”

Mộc Tiểu Thụ vừa bước vào văn phòng Arbore, căn phòng vốn yên lặng chợt bùng nổ.

Kevin tỉnh mắt: “Ôi, lão đại, đi ra ngoài du lịch một vòng, trên tay có thêm một chiếc nhẫn à?”

Mộc Tiểu Thụ lấy xấp bản vẽ vỗ vào ót Kevin ngăn chặn đám lửa buồn chuyện chuẩn bị lan tràn: “Kêu gào gì hả, làm việc đi!”

“Lão đại, sàn diễn thời trang Paris lần này thực sự để chúng ta lên diễn à?” Hà Phi Phi đưa ra vẻ mặt mong chờ nhìn sang Mộc Tiểu Thụ.

Mộc Tiểu Thụ quay đầu: “Bởi vậy chúng ta phải dùng hết toàn bộ lòng hăng hái. Tôi đã hoàn thành bản phác thảo chính, nhóm chúng ta chia ra ba đội thiết kế phụ. Tôi hy vọng, đến lúc đó trên sàn diễn thời trang không chỉ có thiết kế của tôi, mà là thiết kế của Arbore chúng ta.”

“An Tây, Kevin, hai người chia nhau phụ trách hai đội.” Mộc Tiểu Thụ căn dặn, “Đội thiết kế thứ ba, à, Phi Phi, giao cho em.”

Hà Phi Phi ngây ngốc tại chỗ: “Em em em...” Cô mới gia nhập Arbore không bao lâu, làm sao dám đảm nhiệm việc thiết kế quan trọng như vậy?

“Thế nào?” Mộc Tiểu Thụ nhún mày, “Không tin tưởng vào sự sắp xếp của tôi à?”

“Không không không...” Hà Phi Phi vội vàng lắc đầu.

Mộc Tiểu Thụ vỗ vai Hà Phi Phi, nhẹ nhàng cười nói: “Phải có lòng tin với bản thân, cũng phải tin vào ánh mắt của tôi.”

“Vâng! Lão đại em sẽ làm tốt!” Hà Phi Phi kích động đến nỗi khó mà kiềm chế.

Vừa trở về làm việc, Mộc Tiểu Thụ bất giác quên mất thời gian. Sau khi cô hoàn thiện ba bản thiết kế thì trời đã tối đen.

Xương cổ cứng đờ, cảm giác không phải là của mình. Cô vặn vẹo cái cổ, thả ra chút áp lực tại xương cổ, lúc này vừa xoay đầu liền trông thấy Kì Tấn Khiêm ngồi dựa bàn cách đó không xa.

“Sao anh lại tới đây?” Cô hơi kinh ngạc, sau đó thì ảo não, “Đến rồi sao không gọi em.”

Anh đi tới, gờ tay mát xa vai cô: “Nhìn em bận rộn đến chuyên tâm như vậy, không muốn quấy rầy em.”

“Anh chờ lâu rồi?” Cô càng áy náy hơn.

Anh nở nụ cười: “Ừ, lâu lắm lâu lắm, em bồi thường thế nào đây?”

Cô cũng cười, ngồi thẳng người hôn lên khóe miệng anh: “Như vậy có đủ không?”

Anh nhướn mày: “Đương nhiên không đủ.” Dứt lời, anh ôm cô đứng dậy, “Đi, về nhà. Về nhà bồi thường.”

Hai người cùng nhau xuống thang máy, đang đi ra khỏi tòa nhà, bỗng nhiên bị bảo an gác cổng gọi lại.

“Cô Mộc phải không?” Bảo an chạy qua, “Ở đây có một bức thư của cô.”

Mộc Tiểu Thụ nghi hoặc, cô không nhớ có người bạn nào sẽ gửi thư cho mình. Nhưng cô vẫn nhận lấy bức thư thật dày kia.

Trên bì thư không ký tên, không có dấu bưu điện, ngay cả địa chỉ gửi đi và nhận cũng không có. Chỉ có mấy chữ đóng dấu điện tử: Thân khai Mộc Tiểu Thụ.

Mộc Tiểu Thụ sững sờ, ngẩng đầu lên lần nữa thì không thấy bóng dáng bảo an đâu.

Kì Tấn Khiêm nhún mày, vươn tay ước lượng bức thư.

“Có nên mở ra không?” Mộc Tiểu Thụ hơi chần chừ. Bức thư này thật sự kỳ lạ, chắc chắn không gửi qua bưu điện, thế thì chỉ có khả năng là người gửi đích thân đưa tới.

Kì Tấn Khiêm mở thư ra.

Bên trong là một xấp giấy thật dày, khoảng chừng ba mươi tờ. Trên mỗi tờ giấy chỉ viết cùng một câu: mọi sự bình an, đừng nhớ.

Ba mươi tờ giấy, ba mươi câu “bình an, đừng nhớ”, chỉ có nét chữ trên giấy là khác nhau.

Tờ thứ nhất nét chữ nguệch ngoạc, giống như con nít vừa học viết chữ. Tờ thứ hai vẫn như thế, có điều trông ngay ngắn hơn tờ đầu tiên một chút.

Mộc Tiểu Thụ lật tới tờ cuối cùng. Nét chữ tại tờ giấy cuối cùng đã có thể nhìn ra nó được viết từ người trưởng thành, thông qua hình dáng nét chữ và cách viết đã có thể phân rõ chủ nhân của nét chữ.

“Đây là...Tiểu Bách?” Mộc Tiểu Thụ kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Kì Tấn Khiêm, “Mộc Trạch Bách gửi thư cho em”

“Xem ra bàn tay cậu ấy dần khôi phục rồi.” Kì Tấn Khiêm trầm ngâm nói.

Mộc Tiểu Thụ lại sững sốt, ánh mắt bỗng nhiên khóa tại góc phải nằm bên dưới tại mỗi tờ giấy. Nơi đó viết ngày tháng.

Ba mươi tờ giấy, ba mươi ngày. Mỗi ngày Tiểu Bách viết cùng một câu, khi một tháng kết thúc thì gửi cho cô.

Kì Tấn Khiêm ôm vai cô: “Đây là chuyện tốt. Trong thời gian ngắn như vậy bàn tay của Mộc Trạch Bách đã có thể cầm bút như trước đây, bàn tay cậu ấy có hy vọng phục hồi như cũ.”

Cô theo bản năng gật đầu. Chỉ mong, mọi sự quả thật bình an.

***

Quỳnh Tạ, Mộc Trạch.

Tiếng mở cửa phá vỡ sự tĩnh lặng trong phòng khách.

Mộc Trạch Tùng đang nửa nằm ngửa trên sofa trong phòng khách nhắm mắt nghỉ ngơi, chỉ bật một cái đèn bàn nhỏ bên cạnh.

Nghe được tiếng động ở cạnh cửa, anh ta theo bản năng ngẩng đầu nhìn qua.

Cái nhìn này khiến anh ta hoàn toàn ngẩn ngơ.

Có một cô gái cao gầy đứng cạnh cửa, tóc ngắn ngang tai, mặc áo khoác ngoài, đôi mắt hạnh vẫn cương quyết như xưa, chẳng qua có thêm mấy phần sắc bén và tang thương do năm tháng lắng đọng.

“Lạc Kỳ...Lạc Kỳ...” Mộc Trạch Tùng đứng lên, “Cô...cô đã trở về?”

Mộc Lạc Kỳ kéo hành lý đi vào phòng khách, bật lên nút mở đèn lớn.

Cô nhìn xung quanh, nhíu mày nói: “Mộc Trạch Bách đang ở đâu? Anh viết thư bảo tôi trở về gặp Mộc Trạch Bách lần cuối, sao lại thế này?”

Mộc Trạch Tùng sững sốt: “Tôi viết thư cho cô?”

Mộc Lạc Kỳ: “Sao vậy? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Mộc Trạch Tùng lấy lại bình tĩnh, đáp: “Tôi chưa từng viết thư cho cô. Tôi cũng không thể nào viết thư gọi cô về vào giờ phút quan trọng này.”

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 27: Tây Thành Đông

Sau khi tắm rửa xong, Mộc Tiểu Thụ thay váy ngủ, nằm sấp trên giường vẽ vờ trên bản thiết kế, ngay cả lúc Kì Tấn Khiêm vào hồi nào cũng chẳng hay.

“Chuyên nghiệp như vậy, ngay cả giờ ngủ cũng không bỏ qua.” Anh tiến lại gần nhìn bản vẽ.

Cô ngồi dậy, híp mắt nhìn chăm chăm bản vẽ: “Nói không khản trương là gạt người, lần này em đại diện cả TRsam, nếu thua dưới tay Uren, mất mặt lắm.”

Anh mỉm cười: “Phải có lòng tin với bản thân.”

“Anh nhìn chỗ này xem, có cách nào sửa đẹp hơn một chút không?” Cô tựa vào lòng anh, cầm bảng vẽ lên.

Anh suy tư một lúc lâu, cầm bút chì nhẹ nhàng vẽ lên phần vai: “Đề nghị của người ngoài nghe là, chỗ này quá rối rắm. Đơn giản một chút sẽ càng đẹp

hon.”

“Chỗ này à?” Cô nhú mày, “Phần thiết kế vai là một trong những điểm sáng của bộ lễ phục này, anh xem.” Cô dùng tay ra hiệu chỉ vai mình, “Dây đeo vai ở đây, cách phân cổ nhiều đây, chỗ này thiết kế dây chuỗi có thể làm nổi bật cái đẹp của xương quai xanh.”

“Ồ, thế à.” Anh dường như đắm chiều nhìn chăm chăm vai cô, cời váy ngủ của cô tới khuỷu tay, “Nhưng mà, nếu dây chuỗi rườm rà quá sẽ có thể che khuất xương quai xanh, ngoài ra, nếu dây chuỗi quá nổi bật, sẽ còn có ai chú ý tới xương quai xanh chứ?” Vừa nói anh vừa vuốt ve xương quai xanh của cô.

Cô nghĩ nghĩ: “Anh nói rất có lý, em có thể sửa lại kiểu dáng của dây chuỗi.”

Anh gạt đầu, kéo cô gần mình thêm mấy phần: “Không cần bỏ thiết kế dây chuỗi, chỉ cần đơn giản một chút là được.” Dứt lời anh hôn lên cổ cô.

Cô ngẩn ngơ, lúc này mới để ý tới không biết chiếc váy ngủ đã bị cời ra hồi nào, toàn thân gần như trần truồng ngồi trong lòng anh, nhất thời cô đỏ mặt.

“Này, này, anh đừng có thừa cơ chứ?” Cô muốn kéo váy ngủ trở về nhưng bị anh ngăn cản, bên hông có hai bàn tay to đang dao động chậm chậm.

“Em đã nói buổi tối bồi thường cho anh.” Anh thấp giọng nói.

Cô xoay người cắn anh một cái: “Đợi em sửa xong thiết kế dây chuỗi...” Lời còn chưa nói xong, người đã bị anh đặt dưới thân.

“Không sao, để anh sửa. Thiết kế kiến trúc cũng có nhiều chi tiết liên quan với dây chuỗi, cam đoan khiến em hài lòng.” Anh không đợi cô trả lời, trực tiếp ngấm lấy môi cô.

Cô bất đắc dĩ, đành để mặc anh đòi hỏi. Từ khi anh ăn mặn, hình như chẳng biết tiết chế là thứ gì, lần nào cũng giãy vò cô đến nỗi thắt lưng đau nhức.

Vào lúc rạng sáng, anh rút cuộc ngừng lại, ôm cô vào lòng: “Ngày mai anh phải bay một chuyến đến Toronto, có lẽ một tuần sau mới trở về.”

Cô nằm sấp trước ngực anh, khẽ cười: “Ngày mai có kế hoạch đêm nay còn phóng túng như vậy.”

Anh liếc nhìn cô: “Cũng không thể đưa em đi cùng anh, ở bên nhau hàng đêm. Đương nhiên đêm nay phải bổ sung cho những thiếu thốn trong thời gian tới rồi.”

Cô nhin không được bật cười: “Hôn quân.”

“Cám ơn em đã khen ngợi.” Anh cũng cười.

Ngày hôm sau, đợi khi Mộc Tiểu Thụ mở mắt ra thì Kì Tấn Khiêm đã đi mất.

Cô đỡ thắt lưng đau nhức ngồi dậy, theo thói quen nhìn qua tủ đầu giường. Trên tủ có để lại lời nhắn của anh, cùng với bản thiết kế của cô.

Anh quả nhiên đích thân sửa lại phần dây chuỗi trong bản thiết kế.

Sáng sớm phải bay, vẫn còn nhẩn nại sửa lại bản thiết kế cho cô. Cô không khỏi khẽ cười, ngón tay lần theo đường nét anh vẽ. Đường nét vẫn khéo léo lưu loát như xưa, vô cùng xinh đẹp.

Rõ ràng là kiến trúc sư, nhưng lại sửa bản vẽ tốt đến nỗi ngay cả dân thiết kế thời trang chính gốc như cô cũng cảm thấy kinh ngạc.

Đến văn phòng Arbore giao bản vẽ hoàn thiện cho thành viên xong, Mộc Tiểu Thụ trở về căn phòng làm việc nhỏ của mình, tiếp tục hoàn thiện một bản thiết kế khác. Trong thời gian này, Dung Tuyên Khanh có đến một lần, rủ cô đi spa, nhưng bị cô đuổi đi. Sau đó Thẩm Thuận Thư cũng đến, lật xem bản thảo đã hoàn thiện của cô, chẳng nói gì rồi đóng cửa đi mất.

Khi Mộc Tiểu Thụ ra khỏi phòng làm việc thì trời đã tối đen từ lâu.

Cô lấy ra di động đã đặt chế độ im lặng, phát hiện có vô số cuộc gọi nhờ của Kì tiên sinh. Cô vội vàng gọi lại, đợi khi âm thanh quen thuộc truyền đến, cô không khỏi có chút chột dạ: “Anh đến Toronto rồi à?”

Giọng anh vẫn điềm tĩnh như trước: “Đã tới lâu rồi, cả ngày em chưa ăn gì phải không?”

Lúc này cô mới cảm thấy đói khát, thật đúng là cả ngày vẫn chưa có một hạt cơm vào bụng, à không, ngoại trừ bữa sáng mà anh đã chuẩn bị.

Anh ở bờ bên kia đại dương hết cách: “Em lập tức ngừng làm việc, xuống lầu, lấy xe đi ăn bữa tối.”

Hiếm khi anh nói năng nghiêm khắc với cô, cô theo bản năng rụt cổ: “Tuân lệnh tuân lệnh!” Bước chân đi thật nhanh.

Cô ngồi vào trong xe, anh cúp máy.

Chiếc xe thông thả chạy trên con đường tại thành phố N. Ban đêm thành phố N vẫn như sầm uất như xưa, rất nhiều năm trước, cô thích một mình dạo

chơi trong bóng đêm, hiện giờ cô đã tập thành thói quen có một người ở bên cạnh.

Thẩm Thuần Thư nói tính tình của cô đã mềm xuống mấy phần, là chuyện tốt. Cô lại bình tĩnh, năm đó khi cô mới tiến vào TRsam, tính tình có cương quyết bao nhiêu, nhưng lại được Thẩm Thuần Thư dỗ ý, làm học trò bề môn duy nhất.

Số phận kỳ diệu như vậy, nguyên nhân chẳng qua là một người, mà người kia lại mang đến may mắn cho tương lai của cô.

Vừa mới cúp điện thoại không bao lâu, cô lại muốn gọi điện cho anh. Thế nhưng anh luôn nói lái xe gọi điện thoại không an toàn, bây giờ gọi có lẽ sẽ chọc anh giáo huấn một trận nữa. Thế là cô thôi không làm.

Chiếc xe chuyển động không có đích đến, vòng qua vòng lại thế mà vòng tới trước cửa quán bar Tây Thành Đông.

Tây Thành Đông.

Mộc Tiểu Thụ ngẩn ngơ trong chốc lát. Tây Thành Đông vẫn như hình dáng của tám năm trước về trước, ngay cả vị trí treo đèn cũng chẳng hề thay đổi.

Cô dừng xe lại, đi vào Tây Thành Đông. Âm nhạc đinh tai nhức óc vang dội bên tai, đã lâu rồi cô chưa nghe qua âm nhạc ồn ào như vậy, vừa cảm thấy không thích ứng cũng vừa cảm thấy hoài niệm.

Cô vòng qua sân nhảy, tìm một vị trí tại quầy bar, gọi một phần bánh ngọt và một ly nước chanh.

Nhân viên pha rượu tại quầy bar không còn là người đàn ông để râu mép kia, ban nhạc trên sân khấu cũng không phải là Wolf hay Fox, cô cũng không còn là cô nàng tomboy lồi thối cắt tóc ngắn bù xù.

Có đàn ông ngồi xuống cạnh cô muốn bắt chuyện, tất cả đều bị cô đuổi đi.

Trong bụng lấp đầy bánh ngọt, cô bỗng dưng muốn uống rượu. Cô vẫy tay với nhân viên pha rượu đứng sau quầy bar: “Nhân viên pha rượu giỏi nhất tại nơi này là ai?”

Anh chàng pha rượu trẻ tuổi sững sốt, sau đó cười tươi: “Tôi là người giỏi nhất, cô muốn uống cái gì?”

Cô bỗng muốn đùa giỡn, nhớ tới lần đầu khi đến đây Đan Bá Phi bảo Hồ An pha cho cô một ly rượu: “Tôi muốn uống số ba mươi sáu, anh biết pha chế không?”

Anh chàng kia chột thu lại khuôn mặt tươi cười, nghiêm túc nhìn cô: “Cô muốn uống số ba mươi sáu?”

“Có không?” Cô chẳng để ý hỏi, năm đó Hồ An đặt cái tên này chẳng qua là để trêu chọc Đan Bá Phi, có mới là lạ.

Ai ngờ anh chàng kia đáp: “Có.”

Cô sững sốt, lại nghe anh ta nói: “Cơ mà chúng tôi không gọi nó là ‘số ba mươi sáu’, chúng tôi gọi nó là ‘số một’.”

Lúc này cô hoàn toàn sững sờ.

“Tôi không biết pha chế ly rượu này, nhưng ông chủ tôi biết.” Anh ta nói, “Ông chủ nói, đó là ly rượu đặc biệt pha chế cho một người bạn cũ của ông chủ. ‘Số 1’ luôn nằm trong danh sách rượu của chúng tôi, nhưng chưa có vị khách nào có cơ hội uống nó.”

Hồi lâu sau, cô mới cất tiếng: “Ông chủ các anh họ Hồ à?”

“Không,” anh ta nói, “Là họ Đan.”

Cô cụp mắt, cảm xúc trong lòng nhất thời lẩn lộn.

“Cần tôi đi gọi ông chủ không?” Anh ta nói, “Đêm nay vừa lúc ông chủ ở hậu trường.”

“Không cần,” cô cầm túi, đứng lên, “Tôi chỉ thuận miệng hỏi thôi, tôi phải đi, cảm ơn nước chanh của anh.” Dứt lời cô rời khỏi quầy bar, chen vào đám đông đi về phía cửa.

Khi đi qua sân nhảy, tinh thần cô lơ đãng, không cẩn thận đụng phải gã đàn ông từ ghế dài đi tới.

“Không có mắt à?” Người gã đầy mùi rượu, nói xong còn đẩy Mộc Tiểu Thụ một cái.

Cô cắn chặt răng, chẳng nói tiếng nào muốn tránh khỏi gã kia. Ai ngờ gã bốp giữ cầm cô: “Ồ, bộ dạng không tệ, có muốn đi vào chơi cùng không?” Gã vừa nói vừa ép cô đi vào trong ghế dài.

Cô căm ghét nhũn mảy, đang muốn lạng lẽ lấy ra bình xịt hơi cay trong túi, bỗng nhiên bị một người trong hàng ghế dài thu hút sự chú ý.

Trong chỗ kín đáo tại ghế dài, tất cả đều là đàn ông mặc đồng phục. Ở giữa vòng tròn hàng ghế có một người đàn ông ở trần nằm sấp, người đàn ông

kia ngũ quan sâu sắc, vóc dáng cao to, khuôn mặt ứng đồ bất thường.

Chính là Cơ Sùng An.

Mộc Tiểu Thụ ngạc nhiên. Cô chưa bao giờ thấy Cơ Sùng An sa sút như vậy. Nhà thiết kế thiên tài kia luôn luôn không chịu được một chút tí vết, sao lại chịu phơi bày bản thân lỗi thôi lệch thêch như vậy trước mặt nhiều người?

Trong ghế dài, một gã đàn ông cường tráng có xăm hình chín đầu rồng đem Cơ Sùng An đặt dưới thân, hai tay dạo chơi ở thân trên lỏa lồ của anh ta. Gã đàn ông kia vừa hành động, vừa quay đầu lộ ra nụ cười thú vị về phía Mộc Tiểu Thụ.

“Cơ Sùng An!” Mộc Tiểu Thụ đột nhiên kêu to.

Cơ Sùng An ý chí rã rời chợt có phản ứng, hình như mới nhận ra có người đang đè trên thân mình. Anh ta hơi nhú mồm, cuối cùng dùng sức đập ngã gã đàn ông trên người.

Lần này hiển nhiên khiến gã đàn ông xăm hình bị thương không nhẹ, gã nửa quỳ trên mặt đất hồi lâu không có hành động.

Những gã khác ngồi trong ghế dài liền nổi giận, đều đứng lên vây quanh Cơ Sùng An, ngay cả gã vốn đang giữ Mộc Tiểu Thụ cũng thả cô ra gia nhập phe cánh.

Trái tim Mộc Tiểu Thụ treo cao. Một đầu năm, Cơ Sùng An làm sao thoát thân được?

Cơ Sùng An lao đảo đi về phía trước hai bước, vừa ngẩng đầu đúng lúc đối diện Mộc Tiểu Thụ. Con người đỏ ngầu của anh ta khiến cô sùng sốt, toàn thân không khỏi phát lạnh.

Lần đầu tiên cô thấy Cơ Sùng An đánh nhau với băng đảng, lần đầu tiên biết được hóa ra anh chàng cùng ngành kiếm lời này lại có bản lĩnh không tệ.

Tiếng động bên này đã làm kinh động tới quán bar từ lâu.

Khi Cơ Sùng An quật ngã tên cuối cùng, bồi bàn dẫn vài quản lý quán bar đi tới.

“Sao lại thế này?” Người dẫn đầu nói.

Mộc Tiểu Thụ vừa nghe được âm thanh quen thuộc, bờ lưng cô lập tức cứng đờ. Cô ngẩng đầu, vừa lúc đối diện với Đan Bá Phi.

Lúc này, Cơ Sùng An vốn đứng mảnh đột nhiên đôi chân mềm nhũn, toàn thân ngã lên người Mộc Tiểu Thụ. Đan Bá Phi nhanh tay lẹ mắt, đỡ cho Mộc Tiểu Thụ trước khi cô bị áp đảo.

“Cám ơn,” Mộc Tiểu Thụ nuốt nước bọt, “Anh ta... là đồng nghiệp của tôi, bị nhóm người này bao vây ở đây, tôi... tôi đến đưa anh ta đi.”

Đan Bá Phi nhú mồm: “Em khẳng định những người này bao vây anh ta?”

Mộc Tiểu Thụ nhìn những tên sâu rượu nằm trên mặt đất bị Cơ Sùng An đánh tới bất tỉnh nhân sự, nhất thời chẳng nói lên lời.

Đan Bá Phi ra hiệu cho nhân viên phía sau dọn dẹp hiện trường, sau đó đỡ Cơ Sùng An, đưa Mộc Tiểu Thụ ra cửa quán bar.

“Xe tôi ở đằng kia, đặt anh ta lên xe tôi đi.” Mộc Tiểu Thụ chạy qua mở cửa xe.

Dàn xếp Cơ Sùng An xong, Mộc Tiểu Thụ rút cuộc bình tĩnh lại.

Đan Bá Phi đứng trước đầu xe cô, không có ý đi.

Cô khẽ hít một hơi, đi về phía Đan Bá Phi, vừa định cất lời cảm ơn, lại nghe anh ta nói: “Tôi nghe nhân viên pha rượu đằng trước nói, có khách muốn uống số ba mươi sáu.”

Cô cúi đầu, nhếch khóe miệng: “Tôi nghĩ rằng...”

Đan Bá Phi kiên nhẫn chờ cô trả lời, nhưng cô rút cuộc không thốt ra nửa chữ.

Anh ta bỗng nhiên cười: “Tôi tưởng rằng, chúng ta vẫn là bạn bè.”

Cô ngẩng đầu, màu mắt lóng lánh.

Đan Bá Phi hé miệng, còn muốn nói thêm gì đó, nhưng khi thoáng thấy chiếc nhẫn trên ngón áp út của cô thì im lặng. Hồi lâu sau, anh ta mới tìm về giọng nói của mình: “Đã khuya rồi, em mau trở về đi.”

Cô bối rối gật đầu, khom người ngồi vào ghế lái. Ngẩng đầu lên, cô nói cảm ơn lần nữa: “Hôm nay cảm ơn anh.”

Anh ta khoát tay, không nói gì.

Chiều xe quẹo vào chỗ rẽ, biến mất trong bóng đêm.

Đan Bá Phi vẫn đứng tại chỗ, thật lâu sau, anh ta mới vút điều thuốc còn cháy trong tay xuống đất, lấy chân dập tắt.

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 28: Nhớ nhung

Tĩnh rồi?”

Mộc Tiểu Thụ nhìn về phía Cơ Sùng An nằm trên giường đã mở mắt lần thứ hai. Trong ánh sáng lờ mờ của hừng đông, đôi mắt anh ta đã mất đi vẻ hung bạo đỏ ngầu, tĩnh lặng tựa như một đầm nước sâu.

“Đây là nơi nào.” Giọng anh ta khàn khàn bởi vì uống say.

Mộc Tiểu Thụ cong khóe môi: “Đây là đại bản doanh của TRsam. Thế nào, sợ Uren hiểu lầm ư?” Kì tiên sinh đi công tác, cô thân gái một mình cũng không thể đem khuya đem đàn ông về nhà, thế là sau khi suy tính cô đưa anh ta đến phòng nghỉ của TRsam.

Cơ Sùng An chẳng hề để tâm giọng mỉa mai trong lời nói của Mộc Tiểu Thụ. Anh ta ngồi dậy vuốt mặt, khi hoạt động gân cốt động tác rõ ràng khựng lại: “Quần áo của ai thế?”

Lúc này Mộc Tiểu Thụ mới sực nhớ hình như từng nghe nói nhà thiết kế này có chứng nghiện sạch sẽ khó mà tưởng tượng, cơ mà nghiện sạch sẽ thì thế nào, tại sao còn đi lêu lổng? Cô và anh ta cũng chẳng quen thân, nếu không phải vì trong tiềm thức nghĩ tới Mộc Trạch Bách, thì cô chẳng thèm để ý tới anh ta tại Tây Thành Đông.

“Bộ quần áo của anh đã thành phế thải rồi, không ai mặc được đâu.” Cô lạnh lùng cất tiếng.

Lúc này Cơ Sùng An thả lỏng lỏng mày nhú chặt.

Mộc Tiểu Thụ thỉnh linh nói: “Cuộc sống về đêm của anh luôn phong phú vậy à?”

Cơ Sùng An sững sốt, lại nghe Mộc Tiểu Thụ nói: “Mộc Trạch Bách có biết không?”

Anh ta bỗng dừng nở nụ cười: “Tôi và em trai cô lần đầu gặp mặt, cảnh tượng còn ghê gớm hơn cả đêm qua.”

Mộc Tiểu Thụ nhún mày.

“Đừng nhìn tôi như vậy,” Cơ Sùng An nói, “Tôi không thích câu lạc bộ đêm, chỉ khi cảm xúc không thể khống chế thì sẽ đến chỗ ồn ào để bình tĩnh lại.”

Đây là logic gì hả? Mộc Tiểu Thụ cảm thấy khó mà tưởng tượng, hỏi: “Anh... cảm xúc thường xuyên không thể khống chế sao?”

Cơ Sùng An nhìn cô: “Cảm xúc dao động là chuyện bình thường, nhưng cảm xúc không thể khống chế thì lại hiếm thấy. Lần này không thể khống chế cũng là vì em trai cô.”

Trong lòng Mộc Tiểu Thụ chợt hồi hộp.

“Tôi biết cậu ấy đi rồi. Cậu ấy vẫn quyết giữ ý mình đi theo con đường xưa.” Cơ Sùng An cười tự giễu, “Tôi đã từng hứa sẽ giúp cậu ấy đạt được thứ cậu ấy muốn, tiếc là hiện giờ xem ra cậu ấy không tin tôi nữa.”

“Con đường xưa gì?” Mộc Tiểu Thụ hỏi.

Cơ Sùng An đáp: “Cậu ấy không nói với cô cậu ấy đang tiếp xúc với loại người gì sao?”

“Trạch Bách nói là người của xã hội đen, bọn họ cung cấp điều kiện học chuyên sâu cho nó, sau khi học thành nó sẽ đàn tám năm cho bọn họ.” Mộc Tiểu Thụ nói chậm rãi.

“Cậu ấy không lừa cô, có điều cậu ấy nói nhẹ nhàng quá đi.” Cơ Sùng An mỉm cười, “Cái giá phải trả quả thật là tám năm của một nghệ sĩ đàn dương cầm nổi tiếng nhất, nhưng mà nhạc công do bọn họ đào tạo ra chưa có ai sống qua tám năm.”

Mộc Tiểu Thụ ngạc nhiên: “Tại sao?”

Cơ Sùng An thân nhiên nói: “Bọn họ sẽ không từ thủ đoạn vắt cạn giá trị của mỗi người. Những người đó không phải bồi dưỡng ra bậc thầy đẳng cấp thế giới, chỉ là đào tạo ra công cụ kiếm tiền cho bọn họ thôi.”

“Làm sao anh biết được rõ ràng như vậy?” Mộc Tiểu Thụ ngạc nhiên nghi ngờ, “Mộc Trạch Bách có biết những chuyện này không...”

“Câu ấy biết.” Cơ Sùng An nói, “Tôi đã nói hết với cậu ấy, nhưng hiển nhiên cậu ấy không tin tôi, hoặc là cậu ấy đã quyết định quyết đánh tới cùng.”

“Về phần tại sao tôi biết rõ như vậy,” anh ta cong khóe môi, “Bởi vì tôi chính là thứ phẩm tàn phế trốn khỏi những người đó. Tôi hy sinh một số thứ của mình, từ bỏ cơ hội trở thành họa sĩ hàng đầu, quay về cuộc sống bình thường, hiện giờ trở thành một nhà thiết kế hạng hai.”

Với thực lực hiện giờ của Cơ Sùng An, chỉ đánh xưng là hạng hai, thế thì nếu anh ta ở lại tổ chức kia, thì sẽ có tương lai như thế nào.

Nhưng anh ta là người thông minh, tương lai có huy hoàng cỡ nào cũng không bằng một cái mạng.

“Tôi tưởng rằng cho dù cậu ấy không tin tôi, thì cũng nên tin cô.” Cơ Sùng An nói, “Tôi đã nhìn ra từ lâu, tình cảm của cậu ấy đối với cô rất sâu nặng.”

Mộc Tiểu Thụ sững sốt.

“Cô và cậu ấy rất giống nhau, cổ chấp gan dạ như nhau. Cậu ấy luôn nỗ lực thông qua cô mà tìm kiếm con đường mình nên đi, nhưng trên thực tế hai người đi trên hai con đường hoàn toàn khác nhau.” Cơ Sùng An chán nản vùi mặt vào lòng bàn tay, “Tôi dùng hết mọi phương pháp muốn kéo cậu ấy trở lại, nhưng hiển nhiên tôi không đủ tư cách.”

Mộc Tiểu Thụ yên lặng lắng nghe hồi lâu, bỗng nhiên nói: “Cơ Sùng An, anh và Trạch Bách là bạn rất thân sao?”

Cơ Sùng An khựng lại, ngay sau đó cười khổ: “Ở trong mắt cậu ấy, e rằng ngay cả bạn bình thường tôi cũng không phải.”

“Anh nghĩ như thế?” Mộc Tiểu Thụ nghiêng đầu nhìn rõ sắc mặt của anh ta, “Vậy có lẽ anh lầm rồi. Địa vị của anh trong lòng nó còn quan trọng hơn là anh nghĩ.”

Cơ Sùng An nở nụ cười cười: “Cảm ơn cô đã an ủi.”

Mộc Tiểu Thụ mỉm cười: “Tin hay không tùy anh.”

“Mộc Tiểu Thụ.”

Mộc Tiểu Thụ theo bản năng nhú mày. Đây là lần đầu tiên Cơ Sùng An gọi tên tiếng Trung của cô.

“Tôi muốn nhờ cô giúp một việc.” Cơ Sùng An ngừng đầu, con ngươi sâu lắng lặng lẽ nhìn Mộc Tiểu Thụ.

***

Trước khi trời sáng, Cơ Sùng An rời khỏi TRsam.

Mộc Tiểu Thụ ngồi một mình trong phòng nghỉ, ngơ ngác nhìn chăm chăm trần nhà, cho đến khi Dung Tuyên Khanh vỗ vai gọi cô: “Sao lại thế này, Kì tiên sinh nhà em đi đâu rồi? Bỏ em một mình ở đây làm gì hả?”

Bỗng nhiên Mộc Tiểu Thụ cất tiếng: “Lần trình diễn thời trang này, Uren phái ai đi?”

Dung Tuyên Khanh ngó ra, ngay sau đó đáp: “Chắc là Cơ Sùng An, ở Uren không ai có tiềm lực vượt qua Cơ Sùng An. Nhưng mà chị chẳng hy vọng cậu ta lên sàn diễn, phong cách của cậu ta quá khác lạ, khó đối phó.”

Mộc Tiểu Thụ dựa ót vào vách tường, cô cúi đầu mỉm cười: “Vậy em nói cho chị biết, lần này Cơ Sùng An sẽ không lên sàn diễn, mà chính là Từ Linh.”

Dung Tuyên Khanh khó hiểu: “Em làm sao biết được? Bản lĩnh của Từ Linh quả thật thâm hậu, nhưng làm sao so với Cơ Sùng An chứ?”

Mộc Tiểu Thụ vừa thư giãn gân cốt, vừa đứng lên: “Em đi xem bản vẽ, hẹn gặp lại.”

“Này...” Dung Tuyên Khanh còn chưa kịp hỏi ra nguyên do, Mộc Tiểu Thụ đã đi xa.

Nửa tháng tiếp theo, Mộc Tiểu Thụ bận rộn như con quay. Cô đẩy nhanh tiến độ ban đầu, sắp xếp mọi việc hoàn thành trước mười ngày so với kế hoạch dự kiến.

Thời gian thả lỏng duy nhất của cô đó là lúc gọi điện thoại cho Kì tiên sinh.

“Tại sao em lại biến bản thân trở nên mệt mỏi như vậy?” Âm thanh của Kì Tấn Khiêm bay qua đại dương mà đến đây, mang theo sự bất đắc dĩ nặng nề, “Có phải lại không ăn uống ngủ nghỉ đúng giờ không?”

Cô cảm điện thoại nhẹ giọng nói: “Có mà, một ngày ba bữa em đều ăn cả. Ngủ cũng đủ giấc.” Dứt lời cô gấp một cọng rau chân vịt và thịt viên bỏ vào trong miệng.

“Bây giờ em đang làm gì?” Anh đột nhiên hỏi.

Cô đáp: “Nói chuyện với anh đó.”

“Miệng em đang nhai cái gì?” Anh thân nhiên nói, “Có tạt giết mình?”

Cô ghen lời.

Giọng nói anh tỏ vẻ hơi nghiêm khắc vang lên: “Đừng nói với anh bây giờ em mới ăn tối. Cái này là ăn cơm đúng giờ mà em nói đây à?”

Cô càng chột dạ hơn.

Anh thở dài một hơi: “Em như vậy thì làm sao để anh yên tâm làm việc đây? Lần này anh phải ở lại đây hơn một tuần.” Nhưng trái tim đã gấp gáp muốn bay trở về bên cạnh cô từ lâu. Không có anh chăm sóc, cô luôn khiến anh không yên lòng.

Trái tim cô chột mềm xuống, ngay cả ngữ khí cũng mềm mại theo: “Anh đừng lo lắng cho em, em tốt lắm. Anh mau làm xong công việc đi, sớm trở về.”

Cuối cùng, cô lại nhỏ giọng nói một câu: “Em rất nhớ anh, anh có nhớ em không hả?” Ngấm lại cô cảm thấy ngượng ngùng, thế là mau chóng nói, “Đã khuya rồi, em cúp máy đây, ngủ ngon.” Không đợi anh phản ứng, cô đã tắt điện thoại.

Kì Tấn Khiêm ở bên bờ đại dương xa xôi nghe tiếng cúp máy trong ống nghe, trong lòng anh càng bất đắc dĩ hơn, nhưng về mềm mỏng trong ánh mắt lại chẳng hề che dấu được.

Tất cả bản thiết kế đều hoàn thành đúng thời hạn, Kì Tấn Khiêm còn chưa trở về.

Khi Mộc Tiểu Thụ nghe Thẩm Thuần Thụ nói bóng gió lúc nào có thể mang Kì tiên sinh đến gặp gia trưởng, cô cảm thấy vô cùng cô đơn.

Con người được giải phóng khỏi bầu không khí khàn trương cao độ, cảm xúc rất dễ dàng trở nên miễn cảm. Nhớ nhưng khuếch đại gấp mấy lần, cô hận không thể bay đến Toronto, níu áo anh đắm mạnh anh một quyền, sau đó quở trách anh, tại sao lâu như vậy còn chưa về.

Đương nhiên đây chỉ là suy nghĩ, cô chưa bao giờ muốn gò bó sự nghiệp của anh, cho dù anh cam tâm tình nguyện ngừng lại vì cô.

Công việc tiếp theo chính là thương lượng với công ty người mẫu, tìm kiếm người mẫu thích hợp để trình diễn thiết kế của Arbore.

Thương lượng với vài công ty, Mộc Tiểu Thụ vẫn chưa hài lòng. Cô muốn một nhóm người mẫu phương Tây và một nhóm người mẫu phương Đông. Người mẫu phương Tây đã mau chóng xác định, nhưng người mẫu phương Đông vẫn chưa đạt yêu cầu của cô.

Lần này, có ba chủ đề do cô hoàn toàn phụ trách: Florence, mặt trời mọc tại Vatican, đêm tuyết Leukerbad.

Trong đó, mặt trời mọc tại Vatican và đêm tuyết Leukerbad có ba bộ lễ phục khác nhau cần phải do người mẫu phương Đông trình diễn. Sáu bộ lễ phục này rất quan trọng đối với cô, bởi vậy trong việc lựa chọn người mẫu khó tránh khỏi đặt ra yêu cầu cao.

Ngồi cả ngày, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, Mộc Tiểu Thụ day day huyết thái dương, chuẩn bị bàn bạc với công ty tiếp theo.

Lần này đi vào là một người phụ nữ mặc bộ quần áo công sở, không mang theo hơi hướng nghệ thuật đậm đặc như đại diện của mấy công ty trước. Cô ta bước đi qua một cách có quy tắc, nghiêm chỉnh ngồi trước mặt Mộc Tiểu Thụ.

Mộc Tiểu Thụ vừa ngước mắt, nhất thời hơi ngẩn ra.

Hóa ra vị trước mắt là người quen.

Tô Hiểu Mạt mang theo nụ cười có tính chuyên nghiệp, gật đầu với Mộc Tiểu Thụ: “Đây là người mẫu của công ty chúng tôi, tổng giám đốc xem thử.” Nói xong, cô ta đẩy qua một quyển sách thật dày.

Mộc Tiểu Thụ lại không động tới, hơi kinh ngạc nhìn Tô Hiểu Mạt: “Hóa ra, nơi cậu làm việc là một công ty người mẫu.”

Tô Hiểu Mạt hé miệng mỉm cười: “Đây chỉ là một công ty nhỏ ngầm của tập đoàn, hiện tại giao cho tôi quản lý.”

Mộc Tiểu Thụ cười nhạo nói: “Thì ra là thăng chức. Cậu nói mau đi, còn có bất ngờ gì chuẩn bị bày ra cho tôi đây?”

Tô Hiểu Mạt bỗng nhiên khép lại tập tài liệu tuyển truyền của công ty, hơi nhướn mày nhìn sang Mộc Tiểu Thụ: “Thực ra, tôi đã từng làm người mẫu, không biết tổng giám đốc cảm thấy tôi có thích hợp với lễ phục do cô thiết kế không?”

Bạn đang đọc truyện *Cây Xòai, Giàn Nho* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 29: Chuyện xưa bạn cũ

Vườn hoa đã qua vài năm, nhưng vẫn được chăm sóc kỹ càng. Tại căn phòng đối diện mảnh sân có một chiếc đàn dương cầm ba góc, một người phụ nữ tóc ngắn ngang tai đang dựa vào cây đàn.

Đàn dương cầm được một lớp vải trắng đầy lên, trên tấm vải vương một lớp bụi thật dày. Người phụ nữ vừa dựa cạnh cây đàn, vừa hút thuốc, không hề lo tới bụi bám trên tấm vải có làm bẩn chiếc áo kaki và quần jean ống suông không.

Khi Mộc Trạch Tùng đi vào căn phòng, anh ta nhìn thấy một hình ảnh như vậy.

Anh ta hơi nhíu mày khó mà nhìn ra: “Lạc Kỳ, mẹ cô chuẩn bị bánh ngọt cho cô, bảo tôi tới gọi cô.”

Mộc Lạc Kỳ ngược mắt thản nhiên liếc nhìn anh ta, đáp: “Biết rồi.” Dứt lời cô đi tới trước cửa sổ sát đất, dập tắt điếu thuốc, rồi vút ra ngoài.

Khi đi qua cạnh cửa, cánh tay cô bị người ta giữ chặt. Cô hơi dò nhìn sang anh ta.

“Khi nào thì cô học hút thuốc?” Anh ta nhìn mắt cô, “Con gái đừng hút thuốc.”

Cô phì cười một tiếng: “Hút thuốc cũng cần học sao?”

Anh ta hơi nhíu mày.

Cô rút cánh tay về, thờ ơ nói: “Còn nữa, tôi không phải là ‘con gái’ gì đó, tôi là chị họ của anh, Mộc Trạch Tùng.”

Ngay lúc Mộc Lạc Kỳ muốn ra khỏi căn phòng, Mộc Trạch Tùng lên tiếng lần thứ hai: “Chuyện Tiểu Bách tôi thật xin lỗi. Tôi đã từng khuyên can nó, nhưng thất bại.”

Cô dừng bước: “Tiểu Bách làm sai cái gì? Nó đã làm gì mà cần anh khuyên can?” Cô hơi nghiêng người, nhìn sang anh ta, “Nó thích đánh đàn dương cầm, chuyện này chúng ta đã biết từ lâu. Tại sao anh phải khuyên can nó rồi khỏi thứ mà nó thích?”

Hồ hấp của Mộc Trạch Tùng dần dần dồn dập: “Tiểu Bách rất cực đoan, nó hoàn toàn không biết cái gì gọi là ẩn mình chờ thời. Nó kích động đối nghịch với cả nhà như vậy, chỉ đành chịu kết cục thảm hại. Chờ nó có chỗ đứng, có cơ sở kinh tế, khi đó muốn làm chuyện mình làm cũng không muộn.”

Mộc Lạc Kỳ bỗng dung nở nụ cười: “Vậy còn anh? Anh ẩn mình chờ thời rất nhiều năm rồi, bây giờ anh có thể làm chuyện anh muốn làm sao?”

Mộc Trạch Tùng cứng họng.

“Mộc Trạch Tùng, anh nghe theo tâm nguyện người nhà đi đường chính trị, có chỗ đứng, có cơ sở kinh tế. Vậy tôi hỏi anh, bây giờ anh còn nhớ hồi trước anh muốn làm gì không?”

Âm thanh của Mộc Lạc Kỳ rất bình thản, nhưng Mộc Trạch Tùng nghe được lại cảm thấy máu nóng chạy lên đầu: “Mộc Trạch Bách căn bản là một tên ma quỷ! Nó cầm dao uy hiếp tôi, chỉ cần con dao gấn thêm một milimet, động mạch của tôi sẽ bị cắt đứt, tôi...”

Cách nhau vài bước, Mộc Lạc Kỳ vẫn thản nhiên nhìn anh ta. Sau một lúc lâu, cô cất tiếng: “Anh là bên bị uy hiếp, nhưng giọng điệu của anh tại sao nghe ra hùng hồn như vậy?” Dừng chút một, cô đưa ra kết luận, “Trái tim anh trống rỗng rồi. Mộc Trạch Tùng, trái tim anh trống rỗng rồi.”

Mộc Trạch Tùng không ngờ lại nhận được một câu trả lời như vậy, ở trong đôi mắt trầm tĩnh dường như có thể xuyên qua tất cả của cô, anh ta dần dần bị hạ gục: “Cô nói bậy bạ gì đó...”

Mộc Lạc Kỳ không hề buông tha anh ta. Cô nhìn chăm chăm khuôn mặt anh ta, không bỏ qua bất cứ sự dao động cảm xúc nhỏ bé nào.

Sau một lúc lâu, cô lạnh lùng cất tiếng: “Tôi là một phóng viên, tiếp xúc với nhiều người mang đủ loại màu da. Sàng lọc thông tin đã trở thành bản tính của tôi.”

Bỗng nhiên, trong đầu cô nhớ tới một hình ảnh. Vào một đêm của mấy năm trước, cô nhận được điện thoại của Mộc Trạch Bách. Ở đầu dây bên kia quả thực trời đang mưa to và tiếng hô hấp hỗn loạn của Mộc Trạch Bách. Người em trai ruột thịt của cô tỏ vẻ bình tĩnh nói với cô: “Chị ơi, bọn họ muốn bắt em về nhà...”

Nhìn Mộc Trạch Tùng ở trước mắt, cô bỗng dung có một suy đoán táo bạo: “Tiểu Bách tìm anh giúp đỡ, anh lại quay đầu nói hành tung của Tiểu Bách cho mẹ tôi biết. Nó cùng đường, lấy dao uy hiếp anh thả nó đi.”

Mộc Trạch Tùng mở to hai mắt.

Biểu cảm nhỏ bé cùng với ngôn ngữ cơ thể của anh ta đã cho cô đáp án. Cô tựa vào khung cửa, tia sáng trong mắt vụt tắt: “Mộc Trạch Tùng, anh tuyệt đối không thích hợp đi theo giới chính trị.” Một người không biết nói dối, không đủ tư cách trở thành chính khách.

Hồi lâu sau, anh ta mới lên tiếng: “Cô đi đi, về Mỹ, hay là về Nam Tư cũng được, tạm thời đừng trở lại.” Dừng một chút, anh ta lại nói, “Đây là tốt cho cô.”

Cô lại nở nụ cười: “Tôi không chỉ vì lá thư này mà trở về. Hiện nay tôi đang theo một bản tin, lật lại câu chuyện hơn hai mươi năm về trước, tôi trở về, chính là muốn tìm ra chân tướng.”

***

Từ buổi sáng, mưa đã tí tách không ngừng. Hôm nay Mộc Tiểu Thụ không lái xe, cô mở ô đi trong màn mưa.

Hôm nay là ngày nghỉ của cô, cô mặc áo len giản dị, đi trên ngã tư đường vô biên hướng về nhà mình.

Chuyện người mẫu trình diễn thiết kế đã quyết định, người mẫu phương Đông do công ty của Tô Hiểu Mạt cung cấp. Cô cũng không hề vì tình bạn cũ mà dễ dãi, ngược lại, bởi thể sự kỳ vọng của cô đối với Tô Hiểu Mạt càng tăng thêm mấy phần hà khắc. Nhưng thật bất ngờ, Tô Hiểu Mạt đã làm rất tốt.

Tô Hiểu Mạt cùng với người mẫu công ty đến diễn thử, không ngờ lại phù hợp tất cả yêu cầu của Mộc Tiểu Thụ, cho dù là về ngoại hay bên trong. Chưa từng có người mẫu nào phù hợp với ý tưởng của nhà thiết kế đến vậy. Nhưng Tô Hiểu Mạt làm được.

Mộc Tiểu Thụ ngồi ghế giám khảo, khi nhìn thấy Tô Hiểu Mạt trên sàn diễn, cô ngẩn ngơ trong phút chốc, Tô Hiểu Mạt hiểu rõ sở thích ngay cả yêu cầu của cô, thậm chí nói thẳng không hề khách khí, Tô Hiểu Mạt phỏng đoán tính cách của cô một cách rõ ràng.

Có thể tìm được người cộng tác có lòng như vậy, bất cứ nhà thiết kế nào cũng sẽ cảm thấy vui mừng. Tuy nhiên, Mộc Tiểu Thụ không hề cảm thấy vậy, bởi vì ngoại trừ là một nhà thiết kế, cô vẫn là bạn của Tô Hiểu Mạt.

Cô không thích bị bạn bè coi như linh kiện tháo dỡ ra, sau đó nghiền ngẫm nghiên cứu, cuối cùng rút ra kết luận.

Cô không thích cảm giác này cho lắm.

Có điều cuối cùng cô vẫn lựa chọn Tô Hiểu Mạt, về phương diện lý trí, cảm xúc nhỏ bé của cô thật sự không đáng nhắc tới. Huống hồ, quả thật không có người mẫu nào khác hợp ý cô hơn.

Một khi việc chọn người mẫu đã xác định, Mộc Tiểu Thụ liền an nhàn. Dung Tuyền Khanh hào phóng cho cô mấy ngày nghỉ, cũng vỗ ngực cam đoan không cần cô bận tâm đến giai đoạn hậu kỳ.

Cô rất tin tưởng vào thực lực của Dung Tuyền Khanh, huống chi còn có Thẩm Thuần Thục ở đây, bởi vậy cô không hề có áp lực khi chấp nhận ngày nghỉ này.

Đang đi trên đường, di động cô vang lên.

Cô cầm lên nhìn, là một dãy số lạ. Cô bấm nút nhận máy, nghe được đầu dây bên kia truyền đến câu hỏi nho nhỏ lễ độ: “Xin hỏi có phải Mộc Tiểu Thụ không?”

Mộc Tiểu Thụ ngẩn người, chỉ cảm thấy hơi nóng bùng nổ trong đầu. Cô cảm thấy khó mà tưởng tượng, nhưng lại không dám khẳng định.

Đối phương lại chần chừ hỏi một câu: “Xin hỏi cô Mộc Tiểu Thụ có ở đó không?”

“Có, sao lại không chứ.” Cô cong khóe miệng, “Trần Tổ Bình, nói chuyện với cậu hóa ra cũng có lúc lịch thiệp vậy à?”

Đối phương im lặng nửa giây, sau đó bùng phát: “Mộc Tiểu Thụ cậu là cái đồ không có lương tâm sao đi một cái là tám năm trời hả cậu thu xếp ổn thỏa cũng không biết cho người ta cách thức liên lạc sao có biết tôi tốn rất nhiều công sức mới tìm được cách liên lạc với cậu không ông đây gặp bao nhiêu khó khăn cậu có biết không hả...”

Còn chưa đợi Mộc Tiểu Thụ có phản ứng, điện thoại của đối phương đã bị người khác giành lấy.

Đó là một giọng nữ, trong trẻo lạnh lùng, nhưng mang theo sự hưng phấn đã được đè nén: “Tiểu Thụ, thật là cậu hả? Đầu óc Tổ Bình hỏng rồi, cậu đừng để ý tới anh ấy, anh ấy nghe được tiếng cậu quá kích động thế nên...thế nên Tiểu Thụ thật là cậu sao?”

Thế nên Cao Linh cậu còn kích động hơn Trần Tổ Bình rồi.

“Cao mỹ nhân,” Mộc Tiểu Thụ hét to với ông nói, “Tôi nhớ cậu muốn chết!”

Đối phương lại im lặng mấy giây, sau đó là tiếng giành điện thoại.

Cuối cùng không trì hoãn nữa, Cao Linh chiến thắng. Cao Linh nói chậm rãi: “Tiểu Thụ, hôm nay gọi cho cậu chủ yếu là muốn báo với cậu một việc.”

“Việc gì?” Mộc Tiểu Thụ tò mò.

“Tôi sắp kết hôn rồi.” Cao Linh nói, “Nói chính xác hơn là tôi và Tổ Bình, chúng tôi sắp kết hôn rồi.”

Con mưa vẫn rơi tí tách, nhưng Mộc Tiểu Thụ lại cảm thấy thế giới đứng yên trong nháy mắt.

Cô dừng bước, đứng trong màn mưa, trái tim đập thình thịch.

Mấy năm nay cô dốc sức bước đi vội vàng, hận không thể dùng một năm coi như ba năm.

Trong thế giới của cô, thời gian đã đứng im, nhưng ở nơi cô không biết, trái đất vẫn xoay tròn như thuở ban đầu, mà bạn thân năm đó cuối cùng tu thành chính quả.

Bên tai là tiếng lúi rúi của Trần Tổ Bình và Cao Linh xen lẫn nhau: “Hôn lễ cậu nhất định phải tới đó, Thái Hòa cũng rất nhớ cậu. Hà Triết Văn ngày nào cũng nhắc khi nào gặp lại cái tên không lương tâm cậu nhất định sẽ hung hăng chém cậu, có điều cậu cũng đừng bởi vì lời hù dọa của cậu ta mà không đến...”

Mộc Tiểu Thụ nhin không được cong khóe miệng: “Hôn lễ của các cậu, tôi đâu dám không tới. Cho dù bị Hà Triết Văn chém một trăm nhát, tôi cũng phải đi.”

Cô lẳng lặng lắng nghe hai người bạn kể lại những chuyện đã xảy ra trong mấy năm xa cách.

Đều là chuyện vụn vặt, nhưng cô lắng nghe lại cảm thấy hạnh phúc.

Cho đến khi cúp máy cô mới sực nhớ, cô đã quên nói với họ rằng: tôi cũng nhớ các cậu, rất nhớ rất nhớ.

Trước mắt chính là căn hộ của cô và Kì tiên sinh, cuộc điện thoại này bất giác trò chuyện thẳng một đường về nhà.

Bỗng dưng cô rất hy vọng, về đến nhà mở cửa ra thì có thể gặp được Kì tiên sinh của cô.

Cô đã quen với sự ấm áp, không thể nào đối mặt với cô đơn nữa.

Đi tới dưới mái hiên, cô đóng lại chiếc ô ướt sũng.

Đằng sau có người đi theo tới, cô cũng chẳng để ý. Cho đến khi người kia vẫn đi theo cô tới cửa nhà, cô mới âm thầm nảy sinh cảnh giác.

Cô dừng bước, cách vài bước phía sau, người kia cũng dừng lại.

Cô không quay đầu lại, cô biết giờ quay đầu lại ngược lại rút dây động rừng. Thế là cô bình thản, vờn tay lục lọi trong túi, tiếp theo dùng tốc độ nhanh như chớp lấy ra bình xịt hơi cay phun về phía đằng sau mình.

Người kia kỹ năng nhanh nhạy, dễ dàng tránh né hơi cay, tiến gần về phía cô.

Khuỷu tay cô gấp lại hướng về phía sau, kỹ thuật nắm bắt đơn giản mau chóng bị người đằng sau khống chế.

Sau lưng cô ứa ra một lớp mồ hôi mỏng.

Bên tai là tiếng cười đàn ông: “Thụ Nhi, công phu mèo cào của cậu không được rồi. Còn cái tính cảnh giác của cậu nữa, người ta theo tới cửa nhà mới có phản ứng, nếu thực sự là kẻ xấu, cậu có một trăm bình xịt hơi cay cũng không đủ dùng.”

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 30: Lời khuyên

“Minh Sùng!” Mộc Tiểu Thụ cắn răng, “Cậu học theo Tả Trọng hả?” Vừa gấp mặt là động tay động chân.

Minh Sùng cười âm áp: “Sao có thể chứ, tôi làm sao giống Trọng Tử không biết nặng nhẹ?”

Mộc Tiểu Thụ mở cửa ra, bật đèn treo ở phòng khách.

Minh Sùng quan sát phòng khách một vòng, đưa ra kết luận: “Thụ Nhi, có tiền đồ nhĩ, sống cùng đàn ông.”

Mộc Tiểu Thụ liếc cậu ta một cái: “Thu lại cái mũi chó của cậu đi, đừng ngửi nữa.” Dừng một chút, cô ngượng ngùng nói, “Tôi sống cùng đàn ông thì sao.”

Minh Sùng đảo qua ánh mắt chim ưng, nhìn thẳng ngón áp út của Mộc Tiểu Thụ: “Tôi nói, cậu hùng hồn vậy hóa ra là có danh phận rồi.”

Mộc Tiểu Thụ hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, cô cầm cái gối trên sofa ném qua đầu Minh Sùng: “Tà Trọng đâu? Hai cậu không ở cùng nhau à?”

Minh Sùng không hề ngược mắt lên, trở tay bắt lấy cái gối, đáp: “Có buổi tập trận, cậu ấy không đi được.”

“Còn cậu thì nhàn rồi nhĩ?” Mộc Tiểu Thụ nhin không được mỉm cười.

Minh Sùng ngã ngồi lên sofa, thoải mái thở dài một tiếng: “Tôi vừa lập được công lớn một thời gian trước, bây giờ đang nghỉ ngơi, Trọng Tử tức lắm đấy.”

Mộc Tiểu Thụ đi vào phòng bếp pha một ấm trà hợp khẩu vị của Minh Sùng, lần thứ hai đi vào phòng khách, cô thấy trên bàn có thêm hai túi văn kiện bằng giấy dai.

Minh Sùng nói: “Một phần tư liệu là thứ cậu cần. Chứng cứ năm đó đều nằm trong tài liệu này, muốn dùng thế nào tự cậu xử lý.” Dứt lời cậu ta chỉ một cái túi khác mỏng hơn, “Cái này chính là tin tức có liên quan đến Tạ Hoài Chương mà tôi và Trọng Tử có thể tìm được.”

Trái tim Mộc Tiểu Thụ đập mạnh.

“Có điều cậu đừng ôm hy vọng quá lớn.” Minh Sùng nói, “Tôi tìm kiếm mấy năm nay, vẫn chưa tìm được tung tích chính xác của ông ngoại cậu. Mỗi lần bỏ cuộc thì sẽ có mồi nhử kéo lại, nhưng một khi tới địa điểm xác minh thì mới phát hiện đều là địa chỉ giả mang tên ông ngoại cậu. Mỗi phần tình báo đều cùng một dạng, nếu không phải tôi kiểm tra nhiều lần, thật không biết bên trong còn có phức tạp.”

Mộc Tiểu Thụ cầm túi giấy dai, không nói gì.

“Có điều, loại mảnh khoe này tôi không phải gặp lần đầu tiên.” Minh Sùng bỗng nhiên ngừng đầu nhìn sang Mộc Tiểu Thụ, “Năm đó khi tôi nhờ người tìm hành tung của cậu cũng gặp phải tình huống này. Trên tư liệu viết rõ ràng cậu ở Bắc Kinh, tin tức, thân phận xác minh không sai chút nào, nhưng tôi và Trọng Tử chạy đến Bắc Kinh mới phát hiện, quả thực tại địa điểm đã điều tra có một cô gái, nhưng không phải là cậu.”

Trong mắt Minh Sùng bỗng nhiên hiện lên một tia tán thưởng: “Thủ thuật che mắt này quả thật kín đáo.”

Mộc Tiểu Thụ cất tiếng: “Chứng cứ tôi nhận, về phần hành tung của ông ngoại, tôi sẽ tự tìm. Cảm ơn hai cậu.”

“Thụ Nhi.”

Bỗng nhiên, Minh Sùng trầm giọng nói: “Những lời tiếp theo, có lẽ cậu không thích nghe, nhưng tôi vẫn muốn nói.”

Trong lòng Mộc Tiểu Thụ hồi hộp, nghe thấy Minh Sùng nói: “Ông ngoại cậu ở đâu, chỉ có Kì Tấn Khiêm biết được. Năm đó anh ta giấu cậu rất kỹ, hiện giờ cũng giấu ông ngoại cậu rất tốt.”

Mộc Tiểu Thụ khề thờ phào nhẹ nhõm: “Cậu muốn nói cái này à? Anh ấy đã nói với tôi, anh ấy quả thật biết hành tung của ông ngoại tôi. . .”

“Thế anh ta có nói ông ngoại cậu đang ở nơi nào không?” Minh Sùng nói.

Mộc Tiểu Thụ nghẹn lời.

“Thụ Nhi, cậu cảm thấy Kì Tấn Khiêm đối tốt với cậu, nhưng cậu có nghĩ tới là vì sao không? Một người sao có thể vô duyên vô cớ thật lòng đối tốt với một người khác? Cậu nghĩ rằng anh ta yêu cậu, nhưng trước khi nảy sinh tình yêu thì sao?”

“Con người Kì Tấn Khiêm không đơn giản, Thụ Nhi, cậu không thu phục anh ta được đâu.”

***

Khi mấy ngày liền mưa to sắp ngừng, phân huấn luyện người mẫu cũng đến hồi kết thúc. Mộc Tiểu Thụ trở lại TRsam xem người mẫu diễn tập mấy lần, cô cảm thấy rất hài lòng.

Bản thiết kế đã gửi cho ban tổ chức show thời trang Paris trước thời hạn quy định, hiện giờ chỉ đợi đến ngày trình diễn.

Mộc Tiểu Thụ ở phía sau sân khấu vuốt ve lễ phục do mình thiết kế. Những bộ trang phục này đều là tâm huyết của cô, cô tận mắt nhìn thấy đường nét thô sơ của chúng nó dần dần trở thành bộ trang phục hoàn chỉnh.

Chúng nó tựa như đứa con của cô, đến từ huyết mạch và tâm tư của cô.

Khi Dung Tuyền Khanh nhìn bộ trang phục hoàn chỉnh lần đầu tiên, cô liền khen mãi dòng lễ phục mặt trời mọc tại Vatican. Cô quả quyết bộ những bộ lễ phục này nhất định xinh đẹp vượt trội, cho dù không lấy được hạng nhất cũng sẽ để lại dấu ấn không phai trong giới thiết kế năm nay.

Thảm Thuần Thư thì thiên về suối nước nóng núi tuyết của dòng Leukerbad, hai bộ lễ phục kia giản dị mà ấm áp, rất dễ dàng rung động lòng người.

Mộc Tiểu Thụ lại thích nhất bộ lễ phục cuối cùng của dòng Leukerbad. Bộ lễ phục màu xám trông hơi tẻ nhạt.

Mỗi lần nhìn thấy bộ lễ phục đó, cô sẽ nghĩ tới núi tuyết tại Leukerbad. Ánh mắt nóng rực của Garcia nhìn chằm chằm chiếc nhẫn của cô, nói với cô sự tồn tại độc nhất vô nhị của chiếc nhẫn kim cương này. Khoảnh khắc ấy, cô theo bản năng quay đầu lại, anh ở trong đám người dường như có cảm ứng ngược mắt nhìn về phía cô, ánh mắt lưu luyến.

Trong hình ảnh, anh đeo chiếc khăn quàng cổ màu cam của cô, trông hơi buồn cười, lại có phần đáng yêu. Núi tuyết mờ mịt làm bối cảnh, trong mắt cô rốt cuộc không nhìn thấy gì khác.

Vì thế còn có lò sưởi bùng phát linh cảm của cô, vì thế còn có đoạn kết của Leukerbad được cô vuốt ve trong lòng bàn tay gờ phút này.

Cửa phòng thay đồ từ ngoài mở ra, Tô Hiểu Mạt còn mặc lễ phục đi tới.

“Tôi còn tưởng cậu đi trước rồi.” Tô Hiểu Mạt cười nói, “Những lễ phục này thật xinh đẹp, mặc chúng nó trên người, tôi đều tưởng rằng mình trở thành công chúa.”

Mộc Tiểu Thụ mỉm cười: “Không cần lễ phục, cậu cũng là công chúa.”

Tô Hiểu Mạt lại thở dài một hơi: “Tôi hiểu được mình nặng nề bao nhiêu. Hồi bé quá ngây thơ, chỉ mơ mộng muốn làm công chúa, giờ xem ra phù thủy vẫn hợp với tôi hơn.”

“Đâu có phù thủy nào xinh đẹp như vậy?” Mộc Tiểu Thụ cười nói.

Tô Hiểu Mạt chớp mắt, hỏi: “Kì tiền sinh không tới cùng cậu sao? Tình cảm hai người tốt như vậy, tôi tưởng rằng hai người luôn như hình với bóng.”

“Anh ấy bận công việc, hiện tại không ở trong nước.” Mộc Tiểu Thụ đáp.

“Thế à,” Tô Hiểu Mạt hơi cup mắt, không để ý nói, “Hôm trình diễn tại Paris, anh ấy sẽ đến chứ?”

Mộc Tiểu Thụ đột nhiên nảy sinh mấy phần ngang ngạnh: “Đến, đương nhiên phải đến. Anh ấy không đến được cũng phải đến.”

Tô Hiểu Mạt sững sốt, ngay sau đó lắc đầu cười.

“Lão đại, Thảm lão đại tìm chị.” Cái đầu của Hà Phi Phi từ cạnh cửa ló vào.

“Cậu bận chuyện của cậu đi, tôi thay xong cũng nên đi rồi.” Tô Hiểu Mạt nói.

Mộc Tiểu Thụ gạt đầu, đẩy cửa đi ra ngoài.

“Sư phụ, thầy tìm em?” Mộc Tiểu Thụ nhẹ giọng hỏi.

Thảm Thuần Thư vẫy tay với cô: “Lại đây.”

Cô nghe lời đi qua.

Trước mặt Thảm Thuần Thư là một cái bàn dài, trên bàn đặt một bản thiết kế.

“Em quyết định muốn trình diễn bộ lễ phục này tại show thời trang Paris?” Anh chỉ vào bản thiết kế nằm trên bàn, “Nếu tôi không nhìn lầm, phong cách thế này hẳn là thuộc về Cơ Sùng An của Uren.”

Cô mau chóng nhíu mày, đáp: “Cơ Sùng An tìm em, muốn em giúp anh ta một việc, trình diễn bộ lễ phục này tại show thời trang Paris. Sau khi trình diễn chủ đề chính, thì sẽ trình diễn một số khác, năm ngoài cũng có tác phẩm không phải của nhà thiết kế chính, thế nên cũng không coi là ngoại lệ.”

“Nhưng Cơ Sùng An là nhà thiết kế của Uren.” Thảm Thuần Thư nói.

“Em hiểu ý của thầy, Cơ Sùng An đã trao lại quyền cho em, thế nên chuyện có liên quan đến xâm phạm quyền thương mại sẽ không gây rắc rối.” Cô nghiêm túc giải thích, “Về phần có thể đánh bóng nhãn hiệu cho Uren hay không, em nghĩ là không. Bởi vì...” Cô dừng một chút, rồi nói tiếp, “Cơ Sùng An đã hứa, nếu em giúp anh ta việc này, sau khi kết thúc show diễn, anh ta sẽ rời khỏi Uren.”

Uren mất đi Cơ Sùng An, tất nhiên sẽ chịu tổn thất. Từ Linh tính tình đồ kị, hạn chế sự phát triển của nhà thiết kế mới, bởi thế trong vài năm nữa Uren sẽ không có nhà thiết kế nào chống chọi được với TRsam.

Bởi vậy, không ai cảm thấy đây là một vụ buôn bán lỗ lãi.

Thẩm Thuận Thư híp mắt, ngay sau đó nhòen miệng cười: “Nhìn không ra, học trò của tôi rất lợi hại.”

Mộc Tiểu Thụ cảm thấy rốt cuộc có thể thở phào nhẹ nhõm.

***

Khi Kì Tấn Khiêm gọi điện đến, Mộc Tiểu Thụ đang ở phòng bếp nấu canh.

“Em đang làm gì đó?” Âm thanh của anh vô cùng thanh thản.

Cô ném thử một ngụm canh, đáp: “Em đang học nấu canh đấy, anh trở về em nấu cho anh ăn.” Trong lời nói tràn đầy vẻ đắc ý.

Anh nở nụ cười: “Kì phu nhân đảm đang như vậy, bệnh tương tư của anh nặng thêm rồi. Em nói làm sao mới được đây?”

“Vậy anh mau chóng trở về đi, trở về em sẽ đền bù cho anh.” Cô cười đáp.

“Muốn anh về à?” Anh lặp lại lần nữa.

Cô buồn cười: “Muốn, rất muốn rất muốn. Thế nên khi nào thì Kì tiên sinh có thể về đây?”

Âm thanh của cô mềm mại êm ái, mang theo chút giọng điệu làm nũng. Anh rút cuộc bại trận: “Vậy em ra mở cửa đi.”

Cô sùng sốt, hồi lâu sau mới phản ứng lại, lập tức mang dép chạy ra mở cửa.

Cửa mở, đứng cạnh cửa là Kì tiên sinh trông mệt mỏi, một tay vắt áo khoác, một tay xách cặp hồ sơ.

Kì Tấn Khiêm bị ánh sáng vàng bên trong phòng làm chói mắt nên híp mắt lại, khi anh mở mắt lần nữa thì trông thấy cô gái của anh mang tạp dề đứng dưới vầng sáng. Khuôn mặt cô hơi ửng đỏ, không thể che dấu cảm xúc trong đôi mắt đen nhánh kia.

Cô cầm lấy áo khoác của anh, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn trên gương mặt anh: “Mau vào, canh nấu sắp xong rồi.”

Về mệt nhọc trên đường đã biến mất.

Tắm xong, sự uể oải lưu lại trên cơ thể đã trở thành hư không, khi anh mặc áo choàng tắm đi vào phòng ăn, trên bàn đã dọn sẵn một bát canh khoai từ nấu sừn nóng hổi.

“Anh ném thử mùi vị xem.” Cô cười tạp dề, từ phòng bếp đi tới.

Anh không động đậy.

“Sao thế?” Cô đi tới trước mặt anh, “Anh mệt lắm hả?” Cô lấy tay sờ hai má anh.

Anh cúi đầu mỉm cười: “Không mệt. Cơ mà cũng không đói.” Anh cúi xuống ngửi mùi hương trên tóc cô. Cô mới vừa gội đầu, còn chưa sấy khô tóc, mang theo mùi tắm gội nhàn nhạt.

Thật khiến cho người ta say lòng.

Đợi khi cô nhận ra anh muốn làm gì thì đã muộn.

Anh bỗng cô lên, đặt trên sofa ngoài phòng khách. Còn chưa đợi cô có phản ứng, anh liền khóa môi cô.

“Trở về phòng...” Cô nhỏ giọng kháng nghị một tiếng liền bị anh cướp đi hô hấp, “Tắm màn...”

Tắm màn vẫn mờ rộng, ngoài cửa sổ sát đất là ánh sao đầy trời cùng với ánh đèn của thành phố sầm uất.

“Đừng sợ,” anh nói, “Chúng ta ở tầng cao nhất, không ai quấy rầy.” Nói xong, anh vươn tay tắt đèn treo ở phòng khách, chỉ chừa lại chiếc đèn tường vàng nhạt.

Dưới ánh sáng đèn tường lờ mờ, trông cô càng quyến rũ hơn. Khuôn mặt của cô, bộ ngực của cô, vòng eo của cô, đôi chân của cô, không có chỗ nào là anh không yêu nhất. Nhớ nhưng mấy ngày liền trong khoảnh khắc không thể cứu vãn.

Khi tất cả chấm dứt anh và cô nằm trên tấm thảm nhung. Cô rúc vào lòng anh, trên người được áo choàng tắm của anh bao bọc.

Anh hôn lên thái dương của cô: “Chúng mình kết hôn đi.”

Cô nhẹ nhàng mỉm cười: “Không phải anh đã cầu hôn thành công rồi sao?” Cô giơ tay trái lên, chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út lóe lên tia sáng trắng nhàn nhạt.

“Là kết hôn thật sự, đến cục dân chính đăng ký, còn nữa, cho em một buổi hôn lễ long trọng.” Anh ôm cô, trầm tư, “Em thích hôn lễ kiểu gì? Kiểu Trung Quốc hay là kiểu phương Tây?”

Cô đột nhiên hỏi: “Kì tiên sinh, tại sao anh đối tốt với em như vậy? Đâu có ai vô duyên vô cớ đối tốt với người khác chứ?”

Anh bị câu hỏi của cô chọc cười: “Kì phu nhân, anh không đối tốt với em thì nên đối tốt với ai? Gặp được em, có lẽ chính là số mệnh của anh.”

Cô cũng cười, ôm lấy cổ anh: “Được, chờ khi từ Paris trở về, chúng mình liền kết hôn. Kết hôn thật sự, sau đó ở bên nhau cả đời.”

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 31: Bữa tiệc Paris

Show thời trang Paris sẽ diễn ra vào hai ngày sau, Mộc Tiểu Thụ đã sớm thu xếp hành lý xong, cô hết sức kích động.

Kì Tân Khiêm ngồi trên sofa xem tạp chí, bất đắc dĩ nói: “Kì phu nhân, đừng nhìn hành lý nữa, em đã kiểm tra ba ngày rồi.”

Cô dứt khoát ngồi xuống cạnh anh, ôm cánh tay anh: “Mau an ủi em đi, dạo này nhịp tim của em yếu đuối không ổn định. Anh nói xem nếu ban giám khảo không thích thiết kế của em thì làm sao đây?”

Anh lật qua một trang tạp chí, đáp: “Không sao cả, anh thích là được rồi.”

“Nhưng lần này em đại diện TRsam mà, nếu thua Uren thì phải làm sao?” Cô lo lắng bứt rứt, “Nếu lễ phục cuối cùng xảy ra sai lầm thì làm sao đây? Nếu thiết kế của Từ Linh tuyệt vời hơn thì tính sao hả? Nếu...”

Anh khép lại quyển tạp chí, quay đầu nhìn cô: “Không có nếu như. Anh không thể cam đoan tất cả mọi người sẽ thích thiết kế của em, nhưng anh có thể khẳng định thiết kế của em nhất định sẽ khiến khán giả kinh ngạc.”

Cô luôn luôn tin tưởng anh vô điều kiện, nhưng lần này vẫn bất an như cũ: “Anh đừng gạt em mà.”

Anh nhin không được mỉm cười: “Anh gạt em làm gì?”

“Nếu...” Cô lại nhíu lông mày.

Anh thở dài khó mà nhận ra: “Anh đã nói, không có nếu như. Cho dù thiết kế của em tệ hại, cuối cùng em hai bàn tay trắng, em cũng là vợ anh. TRsam không cần em, anh cho em một công ty độc lập. Nếu em ngại quản lý công ty quá phiền toái, em có thể tách khỏi công ty lớn. Có rất nhiều cách thức, tuy rằng bản lĩnh anh không lớn, nhưng anh vẫn có khả năng để vợ mình cả đời không lo toan.”

Nhưng cô chỉ nắm được một điểm trong lời của anh, sắc mặt ưu sầu: “Nếu lần này không làm tốt, có lẽ TRsam thật sự không cần em...”

Anh nhin không được bóp trán bật cười. Đầu óc của cô quẹo tới chỗ nào rồi, thật là khiến anh phải chào thua. Anh không khỏi nhớ tới tám năm trước, hồi cô kiểm tra điểm thi đại học cũng khẩn trương như vậy, khiến anh ở Canada xa xôi cũng như lâm đại địch theo. Anh hủy bỏ một cuộc họp, để dành cô cả buổi, cuối cùng đỡ mãi mới lừa cô kiểm tra điểm thi.

Cho tới bây giờ, anh cũng không dám tin tưởng, hóa ra Kì Tân Khiêm cũng là phạm phu tục tử, cũng biết làm chuyện vui vẻ để dành con gái.

Chẳng qua là gặp được cô.

***

Một ngày trước show diễn, Mộc Tiểu Thụ cùng phân đội TRsam xuất phát trước. Trước khi đi, cô và Kì Tân Khiêm đã hẹn gặp tại Paris.

Tô Hiểu Mạt vốn cùng nhóm người Mộc Tiểu Thụ đi cùng chuyến bay, nhưng tạm thời vì việc tư nên không thể đồng hành.

“Tiểu Thụ, tôi xử lý xong xuôi chuyện bên này rồi qua ngay, trễ nhất là đêm nay tới.” Đầu dây bên kia, âm thanh Tô Hiểu Mạt chập chờn, nghe không rõ lắm.

Mộc Tiểu Thụ quan tâm hỏi: “Sao thế, xảy ra chuyện gì à?”

“Không có gì, việc trong nhà thôi. Nhóm người mẫu phương Đông còn lại vẫn đi cùng các cậu, để An Tây của TRsam các cậu quản lý là được, trước đó cũng là do cô ấy phụ trách.” Tô Hiểu Mạt nói.

Mộc Tiểu Thụ cũng chẳng hỏi nhiều, chỉ đành nói tạm biệt.

***

Cúp máy, Tô Hiểu Mạt mặc áo lót, choàng thêm áo khoác, rón ra rón rén ra khỏi phòng ngủ.

Vừa ra khỏi cửa liền trông thấy Đan Hiểu Thanh không biết đứng ở cạnh cửa bao lâu.

“Anh ấy ở bên trong?” Sắc mặt Đan Hiểu Thanh tái xanh.

Tô Hiểu Mạt thân nhiên nhìn cô ta: “Có việc gấp sao? Tiên sinh còn chưa tỉnh. Tôi còn có việc, đi trước.”

Đan Hiểu Thanh bỗng nhiên nở nụ cười: “Tô Hiểu Mạt, cô cho là cô dựa vào gì có thể trèo nhanh như vậy?”

Tô Hiểu Mạt dừng bước chân.

“Chẳng qua dựa vào duyên mỏng của cô và người kia. Cô ta là cháu út của nhà họ Mộc, cô tính là cái gì chứ? Chỉ là một thể thân, cũng dám kiêu ngạo trước mặt tôi.” Đan Hiểu Thanh cười mỉa mai.

“Nói xong chưa?” Tô Hiểu Mạt điềm tĩnh cất tiếng.

Đan Hiểu Thanh khề hừ một tiếng: “Cô xin Thanh Nhượng cái công ty nhỏ kia muốn làm gì? Muốn có chỗ đứng ư? Đừng có nằm mơ, năm đó cô là một con điếm, bây giờ tự cho là thay đổi lớp da thì không phải nữa sao?”

Tô Hiểu Mạt lạnh lùng liếc nhìn Đan Hiểu Thanh.

“Cơ mà, cô cũng chẳng đắc ý được bao lâu đâu,” Đan Hiểu Thanh cười lạnh, “Nhà họ Tiêu sẽ mau chóng tổ chức hôn lễ. Sau hôn lễ, cô chẳng là gì cả.”

***

Khi đến Paris thì đã hoàng hôn, Mộc Tiểu Thụ vội vàng dùng bữa tối rồi đến sân khấu xem diễn tập.

Khi đang diễn tập được một nửa thì Tô Hiểu Mạt đến nơi.

“Tôi lập tức đi thay quần áo.” Tô Hiểu Mạt nói.

Mộc Tiểu Thụ trông thấy khuôn mặt hơi tái nhợt của cô ta, nói: “Không vội, cậu ăn tối chưa? Tôi bảo Phi Phi để lại một phần bữa tối cho cậu.”

“Cám ơn.” Tô Hiểu Mạt cười cười, “Tôi đã ăn trên máy bay, đừng vì tôi mà kéo dài tiến độ.”

Mộc Tiểu Thụ ngồi dưới sân khấu, xem người mẫu mặc từng trang phục đi ra biểu diễn.

Không thể không thừa nhận, trong nhóm người mẫu phương Đông, cách biểu diễn của Tô Hiểu Mạt hợp ý cô nhất.

Cảm xúc cô đặt trên lễ phục, Tô Hiểu Mạt nắm rất rõ, nhiều một chút thì quá lố, thiếu một chút thì tầm thường.

Lễ phục đẹp cũng cần người mẫu chuẩn để biểu diễn, nếu không thất bại trong gang tấc.

Sau khi diễn tập kết thúc, Mộc Tiểu Thụ ở lại hậu trường.

Ngày mai là show thời trang, cô luôn cảm thấy còn chi tiết còn chưa xử lý tốt. Hí hoáy một hồi cũng không nhận ra trời đã sáng.

Vừa nhìn di động, quả nhiên có vài cuộc gọi nhờ của Kì Tân Khiêm.

Cô gọi lại cho anh, điện thoại nhanh chóng bắt máy.

“Bây giờ em rảnh rồi?” Anh cười nói.

Cô hơi ngượng ngùng: “Anh đến khi nào?”

“Vừa đến.” Anh nói.

Cô nhìn thời gian cuộc gọi nhờ đầu tiên. Kì tiên sinh nói dối, anh đã tới hai tiếng rồi, lại kiên nhẫn không tới nơi biểu diễn, hiển nhiên không muốn quấy rầy cô.

“Anh có mệt không?” Âm thanh cô mềm mại, “Đêm nay anh ngủ sớm một chút, ngày mai đến xem buổi trình diễn của em. Ngủ ngon.”

Anh nở nụ cười: “Anh không mệt, hành trình với cường độ như vậy so với hồi trước anh đi công tác thì không tính là gì. Còn nữa, hiện tại không nên nói ngủ ngon, nên là chào buổi sáng.”

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, vàng thái dương nhảy ra từ chân trời, quả nhiên trời đã sáng.

“Tuy rằng nói vậy em nhất định sẽ không nghe, nhưng anh vẫn muốn nói,” anh nói, “Đi nghỉ ngơi một lúc, đừng để mình quá mệt mỏi.”

Cô đáp: “Em không mệt chút nào.” Buổi biểu diễn sắp sửa bắt đầu khiến cô phấn khởi một chút, làm giọng nói cũng run theo.

Anh hiểu rõ, chỉ dặn vài câu rồi cúp máy.

Nhà thiết kế ở hậu trường suốt đêm không chỉ có mình Mộc Tiểu Thụ. Các nhà thiết kế đến từ khắp nơi trên thế giới đều tụ họp đằng sau hội trường biểu diễn rộng lớn, cùng đợi show thời trang mở màn.

Dung Tuyền Khanh và Thẩm Thuần Thụ cũng tới đây. Cùng đến còn có hai vị chủ tịch khác của TRsam, Thích Chí Vi và Lê Dịch.

Lê Dịch cười hi hi đi tới vỗ vai Mộc Tiểu Thụ: “Không tệ, giữ được bình tĩnh, nhớ lần đầu tiên anh tới đây khăn trương đến nỗi đi nhầm phòng.”

Mộc Tiểu Thụ nhếch miệng: “Đừng vỗ, vỗ nữa em sẽ phát nổ đó.”

Lê Dịch cười ha ha.

“Khi nào thì tới phiên em?” Thẩm Thuần Thụ hỏi.

Mộc Tiểu Thụ đáp: “Hai rưỡi chiều.”

Thẩm Thuần Thụ đặt tay lên vai cô, không nói gì cũng đã cho cô sự động viên lớn nhất.

Ngay sau đó, show thời trang Paris khai mạc. Khách khứa và giám khảo lần lượt ngồi vào vị trí.

Buổi biểu diễn buổi sáng chủ yếu là trang phục mang phong cách Tây Âu và Bắc Âu. Trên sân khấu hình chữ T, người mẫu cao gầy, kiêu sa, thướt tha thay nhau sải bước đi qua, dưới sân khấu là tia sáng nhấp nháy.

Đắm chìm trong bữa tiệc thời trang, thời gian trôi qua nhanh hơn nhiều so với dự đoán. Một buổi sáng mau chóng trôi qua, Mộc Tiểu Thụ đến hậu trường làm chuẩn bị cuối cùng.

Người mẫu tại hậu trường đã chuẩn bị sẵn sàng từ lâu. Cô tiến lên trước, ôm từng người mẫu, cũng khẽ sát nói bên tai các cô.

“Cám ơn các bạn, bây giờ, tôi giao bảo bối của mình cho các bạn. Cố lên.”

Người mẫu ở đây không ai chưa từng trải qua show diễn lớn, nhưng trong lời nói khê khàng của Mộc Tiểu Thụ lại bắt gặp dấy lên lòng nhiệt tình đã lâu không thấy.

Chủ đề thứ nhất Florence.

Tám người mẫu đầu tiên theo công vòm đi ra, đi tới sân khấu hình chữ T, sải bước đến trước mặt thế giới.

Sân khấu và hậu trường chỉ cách nhau một tấm màn hơi mỏng, nhưng ngăn trở tiếng hoan hô nồng nhiệt và sự yên tĩnh.

Khi chủ đề thứ nhất sắp biểu diễn xong, Mộc Tiểu Thụ bỗng nhiên nhíu lông mày: “Tô Hiểu Mạt đâu?”

Mấy người mẫu ở hậu trường ngơ ngác nhìn nhau.

An Tây vội chạy tới: “Em gọi điện thoại cho cô ấy liên tục, nhưng vẫn không bắt máy.”

Trái tim Mộc Tiểu Thụ nguội lạnh một nửa.

“Sao lại thế này?” Dung Tuyền Khanh đi vào hậu trường, đi theo sau cô là Thẩm Thuần Thụ.

An Tây tỏ vẻ sốt ruột: “Có một người mẫu không đến đúng giờ.”

“Người mẫu đó phụ trách lễ phục nào?” Thẩm Thuần Thụ bình thản cất tiếng hỏi.

An Tây đáp: “Bộ cuối cùng của đêm tuyết Leukerbad.”

Thẩm Thuần Thụ nhíu mày, ngược mắt nhìn thoáng qua Mộc Tiểu Thụ.

Anh biết bộ lễ phục này của chủ đề cuối cùng có ý nghĩa gì đối với Mộc Tiểu Thụ.

Dung Tuyền Khanh đưa ra quyết định nhanh chóng: “Chỉ đi mượn vài người mẫu phương Đông, các em chuẩn bị trước đi.”

“Không được.” Mộc Tiểu Thụ im lặng hồi lâu chợt cất tiếng.

“Em đừng tùy hứng.” Dung Tuyền Khanh cố hết sức dịu giọng, “Tuy rằng người mẫu mượn tạm thời sẽ không có hiệu quả tốt như đã tập từ trước, nhưng thời gian cấp bách, chúng ta chỉ có thể tìm phương án tốt thứ hai. Tiểu Thụ, bản thân thiết kế của em chính là một bữa tiệc, sẽ không bởi vì việc thay người mẫu mà có tổn hại. Cách biểu diễn lôi cuốn là để người ngoài nghề xem, những người trong nghề nhìn thấy rõ ràng, em hiểu không?”

“Em hiểu,” Mộc Tiểu Thụ nói, “Nhưng em không muốn dùng phương án tốt thứ hai, ít nhất đêm tuyết Leukerbad không thể tạm bợ.”

Dung Tuyền Khanh nhú mày, còn muốn nói thêm, lại bị Mộc Tiểu Thụ ngắt lời.

“Đêm tuyết Leukerbad phải do người hiểu nó biểu diễn, đây là điểm giới hạn của em.” Mộc Tiểu Thụ nhìn Dung Tuyền Khanh.

Dung Tuyền Khanh nổi nóng: “Bây giờ em muốn đi đâu tìm một người mẫu hiểu nó đây?”

“Còn có ai hiểu rõ chủ đề này hơn bản thân nhà thiết kế?” Mộc Tiểu Thụ chậm rãi nói.

Dung Tuyền Khanh sùng sốt.

“An Tây, gọi nhân viên qua trang điểm cho tôi, chủ đề cuối cùng sẽ do tôi biểu diễn.”

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 32: Kinh ngạc

Ngày đầu tiên Tô Hiểu Mạt đến Paris thì đã trông mệt mỏi, sau khi cố gắng chịu đựng hoàn thành buổi diễn tập thì cô ta đã kiệt sức.

Tô Hiểu Mạt còn chưa kịp nói tạm biệt với nhóm người Mộc Tiểu Thụ liền chạy về khách sạn, chưa cởi quần áo mà trực tiếp nằm ngã trên giường.

Khi tỉnh lại thì đã là sáng hôm sau, cô ta tắm qua loa, thay quần áo, rồi xách túi đi xuống lầu.

Tại đại sảnh khách sạn, có mấy gương mặt khách khứa Châu Âu ngồi rải rác.

Cô ta giờ cổ tay xem đồng hồ, sáu giờ ba mươi. Thời gian còn sớm. Thế là cô ta gọi một phần bữa sáng, bung vào khu nghỉ ngơi ở đại sảnh.

Có người đi qua bên cạnh, bỗng nhiên dừng bước.

“Hiếm khi ở nước ngoài gặp được đồng bào.” Người kia cười nói, “Tôi nhận ra cô, tối qua khi cô lên sân khấu biểu diễn. Bộ lễ phục cuối cùng của cô rất đẹp.”

Tô Hiểu Mạt ngẩng đầu. Trước mắt là một người phụ nữ mặc chiếc đầm chữ A màu ngà, tuổi tác không tính là trẻ, nhưng chăm sóc rất tốt.

Người phụ nữ cầm một cái đĩa nhỏ trong tay, tự động ngồi xuống vị trí trống đối diện Tô Hiểu Mạt: “Xin chào, tôi là Từ Linh, cũng là nhà thiết kế tham gia show diễn hôm nay.”

Tô Hiểu Mạt khựng lại: “Nếu hôm nay phải biểu diễn, sao cô vẫn còn ở khách sạn?” Nhà thiết kế tham gia show diễn đêm qua gần như đều ở lại hậu trường.

“Không vội.” Từ Linh cong khóe miệng tao nhã, “Nhà thiết kế Trung Quốc được sắp xếp vào buổi tối.”

Tô Hiểu Mạt sùng sốt: “Không phải là buổi chiều ư?”

Từ Linh cười cười: “Cô nhất định nhớ nhầm rồi, à, đây là danh sách buổi diễn.” Dứt lời cô ta lấy một tờ danh sách từ trong túi xách.

Tô Hiểu Mạt cầm lấy danh sách. Buổi diễn của nhà thiết kế phương Đông quả nhiên sắp xếp vào buổi tối. Cô ta tìm được tên của Mộc Tiểu Thụ.

TRsam, Arbre Studio, Sue Mu, 19:30.

“Vừa lúc còn sớm nhân cơ hội này nghỉ ngơi cho khỏe, trông cô tiêu tụy quá.” Từ Linh tỏ vẻ quan tâm nói.

Thần kinh căng thẳng của Tô Hiểu Mạt hơi thả lỏng: “Cám ơn.”

“Đừng khách sáo.” Từ Linh gật đầu.

Sau khi dùng xong bữa sáng Tô Hiểu Mạt rời khỏi đại sảnh, Đinh Tuyết Di từ phía sau đi tới.

“Sur phụ, chuẩn bị một chút rồi xuất phát ạ.” Đinh Tuyết Di nói.

Từ Linh chỉnh lại quần áo: “Cũng phải, ba giờ chiều đến lượt chúng ta.”

Cô ta xách túi lên, đi theo Đinh Tuyết Di ra ngoài, chỉ để lại một đĩa bánh ngọt trên bàn, chưa hề động tới.

***

Buổi biểu diễn hoãn lại khiến Tô Hiểu Mạt thờ phào nhẹ nhõm.

Trong lòng cô ta cất giấu một việc. Chuyện này hành hạ cô ta thật lâu, từ khi quyết định xin Tiêu Thanh Nhượng công ty người mẫu kia, rồi tới ngày hôm qua lên máy bay, mãi cho đến hiện tại, trái tim cô ta vẫn chưa ổn định.

Nói chính xác hơn, việc kia đã giấu trong lòng Tô Hiểu Mạt rất nhiều năm rồi.

Trong lòng bàn tay cô ta nắm chặt một tờ giấy nhỏ. Chữ viết trên tờ giấy đã bị thấm mồ hôi trong lòng bàn tay, trở nên mờ nhạt, những từng chữ trên đó cô ta đã thuộc nằm lòng.

Đó là số chuyến bay và số phòng.

Khi đứng trước cánh cửa kia, nỗi lo lắng trong lòng Tô Hiểu Mạt dâng tới đỉnh điểm. Cô ta không biết người bên trong có mở cửa hay không, cô ta không biết người kia có đuổi mình đi không, cô ta không biết...

Sau đó có tiếng động rất nhỏ, cánh cửa mở ra.

Kì Tấn Khiêm hơi kinh ngạc, anh tưởng rằng ngoài cửa là Mộc Tiểu Thụ, ai ngờ lại là Tô Hiểu Mạt.

Sau giây phút khựng lại ngẩn ngừ, anh cười lịch sự: “Chào cô, xin hỏi có chuyện gì không?”

Khoảnh khắc cửa mở ra, vẻ dịu dàng và ngạc nhiên sau khi nhìn thấy cô trong mắt Kì Tấn Khiêm, tất cả đều khiến trái tim Tô Hiểu Mạt rung động. Nhưng ngay sau đó anh lại hồi phục về lãnh đạm hòa nhã. Trái tim cô ta không khỏi đau nhói.

“Tôi có tiện đi vào nói chuyện không?” Tô Hiểu Mạt cố gắng làm cho giọng điệu không hề thay đổi.

Kì Tấn Khiêm suy nghĩ một lát, đứng sang bên cạnh nhường đường: “Mời vào.”

Đây là một căn phòng thương mại. Tô Hiểu Mạt ngồi trên sofa trong phòng khách.

Kì Tấn Khiêm đứng dậy rót một ly nước đưa tới trước mặt cô ta: “Xin lỗi, ở đây chỉ có nước.”

Tô Hiểu Mạt lắc đầu: “Không sao, nước tốt lắm...”

“Cô đến tìm tôi là vì Tiểu Thụ sao?” Kì Tấn Khiêm hỏi, “Cô ấy vẫn ổn chứ?” Anh có thể tưởng tượng được không có sự đốc thúc của anh, cô vợ bé nhỏ của anh tất nhiên bận rộn đến nỗi bất cần ăn uống ngủ nghỉ.

“Cô ấy... cô ấy tốt lắm.” Ánh mắt Tô Hiểu Mạt rã rời, “Tôi đến thật ra là vì việc riêng của mình.”

Việc riêng? Mày mắ Kì Tấn Khiêm trở nên sâu thẳm, sau đó anh lên tiếng nói, “Có gì cần tôi giúp đỡ ư?”

Tô Hiểu Mạt ngẩng đầu nhìn đôi mắt màu xanh của Kì Tấn Khiêm, ngữ khí cấp bách nói: “Kì tiền sinh, cảm ơn anh, tám năm trước thật sự cảm ơn anh, nếu có không anh, tôi thật không biết phải làm sao, tôi còn chưa chính thức nói cảm ơn với anh, tôi...”

“Đừng khách sáo.” Anh nói, “Còn nữa, người cô nên cảm ơn chính là Tiểu Thụ.”

“Tôi biết, tôi rất biết ơn Tiểu Thụ...” Tô Hiểu Mạt hạ quyết tâm, rốt cuộc nói ra hết lời từ đáy lòng. “Kì tiền sinh, tôi biết cả đời này tôi sẽ không bao giờ gặp được người đàn ông nào tốt hơn anh, tôi cũng biết mình không có tư cách đưa ra yêu cầu bất hợp lý nào. Nhưng mà, anh luôn quanh quẩn trong tư tưởng của tôi nhiều năm như vậy, tôi muốn đợi đến khi tẩy sạch quá khứ vẩn đục của mình rồi lại đến gặp anh.” Nói đến cùng còn mang theo mấy phần chua xót, “Nhưng không ngờ... không ngờ...”

Cô ta đứng lên, tháo ra từng khay cái trên váy: “Anh có thể cho tôi một chút ký ức không? Tôi cam đoan sẽ không dây dưa với anh, sau ngày hôm nay tôi sẽ biến mất, tôi cũng sẽ không nói chữ nào với Tiểu Thụ. Tôi thật lòng hy vọng hai người có thể sống hạnh phúc cả đời, nhưng lúc này... lúc này... coi như là anh bố thí cho tôi được không?”

Rốt cuộc Tô Hiểu Mạt đập tan một chút tự tôn cuối cùng, nước mắt chảy xuống.

Anh thỉnh linh để lại bàn tay cời khuy cài của cô ta.

“Cô không cần sự bố thí của bất cứ ai.” Anh nói, “Cô có thể đi đến ngày hôm nay, cũng không phải bởi vì tôi. Cô rất kiên cường, đừng để tôn nghiêm của cô hoen ố ở chỗ tôi, cũng đừng để tình cảm giữa cô và Tiểu Thụ xuất hiện một vết nhoe.”

Cô ta nhin không được mà run rẩy.

Anh bỗng nhiên mỉm cười: “Cô cho rằng tôi là người tốt sao? Không, tôi không phải người tốt, tôi cũng từng làm ra chuyện bất minh. Đi trên đường đời, người quang minh lỗi lạc từ đầu đến chân không nhiều lắm, thật đáng tiếc tôi không phải một trong số đó. Tôi không hề lương thiện, nếu không có Tiểu Thụ, tôi sẽ không cứu cô.”

“Cô có thể đi đến hiện tại không dễ dàng gì, quên đi ngày hôm nay, cô đáng có thứ tốt hơn.” Cuối cùng anh thốt ra một câu như vậy.

Tô Hiểu Mạt lau nước mắt, bỗng dung nở nụ cười: “Tiểu Thụ rất hạnh phúc, có nhiều người yêu cô ấy như vậy.”

Cô ta cài xong khuy cài, khi ngước mắt lần nữa thì đáy mắt đã trấn tĩnh trở lại: “Tôi vẫn muốn cảm ơn anh, Kì tiên sinh. Tối nay tôi sẽ lên sân khấu trình diễn lễ phục của Tiểu Thụ, hy vọng anh có thể đến xem. Cái này coi như là thỉnh cầu cuối cùng của tôi.”

“Tôi sẽ đến xem show diễn thời trang.” Kì Tấn Khiêm thân nhiên nói. Anh sẽ đi, chẳng qua người anh muốn xem chính là người trong lòng của mình, không phải cô ta.

“Cảm ơn.” Tô Hiểu Mạt cup mắt, đẩy cửa đi ra ngoài.

***

Giới thiết kế thời trang đã không còn xa lạ đối với cái tên Sue Mu.

Đó là một nhà thiết kế phương Đông khiêm tốn tài hoa hơn người. Tác phẩm của cô mang theo hàm súc cổ điển của tranh thủy mặc phương Đông, tựa như bản thân cô. Cô không thích ống kính, khéo léo từ chối phỏng vấn, trên tạp chí thời thượng cũng gần như không tìm được ảnh chính thức của cô.

Ngay cả trong giới cũng có ít người từng nhìn thấy dáng vẻ của cô, nhưng nếu tổng hợp ý kiến của những người từng nhìn thấy thì đều là tán thưởng một câu: người đẹp phương Đông.

Hiện giờ, cô tự mặc thiết kế của mình bước lên sân khấu hình chữ T.

Ngoài những nhà thiết kế thâm niên ra thì mọi người đều cảm thấy hết sức kinh ngạc, sáu ngàn khán giả tại hiện trường cùng với ban giám khảo đều bị người phụ nữ trên sân khấu cùng với lễ phục của cô thu hút đến nỗi quên đi mọi thứ xung quanh.

Không có lời lẽ văn hoa nào có thể hoàn toàn hình dung sự kinh ngạc mà cô mang đến cho mọi người.

Khi lễ phục xuất hiện lúc đầu là màu xanh lơ, sau đó màu sắc dần dần trở nên sâu thẳm, biến thành màu xanh thẳm, cuối cùng màu nền của lễ phục là màu xanh tựa như hồ nước say lòng người, giống như Địa Trung Hải đa tình nhất, khiến người ta mê mẩn.

Người phụ nữ trình diễn bộ lễ phục có khuôn mặt người Châu Á tinh xảo, mọi cử động đều mang theo vẻ quyến rũ độc đáo của tranh thủy mặc. Lãng động từ vẻ cổ xưa ngàn năm, tất cả đều tìm được dấu vết trên người cô.

Rõ ràng là dáng vẻ khiêm tốn nhất, nhưng lại lấy đi ánh mắt của mọi người.

Các nhân vật tiếng tăm, đến từ dòng dõi cao sang đang ngồi dưới nhìn thấy vẻ xinh đẹp của nhà thiết kế cùng với lễ phục tinh xảo, mà những nhà thiết kế từng trải thì cảm nhận được vẻ khác biệt đến từ lễ phục.

Đó là một loại cảm xúc, cảm xúc của nhà thiết kế.

Đêm tuyết Leukerbad không chỉ trình diễn một trang phục chủ đề, mà là một cuộn tranh.

Khi Kì Tấn Khiêm bước vài chỗ ngồi dành cho khách, anh ngẩng đầu nhìn thấy một cuộn tranh như vậy.

Xinh đẹp đến mức không mang theo một chút tí vết, tiến thẳng vào trái tim anh.

Anh chợt nhớ lại nhiều năm về trước, khi cô vẫn là một cô bé đã từng nghiêm trang nói với anh, bạn gái của Kì tiên sinh nhất định phải là người con gái rất ưu tú mới được.

Cô nói, anh chờ em một chút, chờ em trở thành người con gái vô cùng ưu tú, em sẽ ở bên cạnh anh.

Bỗng dung, hốc mắt anh hơi ươn ướt.

Vô số ánh đèn flash lấp lóe xung quanh chẳng hề liên quan tới anh, giống như những tiếng thán phục này cũng không liên quan tới anh, trong mắt anh chỉ có người phụ nữ trên sân khấu xinh đẹp tựa thần tiên.

Người phụ nữ của anh.

***

Quỳnh Tà, nhà họ Mộc.

Sau khi ăn xong, cả nhà tụ tập xem tivi, hiếm khi ông cụ Mộc cũng ở đây.

Thích Diệp Từ bấm điều khiển từ xa, thỉnh thoảng hình ảnh trên tivi thu hút: “Ồ? Đây không phải...”

Trên màn ảnh rõ ràng là một show diễn thời trang quốc tế nào đó, người mẫu trên sân khấu xinh đẹp tựa như không phải người phàm kia lại có dung mạo giống Mộc Lạc Phân y như đúc.

Những người còn lại trong nhà cũng bị thu hút.

Mộc Tâm Nhụy không thể kiềm nén cú sốc: “Lạc Phân không phải nói nó buôn bán quần áo sao?”

Mộc Lạc Kỳ cười giễu cợt: “Cô hai, Lạc Phân chưa nói với cô hả? Em ấy là một nhà thiết kế thời trang, đã sớm thành danh tại Hồng Kông, sau đó tác phẩm của em ấy thịnh hành tại Châu Âu và Bắc Mỹ, không ít bậc thầy hàng đầu trong nước cũng xem trọng vị tiểu bối này. Show thời trang Paris năm nay, em ấy là nhà thiết kế trẻ nhất tham gia show diễn.”

Thích Diệp Từ mở to hai mắt: “Sao có thể...”

Mộc Lạc Kỳ cười cười: “Em họ, chắc lâu rồi em không để ý tin tức nhỉ.”

Mộc Trạch Tùng cũng kinh ngạc nhìn chằm chằm màn hình, trong lòng chấn động. Anh ta thật không ngờ cô em gái nhỏ gầy một thân một mình năm đó hiện giờ sống tốt như vậy.

Anh ta chỉ biết cô sống không tệ, thật không ngờ là tốt như vậy.

Bên tai bỗng nhiên truyền đến tiếng lẩm nhẩm khẽ khàng. Mộc Trạch Tùng quay đầu, sững sờ nhận ra chính là ông cụ Mộc.

Anh ta theo bản năng nghiêng đầu lắng nghe lời nói của ông nội.

Rốt cuộc, anh ta nghe rõ ràng.

Ông nội nhắc đến tên của một người.

“Thẩm Anh... là Thẩm Anh...” Sắc mặt luôn cứng rắn của ông cụ hơi thả lỏng, thậm chí mang theo chút kích động, “Xinh đẹp như bà ấy năm đó, xinh đẹp như nhau.”

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 33: Tiệc mừng công

Mộc Tiểu Thụ trình diễn xong chủ đề cuối cùng, về tới hậu trường.

Dung Tuyền Khanh kích động ôm chầm lấy cô, nói năng lộn xộn: “Trời ơi! Trời ơi! Chị đã nói gì hả? Rất lâu trước đây chị đã nói, chúng ta mời người mẫu gì chứ? Khuôn mặt của em, vóc dáng của em, chính là thương hiệu tốt nhất của TRsam!”

Mộc Tiểu Thụ còn chưa lấy lại tinh thần từ ánh đèn lóa mắt trước sân khấu, bị Dung Tuyền Khanh ôm chầm, cô ngược lại lấy về mấy phần hồn.

Cô sững sờ quay đầu, ngơ ngác nhìn Dung Tuyền Khanh: “Em không bôi xấu mọi người chứ?” Dù sao cô không xuất thân chính quy, cũng chẳng biết đi catwalk, vừa lên sân khấu, tất cả động tác và ánh mắt chỉ là theo phản xạ.

Nhưng cô bướng bỉnh, cho dù thiết kế của cô bị hủy, cũng phải hủy ở trong tay cô.

“Bôi xấu cái gì?” Dung Tuyền Khanh ngửa mặt lên trời cười dài, “Chuẩn bị tiệc mừng công đi!”

Thẩm Thuần Thư cũng cười: “Tiểu Thụ, làm tốt lắm.”

Lê Dịch biếng nhác choàng vai Thích Chí Vi, cười nói: “Có thể được Thẩm lão đại khen một câu, không dễ dàng đâu.”

Mộc Tiểu Thụ thở phào nhẹ nhõm, mặt mày tươi tắn: “Bây giờ em có thể ra ngoài yên tĩnh một chút không?” Cô vừa nói vừa giơ tay chỉ về phía cửa.

Dung Tuyền Khanh cười ha ha nói: “Đi đi, đi đi, Kì tiên sinh của em chắc chờ đến nổi mắt kiên nhẫn rồi. Buổi diễn của những nhà thiết kế khác để bọn chị xem là được rồi, nếu có thiết kế gây ấn tượng, đến lúc đó sẽ nói với em”

Mộc Tiểu Thụ theo bản năng ngược mắt nhìn Thẩm Thuần Thư.

Thẩm Thuần Thư cười gật đầu, nói: “Đi đi, thư giãn một chút.”

Tháo trang sức tẩy trang xong, Mộc Tiểu Thụ từ hậu trường tùy ý nhấc lên vạt váy, theo cửa hông tại nơi trình diễn đi ra ngoài.

Ra khỏi phòng trình diễn, đúng lúc ánh mặt trời buổi chiều đã ngả ngà.

Tại mảnh sân trước hội trường, đài phun nước chảy ào ạt, người qua lại lác đác, bóng cây đong đưa.

Kì Tấn Khiêm đứng dưới một cây ngô đồng, hai tay đút túi, ánh mắt không biết dừng ở nơi nào.

Cô còn chưa đi được vài bước thì anh đã có cảm giác nhìn về phía cô.

Sau khi tiếp xúc với ánh mắt anh, cô dứt khoát đứng lại không đi, chờ anh đi tới gần.

Dưới ánh nắng ngả ngà, cô gái mặc chiếc đầm hoa nền xanh đứng cạnh đài phun nước tươi cười với anh, kum đồng tiền xinh đẹp tỏa sáng khiến lòng anh rung động.

Khi anh lấy lại tinh thần thì mới phát hiện mình đã từ bóng râm đi ra, đi tới trước người cô.

Anh cúi đầu, nhìn kỹ càng khuôn mặt cô. Cô tẩy trang quá vội vàng, trên mí mắt còn dính chút phấn, lông mi khẽ run, liền hiện lên một chút vẻ giận dì trang nhã óng ánh.

“Thế nào, vợ anh có phải rất lợi hại không?” Cô ngẩng mặt lên, giống như đứa trẻ tìm kiếm lời khen ngợi.

Anh tỏ vẻ nghiêm túc gật đầu: “Rất lợi hại, thật sự rất lợi hại.”

“Đây là lần đầu tiên cô ấy bước lên sân diễn đó.” Cô tiếp tục giành công. Có trời mới biết khoảnh khắc bước lên sân khấu cô lo lắng biết bao.

Anh nở nụ cười, ôm cô vào lòng: “Vợ anh ưu tú như vậy, áp lực của anh lớn quá.”

Cô nhin không được, cười khanh khách không ngừng.

“Bây giờ chúng ta đi đâu?” Cô hỏi. Dù sao cũng không thể đứng ở đây phơi nắng chứ.

Anh đáp: “Em muốn đi đâu thì mình đi đó.”

***

Sau khi Sue Mu đích thân lên sân khấu trình diễn thiết kế của mình, giới truyền thông liền nhanh tay sử dụng mọi mảnh khoe để lọt vào hậu trường, chỉ vì đưa danh thiếp cho Sue Mu, nhân tiện xem thử có thể hẹn cô làm phòng vấn độc quyền hay không.

Nhưng ngay cả phóng viên thân niên nhất cũng không gặp được Sue Mu. Không ai biết, nhà thiết kế trẻ tuổi này đã sớm chuẩn bị mất, giờ phút này đang ở một nông trại nhỏ tại vùng ngoại ô Paris uống sữa dê.

Nông trại kiểu mở một nửa, một phần làm khách sạn gia đình, phần còn lại để tiếp đãi các du khách đến từ khắp nơi trên thế giới.

Mộc Tiểu Thụ ngồi trên xích đu bằng gỗ, nhìn Kì Tấn Khiêm nửa ngồi xỏm chơi đùa với một con chó chăn cừu Đức to lớn.

Cô ngồi nhìn, bỗng nhiên thở dài một hơi: “Kì tiên sinh, có đôi khi em cảm thấy thế giới này rất huyền ảo. Anh đứng trên đỉnh núi cao, còn em thì đứng ở đất thấp cách anh rất xa rất xa,” cô ra dấu một khoảng cách rất dài rất dài, “Khoảng cách giữa chúng ta rõ ràng xa như vậy. Nhưng bây giờ chúng ta lại ở bên nhau.”

Một tay cô cầm chai sữa dê, một tay chống cằm: “Khả định có rất nhiều cô gái giống em hỏi đó thậm thích anh, nhưng anh làm sao bị em quyến rũ chứ? Thật ra em không phải muốn quyến rũ anh, em chỉ coi anh là một khao khát, thường lấy ra lên thích một chút.”

Anh vốn đang chơi đùa với chú chó chăn cừu, nghe được lời cô anh không khỏi mỉm cười: “Kì phu nhân, em chưa từng quyến rũ sao? Đêm tiệc mừng thi

đại học kia, là ai ở nhà thờ muốn hôn trộm anh? Hôn trộm anh thì thôi đi, kỹ thuật lại kém như vậy, chỉ hôn tới cằm.” Cuối cùng anh đành phải chủ động hoàn thành nụ hôn kia.

Cô hơi lúng túng: “Đó không phải là cách bày tỏ chân thật của em, chỉ là uống say thôi.” Bỗng nhiên cô sực nhớ gì đó, “Anh cũng thật là, rõ ràng biết em say, cũng không biết từ chối.” Cứ thế cướp đi nụ hôn đầu tiên của cô.

“Tại sao phải từ chối?” Anh nhủ mày, “Vốn đã muốn làm, có thời cơ không chịu làm, đây không phải là phong cách của anh.”

Hồi lâu sau cô mới phản ứng lại: “Thế nên anh thích em từ lâu lắm rồi đúng không?” Càng nghĩ cô càng cảm thấy suy đoán này không sai.

“Anh thích em hồi nào?” Cô không ngồi trên xích đu nữa, dứt khoát ngồi trên bãi cỏ giống anh, “Nói nói đi, đừng ngượng ngùng.”

Anh lấy chai sữa dê trong tay cô đặt sang một bên: “Vấn đề này em đã từng hỏi anh, anh cũng trả lời rồi.”

Cô không khỏi sùng sốt: “Khi nào? Sao em không biết?”

Anh liếc nhìn cô: “Ồ Leukerbad.”

Cô trầm tư suy nghĩ, không có kết quả.

Anh bỗng nhiên cười xấu xa: “Đêm đầu tiên ở Leukerbad, không nhớ à?”

Cô lại sùng sốt, nhất thời đỏ mặt. Sao cô có thể quên bếng đêm hôm đó. Tuyết đêm, suối nước nóng, còn có, anh.

Nhưng đêm đó quá hỗn loạn, cô không nhớ mình hỏi gì, cũng không nghe rõ anh đáp cái gì.

“Nói lại lần nữa xem.” Cô nịnh nọt nhích lại gần lồng ngực của anh.

Anh cong khóe môi: “Được thôi.” Lại nói tiếp, “Xem khi nào anh có tâm tình đã.”

Cô cắn răng: “Anh nói đi, khi nào anh mới có tâm tình?”

Anh nhìn cô trong lòng, nói chậm chậm: “Khi nào chúng ta đăng ký kết hôn xong.”

Cô bất mãn: “Vậy phải chờ về nước rồi.”

Anh biết lắng nghe: “Vậy sau khi về nước rồi nói với em.”

Cô ngược mắt, nhìn rõ đường nét khuôn mặt của anh, không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi: “Khuôn mặt này của anh đã lừa gạt bao nhiêu cô gái hả? Bọn họ thích anh, anh không quan sát được à?”

Anh nắm lấy bàn tay gầy rộc của cô: “Tại sao anh phải lãng phí thời gian quan sát bọn họ?”

“Thế anh có quan sát em không?” Cô nhẹ nhàng mỉm cười, “Anh có biết em thích anh không?”

Anh nghĩ nghĩ, rồi đáp: “Biết.” Sự ngưỡng mộ trong mắt cô rõ ràng như vậy, anh không phải đồ ngốc, đương nhiên thấy rõ.

Cô ngẩn ngơ: “Anh cư xử quá cẩn thận, thế nên hồi đó anh còn chưa thích em?”

“Sai.” Anh nở nụ cười, “Hồi đó em còn nhỏ, anh sợ hù dọa em.”

Cô hoàn toàn ngây ra. Lượng tin tức trong những lời này quá lớn, cô phải từ từ tiêu hóa.

“Hồi đó, anh đã thích em rồi?” Cô mở to mắt, “Bắt đầu từ khi nào? Tám năm trước khi anh đưa em về nhà? Lúc chúng ta quen nhau ở Quỳnh Tà? Hay là lần đầu gặp tại tầng cao nhất của đại học K?”

Anh cười thoải mái, hôn lên trán cô: “Đừng suy đoán qua lời của anh nữa, nếu muốn biết đáp án, mau đăng ký kết hôn với anh đi.”

“Còn có một câu em nói sai rồi.” Anh nói, “Giữa chúng ta không có khoảng cách. Cho dù chúng ta thật sự một người ở đỉnh núi, một người ở đất thấp, anh cũng sẽ vượt qua khoảng cách này mà tới tìm em.”

“Thế nên anh không muốn làm nổi khao khát của em, anh muốn làm chỗ dựa của em. Khi nào em cần anh thì anh đều có mặt.”

***

Khi Mộc Tiểu Thụ từ vùng ngoại ô trở về thì màn đêm đã buông xuống.

Tiệc mừng công của TRsam đang tiến hành rất khí thế. Khi Mộc Tiểu Thụ và Kì Tấn Khiêm tiến vào phòng, bầu không khí bên trong đã lên tới đỉnh

điểm.

“Nhân vật chính bỏ trốn đã trở về!” Dung Tuyền Khanh bùng ly rượu, nháy mắt với Mộc Tiểu Thụ, “Uống rượu uống rượu!”

Mộc Tiểu Thụ bóp trán. Cô lại dám đưa Kì tiên sinh đến nơi như hang hùm này.

Kì Tấn Khiêm ngược lại hào phóng cầm lấy ly rượu trong tay Dung Tuyền Khanh, uống một hơi cạn sạch: “Cảm ơn các vị đã chăm sóc Tiểu Thụ.”

Nhất thời tiếng ồn ào vang lên không dứt.

Mộc Tiểu Thụ không cần nhìn cũng biết, thành viên Arbore ngồi ở bên kia nhất định sáng mắt nhìn chăm chăm bên này. Cô có thể đoán được sau tối nay mọi người sẽ buồn chuyện nhiều cỡ nào.

Thẩm Thuần Thụ đi tới, nâng ly ra hiệu với Kì Tấn Khiêm: “Đây là chỗ phụ nữ, chỗ đàn ông chúng ta ở đằng kia.” Dứt lời anh dẫn Kì Tấn Khiêm sang một bàn khác cách xa đám người Dung Tuyền Khanh.

Chỉ trong phút chốc sững sờ, Kì tiên sinh đã bị bắt cóc. Mộc Tiểu Thụ vô cùng buồn bực.

Ánh mắt cô nhìn không được ngó sang bàn bên phía Thẩm Thuần Thụ, trông thấy bàn bên kia quả thật toàn là đàn ông. Thẩm Thuần Thụ và Lê Dịch hiển nhiên tạm thời hợp tác, anh một câu tôi một câu, không biết đang nói gì với Kì tiên sinh. Kevin ở bên cạnh giúp vui, liên tục rót đầy rượu cho Kì tiên sinh.

“Đừng nhìn, nhìn cũng vô dụng.” Trên mặt Dung Tuyền Khanh mang theo ý cười rõ rệt.

Mộc Tiểu Thụ hoàn hồn, sắc mặt hơi lúng túng: “Em nhìn gì đâu?”

“Rõ ràng là đau lòng.” Dung Tuyền Khanh cười đến ngả nghiêng.

Thích Chí Vĩ lạnh lùng nói: “Yên tâm đi, Thuần Thụ và Lê Dịch có chừng mực. Cơ mà cũng không thể cho vị kia được lợi, sao có thể để đàn ông tùy tiện đưa người của chúng ta đi chứ.”

***

Khi buổi tiệc mừng công chấm dứt thì đã sau nửa đêm.

Sau khi từng nhóm lao đảo rời khỏi, Mộc Tiểu Thụ đợi được Kì Tấn Khiêm.

Trên người anh mang theo mùi rượu nồng nặc.

“Say rồi?” Cô vội vàng dịu anh, lúc này mới lộ ra vẻ đau lòng, “Uống nhiều rượu như vậy.”

Hai người đi trên hành lang dài yên tĩnh.

Cô vốn định dịu anh, không ngờ anh duỗi ra cánh tay dài, thừa cơ nhốt cô vào trong lòng.

Hình như anh rất say, hơi híp mắt nhìn cô.

“Sao vậy?” Cô hỏi.

Anh bỗng nhiên mỉm cười: “Anh rất vui.”

Cô không hiểu.

Anh giải thích: “Họ đối xử với em tốt lắm.”

Trong nháy mắt cô hiểu ra, khẽ cất tiếng cười: “Đúng vậy, họ giống như người nhà của em.”

Anh nắm tay cô: “Sau này, anh chính là người nhà của em.”

Cô nắm tay anh, mặt mày tươi tắn.

Ra khỏi quán bar, ánh trăng ảm áp.

Anh ỷ vào say rượu, dựa trên người cô không chịu đi.

“Rốt cuộc anh có say hay không?” Cô không khỏi hoài nghi.

Anh cúi đầu mỉm cười: “Em nói đi?” Cánh tay anh lại ôm cô chặt hơn.

Cô bối rối: “Đang ở trên đường đây, chú ý ảnh hưởng.”

Anh không nói lời nào, coi như không nghe thấy.

Cô giả vờ muốn nổi giận, vừa ngẩng đầu liền thoáng thấy dưới đèn đường có một bóng người.

Người kia lẻ loi một mình, không biết đứng ở cửa quán bar bao lâu.

“Tô Hiểu Mạt?” Cô hơi kinh ngạc.

Nghe được tiếng gọi của cô, Tô Hiểu Mạt cứng đờ.

Một cặp trai tài gái sắc khiến đôi mắt cô ta đau nhói.

“Cậu không sao chứ?” Mộc Tiểu Thụ hơi lo lắng. Tô Hiểu Mạt sẽ không vô duyên vô cớ gây chuyện mất tích, bên trong nhất định có nỗi khổ tâm.

Tô Hiểu Mạt hơi cup mắt, sau đó nhìn sang mắt Mộc Tiểu Thụ: “Tôi xin lỗi. Tôi tưởng buổi diễn của chúng ta vào buổi tối. Tôi xin lỗi, thật sự xin lỗi.”

Khi cô ta bước vào phòng trình diễn, mọi người đã tản đi từ lâu.

Ngay cả cơ hội bày ra một mặt tốt nhất trên sân khấu cho anh xem, cô ta cũng không có.

Có điều cho dù cô ta đứng trên sân khấu, trong mắt anh cũng không có cô ta. Trong trái tim cô ta đã quá rõ ràng, chỉ là không muốn thừa nhận thôi.

Mộc Tiểu Thụ cũng không truy đến cùng nữa, cô chỉ nói: “Không sao, chúng ta chuyển nguy thành an, kết quả cuối cùng không tệ.”

“Vây là tốt rồi.” Tô Hiểu Mạt cười cười.

Mộc Tiểu Thụ nói tạm biệt, tiếp tục dìu Kì tiên sinh chẳng biết say thật hay giả đi về phía trước.

“Tiểu Thụ.”

Bỗng nhiên, Tô Hiểu Mạt cất tiếng gọi tên Mộc Tiểu Thụ.

Cô quay đầu.

“Tiểu Thụ, tôi vẫn luôn rất hâm mộ cậu.” Tô Hiểu Mạt hơi cười, “Cảm ơn cậu.” Dừng một chút, lại nói, “Tạm biệt.”

Mộc Tiểu Thụ hơi nghi hoặc, không hiểu tại sao Tô Hiểu Mạt muốn nói tạm biệt lần nữa. Cô cũng cười với Tô Hiểu Mạt: “Đã khuya rồi, cậu mau quay về khách sạn đi. Ngày mai gặp.”

Mãi cho đến khi bóng dáng của Mộc Tiểu Thụ và Kì Tấn Khiêm biến mất trong bóng đêm, Tô Hiểu Mạt mới lấy lại tinh thần.

Khi nhìn thấy Mộc Tiểu Thụ lần đầu tiên tại Thập Tam Trung, cô ta đã hiểu được, cô gái đơn độc kia không cùng thế giới với cô ta.

Cô gái kia không cố ý lau đi lớp bụi của mình, nhưng ngay cả bản thân cô gái đó cũng không biết, lớp bụi kia hoàn toàn không thể che giấu ánh hào quang của cô.

Tô Hiểu Mạt từng muốn tới gần thế giới của Mộc Tiểu Thụ cỡ nào, nhưng kết quả không biết tại sao cô ta lại đi ngược hướng với thế giới kia.

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 34: Lòng người thay đổi

Sau buổi tiệc mừng công, Mộc Tiểu Thụ tách khỏi nhóm người TRsam, đặt vé máy bay về nước.

Theo lý thuyết, hiếm khi có một lần công ty đài thọ xuất ngoại, nên nhân cơ hội này du lịch nước Pháp, thế nhưng Kì Tấn Khiêm cứ muốn về nước.

“Nước Pháp đi lúc nào cũng được, chúng ta về nước còn có chuyện quan trọng hơn.” Anh nói vậy, “Đăng ký kết hôn xong, anh cùng em đến Pháp.”

Anh đã nói trắng ra như vậy, cô còn có thể nói gì? Thế là hai người đặt máy bay, tạm biệt với mọi người.

“Choi cho vui,” cô nói với thành viên Arbore, “Thời gian trước đã vất vả nhiều, chi phí du lịch lần này đều ghi vào sổ của tôi.”

Trong nháy mắt tiếng hoan hô bùng nổ.

Bất ngờ là người đầu tiên rời khỏi còn có Tô Hiểu Mạt. Đêm tiệc mừng công cô ta đã lên chuyến bay gần nhất rời khỏi Paris.

Mộc Tiểu Thụ biết được tin này từ Dung Tuyên Khanh, cô không khỏi hơi sùng sốt, bỗng dưng nhớ tới tới đó Tô Hiểu Mạt hơi khác thường.

Dung Tuyên Khanh không có ấn tượng tốt với Tô Hiểu Mạt: “Bởi vì cô ta từng là bạn học của em, chị mới không gây khó dễ trước mặt cô ta. Cô ta vắng mặt tại buổi trình diễn quan trọng như vậy, một câu giải thích cũng không có, cho dù là người cộng tác hay bạn bè của em cũng không đủ tư cách.”

Thấy sắc mặt Mộc Tiểu Thụ hơi buồn bã, Dung Tuyên Khanh lại chẳng hề khách khí: “Con người sẽ thay đổi, hai người nhiều năm không gặp, em không biết cô ta đã trải qua những gì, cũng không thấy rõ tư tưởng hiện giờ của cô ta. Em đừng quá ngây thơ.”

Mãi cho đến lúc ngồi trên chuyến bay trở về, Mộc Tiểu Thụ vẫn tỏ vẻ ủ rũ.

“Anh nói xem, có phải em làm người thất bại lắm không?” Cô đột nhiên hỏi Kì Tấn Khiêm, “Em hình như luôn không xử lý tốt mối quan hệ với người xung quanh.” Năm đó với Lâm Viện cũng vậy, bây giờ với Tô Hiểu Mạt cũng thế. Hồi ở Thập Tam Trung cô hầu như không có bạn bè, quan hệ giữa cô và Mộc gia thì rối rắm. Còn có bạn cũ tâm giao tại trường cao trung phụ thuộc đại học K, một vài giáo viên tốt bụng ở Thập Tam Trung, bạn hồi nhỏ tại Quỳnh Tạ, tiền bối ở TRsam, cùng với Đan Bá Phi hiện giờ không biết nên đối mặt thế nào.

Vậy xem ra cô làm người quá thất bại rồi.

Kì Tấn Khiêm nghe cô nói vậy, anh lại nở nụ cười: “Em rất tham lam, có nhiều bạn tâm giao như vậy còn chưa đủ sao? Có bao nhiêu người đến cuối đời cũng không có một người bạn tri âm?”

Cô im lặng, lại nghe anh nói: “Giống như em không thể nào khiến mỗi người đều thích em, em cũng không có cách nào khiến một người vốn mang ác ý hoặc gây chuyện với em mà mở rộng trái tim đối với em. Đây không phải là lỗi của em. Bây giờ em vì người như vậy mà đau khổ, không đáng đâu.”

Anh bỗng nhiên trầm ngâm: “Em đau lòng, đương nhiên anh cũng đau lòng. Thế nên em xem xem, vì con người và sự việc như vậy, khiến anh và em đều không vui, có đáng hay không?”

Cuối cùng cô buồn cười, xua tan vẻ lo lắng giữa đôi lông mày.

***

Khi hai người đến sân bay thủ đô thì đã là đêm khuya, hôm sau lại là cuối tuần, cục dân chính không mở cửa. Thế là Kì Tấn Khiêm rất ảm ức.

Loại ảm ức này tất cả đều dồn lại trên người Mộc Tiểu Thụ vào ban đêm.

“Thứ hai đi đăng ký.” Anh rút cuộc ngừng lại, khóa cô trong lòng.

Cô đã mệt rã rời từ sớm, không dám nói với anh, thứ hai là hôn lễ của Cao Linh và Trần Tổ Bình, có lẽ không thể rút thời gian đến cục dân chính.

Sáng thứ hai, mặt trời còn chưa sáng tỏ, Mộc Tiểu Thụ rón ra rón rén kéo lê cơ thể đau nhức chuẩn ra phòng ngủ.

Sau khi ăn mặc xong, cô trở về phòng ngủ nhìn anh đang ngủ say. Đêm qua quần quýt tới khuya, lúc này anh nằm nghiêng ngủ say, vẫn duy trì tư thế ôm cô.

Cô để lại tờ giấy nhắn ở tủ đầu giường, hôn lên cằm anh, sau đó khe khẽ mở cửa đi ra ngoài.

Hôn lễ được tổ chức tại khách sạn năm sao ở thành phố N.

Lúc Mộc Tiểu Thụ đến còn sớm, khách khứa chưa tới đông đủ. Cô đi vào phòng nghỉ cô dâu, đẩy cửa ra liền trông thấy Cao Linh mặc chiếc áo cưới trắng như tuyết, đứng trước tấm gương toàn thân.

“Cô dâu xinh đẹp như vậy là ai thế?” Mộc Tiểu Thụ mang theo giọng điệu bất ngờ.

Cao Linh đã sớm nhìn thấy Mộc Tiểu Thụ trong gương, nhướn mày nói: “Người đẹp ở phía sau còn đẹp hơn cô dâu là ai hả?”

Hai người qua tấm gương nhìn nhau cười.

Mộc Tiểu Thụ giúp Cao Linh xếp lại làn váy phía sau, không khỏi cười khê: “Hai cậu rút cuộc tu thành chính quả rồi. Cơ mà tôi rất hiếu kỳ, Trần Tiểu Hoa thường xuyên động kinh như vậy, sao lại theo đuổi được Cao mỹ nhân chứ?”

Cao Linh ho nhẹ một tiếng, xoay mặt qua: “Đời người luôn sẽ có lúc đầu óc bị rút mấy lần, có lẽ nào tôi bị úng nước rồi.”

“Vậy thì không chỉ một lần đâu nhỉ?” Mộc Tiểu Thụ trêu ghẹo.

Cao Linh nghiêm trang nói: “Chắc là còn thêm một thời gian nữa.”

Mộc Tiểu Thụ mỉm cười.

“Các cậu tới sớm quá!” Cạnh cửa truyền đến một giọng nữ.

Mộc Tiểu Thụ quay đầu liền trông thấy một mỹ nhân tóc dài đứng dựa ở cửa. Người đẹp mặc đầm dài nền trắng hoa văn màu xanh, tươi cười nhìn Mộc Tiểu Thụ và Cao Linh.

Là Ngải Uyển Lương.

“Khách khứa đến hết rồi sao?” Cao Linh hỏi.

Ngải Uyển Lương nói: “Gần đông đủ rồi. Chuyến bay của Trình Dực Dương trì hoãn, sẽ đến muộn một chút.”

Mộc Tiểu Thụ đột nhiên hứng thú: “Hiện tại Trình Dực Dương đang làm gì?”

“Hiện tại cậu ấy là kiến trúc sư.” Ngải Uyển Lương nháy mắt mấy cái, “Hai cậu một người thiết kế thời trang, một người thiết kế kiến trúc, ngược lại rất xứng đôi đấy.”

Mộc Tiểu Thụ nhin không được cong khóe miệng: “Cậu ấy quả nhiên trở thành kiến trúc sư.” Trình Dực Dương luôn biết bước đi theo trình tự đến gần ước mơ của mình, không như cô, trên đường đụng chạm lung tung.

Cao Linh nở nụ cười: “Cậu vội gì chứ? Sẽ mau chóng gặp mặt thôi, đến lúc đó cậu muốn hỏi gì thì tự hỏi cậu ấy.”

Giờ lành tới rồi, họ hàng bên cô dâu vây quanh Cao Linh đi về phía hội trường đằng trước. Mộc Tiểu Thụ và Ngải Uyển Lương đứng ở phía sau.

Sau khi tiếng người đi qua, Mộc Tiểu Thụ vui cười chọc chọc Ngải Uyển Lương: “Khi nào tới phiên cậu hả?”

Hỏi cao trung, Ngải Uyển Lương thẹn thùng nhất trong nhóm, nói mấy câu trêu ghẹo thì sẽ khiến cô đỏ mặt. Giờ phút này Mộc Tiểu Thụ chỉ trêu chọc không nghĩ tới đáp án, ai ngờ Ngải Uyển Lương lại mỉm cười: “Sắp rồi.”

Lúc này tới phiên Mộc Tiểu Thụ mở to hai mắt nhìn. Thế nên Ngải Uyển Lương và Thái Hòa cũng hoàn thành tình yêu đường dài rồi?

Ngải Uyển Lương nhìn Mộc Tiểu Thụ, nở nụ cười: “Tôi và Hà Triết Vân đang chuẩn bị tiệc đính hôn, đến lúc đó đại ân nhân cậu đây nhất định phải tới đó.”

Mộc Tiểu Thụ nghi ngờ mình nghe lầm, nổi kinh ngạc trên mặt càng đậm hơn.

Ngải Uyển Lương nói: “Tôi biết cậu muốn hỏi gì. Tiểu Thụ, con người sẽ thay đổi. Thái Hòa tốt lắm, nhưng tôi chờ không được. Không có mấy người chịu được nỗi cô đơn dài đằng đẳng, nếu có người sẵn lòng âm thầm đợi cậu, cậu nhất định phải quý trọng.”

Mộc Tiểu Thụ sững sốt. Ngải Uyển Lương hình như ám chỉ gì đó, nhưng cô không muốn nói thêm nữa.

Câu nói này của Ngải Uyển Lương khiến Mộc Tiểu Thụ nghĩ đến Kì Tấn Khiêm.

Anh đợi cô nhiều năm như vậy, từng làm người thầy dẫn dắt cuộc đời cô, còn là người yêu và chỗ dựa của cô. Cô loáng thoáng nhận ra, những ngày tháng anh âm thầm chờ đợi, tuyệt đối không chỉ tám năm.

Đêm qua, anh nói bên tai cô: “Ngày mai chúng ta đi đăng ký kết hôn được không? Nếu không đăng ký, anh sẽ già mất.” Giọng anh tui thân không thôi.

Bây giờ nhớ lại, trái tim cô vừa mềm mại, vừa chua xót.

Khách khứa đã vào chỗ ngồi, trên màn hình lớn phát ra từng sự kiện quen biết nhau của cô dâu chú rể. Trên những hình ảnh trong video đều là những gương mặt thanh xuân quen thuộc, Mộc Tiểu Thụ nhìn kỹ, cũng có cô. Thế là cô nhin không được cong khóe miệng.

Đó là thời gian tốt đẹp thuộc về cô, thuộc về bọn họ.

Ngải Uyển Lương lập tức đi đến một cái bàn. Bàn đó nhanh chóng có một người đứng lên, kéo cô đến bên cạnh.

Là Hà Triết Vân.

Hai người không nói gì, trên khuôn mặt đầy vẻ dịu dàng thân thiết.

Cả bàn này đều là bạn học tại trường cao trung phụ thuộc đại học K, Mộc Tiểu Thụ tùy ý tìm một chỗ trống ngồi xuống.

Còn chưa ngồi hẳn vào chỗ, Hà Triết Vân đã hét to: “Ô, ai này, nhìn mặt quen quá, sao bộ dạng lại giống một tên không có lương tâm nào đó đi biên biệt tám năm trước không chút tin tức hả?”

Mộc Tiểu Thụ nhướn mày: “Ồ, đây không phải là cái người năm đó rêu rao muốn bỏ xa tôi mấy chục điểm thi đại học sao?”

Mọi người đang ngồi đều cười ha ha.

Hà Triết Vân kính một ly với Mộc Tiểu Thụ trước: “Tôi lòng dạ bao dung, không so đo với cậu, có điều sau này nếu chẳng nói chẳng rằng chơi trò mất tích, thế thì đừng trách tôi không khách sáo đó.”

Mộc Tiểu Thụ cười nói: “Tôi đâu dám.” Dứt lời cô cụng ly với Hà Triết Vân, hai người cùng uống cạn ly.

Dù rằng nhiều năm không gặp, chỉ cần một ánh mắt là biết bạn cũ vẫn như xưa.

Đều là bạn học cũ, sở thích hợp cạ, tình cảm chân thành. Bữa tiệc mau chóng náo nhiệt.

“Cậu gặp Trình Dục Dương chưa?” Hà Triết Vân quay đầu hỏi Mộc Tiểu Thụ

“Chưa, thế nào?” Mộc Tiểu Thụ hỏi.

Hà Triết Vân hơi khựng lại, sau đó nói: “Hai người các cậu cũng thật là, đi lòng vòng nhiều năm vậy cũng không có kết quả.”

Mộc Tiểu Thụ kinh ngạc: “Cậu nói gì hả, tôi và cậu ấy làm sao?”

“Cậu không biết?” Hà Triết Vân trừng mắt.

Mộc Tiểu Thụ không hiểu: “Tôi nên biết cái gì?”

Hà Triết Vân không nói, sắc mặt kỳ lạ.

Bỗng nhiên, tại cửa có tiếng xôn xao nho nhỏ, lại có mấy vị khách tới trễ đi vào.

Một người trong số đó sau khi nhìn một vòng thì hướng về bên này.

Anh ta đeo một cặp mắt kính không gọng, ăn mặc đơn giản, vóc dáng cao lớn, trẻ tuổi điềm tĩnh.

Mộc Tiểu Thụ nhìn một cái nhận ra ngay. Là Trình Dục Dương.

Trình Dục Dương ngồi xuống bên cạnh Mộc Tiểu Thụ.

Hai người nhìn nhau, khẽ cười. Nhiều năm không gặp, cậu vẫn tốt như xưa.

“Đã lâu không gặp, bạn cùng bàn.” Mộc Tiểu Thụ cười nói, “Bây giờ nên gọi cậu là kiến trúc sư. Ước mơ trở thành sự thật, chúc mừng.”

Trình Dục Dương hơi cong khóe môi: “Tôi có xem buổi trực tiếp show diễn Paris. Rất xuất sắc.”

Oh? Mộc Tiểu Thụ kinh ngạc, sau đó trêu chọc: “Không ngờ cậu cũng xem kênh như vậy.”

Trình Dục Dương thần nhiên liếc nhìn cô: “Sao tôi lại không xem được?”

“Được chứ, đương nhiên là được.” Mộc Tiểu Thụ nhin không được cười ra tiếng, hỏi ngược lại, “Nghe Ngài Uyển Lương nói hiện tại cậu đang làm việc tại Luân Đôn?”

Trình Dục Dương gật đầu: “Phải, ở J.Crown.”

Mộc Tiểu Thụ sững sốt, đó là công ty thiết kế kiến trúc của Kì tiên sinh. Cô chợt nhớ ra, Kì tiên sinh hình như là mục tiêu của thiếu niên Trình Dục Dương, cô bèn hỏi: “Cậu làm việc dưới quyền Kì Tấn Khiêm à?”

Trình Dục Dương cười cười: “Tôi không may mắn như vậy có thể được Kì tiên sinh chỉ dạy, trên thực tế mấy năm nay Kì tiên sinh đã không còn dẫn dắt hậu bối. Tôi đi theo một vị cộng tác của Kì tiên sinh, từ hồi đó đến giờ.”

“Bây giờ cậu còn muốn Kì tiên sinh dẫn dắt cậu không?” Mộc Tiểu Thụ chần chờ cất tiếng hỏi.

Trình Dục Dương đáp: “Có thể được Kì tiên sinh dẫn dắt đương nhiên là quý giá, nhưng tôi không cưỡng cầu. Tôi biết ơn thầy của tôi, ông ấy đã dạy tôi rất nhiều.”

Mộc Tiểu Thụ nhìn thấy khuôn mặt tao nhã của Trình Dục Dương, không khỏi cong khóe môi. Trong nội tâm anh ta vẫn là cậu thiếu niên kiêu ngạo năm đó, ánh mắt kiên định, thẳng thắn vô tư.

Trên sân khấu, Trần Tổ Bình và Cao Linh chia nhau phát biểu. Đôi tân nhân ôm hôn thắm thiết trong tiếng ồn ào của mọi người. Những trái cầu đầy màu sắc treo trên trần hội trường đoán trúng thời khắc, bùng nổ ra, rắc kim tuyến đầy trời. Mộc Tiểu Thụ kéo Ngải Uyển Lương tiến vào trong đám đông, mấy bạn học nam mang ý vui đùa hện nhau đi quây phòng tân hôn. Nhất thời, tại bàn chỉ còn lại Trình Dục Dương và Hà Triết Vân.

Hà Triết Vân nhìn sang Trình Dục Dương: “Gần đây tốt chứ?”

Trình Dục Dương nhấp chút rượu đỏ: “Cũng ổn, cậu thì sao?”

Hà Triết Vân cười nhạo một tiếng: “Cậu đừng lo cho tôi, chuyện của chính cậu không biết nắm bắt, đâu ra thời gian rảnh hỏi han tôi?”

Trình Dục Dương ngược mắt nhìn anh ta.

“Tám năm rồi, Mộc Tiểu Thụ đã trở lại, cậu không có gì muốn nói với cô ấy ư?” Hà Triết Vân nhìn ánh mắt Trình Dục Dương.

Trình Dục Dương cup mắt: “Tôi không hiểu cậu muốn nói gì.”

Hà Triết Vân nở nụ cười: “Cậu còn muốn lần tránh sao? Hồi tụ họp sau khi thi đại học xong là vậy, giờ vẫn vậy. Chuyện cậu thích Mộc Tiểu Thụ, sao lại khó mở miệng thế?”

“Cậu đợi cô ấy nhiều năm như vậy, tới giờ vẫn độc thân, đừng nói với tôi cậu định giấu tình cảm của mình đối với cô ấy cả đời.” Hốc mắt Hà Triết Vân đỏ ngầu, “Cậu và Tiểu Thụ là bạn thân của tôi, tôi muốn hai người đều tốt, nhưng thấy cậu kiềm nén trong lòng như vậy, tôi cảm thấy khó chịu.”

Trình Dục Dương đặt ly rượu xuống, chậm rãi nói: “Triết Vân, nếu cậu muốn tôi và Tiểu Thụ được tốt, thì đừng nói gì với cô ấy. Tôi không muốn cho cô ấy bất cứ gánh nặng nào. Tôi chỉ hy vọng, lần sau gặp lại, tôi và cô ấy vẫn là bạn bè.”

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 35: Thay mặt đối đào

Chập tối, tiệc cưới chấm dứt. Mộc Tiểu Thụ không về thẳng nhà, mà là rẽ qua Tây Thành Đông.

Hai hôm nay, cô suy nghĩ rất nhiều. Bởi vì lời nói của Đan Kha Oanh mà cô trốn chạy, khiến Đan Bá Phi rơi vào tình cảnh khó xử.

Đan Bá Phi không có lỗi, lỗi ở sự hèn nhát của cô.

Người trên thế giới này nhiều biết bao, nhưng có thể gặp được bạn tâm giao, thật chẳng dễ dàng gì.

Cô không muốn để lại tiếc nuối.

“Ông chủ tôi không ở đây.” Anh chàng pha rượu trẻ tuổi nói, “Cô có việc gấp à?”

Vốn đã chuẩn bị đối mặt với Đan Bá Phi xong xuôi, nhưng vào lúc này vừa nghe anh ta không ở đây, trong lòng cô vẫn thở phào nhẹ nhõm.

“Không phải việc gấp, phiền anh chuyển bức thư này cho anh ấy.” Cô đặt một bức thư trên quầy bar.

***

Về đến nhà, Mộc Tiểu Thụ không kịp mang dép mà chạy vào phòng sách.

Kì Tân Khiêm đang ngồi sau bàn vẽ phác họa, trong lúc sững sờ đã bị cô nhào vào lòng.

Anh thuận thế ôm cô vào lòng: “Gặp lại bạn cũ vui lắm à?”

Cô lại dường như không nghe thấy lời nói của anh, chỉ hấp tấp nói: “Chúng ta ra ngoài đi, cục dân chính còn chưa hết giờ làm, chúng ta đi đăng ký kết hôn nhé.”

Anh ngẩn người, hồi lâu sau mới phản ứng: “Bây giờ?”

Cô bỗng cảm thấy hình như mình hơi qua loa, thế là vội bổ sung: “Thời gian hơi gấp, nếu anh muốn đợi đến ngày mai cũng được...”

Còn chưa nói xong, cô đã bị anh bồng lên.

Anh cười thoải mái: “Không gấp, đi ngay bên giờ. Em không được đổi ý.”

Cô ôm cổ anh, cũng không nhìn được mà mặt mày tươi tắn.

Hai người cùng nắm tay xuống lầu, Kì Tấn Khiêm đến ga ra, Mộc Tiểu Thụ đứng đợi trước bồn hoa.

Không chỉ tâm trạng phấn khởi, cô theo bản năng vuốt ve đường vân trên chiếc nhẫn đeo trên ngón áp út. Cô không biết khi nào thì mình hình thành thói quen này, mỗi khi một mình thì thích sờ nhẫn, giống như là có anh luôn ở bên cô.

Toàn tâm toàn ý dựa vào một người. Nếu đặt ở quá khứ, cô nhất định cảm thấy lo được lo mất, nhưng hiện giờ cô chỉ cảm thấy hạnh phúc.

Có xe dừng lại bên cạnh cô. Cô cười xoay người.

Nhưng nụ cười còn chưa kịp thu hồi thì đầu óc cô đã đình trệ. Đây không phải là xe của Kì tiên sinh.

Ngồi tại ghế phó lái, là một người đàn ông trẻ tuổi mặc áo sơ mi sọc.

Mộc Tiểu Thụ sững sờ, đến cạnh ghế phó lái, khom lưng nhìn người kia: “Mộc Trạch Tùng, sao anh lại tới đây?”

“Lên xe.” Mộc Trạch Tùng lời ít ý nhiều.

Mộc Tiểu Thụ nhíu mày: “Em còn có việc, hôm nào...” Lời còn chưa dứt, cô đã cảm thấy sau gáy đau đốn, cô bị người khác ép vào trong xe.

Ngay sau đó, chiếc xe khóa cửa, mau chóng chạy ra khỏi tiểu khu.

Mộc Tiểu Thụ thẹn quá hóa giận: “Mộc Trạch Tùng anh phát điên gì đó? Mau thả em xuống xe!” Dứt lời cô lấy di động ra định gọi cho Kì Tấn Khiêm.

Mộc Trạch Tùng mau chóng xoay người, rút lấy di động trong tay cô, ném ra cửa xe.

Mộc Tiểu Thụ mở to hai mắt không thể tin được.

Mộc Trạch Tùng thấp giọng căn dặn tài xế mấy câu, sau đó nói với Mộc Tiểu Thụ: “Anh phải đưa em đến sửa chữa một sai lầm.”

Sai lầm? Mộc Tiểu Thụ hoàn toàn không hiểu.

“Tiêu gia và Mộc gia rốt cuộc kết thông gia,” anh ta nói, “Cô dâu là Lạc Kỳ.”

Mộc Lạc Kỳ gả cho Tiêu Thanh Nhượng? Mộc Tiểu Thụ hoảng hồn: “Chuyện khi nào?”

Mộc Trạch Tùng đáp: “Hôn lễ tổ chức vào hai hôm sau.”

Mộc Tiểu Thụ vẫn không tin: “Lâm Tố Âm chịu gả con gái mình vào nhà họ Tiêu? Sao có khả năng?”

“Ý của ông nội, bác cả cũng đồng ý.” Âm thanh của Mộc Trạch Tùng không hề dao động cảm xúc.

“Vậy anh đưa em đi làm gì?” Mộc Tiểu Thụ cảm thấy hoang đường, “Tham dự lễ cưới ư?”

Mộc Trạch Tùng lạnh lùng nói: “Năm đó là em đụng chạm Tiêu Thanh Nhượng, bây giờ lại muốn Lạc Kỳ làm vật hy sinh cho em, điều này không công bằng với Lạc Kỳ. Em phải trở về, ngăn cản mọi chuyện.”

“Em?” Mộc Tiểu Thụ giống như đang nghe thiên thư, “Em trở về có thể làm gì? Chẳng lẽ anh muốn em làm cô dâu của Tiêu Thanh Nhượng?”

Mộc Trạch Tùng đáp: “Nếu thật sự hết cách, em gả cho Tiêu Thanh Nhượng, bù lại lỗi lầm năm đó của em.”

Nhất thời một hơi nghẹn ở lồng ngực Mộc Tiểu Thụ không có chỗ phát tác.

Cô hít sâu một hơi, nói: “Em mắc lỗi gì chứ? Anh từ đâu cho ra kết luận em đụng chạm Tiêu Thanh Nhượng? Xin anh có chứng cứ rồi hãy lên tiếng. Năm đó em không muốn gả vào nhà họ Tiêu, em có sai gì chứ? Em muốn sống cuộc sống của mình, em có lỗi sao? Mỗi người đều phải ép dằn cầu toàn, ắt mình chờ thời giống như anh mới đúng ư?”

Sau một lúc lâu, cô không khỏi mang theo mỉa mai nói: “Anh không phải luôn luôn ngoan ngoãn nghe lời trưởng bối sao? Thế bây giờ anh đang làm cái gì, chẳng lẽ anh không nên nghe theo Mộc Thác Lương, đưa chị họ của anh lấy chồng ư? Tìm em tới chịu tội thay là sao đây?”

Mộc Trạch Tùng tức giận nói: “Lạc Kỳ mới là người chịu tội thay! Tất cả đều là tại em.”

“Tại em?” Mộc Tiểu Thụ cười nhạo, “Nhà họ Mộc và nhà họ Tiêu kết thành thông gia là tại em? Anh đừng lừa mình dối người, em đã bị xóa tên khỏi nhà họ Mộc, cho dù đưa vào nhà họ Tiêu, họ cũng không muốn! Anh lẫn lộn trong giới chính trị mấy năm nay, đừng nói ngay cả điểm thường thức đó cũng không hiểu chứ?”

Mộc Trạch Tùng nổi gân xanh trên trán, hồi lâu sau mới thốt ra một câu: “Không cần em tới dạy anh.”

Mộc Tiểu Thụ cười lạnh một tiếng: “Anh muốn gây chuyện thì làm đi, làm mất thể diện nhà họ Mộc, ngược lại em rất vui khi nhìn thấy điều này. Đúng rồi, quên nói cho anh biết, em đã kết hôn rồi.” Dứt lời cô giơ lên tay trái đeo nhẫn.

Mộc Trạch Tùng bỗng nhiên nở nụ cười: “Em sẽ mau chóng gặp được Kì Tấn Khiêm.”

Mộc Tiểu Thụ sững sờ: “Anh có ý gì?”

“Anh để thư lại cho anh ta, bây giờ chắc là anh ta biết rồi, người trong lòng của anh ta đã bị Tiêu Thanh Nhượng cướp đi.” Mộc Trạch Tùng cong khóe môi, “Có người của nhà họ Kì can thiệp vào hôn sự này, nhà họ Tiêu muốn lấy Lạc Kỳ cũng không dễ dàng.”

Đầu óc Mộc Tiểu Thụ kêu lên vù vù. Trong chớp mắt đầu óc cô hiện lên vô số ý nghĩ.

Mộc Trạch Tùng còn muốn lợi dụng Kì tiên sinh, giả họa ngược lại cho Tiêu Thanh Nhượng. Lần đầu tiên cô nhận ra người anh họ này ngu xuẩn như vậy, anh ta dám ngậm ngậm tính kẻ Tiêu Thanh Nhượng. Anh ta có biết mình tiếp xúc với loại người nào không? Dữ hồ mưu bì*, không được chết lành!

(*) mưu tính sự việc có hại cho quyền lợi quan trọng của đối phương, rốt cuộc khó thành công.

Điều khiến cô giận nhất là, anh ta lợi dụng Kì tiên sinh.

Anh ta làm sao dám...dám kéo Kì tiên sinh của cô vào cuộc?! Phẫn nộ, đau lòng, kinh hoàng, thất vọng, khinh thường, mọi cảm xúc đồng thời dâng lên trong đầu cô.

Dù giận tới cực điểm, nhưng cô vẫn cười dịu dàng: “Mộc Trạch Tùng, em hỏi anh một câu,” dừng một chút cô nói tiếp, “Nếu lúc trước người Tiêu Thanh Nhượng muốn cưới là Mộc Lạc Kỳ, hôm nay anh có thể ép chị ấy đi sửa chữa cái anh gọi là ‘sai lầm’ không?”

Mộc Trạch Tùng khựng lại, ngay sau đó đáp: “Giả thuyết này không thành lập, Lạc Kỳ tuyệt đối sẽ không đụng chạm đến Tiêu Thanh Nhượng.”

Mộc Tiểu Thụ mỉm cười nói: “Vậy em hỏi lại anh, rốt cuộc anh không muốn Lạc Kỳ lấy Tiêu Thanh Nhượng, hay là không muốn Lạc Kỳ lập gia đình?”

Toàn thân Mộc Trạch Tùng chấn động: “Em có ý gì?”

“Em có ý gì anh đương nhiên hiểu rất rõ.” Cô vẫn cười, quyến rũ tựa như đoá hồng đầm máu, “Anh cho là mình giấu rất kỹ sao? Hề là người có mắt mũi đầu óc thì đều biết cả, anh có tình cảm gì đối với Lạc Kỳ.”

“Đừng thử chọc giận em, Mộc Trạch Tùng, chuyện này không có lợi cho anh đâu. Những thủ đoạn đó em cũng có, chỉ là không muốn dùng với anh thôi, anh đừng ép em.”

***

Chiếc xe Cayenne màu đen ngừng lại, một người đàn ông cao lớn bước xuống xe.

Anh nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng của cô. Anh lấy di động bấm phím gọi tắt, không ngờ bên tai vang lên giọng nữ máy móc lạnh băng: “Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện đã tắt máy...”

Anh đang muốn xoay người, lại bị bóng dáng màu đỏ trên mặt đất thu hút.

Đó là một tấm thiệp mời nền đỏ mạ vàng.

Anh nhặt nó lên.

Đây là một tấm thiệp mời dự hôn lễ.

Phản đề chữ là chú rể Tiêu Thanh Nhượng, cùng với cô dâu Mộc Lạc Kỳ.

Anh nhủ mày, cầm di động bấm một dãy số khác.

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 36: Chim bay

Mộc Tiểu Thụ vốn tưởng rằng Mộc Trạch Tùng sẽ đưa cô thẳng đến nhà chính của nhà họ Tiêu ở Quỳnh Tà, ai ngờ cuối cùng xe lại dừng tại sân sau nhà họ Mộc.

“Xuống xe.” Mộc Trạch Tùng nói.

Mộc Tiểu Thụ nghe theo, từ hàng ghế sau bước xuống.

“Anh lại muốn diễn trò gì đây?” Mộc Tiểu Thụ tức giận.

Mộc Trạch Tùng mở cửa sau nhà họ Mộc, nghe vậy anh ta dừng bước: “Để em gặp Lạc Kỳ.”

Mộc Tiểu Thụ sững sờ.

Cô đứng trước một căn phòng ở lầu ba. Căn phòng này cô rất quen thuộc, rất nhiều năm trước cô thường xuyên lên chuồn sang phòng này, tìm Lạc Kỳ chơi đùa.

“Em khuyên nhủ cô ấy đi.” Mộc Trạch Tùng nói, trong ánh mắt không thể nào giấu được vẻ nan lòng.

Khuyên cái gì? Cô ngờ vực. Anh ta cũng chẳng giải thích thêm cho cô, xoay nắm cửa, cánh cửa mở ra.

Cánh cửa phòng ngủ mở ra rồi khép lại. Mộc Trạch Tùng lặng lẽ rời đi.

Mộc Tiểu Thụ tưởng rằng sẽ nhìn thấy một Mộc Lạc Kỳ tiều tụy bởi vì bị ép gả cho Tiêu gia, ai ngờ mọi thứ trước mắt đều vượt khỏi dự kiến của cô.

Trên chiếc giường lớn giữa phòng, Mộc Lạc Kỳ mặc áo phong quần bò đang ngồi ở đó. Trên đầu gối cô đặt một chiếc máy tính, trên cái bàn trước giường cũng đang mở một chiếc máy tính. Máy tính trên bàn mở ra rất nhiều trang web, nhìn kỹ, chữ viết trên những trang web khác nhau đều là ngôn ngữ khác biệt. Những ngôn ngữ này có một số Mộc Tiểu Thụ nhận ra, còn một số khác thì chưa bao giờ tiếp xúc.

Mộc Lạc Kỳ hút thuốc, gõ gõ đó đóm đóm trên máy tính rất mau lẹ. Xung quanh cô rải rác rất nhiều tờ giấy A4, có một số có chữ, còn số khác thì chỉ có dấu hiệu đơn giản.

Nghe được tiếng động ở cạnh cửa, Mộc Lạc Kỳ ngẩng đầu. Cô nhìn thấy Mộc Tiểu Thụ cũng không kinh ngạc, chỉ thản nhiên nói: “Ồ đây hơi bừa bộn, em tìm đại một chỗ ngồi đi.”

Mộc Tiểu Thụ ngần ngại, thế là tìm một góc trống trên giường ngồi xuống.

Cô từng tưởng tượng dáng vẻ của Lạc Kỳ của nhiều năm sau rất nhiều lần, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới dáng vẻ trước mắt. Cô gái xinh đẹp liêu lỉnh năm đó hiện giờ dường như trầm lắng, tóc ngắn ngang tai, trên mũi đeo một cặp mắt kính, áo phong đơn giản, hoạt bát gọn gàng nói không nên lời.

“Mộc Trạch Tùng gọi em tới phải không?” Mộc Lạc Kỳ dùng hai tay gõ bàn phím, trong đồng giấy A4 cô tìm ra đồ gạt tàn, dập tắt đầu thuốc.

Mộc Tiểu Thụ ngo ngắc gật đầu.

Sau khi nhìn Mộc Tiểu Thụ một lúc lâu, Mộc Lạc Kỳ bỗng dung nhoen miệng cười: “Nhiều năm không gặp, sao em vẫn ngớ ngẩn như xưa hả.”

Ồ? Có sao? Mộc Tiểu Thụ theo bản năng sờ mặt.

Mộc Lạc Kỳ cười ha ha.

“Mộc Trạch Tùng... anh ấy bảo em tới khuyên chị.” Mộc Tiểu Thụ chần chừ cất tiếng, tuy rằng cô không biết nên khuyên những gì, lại bắt đầu khuyên từ đầu.

“Khuyên cái gì hả?” Mộc Lạc Kỳ từ trên giường đứng dậy, đi qua cái bàn nhỏ nằm cạnh cửa sổ rót một cốc nước cho Mộc Tiểu Thụ, “Chị bằng lòng lấy Tiêu Thanh Nhượng, hai nhà đều hài lòng, một mình anh ta phản đối gì chứ?”

Mộc Tiểu Thụ cảm thấy một sợi dây thần kinh trong đầu bị đứt: “Chị nói gì? Chị muốn lấy Tiêu Thanh Nhượng?”

“Đúng vậy.” Mộc Lạc Kỳ đưa cốc nước cho Mộc Tiểu Thụ, “Không được sao?”

Mộc Tiểu Thụ nhất thời hiểu được Mộc Trạch Tùng muốn cô tới khuyên cái gì.

Im lặng một chút, Mộc Tiểu Thụ nói: “Chị nghĩ kỹ chưa? Hôn nhân không phải trò đùa, chị và Tiêu Thanh Nhượng không gặp nhau được mấy lần, sao

lại...”

Mộc Lạc Kỳ nở nụ cười: “Nếu chị đã đưa ra quyết định, đương nhiên là nghĩ kỹ rồi. Từ xa xưa người chưa từng gặp mặt cũng kết hôn đó, không phải cũng sống tốt sao?”

Điểm này cũng thông thoáng quá đi... Mộc Tiểu Thụ nhìn trân trân.

Mộc Lạc Kỳ bị biểu cảm trên mặt cô chọc cười. Một tay cô chống bàn, một tay cầm cốc nước, nói: “Chị biết trong lòng em suy nghĩ cái gì. Bằng lòng mỗi hôn sự này có gì không tốt chứ? Chị có sự nghiệp của chị, không thể nào chăm sóc gia đình, mà Tiểu Thanh Như cũng chẳng quan tâm đến tình yêu trai gái, sẽ không có yêu cầu gì về phương diện đó đối với chị. Bọn chị gặp mặt một lần, chỉ một lần thôi đã biết đối phương là người thích hợp nhất hiện giờ.”

“Hơn nữa, mỗi hôn sự này đã quyết định trước khi bọn chị chào đời, chị bằng lòng, coi như giữ thể diện cho ông nội, cũng có lợi cho danh dự của nhà họ Mộc. Rồi cuộc chị cũng có một lần không cần ngỡ ngàng mẹ chị.” Mộc Lạc Kỳ uống một ngụm nước, rồi nói, “Chị biết chị không phải là một đứa con gái đúng quy cách, nhưng lúc này, ít nhất chị có thể làm tốt một chuyện. Tiểu Bách đã cho mẹ chị đã kích rất lớn, chị lại chọc giận bà nữa, thật sự là không nên.”

“Bỏ đi tất cả lý do trước đó, bản thân chị cũng muốn gả đi.” Mộc Lạc Kỳ nhếch khóe miệng, “Chị ở nhà họ Mộc đã bị ràng buộc quá nhiều, lấy chồng chưa hẳn là việc không tốt, huống chi người chị phải lấy đã nhận lời cho chị sự tự do.”

Lần gả đi này, chính là chim bay thẳng về rừng rậm.

Mộc Tiểu Thụ nhất thời sững sờ. Lạc Kỳ, quả nhiên rất thông minh, cho dù ở đâu, cô cũng có thể nghĩ đến một phương diện hoàn thiện nhất.

Nhưng Mộc Tiểu Thụ vẫn gấp gấp cất tiếng: “Chị như vậy, là định buông tha cho tình yêu của mình sao? Em hy vọng chị hạnh phúc.”

Năm đó, có bao nhiêu người say mê dung mạo xinh đẹp và phong thái tao nhã của Mộc Lạc Kỳ, trong số đó không thiếu tình anh và những người xuất sắc.

Hiện giờ, người đẹp chỉ một câu nhẹ nhàng quyết định như vậy, đem tất cả ném vào đồng hoang tàn của thời gian.

Mộc Lạc Kỳ nghe xong, khẽ khàng cất tiếng cười: “Em có biết, trên thế giới này mỗi ngày sẽ có bao nhiêu sự xung đột không? Sẽ có bao nhiêu gia đình bởi thế mà tan vỡ?” Dừng một chút, cô vẫn mỉm cười, “Em đã từng thấy hiện trường chiến đấu giữa giữa chính phủ và đội du kích của dân chúng chưa?”

Cô chậm chậm nói: “Khi ở Kashmir, bọn chị gặp được hai đội vũ trang. Đạn lạc bắn trúng một người mẹ, chị ấy mất mạng tại chỗ. Hai đứa con trai của chị ấy chỉ cao bằng này,” cô ra dấu một chiều cao, “Đứa bé hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết co ro bên cạnh người mẹ đã mất. Hai phía vẫn chiến đấu kịch liệt, đứa bé ở tại khoảng trống chính giữa trận địa. Khắp trời đều là đạn lạc, rải rác, chị muốn đi qua ôm lấy đứa bé đến chỗ an toàn, nhưng chị không làm được. Chị không làm được. Bão cát nổi lên, mở mắt ra cũng đau đớn, hoàn toàn không nhìn rõ đường đi. Chờ khi bão cát dừng lại, hai đứa bé đều đã chết.”

“Tiểu Thụ, nếu nói Mộc Lạc Kỳ của mười năm trước ham thích chơi đùa tại sân nhảy quán bar, mười năm sau cô ấy không làm được.” Mộc Lạc Kỳ lẳng lặng nhìn Mộc Tiểu Thụ, “Định nghĩa về hạnh phúc của chị rất rộng lớn, nhưng tình yêu ở trong đó thật sự chiếm tỉ lệ rất nhỏ bé. Một khi trong lòng đã chất chứa quá nhiều sự việc, có một số việc từng cố chấp nhưng giờ lại nhỏ nhặt không đáng kể.”

“Có rất nhiều sự thật đợi chị báo cáo, chị sẽ mau chóng trở về đội của mình.” Mộc Lạc Kỳ nói, “Sau hôn lễ chị sẽ đi ngay.”

Mộc Tiểu Thụ ngẩng ngốc nhìn Mộc Lạc Kỳ, trong lòng tựa như có một tảng đá đè nặng, có đau lòng cũng có rung động.

Mộc Lạc Kỳ kéo tay Mộc Tiểu Thụ qua: “Chị biết giữa em và Tiểu Thanh Như từng có hồi ức không tốt đẹp, hôn lễ này em không cần đến. Có điều tiếc là, hôn lễ của em chị không thể nào tới tham dự.”

Cô nghiêng người ôm lấy Mộc Tiểu Thụ, nhẹ nhàng nói: “Chị chúc hai người hạnh phúc trước vậy. Kì Tấn Khiêm là người đàn ông tốt, anh ta sẽ yêu thương em. Em cũng phải sống tốt với Kì tiên sinh, sau đó sinh một đám nhóc bụ bẫm. Bọn trẻ phải gọi chị là mẹ nuôi, nói vậy là định rồi đấy.”

Mộc Tiểu Thụ lắng nghe, bỗng dưng rơi nước mắt: “Chị cũng phải sống tốt, đừng cứ chạy về phía nguy hiểm.”

Mộc Lạc Kỳ khẽ cười, không trả lời.

***

Ra khỏi phòng Mộc Lạc Kỳ, hốc mắt Mộc Tiểu Thụ vẫn đỏ ngầu.

Bầu trời bên ngoài đã tối đen, hai người đã nói rất nhiều rất nhiều, đem những chuyện trong nhiều năm không gặp nói bổ sung, thậm chí cũng nói đến cả chuyện tương lai.

Mộc Trạch Tùng đợi ở phòng khách. Nhìn thấy Mộc Tiểu Thụ xuống lầu, anh ta lập tức đứng lên.

“Thế nào?” Trong mắt anh ta có vẻ mong mỏi.

Mộc Tiểu Thụ ngược mắt nhìn anh ta: “Anh có nghiêm túc lắng nghe ý nghĩ của Lạc Kỳ không?”

Mộc Trạch Tùng nhíu mày: “Em có ý gì?”

“Lạc Kỳ nhờ em chuyển một câu cho anh.” Mộc Tiểu Thụ thân nhiên nói, “Chị ấy đã quyết định lấy Tiêu Thanh Nhượng, anh đừng nghĩ ngợi lung tung nữa.”

Mộc Trạch Tùng há hốc miệng, muốn nói gì đó, nhưng cổ họng bị nghẹn, một chữ cũng không thốt ra được.

Tình cảm đè nén nhiều năm như vậy, chẳng qua là một câu “nghĩ ngợi lung tung” nhẹ nhàng.

Chỉ là nghĩ ngợi lung tung.

Mộc Tiểu Thụ nhìn thấy Mộc Trạch Tùng dần suy sụp, cô chợt cảm thấy anh ta đáng thương.

Trong hôn sự của hai nhà Mộc Tiêu, chỉ có Mộc Trạch Tùng tỏ vẻ phản đối. Đứa cháu trai nhà họ Mộc chưa bao giờ ngỗ nghịch ý bề trên, chỉ một lần chống đối lại là vì lý do không thể nói ra.

Anh ta sử dụng mọi khả năng, đáng tiếc cô không cần.

“Em đi được chưa?” Mộc Tiểu Thụ lạnh lùng cất tiếng.

Mộc Trạch Tùng không trả lời.

Anh ta dường như đang đắm chìm trong thế giới của mình, đã sớm quên mất sự tồn tại của Mộc Tiểu Thụ.

Cô thở dài một hơi, đẩy cửa sau của Mộc gia đi ra ngoài.

Dưới ánh trăng, một chiếc Cayenne màu đen lẳng lặng đậu ở chỗ đất trống. Kì Tấn Khiêm dựa vào cửa xe, hiển nhiên đã đợi rất lâu.

Cô đi qua, ôm lấy eo anh, vùi đầu vào trong lồng ngực anh: “Em xin lỗi, hôm nay lại không thể đi đăng ký.”

Anh sờ đầu cô: “Không sao.”

Cô sức nhớ, mình vô cớ mất tích, anh nhất định gọi điện thoại cho cô rất nhiều lần, thế là cô mau chóng nói: “Di động của em...bất cẩn làm rớt bị hỏng rồi.”

Anh đuổi ra cánh tay dài, ôm chặt cô trong lòng: “Anh biết.”

“Anh có đi tìm Tiêu Thanh Nhượng không?” Giọng cô hơi cấp bách, “Chuyện hôm nay không liên quan tới Tiêu Thanh Nhượng, anh đừng bị anh ta lợi dụng kẻ hồ...”

“Anh biết,” anh trấn an cô, “Anh đều biết cả. Suốt ngày hôm nay em đều ở bên ngoài, có mệt không? Chúng ta về nhà nhé.”

Cuối cùng cô thở phào nhẹ nhõm.

“Vâng, chúng ta về nhà.” Cô ngửa đầu, đôi mắt hơi ẩm ướt rồi cuộc có ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 37: Quà tân hôn

Sau khi show thời trang Paris kết thúc, một nhóm trang phục và nhà thiết kế của những trang phục này đều lên đầu đề của các tạp chí thời thượng và tin tức giải trí.

Năm nay người giành được vị trí hạng nhất vẫn là nhà thiết kế nổi tiếng tại Milan, nhưng khiến người ta nhắc tới nhiều nhất lại là nhà thiết kế Trung Quốc tên là Sue Mu. Hình ảnh cô tự mặc vào chính lễ phục do mình thiết kế bước lên sân diễn quả thật gây kinh ngạc, thế nên trên các tạp chí lớn, thậm chí trên mạng đều đăng ảnh cô ở trên sân khấu.

Tấm ảnh bị cắt ra một phần phóng to lên, chẳng hề có lời bình luận. Một dân mạng nhạy bén phát hiện trong tấm ảnh đó, người đẹp phương Đông thể mà đeo một chiếc nhẫn cưới. Ngay sau đó, người hiểu chuyện liền phát hiện, chiếc nhẫn này là tác phẩm mới nhất của nhà thiết kế trang sức lừng danh

Adamo đã nghỉ hưu nhiều năm, cả thế giới chỉ có một chiếc này. Lại có người khác tung tin, mời Adamo thiết kế chiếc nhẫn này chính là một kiến trúc sư nổi tiếng người Hoa Jim Qi.

Thế là, giới kiến trúc và giới thời trang đều xôn xao, vị kiến trúc sư thiên tài kín đáo này chính là truyền kỳ của giới kiến trúc. Thời trẻ, anh tuấn, độc thân, giàu sang, một tay sáng lập J.Crown trải rộng đế quốc kiến trúc toàn cầu.

Mọi người bắt đầu buôn chuyện, nhưng hai nhân vật chính luôn kín đáo, chưa từng nhận phỏng vấn truyền thông công khai. Ngay lúc trên mạng và tạp chí tự đăng lên vô số phiên bản lãng mạn thêu dệt về hai người, thì Jim Qi luôn luôn cự tuyệt giới truyền thông lúc này phá lệ tiết lộ tin tức cho giới truyền thông.

“Chúng tôi đã kết hôn, cảm ơn mọi người chúc phúc.”

Một câu ngắn ngủi đã làm dậy sóng cả mạng internet.

Kèm theo câu này còn có một tấm ảnh. Nhìn từ góc độ, tấm ảnh không hề nghi ngờ chính là ảnh chụp lén. Trong tấm ảnh, người đàn ông mặc áo khoác dài ôm một người phụ nữ cao gầy, bước đi chậm chậm tại một thị trấn nhỏ nào đó tại Châu Âu. Tuy rằng không thấy rõ mặt mũi của hai người, nhưng vẫn có thể nhận ra họ chính là nhân vật chính của đề tài lần này.

Dân mạng nhốn nháo.

Nhưng có đào bới thêm nữa cũng chẳng tìm ra được tin tức nào khác. Hiển nhiên, hai vị nhà thiết kế đều rất chú trọng việc riêng tư, cũng có đủ khả năng bảo vệ không gian cá nhân. Đối với tình sử của hai người truyền thông chỉ đăng lên một câu ngắn ngủn gần như lời tuyên bố của Jim Qi. Ngay sau đó, tấm ảnh có liên quan đến Sue Mu trên mạng đã biến mất trong một đêm.

Những suy đoán về chuyện tình của hai người thế mà không hề biến mất, trái lại càng tỏ ra thần bí hấp dẫn.

Mộc Tiểu Thụ đương nhiên không xem tin tức giải trí, cũng không hề biết câu chuyện về cô và Kì tiên sinh đã bị dân mạng thêu dệt thành cái gì nữa.

Cô ngồi trong tổ ấm của mình, vui rạo rức vuốt ve cuốn sổ đỏ nhỏ bé trong tay.

Rất cuộc đăng ký xong rồi.

Cô hài lòng đi vào phòng bếp nói với Kì Tấn Khiêm: “Anh có muốn chúc mừng một chút không?”

Kì Tấn Khiêm đang đeo tạp dề nấu cơm ở phòng bếp, nghe vậy anh cong khóe miệng: “Phải chúc mừng chứ, anh có chuẩn bị quà cho em.”

Cô ngẩn người. Xong rồi, cô quá phấn khởi, không chuẩn bị quà cáp gì hết.

Anh nhân lúc rảnh rỗi liếc cô một cái, cười có ý sâu xa: “Em không chuẩn bị quà cũng chẳng sao, bằng lòng đem nay đến gác lửng với anh là được rồi.”

Cô nhát thời đỏ mặt.

Ký ức ở trên gác lửng lần trước vẫn còn mang theo độ ấm.

Không gian gác lửng không lớn, trải thảm mềm mại, rất thích hợp làm một số vận động trên mặt đất. Nhưng mà, trên trần gác lửng có một tấm kính, cửa sổ nhỏ hình thoi xung quanh không hề có tấm màn che dầy. Nếu muốn làm gì ở trong này, bên ngoài sẽ nhìn thấy không thiếu gì.

Nhưng ai đó luôn nhấn mạnh, đây là nơi cao nhất trong phạm vi, không có người quấy rầy.

Tiếng chuông cửa vang lên.

Cô đỏ mặt chỉnh lại đồ ngủ: “Em đi mở cửa!” Cô chạy đi mất dạng.

Anh khẽ cười, tâm tình không khỏi tốt lên.

Nhân viên chuyển phát nhanh đứng tại cửa.

Mộc Tiểu Thụ nhìn chằm chằm bưu kiện trước mắt, cô quay đầu hô to với bên trong: “Đây là quà anh nói sao?”

Kì Tấn Khiêm ở phòng bếp trả lời một câu gì đó, cô không nghe rõ, dứt khoát ký tên của mình.

Cô ôm bưu kiện ngồi xuống sofa, gấp gấp mở kiện hàng ra.

Vừa mở ra lớp bao bì thứ nhất, thất vọng dưới đáy lòng liền hiện lên mặt mũi cô.

Dòng chữ như gà bới này sao có thể là của Kì tiên sinh, rõ ràng là Dung Tuyền Khanh.

Được thôi, Dung Tuyền Khanh gửi quà gì cho cô đây?

Cô tò mò mở ra lớp bao bì cuối cùng.

***

Ở ngoài ngàn dặm, Dung Tuyền Khanh vẫn còn ở Châu Âu nghỉ phép, đang mặc bikini nằm trên bãi cát.

Thích Chí Vi ngồi bên cạnh cô, đang lướt mạng: “Chắc chắc, loại người như Kì Tấn Khiêm cũng biết mượn truyền thông tuyên bố quyền sở hữu, thật khiến người ta mở rộng tầm mắt. Không nhìn ra, Tiểu Thụ của chúng ta rất lợi hại đó.”

Dung Tuyền Khanh bôi kem chống nắng trên cánh tay: “Đương nhiên, cũng không nhìn xem là ai dạy dỗ.”

“Mấy hôm trước cậu có gửi bưu kiện cho Tiểu Thụ, là gì đấy?” Thích Chí Vi hỏi.

Dung Tuyền Khanh dừng động tác, sau đó cười gian: “Thứ tốt, quà mừng tân hôn.”

***

Kì Tấn Khiêm từ phòng bếp đi ra, vừa cời tạp dề vừa nói: “Không phải anh gửi, quà anh tặng em nằm ở gác lửng.”

Anh bỗng dưng phát hiện cô gái ngồi trên sofa im lặng khác thường.

“Sao thế?” Anh nhíu mày, “Ai gửi tới vậy?” Dứt lời anh khom lưng nhìn thứ đồ trong hộp.

Ai ngờ anh vừa làm ra động tác thì cô đã theo phản xạ bật dậy, hai tay ôm chặt cái hộp, sắc mặt hơi lúng túng.

Anh sững sốt, cúi đầu nhìn cái tên nằm bên ngoài hộp đồ: “Dung Tuyền Khanh gửi tới?”

“Ừm.” Cô lơ đãng trả lời, rồi mang dép chạy về phòng ngủ, chỉ để lại anh đứng tại chỗ chẳng hiểu nguyên do.

Mộc Tiểu Thụ một mình cắm rễ trong phòng ngủ, trong lòng mắng mỏ Dung Tuyền Khanh một trận từ đầu tới đuôi.

Dung Tuyền Khanh này, gửi cái gì không gửi, lại gửi tới nội y tình thú là sao?

Còn là màu đen bằng ren nữa, mặc với không mặc có phân biệt gì chứ?

Thế là cô gọi điện đến một trấn nhỏ nào đó tại Châu Âu.

Dung Tuyền Khanh biếng nhác lắng nghe Mộc Tiểu Thụ hò hét, cuối cùng chậm chậm lên tiếng: “Nói vậy thật đúng là không hề phân biệt nhi, tóm lại vẫn coi cho rồi.”

Đầu dây bên kia trầm lặng vài giây, sau đó ngắt máy ngay.

Mộc Tiểu Thụ vừa cúp máy thì trông thấy Kì Tấn Khiêm dứt tay vào túi dựa khung cửa nhìn cô.

“Anh làm gì đó?” Cô có phản cảnh giác.

Anh nhướn mày: “Không gì cả, gọi em ăn tối thôi.”

“Ồ.” Cô tò vò về điềm tĩnh ôm cái hộp đặt trong tủ quần áo, làm như không có gì mà đi ra ngoài.

Cả buổi tối, tâm trạng của Mộc Tiểu Thụ không thoải mái.

Kì tiên sinh có chút hao tâm tổn trí: “Dung Tuyền Khanh gửi gì cho em?” Âm thanh của anh nghe ra rất bất đắc dĩ.

“Không có gì.” Cô xoay mặt qua, lờ tai ửng đỏ.

“Vậy em đỏ mặt gì chứ?” Anh chạm vào má cô.

Loại trạng thái dường như thần bí này tiếp tục cho tới khi Kì Tấn Khiêm công bố quà của anh.

Trên gác lửng trải ra mười cuộn tranh thủy mặc.

Phản đề tên của mỗi cuộn tranh đều là một con dấu màu đỏ. Trên đó khắc tên tác giả bức tranh, Tạ Hoài Chương.

Mộc Tiểu Thụ kinh ngạc che miệng.

Cô đã lấy về phần lớn bộ sưu tập của ông ngoại, chỉ còn lại mấy cuộn tranh trong tay Mộc Thác Lương, mấy cuộn trong tay Tiêu Thanh Nhượng, cùng

với mười cuộn cuối cùng không rõ tung tích.

Hóa ra mười cuộn tranh cuối cùng ở nơi này.

Anh ôm cô, nói: “Anh vốn muốn thu thập tất cả rồi mới tặng cho em, nhưng anh nghĩ, làm thế em khẳng định không vui.” Anh biết cô muốn tự mình thu hồi tất cả tranh vẽ.

“Những cái này coi như là tự em thu hồi.” Anh nói, “Em vất vả như vậy trở thành vợ anh, cái này coi như phần thưởng.”

Lý do gượng ép như vậy, cũng phiên anh nói ra được.

Cô phì cười một tiếng, ôm lấy cổ anh: “Đúng rồi, mười cuộn tranh này em lấy về không dễ dàng gì, em phải bắt Kì tiên sinh trước, có trời mới biết anh ấy khó theo đuổi bao nhiêu.”

Anh bắt đầu đi: “Rõ ràng là anh theo đuổi em.” Anh khó theo đuổi chỗ nào? Anh luôn luôn đứng tại chỗ, chỉ cần một câu của cô, anh liền bại trận. Người khó theo đuổi rõ ràng là cô, đi lòng vòng tra tấn anh rất nhiều năm, hiện giờ rốt cuộc cưới vào cửa.

“Em nghĩ kỹ rồi.” Cô nói với anh, “Cho dù nếu không lấy về những bức tranh còn lại thì cũng chẳng sao. Sau khi giúp ông nội lấy lại danh dự, chúng ta sẽ trở về thành phố Vân.” Thành phố Vân, thành phố nhỏ bé sinh ra cô nuôi dưỡng cô.

Cô đã từng vô cùng bướng bỉnh, trong mắt dụi không ra hạt cát cũng phải làm mọi thứ một cách thỏa đáng mới buông tha.

Nhưng thế giới này có nơi nào hoàn mỹ chứ?

Cô không thể lấy về mấy cuộn tranh cuối cùng, không tìm được ông ngoại, thì không trở về cố hương. Ai ngờ trong khi trừng phạt chính mình, cũng giáng bụi cho cô hương.

Nhiều năm đã trôi qua, căn nhà nhỏ tại cố hương không ai coi sóc, ắt hẳn bị bỏ hoang.

Cô lại còn canh cánh trong lòng vì những vật ngoài thân.

Cô bỗng nhiên có phần hiểu được hành động của ông ngoại năm đó. Cả đời người, danh dự và gia sản đều là vật ngoài thân.

Ông cụ vứt bỏ danh dự, phân tán gia sản, trao đổi một tương lai cho cháu gái của ông.

Bỗng dưng cô nhớ tới lời nói của Mộc Lạc Kỳ trước khi chia tay: “Tiểu Thụ, chị biết nhà họ Mộc đã làm rất nhiều chuyện có lỗi với em. Thật ra, lần này chị trở về cũng là vì điều tra chuyện năm đó. Năm đó khi chú út ở Nam Tư vụ tai nạn bất ngờ kia quả thật là có mẹ chị nhúng tay vào, bà ấy sợ chú út trở về giành lấy vị trí của ba chị. Rất nực cười có phải không? Chú út hoàn toàn không cần những cái đó, nếu không chú ấy cũng sẽ không lựa chọn con đường lúc bấy giờ. Nhưng năm đó mẹ chị chỉ muốn nhốt chú ấy ở Nam Tư, thế thôi. Ai ngờ vụ tai nạn đó không chỉ lấy mạng của chú út, còn đưa đi thím út.”

“Chị xin lỗi, Tiểu Thụ. Mẹ chị không chịu nói lời xin lỗi, thì để chị nói.” Cô nói, “Còn có mọi việc ông nội đã làm đối với ông ngoại em. Chị xin lỗi, xin lỗi em.”

“Nếu em muốn làm chuyện gì thì hãy làm mạnh tay, không cần bận tâm đến chị. Chị bị những điều đó hành hạ rất nhiều năm, nếu được giải thoát thì không còn gì tốt hơn.”

Lúc đó, Mộc Tiểu Thụ đã có thể bình tĩnh lắng nghe mọi chuyện. Chuyện về ba mẹ cô chỉ nghe qua lời đồn, nhưng từ lâu cô đã biết được, ông ngoại quả thật là vật hy sinh của âm mưu chính trị.

Tà Trọng và Minh Sùng đã giúp cô thu thập đầy đủ chứng cứ, nếu cô muốn kết thúc, tất cả sẽ được quyết định trong khoảng khắc.

Chẳng qua, người cô sẽ đối phó rốt cuộc là mẹ của Lạc Kỳ và Tiểu Bách cùng với ông nội của họ. Dù sao cũng có phần không đành lòng.

Mà nay nghe Lạc Kỳ nói xong, cô mới giật mình, thì ra từ trước đến giờ đều là chính cô tự trói mình.

Trong gác lửng, ánh trăng ảm áp.

“Được.” Kì Tấn Khiêm hôn lên mí mắt cô, “Sau khi trở về thành phố Vân, anh sẽ nói cho em biết ông ngoại em ở đâu.”

“Còn nữa, những chuyện còn lại hãy để anh làm.” Anh nói, “Lần này đừng cự tuyệt anh, cho anh một cơ hội làm một số việc cho em, được không?” Tuy rằng chứng cứ đã đầy đủ, nhưng có một số việc khi thực hiện sẽ tồn tại chút khó khăn. Anh không muốn khiến cô khó chịu.

Cô biết anh có ý tốt, nhẹ nhàng gật đầu, nhích vào vòng tay của anh.

Gác lửng không có tấm màn, cửa sổ mở rộng mang gió đêm tiến vào.

Gió đêm hơi lạnh, lại mang theo chút ảm áp.

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 38: Họa trong họa

Sau ba tiếng nữa sẽ cử hành hôn lễ của nhà họ Mộc và nhà họ Tiêu.

Nhưng cô dâu và chú rể vẫn chẳng thấy bóng dáng đâu.

Mộc Lạc Kỳ mở cửa phòng, liếc một cái nhìn thấy Tiêu Thanh Nhượng đưa lưng về phía cửa, ngồi trên chiếc ghế bành.

Hắn nghe được động tĩnh phía sau, vẫn không nhúc nhích, ánh mắt trầm tĩnh nhìn chằm chằm mặt tường.

Trên mặt tường cả phòng dán đầy tấm ảnh lớn nhỏ.

Nhân vật chính trên tấm ảnh đều là một cô gái. Nói chính xác hơn là toàn bộ quá trình trưởng thành của một cô gái.

Trong tấm ảnh, cô gái trẻ tuổi cùng một đám bạn đua xe ở đường Bàn Sơn, cô gái nổi loạn với đầu tóc rối bời như cỏ dại bên tai trái bấm ba lỗ, cô gái trưởng thành một chút ở trong đám đông nhìn bảng danh dự của kỳ thi đại học, sau khi cô gái trưởng thành nắm tay một người đàn ông đi dạo tại một con đường nào đó ở Châu Âu...

Rõ ràng đến vậy, không thể nghi ngờ là cùng một người. Người phụ nữ chín chắn mặc lễ phục màu xám, đứng trong một mảnh đèn flash, đôi mắt óng ánh như nước, đẹp đến thu hút hồn người.

“Anh rất thích cô ấy.” Mộc Lạc Kỳ đi tới phía sau Tiêu Thanh Nhượng.

Tiêu Thanh Nhượng không trả lời.

“Tôi rất hiếu kỳ,” Mộc Lạc Kỳ ngờ vực, “Anh và cô ấy chẳng có chút liên quan, sao anh lại thích cô ấy chứ?”

Một người là cháu út nhà họ Mộc theo nề nếp cũ có thân phận tể nhị, một người là cháu đích tôn duy nhất mang họ Tiêu.

Họ làm thế nào có điểm giao nhau?

Vấn đề này lại khiến cho Tiêu Thanh Nhượng ngần ngừ hồi lâu.

Đây là thích sao? Hắn cũng sẽ thích một người ư?

Còn nhớ nhiều năm về trước, cô gái kia xông vào thế giới của hắn, vừa chạy vừa nhảy, giống như tinh linh phấn khởi.

Không ai dám tự mình xông vào khoảnh sân của hắn, cô lại không coi ai ra gì mà chôn một bài thi toán không đạt tiêu chuẩn xuống mảnh sân của hắn.

Hắn ngồi phía sau tấm màn thật dày, nhìn cô đến xuất thần. Tự như nhìn một tia nắng xâm nhập vào thế giới u ám của hắn.

Hắn bắt đầu để ý đến mọi việc về cô.

Từ nhỏ đến lớn, sự việc có thể khiến hắn vui vẻ rất ít, mà việc quan sát cô gần như trở thành tia sáng duy nhất trong cuộc sống của hắn.

Cô sống ở nhà họ Mộc cũng chẳng tốt bao nhiêu, nhưng điểm khiến hắn khó hiểu là, cô luôn có thể sống vui vẻ, tựa như một con chim nhỏ, suốt ngày líu ríu, phiền muộn lớn nhất chính là làm sao giấu kỹ bài thi toán tệ hại.

Hắn khó hiểu, tại sao cô có thể vui vẻ như vậy? Ba mẹ cô mất sớm, ông ngoại trở thành vật hy sinh của chính trị, cô ăn nhờ ở đậu phải nhìn sắc mặt của người khác, nhưng tại sao cô còn vui vẻ hơn hắn?

So với đứa cháu đích tôn nhà họ Tiêu thông minh từ bé có địa vị cao quý tại nhà họ Tiêu như hắn, cô còn vui vẻ hơn.

Cô hai bàn tay trắng, nhưng thế giới của cô sáng ngời như vậy.

Hắn ngồi nắm giữ mọi thứ, nhưng thế giới của hắn lại là sương mù lượn lờ.

Không biết bắt đầu từ khi nào, hắn không thỏa mãn với việc chỉ nhìn cô. Hắn muốn đưa tia nắng kia đến bên cạnh.

Hắn quả thật làm như vậy. Hắn kiềm nén vui sướng trong lòng khi kéo tia nắng kia đến bên cạnh, đáng tiếc, hắn đã tàn phá tia nắng kia.

Rất nhiều lúc hắn suy nghĩ, nếu không có lần đầu gặp gỡ tệ hại kia, mọi thứ có phải sẽ khác không.

Tiêu Thanh Nhượng luôn luôn coi thường tình yêu nam nữ thế mà lại cầu xin một cái “Nếu như” xa xỉ, nếu bị người khác nghe được, không biết phải gọi bao nhiêu người đến mở rộng tầm mắt.

Tia nắng mặt trời của hắn hiện giờ trở thành tia nắng mặt trời của người khác, hắn cũng không thể nào chấp tay nhường lại vị trí chủ nhân của nhà họ Tiêu.

Đi một vòng lớn như vậy, thật ra chỉ là một con đường chết.

Con đường chết đã định từ nhiều năm trước.

Hắn bỗng nhiên cất tiếng: “Phụ nữ các người rốt cuộc thích loại đàn ông nào?”

Mộc Lạc Kỳ đột nhiên sững sốt, sau đó nở nụ cười: “Cái này phải xem tình huống mà quyết định. Anh theo đuổi con gái thế nào?”

Tiêu Thanh Nhượng im lặng: “Theo đuổi?” Hắn làm sao có thể đi làm chuyện ngu ngốc như vậy?

Mộc Lạc Kỳ mỉm cười: “Anh không theo đuổi, người khác làm sao sẽ thích anh chứ?”

“Theo đuổi thế nào?” Hắn có chút nghi hoặc.

Cô đáp: “Đương nhiên là làm một số việc khiến người trong lòng của anh vui vẻ.”

Hắn nhất thời trầm lặng.

Hình như từ đầu đến cuối, hắn đều làm chuyện khiến cô không vui.

“Thời gian không còn sớm, chúng ta cũng nên chuẩn bị đi ứng phó với những vị trưởng bối kia.” Mộc Lạc Kỳ nói, “Đúng rồi, chuyến bay của tôi bay đêm nay, thế nên không thể ở lại trọn buổi hôn lễ.”

Tiêu Thanh Nhượng không để tâm cho lắm gât đâu: “Tôi biết.”

Hắn đứng dậy, cùng cô đi ra ngoài.

Khi đi đến cạnh cửa, hắn dừng bước chân, dặn dò người hầu đứng canh giữ một bên: “Tháo xuống tất cả những thứ trên tường đi.”

***

Ban đêm, Mộc Tiểu Thụ tắm rửa xong, thay váy ngủ, nằm sấp trên tấm thảm xem xét mấy cuộn tranh trải trên mặt đất.

Những cuộn này là mấy hôm trước Mộc Thác Lương đưa tới, nếu cô có thể giải đáp bí mật trong tranh, cô có thể giữ lại năm cuộn tranh này.

Nhưng mà trong bức tranh rốt cuộc cất giấu huyền cơ gì chứ? Cô nhìn trái nhìn phải cũng chẳng nhìn ra nguyên do.

Câu nói cuối cùng Mộc Thác Lương để lại cũng rất mơ hồ.

“Năm cuộn tranh này là quà ra mắt khi ông ngoại cháu đến hỏi cưới bà ngoại cháu.” Ông ta nói, “Ta muốn biết trong những bức tranh này có điểm gì lạ, khiến bà ngoại cháu chỉ nhìn một cái là nhận lời cầu hôn của ông ngoại cháu.”

Mộc Tiểu Thụ chợt nghe ông ta dùng giọng nghiêm túc nói những lời này, trong lòng cô cảm thấy buồn cười.

Bà ngoại nhận lời cầu hôn của ông ngoại làm sao có thể chỉ vì một bức tranh? Hồi trẻ ông ngoại điển trai như vậy, là con gái thì sẽ động lòng không phải sao? Làm gì có liên quan đến những bức tranh này?

Có điều những lời này cô quyết không dám nói ra miệng. Chọc giận ông cụ Mộc, cô không muốn lấy về những bức tranh này sao?

Cho dù trong tranh không có bí mật, cô cũng phải bịa ra một thứ giống vậy.

Sau khi hạ quyết tâm, cô bắt đầu trầm tư suy nghĩ. Thế nhưng cô đã quá quen thuộc với kỹ năng hội họa của ông ngoại, đâu có giấu huyền cơ gì bên trong?

Kì Tấn Khiêm kết thúc công việc, từ phòng sách trở về phòng ngủ thì trông thấy cảnh tượng như vậy.

Cô vợ bé nhỏ của anh ủ rũ dựa trên mép giường, trừng mắt ai oán nhìn mấy cuộn tranh trên mặt đất.

Cô ngẩng đầu nhìn về phía anh: “Mau tới đây xem giúp em, làm thế nào bịa ra câu chuyện khiến ông cụ Mộc hài lòng?”

Anh ngồi xuống cạnh cô, nhìn bức tranh trên mặt đất, bỗng nhiên nhoen miệng cười: “Cần gì bịa đặt chứ? Không phải có sẵn rồi sao?”

Cô ngồi thẳng lưng: “Ở đâu? Chỗ nào?”

Anh cười chỉ vào tranh: “Trong tranh ấy.”

Tò về thần bí như vậy. Cô hoài nghi liếc nhìn anh, rồi lại nhìn cuộn tranh chẳng có gì thay đổi.

Thật ra cô đã từng thấy những cuộn tranh này hồi bé. Chúng nó được treo trong phòng tập múa của bà ngoại. Hồi nhỏ khi cô rất nghịch ngợm, tập múa suốt nửa đêm rồi một bức tranh, thế là bị bà ngoại đánh một trận.

Rõ ràng là một bức tranh rất bình thường, sao lại quý trọng đến vậy?

Trên năm cuộn tranh đều là một ngôi nhà nhỏ thông thường của thời dân quốc, bên ngoài ngôi nhà có một vòng hàng rào, trong mảnh sân nhỏ là luống rau xanh um, còn đặt một cái bàn đá dưới tàng cây hòe, trên bàn có một bức tranh chưa vẽ xong.

Đối diện bàn đá là cửa sổ căn nhà, loáng thoáng có thể thấy được bàn chén ghế dài bên trong.

Huyền cơ ở đâu chứ? Cô ngẩng đầu nhìn anh lần thứ hai.

Anh suy tư một lúc lâu, sau đó cầm lấy một cuộn tranh đưa về phía ánh sáng nhìn với góc độ khác biệt, sau đó đặt xuống, lại cầm lên một cuộn khác.

Cho đến khi nhìn kỹ từng bức, anh mới cất tiếng: “Những bức tranh này đều theo trình tự.”

Trình tự? Cô cảm thấy mới lạ nhìn sang năm cuộn tranh ngoại trừ thay đổi bốn mùa thì không có gì khác. Những bức tranh này lại còn theo trình tự ư?

Anh cầm lấy một cuộn tranh đặt vào tay cô: “Em nhìn kỹ lại xem, cảm giác cầm bức tranh này có gì lạ không.”

Cô ước lượng bức tranh, nhìn trái nhìn phải, bắt chước anh hươu hươu bức tranh dưới ngọn đèn: “Đâu có gì đặc biệt, chỉ là nặng hơn bức tranh bình thường...”

Bỗng nhiên, cô sững sờ, sờ họa tiết của bức tranh, lại nhìn kỹ hình vẽ trên tranh qua ánh đèn: “Ồ đây không chỉ có một bức tranh!”

Cô quay đầu, kinh ngạc nhìn anh: “Trong cuộn tranh này hẳn là trước sau chèn hai bức tranh.” Dứt lời cô lại cầm lấy cuộn tranh khác, vẫn như vậy.

Mỗi một cuộn tranh trên thực tế từ rất nhiều lớp tranh đậm tạo thành, lớp tranh cuối cùng hiện ra cho người đời, cũng chính là hình vẽ ngôi nhà thời dân quốc kia.

Anh tỏ vẻ khen ngợi nhìn cô: “Không sai, từ góc độ ánh sáng khác nhau có thể nhìn thấy lớp tranh khác nhau.”

Sau khi nghe xong, cô lập tức cầm một cuộn tranh hướng về ngọn đèn.

Khi bức tranh và ánh đèn ở góc 30 độ, loáng thoáng có thể nhìn thấy một bóng người trước bàn đá dưới tàng cây hòe. Góc độ càng ngày càng lớn thì bóng người càng rõ ràng hơn.

Đó là một chàng trai trẻ tuổi, trường bào áo nho gia, ánh mắt lạnh lẽo nhìn cửa sổ ngôi nhà.

Góc độ lớn thêm một chút, bên trong cửa sổ căn nhà dần dần hiện ra một bóng người khác. Cái bóng hiển nhiên là một cô gái duyên dáng, cô đang ở bên trong nhảy múa.

Khi đạt tới góc độ tối ưu, bức họa này hoàn chỉnh.

Chàng trai đứng trước bàn đá, ánh mắt thâm tình nhìn cô gái nhảy múa trong nhà, từng nét bút vẽ ra dáng múa của cô gái.

Mộc Tiểu Thụ khâm phục sự suy nghĩ độc đáo và lối vẽ tinh vi của tác giả bức tranh. Cô vội vàng cầm một bức tranh khác, hướng về ánh sáng nhìn xem.

Cho đến khi cô xem xong tất cả bức tranh, một bộ tranh chân chính hoàn chỉnh mới hình thành trong đầu cô.

Chàng trai vì người con gái mình yêu mà xây dựng một ngôi nhà nhỏ, cô vì anh mà nhảy múa dưới hiên nhà, anh lặng lẽ dùng bút vẽ ghi lại mỗi một bước nhảy của cô. Chàng trai và cô gái kết hôn, chìm trong cuộc sống gia đình giản dị. Hai người ngồi sóng vai trong sân, cô gái nghiền mực, chàng trai vẽ tranh. Rồi sau đó nữa, trong sân có thêm hai đứa trẻ.

Đây không chỉ là một bức tranh dân dã, đây là một người đàn ông xây dựng tổ ấm cho vợ mình.

Cô đột nhiên hiểu được, năm đó bà ngoại là một diễn viên múa danh tiếng tại sao gả cho ông ngoại chất phác.

Trái tim hết sức chân thành như vậy, dù là ai cũng chẳng muốn để vuột mất.

Cô ngã vào lòng Kì Tấn Khiêm, thì thào: “Thật không ngờ mà, thật không ngờ câu chuyện của ông ngoại và bà ngoại là như vậy.”

Chuyện xưa của họ đương nhiên không chỉ thế thôi, năm cuộn tranh này chẳng qua là một góc núi băng, giọt nước trong biển cả.

Kì Tấn Khiêm ôm cô trong lòng, cười nói: “Đúng vậy, họ luôn luôn rất đậm thắm.”

Cô bỗng dung tò mò: “Anh làm thế nào biết được trong tranh của ông ngoại em có huyền cơ như vậy? Ngay cả em là cháu gái cũng không biết.”

Anh nở nụ cười: “Anh đương nhiên biết rồi. Có cái gì anh không biết chứ?”

Cô lờm anh, cũng không nhận được mà bật cười.

***

Quỳnh Tà, Mộc trạch.

Sau khi Mộc Thác Lương xem xong những bức tranh thì lâm vào trầm mặc.

Bỗng nhiên, ông ta nở nụ cười không hề đoán trước.

“Thắm Anh, đây là thứ bà muốn sao? Hay, hay lắm...” Ông ta đột nhiên ho kịch liệt.

Mộc Tiểu Thụ giạt mình, vội vàng vỗ nhẹ lưng ông ta, để ông ta thuận khí.

Hồi lâu sau, ông ta mới lấy lại hô hấp bình thường.

Ông ta ngược lên đôi mắt vẫn đục, nhìn sang Mộc Tiểu Thụ: “Lạc Phân, cháu có biết cháu rất giống bà ngoại cháu không, ngay cả tính tình ương ngạnh cũng y như đúc. Rõ ràng là số phận lên đên, lại không muốn một chỗ dừng yên ổn. Năm đó, ta cho bà ấy vinh hoa phú quý, vị trí chủ mẫu của nhà họ Mộc, bà ấy không cần. Mười mấy năm sau, ta định hôn ước với nhà họ Tiêu cho cháu, đủ để đảm bảo cháu một đời không lo âu, cháu cũng không cần. Một đám các người, ai cũng muốn ngỗ nghịch ý ta!”

Mộc Tiểu Thụ bàng hoàng nghe những lời này, cô nhìn sang Kì Tấn Khiêm ở bên cạnh tỏ vẻ xin giúp đỡ.

Kì Tấn Khiêm khẽ kháng lắc đầu với cô.

“Các người rút cuộc muốn cái gì? Muốn cái gì hả?” Ông ta vừa ho khan, vừa vô thức lặp lại.

Muốn cái gì?

Thứ Mộc Tiểu Thụ muốn chẳng qua là có thể tự do quyết định số phận của mình.

Năm đó thứ Thắm Anh muốn, cũng chẳng qua là có thể tự do tiếp tục nhảy múa hát ca.

Thế nhưng Mộc Thác Lương không hiểu, cũng không cho được.

Mộc Tiểu Thụ vốn định chất vấn ông ta vào lúc hỗn loạn này, tại sao phải kéo ông ngoại vào vòng xoáy kia. Nhưng giờ đây, nhìn thấy ông lão lụn bại kia, cô lại không hỏi ra miệng.

Chuyện đã xảy ra, còn xoắn xuýt với nguyên nhân hỏi trước thì lại có ý nghĩa gì chứ?

Chỉ là tăng thêm phiền não.

Khi ra khỏi Mộc trạch, Mộc Tiểu Thụ cầm năm cuộn tranh kia.

Kì Tấn Khiêm theo thói quen ôm eo cô: “Chuyện này xong rồi, chúng ta đi du lịch nhé.”

“Đi đâu?” Cô cười nhìn anh.

“Thành phố Vân.” Anh đáp.

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 39: Trở về thành phố Vân

Lần thứ hai bước trên mảnh đất của thành phố Vân, Mộc Tiểu Thụ hơi ngờ ngàng.

Thành phố nhỏ thay đổi rất nhiều, nội thành cũ xưa ban đầu đã bị phá vỡ, rừng cây tái sinh ngoại vi nội thành đã bị cải tạo thành thành phố vệ tinh.

Cô theo bản năng nắm chặt tay Kì Tấn Khiêm, dựa vào trí nhớ đi về phía nhà cũ.

Cô rất sợ, sợ rằng đợi chờ cô là một đồng hoang tàn, hoặc là một kiến trúc mới toanh khiến cô cảm thấy xa lạ.

Mà khi cô đi qua đường mòn giăng đầy cây mây, đi tới ngôi nhà nhỏ nằm tại vùng ngoại ô, trái tim treo cao của cô rốt cuộc hạ xuống.

Nơi ở quen thuộc không hề bị cải tạo, bị sửa chữa làm khu tham quan văn hóa cổ xưa của thành phố.

Cô hơi run rẩy lấy ra chìa khóa gỉ sắt, cắm vào ổ khóa.

Một tiếng lạch cạch, khóa mở ra.

Từ trước đến nay cô chưa từng nghĩ tới, khi cách hai mươi năm trời cô còn có thể mở ra cánh cửa này, còn có thể nhìn thấy mọi thứ bên trong.

Vật dụng bày biện bên trong cánh cửa vẫn giống như năm đó khi cô rời khỏi.

Thời gian dường như dừng lại hai mươi năm ở nơi này.

Cô quay đầu, vui vẻ nói với anh: “Anh xem, hồi trước em ở đây luyện chữ. Ông ngoại chưa bao giờ giám sát em, thế nên lần nào em cũng làm biếng.”

Anh nhìn một cái bàn nhỏ đặt kế bên bàn học dài trong phòng sách, cười nói: “Em còn thích khắc chữ trên bàn?”

Cô ngẩn ngơ, quay đầu nhìn sang mặt bàn, quả nhiên ở trên bàn nhìn thấy không ít chữ nguệch ngoạc.

Những chữ này gọi lên hồi ức của cô. Cô quay đầu cười nói với anh: “Hồi trước, ông ngoại có rất nhiều học trò, nhưng ông ngoại rất bảo thủ, cho rằng học trò nam nữ không thể học cùng phòng, chưa bao giờ chịu cho bọn em học cùng. Ông dạy học trò lớp trên xong, sau đó mới một mình dạy em. Thế nên hồi nhỏ em rất cô đơn, không có bạn nhỏ chơi cùng.”

“Nhưng mà có một ngoại lệ.” Cô bỗng nhiên nháy mắt, “Em vẫn bắt được một học trò của ông ngoại làm bạn chơi cùng em.”

Cô khom người, cẩn thận phân biệt vết khắc trên bàn: “Có một hôm, em phát hiện bên cạnh dòng chữ khắc loạn xạ của em có thêm một nét chữ.”

Anh nhìn đáng vẻ đầy hào hứng của cô, khóe miệng không khỏi cong lên: “Là chữ gì?”

“Tìm được rồi!” Cô ngạc nhiên mừng rỡ hô lên.

Trên chiếc bàn gỗ cũ kỹ, có khắc chữ viết nguệch ngoạc của Mộc Tiểu Thụ hồi chín tuổi: “Chán quá, có ai chơi với tôi đi.”

Một hôm nọ, phía dưới dòng chữ này có thêm một chữ nắn nót.

“Tôi.”

Lúc đó, cô đang bị bà ngoại ép sao chép thơ văn, nước mắt nước mũi lung tung, vừa cúi đầu nhìn thấy chữ “tôi” nhỏ bé này mặt mày cô liền hớn hở.

“Chắc là một cậu học trò nào đó của ông ngoại để lại.” Mộc Tiểu Thụ nhìn sang Kì Tấn Khiêm, “Sau đó cứ cách vài hôm là cậu học trò kia sẽ khắc một chữ. Giống như là giải đố, rất thú vị.”

Kì Tấn Khiêm khẽ cười: “Cuối cùng cậu học trò đó để lại gì cho em?”

Cô cười nói: “Một tuần sau, anh ấy để lại năm chữ ‘tôi đến chơi với em’, mấy ngày tiếp theo, phía dưới khắc thêm mấy chữ, ‘tan học, dưới tàng cây hòe’.”

Bí mật nhỏ này khiến cô vui vẻ rất nhiều ngày, mỗi ngày đều suy nghĩ làm sao tránh ông nội đến chỗ hẹn.

Tiếc là, cô đợi liên tục rất nhiều ngày dưới tàng cây hòe ở sân sau, người kia cũng không đến.

Sau đó, trên bàn cũng không còn khắc chữ mới.

“Anh ấy nhất định có việc trì hoãn.” Hiện giờ, Mộc Tiểu Thụ vẫn nói năng chuẩn xác, “Nhất định là vậy.”

Kì Tấn Khiêm bị chọc cười: “Khăng định thế à?”

“Đương nhiên rồi,” cô nghiêm trang nói, “Hồi nhỏ em đáng yêu biết bao, đâu có ai nhẫn tâm bỏ hẹn với em chứ?”

Anh không nhịn được, cúi đầu cười ra tiếng.

“Sao hả?” Cô bất mãn, “Anh có ý kiến gì sao?”

“Không có, một chút ý kiến cũng không,” anh cười nhìn vào mắt cô, “Người kia sợ dĩ không đến được, là bởi vì lúc khắc chữ bị ông ngoại em bắt tại trận, suốt một tháng trời cậu ta đều nằm dưới sự giám sát của ông ngoại em, đương nhiên không thể đến chỗ hẹn.”

Cô sùng sốt, hồi lâu sau mới nói: “Anh làm thế nào biết rõ như vậy?”

Anh cười không đáp, mà hỏi ngược lại: “Em nói sau đó trên bàn không còn khắc chữ, thật thế sao?”

Cô lại sùng sốt. Năm chín tuổi đã xảy ra rất nhiều chuyện, bà ngoại mắc bệnh qua đời, ông ngoại bị bắt, người nhà họ Mộc tới thành phố nhỏ muốn dẫn cô đi, cô hoảng hốt lo sợ, không còn tâm tư nhìn trên bàn có biến đổi gì.

Thế nên, người kia còn để lại chữ khác?

Cô khom lưng, nhìn lại mặt bàn lần nữa. Lần này lại khiến cô xuất thần.

Tại một góc trên bàn có khắc một hàng chữ. Người khắc chữ hiển nhiên hơi gấp gáp, nét bút cuối cùng vạch ngang bàn gỗ.

“Tôi đến Quỳnh Tà tìm em.”

Tôi đến Quỳnh Tà tìm em.

Cô hoảng hốt ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Kì Tấn Khiêm, trong đầu hiện lên trăm ngàn ý nghĩ, thế nhưng cổ họng bị nghẹn, một câu cũng không nói ra được.

Anh đi tới, chạm nhẹ vào má cô: “Anh biết lúc đó đã muộn. Thầy đã giao em cho nhà họ Mộc. Nhưng ông sợ em chịu uất ức, thế là đến tìm anh.”

Tạ Hoài Chương biết mình không được chết lành, mỗi oan ông phải gánh chịu quá lớn, ông chắc chắn sẽ bị bí mật trục xuất ra nước ngoài.

Nhưng ông cụ không muốn rời khỏi mảnh đất này.

Thời niên thiếu, Kì Tấn Khiêm đã sớm thông minh mà độc lập, ông cụ xin anh mượn quyền lực của nhà họ Kì giúp ông giấu kín tung tích.

Chỉ vì ở lại thành phố Vân.

“Có muốn đi gặp ông ngoại em không?” Anh nói, “Ông ở tại đây. Anh đưa em đi gặp ông.”

Anh trở tay cầm lấy bàn tay hơi run của cô.

Anh lại dắt cô đi tới nương rẫy sau căn nhà.

Đồi núi vùng ngoại ô phía Nam rải đầy ánh nắng ấm áp, thấp thoáng trong rừng cây có hai tấm bia đá nho nhỏ.

Tấm bia đá nằm sát nhau, quần đầy rêu xanh.

Trên bia đá có khắc hai cái tên, một là Thẩm Anh, một là Tạ Hoài Chương.

“Sau khi cô qua đời, sức khỏe của thầy luôn không tốt. Năm thứ hai em đến Quỳnh Tà, ông đã mắc bệnh qua đời.” Anh chậm rãi nói, “Thầy ra đi quá đột ngột, nhưng hình như ông đã đoán trước cái chết của mình, để lại một bức thư cho anh từ sớm.”

Cả đời ông cụ kiếm lời, nhưng trong bức thư mỏng manh lại nói năng dong dài.

.....

Tấn Khiêm, đừng nói với Tiểu Thụ thầy mất rồi. Nha đầu đó cố chấp lắm, để nó giữ lại một ước ao đi.

Con bé ở nhà họ Mộc sống có tốt không? Mộc Thác Lương chắc là không xử tệ với nó chứ.

Nhưng mà thầy vẫn không yên tâm, trò có thể thay thầy chăm sóc nó không? Tình tình con bé ương ngạnh như vậy, e là sẽ chịu thiệt.

Thầy biết trò đối với con bé rất đặc biệt, giao con bé cho trò, thầy có thể yên tâm đi tìm A Anh.

.....

Làn gió nhẹ nhàng lướt qua bãi cỏ xanh tươi, cô lặng lẽ nhìn hai tấm bia đá trên mặt cỏ, âm thầm rơi hai dòng lệ.

Trong hai mươi năm nay, cô đã tưởng tượng rất nhiều lần, tốt có, xấu có, tệ nhất cũng có.

Một trong số đó cũng có tưởng tượng ông cụ hiền lành kia đã không còn ở nhân thế.

Chỉ là cô không muốn thừa nhận thôi.

Kì Tấn Khiêm ôm cô từ phía sau, nhẹ giọng nói: “Em đừng buồn, thầy không muốn nhìn thấy em như vậy.”

Cô lau nước mắt, nhếch khóe miệng: “Rất tốt, ông ngoại đi rồi, không còn nghe những lời ô nhục kia nữa. Cũng tốt.”

“Em sẽ sống tốt,” cô tựa đầu vào bờ vai anh, “Mỗi một ngày đều phải vui vẻ.” Cô nói rất nghiêm túc, giống như hứa hẹn cho ai đó nghe.

Hai người ngồi trên bãi cỏ không biết bao lâu, tựa sát vào nhau, nhìn bóng cây đong đưa ở sườn núi, đám mây cuộn cuộn tại chân trời.

Thời gian ở đây trôi qua chậm chậm đến mức quyền luyện mà dịu dàng.

Bỗng nhiên, anh cất tiếng: “Em không phải luôn muốn biết khi nào thì anh thích em sao?”

Người trong lòng động đậy.

Anh hơi cong khóe miệng, chậm rãi nói: “Năm đó thầy dẫn anh đi gặp em, anh đã cảm thấy cô bé này rất khác biệt.”

Lần đầu tiên anh biết tên cô là ở phòng sách của Tạ Hoài Chương.

Mấy người học trò tụ tập trong phòng sách của thầy, tấm tắc khen ngợi tranh sơn thủy treo đầy tường. Đàn anh tinh mắt, chỉ vào một bức tranh trên tường trêu chọc: “Tác phong vẽ tranh của thầy quả thật thay đổi thất thường.”

Mọi người đều cười.

Đó là một bức tranh xấu xí, dùng bút non nót, nhưng không khó nhìn ra tác phong đơn thuần.

Bọn họ đều hiểu được, đó là bức tranh do cháu gái bảo bối của thầy vẽ ra.

Tạ Hoài Chương cười ha ha, vẻ vui mừng trên mặt mũi không thể giấu được: “Đừng có cười, sau này tranh của Tiểu Thụ chúng ta, tiền bạc khó mà mua được.”

Tiểu Thụ. Mộc Tiểu Thụ.

Nằm ở bên môi, bất cẩn thốt ra.

Cái tên đơn giản mà thanh tú như vậy.

Sau đó, anh cùng những học trò khác ở phòng sách nghe thầy giảng bài, trong lúc vô tình quay đầu lại, anh liền trông thấy một cặp mắt tròn xoe ở bên cửa sổ.

Con người tựa như màu mực tàu, còn trẻ đã chất chứa mấy phần dư vị của tranh thủy mặc.

Sau đó nữa, mỗi khi trong giờ lên lớp anh quay đầu lại thì sẽ gặp được cô nhón chân nhìn căn phòng đầy học trò.

Khát vọng trong mắt cô làm sao cũng không giấu được.

Anh cảm thấy thú vị, thế là thừa dịp thầy không để ý, anh nghiêng người khắc xuống chữ đầu tiên trên cái bàn nhỏ mà cô hay dùng.

Tai họa xảy ra chỉ trong chớp mắt. Tạ Hoài Chương thông đồng với địch bán nước, tội danh mua đi bán lại quốc bảo đột nhiên tấn công mọi thứ yên bình.

Một nhóm trí thức đi theo Tạ Hoài Chương sau đó bị gán tội danh tội phạm chính trị.

Trong lúc nhất thời, giới văn học thư họa xáo trộn bấp bênh.

Anh đương nhiên không tin.

Nhưng anh vẫn chậm một bước, chỉ cứu về một phần thư họa của ông cụ.

Đồ cổ thư họa cùng với rất nhiều vật sưu tầm của Tạ Hoài Chương quả thật bị bán đi nước ngoài, nhưng người bán không phải Tạ Hoài Chương.

Ông cụ cả đời sống với nước mực mãi cho đến khoảnh khắc cuối cùng vẫn không hiểu rõ, tại sao mình rơi vào tình cảnh này.

Mộc Tiểu Thụ nằm trong lòng Kì Tấn Khiêm, im lặng lắng nghe anh kể lại chuyện quá khứ.

Cô tưởng rằng nhiều năm qua đi, chỉ có mình cô nhớ rõ những chuyện này, nhớ rõ nỗi khổ của một nhà nghệ thuật lão làng.

Không ngờ còn có người, cùng cô gánh vác phần hồi ức này.

“Em biết không,” sắc mặt Kì Tấn Khiêm dịu dàng, “Anh chọn ngành kiến trúc, cũng liên quan đến ông ngoại em”

“Em không phải tò mò tại sao anh có thể nhìn một cái liền khám phá huyền cơ của năm cuộn tranh kia sao?” Anh cười cười, “Bởi vì anh đã nhìn thấy những bức tranh này từ trước. Thầy đã từng bảo anh tìm hiểu huyền cơ bên trong bức tranh.”

“Khi ấy anh liền cảm thán, hóa ra một ngôi nhà nhỏ vô cùng đơn giản có thể chứa đựng tình cảm thấm thiết đến vậy.”

“Kiến trúc thật là một môn nghệ thuật kỳ diệu.”

Anh tận mắt chứng kiến tình cảm sâu nặng của Tạ Hoài Chương và Thẩm Anh.

Anh cũng muốn thiết kế một ngôi nhà nhỏ, anh và vợ anh sẽ sống ở đây.

Cô hơi cảm động. Hóa ra ngọn nguồn giữa anh và cô lại sâu xa như vậy.

Thật tốt, thật tốt.

“Anh không phải nói anh tới Quỳnh Tạ tìm em sao?” Cô bỗng nhiên quay đầu nhìn vào con mắt màu xanh của anh, “Tại sao anh tới muộn vậy? Nếu em không tham dự buổi tiệc tối của Tiêu gia, thế thì có phải sẽ không gặp được anh không?” Ngực cô hơi ứ khuất.

Anh âm thầm nở nụ cười, nhìn lại mắt cô nói: “Anh đã tới Quỳnh Tạ tìm em từ rất sớm, tiếc là em cứ khóc nhè.”

Ồ? Sắc mặt cô ngỡ ngàng.

“Em ở Quỳnh Tạ ngồi khóc ở ven đường. Em khóc dữ lắm, ngay cả anh ở bên cạnh cũng không phát hiện. Anh chỉ đành trèo lên cây xoài ven đường, hái một trái xoài ném trúng đầu em, lúc đó mới thu hút sự chú ý của em.”

Cô vừa lắng nghe, vừa mở to hai mắt nhìn, nghe đến cuối cùng lại kinh ngạc đến mức che miệng.

“Anh...” Cô nói không ra lời

Nhiều năm qua, cậu thiếu niên trên cây xoài kia, vậy mà, vậy mà...

Thiếu niên mắt xanh cô giấu trong lòng rất nhiều năm cùng với người đàn ông hiện giờ cô yêu, lại là cùng một người.

Số phận kỳ diệu như vậy.

Cô không nhịn được cười thành tiếng, hai tay vòng qua cổ anh: “Kì tiền sinh, anh có biết không, anh là mối tình đầu của em”

Anh nhướn miêng cười: “Biết chứ, đêm tiệc mừng thi đại học, lúc ở trên đỉnh nhà thờ em hôn trộm anh, anh đã biết rồi.”

Cô đấm anh một quyền: “Tại sao không nói cho em biết?”

Anh hết sức vô tội: “Anh tưởng em biết rồi. Ai ngờ người trong lòng anh lại ngốc đến vậy?”

Cô ôm chầm cổ anh, híp mắt nhìn trời xanh trong suốt.

Trong đời cô có hai lần rơi xuống vực sâu. Một lần khi mới vào Quỳnh Tạ, một lần ở công xưởng bỏ hoang tối tăm.

Mà nhiều năm về sau cô mới biết được, người cứu chuộc cô hai lần, thì ra là cùng một người.

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 40: Kết thúc

Một năm nay, tin tức về thành phố N liên tiếp xuất hiện.

Đầu tiên là con dâu cả của vọng tộc họ Mộc nào đó tình nghi dính liếu đến việc cố sát, đã bị mang đi điều tra.

Tiếp theo, gia trưởng của vọng tộc đó bởi vì vu cáo hãm hại phần tử trí thức lão làng mà bị đưa ra kiện tụng.

Trong lúc nhất thời, báo chí tạp san tranh nhau báo cáo những phần tử trí thức đã chịu oan. Trong đó, việc sửa lại án xử sai của một nhà nghệ thuật nào đó rất được xã hội quan tâm. Hậu nhân của ông sau khi thu thập về tất cả tác phẩm và bộ sưu tập của ông lưu lạc bên ngoài thì quyên góp cho quốc gia.

Mỗi một ngày, tin tức về việc bê bối chính trị luôn xuất hiện nhiều vô số kể.

Người xem bấy giờ thôn thức, xem rồi cũng quăng ra sau đầu.

Không có bao nhiêu người sẽ đi truy cứu nỗi xót xa chôn giấu đằng sau.

Nhiều năm trôi qua, Mộc Tiểu Thụ đã dần học được cách bình tĩnh hòa nhã.

Mọi thứ đều chấm dứt, mọi thứ chỉ mới bắt đầu.

Hôn lễ của Mộc Tiểu Thụ và Kì Tấn Khiêm đơn giản mà lãng mạn, chỉ mời mấy người bạn thân, tại biệt thự trước hồ nước chuẩn bị mấy bàn thức ăn.

Nơi tổ chức giản dị ấm cúng, khách khứa vui mừng.

Đêm hôn lễ, Mộc Tiểu Thụ nhận được hai phần quà đặc biệt.

Một phần đến từ Tiêu Thanh Nhượng, một phần đến từ Đan Bá Phi.

Tiêu Thanh Nhượng gửi tới sáu cuộn tranh.

Lối vẽ tỉ mỉ tinh tế vẽ ra phong cảnh ba phường bảy ngõ. Những nét bút này, Mộc Tiểu Thụ quá quen thuộc.

Cô đã không còn mong ước xa vời lấy về những cuộn tranh này từ tay Tiêu Thanh Nhượng. Cô từng nghĩ tới tìm hán đàm phán, nhưng sau đó cô lại từ bỏ. Nếu vì sáu cuộn tranh này đổi lấy cái giá ảnh hưởng đến hạnh phúc hiện giờ, đáng chỗ nào chứ?

Đây cũng không phải là điều ông ngoại muốn thấy.

Con người nếu rộng lượng hơn, lúc trước có làm thế nào cũng đi trong mê cung không biết lối ra giờ đây trong nháy mắt sẽ có đường thông.

Đan Bá Phi gửi tới một tấm ảnh đặt trong khung.

Trong tấm ảnh là cánh đồng hoa thanh cúc mệnh mông bát ngát, biển hoa màu xanh kéo dài tận cuối chân trời, đẹp đến thu hút hồn người.

Phía sau cánh đồng hoa có một cối xay gió nho nhỏ, trong mảnh sân nằm trước cối xay gió có một cái xích đu nhỏ bé.

Mộc Tiểu Thụ rất quen thuộc với cối xay gió kia. Mở ra cửa sập gỗ sẽ hiện ra một lối đi, tại cuối lối đi là một hầm rượu, bên trong chứa đựng rượu tự ủ của mỗi một chủ nhân nhà họ Đan trước khi lên nắm quyền.

Cô từng cùng Đan Bá Phi ngồi trên xích đu uống rượu chờ bình minh.

Chỉ có một điểm không được hoàn mỹ, mùa đó không thể nhìn thấy một đóa hoa thanh cúc nở rộ.

Hiện giờ, tiết nuôi này đã được đền bù.

Mộc Tiểu Thụ khẽ cười, ngón tay theo bản năng vuốt ve phần đề chữ ở cuối tấm ảnh.

Chúc hạnh phúc.

Bạn: Đan Bá Phi.

Kì Tấn Khiêm đẩy cửa đi vào, mang ánh trăng tiến vào phòng.

“Ngày mai phải đi Áo, đêm nay ngủ sớm thôi.” Anh bồng cô lên, “Quà tặng sau này có thể từ từ xem, không vội xem đêm nay.”

Cô ôm cổ anh, cười nói: “Kì tiên sinh, lúc này mới mấy giờ hả?”

Anh phớt lờ, lập tức ôm cô vào phòng ngủ.

Hai người ngã trên chiếc giường lớn mềm mại.

Anh thành thạo cởi đồ ngủ của cô ra, chỉ nhìn một cái liền sững sờ.

Dưới lớp đồ ngủ là nội y bằng ren màu đen, thiết kế rỗng, làm nổi bật làn da của cô, dưới ánh đèn càng có vẻ óng ánh hơn.

Cô hơi lúng túng, đang muốn kéo đồ ngủ lại thì phát hiện không thể nhúc nhích.

Anh khẽ cười, đầu ngón tay lướt qua bụng cô, cúi đầu hôn lên xương quai xanh của cô: “Anh rất thích.”

Nụ hôn của anh dần dần đi xuống, dừng tại khe hở bằng ren.

Cô ngứa ngáy khó chịu, vô thức cất tiếng: “Anh... anh không phải nói đêm nay ngủ sớm sao?”

Anh ậm ừ trả lời: “Làm sớm một chút, làm xong có thể ngủ sớm.”

Cô cứng họng không còn gì để nói.

Sáng sớm hôm sau, Mộc Tiểu Thụ bị Kì Tấn Khiêm đánh thức.

Cô cực kỳ mệt mỏi, tức tối hất tay anh ra. Quả nhiên không thể tin tưởng anh trong chuyện này, đêm qua bọn họ quần quýt tới ba giờ sáng. Ngủ sớm gì chứ, tất cả đều là viện cớ.

Anh không khỏi bật cười, nửa kéo nửa ôm cô từ giường ngồi dậy: “Em muốn để Tiểu Bách chờ sao?”

Cô chợt kích động, buồn ngủ mất đi phần nửa.

Mau chóng rửa mặt xong, hai người đi tới sân bay.

Tại cửa lên máy bay, Mộc Tiểu Thụ nhìn thấy Cơ Sùng An.

Sau hôm show diễn thời trang Paris, Cơ Sùng An đưa đơn xin từ chức với Uren. Từ Linh đè nén tin tức anh ta từ chức. Chờ khi tổng bộ Uren biết chuyện này thì đã là nửa năm sau, khi ấy Cơ Sùng An đã ký hợp đồng với TRsam từ trước, chờ khi hợp đồng bên Uren hết hiệu lực thì gia nhập TRsam.

Tổng bộ Uren giận tím mặt, giáng chức một nhân viên, Từ Linh mất hết mọi quyền lực.

Thời gian bay đến Áo vừa đúng lúc, Mộc Tiểu Thụ tới nhà hát âm nhạc lớn trước mười lăm phút.

Bên trong nhà hát đã ngồi đầy khán giả.

Mộc Trạch Bách là người lên sân khấu cuối cùng trong mười nghệ sĩ dương cầm.

Ánh đèn sân khấu chiếu trên người cậu. Cậu mặc chiếc áo đuôi tôm màu đen, càng trông gầy gò yếu ớt.

Mộc Tiểu Thụ theo bản năng nắm chặt tay Kì Tấn Khiêm.

Kì Tấn Khiêm dịu dàng nhìn cô một cái, sau đó nắm tay cô.

Đây là lần đầu tiên Mộc Tiểu Thụ xem Mộc Trạch Bách đã trưởng thành đánh đàn dương cầm.

Lúc âm tiết điên cuồng vang lên, ngay cả cô chưa từng học đàn dương cầm cũng nghe ra sự hùng hồn.

Mộc Trạch Bách ngồi trước đàn dương cầm giống như thay đổi thành người khác, ngón tay lướt nhanh trên bàn phím phát ra khuôn mẫu phức tạp.

Cả người cậu đang run rẩy, giống như một kẻ điên, lại giống như một người hy sinh vì đạo.

Khán giả tại đây bất giác cương cứng cột sống, nín thở lắng nghe khúc đàn dương cầm điên cuồng này.

Không ai biết nghệ sĩ dương cầm trẻ tuổi trên sân khấu từng bị đánh gãy tay.

Tất cả mọi người đang đắm chìm trong ca khúc “Điệu vũ của cái chết”.

Bữa tiệc của bộ xương điên cuồng của Franz Liszt.

Khi nốt nhạc cuối cùng biến mất, khán phòng nhà hát mới vang lên tiếng hít thở.

Tiếng vỗ tay tựa như thủy triều, kéo dài không dứt.

Nghệ sĩ dương cầm trẻ tuổi đứng lên, cúi chào mọi người, rồi lại ngồi xuống bắt đầu ca khúc mới.

Mỗi một nghệ sĩ đàn ba ca khúc, một bài đến từ thế hệ trước, hai bài tự sáng tác cho mình.

Hơn mười năm khổ luyện, chỉ vì đàn ba khúc trên sân khấu này.

Mộc Tiểu Thụ bỗng nhiên nhận ra, ca khúc này viết cho ai.

Chính là nhà thiết kế thời trang thiên tài cương quyết kia không tiếc trả giá tất cả muốn cô giúp đưa bộ thiết kế kia lên sân khấu trình diễn, nghệ sĩ dương cầm gầy gò trên sân khấu đang dùng sinh mệnh đàn tấu hai khúc cuối cùng.

Cơ Sùng An thiết kế ra bộ lễ phục kia, không ai có thể hiểu được ý sâu bên trong. Nhưng Mộc Tiểu Thụ khẳng định, Mộc Trạch Bách nhất định hiểu được. Hơn nữa, cậu nhất định cũng xem buổi diễn kia.

Giờ phút này, Mộc Trạch Bách đàn tấu trên sân khấu, tiếng đàn của cậu được ba ngàn bốn trăm người ở đây lắng nghe, toàn bộ khán giả thế giới chú ý đến hội âm nhạc này cũng nghe được, nhưng thật ra cậu chỉ đàn cho một người nghe.

Khi hội âm nhạc chấm dứt, bầu trời nổi cơn tuyết nhỏ.

Mộc Tiểu Thụ không nhìn thấy Mộc Trạch Bách. Chàng nghệ sĩ như người điên có tài hoa trẻ tuổi kia đã rời khỏi.

Tại quảng trường, Cơ Sùng An ngồi cạnh suối phun nước, mặc bông tuyết bay xuống đầu anh ta.

Mộc Tiểu Thụ đi tới bên cạnh anh ta.

“Anh đã gặp Tiểu Bách chưa?” Cô hỏi.

Anh ta lắc đầu.

“Ca khúc cuối cùng, Tiểu Bách viết cho anh.” Cô nói, “Anh tặng thiết kế cho nó, nó nhất định hiểu.”

Anh ta chẳng nói gì.

Con tuyết dần dần nặng hơn, trên quảng trường thấp sáng đèn đường.

Thật lâu sau, anh ta rút cuộc cất tiếng: “Cậu ấy cho rằng cậu ấy giống cô, là người có thể vì giấc mộng mà bước vào đường cùng. Nhưng thật ra, cậu ấy và cô tuyệt đối không giống nhau. Cậu ấy nhẫn tâm hơn cô nhiều lắm.”

“Cô sẽ vì người mình yêu mà chấp nhận giấc mộng tạm bợ, nhưng cậu ấy vì giấc mộng có thể hy sinh người mình yêu.”

Cô trầm lặng. Chuyện này, từ một số việc nhỏ mà cô đã tìm ra manh mối.

Đêm đó, Mộc Lạc Kỳ thở dài: “Chị đã biết từ trước là Tiểu Bách giả tên Mộc Trạch Tùng viết thư gọi chị trở về, nó hy vọng chị có thể phân tán sự chú ý của mẹ chị.”

“Thật ra nó không cần làm thế, chỉ cần nó mở miệng, chị sẽ trở về. Mộc Trạch Tùng nói Tiểu Bách trở thành một con người đáng sợ, thật ra bản tính của nó không phải như thế, nếu... nếu năm đó chị không dứt khoát bỏ đi, mẹ chị cũng sẽ không dồn ép nó đến vậy, cũng sẽ không... thuê người phé đi bàn tay của nó.”

Người Mộc Trạch Bách lợi dụng đâu chỉ người chị ruột của cậu.

Gió càng lúc càng lớn, trong bông tuyết xen lẫn băng đá.

Cơ Sùng An hí mắt nhìn bầu trời u ám, sau đó đứng dậy, anh ta phúi bụi trên áo khoác ngoài.

“Tôi phải đi, hai tiếng sau sẽ bay.” Anh ta nói, “Ngày mai thời tiết chắc sẽ tốt hơn.”

Mộc Tiểu Thụ thần thờ đứng tại chỗ hồi lâu, cho đến khi một chiếc áo khoác choàng trên đầu vai cô.

“Lạnh không?” Kì Tân Khiêm ôm cô vào lòng, “Chúng ta tìm một cửa hàng nhỏ ấm áp ngồi xuống.”

Cô vươn tay luồn vào trong áo khoác của anh, ôm lấy eo anh: “Kì tiên sinh, em rất may mắn.”

“Ừm.” Anh cọ cọ trên đỉnh đầu cô.

“Thật may mắn ông trời mang anh đến cho em.” Cô tựa đầu kê sát lồng ngực anh.

Nếu không có Kì Tấn Khiêm, Mộc Tiểu Thụ rất có thể sẽ là một Mộc Trạch Bách khác.

Anh nở nụ cười: “Có thưởng không?”

Cô chun mũi, sau đó cũng cười: “Có chứ, rất nhiều phần thưởng. Anh muốn cái nào?”

“Ví dụ như?” Anh hỏi.

Cô nháy mắt mấy cái: “Ví dụ như...sang năm có thêm một đứa bé mang đôi mắt màu xanh, thế nào?”

Anh sững sốt, trong đôi mắt màu xanh dâng lên đủ loại cảm xúc, cuối cùng lắng đọng một vẻ lưu luyến.

“Được.” Anh nói, “Có điều anh càng thích đôi mắt của đứa bé mang màu mực.”

Tuyết vẫn bay trên bầu trời.

Quảng trường tĩnh lặng im ắng, thế giới ngừng nhịp đập.

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 41: Ngoại truyện: Mặt trời mùa đông

Kì đại đại và Kì tiểu tiểu được sinh ra vào mùa đông tuyết rơi.

Hai đứa bé dày vò mẹ đủ một ngày một đêm.

Khi Mộc Tiểu Thụ được đẩy ra phòng sinh, thần trí đã hơi rã rời. Ấn tượng cuối cùng của cô, chính là đôi tay nắm chặt tay mình.

Đôi tay vẫn luôn điềm tĩnh thản nhiên kia giờ đây lại đỏ đầy mồ hôi.

Một âm thanh khê khằng kê sát tai cô: “Vợ ơi, đứa bé rất khỏe mạnh. Là con trai, sinh đôi.”

Cô rớt cuộc thở phào nhẹ nhõm, chìm vào giấc mộng ngọt ngào.

Lần thứ hai tỉnh lại thì đã là chập tối. Cô thể mà đã ngủ một ngày.

“Cho em nhìn con.” Cô mở mắt ra câu đầu tiên là muốn nhìn em bé.

Kì Tấn Khiêm bồng con đến trước mặt cô.

Hai em bé mặt nhăn nhú lại, co người tròn vo.

Cô chọc chọc khuôn mặt bọn nhỏ, một đứa trong đó nghiêng đầu, nhắm mắt lại ngáp thật to.

Mặt mày cô tươi rói: “Đứa bé nhỏ quá, anh có muốn cùng qua đây chơi không?”

Anh ghen lời, một lúc lâu sau mới bắt đắc dĩ nói: “Em bé mới sinh đều nhỏ như vậy. Còn nữa, bọn nhỏ không phải món đồ chơi.”

Nhưng cô nhin không được làm sao đây? Lúc thì chọc hai má em bé, lúc thì quẹt mũi em bé, yêu thích không muốn rời tay. Cô vừa tự chơi tự vui, vừa ngằng đầu nói với anh: “Anh xem, là em sinh đó.” Cô tràn đầy đắc ý.

Anh nở nụ cười: “Đúng, rất lợi hại.” Dứt lời anh cầm hộp com đến trước mặt cô, “Ăn một chút đi.” Từ khi cô mang thai, anh đặc biệt mời chuyên gia dinh dưỡng, mỗi ngày đến sắp xếp ẩm thực của cô.

Cô say sưa chơi với con trai, không chia tay ra cầm thìa. Anh liền cầm thìa đút cô từng miếng một, động tác thuần thục trôi chảy, giống như hồi trước đã làm quen rồi.

Sau khi ăn uống no bụng, cô hơi mệt mỏi, theo thói quen tựa vào lòng anh.

“Kì tiên sinh, anh làm bố rồi.” Cô cười nói.

Anh cúi đầu nở nụ cười, cái cằm vuốt ve trên đỉnh đầu cô: “Ừm, cảm ơn Kì phu nhân sinh hai bảo bối cho anh.”

Cô bỗng nhiên có chút ừ ừ: “Nếu là thai long phượng thì tốt hơn rồi. Một bé trai một bé gái.” Sau đó cô quay đầu hỏi, “Nếu không chúng ta sinh thêm một bé gái đi.”

Anh đột nhiên nắm chặt tay cô: “Không cần, có hai đứa là đủ rồi.”

Cô đương nhiên nhận ra sự khẩn trương của anh, vì thế cô sờ mặt anh: “Sao vậy?”

Anh lắc đầu, không nói gì.

Anh không dám nhớ lại dáng vẻ đau đớn của cô một ngày một đêm trước.

Cô khẳng khái muốn sinh đẻ tự nhiên, nói rằng như thế tốt cho em bé. Vì thế anh chỉ đành lên chạy đi tư vấn nhiều lần.

Sau khi có đủ các mục kiểm tra, nhận được sự cam đoan của mấy vị bác sĩ chủ nhiệm, anh mới về nhà, ôm cô nói: “Được, em muốn sinh thế nào thì sinh thế ấy.” Nhưng nhịp tim anh vẫn như đánh trống.

Một ngày một đêm đó, đối với anh không khác gì sự hành hạ.

Anh chưa bao giờ khẩn trương sốt ruột như vậy, gần như sụp đổ. Trời sáng lại tối, tối lại sáng.

Cho đến khi tia sáng hồng đông xuyên qua cửa sổ phòng sinh chiếu rọi hai tay bọn họ nắm chặt, tiếng khóc trẻ con vang lên phá vỡ sự lo lắng của anh.

Trái tim anh rốt cuộc yên ổn.

Anh không bao giờ muốn trải qua sự đau khổ như vậy nữa.

Cô thấy anh không nói lời nào, bèn cười nói: “Được rồi được rồi, không sinh không sinh nữa, hai đứa là đủ rồi. Nhìn bộ dạng xoắn xuýt của anh kìa.”

Anh nghe cô nói chột bật cười, ôm cô càng chặt hơn.

“Nên đặt tên gì cho con đây?” Cô hỏi.

Anh nghĩ nghĩ, rồi đáp: “Hai đứa sinh vào rạng sáng mùa đông, thế thì gọi là Kì Mộc Đông và Kì Mộc Dương, em thấy thế nào?”

Cô đọc lên hai cái tên này, sau đó mặt mày tươi tắn: “Tốt lắm, tên anh đặt đương nhiên hay rồi.”

Kì Mộc Đông. Kì Mộc Dương.

Em là ánh mặt trời mà ông trời ban cho anh.

Hai con là hai ánh mặt trời mùa đông mà em mang đến cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 42: Ngoại truyện: Năm tháng

(1)

Kì Mộc Đông có một đôi mắt màu đen, màu đen thuần túy, tựa như một đầm thủy mặc.

Kì Mộc Dương có một đôi mắt màu xanh như hồ nước, nhân nhật tựa như Địa Trung Hải dịu dàng.

Lúc hai đứa bé đầy tuổi, Mộc Tiểu Thụ rất vui vẻ nói với Kì tiên sinh: “Anh xem, một đứa giống em, một đứa giống anh.”

Khi ấy Kì Tấn Khiêm đang nửa nằm trên giường, rất nghiêm túc cời khuy áo ngủ của cô.

Anh đã động tình, nhưng cô chỉ nhìn chăm chăm con trai đang ngủ say trong nôi.

“Chuyên tâm một chút.” Anh cúi đầu cắn sau gáy cô.

Cô nhin không được run rẩy, khi lấy lại tinh thần thì mới phát hiện đồ ngủ đã không biết đi đâu rồi.

“Không được, con còn ở đây.” Cô đỏ mặt, đẩy anh.

Anh nhướn mày: “Không sao, hai đứa đang ngủ.”

“Sẽ đánh thức đó...” Cơ thể cô cũng dần dần nóng lên, anh say tình, về chuyện này anh tự học hiểu, càng ngày càng thành thạo, mỗi sự trêu chọc đều khiến cô khó mà kiềm chế.

“Không sao.” Anh hôn lên môi cô.

Anh gấp gấp tiến vào cơ thể cô, thích ứng vài giây rồi bắt đầu chuyển động.

Cô đã sớm mềm nhũn trong lòng anh, tùy ý anh chi phối.

Hai người quấn quýt hồi lâu, đều toát ra lớp mồ hôi mỏng.

Cô theo bản năng quay đầu, lại trông thấy hai cặp mắt tròn xoe trong nôi đang hiếu kỳ nhìn chằm chằm.

Hai đứa bé không biết tỉnh lại hồi nào, ngồi xếp bằng trên tấm đệm mềm trong nôi, vẻ mặt vô tội nhìn bố mẹ trên giường.

Đầu óc cô nổ ầm, không biết sức lực từ đâu, đẩy anh ra, choàng áo ngủ để chân trần chạy ra khỏi phòng.

Thật là có mấy phần trốn chạy.

Đầu tiên anh sững sốt, sau đó dường như có cảm giác quay đầu nhìn sang chiếc nôi.

Hai đứa bé đối diện ánh mắt u ám của bố, ngơ ngác hai giây, sau đó ngã xuống ngủ khò khò.

Anh đau đầu bóp trán. Cô chạy quá nhanh, anh thì căng cứng, không chỗ giải tỏa.

Thế là anh dứt khoát đứng dậy, ra khỏi phòng tìm cô.

***

Ngày hôm sau, khi Mộc Tiểu Thụ tan tâm về nhà thì không thể nào tìm được hai bảo bối của mình trong phòng ngủ, thế là cô chạy vào phòng sách hỏi Kì Tấn Khiêm.

“Con đâu anh?” Âm thanh của cô hơi hỗn hển.

Anh ngẩng đầu, thản nhiên liếc nhìn cô: “Ở phòng trẻ con.”

Cô sững sốt: “Hai đứa còn nhỏ vậy...”

Anh ngắt lời cô: “Con trai nên nuôi như vậy, sau này độc lập từ sớm.”

Cô lại chẳng có câu nào để đáp trả.

(2)

Khi hai đứa bé lên ba, Mộc Tiểu Thụ liền cảm thấy giữa hai đứa đã phân rõ tính cách.

Anh trai Kì Mộc Đông còn nhỏ đã trầm lắng tựa như bản thu nhỏ của Kì Tấn Khiêm, em trai Kì Mộc Dương thì ngơ ngác đáng yêu tựa như một cục bột mềm mại.

Bản thu nhỏ của Kì Tấn Khiêm thích một mình trầm tư, thích xem tạp chí khoa học, thích đùa nghịch mô hình kiến trúc.

Cục bột thì thích mẹ, thích mẹ hôn, thích mẹ ôm.

Có một hôm hai đứa trẻ ngồi trên thảm chơi đùa, anh trai rất nghiêm túc nói với em trai ở bên cạnh: “Sau này em không được dính lấy mẹ, bố nói, con trai phải độc lập.”

Em trai rất cố gắng suy nghĩ hồi lâu, nói: “Em thích mẹ ôm.”

Anh trai đe dọa: “Em muốn mẹ ôm thì sau này anh không chơi với em nữa.”

Em trai sững sốt. Anh trai không chơi cùng mình, cậu sẽ buồn lắm, không có mẹ ôm, cậu cũng buồn lắm.

Tóm lại, đều buồn cả.

Vì thế cậu mếu máo, ủy khuất.

Anh trai mềm lòng: “Nếu không sau này anh sẽ ôm em. Con trai ôm con trai, không mất mặt.” Dứt lời cậu vươn ra cánh tay ngăn ngụt định ôm lấy em trai.

Hai đứa trẻ còn chưa cao tới cái bàn, tay ngăn chân ngăn, chưa ôm được đã ngã trên thảm.

Lúc cục bột ngã xuống đất sắc mặt hơi ngầy ngốc.

Qua vài giây, cậu mếu máo, nước mắt chảy xuống: “Hu hu hu, em muốn mẹ... mẹ ơi...”

Kì phu nhân đang ở trong phòng sách cùng Kì tiên sinh vẽ phác họa, vừa nghe tiếng khóc, cô lập tức vùng khỏi trong lòng Kì tiên sinh, ném bút về qua một bên, người đã chạy tới phòng khách.

“Đương Đương ngoan, sao con khóc thế...”

(3)

Vào lúc sinh nhật con trai, Mộc Tiểu Thụ hết sức vui vẻ, nấu một bàn ăn lớn ngon miệng.

Sau khi ăn xong, Mộc Tiểu Thụ lấy ra quả đã chuẩn bị cho hai anh em: “Đông Đông, Dương Dương, sinh nhật vui vẻ!”

Dứt lời cô đi qua hôn lên hai má mẫm mẫm của Kì Mộc Đông.

Ai ngờ Kì Mộc Đông nghiêng đầu, né tránh nụ hôn của mẹ. Cậu nghiêm trang nhìn mẹ nói: “Con là con trai, mẹ đừng tùy tiện hôn con. Còn nữa, sau này đừng gọi con là Đông Đông, quá ấu trĩ.”

Mộc Tiểu Thụ: “...”

Kì Tấn Khiêm ở bên cạnh nhìn sang con trai lớn gật đầu khen ngợi.

Mộc Tiểu Thụ đành quay đầu nhìn con trai út, cô đang do dự nếu như thằng bé cũng từ chối thì cô nên làm sao đây, sau đó trông thấy cục bột tỏ vẻ mong chờ ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn mẹ, đôi mắt màu xanh trong suốt.

Trong ánh mắt đều đang nói, mẹ hôn, mẹ hôn.

Trái tim Mộc Tiểu Thụ nhất thời tan chảy.

Cô ôm con trai út, hôn một cái trên khuôn mặt bụ bẫm của cậu.

Viên mãn rồi.

(4)

Cuối tuần, Mộc Tiểu Thụ dẫn theo hai đứa con trai cùng đến buổi tụ họp.

Khi cô đến phòng KTV, Dung Tuyền Khanh, Cao Linh và Ngải Uyển Lương đã đến từ sớm. Cùng đến còn có Trần Hiểu Bình, con gái của Cao Linh, và Hà Chữ, con trai của Ngải Uyển Lương.

Dung Tuyền Khanh rất thích con nít, đặc biệt thích hai anh em Kì Mộc Đông Kì Mộc Dương.

“Chọn bài chọn bài, Đông Đông Dương Dương các con thích nghe cái gì?” Dung Tuyền Khanh trưng ra vẻ mặt tình mẹ.

Kì Mộc Đông nghiêm túc ngồi ở một góc sofa, nhũn mảy: “Con không thích nghe nhạc thịnh hành. Cũng đừng hỏi Kì Mộc Dương, em ấy cũng giống con.”

Dung Tuyền Khanh: “...”

Kì Mộc Dương: “...”

Trần Hiểu Bình và Hà Chữ hai đứa trẻ này đều bị mẹ mình giục lên sân khấu ca hát.

Hai bạn nhỏ hát mấy bài, Dung Tuyền Khanh không hề keo kiệt khen tặng hai đứa trẻ liên tục.

Khen xong rồi, ba người phụ nữ quay đầu nhìn hai đứa con trai của Mộc Tiểu Thụ.

Mộc Tiểu Thụ bị nhìn cảm thấy ngượng ngùng, thế là cô quay đầu nói với hai con: “Hai con đi lên hát một bài đi.”

Kì Mộc Đông quay đầu: “Con không muốn, làm giảm trí tuệ quá đi.” Đồng thời cậu dè em trai lại không cho em trai nhúc nhích.

Mộc Tiểu Thụ khựng lại, sau đó nói: “Vậy đi, các con hát một bài thì được một tẹt.”

Kì Mộc Đông suy nghĩ một lúc lâu, rồi gật đầu: “Thành giao.”

Lúc âm nhạc vang lên, Mộc Tiểu Thụ không hề ôm hy vọng quá cao, cô cúi đầu lướt weixin.

Cho đến khi hai bé trai ở trên sân khấu vừa nhảy vừa hát “Côn nhị khúc”, cô hết sức kinh ngạc ngẩng đầu lên từ màn hình di động.

“Hãy mau dùng côn nhị khúc, huh huh ha hee, mau sử dụng côn nhị khúc, vượt nóc băng tường...”

Kì Mộc Dương thì thôi đi, Kì Mộc Đông cũng ra sức hát hò.

Hai đứa nhóc choai choai tựa như tổ hợp thần tượng đương thời vừa nhảy vừa múa. Một đứa khuôn mặt lạnh lùng, đứa còn lại thì đáng yêu, hát đến khúc hứng khởi hai anh em còn ăn ý đập tay.

Cảnh tượng này là sao đây...

Ba người phụ nữ ngồi dưới đã sớm bị hai anh em làm cho mê say.

Dung Tuyền Khanh ôm mặt hô lên: “Quá đẹp trai, quá hay, hát thêm bài nữa, hát thêm bài nữa...”

Khi buổi biểu diễn chấm dứt, hai anh em họ Kì mỗi người nhận được tiền thưởng là mười tẹt ba hào.

Mười tẹt là do Mộc Tiểu Thụ cho.

Ba hào là phần thưởng của Dung Tuyền Khanh.

Sau khi kết thúc buổi tụ họp, Mộc Tiểu Thụ nắm tay hai bạn nhỏ đi ra khỏi KTV, bước chân tựa như bay.

“Chẳng phải hai con đã nói không nghe nhạc thịnh hành sao?” Cô hỏi.

Em trai mau chóng đáp lời: “Con nghe, anh không nghe.”

Anh trai nhún mày: “Em ấy cứ bật mấy bài giảm trí tuệ này, con nghe mãi cũng biết.”

Buổi tối, Mộc Tiểu Thụ tiến vào lòng Kì Tấn Khiêm, khoe chuyện hôm nay với anh.

“Không ngờ con trai anh cũng biết hát nữa.” Cô cảm thán.

Anh nở nụ cười: “Đương nhiên rồi, con trai anh biết rất nhiều thứ.”

Trong phòng ngủ nhỏ sát vách.

Kì Mộc Đông xoa cái đầu rối bời của em trai nói: “Đây là túi tiền đầu tiên của chúng ta, phải giữ cho kỹ.”

Kì Mộc Dương trịnh trọng gật đầu, cẩn thận đem bốn tờ tiền năm tẹt mới tinh và sáu hào nằm trên thảm cát vào trong túi, giấu dưới gối đầu.

(5)

Hôm nay là sinh nhật của Mộc Tiểu Thụ, Kì tiên sinh hoãn lại tất cả công việc, đặt phòng khách sạn một ngày tại ven biển.

Hai người chuẩn bị trải qua thế giới hai người, không ngờ lại bị hai bạn nhỏ chặn ở cửa.

“Hôm nay bố mẹ còn phải đi công tác sao? Buổi tối mấy giờ bố mẹ về nhà?” Hai bạn nhỏ trông rất thất vọng.

Kì Tấn Khiêm không hề để ý mà trả lời: “Xong chuyện sẽ trở về, hôm nay hai con phải nghe lời cô bảo mẫu, có biết không?”

Hai anh em gật đầu như gà mổ thóc: “Bố mẹ phải về sớm chút nhé.”

Mộc Tiểu Thụ nhin không được mỉm cười: “Được, mẹ biết rồi.”

Bãi biển, xanh biếc, trời xanh, bữa tối dưới ánh nến.

Không còn bận khoăn về con nhỏ, anh càng trở nên lớn mật hơn. Cả ngày trời, hơn nửa thời gian đều ở trên giường.

Bọn họ làm một thì sẽ quán chẵn, ôm nhau nửa nằm trên tấm thảm nhung ngấm bờ cát vàng óng ánh và sóng biển cuộn cuộn ở ngoài cửa sổ sát đất.

“Mỗi năm sinh nhật em, anh sẽ thiết kế một tòa nhà cho em.” Anh ôm cô trước ngực, “Đợi chúng ta già rồi, có thể nhập lại thành một tòa thành.”

Cô khẽ cười, ngẩng đầu hôn cằm anh.

Buổi tối khi về nhà thì đã gần mười hai giờ.

Hai người thả nhẹ bước chân đi về phòng ngủ, sát vách im lặng, hai con đã sớm ngủ say.

Khi Kì Tấn Khiêm tiến vào phòng tắm, Mộc Tiểu Thụ nghe được tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

Cô đi qua, mở cửa ra liền trông thấy Kì Mộc Đông đứng ở cửa, đang ngira đầu nhìn cô.

“Đã muộn thế này rồi sao con còn chưa ngủ?” Cô ngồi xổm xuống nhìn con trai.

“Con bảo em ngủ trước, một mình con chờ bố mẹ trở về.” Cậu nghiêm túc nói.

Cô sững sốt: “Chờ bố mẹ làm gì? Xảy ra chuyện gì à?” Vừa dứt lời, trong tay cô đã bị nhét vào một cái bao nhỏ căng phồng.

“Mẹ, sinh nhật vui về.” Bạn nhỏ nghiêm trang nói.

Cô nhìn món quà, lại nhìn cậu, hết sức bất ngờ: “Trời ơi! Cảm ơn, cảm ơn con và Dương Dương.”

Cậu bạn nhỏ đứng bất động, bỗng nhiên nói: “Tuy rằng nam tử hán không cần mẹ ôm, nhưng hôm nay là sinh nhật của mẹ, thế nên con gắng gượng để mẹ ôm một cái.” Dừng một chút, cậu lại nói, “Hôn một cái cũng được.”

Cô ngơ ngác nhìn ông cụ non trước mặt đang cố gắng nghiêm mặt nhưng lại chẳng giấu được vẻ mong chờ, trái tim cô tan chảy.

Cô ôm con trai vào lòng, hôn lên hai gò má cậu: “Khuya rồi, con đi ngủ đi.”

Bạn nhỏ Kì Mộc Đông đỏ mặt chạy đi.

Kì Tấn Khiêm tắm rửa xong đi ra trông thấy Mộc Tiểu Thụ ở trên giường vui rạo rực mở gì đó ra xem.

“Đây là cái gì?” Anh hỏi.

Cô ngước mắt, mặt mày tươi tắn: “Quà sinh nhật con trai tặng.”

“Hai đứa lấy đâu ra tiền?” Anh nghi hoặc.

Cô cũng sững sốt. Bởi vì hai con còn nhỏ, lúc cho tiền tiêu vặt thì họ sẽ hỏi rõ ràng dùng vào việc gì. Trong khoảng thời gian này hai đứa trẻ quả thật không xin họ tiền tiêu vặt.

Cô theo bản năng lật sang mặt trái của món quà.

Tờ dán giá tiền ở mặt trái còn chưa kịp xé ra, trên đó viết rõ ràng, hai mươi tệ sáu hào.

-The End-

Bạn đang đọc truyện *Cây Xoài, Giàn Nho* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.